
Greif Direnişi: Sınıf hareketinin devrimci geleceği
Greif Direnişi
Sınıf hareketinin devrimci geleceği
EKSEN YAYINCILIK

Greif Drenişi: Sınıf hareketinin devrimci geleceği!

EKSEN
YAYINCILIK
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Meşrutiyet Mah., Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul
Tel: 0 212 621 74 52
Fax: 0 212 534 95 90
http://www.kizilbayrak.net
info@kizilbayrak.net

Baskı tarihi: Temmuz 2015
ISBN 978-975-7271-48-2

Baskı Step Ajans
Adres : Göztepe Mah. Bosna Cad. No:11
Mahmutbey/Bağcılar/İstanbul
Tel : +90 212 446 88 46
Fax +90 212 446 88 24

Greif Drenişi:
Sınıf hareketinin devrimci geleceği!

İçindekiler

7 **SUNUŞ**

13 Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir

33 Greif Direnişi'nin deneyimi ve dersleri

55 **Gün gün Greif Direnişi**

57 "Birleştik ve direnişin kalesini yarattık!"

67 Gün gün Greif Direnişi

274 Greif işçilerinden direniş manifestosu!

281 ÇHD'den Greif sürecine dair açıklama

288 Greif Direnişi sürüyor

291 "Bunun hesabını vermekten kaçamazlar!"

297 **Greif'in öncüleriyle röportaj**

299 Greif işçi sınıfı adına açılmış bir mücadele bayrağıdır!

407 **"Hayal" nasıl gerçek oldu!**

409 Ne diyelim, "su uyur düşman uyumaz!"

411 Sınıf işbirlikçiliği değil, "işgal, grev, direniş!"

415 **Greif Emekçi Kadın Komisyonu deneyimi**

417 "Kadınlar bu direnişe çok inandılar!"

425 Greif'in direnişçi kadınları ve Emekçi Kadın Komisyonu deneyimi

433 **Direnişe içerden tanıklık**

435 Yol gösterici bir direniş pratiği!

447 **Direnişe ilişkin değerlendirmeler**

449 Greif Direnişi sınıf hareketinde eski ile yeninin mücadelesidir!

455 Greif'te işçi demokrasisi

458 Greif'te direnişin yaratıcılığı: Sınıf sahnede!
461 DİSK'in devrimci ruhu Greif'te yaşıyor!
466 Göstermelik değil gerçek sınıf dayanışması!
471 DİSK Tekstil: Vurdumduymazlığa devam!
474 Greif'le netleşen konumlar, açığa çıkan kimlikler
479 İhanetin ve işbirlikçiliğin belgesi!
484 Greif'te iki düzen, iki dünya karşı karşıya!
489 Greif işgal okulu ve kısa dersleri
494 60 uzun gün: "Greif işgali!"
499 Greif direnişi yeni bir dönemin kapılarını açtı
504 "Tarihi başarıdan" bir fotoğraf...

507 **Greif hakkında yazılanlar**
509 Taşerona karşı işgal: Sunjüt işçileriyle dayanışmaya! - Seyfi Adalı
511 Kuruluşunun 47. yılında DİSK, Greif işgalinde yaşıyor - DİP
514 Greif'te 600 cesur yürek: "Güneş buradan doğacak" - sendika.org
523 Greif'te neler oluyor?: İşçi sınıfının sendika bürokrasisiyle imtihanı - Barış Çatal
529 İsyanın kızıl oyu! - Sungur Savran
532 İşgalci Greif kahramanlarına açık mektup! - A.Gül
536 Greif'i ziyaret ettik... - haberlink.com
539 Taşeronun karşısındaki duvar: Greif Direnişi - Gün Çağ Aydın
542 Greif direnişinin öğrettikleri - İsmail Gül
546 Tarih yaşananları unutmayacaktır! - A. Reçber

549 **Greif'le enternasyonal dayanışma - BİR-KAR**
551 551 Yurtdışında Greif Direnişi ile dayanışma çalışması: Dersleri ve kazanımları

559 **İhanet dosyası**
561 DİSK Tekstil yönetiminin ihanet geleneğinde bir halka: Çemen Tekstil
568 Beybi Çuval işçileri birleştiler ve kazandılar!
575 "Patronla bir olup ekmeğimizle oynadılar"
577 Beybi Çuval satışı ya da bitmeyen ihanet!
582 DİSK Tekstil'in Adana Bossa işçisine ihaneti
586 Castleblair'dan Greif'e... İhanete karşı direniş!
591 Tariş'ten Greif'e dal Budak salan ihanet!

Sunuş

10 Şubat 2014 günü Hadımköy Greif fabrikasında başlayan ve 60 gün süren sarsıcı işgal eylemi, zaman zaman yaşanan çıkışlara rağmen yıllardır yaşadığı kısır döngüyü aşamayan sınıf hareketinde militan bir ileriye atılışın ifadesi oldu. 12 Eylül sonrasında gerçekleşen direnişlerden belirgin farklılıklar taşıyan bu uzun soluklu ve örgütlü işçi eylemi, nasıl bir mücadele anlayışı ve çizgisiyle sınıf hareketinin önündeki engellerin aşılabileceğini ve ileriye taşınabileceğini gösterdi.

Dar ekonomik taleplerin ötesine geçilerek, işçi sınıfına kölelik koşullarını dayatan taşeron sistemine karşı İstanbul Hadımköy'den yükseltilen direniş bayrağı, başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun çok değişik kesimleri tarafından büyük bir heyecan ve coşkuyla karşılandı. Cüretli bir çıkışın ifadesi olan bu fiili direniş, mücadeleye dair inanç, güven ve umut aşılayarak, son derece anlamlı bir desteğin ve dayanışmanın konusu oldu.

Bununla birlikte, sınıf hareketinin kötürümleşmesinde çok önemli bir rol oynayan sendikal bürokrasinin denetimi nedeniyle, işçi sınıfının örgütlü kesimlerinin desteğini alamadı. Çünkü Greif, sadece kapitalist patronlara değil, sendikal reformizmin sınıf hareketini kötürümleştiren yasal-icazetçi çizgisine karşı da yükseltilen bir mücadele bayrağı oldu. Direniş süreci boyunca sen-

dika bürokratlarının dayatmalarına ve ihanetine karşı yürütülen ilkeli ve kararlı mücadele gericilikle karşılandı. DİSK'te cisimleşen sendikal reformizm Greif gibi bir direnişe sırtını dönmekle kalmadı, grev kırıcılığı yaparak ihanetin dipsiz kuyusunda debelenen DİSK Tekstil çetesine açıkça destek sunabildi. Böylece Greif Direnişi sendikal cephede yaşanan yozlaşma ve çürümenin boyutlarına yepyeni bir düzeyde açıklık getirdi.

Greif, kendi sınırları içinde etki yaratarak geride kalmış bir direniş değil, sınıf hareketinin devrimci geleceğidir. Devrimci bir önderliğe sahip olmak sayesinde her açıdan örnek ve yüz ağartıcı bir pratiğin sergilendiği bu militan işçi eylemi, sınıf hareketi açısından paha biçilmez kazanımlarıyla, dersleri ve deneyimleriyle, yeni dönemde ileriye atılan tüm sınıf bölüklerine yol göstermektedir.

Nitekim aradan geçen bir yıllık süreçte sınıf hareketi bünyesinde yaşanan gelişmeler bunun doğrulanması olmuştur. Greif'in fiili direniş çizgisini simgeleyen "İşgal, grev, direniş!" sloganı pek çok işçi eylemi ve direnişinde yankılanmış, yer yer kısa süreli işgal eylemleri gerçekleşmiştir.

Yakın dönemde yasaklamayla yüzyüze kalan metal grevi sürecinde metal işçilerinden yansıyan mücadele ruhuna, eylem biçimlerine, talep ve şiarlarına bakıldığında, Greif'in mücadele çizgisinin etkisi çok daha açık bir biçimde görülmektedir. Gebze'de gerçekleştirilen mitingde ve birçok fabrikada "İşgal, grev, direniş!" sloganı büyük bir kararlılık ve coşkuyla yükseltilmiş, Ejot işçileri fabrika işgali gerçekleştirmiştir. Metal işçilerinin direnme isteği ve kararlılığı karşısında sendika bürokratları, arkasında durmak gibi bir niyetleri olmasa da, grev kararı almak zorunda kalmışlardır.

Metal grevi sürecinde yaşananlar, Greif'in açtığı yoldan, sınıf hareketi saflarında fiili-meşru mücadele eğilimi ve bilincinin gelişmeye başladığının somut bir göstergesi olmuştur.

Aradan bir yıl geçtikten sonra Greif'te taşeron sisteminin

kalkması, Greif Direnişi'nin etkisine ve gücüne bir başka önemli göstergedir. Greif işçilerinin taşeronu hedefleyen mücadelesini "hayalcilik"le suçlayan satılık sendika ağaları bugün tam bir arsızlıkla bunu kendi başarıları gibi sunmaya çalışsalar da, Greif'te taşeron sistemine son verdirenin bu sarsıcı direniş olduğu tartışmasız bir gerçekliktir.

Eğer, bedel ödemeyi göze alarak büyük bir kararlılıkla öne atılan Greif'in direnişçileri sendikal ihanet ile yüzyüze kalmasalardı, Greif Direnişi, sınıf hareketi açısından çok daha büyük kazanımlarla sonuçlanacak, sınıfın örgütlenmesinin önündeki en önemli engellerden biri olan taşeron sistemine büyük bir darbe olacaktı. Ancak, sözde "taşeron cumhuriyeti"ne bayrak açan çürümüş sendikal bürokrasi, direniş çizgisinin karşısına çıkarak yasal-icazetçi çizgiyi dayatmakla kalmamış, kapitalist patronlarla açık işbirliğine dayalı ihanet karşısında utanç verici bir tutum sergilemiştir.

Buna rağmen Greif Direnişi kazanmıştır! Hem Greif'te taşeron sistemine son vererek, hem de taban inisiyatifine dayalı örgütlenmesi ve fiili direnme çizgisiyle sınıf hareketinde yeni bir dönemin önünü açarak! Greif'in direniş çizgisinin, dersleri ve deneyimlerinin yol gösterdiği devrimci bir sınıf hareketi önüne çıkan engellerle baş etmeyi, daha ileri bir direniş pratiği sergilemeyi başarabilecektir.

***

Ağırlıklı olarak 60 günlük işgal sürecini ele alan elinizdeki kitap, değişik bölümlerden oluşmaktadır.

Greif Direnişi'nin sınıf hareketi açısından anlamını ve önemini, derslerini ve deneyimlerini ele alan ve sendikal ihaneti irdeleyen ilk iki değerlendirme TKİP Merkez Yayın Organı ***Ekim***'de yayınlanmıştır.

"Gün gün Greif Direnişi" başlığını taşıyan bölüm, *kızılbay-*

rak.net sitesinde yeralan direniş günlükleri ve haberlerden derlenmiş, işgal süreci olanaklı olduğu ölçüde tüm zenginliği ile yansıtılmaya çalışılmıştır.

60 günlük fabrika işgali döneminde gerçekleştirilen tüm eylem ve etkinlikler, yürütülen faaliyetler, Fabrika Komitesi ve İşgalci Greif İşçileri adına yapılan ve sürecin seyrinin anlaşılmasını kolaylaştıran önemli açıklamaların yer aldığı bu bölümde, yanı sıra, işgal fabrikasına ziyaretler, dayanışma faaliyetleri, destek eylemleri ve açıklamaları ile mesajlar, kısaca da olsa gün gün verilmiştir.

Fabrikaya polis operasyonunun ardından direnişin değişik bir kapsam kazanarak DİSK Genel Merkezi'nde sürdüğü süreç ise mümkün mertebe özetlenmiş, bu dönemde yapılan çok sayıda açıklamaya ne yazık ki yer verilememiştir.

Baştemsilci Orhan Purhan ile işgalin ilk haftasında yapılan röportajda direniş öncesi örgütlenme ve işgale giden süreç anlatıldığı için, tercihen direniş günlüğünün önüne alınmıştır.

Direniş günlüğünün sonuna ise, ihanet sürecinin tanığı olan Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi ile Greif işçilerinin avukatlarının açıklamaları eklenmiştir. Bu açıklamalar, Rıdvan Budak çetesinin ihanetini, polis operasyonuna nasıl zemin hazırlandığını ve DİSK'in de bu utanca nasıl ortak olduğunu belgelemektedir.

Bu bölümü, ***"Greif işçi sınıfı adına açılmış bir mücadele bayrağıdır!"*** başlığını taşıyan, Greif Direnişi'nin öncüleriyle Ocak 2015'de yapılan kapsamlı bir röportaj izlemektedir. Röportaj, direniş günlüğünün yansıtmakta yetersiz kaldığı arka plan ile direnişin deneyimleri ve dersleri açısından önem taşımaktadır. Ön örgütlenme deneyimi ayrıntılı olarak ele alınmakta, işgal ve sonraki süreçte yaşanan fakat kamuoyuna tam yansıtılamamış olan birçok noktaya açıklık getirilmektedir. Örgütlenme ve direniş süreci boyunca nasıl bir bakış açısıyla hareket edildiği, işçilerin bilincini geliştirmek için nasıl bir mücadele çizgisi izlendiği,

Greif'in diğer fabrikalarını örgütleme çabaları, toplusözleşme görüşmelerinde yaşananlar, taşeron provokasyonunun içyüzü, operasyon gecesi, DİSK-Tekstil'in ihaneti ile DİSK yönetiminin buna sunduğu destek, sendikal cephedeki çürüme vb., somut anlatımlar üzerinden ortaya konulmaktadır.

"'Hayal' nasıl gerçek oldu!" başlıklı bölümde, "Greif'te taşeron kalktı" haberleri üzerine kaleme alınmış iki yazı yer almaktadır.

Bunu izleyen bölüm, ***"Greif Emekçi Kadın Komisyonu deneyimi"***ni kısaca ele alan bir değerlendirme ile direnişçi kadın işçilerle yaşadıkları sürece ilişkin yapılan bir röportajdan oluşmaktadır.

"Direnişe içerden tanıklık" başlıklı yazı, başından sonuna kadar direnişin bir parçası haline gelen bir sınıf devrimcisinin gözlemlerini ve değerlendirmelerini içermektedir.

"Direnişe ilişkin değerlendirmeler" bölümünde, işgal süreci boyunca *Kızıl Bayrak*'ta yayınlanan, direnişin seyrine bağlı olarak kaleme alınmış olan ve sürecin anlaşılmasını kolaylaştıran çok sayıda değerlendirmeden en önemlilerine yer verilmiştir.

İşgal sürecinde çok değişik kesimler tarafından kaleme alınan, direnişi değerlendiren ve selamlayan yazılar ***"Greif hakkında yazılanlar"*** başlıklı bölümde yer almaktadır.

Bütün bir süreç boyunca direnişe maddi-manevi çok yönlü bir destek sunan **BİR-KAR**'ın (İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu) kaleme aldığı metin, yurtdışında yürütülen destek kampanyası ile ***"Dersleri ve kazanımları"***nı ele almaktadır.

"İhanet dosyası" ise, Tariş'ten bugüne değişik işçi direnişleri üzerinden, Rıdvan Budak ile DİSK Tekstil Sendikası'nın ihanet dolu geçmişini sergilemektedir.

Temmuz 2015

Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir!

Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir!

Hadımköy'de kopan fırtına!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy'de kurulu Greif fabrikasında beklenmedik bir patlama oldu. Büyük bir Amerikan tekeline ait bu çuval fabrikasında adeta bir fırtına koptu. Tıkanan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Greif yönetiminin küstahça dayatmalarına ve restine, işçiler aynı gün fabrikayı işgal ederek tokat gibi bir yanıt verdiler. Başta Özel Güvenlik olmak üzere Amerikan tekelinin tüm temsilcileri, yüzlerce işçinin yuhalamaları eşliğinde fabrikadan kovuldular. Uzun ayların ürünü sağlam bir taban örgütlenmesi sayesinde yumruk gibi birleşmiş 600 Greif işçisi, "İşgal Grev Direniş!" şiarıyla fabrikaya el koydu ve fiili bir grev başlattı. Böylece yıllardır benzer binlercesi gibi bir sömürü cehennemi olarak iş gören Greif fabrikası, bir anda sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline gelmiş oldu. Direniş anında Greif Dudullu fabrikasında da yankılanarak kısmi bir direnişe yolaçtı.

"Dilene dilene değil,
DİRENE DİRENE KAZANILIR!.."

Direnişçi işçiler aynı gün eylemlerini kamuoyuna, "Emek hır-

sızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok! Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!" başlıklı bir bildiri ile duyurdular. Alışılmadık bir eylem tarzıyla ortaya çıkan Greif direnişçilerinin bildirisinden de alışılmadık bir ses yükseliyordu. Daha bildirinin başlığı üzerinden kendini kuvvetlice duyuran bu ses, sınıf bilinçli devrimci işçilerin sesiydi: "İşçinin ekmekten önce onura ihtiyacı olduğu"nu vurguluyor, "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" diye çınlıyordu. Kavel Direnişi'nden, 15-16 Haziranlar'dan, yakın zamanlara ait Güney Koreli işgalci Ssangyong işçilerinden söz ediyor, kendi direnişleri ile sınıf hareketi tarihine malolmuş bu direnişler arasında tarihsel, politik ve moral köprüler kurarak sözü şuraya bağlıyordu: "Biz işçiler, tarihimizi tanıdıkça büyük işler başarmak için gereken kuvveti kendimizde daha çok bulmaktayız, her geçen gün..."

Bildirinin tümüne hakim bu devrimci bilinç Türkiye'nin kokuşmuş kapitalist düzenine cepheden saldırıyor, emperyalist savaşları ve işgalleri mahkum ediyor, mazlum halklarla dayanışmasını ilan ediyor ve ekliyordu: *"Biz işçiler ise tek bir İŞGAL tanıyoruz, o da sırtımızdan geçinenlerin özel mülkiyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı SAVAŞ biliyoruz, o da köleliği sona erdirmek için verdiğimiz sınıf savaşıdır."*

Baştan sona devrimci bir direniş manifestosu olan ve sınıf hareketi tarihine bir onur belgesi olarak geçecek olan bildiri, sınıf hareketini tüm cephelerde yıkıma götüren ve bugünkü kötürüm durumun baş sorumlusu olan sendika bürokrasisine karşı da açık bir sınıf bilinci ve tutumu sergiliyordu: *"Hemen hemen bütün sendikaların başlarına çöreklenmiş sendika patronları 'hem kazandırıp hem kazanacağız' yalanlarıyla bizi oyalıyor ve patronları kolluyorlar. Ancak bilmeliyiz ki sendika patronlarının dediği gibi dilene dilene kazanılmıyor. Mücadele tarihimizin sayısız kez gösterdiği gibi ancak, DİRENE DİRENE KAZANILIR!"*

Bunda ne denli haklı olduklarını direnişin seyri bütün açıklığı ile bir kez daha gösterdi. Direnişin silinmez kazanımları üzerin-

den olduğu kadar, çok yönlü ihanetin dipsiz çukuru üzerinden de...

"İşgal, Grev, Direniş!"

Direnişin daha ilk gününden itibaren ve haftalar boyunca Greif'in direnişçi işçileri, eylem ve örgütlenme düzeylerinin hiç de bildirilerinden yansıyan bilinçten geri kalmadığını dosta düşmana gösterdiler. Militan bir inisiyatif ile fabrikaya el koyan direnişçiler, lafı hiç dolandırmadan, kendilerini "İşgalci Greif İşçileri", fabrikalarını "işgal fabrikası" olarak tanımladılar. İşçi sınıfının direnen kesimlerine söylem ve eylem olarak daha şimdiden mal olmuş bulunan "İşgal, Grev, Direniş!" şiarını yükselttiler.

Böylece fiili eylemlerinin tüm meşruiyetine cepheden sahip çıkmakla kalmadılar, sınıf hareketine vurulmuş ikili bir prangayı da bir arada parçalayıp attılar. Bir yandan sınıfı soluksuz ve çaresiz bırakan yasal cendereyi, öte yandan bu cendereyi esas alarak ya da onun ardına sığınarak sınıfın örgütlenme ve direnme kapasitesini döne döne felce uğratan sendikal teslimiyeti ve ihaneti. Anlamına ve önemine Kavel ile Greif kıyaslaması üzerinden ayrıca işaret edeceğimiz bu tutum, Greif Direnişi'nin sınıf hareketinin bütününü kesen ve geleceğe kalan en önemli kazanımlarından biridir.

"İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"

Direnişin daha ilk gününde yüzlerce direnişçi işçi, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" pankartı ardında coşkulu bir gösteri gerçekleştirdiler. Böylece Haziran Direnişi'nin sonraya kalan en önemli şiarı üzerinden toplumsal muhalefetle cepheden politik ve moral bir bağ kurmuş oldular. Ama bu kadarla kalmadılar; burçlarıyla adeta bir kaleyi andıran Greif fabrikasının duvarlarından kendi elleriyle dokudukları bezlerden dev pankartlar sallan-

dırdılar. Direniş kalesi binlerce polisin katıldığı baskınla ele geçirilene kadar asılı kalan bu pankartlardan biri, şu temel sloganı taşıyordu: "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!"

Bu, Haziran Direnişi'nin direnme ruhunu kuşanan ve onun kazanımlarına sahip çıkan Greif Direnişi'nin, açık ve net bir sınıf bilinci ve tutumuyla, Haziran'ı tam da aşılması gereken en kritik noktadan aştığının bir göstergesi idi. Birbirini tamamlayan bu ikili tutum, Greif Direnişi'nin sınıf hareketi cephesinden bir başka temel önemde kazanımı oldu. Bu sayededir ki Haziran Direnişi'nden arta kalan ve ne iyi ki geleneksel sol tarafından denetim altına alınamayan yerel inisiyatifler, Greif Direnişi karşısında samimi bir heyecan duydular ve onu aynı samimiyetle sahiplenip olanakları ölçüsünde desteklediler. Bunun önemini daha iyi değerlendirebilmek için, geleneksel solun büyük bir bölümünün görkemli bir işçi direnişini utanç verici bir sessizlik ve ilgisizlikle karşılaması, iki ay boyunca onu adeta boş gözlerle izlemesi gerçeğini gözönünde bulundurmak gerekir.

Fabrikanın dar sınırlarına hapsedilmeyen direniş!

İşgal fabrikası Greif işçileri için yalnızca bir eylem üssü idi, eylem alanı ise olanaklı olan her yerdi. Bu, yani direnişi fabrikanın dar sınırlarına hapsetmemek, onu aynı tekelin öteki fabrikalarına, kendini çevreleyen işçi havzasına, giderek tüm kente, giderek tüm Türkiye'ye ve nihayet tüm dünyaya duyurmak için azami çaba harcamak, bu doğrultuda her türlü eylemli girişimde bulunmak, Greif Direnişi'nin geleceğe örnek bir davranış olarak kalan bir başka önemli kazanımıdır. Greif direnişçileri kendi eylemlerinin sarsıntısı altında Greif'in Dudullu fabrikasında patlak vermiş direnişi büyütmek, direnişi aynı tekelin aynı yöredeki öteki iki fabrikasına yaymak için birçok gözüpek girişimde bulundular. Rıdvan Budak çetesinin hesabı mutlak biçimde sorulacak katmerli ihaneti olmasaydı bunda başarı da sağlayacaklardı ve bu

da direnişin kesin başarısı anlamına gelecekti.

Greif direnişçileri milyonlarca işçi için kölece çalışma ve yaşam demek olan taşeron sistemine karşı yaktıkları isyan ateşini, bizzat hazırladıkları bildiriler üzerinden bulundukları yörede öteki fabrikalara da yaymaya çalıştılar. Lüleburgaz'da bulunan Zentiva fabrikasında işçiler, keyfi işten atmalara karşı Greif'in ruhundan da etkilenerek fabrika işgali gerçekleştirince, direnişçi işçiler anında onları eylem yerinde ziyaret edip güç ve umut aşıladılar. Aynı şekilde Greif işçileri, direniş dönemi boyunca gerçekleşen toplumsal eylemlere etkin biçimde katıldılar. Her fırsatı kullanarak kendi seslerini soluklarını tüm İstanbul'a yaymaya çalıştılar. Haftalar boyu süren bu örgütlü militan tutum, bu örneği az görülmüş etkin inisiyatif, direnişin tüm ülkede ve özellikle Avrupa'da yankılanması ile karşılığını bulmuş oldu.

Fabrika ve bölüm komitelerine dayalı taban örgütlenmesi

Nihayet Greif Direnişi'nin tüm bu başarısının gerisinde yatan ana etkene gelmiş oluyoruz: Fabrika ve bölüm komitelerine dayalı taban örgütlenmesi! Greif işçileri direnişi önceleyen bir yıl boyunca sınıf bilinçli devrimci işçilerin yoğun gayretleri ve başarılı önderliği altında fabrika ve bölüm komiteleri halinde örgütlendiler. Fabrikanın genelinde bir üst komite ve altta 14 bölüm komitesi kurdular. Bu yapı sayesinde taşeron sisteminin paralize edici tüm etkisini kırdılar ve 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada altıyüz işçiyi kapsayan birleşik bir örgütlü güç yarattılar.

Denebilir ki bu, Greif Direnişi'nin en büyük üstünlüğü, tüm öteki üstünlüklerinin de olmazsa olmaz koşulu oldu. Bu olmasaydı eğer, işçiler hep olduğu gibi sendika bürokrasisinin kötürümleştirici denetiminde kalacaklar, böylece bir hiç olmaktan kurtulamayacaklardı. Oysa Greif, kanıksanmış sürüklenişi içindeki sınıf hareketi bünyesinde bir volkan gibi patladı, etki ve sarsıntısı

kendi fabrikası ya da havzası bir yana ülke sınırlarının da ötesine taştı. Çünkü Greif'te sınıfın bağrında her zaman potansiyel olarak varolan örgütlenme ve direnme potansiyeli etkin biçimde harekete geçirildi.

Ve doğal olarak bu, hiç de kendiliğinden değil fakat sınıf devrimcilerinin uzun ayları bulan inatçı ve yöntemli çabaları sayesinde oldu. Bunun altını özellikle çizmek gerekir; zira Greif'in değerini anlayan herkes bu gerçeği önemle gözönünde bulundurmalıdır. Ve gerçekten yeni Greifler özlüyor ve istiyorsa eğer, bunun gerektirdiği türden bir çaba içinde olmalıdır.

Gerçek işçi demokrasisi!

Taban örgütlenmeleri olarak fabrika komiteleri, taban inisiyatifini ve iradesini, dolayısıyla da işçilerin örgütlü direnme kapasitelerini açığa çıkarmanın etkin araçlarıdırlar. Taban örgütlenmesinin temel işlevi budur. Greif Direnişi bunun her bakımdan başarılı ve etkileyici bir kanıtlanması oldu. İşgal öncesi süreçte olduğu gibi işgal boyunca da tüm sorunlar bölüm komitelerinde tartışıldı ve tüm kararlar gerçek bir demokratik işleyiş içinde alındı. "Söz, yetki ve karar", gerçekten işçilerin oldu. Aşağıdan yukarıya ve yukarıdan aşağıya sürekli bir düşünce ve bilgi akışı, her konuda açıklık, karşılıklı denetim, en doğru kararları alabilmek, en uygun tercihleri yapabilmek üzere sağlıklı ve verimli bir etkileşim... İşgal fabrikasındaki demokratik işleyişin vazgeçilmez unsurlarıydı bunlar.

İşgal boyunca bir dizi önemli karar genel işçi toplantılarında alındı. Direnişin yürütülüşünden işgal fabrikasındaki gündelik yaşamın örgütlenmesine kadar. Bu işleyiş işgalin ilk günlerinde devrimci sınıf basınına şöyle yansımıştı: "Sorunlar ve gündemler bölüm komitelerinde tartışılıyor, bölüm komitelerinde alınan kararlar ve ortaya çıkan eğilimler, günde iki kez toplanan genel toplantıda yeniden ele alınıyor. Böylelikle hem sorunlar çözülüyor,

hem de mücadelenin nasıl ilerleyeceği kararlaştırılmış oluyor. Elbette Greif'te öncü işçilerden oluşan, içerisinde sendika temsilcilerinin de yer aldığı merkezi bir komite de mevcut. Ama bu komite işçilerin aşağıdan oluşan iradesi dışında bir karar alamıyor. Komitedeki işçilerin herhangi bir ayrıcalığı bulunmuyor..."

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi, "doğrudan demokrasi", Greif Direnişi şahsında süslü ama boş bir laf olmaktan çıktı, gerçek bir devrimci işleyiş ve uygulama halini aldı. Örgütsüzlüğün ve disiplin yoksunluğunun liberal mazereti olmak yerine, gerçek bir örgütlenmenin ve devrimci bir disiplinin olmazsa olmaz koşulu, sağlam, sağlıklı ve verimli zemini haline geldi. Bin türlü zorluğa, katmerli ihanete, sinsi oyalama ve parçalama girişimlerine karşı direnişçi işçilerin haftalar boyunca tek bir yumruk gibi davranmayı başarabilmesinin sırrı da buradaydı.

Her bakımdan açıklık bu demokratik işleyişin bir başka yönüydü. Temsilciler işçilerin bilgisi dışında hiçbir görüşme yapmadılar, hiçbir karar almadılar. Düzenli olarak her türden bilgiyi, gelişmeyi ve sorunu işçilerle paylaştılar, onların her türden sorularını yanıtladılar. Koşullar uygunsa eğer, bir dizi görüşmeyi genel toplantılarda bizzat işçiler önünde yapmak yoluna gittiler.

Bütün bunlar birarada, gerçek bir işçi demokrasisinin ne olduğu, ne olması gerektiği konusunda paha biçilmez bir deneyim anlamına geliyor. Greif Direnişi bu açıdan da işçi sınıfı hareketinin gelişiminde gerçek bir kilometre taşı olmuştur. Greif Direnişi'nin bu son derece başarılı ve etkileyici örneğinden sonra, artık devrimci taban örgütlenmesi ve demokrasisinin norm ve ölçüleri açıklık kazanmıştır. Bundan böyle bu çizgi üzerinden yürünecektir; ilerisine geçilebilecek, fakat gerisine düşülemeyecektir.

Devrimci sendikal örgütlenmeyi fabrika zemininde kurmak

Taban örgütlenmesi ve bu yapıya dayalı demokratik işleyiş,

Greif Direnişi şahsında, devrimci sendikal yapı ve işleyişin ne olması gerektiğini de açıklığa kavuşturdu. Greif Direnişi sendikal örgütlenmeyi, örneğin Şirinevler'de profesyonel bir satış çetesi tarafından işgal altında tutulan tabelalı bir daire olmaktan çıkararak, onu gerçek alanına, fabrika zeminine taşıdı. İşçi sınıfının bu kitlesel sınıf örgütlenmesini, sendikayı, işçi kahyalığını meslek edinmiş ağalarının bürokratik ve dolayısıyla devrimci sınıf mücadelesi açısından tümüyle işlevsiz aygıtı olmaktan çıkardı, üye işçi kitlesinin fabrika zeminindeki sağlam örgütlenmesine ve gerçek bir demokratik işleyişe dayalı güçlü bir sınıf mücadelesi mevzisi haline getirdi. Böylece işçilerin gerçek çıkarları, bunun gerektirdiği kararlar ve tercihler sözkonusu olduğunda, örgütlü taban iradesinin belirleyiciliği de güvence altına alınmış oldu.

Bu, bu yapıya ve işleyişe kavuşmuş bir sendikal örgütlenme, geleneksel sendika bürokrasinin de sonu demekti. Greif Direnişi'nin, "devrimci" ya da "sosyalist" olmak iddiasındakiler de dahil, her renkten sendika bürokratında yarattığı şaşkınlık ve dehşet, giderek açık ya da örtülü düşmanlık, tam da bundan dolayı idi. Tümü, Greif Direnişi şahsında, kendi temsil ettikleri köhnemiş ve çürümüş bürokratik yapı ve zihniyetin sonunu gördüler. Bundan dolayıdır ki özellikle DİSK'te temsil edilenlerin istinasız tümü, Greif Direnişi'nin başarısızlığı için kendi konum ve renklerine göre üstlerine düşeni fazlasıyla yaptılar. Greif Direnişi, sınıf ve sendika hareketi bünyesindeki "sosyalist" ya da "devrimci" yaftalı küçük-burjuva sol yapıların bile, devrimci bir işçi hareketi gerçeği karşısında nasıl gericileşebileceklerini bize tüm açıklığı ile gösterdi.

Ama korkunun ecele faydası yok; sonuçta binbir türlü oyun ve ardından militarist devlet gücüyle kırılmış olsa da, bu ülkede Greif Direnişi yaşandı. Böylece onun haftalar süren örnek pratiği üzerinden devrimci sınıf hareketinin yeni ölçü ve değerleri de açıklık kazandı. Bu devrimci sendikal anlayış, yapı ve işleyiş için de geçerlidir. Greif Direnişi artık sınıf hareketi için devrimci

bir modeldir; onun örnek pratiği, artık devrimci sendikal anlayışın, örgütlenmenin ve işleyişin de yeni devrimci normdur. Greif Direnişi bu bakımdan da sınıf hareketinin devrimci geleceğidir. Bundan böyle sendikal cephede bunun dışındaki her türden yapı, anlayış ve uygulama, düzen sendikacılığı kapsamında kalacaktır. Renginin pembe ya da sarı olması esasa ilişkin bir fark oluşturmayacaktır.

Bütünlüğü içinde devrimci bir işçi eylemi!

Buraya kadar söylenenlerin de açıklıkla gösterdiği gibi, Greif Direnişi bütünlüğü içinde devrimci bir politik işçi eylemi oldu. O herşeyden önce temel istem olarak taşeron sistemini hedef alması ile politikti. Taşeron sistemi dünya ölçüsünde işçi hareketine vurulmuş bir prangadır ve Greif işçileri kendi cephelerinden ona meydan okuyarak ortaya çıkmışlar, bunu da 44 taşerona bölünmüş bir fabrikada birleşik örgütlü bir güç yaratarak ve eyleme geçirerek somutlamışlardır.

Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politikti. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıklarını tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika işgali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturttular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini önceleyen yüzlerce örnekte olduğu gibi, sendika ağalarının "yasal süreç" denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı. Ama yarattıkları örgütlülük ve sahip oldukları devrimci önderlik sayesinde, gözüpek bir inisiyatifle ortaya çıktılar ve 60 gün boyunca büyük bir Amerikan tekeline ait bir fabrikayı eylemlerinin kalesi olarak elde tuttular.

Greif Direnişi'nin devrimci politik niteliğinin bir başka göstergesi, kullandığı şiarlardı. Bu şiarlardan fabrika duvarını en vurucu biçimde süsleyeni sermaye egemenliğini hedef alıyor, bir

öteki Haziran Direnişi üzerinden ülkenin genel toplumsal muhalefeti ile politik ve moral bağlar kuruyordu.

Greif direnişçileri daha en baştan Türkiye işçi sınıfı hareketi tarihinin tüm devrimci kazanımlarını sahipleniyor, kendini bu mirasın bugünkü taşıyıcısı olarak görüyor, bu arada tümüyle haklı nedenlere dayalı olarak, kendini DİSK'i gerçekten DİSK yapan tüm mücadele değerlerinin bugünkü temsilcisi ilan ediyordu. Bildiri ve açıklamalarındaki bu tarih bilincini, aynı şekilde enternasyonalist sınıf bilinci tamamlıyordu.

Greif Direnişi'nin devrimci nitelikteki bütün bu politik özelliklerini örgütlenme alanındaki pratiği tamamlıyordu. Greif Direnişi'ne kadarki standart uygulama, bürokratik bir yapı olarak sendikal aygıt ve genellikle yönetimi tutan bürokratlar tarafından atanmış, dolayısıyla sıkı sıkıya denetim altında tutulan işçi temsilcilerinden ibaretti. Greif örneği bu yapının parçalanması, sendikal örgütlenmenin fabrika zeminine oturtulması, tüm işçi kitlesinin örgütlü bir yapı olarak kucaklanması, böylece devrimci inisiyatif ve eylem kapasitesinin açığa çıkarılması, işçi iradesinin söz, yetki ve karar düzeyinde egemen kılınması, tüm bunların bütünsel bir ifadesi olarak fabrika biriminin sınıf hareketinin sağlam bir kalesi haline getirilmesi oldu.

Ve herkesin bildiği bir sır olarak açıklamak gerekir ki, bütün bunlar Greif Direnişi'nin devrimci bir önderliğe sahip olması sayesinde oldu. Başka türlü de olamazdı; zira Greif bütünlüğü içinde bir devrimci işçi eylemi örneği idi. Devrimci sınıf önderliğinin uzun ayları bulan sabırlı, inatçı, yöntemli ve yaratıcı çabalarının bir ürünüydü. Greif Direnişi, devrimci sınıf önderliği ile sınıf hareketinin bağrında potansiyel olarak her zaman varolan örgütlenme, inisiyatif ve eylem enerjisi birleştiğinde nelerin başarılabileceğini tüm açıklığı ile göstermiş oldu.

Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, hiç değilse 12 Eylül sonrası dönemden beri örneği görülmemiş türden bir fabrika direnişidir. Bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı

hareketi tarihinde gerçek bir çığırdır. Ve bütün bu özellikleriyle Greif Direnişi, Türkiye işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir.

Direnişin öteki bazı üstünlükleri

Greif Direnişi'nin bu niteliği şu ana kadar sözünü hiç etmediğimiz bir dizi başka üstünlüğü üzerinden de görülebilir. Örneğin Greif Direnişi, işçi kadın inisiyatifini en ileri düzeyde açığa çıkardı ve bunu Emekçi Kadın Komisyonu formu içinde bir örgütlü yapı olarak somutladı. Ve bu kapsamda son derece anlamlı bir örnek olarak, yıllardır solun büyük bölümünü içeren feminist cümbüşlerle sınıf özünden ve tarihsel devrimci niteliğinden koparılıp içi boşaltılan 8 Mart, Greif'in omuz omuza mücadele eden kadın ve erkek işçileri tarafından birlikte ve devrimci bir coşku içinde kutlandı.

Aynı şekilde, din, inanç ve milliyet ayrımlarının silinmesi, türbanlı işçi kadınlarla ateist devrimci işçilerin karşılıklı anlayış ve saygı içinde omuz omuza hareket etmesi, tüm milliyetlerden işçilerin kardeşçe kenetlenmesi ve sermayeye karşı sınıf mücadelesi çizgisinde birleşmesi... Başka direnişlerde de şu veya bu ölçüde olumlu örneklerini gördüğümüz bu özellikler, Greif Direnişi'nin öteki bazı üstünlükleri arasındaydılar.

İşgal fabrikasını haftalar boyunca örgütlü biçimde savunmak, böylece İşçi Savunma Birlikleri'nin anlamını ve pratiğini bir ilk örnek olarak somutlamak onuru da Greif Direnişi'nin oldu. Buna, tümüyle devrimci işçilerin inisiyatifine dayalı direniş basını ile işçilerin sanatsal yaratıcılıklarını açığa çıkarmaya yönelik çabaları da ekleyebiliriz.

Kavel ve Greif...

Greif direnişçileri eylemleri boyunca Kavel Direnişi'ne döne

döne atıfta bulundular, onu kendileri için bir ilham kaynağı saydılar, bugünün koşullarında onun tuttuğu yoldan yürüdüklerini, onun günümüzdeki gerçek mirasçıları olduklarını önemle vurguladılar.

Kavel işçileri o güne kadar yasallaşmamış grev hakkını fiilen kullanma yoluna gitmiş, bunu da fabrika işgali yoluyla gerçekleştirmiş, böylece sınıf hareketinde bir çığır açmıştı. Aynısını bugünün koşullarında Greif direnişçileri yaptılar, üstelik Kavel döneminden çok daha ağır koşullar altında. Taşeron sistemiyle 44 parçaya bölünmüş ve yasal cendereye bağlı kalındığı takdirde en iyi durumda ancak 200 civarında kadrolu işçiyle greve çıkılabilecek 850 kişilik bir fabrikada, fiili-meşru mücadele yolunu tutarak 600 işçiyle işgal eylemine giriştiler ve böylece grev hakkını fiilen gerçek anlamda kullanmış oldular.

Greif direnişçileri kendileriyle Kavel direnişçileri arasında tarihsel-moral bir bağ kurmakta tümüyle haklı idiler. Ne var ki bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlik gerçekte onların düşündüğünden çok daha kapsamlı ve derinlikli idi.

Kavel'in gerçekleştiği o günün koşullarında grev hakkından yoksunluk işçi sınıfı hareketinin en önemli tıkanma noktası idi ve dolayısıyla onu koparıp almak mücadelenin en öncelikli halkasını oluşturuyordu. Kavel işçileri tam da bu halkadan tuttular, bir türlü yasalaşmayan grev hakkını fiilen kullanma yoluna gittiler ve bunu da fabrika kapısını tutarak böylece bir tür işgal yoluyla gerçekleştirdiler. Sonuçta kazanımları tüm sınıfın kazanımı oldu.

Bugünün koşullarında ise işçi hareketinin ayağındaki en etkili ve öldürücü pranga taşeron sistemidir. Üstelik dünya ölçüsünde. İşçi hareketinin örgütlenmede ve mücadelede yolunu kalıcı biçimde aşabilmesi, bu sistemin hedef alınması ve adım adım boşa çıkarılması ile olanaklıdır. Tıpkı Kavel işçilerinin yaptığı gibi, Greif işçileri de kendi dönemlerinin en öncelikli halkasından tuttular, taşeron sistemini cepheden hedef aldılar. Fabrikalarındaki 44 taşerona dayalı sisteme son verilmesini eylemlerinin baş is-

temi haline getirdiler. Bununla da kalmayıp birleşik örgütlü eylemleriyle onu fiilen de boşa çıkarmak yolunu tuttular. Bunu da Kavel işçileri gibi fabrika işgali eylemi yoluyla yaptılar. Böylece yeni bir fabrika işgalleri dönemi başlattılar. Kazansalardı tüm sınıf kazanmış olacaktı.

Bu iki çığır açıcı direniş arasındaki benzerlikler kadar farklılıklar da dikkate değerdir.

Kavel dünyada devrimci yükselişin sürdüğü, Türkiye'de ise taze ve diri bir toplumsal uyanışın henüz ilk belirtileriyle de olsa başgösterdiği koşullarda gerçekleşmişti. Greif ise gerek dünyada ve gerekse Türkiye'de otuz yılı aşan bir toplumsal durgunluk ve siyasal gericilik ortamından çıkış sancılarının yaşandığı karmaşık bir geçiş sürecinde yaşandı.

Kavel direnişçilerinin işi nispeten kolaydı; zira 1961 Anayasa'sında tanınmış bulunan grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı yasal olarak düzenlenmeyi bekliyordu yalnızca. Bu istemin toplumsal meşruiyeti tartışmasızdı, sorun sonu gelmeyen oyalama sürecinin artık nihayet bir son bulmasıydı. Nitekim Kavel Direnişi'nin basıncı altında ve direnişin hemen ardından grev ve toplu iş sözleşmesi hakkı hızla yasalaştı.

Greif işçilerinin işi ise kıyas kabul etmez ölçüde zordu. Zira taşeron sistemi değil Greif, değil Türkiye, tüm dünyada işçi sınıfı hareketine uluslararası sermaye merkezi tarafından dayatılmış bir saldırıydı ve işçi sınıfı bu saldırıyı gerekli gücü yaratarak ve toplumsal desteği alarak püskürtmekten henüz oldukça uzaktı. Kuşkusuz Greif direnişçileri de bunun bilincinde idiler. Fakat onu hiç değilse kendi fabrikalarında aşabilecekleri, böylece bir yol açacakları konusunda da inançlı ve umutlu idiler. Nitekim kendi sendikalarının tepesini tutan satış çetesinin katmerli ihanetine uğramasalardı, DİSK'in sinsi, ikiyüzlü, entrikacı bürokratlarından köstek yerine bir parça destek alabilselerdi, bunu günümüz sol hareketinin desteği tamamlayabilseydi, çok büyük bir ihtimalle kazanacaklardı da.

Bu son nokta bizi Kavel ve Greif arasındaki en temel farka getiriyor. Kavel Direnişi kendi sendikasının ve dönemin ilerici sendikal hareketinin tam desteğine sahipti. Öylesine ki dönemin tek sendika konfederasyonu olan Türk-İş'in o günkü yönetiminin direnişe karşı sorumluluklarını yerine getirmemesi büyük tepkilere yol açmış, onlarca sendika başkanı ve yöneticisi konfederasyonu kamuoyu önünde protesto etmiş, dört yıl sonra DİSK'in kuruluşuna varacak süreç böylece başlamıştı.

Oysa Greif Direnişi daha ilk günden itibaren kendi sendikasının başını tutan çetenin çok yönlü ihanetine uğramakla kalmadı, bugünün Türkiyesi'nde ilerici olmak iddiasındaki hiçbir sendikadan ya da sendikacıdan da sözü edilebilir herhangi bir destek görmedi. Rıdvan Budak çetesinin Amerikan tekelinin hizmetinde Greif Direnişi'ni kırmak için haftalar boyunca sergilediği binbir haince girişim ne DİSK yönetiminden, ne de onun bünyesindeki şu veya bu sendikadan ya da sendika yöneticisinden en ufak bir açık tepki ya da protesto görmedi. Tersine, tümü de açık ya da örtülü biçimde bu çetenin yanında oldular. Nitekim bu suç çetesi, tam da direnişin polis gücüyle kırılmasının (ki bu baskına yasal gerekçe hazırlanmasına mahkeme huzurundaki tanıklıklarıyla bizzat destek vermişlerdi!) hemen ardından yaptığı açıklamaya, başından beri kendilerine verdikleri destekten dolayı DİSK yönetimine ve Başkanlar kuruluna teşekkürlerini sunarak başlıyordu. Bu teşekkürün sessiz bir onayla kabul gördüğünü biliyoruz. Doğal olarak bu sessiz onay, aynı zamanda bugünkü DİSK yönetiminin ihanete suç ortaklığının sessiz bir itirafı anlamına geliyordu. Bu ise bugünkü yapısı ve zihniyetiyle DİSK'in politik ve moral tükenişi demektir.

Ama buna geçmeden önce Kavel ile Greif karşılaştırması bahsinde son bir noktaya daha değinelim. Kavel kendi dönemi içinde çığır açıcı bir direniş oldu, fiili-meşru mücadele yolunu açtı. Bu aynı üstünlüğün onurunu bugünün koşullarda Greif Direnişi taşımaktadır. Fakat Greif'in, Kavel'den (ve ardından iz bırakarak

sınıf hareketimizin tarihine geçen bir dizi başka fabrika direnişinden) belirgin bir üstünlüğü var. Greif, devrimci sınıf önderliği altında gerçekleşmiş, bilinç, örgütlenme ve eylem planında ancak bunun ürünü olabilecek temel önemde üstünlüklere sahip benzersiz bir direniştir. Bu açıdan o kendinden önceki hiçbir direnişle kıyaslanamaz niteliktedir. Bu niteliği ile o sınıf hareketimizin tarihinde tümüyle yeni bir dönemin başlangıcı, bir ilk habercisidir.

DİSK bürokrasisinin politik-moral iflası!

Bugünkü yapısı ve yönetimi, anlayışı ve pratiği ile DİSK'in politik ve moral iflası, gerçekte yeni bir durum değildir. Fakat Greif Direnişi bunun en açık, en tam, en tartışmasız bir biçimde açığa çıkmasına vesile olmuştur. Bu ruhsuz ve ikiyüzlü bürokratlar takımı, halen işçi hareketini felç eden en önemli sorunu, taşeron sistemini hedef alan 600 kişilik örgütlü bir direnişten her türlü desteği haftalar boyunca esirgeyebildiler. "İç işlerine karışmamak" adı altında kendi bünyelerindeki bir sendika yönetiminin daha direnişin ilk gününden itibaren sergilediği haince rezilliklere karşı tek kelime etmediler, bunu engellemeye, bir nebze olsun dizginlemeye yönelik hiçbir girişimde bulunmadılar. Rıdvan Budak, Muzaffer Subaşı ve Kazım Doğan çetesinin Greif tekeliyle el ele direnişi kırmak için giriştikleri oyunlara sonuna kadar sessiz kaldılar, böylece de gerçekte tüm bunlara onay ve destek vermiş oldular. Dahası kurdukları oyalama komisyonlarıyla bu oyunlar için onlara ek fırsatlar da yarattılar. Greif fabrikasına binlerce polis gücüyle yapılan baskının yasal gerekçesi bizzat sendika yönetiminin mahkeme tanıklığı ile sağlandığı halde bunu hiçbir biçimde sorun etmediler. Baskın bağıra bağıra geldiği halde kıllarını bile kıpırdatmadılar. Bu ihanet silsilesinin son halkası olan satış protokolü ve sözleşmesini de sessizce onaylayarak, böylece iki ay boyunca rahatlarını kaçırmış "Greif belası"ndan nihayet kurtulmuş olmanın huzuruna kavuştular.

Fakat bütün bunlar utanç vericidir ve bugünkü DİSK yönetimi bundan böyle hep bu utançla anılacaktır. Greif bir çığır açmıştır ve çığır açan her direniş gibi gelecekte hep hatırlanacaktır. Onunla birlikte yönetiminden başkanlar kuruluna kadar bugünkü DİSK bürokratlarının utanç verici tutumu da. Tıpkı Kavel ve Paşabahçe ile birlikte dönemin Türk-İş yönetiminin utanç verici tutumunun da hep hatırlanıyor olması gibi.

DİSK Başkanlar Kurulu'nun Haziran tarihli son bildirisi, bugünkü DİSK yönetiminin Greif Direnişi'ne karşı katmerli ihanete onayı ve desteği konusunda hiçbir tartışmalı nokta bırakmamıştır. Bu utanç belgesinde Rıdvan Budak çetesine açıkça sahip çıkılmış, Greif direnişçileri ve sınıf devrimcileri ise aynı açıklıkla suçlanmıştır. Bu tutum, DİSK'i DİSK yapan her türden değerin artık tümüyle terkedildiğinin de açık bir itirafıdır. İşçi satıcılığını kimlik edinmiş ve bunun son halkası olarak Greif direnişçilerine karşı Amerikan tekelinin hizmetinde her türlü rezilliği yapmış bir suç çetesini açıkça bağrına basan bir DİSK yönetimi ve zihniyeti gerçeği ile yüzyüzeyiz artık. Bu, sözün bittiği yerdir! Bu, bugünkü anlayış ve yönetimiyle DİSK'in dört dörtlük iflas tablosudur!

Greif Direnişi'ne ilk günden itibaren içtenlikle sahip çıkıp destek veren nadir sol siyasal yapılardan biri olan Devrimci İşçi Partisi'nin (DİP) direnişin ilk günlerinde yayınladığı bildirideki şu sözler, bugünkü DİSK yönetimi gerçeğinin iyi bir özeti olarak duruyor önümüzde:

"Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) aynı şekilde bu direnişe sahip çıkmak zorundadır. Dahası üyesi olan DİSK Tekstil sendikasının yönetimini de bu doğrultuda davranmaya zorlamalıdır. DİSK'in üye sendikalarının iç işleyişine karışamayacağı söylemi utanç vericidir. Greif işçisi tüm işçi sınıfı için, özellikle de milyonlarca taşeron işçisi için ayağa kalkmışken, bu büyük mücadele bir sendikanın iç sorunu olarak gösterilemez. DİSK Tekstil bu tavrıyla DİSK'i DİSK yapan temeli dinamitlemektedir. Buna müdahale edilmezse DİSK'in de çökü-

şü kaçınılmaz olacaktır. Her fırsatta Kavel direnişinden, 15-16 Haziranlardan dem vuran DİSK, bugünün Kavelcileri olan Greif işçilerini desteklemiyorsa sınıf mücadelesi vermiyor sadece nostalji yapıyor demektir. 47. kuruluş yıldönümünü kutlayan DİSK, geleneğinde sınıf mücadelesi adına ne varsa bugün onu temsil eden, günlerdir aç, uykusuz direnen Greif işçilerini baş tacı edeceği yerde kapı dışarı etmeye çalışıyorsa 15-16 Haziranlar'ın, Demirdökümler'in, Sungurlar'ın, 1 Mayıs'ların DİSK'i de mazide kalmış demektir. Bugün Greif işçisinden ayrı bir DİSK yoktur. Sınıf mücadeleci DİSK'i maziden alıp günümüze taşıyacak olan da onlardır. Onların direnişini yaymaya ve güçlendirmeye çalışanlardır."

Suç çetesinden katmerli ihanetin hesabı mutlak olarak sorulacak!

Halen DİSK Tekstil-İş Sendikası'nın başını tutan üçlü suç çetesi, Rıdvan Budak, Muzaffer Subaşı ve Kazım Doğan, sendikal hareket içindeki tescilli hainlerdir. Onlar Greif Direnişi'ne kadar işçi sınıfına karşı sayısız suçlar işlemişlerdi. Ama tam da Greif Direnişi'nin ortaya koymaya çalıştığımız benzersiz üstünlüklerinden dolayı sendikal hayatlarının en ağır suçlarını ona karşı işlemiş oldular. Açıkça Amerikan tekelinin yanında saf tuttular, taşeron çeteleri, mahkeme ve polisle işbirliği halinde hareket ederek görkemli bir işçi direnişinin kırılması için hemen herşeyi yaptılar.

60 günlük işgal boyunca bu katmerli ihanetin adım adım nasıl yaşandığı, Greif direnişçilerinin günü gününe yayınlanan açıklamaları ve ayrıca devrimci sınıf basını üzerinden kayıt altına alınmış bulunmaktadır. Greif Direnişi seyri, dersleri ve deneyimleriyle çok yönlü olarak yazıldığında, bu suç çetelesi de orada ayrıntılı bir bölüm olarak yer alacak, böylece geleceğe silinmez biçimde kalacaktır. Kuşkusuz bu çetenin geçmişten bugüne tüm

öteki suçları ile birlikte.

Bu tescilli suç çetesinin ihaneti yalnızca 600 Greif direnişçisine değil, fakat Türkiye işçi sınıfı hareketinin tümüne karşıdır. Zira Greif işçileri yalnızca kendileri için değil fakat bütün bir işçi sınıfı için ve halen onun ayağına vurulmuş en ağır prangaya, taşeron sistemine karşı ayağa kalkmışlardı. Kazansalardı tüm işçi sınıfı kazanmış olacaktı. Dolayısıyla bunu boşa çıkarmaya yönelik katmerli suç da sınıfının bütününe karşı işlenmiştir.

Bu suçu bu denli açık ve bu denli katmerli biçimde işlemiş Rıdvan Budak çetesi mutlak olarak bunun hesabını verecektir. Ve bu hesap onlardan her yol ve yöntemle sorulacaktır. Önlerinde ödeyecekleri bedeli hafifletecek bir tek yol vardır: Sendikal hareketi derhal terketmek!

TKİP'nin 27 yılı bulan bir siyasal geçmişi var. Bu süre zarfında sol içi şiddete hiçbir biçimde bulaşmamış, dahası bu yola başvuranlara da her zaman açıkça karşı çıkmış, bu doğrultudaki girişimleri kesin bir dille kınamıştır. Ama sözünü ettiğimiz suç çetesinin sol hareketle yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Bunlar sola, sınıfa, devrime düşman profesyonel işçi satıcılarıdır. Direnişi kırmak için taşeron çeteleriyle iş çevirmek, bu boşa çıkarılınca da mahkemede Greif tekeli lehine tanıklıkla bir işçi direnişinin polis zoruyla kırılmasına bizzat önayak olmak bile, bu çetenin konumunu ve tarafını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Onlar barikatın karşı cephesindedirler ve bunun gerektirdiği bir muamele göreceklerdir.

TKİP

Temmuz 2014

(Ekim, Sayı: 294, Ağustos 2014)

Greif Direnişi'nin deneyimleri ve dersleri

Greif Direnişi'nin deneyimleri ve dersleri

12 Eylül sonrasının en sarsıcı direnişi

Greif işçileri 10 Şubat'ta, sendika bürokrasisinin yasal-icazetçi çizgisine hayır diyerek, taşeron sistemine karşı fiili-meşru mücadele bayrağını yükselttiler. 60. gününde polis saldırısıyla sona eren bu militan işgal eylemiyle, sınıf hareketinin gelişimi açısından son derece önemli bir ileri direniş mevzisi yarattılar.

Sadece devletin ve kapitalist patronların değil, onlarla kirli bir işbirliğine imza atan sendika bürokratlarının saldırıları ile de yüzyüze kalan, daha da önemlisi büyük ölçüde yalnız bırakılan bu sarsıcı direniş, buna rağmen, devrimci bir önderliğe sahip olmanın imkanlarından, taban inisiyatifine dayalı örgütlülüğünden, eylemli çizgide süren fiili meşru mücadelesinden aldığı güçle yolunu yürümeyi başardı. Tümüyle yeni ve onur verici bir pratik sergileyerek, yıllardır dayandığı eşiği aşamayan sınıf hareketine tutulması gereken yolu gösterdi.

Dersleri ve deneyimleri ile sınıf hareketi cephesinde yeni bir döneme damgasını vuracak olan bu örgütlü ve uzun soluklu direniş, "somut kazanım" elde edememiş olsa da, şimdiden geleceğe yol gösteren tarihsel önemde kazanımlarıyla, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde bir kilometre taşı olarak yerini almış bulunmaktadır. 12 Eylül sonrası bütün bir dönemin en etkili ve

sarsıcı direnişi olarak, mücadeleye yönelecek işçilerin yolunu aydınlatacak, böylece devrimci sınıf hareketinin gelişiminde apayrı bir rol oynayacaktır.

Yol açıcı bir mücadele çizgisi ve pratiği

Türkiye'de işçiler yıllardır hareketlilik içerisindeler. Ancak, Zonguldak ve TEKEL gibi önemli direnişlere rağmen, sınıf hareketi bir türlü içine sıkıştığı cendereyi parçalamayı, daha ileri bir mecraya akmayı başaramadı. Devrimci bir önderlikten yoksun olan bu direnişler, önlerine çıkan engelleri, özellikle de sendikal bürokratik barikatı aşamadıkları ölçüde, sınıf hareketinin önünü açma rolünü de oynayamadılar.

Bu açıdan Greif Direnişi tümüyle ayrı bir yerde durmaktadır. Kuşkusuz, kendisinden önceki direnişlerin bir devamı fakat aynı zamanda onların sıçramalı biçimde aşılmasıdır. Geçmiş direnişlerin birikimi, deneyim ve dersleri üzerinde yükselmiş, bu sayede yolunu kesen engellere karşı kararlı bir mücadele yürütmüştür. Sermaye sınıfının dünya ölçüsünde çok temelli bir saldırısı olan taşeron sistemine meydan okuyarak ve sendika bürokrasisinin dayattığı yasallık çıkmazını parçalayıp atarak, sınıf bilinçli öncü işçilerin önderliğinde fiili-meşru mücadele yolunu tutmuş, böylece sınıf hareketinin yaşadığı kısır döngünün nasıl aşılabileceğinin yolunu göstermiştir. İhtiyaç duyduğu desteği alamaması ve sendikal bürokrasinin kaba ihaneti nedeniyle "maddi kazanımlar" elde edemese de, sınıf hareketinin daha ileri bir çizgiye nasıl taşınabileceğini somut pratiği üzerinden ortaya koyarak, tarihsel değerde öncü bir rol oynamıştır.

Sınıflar mücadelesinde aslolan sınırlı "maddi kazanımlar" değil, sınıf hareketini ileriye taşıyabilecek politik ve moral kazanımlardır. Greif'in direnişçi işçileri "maddi kazanım" adı altında önlerine atılan "kırıntıları" reddetmişler, sendikal bürokrasiyi aşarak, taşeron sistemine karşı cüretli bir mücadele pratiği

sergilemişler, böylece sınıf hareketinde tarihi önemde bir çığır açmışlardır.

Bugüne kadar sınıf hareketinin en büyük açmazı, sendika bürokrasisinin denetimini aşamayarak, en iyi durumda bile son derece sınırlı ekonomik kazanımların ötesine geçemeyen bir mücadele anlayışına teslimiyet olmuştur. Devrimci önderlikten yoksunluk nedeniyle en ileri direnişler bile politik mecraya yönelmeyi başaramamış, tam da bu nedenle az-çok tutarlı bir hak ya da ücret mücadelesi dahi yürütülememiştir. 12 Eylül'den bugüne, sermayenin sınıfı örgütsüzleştirme saldırılarına karşı durma güç ve iradesinden yoksun, yasal-icazetçi çizgiyi her geçen gün biraz daha derinleştiren sendikal reformizmin ilerici kimliği alabildiğine aşınmış, sarı sendikalarla ayrım çizgileri silikleşmiştir. Böylece sınıf hareketi "kırıntılar" elde etmenin ötesine geçemeyen en geri bir mücadele çizgisine mahkum edilmiştir.

Tüm bu açılardan Greif Direnişi sınıf hareketinde gerçek bir kopuşu temsil etmektedir. Devrimci sınıf bakış açısının yön verdiği fiili meşru mücadelesi ve direniş çizgisiyle, şiarları ve talepleriyle, normları ve değerleriyle, sendikal bürokrasiye karşı kararlı ve tok mücadelesiyle Greif, sınıf hareketinin yıllardır içine sıkışmış bulunduğu cendereyi parçalayıp atan bir rol oynamıştır. Bundan böyle devrimci bir işçi hareketinin gelişimi Greif'in gösterdiği yolun tutulmasıyla sıkı sıkıya bağlantılı olacaktır.

Taşeron düzenine karşı kararlılıkla yükseltilen bir mücadele bayrağı!

Greif, taşeron sisteminin hüküm sürdüğü büyük bir Amerikan tekelidir. Yasal planda taşeron uygulamasının yasak olduğu temel üretim birimlerinde dahi taşeronlaştırmaya gidilmiş, böylece yoğun ve keyfi bir sömürüyle kârlarına kâr katma olanağının yanısıra işçilerin birleşik örgütlü mücadelesinin önüne engeller dikilmiştir.

Dünya ölçüsünde uygulanan taşeron sistemi son birkaç onyıldır işçi sınıfı hareketini felç eden çok önemli bir saldırıdır. İşçi sınıfının örgütlenmesinin önündeki en temel engellerden biridir. İşçi sınıfının gücü üretimde tuttuğu yerden, bu zeminde örgütlenme yeteneğinden, bunun sağladığı disiplinden gelmektedir. Taşeron sistemi buna vurulmuş büyük bir darbe, işçilerin elini-kolunu bağlayan bir prangadır. Bu pranga kırılamadığı sürece işçi hareketinin örgütlü birliğini sağlamak mümkün değildir.

Bu saldırı sayesinde kapitalist patronlar işçi sınıfını bölüp parçalamakta, varolan sendikal örgütlenmeleri tasfiye etmekte, tüm zorluklarına karşın sendikal örgütlenme gerçekleşse bile, bünyesindeki taşeron işçiler sayesinde, üretimden gelen gücün kullanılması demek olan grevi işe yarar bir mücadele silahı olmaktan çıkarma imkanı bulmaktadırlar. Nitekim Greif de geçmişte sendikal örgütlülüğün olduğu bir fabrikadır. Sonraki yıllarda üretimde taşeronlaşmaya başvurulmuş, taşeron işçilerinin ağırlık kazanması sayesinde sendikal örgütlülük tasfiye edilmiştir.

Bunun içindir ki, Greif işçileri toplusözleşme masasına oturur oturmaz, öncelikle taşeron uygulamasını hedef almışlardır. Toplusözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine, "yasal prosedür"ü beklemeden doğrudan işgal yolunu tutmalarının gerisinde bu taşeron düzeni yatmaktadır. Greif'in bünyesinde 44 taşeron şirket yeralmakta, ortalama 20 işçiye bir taşeron şirket düşmektedir. "Yasal prosedüre uymak", 1350 işçinin çalıştığı iki fabrikada yalnızca 228 kadrolu işçi ile greve çıkmak anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla Greif'te, kadrolu-taşeron ayrımı gözetmeksizin fabrikayı toplu olarak işgal etmeden, yasaları aşarak fiili meşru mücadeleye başvurmadan, üretimden gelen gücü kullanmanın bir yolu yoktu. Bundan dolayıdır ki Greif işçileri, sendika bürokratlarının kendilerine dayatmaya çalıştığı yasallık çıkmazını, aylar sonra 228 işçi ile başlayacak etkisiz bir grevi reddetmişler, bedel ödemeyi göze alarak toplu işgal eylemini başlatmışlardır.

Greif direnişçilerinin "kırmızı çizgi" olarak tanımladıkları üç

temel talebinin en önceliklisi, fabrikada taşeron sisteminin son bulması olmuştur. Sendikal örgütlenmeyi başaran kadrolu işçiler taşeronda çalışan sınıf kardeşlerinin sorunlarını kendi sorunları olarak görmüşler, tüm zorluklarına karşın onları örgütlemeye yönelmişler ve mücadeleye çekmeyi başarmışlardır. Toplusözleşme masasında verilen yalnızca "üç kuruşa beş kuruş ekleme" mücadelesi olmamıştır. Grief direnişçileri döne döne, ücret vb. konularda esneyebileceklerini, fakat taşeronun kaldırılmasının "olmazsa olmaz" istemleri olduğunu açıklamışlardır.

Greif direnişçileri büyük bir dayanışma ruhuyla taşeron sistemine karşı mücadele bayrağını yükselterek, bunun için fiili grev yolunu tutarak, bu ülkede "yapılamaz" denileni yapmışlardır.

Elbette, dünya ölçüsünde bir saldırı olan taşeronluğun bir sistem olarak ortadan kaldırılması Greif Direnişi'ni aşıyordu. Ancak Greif'te başarılması, açılan yol üzerinden taşeronluğun Greifler'den defedilmesini hızlandıracak, sınıf hareketine de sendikal harekete de büyük bir soluk aldıracaktı. Çok önemli bu direniş mevzisi sendikal ihanet eliyle boşa çıkarılmış olsa da, Greif işçileri öncü bir rol oynayarak, sınıf hareketinin yaşadığı kısır döngünün nereden ve nasıl aşılabileceğini, bunun için nasıl bir mücadele çizgisi izlenmesi gerektiğini göstermişlerdir. Sendikal bürokrasiye tabiyeti yıkarak, kırıntıları reddederek, fiili bir grevle taşeron düzenini hedef alan, sınıf bilincinin ve dayanışma ruhunun gelişimini sağlayan bir mücadele anlayışı ve çizgisi, sınıf hareketi açısından paha biçilmez bir kazanımdır.

Taban inisiyatifine ve işçi demokrasisine dayalı güçlü bir iç örgütlülük!

Greif'te sendika bürokratlarının lafta savunduğu ve karşısına her çıkışında boğmaya çalıştığı bir taban örgütlülüğü ve işçi demokrasisi hayat bulmuştur. Direnişin sınıf hareketi için en büyük kazanımlarından biri de bu olmuştur. Sendika bürokratlarının

yaptığı gibi kapalı kapıların ardında değil, tümüyle kamuoyuna ve işçilere açık bir biçimde, taban inisiyatifine dayalı bir demokratik süreç işlemiştir.

Greif'te gerçekleştirilen, üye yapmanın ötesine geçemeyen bir sendikal örgütlenme faaliyeti değildir. Bir yılı aşkın bir süre boyunca yoğun bir emek harcanarak, ileri bir örgütlü mevzi yaratılmıştır. Düzenli eğitim çalışmaları ve toplantılarla ilerletilen bu süreç sayesinde taban inisiyatifi açığa çıkarılabilmiş, bölüm komiteleri oluşturulmuştur. Toplusözleşme taslağı tüm işçiler tarafından tartışılarak hazırlanmış, kapitalist patronlarla pazarlık sendika bürokratlarına bırakılmamıştır.

İşgal kararını alan ve Greif'i "direnişin kalesi" haline getiren de taban inisiyatifine dayalı bu örgütlülük olmuştur. Örgütlülük direniş sürecinde daha da pekiştirilmiş, 14 bölüm komitesi üzerinden demokratik bir işleyiş hayata geçirilmiştir. Fabrika komiteleri ile alt komiteler düzenli olarak toplanmış, yanısıra tüm işçilerin katıldığı genel toplantılar gerçekleştirilerek, bütün önemli kararlar bu toplantılarda açık oylama ile alınmıştır.

İki ay boyunca eylemli bir çizgide sürecin ilerletilebilmesinin gerisinde de, direniş içinde daha da güçlenen bu taban inisiyatifi vardır. İşçilerin bu sayede nasıl direnişin özneleri haline geldiklerini görebilmek için, gerçekleşen eylem ve etkinliklere bakmak yeterlidir. Süreç boyunca dışa vuran mücadele coşkusu ve direnme kararlılığı, gücünü örgütlülüğünden almıştır.

Taban örgütlülüğüne dayalı gerçek bir işçi demokrasisinin, yani doğrudan demokrasinin hayata geçirilmesi, Greif Direnişi'nin en güçlü yanlarından biridir ve bu yönüyle de Greif bir ilktir!

Direniş sürecine yön veren, kendinden menkul bir işçi komitesi değildir. Tabandaki işçilerden yetki alan bu komite, gerçek bir demokratik işleyiş zemininde hareket etmiştir. Seçilmiş komite olarak yetkilendirilmeleri, kendi başlarına karar alma ayrıcalığına sahip oldukları anlamına gelmemektedir. Alınan tüm

kararlarlar tabanda tartışılmış, ikna olmayan komiteler varsa, üst komite ayrıca sözkonusu komite/komiteler ile toplantılar yaparak, sorunu yeniden tartışarak, tüm işçilerin direniş sürecinin özneleri olarak hareket edebilmelerini sağlamıştır.

Sadece bölümler temelinde alt komiteler değil, yanısıra direnişin ihtiyaçları üzerinden oluşturulan komiteler ve komisyonlarla da işlevsel bir işbölümü hayata geçirilmiştir. Her açıdan örgütlülük, fabrikaya uğrayan herkesin açıkça gözlemleyebildikleri ve altını çizdikleri bir olgu olmuştur.

Bu işleyişin kendisi sendikal bir yapının/örgütlenmenin nasıl olması gerektiğine de açıklık getirmiştir. Bizzat fabrika zemininde kendini vareden, örgütlü taban iradesine/demokratik işleyişe dayalı devrimci sendikal örgütlenme modeli, Greif pratiği ile ete-kemiğe bürünmüştür.

Eylemli bir direniş çizgisi!

Direnişin direniş fabrikasına hapsedilmemiş olması, onun bir diğer önemli üstünlüğüdür. Direniş başından sonuna eylemli bir çizgide sürmüştür.

Direnişi kendi havzasına yaymak, karşı yakaya yaymak, kentin gündemine sokmak için birçok eylemlilik, ziyaret, basın açıklaması vb. gerçekleştirilmiş, sürmekte olan ve patlak veren direnişlerle ilişki kurulmuştur. Kentin değişik yerlerinde standlar açılmış, imza kampanyası örgütlenmiş, bildiriler dağıtılmıştır. Greif'in diğer fabrikalarının önü eylem alanları haline getirilmiş, Sultanbeyli'deki fabrikaya girilerek üretim durdurulmuş, işçilerin bir kısmı sendikaya üye yapılmıştır. Birçok kez DİSK merkezine, DİSK Tekstil'e gidilmiş, basın açıklamaları yapılmıştır. Heyetler halinde diğer kentlerde sendikalar ve demokratik kitle örgütleri ziyaret edilmiş, direnişin sahiplenilmesi için etkin bir çaba harcanmıştır. Yanı sıra fabrikada politik içerikli etkinlikler gerçekleştirilmiştir.

Fabrikaya hapsedilmiş pasif bir grev yerine eylemli bir direniş çizgisi, bir Greif kriteri olarak yeni dönemin işçi direnişlerine yol gösterecektir.

Her açıdan eğitici bir eylemlilik süreci

İşgal eylemi, dayanışma ruhunun ve "sadece kendimiz için değil sınıfımız için direniyoruz" bilincinin gelişiminde çok önemli bir rol oynamıştır.

Ağır çalışma koşulları ve taşeron sisteminin bölüp parçalayan karakterinden dolayı birbirlerinin isimlerini dahi bilmeyen işçiler direniş süreci boyunca her açıdan gerçek bir paylaşımı yaşamışlardır. Direnişin estirdiği temiz hava ilişkileri de derinden etkilemiş, kolektif yaşam büyük bir başarıyla örgütlenmiş, görev ve sorumluluklar tam bir disiplinle omuzlanmıştır.

Dinsel gerici ve şoven milliyeçi ideolojinin etkileri, bu çerçevede önyargılar vb. de bu süreçte geri planda kalmıştır. Değişik kültürlerden, milliyetlerden ve mezheplerden kadın ve erkek işçiler mücadele içinde gerçek bir kaynaşmayı ve kardeşleşmeyi yaşamışlardır. Direniş alanında Kürtçe ezgilerle halaylar çekilmiş, horonlar tepilmiş, bunlar en ufak bir sorun yaratmamıştır.

Mücadele kadın ve erkeği de eşitlemiş, kadının ezilmişliğinden gelen edilgen kimlik ve özgüven sorunu hızla aşılmıştır. Kadın işçiler, sayılarının azlığına karşın, etkin bir biçimde ve büyük bir kararlılıkla en ön saflarda mücadeleye atılmışlardır. Sosyal mücadelenin değiştirici ve dönüştürücü gücünü en iyi kadın işçiler üzerinden gözlemlemek mümkündür. Greif Direnişi'nin başarılarından biri de bu olmuştur.

"Kırıntıları" reddeden bir mücadele çizgisi!

Sendika bürokratlarının bugüne kadar işçilerin direniş yolunu tutmasını engellemek için ileri sürdükleri kirli söylemlerden biri,

"fabrika kapanır, işsiz kalırsınız!" olmuştur. İç örgütlülüğü zayıf olan Dudullu'da bu söylem kullanılarak açıkça grev kırıcılığı yapılmıştır.

İşte Greif'te boşa çıkarılan bu olmuştur. Greif'in direnişçi işçileri, biz işimizi kaybetsek de mücadeleyi sonuna kadar götüreceğiz demişlerdir. Sınıf mücadelesinin bugünkü düzeyinde bunu söyleyebilecek bir mücadele ruhunun kazanılabilmiş olması son derece önemlidir. Sendika bürokratlarının binbir yolla öldürmeye çalıştıkları işte tam da bu ruhtur.

Mevcut sendikal düzenin sürebilmesi için yıllardır sendika bürokratları tarafından işçi sınıfına dayatılan, "direne direne kazanma" değil "dilene dilene kırıntı elde etme" çizgisidir. İşçileri "kırıntılara razı etme" misyonu üstlenen asalak bürokrat takımı, Greif'te de bunu yapmaya çalışmış ancak başaramamıştır. Toplusözleşme görüşmelerinde, sendikal örgütlenmeyi başaran kadrolu işçilere, taşeron sorununa dokunmamak kaydıyla, ücret, ikramiye vb. konularda ileri sürülen taleplerin karşılanabileceği söylenmiş, bu "rüşvet" net bir tutumla reddedilmiş, öncelikli "kırmızı çizgi"-den hiçbir taviz verilmemiştir.

Büyük bir kararlılıkla sürdürülen bu mücadele çizgisi, sınıf hareketi açısından başlı başına bir kazanımdır. Zira, bugün işçi hareketinin en öncelikli ihtiyacı, "üç kuruşa beş kuruş ekleme"-nin ötesine geçen bir mücadele yolunun tutulabilmesidir. Greif Direnişi, sınıfın örgütlü birliğinin önündeki en önemli engel olan taşeron sistemini hedef alarak, böyle bir mücadelenin öncülüğünü yapmıştır.

Greif'in sınıf bilinçli öncü işçileri ve devrimci sınıf çizgisi

Greif Direnişi, zaman zaman yaşanan çıkışlara rağmen yıllardır bir türlü gelip dayandığı eşiği aşmayı başaramayan sınıf hareketi için buzun kırılıp yolun açılması olmuştur. Greif fabrikası

gerçekten de "direnişin kalesi" haline getirilmiş, 60 gün süren işgal sürecinde her açıdan örnek ve yaratıcı bir pratik sergilenmiştir. Bu başarıyı herşeyden önce, gerisindeki devrimci iradeye, işçi tabanına büyük bir güven veren sınıf bilinçli öncü işçilere sahip olmasına borçludur.

İşgale varan sürecin örgütlenmesinde, sınıf mücadelesinin yasaları ve sendika bürokrasisi gerçekliği konusunda açık bir bilince sahip olan devrimci öncüler önemli bir rol oynamışlardır. Düzenin gerici ideolojileri ile kuşatılmış bir işçi kitlesini ileri bir direniş pratiğine çekmeyi başarabilmişlerdir.

Uzun bir ön hazırlığa dayalı sendikal örgütlenme sürecinin başarıyla tamamlanması ve işgale giden sürecin örgütlenmesi tümüyle Greif'in sınıf bilinçli öncü işçilerinin ve sınıf devrimcilerinin emeğinin ürünüdür. Bugüne dek yaşananlardan farklı olarak, işçileri sendikaya üye yapmanın ötesine geçebilen, onların sınıf bilincini geliştirmeyi hedefleyen bir örgütlenme faaliyeti yürütülmüştür. Böylece, sınıf hareketinin bugünkü düzeyi düşünüldüğünde, herkesi şaşkınlığa düşüren ileri bir örgütlü mevzi yaratılmıştır.

Devrimci sınıf çizgisinin gerekleri doğrultusunda hareket eden öncü işçiler, bütün bir örgütlenme süreci boyunca taban iradesini açığa çıkartma çabası içinde olmuşlardır. Toplusözleşme sürecinin muhtemel gelişme seyri tüm işçilerle tartışılmış ve alınacak tutum önden belirlenmiştir. Bu sayede, mücadeleyi etkisiz ve sonuçsuz yasal süreç çıkmazına sürmeye çalışan sendika bürokratlarının karşısına son derece net ve kararlı bir tutumla çıkılabilmiştir.

Dolayısıyla işgal eylemi, kendiliğinden bir öfke patlamasının değil, taban inisiyatifinin açığa çıkarılması üzerinden adım adım örülen bilinçli bir sürecin ürünüdür. Değişik çevreler tarafından Greif işçilerinin övülen örgütlülüğünün gerisinde bu yönlendirici öncü irade vardır. Bugüne dek gerçekleşen işçi direnişlerinin en büyük açmazı bu alandaki zayıflıktır. Sınıf bakış açısının yönlen-

diriciliğinden yoksun tüm direnişler önüne çıkan engelleri aşmayı başaramamışlardır. Tüm toplumun gündemine oturan ve son derece güçlü bir destek bulan TEKEL direnişi, sendika bürokratlarının marifetiyle bitirilebilmiştir. Pek çok direnişte, sendikal ihanete karşı tutum ancak iş işten geçtikten sonra alınabilmiştir.

Greif Direnişi bu açıdan apayrı bir yerde durmaktadır. Greif'teki örgütlenme sürecine ve direnişe yön veren sınıf bakışaçısı, aynı anlama gelmek üzere devrimci sınıf çizgisidir. Greif'in genç öncü işçileri, tüm deneyimsizliklerine rağmen, bu bakışaçısını içselleştirmekten aldıkları güçle direnişi ileriye taşıma başarısı göstermişlerdir. Bu sayede sendikal bürokrasinin karşısına örgütlü bir sınıf bölüğü olarak çıkabilmişlerdir. Daha ilk adımda yüzünü gösteren sendikal ihaneti etkisizleştirmek, DİSK yönetimine tutum aldırmak için anlamlı bir pratik sergilemişlerdir. Sendika sitesine konulan iki açıklama Greif işçilerinin basıncıyla geri çektirilmiş, ardından sendika bürokratları, sözde de kalsa, direnişe sahip çıktıklarını belirten açıklamalar yapmak zorunda kalmışlardır. 39. günde gerçekleşen sendika işgalinde, direnişçi işçileri kovan, sendikadan istifa edin diyen, polis çağırmaya kadar varan gerici rezil tutum, "sendika biziz" kararlılığıyla göğüslenmiş ve sonuçta sendika ağalarına geri adım attırılmıştır.

Öte yandan, sendikanın ve DİSK'in direnişi sahiplenmeyen tutumuna rağmen sekter bir yaklaşımdan uzak duran öncü işçiler, sürekli olarak DİSK'i DİSK yapan mücadele değerlerine işaret etmişler, bu çerçevede sendika bürokratlarına görev ve sorumluluklarına sahip çıkma çağrısı yapmışlardır. Bütün bir direniş boyunca öncüleri şahsında sergilenen esnek fakat aynı ölçüde de ilkeli, tok ve kararlı duruşa yön veren de devrimci sınıf çizgisi olmuştur.

Güçler dengesindeki eşitsizlik!

Sadece kurulu düzenin değil, mevcut sendikal düzenin çizdiği

sınırları da reddeden Greif direnişçileri, güçler dengesi açısından son derece eşitsiz koşullarda direniş bayrağını yükseklerde tutma mücadelesi vermişlerdir.

Elbette Greif Direnişi'nin de, sınıf hareketinde bir ilk öncü çıkış olarak zayıflıkları, yetersizlikleri, öngörü planında zaafiyetleri vb. olmuştur. Fakat bunlar direnişin sonucunu etkileyecek türden zayıflıklar değildir. Temelde güçler dengesindeki eşitsizlik sürecin seyrini belirlemiştir. Sendikal ihanetin bu denli pervasız bir biçimde gerçekleşebilmesi bununla doğrudan bağlantılıdır.

Kavel ruhunun bugüne taşınması demek olan Greif Direnişi, tam da bundan dolayı toplumun çok değişik kesimlerinin anlamlı bir desteğini alsa da, Kavel'den farklı olarak, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve sol hareketin ağırlıklı bir kesimi tarafından sahiplenilmemiştir. Greif işçileri bütün bir işgal süreci boyunca direnişin dayanaklarını büyütebilmek için büyük bir çaba harcamışlar, bu açıdan da örnek bir pratik sergilemişler, ancak soldan ve sendikal hareketten ihtiyaç duydukları desteği alamamışlardır. Greif kapitalistine ve her adımda kendini ortaya koyan sendikal ihanete karşı verdikleri mücadelede yalnız bırakılmışlardır. Operasyonu öncesinde direniş mevzisini birlikte savunma çağrıları yanıtsız kalmış, operasyon sonrasında direnişteki Kumport işçileri dışında tek bir örgütlü sınıf bölüğü tarafından destek verilmemiştir. Sol hareket ise genelde web sitelerinde operasyon haberini vermenin ötesinde (ki bu kadarını tüm burjuva basını da yapmıştır!) kılını dahi kıpırdatmamıştır.

Greif direnişçileri fazlasıyla hak ettikleri desteği alabilmiş olsalardı, sendikal ihaneti boşa çıkarma imkanlarına sahiplerdi. Bunun olmadığı koşullarda, kendi güç ve olanakları ile direnişi kararlılıkla sürdürmüşlerdir. Greif kapitalisti ile sendika bürokratlarının işbirliği içinde hazırladıkları tüm tuzaklara ve kirli oyunlara rağmen teslimiyeti reddetmişlerdir. İşgal eylemi ancak binlerce polisin katıldığı bir operasyonla sona erdirilebilmiştir.

Sonuçta, güçler dengesi açısından son derece eşitsiz koşullar-

da süren bu savaşımın sonucu bir yenilgi değil, işçi hareketi için son derece önemli kazanımların elde edilmesi olmuştur. Taşeron düzenine karşı bedel ödemeyi göze alan fiili-meşru mücadele çizgisiyle, taban inisiyatifine dayalı örgütlülüğüyle, talepleri ve şiarlarıyla, dayanışma ruhu ve bilinciyle, bütün bir direnişi eylemli bir süreç olarak örgütlemesiyle, Greif'in diğer fabrikalarına yönelik müdahaleleriyle, kendi güç ve imkanlarıyla direnişi ileri taşıma başarısıyla, sendika bürokrasisine karşı ilkeli ve net tutumuyla, oluşturduğu değer ve normlarıyla Greif Direnişi, son derece yüz ağartıcı ve yol açıcı bir militan işçi eylemi olarak, sınıf hareketinin devrimci gelişiminde çok önemli bir rol oynayacaktır.

Sendikal ihanet ve ona güç verenler!

Greif işçileri sadece taşeron düzenine değil, mevcut sendikal düzenin en soysuz temsilcilerine karşı da mücadele etmek zorunda kalmışlardır. Bu zorlu direniş sürecinde önlerine en büyük barikat, bünyesinde örgütlendikleri DİSK Tekstil Sendikası'nın iliklerine kadar çürümüş satılık bürokratları tarafından kurulmuştur.

Toplusözleşme görüşmelerinde son derece rezil bir tutum sergileyen, taşeron sistemini hedeflediklerı için işçileri hayalcilikle suçlayan DİSK Tekstil'in tepesindeki ihanet çetesi, daha ilk adımda direnişin karşısına geçmiştir. Greif işçileri hazırladıkları toplusözleşme taslağını sadece Greif patronuna karşı değil, onun sözcülüğünü yapan sendika patronlarına karşı da savunmak zorunda kalmışlardır. Bu hainler kendilerine rağmen başlayan direnişi kırabilmek için en iğrenç yol ve yöntemlere başvurmuşlardır. Taşeron işçilerle üretimi sürdürme provokasyonunda rol almışlar, karakteri zayıf işçileri kullanarak, geri bilinçli işçileri korkutarak işçilerin birliğini bölmeye çalışmışlardır. Direniş karşısındaki tutumları nedeniyle ucu görünmüş olan ihaneti engellemek için

sendika binasında "grev nöbeti" tutan işçileri kovmak için polis çağıracak kadar bayağılaşabilmişlerdir. Sendikal örgütlenmede önemli bir rol oynayan, direnişin örgütleyicilerinden biri olan DİSK Tekstil bölge temsilcisini işten atmışlardır, vb...

10 Nisan'daki polis saldırısını olanaklı kılan da, bu satılmış çetenin Greif'in kapitalist patronu ile işbirliği halinde hareket etmesi olmuştur. Greif kapitalistinin eylemin "yasadışı işgal" olduğu gerekçesiyle açtığı davada, sendikanın bu eylemi desteklemediği, kendilerinin bilgisi dışında işgalin başlatıldığı, dahası işgal eylemini gerçekleştirenlerin sendika ile bir ilgisi olmadığı doğrultusunda ifade vererek, mahkemenin "yasadışı eylem" kararı vermesini sağlamışlardır. Aynı süreçte işçilerin reddettikleri bir protokolün altına da imza atarak, polis operasyonu için gereken zemini hazırlamışlardır. Bununla da kalmamışlar, yine işçilerin iradesini hiçe sayarak, yasal grev sürecinin başlayacağı bir aşamada satış sözleşmesini imzalamışlardır.

Rıdvan Budak çetesinin kaba bir işbirliği ile böylesine önemli bir direnişi satabilmesinde, bu ihanete tutum alınmaması ve direnişin yalnız bırakılması çok önemli bir rol oynamıştır. Bu hainler en büyük gücü buradan almışlardır. Kapitalist patronlarla kolkola direnişi kırma çabaları, "devrimci" yaftası taşıyan sol güçlerin önemli bir kesimi ile sendikalar tarafından lafta bile olsun herhangi bir tepkinin konusu olmamış, bu işbirlikçi çeteye karşı yürütülen mücadele bilinçli bir tutumla sahiplenilmemiştir.

Böylece Greif Direnişi, sendikal bürokrasinin yaşamakta olduğu çürümenin boyutlarına, gerçek konumuna ve kimliğine tutulan bir ayna olmuştur.

Gerçek hesaplaşma yeni başlamıştır!

Bu ihanetin zamanla unutulacağını sananlar çok yanılmaktadırlar. Greif, sendika bürokrasisi ile gerçek bir hesaplaşmanın başlatıldığı bir direniş olarak da sınıf hareketinin yeni dönemine

damgasını vuracaktır.

Sendikal ihanet boşa çıkarılamamış olsa da, Greif Direnişi çürümüş bürokrasi karşısında çaresiz kalmamıştır. Sürecin her aşamasında ilkeli ve tok bir tutum sergilenmiş, hiçbir dayatma ve kirli oyuna boyun eğilmemiş, onur verici bir direniş çizgisi izlenmiştir. İşgal eyleminin polis operasyonuyla kırılmasını sağlamak dışında bir yol bulamayan, bunun gereklerini yerine getiren hain çete, böylece sınıf işbirlikçisi satılık konum ve kimliğini tüm açıklığıyla ortaya sermek zorunda kalmıştır.

Sadece işçilerden kesilen aidatlarla değil, kapitalist patronlara verdikleri hizmetlerin karşılığını kapalı kapılar arkasında alarak da saltanat süren bu hainler güruhu dolaysız olarak burjuvaziye hizmet etmekte, onun sınıf hareketi saflarındaki ajanları olarak iş görmektedirler. Kapitalist patronlarla kolkola girerek direnen işçilerin önüne gerici barikatlar kuran, ihanetleri tescillenmiş olan bu işçi satıcıları, işledikleri suçların hesabını vermek ve işgal ettikleri koltukları terketmek zorundadırlar.

Bu tiksinti verici ihanete sessiz kalanlara gelince... Adının başında "devrimci" etiketi taşıyan sendikalar, büyük bir dayanışma ruhu ve mücadele kararlılığıyla taşeron sistemine karşı onurlu bir bayrak yükselten bu direnişi yalnız bırakmakla kalmamışlar, ihanet dolu bir süreci elleri böğürlerinde izlemişler, açıkça sergilenen sınıf işbirliğine karşı en ufak bir tutum almamışlar, bir açıklama yapmaktan dahi kaçınmışlardır.

Bunun gerisinde, sendikalara egemen olan ve her geçen gün biraz daha derinleşen düzeniçi icazetçi-uzlaşmacı bürokratik sendikal anlayışın da ötesinde, sınıfa, sınıf mücadelesine, sınıfın çıkarlarına, değerlerine, ahlakına ve kültürüne tümüyle yabancılaşmada ve giderek de çürümede ifadesini bulan bir politik-sınıfsal kimlik ve konum vardır.

Greif direnişçilerinin sendikal ihanete karşı aldığı son derece meşru tutum üzerine, kendisini solda tanımlayan fakat gerçekte sendikal bürokratik mekanizmanın organik bir parçası olan "44

uzman"nın yayınladığı metin de bu açıdan hem açıklayıcı hem de ibret vericidir. Greif Direnişi gibi, düzenin çizdiği sınırları aşarak militan bir tutumla sınıf hareketine çıkış yolu gösteren bir direniş karşısında hiçbir heyecan duymayan, direniş alanına bir kez bile uğramayan bu solcu, hatta sosyalist "sendika uzmanları"nın, ihanetin kendisini değil de ihanete karşı alınan tutumu yargılamaya kalkabilmeleri bir rastlantı değildir ama. utanç vericidir. Burada sözkonusu olan, bir kez daha işçi sınıfının çıkarlarına ve davasına tümüyle yabancılaşmanın ürünü bir sınıfsal-politik reflekstir. Rıdvan Budak uşağı bir uzmanı savunmak için 44 imzalı ortak bildiri yayınlayan bu aynı "uzman"lar, bizzat aynı Rıdvan Budaklar'ın mahkeme tanıklığı sayesinde binlerce polisle Greif direnişçilerine yöneltilen saldırıya karşı ise tek kelimelik bir açıklama yapmak ihtiyacı duymamışlardır.

Greif Direnişi'nin sınıf hareketi için bir başka önemli kazanımı, sendikal reformizmin yaşamakta olduğu bu dejenerasyon ve çürümeye yepyeni bir düzeyde açıklık getirmesi olmuştur. Greif'in direniş çizgisi bu açıdan gerçek bir turnusol rolü oynamıştır. Sınıf hareketinin ileriye taşınabilmesi için hesaplaşma, sadece ihaneti tescillenmiş DİSK Tekstil çetesi ile değil, bunu sindirmekte hiçbir güçlük çekmeyen sendikal bürokrasi ile de yaşanmak durumundadır.

DİSK yönetimi ihanete kol kanat germiştir!

Rıdvan Budak çetesinin Greif Direnişi'nin ilk gününden itibaren ve bütün bir direniş süreci boyunca sergilediği açık ihanet karşısında DİSK yönetiminin tutumu ibret verici olduğu kadar utanç vericidir de. Herşey bir yana, bu tutum bugünkü DİSK yönetiminin öngörüsüzlüğüne, daha açık konuşmak gerekirse çapsızlığına bir göstergedir.

12 Eylül sonrasının hiçbir direnişinin sahip olmadığı üstünlükleri sayesinde Greif Direnişi'nin kazanma imkanı çok fazlay-

dı. Greif'in kazanması sınıf hareketinin gelişimi açısından gerçek bir dönüm noktası olacak, dibe vurmuş olan sendikal harekete de böylece büyük bir güç ve soluk kazandıracaktı. Ama bugünkü DİSK yönetimi tarafından böyle bir direniş sahiplenilmediği gibi, direniş süreci boyunca ve sonrasında, DİSK'i DİSK yapan değerleri ayaklar altına alan bir tutum sergilenmiştir. Böylece de bugünün DİSK'inin, içi boş çürümüş bir kabuktan ibaret olduğu gerçeği tüm açıklığı ile ortaya çıkmıştır.

"Taşeron cumhuriyeti"ne savaş açtığını iddia eden, bunu kampanyaların ve eylemlerin konusu yapan DİSK bürokratları, taşeron düzenini hedefleyen bu militan direniş karşısında hep ikiyüzlü ve düşmanca bir tutum sergilemişlerdir. Direnişi sözde sahiplenirken, pratikte tek bir adım atmamışlar, iki ay boyunca bilinçli bir tutumla bundan uzak durmuşlardır. Rıdvan Budak çetesinin ihanetine dair tek kelime etmek bir yana, sinsi biçimde el altından onlara her türlü desteği de vermişlerdir. Direnişin kırılmasının ardından hainler çetesinin yayınladığı bildiri bunun apaçık bir delili olarak durmaktadır orta yerde. DİSK yönetimi bu çetenin her türden destekleri için kendilerine şükranlarını sunmasını sessiz bir onayla karşılamıştır.

Polis saldırısı öncesinde DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ile fabrika temsilcilerinin yeraldığı bir toplusözleşme komitesinin oluşturulması ve direnişe sahip çıkıldığı yönünde açıklamalar yapılması da, tümüyle işçilerin basıncının ürünüdür. Fakat bu girişim gerçekte işçileri oyalamaya dönük sinsi bir manevranın en rezil bir ifadesidir. Bir kez bile toplamadıkları bu komisyonun oluşturulduğu süreç, işçilerin bekleyişe/eylemsizliğe itildiği bir süreç olmuştur. Bu süreçte Greif patronu ile görüşen DİSK genel sekreteri işçilere, yapılacak bir şey kalmadığını, fabrikayı kapatma kararının alındığını söyleyerek, umutsuzluk yaymaya ve böylece direniş iradesini kırmaya çalışmıştır. Greif işçilerinin avukatlarının taleplerine rağmen, Rıdvan Budak çetesinin imzaladığı bir ihanet belgesi olan Hadımköy Protokolü'ne ilişkin açıklama

yapmayı reddeden DİSK yöneticileri, böylece "fabrikayı kapatma" oyununda da kendilerine düşen rolün tüm gereklerini yerine getirmişlerdir.

DİSK bürokratlarının DİSK Tekstil çetesinin ihanetine tavır almaması rastlantı değildir. Zira, örgütlülüğünden aldığı güçle yasal-icazetçi çizgiye kararlılıkla hayır diyen bu militan çıkış, oturmuş bulunan uzlaşmacı sendikal düzenin bürokratlarını fazlasıyla ürkütmüştür. Bunun içindir ki, Rıdvan Budaklar'ın kaba ihaneti, "sendikal iç işleyişe karışmama" adı altında arsızlıkla geçiştirilmiştir.

DİSK Tekstil çetesinin, "eyleme geçerken bize sormadılar", "sendikanın disiplinine uymadılar" argümanlarıyla direnişin karşısına geçmesinin gerisinde, bürokratik işleyişe boyun eğilmemiş, yasallık cenderesinin reddedilmiş olması gerçeği vardır. DİSK bürokratları da temelde farklı bir anlayışın temsilcileri olmadıkları için, direnişi desteklediklerine dair ikiyüzlü açıklamalarına rağmen, pratikte ona sırtlarını dönmüşlerdir.

Bugünkü sendikal düzende "sendika disiplini", sendika bürokratlarının icazetçi-uzlaşmacı mücadele anlayışlarına tabiyet anlamına gelmektedir. Böyle bir tabiyeti daha baştan reddeden, kendi bağımsız öz örgütlülüklerini oluşturan Greif işçileri, bu sayede toplusözleşme sürecine dahil olarak pazarlık masasında gerçekleşeceği kesin olan ihanete geçit vermemişler, sendikal bürokrasiye rağmen direniş bayrağını yükseltmişlerdir.

DİSK'in bürokratik yönetiminin de "sindiremediği" budur. Greif'in direniş çizgisi ile uzlaşmacı-icazetçi çizgi arasındaki "kan uyuşmazlığı" direnişe karşı alınan tutumu belirlemekle kalmamış, sınıf işbirliğinin sergilendiği ihanet karşısında sessiz kalarak, dahası kol kanat gererek, aynı utanca ortak olmasına da yolaçmıştır.

Bugünkü DİSK'in temsil ettiği sendikal düzende "devrimci"lik bir yana ilericilik adına ne kaldığını görebilmek için, 60 günlük direniş sürecindeki tutumlarına bakmak yeterlidir. Greif

gibi militan ruhla sürdürülen bir direnişi, "başka işleri" olduğu gerekçesiyle ancak onuncu gününde ziyaret edebilmişler, daha doğrusu direnişin gücü karşısında lütfen ziyaret etmek zorunda kalmışlardır. Fabrikaya ikinci gelişleri ise işgal eyleminin polis operasyonu ile sona erdirilmesinden sonra olmuştur. Operasyon hazırlığının bilgisini alan Greif işçileri, saldırıyı boşa çıkarmak için destek çağrıları yapmışlar, DİSK bünyesinden bu çağrıya yanıt veren olmamış, operasyonun ardından fabrika önünde direnen işçiler bir kez daha yalnız bırakılmışlardır.

Operasyon sonrasında ise, DİSK Tekstil çetesinin katmerli ihanetine rağmen, mücadele anlayışlarının ne olduğunu açıkça ortaya koyan bir argümanı ileri sürebilmişlerdir: Bir grup sorumsuz ve maceracı 850 işçiyi işsiz bıraktı!

Greif işçilerini bu "bedel"le gerçekte kimlerin yüzyüze bıraktıkları gerçeği bir yana, bedel ödemeyi göze almak, devrimci sınıf mücadelesinin altı döne döne çizilmesi gereken en temel gereklerinden biridir. DİSK'in tarihindeki bütün onurlu direnişler bedel ödemeyi göze alan kararlı bir mücadele çizgisinin ürünüdür. DİSK'İ DİSK yapan bu olmuştur. Bugünkü bürokratlar ise zorlu mücadelelerle yaratılan dünün DİSK'ine, onun mücadele anlayışına ve değerlerine öylesine yabancılaşmışlardır ki, ihanetin dipsiz kuyusunda debelenenleri sahiplenirken, böylesine onurlu bir direnişe önderlik eden işçiler ile sınıf devrimcilerini DİSK binasından kovmaya kalkabilmişlerdir.

Son olarak, 10 Haziran 2014 tarihi taşıyan ve Rıdvan Budak çetesinin açıkça sahiplenilmesi anlamına gelen Genişletilmiş Başkanlar Kurulu imzalı bildirge, DİSK'in politik ve moral iflasının açık bir belgesi olmuştur. Greif Direnişi'nin geniş bir yer tuttuğu bu bildirgede, sınıf devrimcilerinin "DİSK'i ve DİSK üyesi sendikaları işçiler ve toplum karşısında düşmanlaştırma ve itibarsızlaştırmaya yönelik çabaları" mahkum edilmektedir. Bu bildirge, DİSK Tekstil'in tepesindeki işçi satıcılarının arkasında durduklarının itirafından başka bir şey değildir.

Greif Direnişi gerçek bir ayrışma ve saflaşmayı sağlayarak, sendika bürokrasisinin hala da "ilerici" rolünü oynuyor görünmesini sağlayan peçeleri bir bir yırtıp atmıştır. Direniş yolunu tutacak işçilerin önlerine ne tür barikatlar kurulabileceği, ne tür ihanetlerle yüzyüze kalınabileceği en çıplak bir biçimde ortaya serilmiştir.

Sınıf hareketinin bugün yaşamakta olduğu kısır döngünün aşılması, Grief'in gösterdiği yolun tutulmasıyla mümkündür. Bu yolu tutan bir işçi hareketi sendikal ihaneti döne döne yaşamak zorunda kalmayacak, Greif'in dersleri ve deneyimleri sayesinde önüne çıkan engelleri aşmayı başaracaktır.

(Ekim, Sayı: 294, Ağustos 2014)

12 Şubat 2014

Gün gün Greif Direnişi

"Birleştik ve direnişin kalesini yarattık!"

*Bir ABD tekeli olan Greif-Sunjüt'*ün Esenyurt Hadımköy ve Dudullu *'daki fabrikalarında DİSK Tekstil'de örgütlenmeyi başaran işçiler, toplusözleşme görüşmelerinde sonuç alınamaması üzerine 10 Şubat günü işgal eylemini başlattılar. Greif'in öncü işçilerinden, aynı zamanda DİSK Tekstil Fabrika Baştemsilcisi Orhan Purhan ile direnişin ilk haftasında yapılan aşağıdaki röportaj, uzun bir döneme yayılan sendikal örgütlenme çalışmaları ile işgale giden süreci tüm ayrıntıları ile ortaya koyuyor...*

Adım adım ağırlaştırılan çalışma koşulları

Greif iplikten başlayıp dokumasından kesim ve dikimine koca bir kombine, entegre tesis. '96'dan 2000'e kadar sendikalı ve birtakım sosyal hakları olan bir fabrikayken, 2000'de sendikanın gönderilmesiyle taşeronlaştırmaya gidilmiş, arkasından da performans değerlendirmesi, düşük ücretlerle yoğun ve tempolu çok ağır çalışma koşulları dayatılmış. Öyle ki, taşeron öncesinde

iki-üç kişinin yaptığı işi taşeron sonrasında tek kişiye yaptırmaya başlamışlar. Öte yandan, öyle bir çok parçalı taşeron sistemi oluşturulmuş ki, bir kişinin adına iki taşeron firma var bazı bölümlerde. 2000'den bugüne kadar bir sürü sorun yumak gibi büyümüş.

2009'dan itibaren Sunjüt'ü bütün fasonlarıyla birlikte Greif şirketi alıyor. Greif Amerikan menşeli büyük bir tekel. Çoğunlukla Kuzey Amerika olmak üzere, dünyanın birçok yerinde sanayi ambalajları üreten bir tekel. Metalden ahşapa, kumaştan plastiğe kadar tüm ambalaj çeşitlerinde tekel konumunda. Türkiye'de de 4 firmayı, 2 Ünsa ve 2 Sunjüt işletmesini birden alarak ülkeye giriyor. Greif'in burayı almasıyla beraber temel bölümler kadroya alınıyor. Onun dışında kalan birçok bölüm taşeronda kalıyor. Geçiş sürecinde işçilere bir takım kağıtlar imzalatılıyor. Hiçbirinin tazminatları, sosyal hakları hak edişleri üzerinden hesaplanmıyor. Ayrıca 6-7-9 yıllık işçiler asgari ücrete yakın bir ücretle Sunjüt'e geçiriliyor. Sunjüt'e geçirmelerine rağmen uzun bir süre ücret zammı da vermiyorlar. Bunun yanında daha planlı bir performans dayatması yapılıyor. Makinaların teorik hızlarına göre hesaplar yapılıp, işçilerin o sayıları çıkarmaları isteniyor. Bununla ilgili baskılar, tehditler yapılıp cezalar uygulanıyor.

Planlı ve disiplinli örgütlenme süreci

Örgütlenmenin asıl kıvılcımı da bu performans dayatmalarıyla çakıldı. Bir bölüm üzerinden oluşan bu baskılar, bizi karşı bir tepki olarak örgütlenmeye sevk etti. Bu bölüm üzerinden oluşturduğumuz komite ile birlikte bu soruna karşı bir mücadele başlatalım dedik. İlk örgütlülük böyle başladı. Bölüm olarak bir toplantı yaptık dışarıda. Orada şef ve vardiya amirlerinin bizlere karşı olan üslubunu değiştirmesini sağlamak üzere karar aldık. Yönetime giderek üzerimizdeki performans baskılarına son verilmesini istedik. Neticede bu çabamız sonucu bölüm şefinin işten çıkarılmasını sağlayarak biraz da olsun o baskıyı azalttık.

Sonuç aldıkça işçilerin kendilerine güveni arttı, bir takım sıkıntılar da azaldı. Arkasından bölümde bir komite kurduk. Yaşadığımız sorunların sadece bölüm şefinin işten çıkarılmasıyla çözülemeyeceğini konuştuk. Buradan yola çıkarak diğer bölümlerle fabrikadaki sorunların çözümü için bir çalışma başlatalım dedik. Diğer bölümdeki arkadaşlarla ufak çapta toplantılar yaptık. Onlara fabrikadaki sorunları ve yaptıklarımızı anlattık. Yaptıklarımızın önemli olduğunu ama ücret ve diğer sorunları çözmek için yeterli olmadığını da ekledik. Paylaşıp tartıştık ve bölümler üzerinden komite kurma fikri ortaya çıktı.

Fabrikada 14 tane bölüm var. Bunların 6 tanesi fason diğer 8'i kadrolu işçilerin çalıştığı bölümler. Biz ilk başta kadrolu işçilerin çalıştığı bölümlerde işe başladık ve üçer beşer kişilik komiteler kurduk. Bu bölüm komiteleri olarak sorunlarımızı tartıştık, periyodik toplantılar yaptık. Bunun üzerinden bir fabrika komitesi oluşturduk. Fabrika komitesinde bölümlerin yaşadığı özgün sorunlara karşı neler yapabileceğimizi konuştuk, bölüm komitelerinde de tartıştık.

Komite için ilk başta çok alternatifimiz yoktu. Bazı insanlar üzerinden de yanıldık. Bazı bölümlerde doğal öncüler vardı ama bu bütün bölümler için geçerli değildi. Bazı bölümlerde çok zorlandık ama neticede bütün bölümlerde komiteleri kurduk ve işler hale getirdik.

Bölüm komitelerini kurduktan sonra fabrikadaki sorunları tartışarak bir yandan da eğitim çalışmalarımızı başlattık. Bu çalışmalarda bu sorunları nasıl aşabileceğimizi, Türkiye'deki işçi hareketini, sendikaları tartışmaya başladık.

Fabrika komitesi sistemli toplantılarla durum değerlendirmesi yapıp planlı bir çalışma hedefiyle hareket etti. Fabrika komitesinde yaptığımız eğitim çalışmalarıyla da bu süreci en iyi şekilde işletecek bir ekip kurmak istedik. Eğitim toplantılarının yanı sıra geniş toplantılar, bölüm toplantıları yaptık. Bölüm toplantılarında da geniş katılımlı eğitim çalışmaları yaptık.

Çalışma başladıktan yaklaşık 4 ay sonra sendika üyeliklerini başlattık, bu 7. ay zam döneminde oldu. Daha önce zam dönemlerinde de pek çok işçi bireysel tepkilerle işi bırakıp gitmişti. Bu zam döneminde de büyük bir tepkinin doğacağını biliyorduk ve döneme iyi bir hazırlık yaparak bölüm komitelerinin güçlendirilmesini ve genişletilmesini kararlaştırdık. Her şey planladığımız şekilde oldu. Zam döneminden sonra büyük bir tepki oldu. O tepki içerisinde sendikal örgütlülük hızla gelişti. Bu aynı süreçte bölüm komiteleri genişledi, eğitim çalışmalarımız hızlandı.

Sistematik eğitim çalışması

Eğitim çalışmalarında özellikle iki konu üzerinde durduk. İlk olarak işçi sınıfının tarihsel mücadele geleneğini anlattık. Sendika, grev, TİS hakkının nasıl kazanıldığını, işgalleri, grevleri, direnişleri sürekli işledik. Bununla beraber çok büyük bir sorun olan sendikal bürokrasiyi ve çürümüşlüğü ele aldık. Komite toplantılarının dışında geniş katılımlı toplantılarda da bunu anlattık. Sendikaların aslında bizlerin birer mevzisi olması gerektiği, fakat sendika ağalarının bugün oraları ele geçirdikleri ve oraları bir basamak olarak kullandıkları bilincini oluşturduk.

Çünkü bu fabrikada 44 taşerona rağmen bir örgütlülük oluşturup, patrona diz çöktürüp TİS masasına oturtacaksak, çok ciddi bir örgütlülük oluşturmamız şarttı. Bir taraftan bunu yaparken, sendikal ihanete karşı da önden hazırlık yapmak gerekiyordu. İşte bu bilinçle işçi arkadaşlarımızı hazırladık. Öte yandan bütün meselenin taban örgütlülüğümüze, bölüm komitelerinden başlayarak işçilerin inisiyatifine dayandığını hep söyledik. Öte yandan kadrolu işçilerle yaptığımız toplantılarda sadece kadrolu işçilerin örgütlenmesini değil buradaki taşeron sistemini anlattık. Taşeron var olduğu sürece kazanılmış hiçbir hakkın güvencesinin olmayacağını gösterdik. Bu konuda da fabrika komitesi olarak, yetkimizi aldıktan sonra taşeron işçilerini örgütlenmenin parçası yapıp

sendikalaşmalarını sağlama kararını aldık.

Saldırıya karşı direniş birliği pekiştirdi

İşte bu süreç bizi 8 Kasım'daki yetkinin geldiği aşamaya kadar götürdü. 8 Kasım'da yetki başvurusu geldiğinde, patronun doğrudan bir saldırısıyla karşılaştık. Bu saldırıyı aslında bekliyorduk. Yetki başvurumuzu 228 kişiyle yapmıştık. 800 kişilik, hatta 1500 kişilik fabrikada 44 taşeronun olduğu bir yerde yetki başvurusu yapıyorsanız, patronun bunu kolay kabul etmeyeceğini biz de biliyorduk. Bu nedenle fabrika komitesini genişleterek çok geniş bir direniş komitesi kurduk. İşten atma saldırısı olduğu taktirde alacağımız tavrı önceden planladık. Aksi takdirde buradaki örgütlülüğe yönelik çok ciddi bir saldırı olacak ve asla kazanamayacaktık.

8 Kasım'da bir arkadaşımız üretimin daralması bahanesiyle saat 10.00'da işten çıkarıldı. Eğer saldırı örgütlülüğümüze dönük bir saldırı ise buna yanıt verecektik. Saat 10.30 gibi direniş başladı. Daha önce planladığımız için bir kargaşa olmadı. Kısa bir görüşmenin ardından işi durdurduk. Bütün bölümlerin temsilcileri, bölüm şeflerinin yazıhanesinin önünde toplanarak yönetimle görüşmek istediklerini, arkadaşlarının bir an önce işe alınmasını, aksi halde işe başlamayacaklarını söylediler. Bölümlerde eyleme katılımı en üst seviyede sağladık.

Yönetimle görüştük. Onlar da bize daralma gerekçesi sunarak, sendikal örgütlülüğe saldırı olmadığını söylediler. Bunun böyle olmadığını işçilere anlattık. 7-3 vardiyası işyerini terk etmedi. Akşam 18.30'a kadar fabrikayı terk etmedik. Yönetim bizi bölmek için ilk girişimini, bir bölüme "diğer bölümler işbaşı yaptı siz de yapın" diye yalan söyleyerek yaptı. Biz de bütün bölümlerle o bölüme gittik ve bu yalanı teşhir ettik. Sonrasında arkadaşımız işe geri döndü. Bununla beraber yetkiye itiraz edilmeyecek şartını da koyduk. Yani bu işi mahkemeye bırakmadık,

direnişle çözdük.

Bu kazanımla birlikte aramızdaki birlik, beraberlik ve güven daha da üst düzeye çıktı. Ayrıca taşeron işçilerinin de örgütlülüğe güveni arttı. Taşeronlarda da hızlı bir örgütlenme başlattık. 5 gün gibi kısa bir sürede 8 taşerondan 158 arkadaşımızın yüzde 90'ı sendikaya üye oldu.

Sendika yönetimine rağmen TİS sürecine tabandan hazırlık

Daha sonra TİS süreci başladı. Direniş komitemizi TİS komitesine dönüştürdük. Bu komitede taleplerimizi tartıştık, anketler yaptık. Bütün bölümlerde bir çalışma yürüterek, kimin kaç yıl çalıştığını, ne kadar ücret aldığını belirledik. Bunlar üzerinden bir taslak hazırladık. Taslağımız geniş bir fabrika toplantısıyla herkesin onayına sunuldu ve kabul edildi. TİS komitesini, yaşanabilecek tıkanmaya karşı yine bir direniş komitesi olarak bölüm bölüm örgütleyerek ihtiyaca göre şekillendirdik.

Sendikanın da bir TİS toplantısı düzenleyeceği söylendi. Sendikadaki ilk görüşmemize Ünsa temsilcileriyle katıldık. Taslağı sendikayla tartışacaktık fakat genel başkan gelmediği için sürekli ertelendi. Sonra Ünsa ile taslağın birleştirilmesi önerildi. Arada çok ciddi fark vardı. Bunu kabul etmedik. Sendika yöneticileri taslağımızı "hayalci" olarak nitelendirdiler. Biz "bunun pazarlığını burada değil görüşme masasında yapacağız" dedik.

Aslında yetkimizin ne zaman geldiği, TİS başvurusunun ne zaman yapıldığı, bunlar bizim için hep sıkıntı oldu. Çünkü sendikadan hep çelişkili yanıtlar aldık. İlk görüşme tarihi açıklandıktan sonra 15 gün süre verildi. İki ay beklendikten sonra yani. Buna karşı tepki oluştu fabrikada, görüşmenin daha kısa bir sürede yapılmasını istedik. Üretimi yavaşlattık, mesaiye kalmadık. 3-4 saatlik iş yavaşlatma sonunda görüşme 17 Ocak'tan 9 Ocak'a alındı.

TİS süreci nasıl tıkandı, son görüşmede neler oldu?

Görüşmelerin hiçbirine genel başkan katılmadı. 4 görüşme sonucunda 66 maddelik taslağın 56 maddesi geçti. Son on maddesi kaldı. On madde için iki toplantı yaptık ama anlaşamadık. Bu maddeler içinde kırmızı çizgimiz dediğimiz kararlar vardı. Taşeron, 4 ikramiye ve ücret artışı...

Buna karşı bize talebimizin çok altında bir teklif sunuldu. Fabrikada çalışan bütün arkadaşlarla bir toplantı yaptık. Toplantıda taviz vermeme ve talepleri savunma, gerekirse bedel ödeme kararı alındı.

Tüm bu kararları alırken, sendikadan herhangi bir yardım ve destek beklemedik. Kendi inisiyatifimize ve gücümüze güvenerek haklı ve meşru bir mücadele yolunu izleyeceğimizi ortaya koyduk.

Neticede yaptığımız toplantıda mesaiye kalmama, üretimi yüzde 50 düşürme ve yemek yememe kararı aldık. Biz yönetim başka bir teklifle karşımıza çıkar diye beklerken, onlar bize rest çekti. Böylelikle kırılacağımızı düşündüler. Fabrikayı kapatmakla tehdit ettiler. Bu tavra karşı biz de çok net biçimde tavrımızı ortaya koyduk.

Uzlaşma sağlanamayan 10 madde için bir görüşme daha yapıldı. Bu toplantıda ilk defa toplantıya katılan genel başkanla ciddi bir fikir ayrılığına düştük. Ara verildiğinde Budak bize, taleplerimizin hayalci olduğunu, böyle bir şeyin Türkiye'de olmadığını söyledi. Biz de onu bir kez daha uyardık. Ne istediğimizi, neyle savunacağımızı, arkasını neyle dolduracağımızı bildiğimizi söyledik, örgütlülüğümüzü anlattık. Gücümüzü, haklılığımızı anlattık, anlamadı.

Aradan sonra Budak bu tutumumuzun aksine, *"kesinlikle grev düşünmüyoruz, üretimin sürekli olmasını ve hiçbir işyerinin kapanmamasını, sanayinin gelişmesini savunuyoruz. Disiplinli, nitelikli bir iş olmasını istiyoruz. Hiçbir yabancı sermayenin*

buradan kaçıp gitmesini istemeyiz, onları da buradan kaçırmamalıyız" dedi. Bizi de suçlayarak *"bazı arkadaşlar bunu yokuşa sürüyor, ama biz sendika olarak asla bunu düşünmüyoruz, bizim vicdanımız tatmin olduğu oranda TİS'i imzalarız"* dedi.

Bunları söyleyerek karşı tarafın yumuşayacağını düşündü ama aslında onları cesaretlendirmiş oldu. Onlar da aynı şekilde rest çekmeye devam ettiler. "Bizim teklifimiz budur" dediler, "ya imzalarsınız ya da kapatırız, herkesin tazminatlarını veririz" dediler. Bu da Budak'a tokat gibi bir cevap oldu.

Bunun üzerine şube başkanı "uyuşmazlık tutanağını tutup tek taraflı verelim" dedi. Biz de karşılık olarak "siz tutanağı tuttunuz, biz de yapmamız gerekeni yapacağız" dedik. Şube başkanı zaten bunlardan haberdardı, anlatmıştık. Bu arada patron tarafı ise "ben gidip fabrikadaki bütün işçileri toplayacağım, ben bunları verdim, temsilcileriniz kabul etmedi. Bu kadarını kabul eden çalışır, etmeyen çeker gider" diyerek, gözdağı vermeye devam etti.

Direnişi başlattık, ihaneti gördük!

Biz ordayken komitedeki arkadaşları durumdan haberdar ettik. Yönetimin toplantı talebinin kabul edilmemesi gerektiğini bildirdik. Toplantı çağrısına kimse katılmadı. Biz gidene kadar iş yavaşlatma eylemi devam etti. Fabrikaya geldikten sonra planladığımız şekilde direnişimiz başladı.

Açıklamamızı yaptık. Güvenlik, gözcü gibi ekiplerimizle harekete geçtik. Özel güvenliği çıkarıp oradaki denetimi ele aldık. İçerde bulunan üye olmayan insanlara ya bize destek olmalarını ya da fabrikayı boşaltmalarını istedik.

Şube başkanı da fabrikaya geldi. Eylemin fiili-meşru ve haklı bir eylem olduğunu, şube olarak da desteklediklerini söyledi. Fakat DİSK Tekstil'in internet sitesinde yaptığı yazılı açıklamayı bu sırada fark ettik. Ona sorduk, "benim haberim yok" dedi. Biz de bunun düzeltilmesini istedik, "halledeceğim" dedi, halledeme-

di. Sabah yine fabrikaya geldiğinde neden bunun düzeltilmediğini sorduk. O da "bir arkadaşla birlikte sendikaya gidelim" dedi. Biz bunu kabul etmedik "siz gidin, çözemezseniz biz kendimiz gideriz" dedik.

Yeni bir yazı daha koydular, biz de DİSK Tekstil'e gittik, fakat kimseyi bulamadık. Biz de DİSK Genel Merkezi'ne giderek Arzu Çerkezoğlu ile görüştük. Fakat o da "DİSK Tekstil'in iç işlerine karışamayız" dedi. Fakat kararlılığımız sonucu o yazı kaldırıldı.

Sendika yönetimi gerçek anlamda bu direnişi sahiplenmediği için fabrikaya bir kez dahi gelmedi. Bu arada bu tutumunu çeşitli basın organları üzerinden savunmaya devam etti.

Bu süreçte sendikayla bağı olan, işverenle görüşen içimizden bir kişinin, sonrasında direnişi kırmaya, süreci baltalamaya yönelik bir çalışma içerisinde olduğunu tespit ettik ve fabrikadan çıkardık. Aynı süreçte herkesin telefonuna tehdit mesajları geliyordu. Tepkimiz üzerine sendika, patronun yazdığı bu yazıyı kınadı.

Direniş bir okul oldu

Toparlayacak olursak, ilk günden bu yana, toplantılarla eğitim çalışmalarıyla adeta bir okul gibi çalışarak sağlam bir taban örgütlenmesi yarattık. İşte bugüne gelmemizi sağlayan ve bugün hemen her saldırı manevrasını boşa çıkaran gücümüzün kaynağı da bu oldu.

Başlangıçta bir takım sosyal haklar mücadelesi olarak başladı. Ancak direnişin bu kısa süreci içerisinde dört ayda aldığımız mesafenin dört katını aldık. Dışarıda gelen ziyaretçiler, gösterilen dayanışma buradaki işçilerin gelişimine çok büyük bir katkı sağladı.

Daha önce işçilerin birçoğuna farklı şekilde anlatılan kesimlerin sabaha kadar fabrikanın önünde bekledikleri, o insanların yağmurda-soğukta kendilerine destek oldukları görüldükçe, önyargıların birer birer kırıldığına tanık olduk. İşçi arkadaşlar bu

süreçte dostlarını ve düşmanlarını gördüler, tanıdılar. Yapılan tüm karalamalara karşın desteğe gelenleri savunuyor, yanlarında duruyor ve paylaşıyorlar. Bunu kapılarını açarak gösteriyorlar.

Şu an yaşadığımız fabrika sınıf kimliğinin ve bilincinin geliştiği bir okul durumunda. İşçiler artık bu meselenin ekonomik talepler dışında sınıfın bir mücadelesi olduğunu kavramış durumdalar. Asla üç-beş kuruşluk ücret pazarlığı ile bu sürecin bitmeyeceğini, bunun bir onur meselesi olduğunu biliyorlar ve sonuna kadar götürmeye kararlılar.

Süreç devam ediyor ve zaferle sonuçlandığı oranda nasıl bir tablo ortaya çıkar? Hep birlikte göreceğiz.

Kızıl Bayrak / Şubat 2014

28 Şubat 2014

Gün gün Greif Direnişi

Direnişin ilk günü (10 Şubat)

İlk olarak 9 Ocak'ta Greif yöneticileriyle TİS masasına oturulmuş, yapılan beş oturuma rağmen, işçilerin "kırmızı çizgilerimiz" olarak nitelendirdikleri, taşeron köleliğine son verilmesi başta olmak üzere ücret ve ikramiyeye ilişkin talepler konusunda adım atılmaması nedeniyle sonuç alınamamıştı.

10 Şubat günü işyeri temsilcileri, DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın ve DİSK Tekstil yöneticilerinin katıldığı son görüşmede talepler bir kez daha tekrarlandı.

Görüşmeler devam ederken, Hadımköy'deki fabrikada saat 15.00'te vardiya değişimi için gelen işçiler ile vardiyası sona eren işçiler bir araya geldiler. Servisleri kalkacak olan işçiler fabrikayı terk etmezken, fabrikanın tüm bölümlerinde iş yavaşlatma eylemi başlatıldı.

Dudullu'daki fabrikada Greif yöneticileriyle yapılan görüşmede anlaşma sağlanamadığı haberi geldi. Temsilcilerinin fabrikaya dönmesini bekleyen işçiler fabrika yöneticilerinin çıkışı sırasında alkış ve ıslıklarla protesto eylemi yaptılar, "Direne direne kazanacağız!" sloganını attılar.

Fabrikanın bahçesinde sloganlarla eylem sürerken, temsilciler fabrikaya döndüler. Bir kez daha oylama yapıldı ve önceden ka-

rarlaştırılmış olan işgal eylemi başladı.

İşçiler işbölümü yaptılar. Bir grup işçi fabrika kapısında nöbet tutarken, fabrika içinde üretimin devam etmemesi ve provokatif girişimlere müdahale etmek için ekipler oluşturuldu. Greif'te çalışan özel güvenlikler fabrikadan çıkarıldı. Fabrikanın kapısına gelen polisler "Direne direne kazanacağız!" sloganıyla karşılandı. Bahçe kapısının önüne forkliftlerle hammaddeler yığılarak, fabrika kapısının açılmaması için önlem alındı.

Akşam saatlerinde durum değerlendirmesi yapmak üzere her bölümden bir işçinin katılımıyla toplantı yapıldı. Talepler karşılanana kadar eylemin kararlılıkla sürdürülmesi kararı alındı.

Greif işçileri kendi dokudukları çuval kumaşına yaptıkları, ***"Emeğimiz ve onurumuz için direniyoruz!/Greif işçileri"*** yazılı pankartı fabrikanın camlarından sarkıttılar.

Gece vardiyasındaki işçiler servislerin iptal edilmesine karşın fabrikaya gelmeye devam ettiler. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!", "İşgal, grev, direniş!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla eylem sürdürüldü.

İşçiler yeni bir pankart daha hazırladılar. ***"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!"*** şiarını taşıyan pankartlarıyla, Haziran Direnişi ile manevi-politik bir bağ kurmuş oldular.

DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan fabrikaya gelerek, TİS görüşmesinde bir sonuç alınamadığını, yasal sürecin henüz tamamlanmadığını fakat işçilerin fiili olarak üretimden gelen güçlerini kullandıklarını söyledi. İşçilerin hakları için mücadele ettiklerini ifade ederek yanlarında olmak için fabrikaya geldiğini belirtti.

Ancak, Doğan'ın açıklamasının ardından DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Genel Merkez Yönetim Kurulu adına resmi internet sitesinden bir açıklama yapıldığı öğrenildi. Açıklamada DİSK Tekstil bürokratları, işgal eyleminin *"Yetkili kurullarının bilgisi dışında"* gerçekleştiğini ve *"TİS sürecini baltaladığını"* savunuyorlardı. Böylece daha ilk adımda direnişin karşısına geçmişlerdi.

İşçiler sendika bürokratları tarafından yapılan açıklamayı değerlendirmek üzere toplantı yaptılar. Bu tutum DİSK Tekstil'in geçmişte sergilediği tutumlarla birlikte ele alındı. Buna karşı neler yapılması gerektiğini tartışarak bir planlama yaptılar.

Dudullu'daki fabrikada da DİSK Tekstil üyesi işçilerin üretimi durdurduğu haberi geldi.

***

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) işgale çıkan Greif işçilerini bir açıklamayla da selamladı. İşgalin başladığı andan itibaren fabrika önünde bekleyişlerini sürdüren sınıf devrimcileri, *"Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu olarak, Greif işçilerinin başlattığı işgal eylemini selamlarken, bu direnişin zaferle sonuçlanması için yerel ve uluslararası ölçekte her türlü girişimde bulunacağımızı ilan ediyoruz"* diyerek, başta DİSK olmak üzere tüm sınıf güçlerini eylemli sınıf dayanışmasını örmeye çağırdılar.

***

10 Şubat 2014

Direnişin bildirisi...

Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok!

Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!

Hayatta seyircilere yer yoktur. Ya kaderinizi ellerinize alır, kendi yolunuzu kendiniz çizersiniz; ya da rüzgarda savrulan yapraklar misali ona boyun eğersiniz.

İşte biz de uzun yıllar boyun eğenlerdendik hep, ta ki kaderimizi nasırlı ellerimizin arasına alıp da onu değiştirmeye karar verene dek... İlerisini görememenin getirdiği tarifsiz korkular yok artık; geleceğini şekillendirmenin verdiği tatlı heyecana bıraktı yerini şimdi. Ve bugün sizlere, işgal gerçekleştirdiğimiz fabrikalarımızdan sesleniyoruz.

İyi ama, kimiz biz?

Bizler Esenyurt-Hadımköy ve Ümraniye-Dudullu'da kurulu Greif (Sunjüt) Çuval fabrikasının işçileriyiz. Taşeronlarla beraber 1500 kişiyiz. Yakın zamanda Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'na (DİSK) bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'nda örgütlendik.

Geçtiğimiz Kasım ayında, firma yönetimi sendikalaşma çalışmasını ilk öğrendiğinde, bir arkadaşımızı işten atmıştı. Akıllarınca gözdağı verecek, korku salacaklardı. Ancak biz "Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için!" demesini öğrenmiştik çoktan. Kendilerine çok güvenliydiler müdürlerle yancıları, şalterleri ilk indirdiğimizde. Belki de böyle bir birlik-beraberlik beklemiyorlardı bizden.

Müdürü, şefi, ustası toplanıp geldiler başımıza. İlkin tehditler savurdular, sökmedi. Sonra zam, rüşvet, sus payı... Ahlaksız

tekliflerinin bini bir para. "Arkadaşınızı boşverin, ne dilerseniz dileyin bizden" demişlerdi. "Arkadaşımız iş başı yapacak, tek isteğimiz budur!" dedik hep bir ağızdan. Kendileri gibi sanmışlardı bizi. Ama yanıldılar. "Bir işçinin ekmekten önce onura ihtiyacı vardır", bunu biliyorduk. Ve 8 saat dayanabildiler ancak. Af dilediler birer birer hepimizden ve işten atılan arkadaşımızı patronun elinden çekip aldık, el birliğiyle diz çöktürmesini bildik sırtımızdan geçinenlere. Kendi deyimleri ile tükürdüklerini yaladılar. Ve giriştiğimiz işgal eylemi ile sendikamızı fabrikaya soktuk.

Ve bugün toplu sözleşme görüşmelerinde bizleri hiçe sayıp aşağıladıkları; taşeron sistemini ve kölelik koşullarını bize dayattıkları için bir kez daha aynı silaha başvurduk. Ve fabrikamızı işgal ettik.

Biliyoruz, birileri bu yaptığımıza cahil cesareti diyecektir. Kavel işçilerine de öyle demişlerdi: "Aklınızı mı kaçırdınız siz?" Ama hayır, 41 sene evvel Kavel Kablo işçileri ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı. Evet belki tozlu kanun kitaplarında yoktu GREV sözcüğü bile. Ama bizim anayasamızda, sınıf mücadelesinin yasalarında vardı.

Kore'de işgalci Ssangyong işçileri, tüm dünyanın gözleri önünde kahramanca direndiler ve onların zaferi hepimizindi. Tıpkı bizde DİSK'i savunmak için ayaklanan işçi sınıfının 15-16 Haziran'daki tutumu gibi... Biz işçiler, tarihimizi tanıdıkça büyük işler başarmak için gereken kuvveti kendimizde daha çok bulmaktayız, her geçen gün.

Ne istiyoruz? Kavgamız kime karşı?

Ayakkabı kutularına milyonları dolduran hırsızları unutmadık. İşçiye her sene asgari ücret sefaletini reva görüp, milletvekili maaşlarına oy birliği ile %100 zam yapan büyükbaşları da öyle... Ve şimdi seçim zamanı olunca, bu soyguncu takımı, yani bizleri bu hale düşürenler utanıp sıkılmadan oy avcılığı çıkıyorlar.

Bizler çözümü ayakkabı kutularında da tahta sandıklarda da aramıyoruz. Kimseden sadaka istemiyoruz. Bizler emeğimiz çalınmasın istiyoruz, bizler ücretli kölelik düzeni son bulsun istiyoruz.

* Bizler, geleceğimizi ve güvenceli çalışma hakkımızı tehdit eden, anayasaya göre dahi suç olan taşeron çalışmanın kaldırılmasını, fabrika bünyesindeki taşeron şirketlerde çalışan tüm arkadaşlarımızın kadroya geçirilmesini istiyoruz.

* Yıllardır düşük ücretlere ve kölelik koşullarına mahkum edilen işçiler olarak ücretlerimizin yükseltilmesini istiyoruz.

* Her türlü sosyal haktan yoksun olarak çalıştığımız fabrikamızda sosyal haklara sahip olmak istiyoruz. İşte en insani ve temel taleplerimize kulak tıkanması nedeniyle haklı-meşru taleplerimiz için eylemdeyiz.

Kardeşler, emek ve kavga dostları!

Biliyorsunuz, hemen hemen bütün sendikaların başlarına çöreklenmiş sendika patronları "hem kazandırıp hem kazanacağız" yalanlarıyla bizi oyalıyor ve patronları kolluyorlar. Ancak bilmeliyiz ki, sendika patronlarının dediği gibi dilene dilene kazanılmıyor. Mücadele tarihimizin sayısız kez gösterdiği gibi ancak, DİRENE DİRENE KAZANILIR!

"İş barışı" lafını ağzından düşürmeyenler, bugün halen daha, anamızın ak sütü gibi helal bir hakkımıza, kıdem tazminatımıza el uzatabiliyorlar. Yüzlerine geçirdikleri maskeler ile, biz işçilere gerçekleri unutturmaya çalışıyorlar.

Bizim alınterimizden çaldıkları, kardeş halkların üzerine ölüm olup yağıyor. Parçası oldukları haksız ve kirli savaşlarla, emperyalist çıkarlar uğruna hizmet ettikleri işgallerle milyonlarca insanı felakete sürüklüyorlar. Biz işçiler ise tek bir İŞGAL tanıyoruz, o da sırtımızdan geçinenlerin özel mülkiyetine saplanan fabrika işgalleridir. Bir tek haklı SAVAŞ biliyoruz, o da köleliği sona erdirmek için verdiğimiz sınıf savaşıdır.

"Bu, üç-beş ağaç meselesi değil" diyorlardı ya pek muhterem "devlet büyüklerimiz", doğrusu haksız da sayılmazlar hani. İşte bizimkisi de "üç-beş kuruş meselesi" değildir yalnızca... Sorun hepimizin bildiği gibi bunun çok ötesindedir. Sokağa çıkan milyonlara her türlü karalamalar ve kirli yöntemlerle saldıranlar elbette ki bizim giriştiğimiz haklı mücadeleye de aynı tahammülsüzlüğü gösterecektir. Ancak biz Greif işçileri, zincirlerimizden başka kaybedecek şeyimiz yok.

Bu nedenle tüm işçi kardeşlerimizi; emekten ve onurdan yana tüm insanlarımızı seyirci kalmamaya, haklı mücadelemize omuz vermeye çağırıyoruz. Zafer bizim olacak. Zafer tüm işçi sınıfının olacak.

Krizin yükü patronlara, işçi sınıfı iktidara!
Fabrikalar cehennem, işçiler köle kalmayacak!
Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!
İşgal, grev, direniş!

İşgalci Greif İşçileri
10 Şubat 2014

10 Şubat 2014

Direnişin 2. günü (11 Şubat)

İşçiler sabah fabrika bahçesinde toplanarak "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganlarını attılar. Alanda tüm işçiler toplandıktan sonra direniş kararlılığını vurgulayan bir konuşma yapıldı.

Sabahın erken saatlerinden itibaren diğer işçiler de fabrikaya geldiler. Greif işçileri ara ara sloganlar atarak eylemlerini sürdürdüler. DİSK Tekstil bürokratlarının yapmış olduğu yazılı açıklama nedeniyle "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganını haykırdılar.

DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan fabrikaya geldi ve fabrika yönetimiyle görüşmelerin devam ettiğini söyledi. İşçilerin sendika sitesinde yayınlanan yazıya ilişkin tepkileri üzerine, yazıyı kaldırmak için sendika merkeziyle görüşeceğini ifade etti.

İşçiler televizyon kanallarıyla röportaj yaptılar ve kararlılıklarını ifade ettiler.

Bu sırada fabrikadan ayrılan taşeron firma yetkilileri ve fabrika yöneticileri işçiler tarafından yuhalandılar. Daha sonra yapılan konuşmada, bu yetkili ve idari birimin fabrikaya bir daha giremeyeceği dile getirildi.

İşçiler elbiselerinin üzerindeki **"Greif"** yazısını **"Grev"**e çevirdiler.

Sendika merkezinin tutumu üzerine bir toplantı gerçekleştirildi. DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın, sendika yönetiminin direnişi karalayan yazıyı kaldıracağını söylediği halde kaldırılmadığını, yazı konusunda sendikada farklı görüşler olduğunu belirtti.

DİSK Tekstil Sendikası'nın web sitesinden yeni bir açıklama daha yapıldı. Açıklamada işçiler beklemeci bir tutuma çağırılıyor, yasal çerçeve vurgusu yapılarak fiili-meşru mücadele dolaylı olarak eleştiriliyordu.

İşçiler ilk açıklamayı kaldırmayan sendika yönetimi ile görüş-

mek için harekete geçtiler. İşçiler tarafından belirlenen 40 kişilik komite sendikanın Şirinevler'deki binasına geldi. Erken bir saat olmasına rağmen sendika kapalıydı. Bunun üzerine DİSK'i göreve çağırmak üzere DİSK Genel Merkezi'ne geçildi.

Fabrikada kalan işçiler ise sürece ilişkin bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Açıklamada, patronun toplu sözleşme sürecinde işçileri hiçe sayması, taşeron sistemi ve kölelik dayatmaları karşısında fabrikanın işgal edildiği ifade edildi ve sendikal bürokrasi teşhir edildi. DİSK ve bağlı sendikalara mücadeleyi sahiplenme çağrısı yapıldı.

Ardından konuşan BDSP temsilcisi, sürecin başından beri Greif işçilerinin örgütlenmesi için çaba harcadıklarını ve bundan sonra da bunu sürdüreceklerini belirtti.

DİSK Genel Merkezi'ne giden işçiler ise Arzu Çerkezoğlu ile görüştüler. Greif'teki TİS süreci aktarıldı. Patronun TİS'i sürdürülemez bir duruma getirmesi üzerine, sendikanın bilgisi dahilinde masadan kalkıldığı ve işçilerin üretimi durdurarak fabrikayı işgal ettiği belirtildi. Sendikanın direnişi gayrı-meşru göstermeye çalışan bir açıklama yaptığı, tüm çabalara rağmen yazının kaldırılmadığı dile getirildi.

Çerkezoğlu, DİSK'in kendisine bağlı sendikaların "iç işlerine karışamayacağı"nı, sendikanın kendilerine TİS sürecinin devam ettiği bilgisi verdiğini ifade etti ve "yasal sürece" dikkat çekti. TİS sürecine müdahale edemeyeceklerini dile getirerek, işçilerin sorunlarını sendikaları ile çözmeleri gerektiğini söyledi.

İşçiler bir kez daha sendikanın Greif'teki tutumunu hatırlatıp, DİSK Tekstil'in "mücadele" pratiklerine işaret ettiler. DİSK'ten bir basın toplantısı ile işgali desteklediğini açıklamasını ve DİSK Tekstil'in de direnişi sahiplenen bir açıklama yapmasını talep ettiler.

Çerkezoğlu işçilerin taleplerini sendikalarına iletmelerini ifade ederek, DİSK'in mücadele çizgisi olduğunu, ona bağlı sendikaların da bu çerçevede hareket ettiklerini iddia etti.

Tartışmaların ardından Çerkezoğlu işçilerin talebini DİSK Tekstil yönetimine ileteceğini söyledi. DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı ile yaptığı telefon görüşmesinden sonra yazının kaldırılacağını iletti. Bir süre sonra açıklamanın kaldırıldığı haberi alındı. İkinci açıklamadaki tepki çeken kısımlar da çıkarılmıştı.

DİSK'teki bekleyiş sırasında desteğe gelen **Kazova** işçileri, Greif işçilerini yemeğe davet ettiler. İşçiler hep birlikte sloganlarla Kazova Kültür'e geçtiler, deneyimlerini paylaştılar.

Fabrikadaki işçiler ise bölüm komiteleriyle toplantı yaparak, gelişmeleri değerlendirdiler.

***

Liman-İş Sendikası, DİSK Gıda-İş ve **Eğitim Sen** üyeleri direnişçileri ziyaret ettiler.

Sloganlarla fabrikaya gelen direnişteki **Punto Deri** işçileri, yaptıkları konuşmada birliğin önemini vurguladılar.

Bir diğer ziyaretçi **Pınar Aydınlar** oldu. Söylediği türküler eşliğinde halaylar çekildi.

İzmir Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu sınıf dayanışmasını büyütme çağrısı yaptı.

İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu (BİR-KAR), Greif işçileriyle enternasyonal dayanışma çağrısı yaptı.

İsviçre BİR-KAR gönderdiği dayanışma mesajıyla, fabrika işgalini selamladı.

Emekçi Hareket Partisi de direnişi selamlayarak dayanışma çağrısı yaptı.

***

Greif işçileri bu sabah DİSK Tekstil*'in Merkez Yönetim Kurulu imzalı açıklamasını değerlendiren bir açıklama yayınladılar:*

Direnişimizi baltalayanlardan hesap soracağız!

Sunjüt (Greif) işçileri olarak haklarımız ve geleceğimiz için yaklaşık bir yıldır yürüttüğümüz mücadelemizde önemli bir dönemece geldik. Yürüdüğümüz bu zorlu yolda emeğimizi ve onurumuzu savunmak için 10 Şubat 2014 günü Sunjüt'ün Hadımköy ve Dudullu'daki tesislerinde işgal eylemi başlattık.

Ancak bu işgal eylemiyle görmüş olduk ki, karşımızda sadece bizlere yıllar boyu sömürü ve kölelik dayatan patronlar değil, yanı sıra onların ekmeğine yağ süren sendika patronları da var.

Bizler kışın soğuğuna rağmen toplu sözleşme taleplerimizden bir adım dahi geri adım atmayarak mücadeleye atılırken, üyesi olduğumuz DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'nın yaptığı ibretlik açıklamayla karşılaştık. Aylardır binbir emek ve çabayla yüzlerce arkadaşımızı kattığımız bu mücadelede sendikamızın resmi web sitesinde yer alan açıklamayı işçi sınıfı ve sendikal mücadele açısından utanç verici olarak gördüğümüzü öncelikle belirtmek isteriz.

Yüzlerce işçi arkadaşımızın parçası olduğu işgal eylemimiz büyük bir coşku ve kararlılıkla devam ederken DİSK Tekstil Merkez Yönetim Kurulu imzasıyla yapılan açıklamada, eylemimizi sahiplenmek şöyle dursun bu eylemimizle ilgili *"Sendikamızın yetkili kurullarının bilgisi dışında meydana gelen söz konusu eylemin nedeni ve amacı konusunda yeterli bilgi henüz alınamamıştır"* denilmesinin nasıl bir izahı olabilir?

Greif (Sunjüt) yönetimiyle 10 Şubat günü öğleden sonra yaptığımız son TİS görüşmesinde en temel taleplerimizin dahi kabul edilmediğini toplantıya da katılarak tanık olan DİSK Tekstil Sen-

dikası Genel Başkanı Rıdvan Budak'ın haberi yok mudur?

Diğer yandan, Merkez Yönetim Kurulu'nun açıklamasında, *"Sendikamız işçinin onayı olmadan hiçbir toplu iş sözleşmesini imzalamamaktadır. Greif (Sünjüt) işyerinde de bu şekilde olacak ve işçilerin onayı ile karar verilecektir"* ifadelerine yer verilmektedir.

O zaman, 10 Şubat günü işgal eylemine başlayan ve bu onurlu mücadeleyi kararlılıkla sürdüren yüzlerce işçi olarak sendikamız Merkez Yönetim Kurulu'na şu soruyu sormayı bir görev biliyoruz:

1) Kadrolu işçilerin ve taşeron şirketler bünyesinde çalışan yüzlerce işçinin gerçekleştirdiği eylem sendikayı değilse kimi temsil etmektedir? "İşçilerin onayı ve kararı" gibi süslü sözleri kullananlar bizlerin sürdürdüğü bu direnişin neresindedirler?

2) Acaba Genel Başkan Rıdvan Budak rahat ve sıcak koltuğunu biraz olsun bırakıp işgal eylemi içerisinde yer alan yüzlerce DİSK Tekstil üyesi işçiyi ziyaret etmeyi düşünmüyor mu?

3) Bir hak kaybı yaşandığı zamanda sürekli biz işçilerin bilinçsizliğinden, eylemsizliğinden, pasifliğinden şikayet etmiyorlar mı? Kendi zaaflarını gizlemek için bizleri bahane etmiyorlar mı?

4) Toplu sözleşmede işveren tarafı, örneğin bizim deneyimimizde olduğu gibi taşeronu kaldırmayı kesinlikle kabul etmeyeceğini belirtti? Sendika bu durumda ne öneriyor? Başını önüne eğip iki sene sürünerek bir sonraki toplusözleşme döneminde utangaçça yeniden gündeme getirmeyi mi?

"Hali hazırda, söz konusu işyerindeki üyelerimiz adına toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri yeni başlamış olup, ilgili mevzuat hükümlerine uygun şekilde sürdürülmektedir, müzakereler henüz sona ermemiştir. Bu nedenle bu eylem sendikamızın inisiyatifinin dışında gerçekleşmektedir" diyerek tabanın söz, yetki ve karar hakkını hiçe sayan bir açıklamaya imza atma cüretini gösteren DİSK/Tekstil Merkez Yönetim Kurulu bu utancın altından nasıl

kalkmayı düşünüyor?

Sözkonusu açıklamada yer alan, "Üzülerek belirtmek gerekirse, bu işyerinde toplu iş sözleşmesi süreci bilerek veya bilmeden adeta baltalanmıştır. Umuyoruz ki sağduyulu üyelerimiz, yaşanan bu olumsuz deneyimden yeterli sonucu çıkaracak ve haklarına, sendikalarına daha güçlü sarılarak, toplu iş sözleşmesinin istenilen şekilde, başarıyla sonuçlanması için güç birliğini sürdürecektir" ifadeleri açık ki sendikamızın bu militan işçi eylemi karşısındaki acizliğini göstermektedir. Greif işçileri olarak Merkez Yönetim Kurulu'na bir kez daha şu soruyu sorma gereğini duyuyoruz: Tıkanan bir toplu sözleşme sürecinde sömürü ve kölelik dayatmalarına karşı hakları ve geleceklerine sahip çıkan işçilerin eylem yapması üzülünecek bir durum mudur? Emekten yana olduğunu iddia eden bir sendikanın yapması gereken bu haklı adımı sahiplenmek iken, bunun yerine patronların elini güçlendiren açıklamalar yapmaktadır.

Sendika Merkez Yönetim Kurulu'nun açıklamasında dikkat çeken bir başka nokta ise, *"Greif işyerinde bugüne kadar hiçbir sosyal hakkı olmadan, asgari ücretle çalışan üyelerimiz için toplu iş sözleşmesi görüşmeleri halen sürmektedir. Müzakere masasında teklif ettiğimiz sosyal ve ekonomik haklar yine üyelerimizin katılımıyla ortak şekilde kararlaştırılmıştır"* ifadeleridir. Bu ifadeler, 10 Şubat günü başlattığımız işgal eyleminin haklı ve meşruluğunu bir kez daha göstermekten başka bir işe yaramamıştır. Sürecin "baltalandığını" iddia edenler bu açıklamalarıyla Greif patronunun tarafında olduklarını göstermişlerdir.

Sorduğumuz soruların yanıtlarını Greif işçileri olarak elbette biliyoruz. İşçi sınıfı mücadelesinden uzaklaşarak oturdukları koltuklardan sendikayı yönetmeye kalkanların bu sıraladıklarımızı yapacağını zaten düşünmüyoruz.

Yıllardır patronlarla girdikleri zam pazarlıklarında üyesi olan binlerce işçiyi kölelik ücretlerine mahkum edenlerin, son olarak Çerkezköy'de kurulu İnteks fabrikasında oldukça geri bir an-

laşmaya imza atma yüzsüzlüğünü gösterenlerin Greif işçilerinin haklı mücadelesini karalamaya hakları yoktur. Greif işçisi, bir yıllık zorlu bir örgütlenme ve mücadele sürecinin sonunda etle tırnakla kazıyarak bu noktaya gelmiş, örgütlü gücüne sahip çıkmıştır. Greif işçisinin, bu örgütlülüğünü bırakmaya hiç mi hiç niyeti de yoktur. Hiç kimse, Greif işçisini bu yoldan geri döndüremez. İşçi sınıfı mücadelesine sırtlarını dönenler, ellerine geçen her fırsatta masa başı pazarlıklarla bu mücadeleyi baltalamaya kalkanlar karşılarında yine Greif işçilerini bulacaklardır.

Buradan bir kez daha ilan ediyoruz ki, kazanan Greif işçisinin direnişi olacaktır. İşçi sınıfına ihanet eden sendika patronları ise hak ettikleri yeri bulacaklardır.

İşgalci Greif İşçileri
11 Şubat 2014

11 Şubat 2014

Direnişin 3. günü (12 Şubat)

Sabah fabrika bahçesinde toplanan işçiler kısa bir toplantı gerçekleştirdiler. Direnişin disiplini üzerine bazı kararlar alındı. Fabrika temsilcisi, şu an için evlere gidişin ihtiyaç olmadığını, ancak ihtiyaç durumunda ve direniş uzadığı takdirde ev izinlerinin dönüşümlü olarak yapılabileceğini söyledi. Ayrıca sabah saatlerinde spor yapılması üzerine öneri getirildi. Temizlik ve güvenlik konularında bölüm komitelerinin sorumluluk üstlenmesi gerektiği ifade edildi.

Dudullu'da bulunan fabrikadaki direnişin seyri üzerine de bilgi veren temsilci, bugün sendika ile görüşerek taleplerini ileteceklerini ve çaktıkları kıvılcımı başka fabrikalara yaymaya çalışacaklarını belirtti.

Bir grup işçi "Direne direne kazanacağız!" sloganı ile fabrika içerisinde tempolu koşu yaptı. İşçiler hep birlikte müzik dinleyerek oyunlar oynadılar, Kürtçe ezgiler eşliğinde halaylar çektiler.

Öğleden sonra işçi temsilci bahçeye kurulan platform üzerinde bir konuşma gerçekleştirdi. Fabrika komiteleri dışında kimsenin söylemlerine itimat edilmemesi gerektiğine, bazı kişilerin ortada problemler varmış gibi söylemler geliştirdiğine dikkat çekti. Ziyaretçilerle ilgili olarak, herkese karşı kapılarının açık olduğunu belirterek, ziyaretçilere önyargısız ve saygılı yaklaşılması gerektiğine vurgu yaptı.

Temsilci, patronun yeni teklifler sunduğunu ancak "kırmızı çizgileri" olduğunu belirterek, ciddi olmayan teklifler karşısında masaya oturmayacaklarını dile getirdi ve talepleri sıraladı.

Dudullu'daki fabrikadan gelen temsilcilerle birlikte toplantı yapıldı.

İngilizce olarak kaleme alınan bir metin Greif genel merkezine, DİSK Tekstil Sendikası'nın üye olduğu Uluslararası Tekstil Hazır Giyim Federasyonu'na (ITGLWF), yurtdışındaki sendikalara, işçi örgütlenmelerine ve BİR-KAR'a gönderildi.

İşçiler diğer sendikaları, sendika temsilcilerini bilgilendirmek ve direnişlerine destek sağlamak amacıyla da çalışmalarını sürdürdüler. İki grup olarak görevlendirilen işçiler Aksaray, Taksim, Mecidiyeköy, Esenyurt, Avcılar ve Sefaköy'de bulunan sendika şubelerini ve temsilcilikleri dolaşarak direniş süreçlerini anlattılar.

Fabrikada ise sloganlar eşliğinde direnişle dayanışma çağrısı yapan bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamanın ardından işçiler yaptıkları iki yeni pankartı, fabrika önündeki caddeden görülecek şekilde binaya astılar. Öncekilerden daha büyük olan , ***"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!"*** ve ***"Taşeronluğa, kölece çalışma koşullarına karşı direnişteyiz!"*** sloganlarının yazılı olduğu pankartlar direniş süreci boyunca orada kaldılar. İşçiler fabrikanın önündeki sokağın girişine ve çevresindeki noktalara da pankartlar astılar.

Kazım Doğan fabrikaya gelerek, Greif yönetiminin taleplerin karşılanması konusunda "esnediğini" bildirdi. Tüm işçilerin katıldığı bir toplantı yapılarak, fabrika yönetiminin tekliflerine ilişkin bilgi verildi. Bu arada **BİR-KAR**'ın Avrupa'da Greif işçileri için kampanya başlattığı açıklandı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun kapı önünde kurmuş olduğu çadır işçilerin getirdikleri malzemelerle soğuğa karşı daha dayanıklı hale getirildi.

İşçiler hazırladıkları karikatürleri fabrikanın kapısına astılar. Bazı işçiler yeni pankartlar hazırladılar.

Gece komite temsilcileri Greif'in Dudullu'daki fabrikasını ziyaret ettiler. İki fabrikanın temsilcileri üç gün boyunca yaşananları değerlendirdiler.

***

EHP, Kaldıraç-İşçi gazetesi Greif işçilerini ziyaret etti.

"Greif işçilerinin yaktıkları direniş ateşi, işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin yeni bir aşamasıdır" diyen **BDSP**, direnişi selamladı.

İzmir Çiğli Belediyesi önünde ***"Greif işçileri hakları için mücadele ediyor! Yaşasın sınıf dayanışması!/BDSP"*** şiarlı ozalit açılarak basın açıklaması yapıldı.

Direnişinizin sesi olacağız diyen İzmir Ekim Gençliği ile **İzmir DLB,** Greif Direnişi'ne ilişkin yazılamalar yaptılar.

Ankara BDSP ve **Ankara Ekim Gençliği** tarafından yapılan açıklamalarla, Greif işçilerinin militan direnişi selamlandı.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği, bildiriler, kuşlamalar ve yazılamalar ile dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptı.

Ümraniye BDSP, İmes A Kapısı, Enel ve Samandıra Greif fabrikalarında bildiri dağıtımı yaptı.

Devrimci Düşünce Topluluğu, Greif Direnişi'nin yanında olduğunu açıkladı.

Stuttgart BİR-KAR mesajında, dayanışma eylemlerini başlattığını bildirdi.

Direnişin 4. günü (13 Şubat)

İşçiler yemekhanede günlük toplantılarını gerçekleştirdiler.

Baştemsilci Orhan Purhan, bir gün önce Dudullu'daki fabrikaya gittiklerini, orada da üretimin durdurulduğunu ve fabrikanın fiilen işgal edildiğini ifade etti. Ardından, Hadımköy Greif fabrikası içerisinde bazı kişilerin direnişte farklı ekipler kurma çabası içine girdiğini, bu kişilerin görüşlerini açıkça ifade etmesi gerektiğini, dışarıdan yönlendirilerek gizlice örgütlenme çabası içerisine giremeyeceklerini söyledi.

Yemekhanede bulunan yüzlerce işçi bu sözleri alkışladı ve bu girişime cevaplarının sert olacağını belirtti. Baştemsilci, işçiler arasında düşünce farklılıklarının olabileceğini, bu yüzden işçilerin düşüncelerini açıkça ifade etmelerini, aksi halde kitleye teşhir edileceklerini dile getirdi. Dışarıdan yönlendirilen bu girişimin başarı şansı olmadığına dikkat çekerek, ilk örgütlenme girişimlerinin açığa çıkartılmasının bunun kanıtı olduğunu ifade etti.

Toplantı, işgale dair tüm kararların işçilerin kendi iradesiyle,

komite toplantılarıyla açık tartışmalar sonucunda alınacağı vurgusuyla bitirildi.

Taşeronlar aracılığıyla fabrikaya yönlendirilen sınırlı sayıda işçi kısa sürede tespit edildi. Bu işçilerden birisi alınan ortak kararla fabrikadan atıldı.

Greif yönetiminin işçilerin telefonuna mesaj atması üzerine bütün işçiler fabrika bahçesinde toplandılar. *"Greif ve DİSK Tekstil İş Sendikası Yönetimi sizi bir an önce bu kanunsuz eyleme son vermeye çağırmaktadır"* denilen mesaja karşı işçiler, direnişi sürdürme kararlılığını ortaya koydular.

DİSK Tekstil yönetimi mesajlarla ilişkisinin olmadığını iddia eden bir açıklama yayınladı.

Fabrika bahçesine televizyon kuran Greif işçileri, akşam Ulusal TV ve Hayat TV'de programlara katılan arkadaşlarını izlediler.

Greif yönetiminin temsilcilerden birini arayarak görüşmek istediği, fakat temsilcinin bu özel görüşme talebini reddettiği açıklandı.

Greif işçileri akşam Şişli Kent Kültür Merkezi'nde düzenlenen DİSK'in 47. kuruluş yıldönümü etkinliğine gittiler. "Yaşasın direnişimiz! DİSK Tekstil üyesi Greif işçileri" pankartını açarak, "İşgal, grev, direniş!" sloganları ile etkinliğin yapıldığı salona girdiler. Salonda DİSK'in mücadele tarihini anlatan sinevizyon gösteriliyordu. Salonda yer olmadığı için bir köşede konumlandılar. Sinevizyonun ardından genel başkan Kani Beko sahneye çağrıldı. Bu sırada Devrimci İşçi Hareketi kürsüye çıkarak Av. Taylan Tanay'ın tutsak alınmasından sonra DİSK Genel-İş tarafından işten çıkarılmasını protesto etti. Gerilimin yükselmesi ve programın kesintiye uğraması üzerine Greif işçileri direnişin sesini duyurmak için pankartlarıyla sahneye çıktılar. Greif temsilcisi yaşanan süreci anlatırken, ışıklar kapatılarak, megafonun sesi kesilerek konuşma sabote edildi. Müdahalelere rağmen işçiler konuşma yaptılar ve sloganlarını haykırdılar. Programın iptal

edilmesi ve salonun boşalması üzerine üzerine sloganlarla dışarı çıkıldı ve ortak bir açıklama yapıldı.

Fabrikaya dönen işçiler gecede yaşananları aktardılar.

***

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu destek ziyareti gerçekleştirdi. Flamalar ve *"Taşeron köleliğine, sendikal bürokrasiye karşı Greif işçileri yol gösteriyor!"* ozalitiyle fabrika girişine yüründü ve burada konuşma yapıldı.

BDSP ve **Feniş işçileri** Kartal'da da Greif işçilerine destek eylemi gerçekleştirdiler. Ayrıca Kartal'ın çeşitli noktalarına yapılan yazılamalar ve Kartalbaba Geçidi'ne asılan pankartla direniş selamlandı.

EMEP'liler HDP İstanbul Milletvekili **Levent Tüzel** ile birlikte işçileri ziyaret ettiler.

Belediye-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm**, Araştırmacı-Yazar **Volkan Yaraşır**, **EHP**'liler ile **Abdi İbrahim** ve **Feniş** işçileri de ziyaret gerçekleştirdiler.

Ankara BDSP direnişi selamlayarak her türlü dayanışma içerisinde olacaklarını belirtti.

"Greif işçileri hakları ve gelecekleri için fabrikayı işgal etti! Greif işçileriyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!" şiarlı **BDSP** imzalı afişler **Bursa** kent merkezine yapıldı.

Metal İşçileri Birliği (MİB) açıklamasında, sömürü düzeninden ve sendikal bürokrasiden hesap sormak için eylemli sınıf dayanışmasını yükseltme çağrısı yaptı.

Beyaz Yaka Dayanışması mesajında, "Direnen Greif işçileri yalnız değildir!" dedi.

Küçükçekmece BDSP tarafından, dayanışma çağrısı yapan duvar gazeteleri fabrikalar bölgesi ve Sefaköy'e yaygın olarak yapıldı. Polimer Çuval Fabrikası'nda bildiri dağıtıldı.

Almanya'dan **Procter&Gamble** işçileri dayanışma mesajı gönderdiler.

Almanya'da **Rote Fahne** gazetesi işçilerin açıklamasına yer

vererek, dayanışma çağrısı yaptı.

Direnişin 5. günü (14 Şubat)

Güne sabah sporuyla başlayan işçiler, "İşgal grev direniş!" sloganıyla bütün bölümlerin etrafında dolaşarak diğer işçileri de uyandırdılar.

Greif işçileri hazırladıkları bildirileri Mercedes fabrikasında ve Hadımköy Cami çıkışında dağıttılar. ***"Kölelik zincirlerini kıralım!"*** başlıklı bildiriyle Greif'teki çalışma koşulları ve kölelik dayatmaları, örgütlenme, sendikalaşma ve işgal süreci anlatılarak, direnişe destek ve bölgedeki işçilere hakları ve gelecekleri için mücadeleyi büyütme çağrısı yapıldı.

Direnişi duyan bölgedeki işçi ve emekçiler tekil ziyaretler gerçekleştirdiler.

Sendikaya üye olmayan taşeron işçileri bugün parça parça fabrikaya gelerek üye olmayı sürdürdüler.

İTÜ Konservatuar öğrencileri fabrika bahçesinde müzik dinletisi sundular. İşçiler öğrencilerin söylediği türküler eşliğinde halaylar çektiler.

Akşamüstü bir eğitim semineri gerçekleştirildi. **Metal İşçileri Birliği temsilcisi** tarafından yapılan sunumda Türkiye işçi sınıfı tarihinden direniş örnekleri verildi ve sendikaların rolü anlatıldı. Bugün sendikal bürokrasinin işçilere hep "bekleyin" dediğini, işçilerin önüne yasal süreçleri koyduğunu söyleyen temsilci, sınıf hareketinin bugünkü durumunda bu anlayışın büyük bir pay sahibi olduğunu dile getirdi. Kavel Direnişi'ni örnek vererek, o dönemde grevin yasal olmadığını, ancak Kavel işçilerinin grev yaparak grev hakkını yasallaştırdığını vurguladı.

Sunumun ardından işçiler "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganını haykırdılar.

Greif işçilerinin açmış olduğu facebook sayfasına engelleme geldi.

***

Liman-İş Sendikası üyeleri, **Kumport işçileri**, Kıraç'ta sendikalaştıkları için işten atılan direnişçi **DHL işçileri** ile **UİD-DER**'liler destek ziyareti gerçekleştirdiler.

Sosyalist Kamu Emekçileri, Greif Direnişi'ne desteğin büyütülmesinin önemine vurgu yapan bir dayanışma mesajı gönderdiler.

Direnişteki **Feniş işçileri** mesajlarında *"Omuz omuza direnişi büyütelim!"* çağrısı yaptılar.

Bursa'da *"Greif işçisi hakları ve gelecekleri için fabrikayı işgal etti! Greif işçisiyle sınıf dayanışmasını yükseltelim!"* şiarlı ve **BDSP** imzalı afişler emekçi mahallelerine yapıldı.

Manisa'dan ileri, öncü ve devrimci işçiler Greif işçilerini selamlayarak, *"Direnişiniz yol gösteriyor"* dediler.

Otomobil İşçilerinin Uluslararası Kongresi'ni (ICOG) Hazırlama Komitesi'nin web sitesi Greif işçilerinin 10 Şubat tarihli açıklamasının Almancasını yayınladı.

BİR-KAR Stuttgart bildiri dağıtımı gerçekleştirdi.

Fransa-Brötanya BİR-KAR, Greif işçilerinin militan eylemini selamladı.

***

14 Şubat 2014

Greif işgalinden atılan işçiye dair açıklamadan...

Örgütlülüğümüzün gücü ile bozguncuların oyununu bozduk!

Direnişin 4. gününde (13 Şubat) işçilerin uyarısı ile bakım bölümünde çalışan Kadir Gürbüz ile ilgili direniş komitesi araştırma başlatmış ve Kadir Gürbüz'ün direniş kırıcı faaliyetleri tespit edilmiştir diyen açıklama şöyle devam ediyor:

"Kadir Gürbüz Greif yöneticileri ile direnişçilerin bilgisi dışında telefonda konuşarak '%10 zam karşılığında direnişi bitirmek için' anlaşma girişimlerinde bulunmuştur. Greif yöneticileri ile yaptığı görüşmeler doğrultusunda sendika üyesi arkadaşlarımız arasında bozguncu faaliyetler yürütmüştür. Bu faaliyetlerinden rahatsız olan direnişçiler bu zata gerekli yanıtı vererek, bu kişinin direniş iradesini kırmak için yürüttüğü gizli faaliyeti boşa çıkartmışlardır."

Yapılan araştırma ve sorgulama sonucunda Kadir Gürbüz'ün direnişe karşı suç işlediği sonucuna varıldığı, direniş kırıcı hainlerin fabrikadan çıkarılması kararı doğrultusunda fabrikadan çıkarıldığı belirtilerek şunlar söyleniyor:

"Fabrikada tüm karar süreçleri bütün işçi arkadaşlarımızın katılımı ile yürütülmektedir. Günde en az iki defa genel katılımlı toplantılar yapılmakta ve bu toplantılarda her arkadaşımız kendi düşüncesini özgürce ifade etmektedir. Özetle, tüm kararlar ortak bir irade ile alınmaktadır. Bu işleyişten kaynaklı Kadir Gürbüz'ün bozguncu faaliyetleri kısa sürede açığa çıkarılmış ve işçi arkadaşlarımız tarafından mahkûm edilmiştir. Patron tehditleri ve sendikal bürokrasiye karşı yürüttüğümüz mücadeledeki kararlılığımız kendi iç disiplinimizi sağlamak açısından da sürmektedir.

Duyarlı kamuoyunun bilgisine sunulur!

Greif Fabrika Komitesi

14 Şubat 2014"

Direnişin 6. günü (15 Şubat)

Bugün fabrikada DİSK'in kuruluş yıldönümü vesilesiyle ***"Kavel'den Greif'e işgal, grev, direniş!"*** şiarıyla coşkulu bir etkinlik gerçekleştirildi.

Gün gerçekleşecek etkinliğe ilişkin hazırlıklarla başladı. *"Greif İşçilerinin Sesi"* bülteninin ilk sayısı dağıtıldı.

Bu arada Greif yönetimi işçilerin evlerine tebligat göndererek, işçileri işten çıkarmakla tehdit etti.

Fabrikadaki tüm bölüm komiteleri toplanarak durum değerlendirmesi yaptılar ve günü planladılar. Bir grup işçi etkinlik için pankart hazırladı. Salonun düzenlemesi yapılarak paletlerden sahne oluşturuldu.

Acıbadem, Yeldeğirmeni ve Caferağa Dayanışması bileşenleri, *"Bu daha başlangıç mücadeleye devam!"* sloganıyla fabrika girişine yürüdüler. DİP'liler'in ardından Alınteri okurları da ozalit ve flamalarıyla fabrikaya geldiler. Sol Cephe *"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek"* yazılı pankartıyla etkinliğe katıldı. Sınıf devrimcileri ise *"Direnişçi Greif İşçilerini selamlıyoruz-İşgal grev direniş!"* pankartı ve BDSP flamalarıyla fabrikaya yürüdüler.

Liman-İş üyesi Kumport işçileri, TÜMTİS üyesi DHL işçileri, EHP, EMEP, UİDDER, HDP Esenyurt İlçe yöneticileri, YDİ Çağrı, DİH ve işçi aileleri de etkinliğe katılarak destek verdiler.

İşçiler etkinlik için iki pankart hazırlamışlardı. ***"Sendikal bürokrasiye, uzlaşmacılığa geçit yok, DİSK'i yaratan mücadele ruhu Greif'le yaşıyor!"*** pankartı etkinliğin yapılacağı yemekhane duvarına, ***"Kavel'den Greif'e İşgal, Grev, Direniş!"*** yazılı pankart ise kürsünün arkasına asıldı.

Etkinlik, destekçilerin selamlanması ve açılış konuşmasıyla başladı. İşçi sınıfının kurtuluşu mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşu yapıldı.

Ardından konuşan DİSK Esenyurt Bölge Temsilcisi **Engin Yılgın**, fabrikadaki mücadele sürecini aktararak, toplu sözleşme-

de yaşanan uyuşmazlığın ardından fabrikayı işgal ettiklerini söyledi. Bu süreçte yasal sınırlamalara uymayarak meşru mücadele yolunu seçtiklerini ancak sendika bürokratlarının mücadelelerini gayrı-meşru göstermeye çalıştığını belirtti.

İşyeri baştemsilcisi **Orhan Purhan** ise, fabrikada tek yumruk olduklarını vurgulayarak, daha önce örgütlenme sürecinde bir arkadaşlarının işten atıldığını, bunun üzerine üretimi durdurarak fabrikayı işgal ettiklerini, arkadaşlarını tekrar işe aldırdıklarını söyledi. Toplu iş sözleşmesi için komiteler kurduklarını ve taslaklarını işçilerin hazırladığını ifade etti. DİSK'in "Direnişçi" başlıklı bir kampanya yürütttüğünü ancak direnen işçilere sırt çevirdiğini belirtti. "Gerçek DİSK'in sahibi bizleriz" diyen Purhan, asıl kutlamanın Greif fabrikasında yapıldığını vurguladı. Patronun işçilere gönderdiği "eyleminiz yasal değil" ifadeleri kullanılan tebligattan bahsederek, asıl yasadışı olanın fabrika içerisinde bulunan onlarca taşeron firma olduğuna dikkat çekti.

Direnişçi kadın işçilerden **Emel Özyön**, kadın olarak daha fazla sömürü ve baskıya maruz kaldıklarını, ancak baskılara karşı kadınlı-erkekli direndiklerini ifade etti.

Temsilcilerden **Ferhat Alsaç**, zorlu bir mücadeleye girdiklerini, bu mücadelede Greif patronlarının yanı sıra sendika bürokratları ile de mücadele ettiklerini dile getirdi.

Gebze İşçilerin Birliği Müzik Topluluğu'nun seslendirdiği işçi marşları ile etkinlik devam etti.

DLB Üç Fidan Şiir Topluluğu, okudukları şiirleri 8 Mart'ı yaratan dokumacı kadın işçilere ve Greif'te direnen kadın işçilere adadıklarını ifade ettiler.

"Ekmek ve Gül" şiri okuyan **DLB**'liler "Yolumuz Greif işçilerinin yoludur!" sloganıyla sahneden indiler.

Ardından direnişçi **Feniş işçileri** adına konuşma yapıldı.

Pınar Aydınlar ezilen halklara yönelik baskı ve katliamları teşhir etti ve Greif işçilerinin haklı mücadelesini selamladı. **Grup Gölgedekiler** ve **Grup İsyan Ateşi**'ni sahneye çağırarak, birlikte

türkü ve marşları seslendirdi.

OSİM-DER Müzik Atölyesi'nin seslendirdiği marşlar eşliğinde halaylar çekildi ve "Avusturya işçi marşı" söylendi.

Etkinlik programı, Greif'in direniş geleneğinin Kaveller'den, Paşabahçeler'den geldiği, mücadelenin bu yolda kararlılıkla devam edeceği söylenerek sonlandırıldı.

Program bitiminde bir Greif işçisinin söylediği ezgiler dinlendi. Salon "İşgal, grev, direniş!" sloganıyla boşaldı. Coşkulu geçen etkinlikte sık sık "İşgal, grev, direniş!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganları haykırıldı.

***

İstanbul Eczacı Odası erzak ve ilaç yardımı yaptı.

Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası para desteği sundu.

Sarıgazi, Gebze ve Sincan'da, BDSP imzalı duvar gazeteleri, afişler, el ilanları, bildiriler vb. ile Greif işçilerinin sesi işçi ve emekçilere taşındı.

Bursa'da **Emek Forumu Dayanışması** direnen Greif işçisinin yanında olduğunu belirten bir basın açıklaması yaptı.

Adana Sanayi İşçileri Derneği, Devrimci Liseliler Birliği ve **Emekçi Kadın Komisyonları** direnişi selamlayarak desteği büyütme çağrısı yaptılar.

Almanya'dan **BİRKAR Köln, BİRKAR Wuppertal, BİRKAR Essen, Gelsenkirchen Gezi ve sonrası paneli katılımcıları, MAN Truck & Bus AG Fabrikası İşçi Temsilciliği-Nürnberg** ve **ATİK**, mesajlarıyla direnişi selamladılar.

Direnişin 7. günü (16 Şubat)

DİSK Tekstil Sendikası İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan fabrikaya geldi, işyeri temsilcileriyle görüşme yaptı.

Greif yönetimi bazı işçilere mesajlar atarak, "can güvenlikleri için yabancılara karşı dikkatli olmalarını" önerdi! Greif işçileri bu mesaj üzerine fabrika bahçesinde biraraya gelerek talepleri

için mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ettiler.

İşçiler Karadeniz'den Erzincan'a çeşitli yöresel türküler eşliğinde halaylar çektiler, Ankara havasıyla oynadılar.

Ekim Gençliği okuru tarafından yapılan çizim pankart sloganlarla dış kapıya asıldı.

Aileler direnen eşlerini, çocuklarını ve kardeşlerini ziyaret etmeyi sürdürdüler. **YDİ Çağrı'**nın ziyaretinin ardından İstanbul Teknik Üniversitesi Asistan Dayanışması Greif işçilerini ziyaret etti ve erzak yardımı yaptı. **Bakırköy** Çamlık Forumu ve Özgür Lise üyeleri de ziyaretçiler arasındaydı.

Bahçede ziyaretçilerle birlikte etkinlik gerçekleştirildi. Sendikalaşmanın anlatıldığı tiyatro gösterimi ile başlayan etkinlik müzik dinletisiyle devam etti, müzik eşliğindeki şiir sunumlarıyla sonlandırıldı.

Ardından çözgü bölümü işçileri, gece hazırladıkları ***"Tarih yaşadıklarımızı değil, yaptıklarımızı yazacak. Biz bir devrin işçileri değil, her devrin olacağız! / Greif çalışanları"*** pankartını açarak sloganlarla çıkış kapısına geldiler. Etkinliği izleyenler tarafından sloganlarla karşılandılar. Pankart fabrika duvarına asıldı.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar işçilerle sohbet ettiler. Bir avukat işçilere seslenerek, hukukçuların bu mücadeleyle ilgili sadece yasal açıklama yapamayacağını, patronların ve devletin de kendi çıkardıkları yasalara uymadığını ifade etti. Sorunun çözümünün mahkemelerde aranamayacağını ve patron tarafından işçilere gönderilen tebligatların amacının işçilerin üzerinde psikolojik baskı kurmak olduğunu söyledi.

Ardından **Bakırköy Çamlık Forumu**'ndan bir destekçi işçilerin mücadelesini selamladı ve şiir okudu. Hep birlikte fabrika bahçesinde halay çekildi.

Kızılaslan taraftar grubu ziyarete geldi.

Ziyaretçiler fabrikadan ayrıldıktan sonra komite toplantıları yapıldı, son gelişmeler ele alındı.

Greif işçileri oluşturdukları "Emek Sineması"nda maden iş-

çilerinin mücadelesini konu alan Maden isimli filmi seyrettiler. Filmdeki bazı sahneler alkışlarla karşılandı. Film gösterimi bittikten sonra işçiler "Direne direne kazanacağız!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganlarıyla salondan çıktılar.

Greif yönetimi yine mesaj gönderdi. Dün işten atma tehdidiyle işçilerin evlerine tebligat yollayan yönetim, bugün de fabrika boşaltıldığında anlaşmanın imzalanacağını bildirdi!

Sol güçler de dahil, direnişi görmezden gelen, haberleştirirken bilgileri tam vermeyen tutuma karşı, "Sansür ve çarpıtmalar direnişimizin gücü ile aşılacak!" başlıklı bir açıklama yayınlayan Greif işçileri, *"Bizim direnişimizin de penguencileri var ve sansürcülükte birbirleriyle yarışıyorlar"* dediler.

Greif İşçilerinin Sesi'nin yeni sayısı işçilere ulaştırıldı.

***

Hergün **Sarıgazi**'de açılan standla Greif işçilerinin sesini duyurmaya çalışan **BDSP**, bugün de yaptığı yürüyüş ve eylemle direnişle dayanışma çağrısı yaptı. Ayrıca Dudullu Greif fabrikasına sabah saatlerinde ziyaret gerçekleştirerek, işçilerle sohbet ettiler.

İsviçre Lozan'**da BİR-KAR** tarafından Greif Direnişi'yle dayanışma amacıyla bir piknik düzenlendi, anlamlı bir maddi katkı sunuldu.

***

16 Şubat 2014

Direnişçi Greif İşçileri bugün DİSK yönetimine seslenen bir açıklama kaleme aldılar:

DİSK Greif'teki işçi iradesine sahip çıkmalıdır!

Biz emeğine ve onuruna sahip çıkan DİSK/Tekstil üyesi Greif işçileriyiz. Bugün mücadelemizin 7. gününde işgal fabrikamızdan sesleniyoruz.

Greif (Sunjüt) işletmesine bağlı fabrikalarımızda taşeron sistemi ve kölelik koşulları artık o denli katlanılmaz bir hal almıştı ki, bizler işverenin toplu sözleşme görüşmelerindeki dayatmalarına karşı tek çareyi başkaldırmakta bulduk. Ve her türlü bedeli göze alarak üretimi durdurup fabrikamızı işgal ettik.

O günden bu yana, emekten, mücadeleden yana sendikalar, meslek odaları, devrimci-demokratik kurumlar ve hepsinden önemlisi vardiya çıkışlarında başka fabrikalardan gelen sınıf kardeşlerimiz candan bir destek gösterdiler bize.

DİSK yönetimi mücadeleci işçilere sırt çeviremez!

Ne var ki bu işi asıl görev edinmesi gerekenler, yani üyesi bulunduğumuz DİSK/Tekstil İşçileri Sendikası yöneticileri ve DİSK yöneticileri bugüne dek sorumluluklarından ısrarla kaçındı. Bu haklı davamızda, bizi resmen cami avlusuna terk etti.

Sendikamızın Şirinevler'deki binasına, işgalimizin 2. günü, neden gelmediklerini sormak ve direniş alanına davet etmek için aramızdan seçtiğimiz bir heyet gönderdik. Geleceğimiz saati öncesinden, sendikamızın Genel Başkanı Rıdvan Budak'a telefonla haber vermiş olmamıza rağmen, sendikamızı tabelası sökülmüş halde bulduk ve bizi kilitli bir demir kapı karşıladı.

Bunun üzerine yaşanan durumu aktarmak ve desteğe gelinmesini istemek için DİSK'in Şişli'deki Genel Merkezi'ne gittik. Burada görüşme yaptığımız DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerke-

zoğlu, mücadelemizi tüm açıklığı ile ifade etmemize rağmen, durumdan haberleri olmadığını, zaten meselenin kendilerini ilgilendirmediğini, sendika ile aramızda halletmemiz gerektiğini bize söyledi.

Yeri geldi mi mangalda kül bırakmayan, sağda solda "DİSK'in varlığını işverenler değil, işçilerin iradesi sağlar!", "DİSK yetkiyi işçiden alır!" diyen DİSK yöneticileri sağolsunlar bize, yaptığımızın kanunlara aykırı olduğunu, yasal toplu sözleşme prosedürünü işletmemiz gerektiğini de "hatırlatmaktan" geri durmadılar.

Halbuki sormak gerekiyor:

• Aynı yasalar, sendikal barajlarla biz işçilerin elinden sendika/toplu sözleşme hakkımızı dahi almıyor mu?

• O yasaları yapanlar emeğimizi ve alınterimizi çalmıyor mu?

• DİSK'in üyesi kaç sendika baraj altında bırakılıp, toplu sözleşme yetkisi elinden alınıyor?

• Çeşitli işkollarında grev yasağı yetmezmiş gibi dolambaçlı kanun labirentlerinde ve sonu gelmez hukuki prosedürlerle grev silahımız fiili olarak elimizden alınmıyor mu?

• Artık birçok yönüyle yasallaştığı için taşerona karşı dişe diş bir mücadeleye kalkıştık diye suç mu işlemiş oluyoruz?

• Sendika ve grev hakkımızı savunmak biz işçilerin fiili ve meşru bir mücadele çizgisiyle, "İşgal, Grev, Direniş" eylemleriyle olanaklı değil mi?

• Hepsinden öte, DİSK'imizin varlığını borçlu olduğunu söylediğiniz işçilerin iradesi, bugün işgal fabrikamızda, GREIF'ta hayat bulmuyor mu?

Değerli bilim emekçisi Prof. Dr. Korkut Boratav,

Bizler kapitalist sömürü "dünyasında anarşistçe rekabet altında ayrı düşmüş, sürekli olarak yoksulluğun, köleliğin ve dejenerasyonun 'derin çukurlarına', gerilere itilmiş olan" işçileriz. Kurtuluşumuzun kendi ellerimizde olduğunun farkına vararak "krize

karşı sınıf savaşı" vermek yolunu seçtik.

Sizin ihtisas alanınızda yaptığınız tüm değerli çalışmalarınız ve verdiğiniz eserlerin işçi sınıfımızın kurtuluşu davasının başarısı uğrunda verilen emekler olduğunun farkındayız.

Şişli'de katıldığımız 47. yıl gecesinde, biz işçilerin özverili eylemini dört gün boyunca görmezden gelen aynı yöneticilerin biz işçilere konuşma yaptırmaktansa tertip edilen etkinliği sonlandırdıklarına ve meramımızı, haklı davamızı anlatmaya bile fırsat vermeden sahne ışıklarını üzerimize kapattıklarına hep beraber şahit olduk.

Biz Greif fabrikalarındaki 1500 işçi, DİSK'i yaratan mücadele ruhunu ve değerlerini benimseyerek yola çıktık. Cumartesi günü "KAVEL'den GREIF'e İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!" şiarıyla DİSK'in 47. kuruluş yıldönümünü, mücadele geleneğine ve ruhuna uygun biçimde, Hadımköy'deki işgal fabrikamızda düzenlediğimiz etkinliğimizle kutladık.

Sizin gibi değerli bir bilim insanının direnen işçilere sırt çeviren sendika bürokratlarınca verilecek "Emek ve Onur Ödülü"ne ihtiyacınız yok. Siz ve sizin gibi işçi sınıfı davasının samimiyetle yanında duran dostlarımıza en büyük ödülü biz işçiler, emeğimiz ve onurumuz için gerçekleştirdiğimiz işgallerle, grev ve direnişlerle vermekteyiz. Haklı mücadelemiz tüm işçi sınıfına ve sınıf dostlarımıza armağan olsun!

Mücadeleden yana işçi kardeşlerimiz,

Sınıf sendikacılığından dem vurup, işçi sınıfını #DirenİşÇi kampanyasıyla direnişe çağıranların, bu çağrıya uyup hakları ve onuru için direnişe geçen biz işgalci GREIF işçilerini yüzüstü bırakması, bizleri kaderimize terk etmesi ne ile açıklanabilir?

Kardeşler, size çağrımız bulunduğunuz tüm fabrikaları, işletmeleri birer mücadele mevzisine çevirmeniz ve üyesi olduğunuz sendikaları, bürokratlardan, sendika patronlarından arındırarak

sınıf hareketinin önünü el birliğiyle açmamızdır.

DİSK yönetimi, gerici bir yaklaşımla görmezden geldiği, destek vermek yerine başını kumun altına gömdüğü tutumundan vazgeçmeli, GREIF'teki işgal eylemimizle, sermaye sınıfının saldırılarına karşı bir an önce eylemli bir sınıf dayanışması sergilemelidir. HAK-İŞ'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası bile geçtiğimiz gün direnişimizi ziyarete gelip 2000 TL'lik maddi yardımda bulunmasına rağmen, üyesi olduğumuz sendika ve konfederasyonumuz DİSK'in ve bağlı sendikalarının bu tutumu işçi sınıfı mücadelesi adına içler acısıdır. Uzlaşmacı, işçiden ve mücadeleden kaçan tutumunu ve üç maymun oyununu inatla sürdürdüğü takdirde, DİSK yönetimi de tıpkı GREIF patronu gibi ülke ve dünya çapında biz işçilerin hedefi haline gelecektir.

Bizler, işgalci GREIF işçileri olarak, bedeli her ne olursa olsun, mücadelemizi kararlılıkla sürdüreceğiz. Emek ve kavga dostlarmızla el ele, omuz omuza yürümeye devam edeceğiz. Patronun zorbalıklarına rağmen, bilinç ve cesaretle mutlaka ZAFER'e ulaşacağız.

Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışına!
Yaşasın onurlu mücadelemiz!
İşgal, grev, direniş!

İşgalci Greif İşçileri
16 Şubat 2014

Direnişin 8. günü (17 Şubat)

DİSK Tekstil yönetiminin 16 Şubat akşamı Greif yönetiminin mesajından hemen önce yayınladığı açıklamada "işverenin yaptığı son teklif" yeralıyordu. Teklif, esasa ilişkin olmayan bazı değişiklikler dışında, daha önceki teklifin aynısıydı. Daha önemlisi, DİSK Tekstil yönetimi birkaç saat sonra, bu açıklamada yer alan, görüşmelerin uyuşmazlıkla sonuçlandığı ve uyuşmazlık zaptının tutulduğu ifadesini çıkarmıştı.

Yapılan bölüm toplantılarında, *"uyuşmazlık zaptı imzalanmıştır"* ibaresinin çıkarıldığı açıklama ile Greif patronunun gönderdiği, *"DİSK Tekstil Sendikası ile temel konularda anlaştık, fabrikanın güvenli bir şekilde boşaltılmasını bekliyoruz"* mesajı tartışıldı ve yeni kararlar alındı. Ardından Fabrika Komitesi toplandı.

Yeni gelen taşeron işçilerle görüşme yapılırken, tekstil bölümünde çalışan işçilerin sendikaya üye yapılmalarına devam edildi. Birçok işçinin işkolu farklı sektörlerde göründüğü için e-devletle üyelikte pürüzler çıktı. Tekstil bölümünde çalışan işçilerin taşeron şirketinin adı "Uğur Gıda" idi ve bakanlık kayıtlarına göre işkolu "gemi yapımı" ve "deniz taşımacılığı" olarak gözüküyordu.

Gerif işçileri Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi avukatla toplantı yaptılar. Ardından, Gerif'e ait diğer fabrikalarda çalışan sınıf kardeşlerini ziyaret etmek için 50 kişilik işçi grubu olarak yola çıktılar. Konuşmalar, şiirler ve marşlarla **Samandıra**'daki Ünsa fabrikasına geldiler. Fabrikaya yakın bir bölgede inen işçiler, pankartlarını açıp sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdiler. Fabrika önünde müdürler ve özel güvenlik sıralanmıştı. Vardiya değişimi için gelen servisler içeriye alınmadı. Greif işçileri servisten inen işçilere hazırladıkları bildirileri dağıtarak mücadeleyi büyütme çağrısı yaptılar.

İşçilerin direnişçilerle görüşmesini engellemek için diğer ser-

visler fabrikanın arka kapısından alınmaya başlandı. Bunun üzerine bir grup işçi arka kapıya geçerek bildirileri ulaştırdılar. Fabrikanın üç kapısında da tutarak sloganlarla beklediler. Vardiyası biten işçiler fabrikadan dışarı bırakılmadı. Fabrikanın yanına çok sayıda sivil polis ekibi, çevik kuvvet ve TOMA geldi.

İşgalci işçiler bir buçuk saat boyunca coşkulu sloganlarla bekleyişlerini sürdürdüler. Bu arada, **Sultanbeyli**'de çalışan işçilerin, işgalci işçilerin Ünsa'nın önüne gelmesinden yarım saat sonra evlerine gönderildiği haberi geldi.

Ardından Dudullu'ya geçildi. **Dudullu**'daki fabrikaya da yürüyüşle giden işçiler fabrikalar havzası olan bölgede sloganlarını haykırdılar. Fabrikadaki işçiler sloganlarla dışarı çıktılar. Hadımköy'deki Greif işçileri hazırladıkları bildiriyi işçilere dağıttılar. Dudullu fabrikasının önünden ayrılmak üzereyken, taşeron işçilerini direnişçilerle buluşmaması için içerde tutulduğu görüldü ve "Taşeron işçisi köle değildir!" sloganı haykırıldı. Taşeron işçileri de alkış ve ıslıklarla selamladılar.

İşçiler son olarak Şişli Cami'den DİSK Genel Merkezi'ne yürüdüler. Bina önünde yaptıkları açıklamada, DİSK bürokratlarının direnişi sahiplenme noktasında görevini yerine getirmemesini eleştirdiler. "İşgalci Greif işçileri onurumuzdur!" pankartını DİSK Genel Merkezi'ne asıp, sloganlarla eylemlerini bitirdiler.

Fabrikadaki işçiler dönen arkadaşlarını coşkulu sloganlarla karşıladılar. Hep birlikte "İşgal, grev, direniş!" sloganı haykırıldı.

Genel katılımla bir bilgilendirme toplantısının ardından Fabrika Komitesi değerlendirme toplantısı yaptı.

Greif işçileri, işgal bülteninin yeni sayısını çıkardılar.

***

Genel-İş Sendikası'nın çabasıyla Şişli Belediyesi erzak gönderdi.

İşçi Partisi üyeleri ziyarete geldiler.

Wuppertal İşçi ve Gençlik Birliği, ADHF, ATİK, AGİF, DİDİF, TÜRK HALK EVİ, BİR-KAR, TKP RÜSSELSHEIM

ve Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu, destek mesajları gönderdiler.

BİR-KAR *"Greif işçileri yürünecek yolu gösteriyor!"* başlıklı bir mesaj yayınladı.

Stuttgart BİR-KAR bir haftadır sürdürdükleri faaliyeti özetleyen bir mesaj gönderdi.

Direnişin 9. günü (18 Şubat)

Fabrika kapısına gelen sivil polisler, işçilerin zorla içerde tutulduğu ve arabalara zarar verildiğine dair şikayet olduğunu söylediler. İşçilere "sizi burada zorla mı tutuyorlar" şeklinde sorular sordular. Fabrika içerisinde toplanan işçiler hep birlikte haykırdıkları "Direne direne kazanacağız!" sloganıyla yanıtlarını verdiler.

İşçiler sadece polis amirini fabrikanın iç kısmına aldılar. Şikayetin Greif'in avukatı tarafından yapıldığı ve yaklaşık 30 kişilik bir listenin verildiği öğrenildi. Listede ismi olan işçiler şikayete ilişkin ifade vermeyeceklerini söylediler. Sivil polisler tutanak tutup fabrikadan ayrıldılar.

Taksim'de gerçekleştirilecek basın açıklamasına katılmak üzere bir otobüsle yola çıkan Greif işçileri coşkulu sloganlarla uğurlandılar. TRT binası önünde otobüslerinden inen işçiler yürüyüş yaparak Galatasaray Lisesi önüne geldiler. İşçileri burada Kızılaslan taraftar gurubu, EHP ve Kaldıraç sloganlarla karşıladı.

Yapılan açıklamada, *"Bizler, taşeron kölelik uygulamaları başta olmak üzere baskı ve sömürüye karşı yürüttüğümüz mücadele kazanana kadar işgalimizi sürdüreceğiz. Bugün bu mücadelemizde DİSK'i de daha aktif bir biçimde yanımızda görmek istiyoruz"* denildi.

Taksim eylemine katılan işçiler fabrikaya döndüler. Fabrika Komitesi toplandı. Direnişin geldiği aşama ve DİSK'in yapacağını bildirdiği ziyaret ele alındı.

İşçilerin telefonlarına gönderilen tehdit mesajlarıyla Greif yö-

netiminin direnişi kırmaya yönelik saldırıları bugün de sürdü.

Cihan Haber Ajansı, Mesele dergisi ve İşçi Gazetesi, baştemsilci Orhan Purhan ile röportaj yaptılar.

Greif yönetiminin direnişe aba altında sopa gösteren basın duyurusunu olduğu gibi yayınlayan Anadolu Ajansı, gün içerisinde örgütlenen tepkilerin yoğunlaşması üzerine haberi yayından kaldırdı.

***

Antalya'dan bir kişi işçilerin hesabına para yatırdı.

Fabrikaya gelen kuru gıdaların bir yemek şirketi tarafından ücretsiz pişirileceği bildirildi.

DTCF Ekim Gençliği, Kızılay'da stand açarak direnişe destek çağrısı yaptı.

Ankara BDSP, Greif'le dayanışmayı yükseltme çağrısı yapan duvar gazetelerini Mamak Tuzluçayır, Natoyolu, Tek Mezar ve Şirintepe bölgelerine astı.

Gebze BDSP stand açıp bildiri dağıtarak, direnişin sesini emekçilere taşıdı.

Bursa BDSP emekçi semtlerine dayanışma afişleri yaparken, **Metal İşçileri Birliği** de bildiri ve afiş çalışmasıyla direnişe destek sundu.

BİR-KAR, BİR-KAR Paris ve BİR-KAR Hamburg, dayanışma çağrısı yapan mesajlar yayınladılar. **Almanya BİR-KAR Bielefeld** ve **Wuppertal,** direnişe ilişkin bilgilendirme ve dayanışma toplantıları düzenlediler. **Stuttgart BİR-KAR** ise direnişin sesini eylem alanına taşıdı. **BİR-KAR Essen,** direnişin resim ve taleplerinin yeraldığı dövizlerle Pazartesi eylemine katıldı.

Direnişin 10. günü (19 Şubat)

Bugün işe başlama saatinde **Sultanbeyli**'deki Greif fabrikası önüne giden direnişçi işçiler bildiri dağıtımı gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda, taşeron köleliği teşhir edildi ve birlikte mücadele çağrısı yapıldı.

Taşeron işçileri konuşmaları ve sloganları alkışlarla karşıladılar. Bekleyiş sürerken, işgalci işçilerden bir kısmı fabrika kapısından atlayarak işçilerin yanına geçtiler. İşçilerle konuşularak üretimi durdurma çağrısı yapıldı. Yarım saat boyunca işbaşı yapmayan işçiler, mücadele çağrısına yanıt vereceklerini dile getirdiler. Fabrika içerisinde güvenlikler işçilere müdahale ederken, bir sivil polis ekibi kapı önünde işgalci işçilerle görüştü. Bu esnada işçiler kapı önünde oturma eylemi yaptılar. Ardından sloganlarla eylemi sonlandırdılar.

İşçiler **Dudullu**'daki fabrikanın da önüne gelerek sloganlar attılar. Fabrikanın bahçesine giren işçiler ile özel güvenlikler arasında tartışma yaşandı. Direnişçiler çay ocağına gittiler, işçiler ve temsilcilerle sohbet ettiler. Dudullu'daki sendikalı işçiler kendi çalıştıkları kesim bölümünde işi durdurmalarıyla birlikte fabrikada çalışmanın durduğunu belirttiler. Dudullu'daki işçiler otobüse kadar sloganlarla işçileri uğurladılar.

Otobüsle Hadımköy'e dönmekte olan işçiler, bir grup işçinin DİSK'e giderek "bizi çalıştırmıyorlar" dediği, DİSK'te görüşme yapıldığı haberini aldılar. Bunun üzerine güzergahlarını DİSK'e çeviren işçiler, Mecidiyeköy'de naylon bölümü şefi ile sendikaya üye olmamış iki grev kırıcıyı gördüler. Otobüsten inerek onları uyardılar ve DİSK'e geçtiler. Temsilci ve birkaç işçi görüşmek için binaya girdi. DİSK yönetimi ile yapılan toplantıda Kani Beko, süreç hakkında sınırlı bilgisi olduğunu ancak direnişin yanında olacaklarını ifade etti. Baştemsilci ise süreci ve DİSK Tekstil'in tutumunu anlattı.

Kanal B ve Show TV fabrikaya gelerek röportaj yaptılar. İşçiler çekimler sırasında "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!", "İşgal, grev, direniş!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganlarını haykırdılar.

Eylemden dönen işçiler kapıda coşkulu sloganlarla karşılandılar. Bugünkü eylemleri anlatan baştemsilci, Sultanbeyli'deki işçilerin telefonla kendilerini aradığını ve örgütlenme çalışması-

nın başladığını ifade etti.

DİSK yöneticilerinin ziyareti

DİSK ve bağlı sendikaların yöneticileri ve üyeleri nihayet fabrikaya ziyaret gerçekleştirdiler. İşçiler tarafından sloganlarla karşılanan DİSK yöneticileri fabrika bahçesine geçtiler.

Önce baştemsilci konuşma yaptı. TİS görüşme sürecini anlattı. DİSK'in mücadele değerlerini savunduklarını, bu nedenle DİSK'te örgütlendiklerini, DİSK'in "Direnişçi" dediğini ve kendilerinin de bugün direndiğini ifade ederek, DİSK'in destek vermesini beklediklerini söyledi.

Ardından işgalci Greif işçileri adına hazırlanan açıklamayı okuyan Engin Yılgın, fiili meşru mücadelenin önemini vurgulayarak şöyle devam etti: *"Gücümüzü birliğimizden, işçi sınıfının mücadele deneyim ve birikimlerinden aldık. Kavel, Sungurlar, Alpagut... bizler için önemli deneyimlerdir. İşçi sınıfı mücadelesini patronların yasalarına sıkıştırmaya çalışanlara karşı bu deneyimler ışığında fiili-meşru mücadeleyi tercih ettik. Yasal süreç denilerek sermayenin örgütlülüğümüzü dağıtmasına izin vermedik. Bir kere daha gördük ki, sınıf mücadelesinin yasalarını emeği, onuru ve geleceği için haklı ve meşru mücadele veren işçiler belirler. Bizler tek başına toplu sözleşme süreci tıkandığı için işgale başvurmadık. Eğer öyle olmuş olsaydı burada 700 kişi değil 300 kişi olurduk. Çünkü toplu sözleşme hakkı kazanan 300 kişiyiz. Fakat kadrolu ve taşeron ayrımı yapmadan birliğimizi sağladık. Öz örgütlülüklerimizi kurduk. Bize 'taşeronu bırakın önce sözleşmeyi yapalım sonra taşerona bakarız' diyenlere inat sınıf birliğimiz temelinde hareket ettik. Greif patronuna başta taşeronluğun kaldırılması olmak üzere bütün taleplerimizi ilettik. Greif patronunun taleplerimizi karşılamaması üzerine ortak kararımızla işgalimizi başlattık."*

DİSK Tekstil'in TİS ve işgal sürecinde sergilediği tutumun

teşhir edildiği açıklamada, DİSK'in direniş karşısında alması gereken tutum da şu sözlerle dile getirildi: *"DİSK yönetiminin direnişimize sahip çıkmak için attığı adımı olumlu görüyoruz. Fakat yeterli görmüyoruz. Bunun için DİSK ve bağlı sendikaların direnişimiz karşısında atması gereken somut adımlar olduğunu düşünüyoruz. Taşeron köleliği başta olmak üzere tüm kölelik uygulamalarına karşı verdiğimiz fiili-meşru mücadele DİSK'in onuru olarak kucaklanmalıdır. Greif işgalinin kazanmasının tüm işçi sınıfının ve DİSK'in kazanımı olacağı görülmeli ve buna göre hareket edilmelidir. Bu doğrultuda dayanışma ve destek sadece erzak yardımı ve ziyaretlere indirgenmemeli, gerçek bir eylemli sınıf dayanışması ve sahiplenme sergilenmelidir..."*

Açıklamanın ardından söz DİSK Genel Başkanı Kani Beko'ya bırakıldı. Beko konuşmasında sık sık DİSK'in mücadele tarihinden örnekler verdi, DİSK'in değerlerinden söz etti. Greif işçilerinin sürdürdükleri direnişin haklı ve meşru olduğunu, işçilerin yanında olduklarını ve destek sunacaklarını ifade etti. Fakat işçilerin somut taleplerine dair net bir tutum ortaya koymadı. Direnişçilerin taleplerinin değerlendirileceğini ve DİSK olarak neler yapılabileceğine bakılacağını söyledi

Konuşma sürerken işçiler, "Sendika işçiye sahip çık!" ve "İşçiler olmadan sendika olmaz!" sloganlarını haykırdılar. Beko'nun konuşmasını alkışlamadıkları gibi DİSK yöneticilerinin attırmaya çalıştığı "İnadına sendika inadına DİSK!" sloganına da eşlik etmediler.

Beko'nun ardından DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan konuştu. Uzun ve zorlu bir sürecin ardından işçilerin sendikada örgütlendiğini, şimdi bunun sonuca ulaştırılarak taşeron sorununun çözülmesi gerektiğini ifade etti.

DİSK ve bağlı sendikaların yöneticileri fabrika içerisinde dolaştılar. DİSK yönetimi ve DİSK Tekstil Sendikası yöneticileri ile yemekhanede süreç hakkında bir görüşme gerçekleştirildi.

Kani Beko'nun konuşması içerisinde geçen "fabrikanın ka-

panmasını istemeyiz" söylemi ve asgari ücretle çalışılan yerlerde sendika geldikten sonra geriden başlandığı ifadeleri, işçilerin mevcut TİS talepleri noktasında esnemesine ilişkin bir telkin anlamına geliyordu.

Arzu Çerkezoğlu, DİSK kuruluş gecesinde işçilerin protesto eyleminden dolayı duydukları rahatsızlığı ifade etti. Daha önce işçilerin ziyaretine gelmeyi planladıklarını, fakat "yoğunluklarından kaynaklı" gelemediklerini söyledi.

DİSK Tekstil yöneticisi Muzaffer Subaşı ise sözleşme sürecinde işçilerin aldığı tavrı suçlamaya kalktı.

Sonuçta direnişçiler tarafından, sendikaların açıktan destekleyen bir tutum ve pratik içerisinde olmaları talep edildi. Fakat DİSK tarafından somut birşey ortaya konulmadı. Kendi değerlendirmeleri sonucunda, yapılabileceklerin planlanacağı ifade edildi.

Toplantı sırasında işçiler söz alarak, sendikaların kendilerini yalnız bırakmasından duydukları rahatsızlığı dile getirdiler. Greif işçileri taban örgütlülükleri ve sınıf bilinçli kimlikleri sayesinde, sendika bürokratlarının karşısında herşeyi onaylayan değil, sorgulayan ve hesap soran disiplinli bir duruş sergilediler.

Sultanbeyli'deki fabrikanın bahçesine dikenli tel çekildiği bilgisi geldi.

***

Greif işçilerinin DİSK'ten talepleri

1- Direnişimizin işgal eylemi olduğu gerçeği gözardı edilmemelidir. Direnişimizin amacı ve hedefleri kamuoyuna doğru yansıtılmalıdır.

2- DİSK ve bağlı sendikalar direnişimizle eylemli dayanışma içerisine girmeli, örgütlü oldukları tüm fabrika ve işletmelerde direnişimizi anlatmalı ve dayanışma eylemleri planlamalıdır. İş yavaşlatma, iş durdurma, kitlesel eylem, miting, yürüyüş, etkinlikler vb. örgütlenmelidir.

3- Üyesi olduğumuz DİSK/Tekstil Sendikası, Greif patronuna

ait ÜNSA'da grev kararı almalıdır.

4- Direnişimize karşı gerçekleşebilecek her türlü saldırı karşısında DİSK ve bağlı sendikalar hazırlık yapmalı, saldırı karşısında direnişimizi anında sahiplenmelidir.

5- Direnişimize uluslararası destek sağlamak için çeşitli adımlar attık. Uluslararası desteği arttırmak için DİSK ve Tekstil Sendikası tüm imkanlarını seferber etmelidir.

6 – DİSK/Tekstil İşçileri Sendikası Merkez Yönetim Kurulu'nun direnişimizin başladığı ilk günde yaptığı açıklama bizim için kabul edilebilir değildir. Biz bunun hata olmadığını, bilinçli bir tutum olduğunu biliyoruz. Direnişimizin basıncı ile bu açıklama geri çekilmiştir. Fakat bu açıklamanın arkasındaki zihniyet devam etmektedir. DİSK'in bu açıklamayı yayınlayanlar hakkında disiplin soruşturması açmasını istiyoruz.

7- Eylemlerimizi işgal fabrikamız dışına da taşıyoruz. Başta Greif patronuna ait fabrikalar olmak üzere Greif in fason iş verdiği (Polimer, İnci Plastik vb.) ve iş yaptığı tüm firmalar hedefimizdedir. Bu eylemlerimizde, ulaşım sorununu çözmek için direniş bitene kadar sürekli kullanabileceğimiz araç ihtiyacımızı DİSK karşılamalıdır.

8- Direnişimizle maddi dayanışma çağrısı DİSK'e bağlı sendikaların örgütlü olduğu tüm fabrika ve işletmelerde hemen başlatılmalıdır.

***

Oyuncu **Murat Aydın**, yönetmen **Zafer Özgentürk** ve **Aziz Özer** işgalci Greif işçilerini ziyaret ettiler.

Show TV fabrikaya gelerek işçilerle röportaj yaptı. İşçiler patronların, "fabrikaya, arabalara zarar veriliyor" sözlerini teşhir ettiler. Çekim sırasında "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!", "İşgal, grev, direniş!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganlarını haykırdılar.

Direnişin 11. günü (20 Şubat)

Greif İşçilerinin Sesi'nin altıncı sayısı işçilere ulaştırıldı. Bültende direnişin 10. gününde yaşananlar değerlendirildi.

Greif çuval fabrikasındaki Uğur Gıda taşeron firmasında çalışan işçiler DİSK Tekstil İstanbul Şubesi'nin yönlendirdiği avukat ile görüştüler. İşçiler taşeron sahtekarlığını karikatür ile teşhir ettiler.

Greif patronu bazı işçilerin evlerine yeni bir tebligat göndererek, diğer fabrikalarda üretimin sürdüğünü, Hadımköy fabrikasında da üretimi başlatmak istediklerini ancak "eylem nedeniyle" üretimin sürdürülemediğini ifade etti.

Polis bir kez daha Greif fabrikası önüne gelerek, bazı taşeronların, "özel eşyalarımıza zarar veriyorlar" şeklinde şikayette bulunduğunu, fabrika içerisinde görüntü almak istediğini söyledi. Fabrika Komitesi polisin fabrikada çekim yapması konusunda olumsuz görüş bildirdi. Fabrika güvenliği, zarar verildiği iddia edilen odaları kameraya çekti ve kayıtlar polise verildi.

Dudullu'daki fabrikadan gelen işçiler direnişçilerle sohbet ettiler, karşılıklı bilgi aktarımı yapıldı.

İstanbul İşçi Sağlığı ve İşçi Güvenliği (İSİG) Meclisi ve **Kimya Mühendisleri Odası** fabrikaya geldi. İSİG Meclisi işçilere işçi sağlığı ve güvenliği hakkında bilgilendirmede bulundu. İSİG Meclisi adına gelen doktorlar rahatsızlığı olan işçileri muayene ederek yardımcı oldular. Fabrikada yaptıkları inceleme sonucunda, işçilerin çalışırken kullandıkları maske ve gözlüklerin yeterli olmadığına ve havalandırmanın yetersiz olduğuna dikkat çektiler.

İşçilerin evlerine mektup gönderen Greif yönetimi, yüzlerce işçinin sürdürdüğü direnişi "birkaç kişinin eylemi" olarak göstermiş ve işçi ailelerini korkutmaya yönelik yalanlara başvurmuştu. İşçileri bölmek ve işbirliği yapmalarını sağlamak için telefon numaralarını mektuba eklemişti. Bu kirli oyunu protesto etmek amacıyla Greif işçileri bir kampanya başlattılar. Sosyal medya

üzerinden yürütülen kampanya ile verilen numaralara "Greif işçisinin sonuna kadar yanındayız! İşgal, grev direniş" mesajının yazılmasını talep ettiler.

***

Tez Koop-İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube'den yöneticiler Greif işçilerini ziyaret ederek maddi destek sundular.

Gıda-İş Sendikası öğle yemeği için işçilere ekmek gönderdi.

Direniş alanına gelen genç komünistler fabrika dışına, *"Gençlik işçi sınıfının yanında! Greif işgalini selamlıyoruz!"* şiarlı **Ekim Gençliği** ozalitini astılar.

Saadet Partisi Arnavutköy Belediye Başkan Adayı **Yusuf Dal** Greif işçilerini ziyaret etti.

Mersin Limanı işçileri gönderdikleri mesajda, *"Sendikal bürokrasiyi sırtına almış güçlü bir sermayenin karşısında haklarımızı tüm demokratik ve emekten yana güçlerle birleşik bir mücadele ile kazanabiliriz"* dediler.

Ümraniye **BDSP**, Sarıgazi'de duraklar ve merkezi noktalara ihtiyaç listesinin yer aldığı afişler yaptı. Sarıgazili emekçi kadınların hazırladığı yiyecekler Dudullu Greif işçilerine ulaştırıldı. Ünsa ve Dudullu etrafına yazılamalarla direnişin sesi fabrikalara duyuruldu.

Küçükçekmece BDSP, Polimer Çuval Fabrikası'na özel olarak hazırlanan bildirilerin dağıtımını gerçekleştirdi. Greif işgalini anlatan duvar gazeteleri ile ozalitler Sefaköy, Yenibosna ve Şahintepe mahallelerinde kullanıldı.

Küçükçekmece Devrimci Liseliler Birliği, bildirilerle Greif işçilerinin sesini liselere taşıdı.

Gebze'de, Sarkuysan ve Kroman Çelik fabrikalarına "Greif işçileri ile sınıf dayanışmasını yükselt!" çağrısı yapan Metal İşçileri Birliği'nin bildirilerinin dağıtımı gerçekleştirildi.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği, Gebze merkezden Köşklüçeşme'ye kadar "Taşeron çalışmaya ve düşük ücretlere karşı Greif işçisi direniyor! Direnişe sahip çık!" şiarlı afişler yaptı.

Ankara Devrimci Liseliler Birliği, Kızılay'da liselilerin yoğun olarak kullandıkları alanlara yaptıkları yazılamalarla Greif direnişini selamladılar

Ekim Gençliği, İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi'nde işgali selamlayan afişler yaptı. Yabancı Diller Yüksekokulu önünde açtığı standda Greif işgali ile ilgili dövizler astı. Greif işçilerinin açıklaması öğrencilere dağıtıldı.

İsviçre Lozan'da **BİR-KAR** tarafından Greif direnişiyle dayanışma amacıyla bir piknik düzenlendi, anlamlı bir maddi katkı sunuldu.

Direnişin 12. günü (21 Şubat)

DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan ile DİSK Tekstil Sendikası Toplu İş Sözleşmesi Uzmanı Greif'e geldi.

Çalışma Bakanlığı müfettişi ve bir fabrika müdürü işyerini denetime geldi. Müfettiş fabrika temsilcilerinden fabrikanın durumu hakkında bilgi aldı ve tutanak tuttu. İşçiler "Baskılar bizi yıldıramaz!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarını attılar.

Baştemsilci işçilere Lüleburgaz'da bulunan **Zentiva** fabrikasının işgal edildiği haberini verdi. İşçiler haberi "İşgal, grev, direniş!" sloganıyla karşıladılar.

Greif işçileri Hadımköy, Kıraç ve Esenyurt bölgesindeki fabrikalara dayanışma ve örgütlenme çağrısı yapan bildiriler dağıttılar.

Greif patronu geçtiğimiz günlerde ailelere direniş alanına gitmemeleri çağrısı yapmıştı. Aileler direnişçileri ziyaret ederek ve getirdikleri erzaklarla dayanışmayı büyüterek, Greif patronuna anlamlı bir yanıt verdiler.

***

Genel-İş Sendikası 1, 2 ve 3 No'lu şubelerden yöneticiler işçileri ziyarete geldiler ve erzak yardımında bulundular.

İşçi Partisi ile **Türk Tiyatrolar Birliği'nden Kımız Bozkır**

destek ziyareti gerçekleştirdi.

Esenyurt Dayanışması erzak yardımı yaptı.

Küçükçekmece BDSP Greif işçileriyle dayanışma eylemi düzenleyerek, tüm emekçilere mücadele çağrısı yaptı.

Bursa Greif Direnişiyle Dayanışma Platformu meydanda imza standı açarak, Greif yönetim kuruluna gönderilmek için hazırlanan imza metnini işçi ve emekçilere taşıdı.

Adana'dan işçiler Greif Direnişi'ni selamladılar.

Almanya'da Junge Welt gazetesi Greif işgalini konu alan bir yazı yayınladı.

Direnişin 13. günü (22 Şubat)

Yemekhanede toplantı gerçekleştiren işçiler, Greif'e bağlı diğer fabrikalardaki durumu ve fabrikadaki disiplini ele aldılar.

Greif işçileri örgütlülüklerini güçlendirmek için fabrika komitesini genişletirken, yanı sıra kadın komisyonu ile tekstil bölümünde yeni gelen işçilerle konfeksiyon komitesi oluşturdular.

Greif işçilerinden bir grup, fabrikayı terk etmeme eylemi yapan **Zentiva** işçilerine destek için Lüleburgaz'a hareket etti. Ziyaretçilerin içeri girişine izin verilmediği için bariyerlerin ardından diyalog kuruldu. Daha sonra işçilerin destekçilerle görüşmesine izin verildi. Konuşmaların ardından Greif ve Zentiva direnişçileri sohbet ederek mücadeleye dair fikirlerini paylaştılar.

Galatasaray taraftarları ziyaret sırasında otobüslerini karşı şeritte durdurarak direnen işçileri selamladılar.

Zentiva ziyaretinden dönen işçiler "İşgal, grev, direniş!" sloganı ile karşılandılar.

Greif işçileri bugün Taksim'de gerçekleşen sansüre karşı eyleme, ***"Sansüre, taşerona, köleliğe karşı işgal grev direniş!/ Greif işçileri"*** pankartıyla katıldılar. İşçiler İngiliz Konsolosluğu önünde araçlarından inerek buluşma noktasına yürüdüler. Polis saldırısında bazı işçiler gözaltına alındılar. "Greif işçisi her alanda direniyor" diyen işçiler, polis saldırısını kınadılar ve gözaltına

alınan arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını talep ettiler.

***

Sosyalist Yeniden Kuruluş Partisi, Marmara Roman Dernekleri Federasyonu, DİP'li öğrenciler ve **Odak dergisi okurları** dayanışma ziyareti gerçekleştirdiler.

Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar fabrikaya gelerek işçilerle sohbet ettiler.

Ümraniye BDSP topladığı kahvaltı malzemeleri ile Dudullu'daki direnişçi işçileri ziyaret etti. Dudullu OSB'nin etrafına "Greif, işgal, direniş!", "Greif işçileri onurumuzdur!", "Greif işçilerinin yolunda ilerle!" şiarlı BDSP yazılamaları yapıldı.

Bursa Greif Direnişiyle Dayanışma Platformu Heykel'de masa açtı, bildiri dağıtımı yaptı, imza topladı.

Almanya-Bochum Opel'in önünde, **BİR-KAR**'ın *"Greif işçileriyle dayanışmayı büyütelim!"* başlıklı bildirisi dağıtıldı.

Hollanda'dan **FNV DAF işyeri temsilcisi** dayanışma mesajı gönderdi.

Direnişin 14. günü (23 Şubat)

Greif işçileri direnişlerinin 14. gününde fabrikanın önünde destekçileriyle birlikte coşkulu ve kitlesel bir etkinlik-forum gerçekleştirdiler.

Gün boyunca gelen destekçi güçler "İşgal, grev, direniş!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarıyla karşılandılar. "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganı hep birlikte haykırıldı. Müzik dinletileri ve tiyatro gösterimlerinin ardından konuşmalar yapıldı.

Etkinliğin katılımcıları: Anadolu ve Avrupa Yakası forumları, Beylikdüzü Dayanışması, Abbasağa Forumu, Kocamustafapaşa Dayanışması, Türkiye Gazeteciler Sendikası, **Mücadele Birliği, DİP,** Emek Hareketi Çalışma Grubu, Yayınevi Emekçileri Kolektifi, Punto Deri direnişçileri, Hey Tekstil işçileri, Güney Kültür Merkezi İşçi Tiyatrosu, Grup Emeğe Ezgi, İMD, Ruhi Su Dostlar

Korosu, Gölge Tiyatro Topluluğu, Marmara Romen Dernekleri Federasyonu Müzik Topluluğu, **BDSP**, **DLB**, Alınteri, Çağrı dergisi okurları, Genç Emekçiler Birliği, **Sosyalist Kamu Emekçileri**, Devrimci Turizm-İş, **Emekçi Kadın Komisyonları**, **İşçilerin Birliği Derneği, Ekim Gençliği.**

Direnişin 15. günü (24 Şubat)

Greif işçileri bir kez daha **Sultanbeyli**'deki fabrikanın önüne gittiler. Direniş sonrasında tüm duvarlarına jiletli tellerin çekildiği fabrikanın çevresinde kolluk güçleri toplanmışlardı.

Fabrika giriş kapısının karşısında pankart açarak slogan atan, ajitasyon konuşmaları yapan ve bildiri dağıtan direnişçi işçiler, taşeron işçilerine örgütlenme çağrısı yaptılar.

Greif yönetiminin Sultanbeyli'deki işçilere, **yüzde 15 zam, yılda dört kez 100**'er TL'lik erzak yardımı, sigortaların asgari ücret değil gerçek ücretler üzerinden yatırılması vaatleri karşısında, Sultanbeyli'deki işçilerin bu oyuna kanmamaları, mücadeleyi büyütmeleri doğrultusunda konuşmalar yapıldı.

Fabrikadan sloganlarla ayrılan işçiler, BDSP'nin Sarıgazi'deki Greif işçileriyle dayanışma bürosuna giderek kahvaltı yaptılar. Toplanan erzak yardımlarını alan işçiler, Greif'in **Samandıra**'daki fabrikasına gittiler. Sloganlarla otobüsten inen işçiler, fabrikadakilere ve Greif yönetimine seslenen konuşmalar yaptılar, **mücadelede kararlı olduklarını haykırdılar. Çok sayıda polisin kapısında nöbet tuttuğu bu fabrika da jiletli tellerle çevrilmişti.**

Ardından işçiler Greif'in **Dudullu**'daki fabrikasına geçtiler. **İşçiler güvenliklerin engellemesine rağmen içeri girdiler.** "**İşgal, grev, direniş!**" sloganını haykırarak fabrikanın bahçesinde eylemlerini sürdürdüler. Baştemsilci burada bir konuşma yaparak, taleplerini bir kez daha hatırlattı. Bütün Greif fabrikalarına gitmeye devam edeceklerini, engelleme çabalarının boşuna olduğunu ifade etti.

Akşam Greif işçilerinin oluşturduğu "Emek Sineması"nda "Entelköy Efeköy'e karşı" filmi izlendi.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve **Avcılar Belediyesi taşeron işçileri** direnişçileri ziyaret ettiler.

Direnişin 16. günü (25 Şubat)

Çeşitli sendikalara giderek direnişle dayanışma çağrısında bulunmak üzere bir komite oluşturan işçiler fabrikadan ayrıldılar.

Oyuncu **Menderes Samancılar**, yönetmen **Kıvanç Sezer**, yapımcı **Soner Alper** ve sanatçı **Ercan Papur** direnişçi işçileri ziyaret ettiler. **Çağdaş Hukukçular Derneği** ise direnişçilere erzak yardımında bulundu.

Emek Sineması'nda Greif işçileriyle ilgili belgesel çekimi yapıldı. Akşam ise Çark isimli film izlendi.

Greif bünyesinde iki taşeron şirketin sahibi Aytekin Ateş'in işçileri tehdit ettiği, yanına silahlı korumalarını alarak evleri dolaştığı, **işçileri istifaya** zorladığı bilgisi geldi.

Direnişin 17. günü (26 Şubat)

İşgalci Greif İşçileri, yazılı bir açıklama yaparak, emekten yana kamuoyunu, sendikaları, basını, demokratik kitle örgütlerini ve siyasi kurumları dayanışmayı büyütmeye çağırdılar. Ayrıca, 26 Şubat'tan 2 Mart'a kadar sürecek bir eylem programı açıklayarak, destek çağırısı yaptılar.

Greif'in **Dudullu**'daki fabrikasında gerçekleştirilecek eylem için yola çıkan Greif işçileri, önce şirketin genel merkezi olan **Samandıra**'daki fabrikanın önüne gelerek oturma eylemi yaptılar. Samandıra işçilerine seslenen konuşmalarda, yıllardır sendikalı olmalarına rağmen, bu fabrikada çalışan işçilerin taşeron işçileri kadar düşük ücretler aldığını belirterek, birlikte mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptılar.

Ardından **Sultanbeyli**'deki fabrikanın önüne gidildi. Fabrika-

nın içine dizilen özel güvenlikçiler eylemi izleyen işçileri içeri girmeye zorlarken, kolluk güçleri de fabrikanın önüne geldiler. Pankartları ile arka kapıya geçen işçiler, "Kahrolsun taşeron, kahrolsun fason!" sloganını attılar.

Bir süre sonra **Dudullu**'daki fabrikaya hareket edildi. Fabrikanın önü yine kolluk güçleri tarafından tutulmuştu. Dudullu'da çalışan direnişçi işçiler alınarak eylemin yapılacağı Emek Mahallesi'ne gidildi. Örgütlenme eğilimindeki taşeron işçileriyle buluşabilmek amacıyla eylemin burada başlatılması kararı alınmıştı.

Burada pankartlarını açan işçiler kendilerini bekleyen taşeron işçilerinin yanlarına gittiler ve çevredeki emekçilere seslenerek Greif işçilerinin eylemine destek olma çağrısı yaptılar.

Dudullu'da taşeronda çalışan işçiler yaklaşık yüz kişi ile toplantı yapmış, taşeron patronları tehditler ve "yasadışı örgüt" demagojisi ile toplantıyı dağıtmaya çalışmıştı. Taşeron işçilerinin bir kısmı bu tehdit ve baskılara rağmen eyleme katıldılar.

Eylem devam ederken, Dudullu fabrikasında çalışan bir grup işçi daha eyleme katıldı. Bu işçilerle bir süre sohbet edildi. Ardından coşkulu sloganlarla fabrikaya doğru yola çıkıldı. "İşgal, grev, direniş!" başta olmak üzere birçok slogan hep birlikte haykırıldı.

İMES C Kapısı'nda toplanan destekçi kurum ve güçler de sloganlarla Dudullu'daki fabrikanın önüne kadar yürüyüş düzenlediler. Yol keserek yürüyen kitle Greif işçileriyle fabrika önünde buluştu. Polis fabrikanın girişine barikat kurarkan, sloganlar hep birlikte haykırıldı.

Burada yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi. Otobüslerle Hadımköy'e dönüldü.

Fabrikadaki işçiler eylemden dönen arkadaşlarını sloganlarla karşıladılar.

Greif İşçilerinin Sesi **bülteninin 12. sayısı çıktı.**

***

Greif direnişi ile uluslararası dayanışma çerçevesinde, Almanya Baden'den bir grup **Mercedes işçisi** ile **IG Metal Göç-**

men İşçiler Kurulu adına **Bernhard Ross** birer mesaj yayınlayarak, Greif Direnişi'nin yanında olduklarını ve her türlü desteği sunacaklarını açıkladılar.

Yayınevi Emekçileri Kolektifi, direnen Greif işçileriyle dayanışmak amacıyla, sendika odasında kurmak istedikleri kütüphaneye katkı çağrısı yaptı.

Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şubesi, "Greif işçisinin zaferi, hepimizin zaferi olacak" diyen bir dayanışma mesajı yayınladı.

Direnişin 18. günü (27 Şubat)

ABD Konsolosluğu'na yürümek için **İstinye Parkı** önüne gelen işçiler "**İşgal, grev, direniş!**" yazılı pankartlarını açtılar ve "Taşeron kölesi olmayacağız!", "**İnsanca yaşamak istiyoruz!**", "Bu daha başlangıç, **mücadeleye devam!**" sloganlarını haykırdılar.

Yürüyüş **öncesinde** yapılan konuşmada, Greif'in ABD sermayeli büyük bir tekel olduğuna dikkat çekildi ve konsolosluğa doğru yürüyüşe geçildi. Yolun bir kısmını kapatarak yürüyen **işçiler, yürüyüş boyunca sloganlarını haykırdılar. ABD Konsolosluğu çevresinde oturan emekçiler** de Greif işçilerine alkışlarla destek verdiler.

ABD Konsolosluğu'na çıkan sokak kapatıldığı için basın açıklaması polis bariyerlerinin yanında gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada, Greif şirketinin CEO'su Daniel Liste'nin Türkiye'ye geldiği, CEO'nun direnen **işçileri Ekonomi Bakanı Nihat Zeybekçi**'ye şikayet ettiği, Greif yönetiminin bu tutumuyla direnişi yasadışı ilan ederek Greif işçilerini hükümete hedef gösterdiği söylendi. Eylem sloganlarla son buldu.

Greif işçileri Avcılar, Beylikdüzü ve Esenyurt'ta imza standları açarak, işçi ve emekçilere Greif Direnişi'nin sesini taşıdılar. Sadece Beylikdüzü'nde 500'e yakın imza toplandı.

İşçiler "İşgal, grev, özgürlük!" yazılı resimli pankartlarını

fabrikanın çatısına astılar.

Greif İşçilerinin Sesi'nin 13. sayısı çıktı.

DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Yılmaz Bayram**, şube üyesi temsilciler ve yöneticiler ile **HDP** Greif işçilerini ziyaret etti. **Ekim Gençliği** okurları, "Gençlik geleceği için işçi sınıfının yanında-sınıf savaşına!" yazılı pankartları ile fabrikaya geldiler.

Direnişin 19. günü (28 Şubat)

Hazırlanan eylem programı çerçevesinde **üç gün sürecek** Taksim eylemi/stand faaliyetinin hazırlıkları yapılırken, işçilerin bir kısmı **"Direnişle bir yevmiyeni paylaş"** kampanyası çağrısını Hadımköy'deki işçilere taşımak için Cuma namazı çıkışına dağıtıma gittiler.

Eylem öncesinde Greif temsilcileri DİSK ve DİSK Tekstil yönetimleriyle ayrı ayrı görüştüler.

Taksim için yola çıkan Greif işçileri İngiliz Konsolosluğu önünde sloganlarla eyleme başladılar. **"İşgal, grev, direniş!"** pankartını açan işçiler Galatasaray Lisesi'ne yürüdüler. Basın açıklamasının ardından imza standı kurulurken, bir yandan da "Yaşasın Greif direnişimiz!" başlıklı bildirileri dağıtıldı, destekçilerle birlikte halaylar çekildi.

Taksim'deki açıklamanın ardından fabrika temsilcileri tekrar DİSK yöneticileri ile görüşmek üzere, konfederasyonun Şişli'deki binasına geçtiler.

Fabrikada Taksim standı için **nöbet değişimi** gerçekleşti. Stand çalışmasına ilgi gecenin ilerleyen saatlerine rağmen sürdü. Direnişçi işçilere destek olmak isteyenler hazırlanan dayanışma sandığına katkı sundular.

DİSK'ten dönen işçi temsilcileri fabrikada tüm işçilerin katıldığı bir toplantı gerçekleştirdiler. **İlk olarak, BİR-KAR'ın** Greif işçilerine destek için Avrupa'nın dört bir yanında **faaliyetlerini sürdürdüğü,** Greif merkezi önünde eylem gerçekleştirdiği ve

dayanışma için topladığı 6 bin lirayı direnişe aktardığı belirtildi. Ardından DİSK Yönetim Kurulu'nun direnişle dayanışma ve Avrupa'da DİSK'in de bağlı olduğu birliklere Greif yönetimine karşı harekete geçme çağrısı yapma kararı aldığı açıklandı. Ancak önemli olanın karar değil pratik olduğu, umutlarını alınan kararlara değil **işçilerin birliğine bağladıkları** ifade edildi. Ayrıca ABD'deki Greif yönetiminin görüşme için haftabaşı İstanbul'a geleceği açıklandı.

Destek **için fabrikaya gelen Grup Emeğe Ezgi işçilere dinleti sundu. Toplantı** sloganlarla yemekhaneden çıkılarak bitirildi.

***

Frankurt BİR-KAR, Rüsselseim Opel Fabrikası önünde MLPD'liler ile birlikte, sözlü ajitasyon eşliğinde, direnişle enternasyonal **dayanışma çağrısı yapan bildiriler** dağıttı.

Adana Dünya Radyosu'ndan Greif işçilerine "Emek Programı" için davet geldi.

SYKP Bahçelievler İlçe Örgütü, Greif işçileri ile dayanışma amaçlı kermes düzenledi.

Direnişin 20. günü (1 Mart)

İşgalci Greif İşçileri imzası ile yayınlanan **açıklama ile**, 28 Şubat günü DİSK Genel Merkezi ve DİSK Tekstil Yönetim Kurulu ile gerçekleştirilen toplantının bilgisi kamuoyuna sunuldu:

"Yapılan toplantıdan çıkan tek sonuç ise DİSK yönetiminin işgalimizle ilgili eylemli sınıf dayanışması talebimizi DİSK Yönetim Kurulu'na taşıyacağı oldu. Ardından DİSK Tekstil yönetimi ile ayrı bir toplantı gerçekleştirdik. Bu toplantıda ise DİSK Tekstil yönetiminden direnişimizle dayanışmak için adım atmasını istedik. ***Direnişimizi büyütmek için başlattığımız '1 yevmiyeni paylaş' kampanyamız ve GREIF'e bağlı Ünsa'nın greve çıkarılması başta olmak üzere bir takım taleplerde bulunduk.*** *Tekstil yöneticileri taleplerimiz doğrultusunda önümüzdeki haftaya ka-*

dar somut hiçbir adım atamayacaklarını ifade ettiler.

"Ardından DİSK Başkanlar Kurulu toplantısı gerçekleştirildi. Başkanlar Kurulu'nda işgalimizle ilgili bir plan çıkarılacağı ifade edildiği için sonucunu sendikada bekledik. Toplantı sonucunda işgalimizin destekleneceği kararı alındığı ifade edildi. Bizlere yansıtılan tek somut karar DİSK'e bağlı sendikaların ziyaret örgütleyeceği oldu. Bu desteğin de önümüzdeki hafta içinde sunulmaya başlanacağı ifade edildi. Direnişimizin 19. gününde DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ile yaptığımız toplantılarda hâlihazırda planlanmış bir eylem programı oluşturulabilmiş değil. Dayanışmanın ziyaretler biçiminde sürdürüleceği çıkan tek sonuçtur."

Sendikal Güç Birliği Platformu'na yapılan çağrıda ise şunlar söylendi: *"Bizler sizin Türk-İş içindeki süreçlerinizi biliyoruz. Kendinizi Türk-İş içinde sınıf mücadelesinden yana muhalefet olarak tanımlıyorsunuz. SGBP içindeki bazı sendikaların yöneticilerinin fiili-meşru mücadeleye sıkça işaret ettiğini biliyoruz. Fakat işgal eylemimiz karşısında 19 gündür sessizliğinizi koruyorsunuz. En ufak desteğinizi dahi görmedik. Sizlerin de sınıfımız adına başlattığımız bu direnişe destek vermenizi beklerdik. Bundan kaynaklı size mektup yazarak sınıfımız adına yürüttüğümüz mücadeleye destek olmanız için çağrı yapmayı uygun gördük.*

İşçiler bugün de eylem programlarını sürdürdüler. Bir gün önce gece geç saatlerde Galatasaray'daki standı kapatan işçiler Çağdaş Hukukçular Derneği'nde konaklamışlardı. Sabah kahvaltının ardından tekrar pankartlarını açıp stantlarını kuran işçiler, bildiri dağıtarak imza toplamaya devam ettiler.

Taksim'deki eylem yoğunluğu nedeniyle çok sayıda insan standı **ziyaret etti.** Cumartesi Anneleri de yaptıkları eylem öncesinde ve sonrasında işçilerin **standını ziyaret ederek desteklerini sundular.** Kimi destekçiler beraberinde getirdikleri yiyecek ve içecekleri işçilere bıraktılar.

İşçilerin çay, yemek vb. ihtiyaçlarını karşılamaları için Tak-

sim'deki kimi kurumlar anahtarlarını verdiler. İHD de bildiri **çoğaltma olanağı** sundu.

Akşam yemeğinden sonra toplanan Fabrika Komitesi durum değerlendirmesi yaptı. Kadın Komisyonu da toplanarak, **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'ne ilişkin planlama yaptı.

***

Fabrikayı ziyaret eden **İstanbul Tabip Odası yöneticileri,** direnişe maddi ve manevi destek sunacaklarını**, direnişin sesini kendi alanlarına taşıyacaklarını açıkladılar.**

Çağrı Merkezi Çalışanları Derneği, "Taşeronluk ve performans köleliğine son!" ozaliti açarak sloganlarla fabrikaya geldiler.

Sokakta Sanat Var grubu direnişçileri ziyaret etti ve bir tiyatro gösterimi yaptı.

CHP Esenyurt Belediye Başkan Adayı Çetin Çapan ve Esenyurt Hadımköy civarında çalışan **işçi kadınlar** fabrikayı ziyaret ederek, desteklerini dile getirdiler.

İstanbul'un farklı üniversitelerinden bir grup öğrenci fabrikaya sloganlarla gelerek, direnişle dayanışma içinde olacaklarını ifade ettiler.

UİD-DER Kadın Komitesi, "Emekçi kadınlar mücadelede önde!" pankartıyla ziyaret gerçekleştirdi.

Devrimci Liseliler Birliği ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu yaptıkları yazılamalarla direnişi fabrika bölgesindeki işçilere taşıdılar.

Direnişin 21. günü (2 Mart)

İşçilerin bir kısmı Greif işçileri ile dayanışma bürolarına giderken, bir kısmı da Taksim'deki eylem/stand için fabrikadan ayrıldı.

"**İşgal grev direniş!**" yazılı pankartlarını açan işçiler Meşrutiyet Caddesini yürüyerek ilerlediler. Yürüyüş sırasında "Bu daha başlangıç, **mücadeleye devam**!", "Direne direne kazanacağız!"

sloganları haykırıldı. Galatasaray Lisesi önüne ulaşan işçilere Dev-Genç'liler de sloganlarıyla destek verdiler.

Toplu bildiri dağıtımı yapan işçiler, İstiklal Caddesi'ndeki insanlar ile sohbet ederek imza kampanyalarına destek istediler. Bir yandan "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" sloganını haykıran, bir yandan da imza toplamayı sürdüren işçiler çevredeki emekçilerden yoğun destek aldılar.

Greif işçileri, Taksim'de her ayın ilk haftası yapılan iş cinayetine kurban giden işçi ailelerinin eylemine destek verdiler. **Siyasi Tutsaklara Özgürlük Çalışma Grubu** Galatasaray Lisesi önündeki destek masasına gelerek süreç hakkında bilgi aldı. **KESK'li tutsak aileleri** de Greif işçilerine desteklerini sundular.

İşçiler basın açıklamasıyla eylemlerini sonlandırdılar. "Greif'e ait diğer fabrikaların önü meskenimiz olacak" denilen açıklamada, Greif'e fason üretim yapan **Polimer** ve İnci Plastik fabrikalarına da gidileceği belirtildi. Ardından Yenibosna'da açılışı yapılacak olan, BDSP'nin Greif işgaliyle dayanışma ve irtibat bürosuna gidildi.

***

Fabrikaya destek ziyaretleri sürdü. **Çağrı dergisi** okurları, **Esenyurt Halk Cephesi, CHP Arnavutköy Gençlik Örgütü** destek ziyaretleri gerçekleştirdiler.

Kayseri Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu bir dayanışma eylemi gerçekleştirdi. Almer önünde bir araya gelen çok sayıda işçi, emekçi ve genç, Greif işçilerinin yalnız olmadığını haykırdı.

BİR-KAR'ın Avrupa çapında destek faaliyetleri sürerken, **İsviçre Devrimci İnşa Örgütü** (Revolutionärer Aufbau Basel) Greif işçilerine bir dayanışma mesajı göndererek, direnişin sesini ulaşabildikleri her yere taşıyacaklarını bildirdi. **Almanya/Bochum Pazartesi eylemcileri** de (Montagsdemonstration) Greif işçilerinin mücadelesini selamladılar.

Direnişin 22. günü (3 Mart)

Tüm işçilerin katıldığı genel bir toplantı gerçekleştirildi. Toplantı sona erdikten sonra işçiler "İşgal, grev, direniş!" sloganını haykırarak bahçeye indiler ve halay çektiler.

Ardından Fabrika Komitesi toplantı yaptı. Toplantıdan sonra sloganlarla bahçeye inen komite üyelerini işçiler sloganlarla karşıladılar. Baştemsilci bir konuşma yaparak, karşılaştıkları her engel ve baskıyı birlik ve beraberlik ile aşacaklarını vurguladı. Ardından toplu fotoğraf çektirildi ve halaya duruldu.

Kadıköy eylemine geçen işçilerin ardından fabrikada kalanlar **bahçede müzik eşliğinde oyun havalarına** devam ettiler. İstanbul Bağımsız Milletvekili **Levent Tüzel işçileri ziyarete geldi.**

Greif işçileri ile ilerici ve devrimci güçler Kadıköy'de coşkulu ve kitlesel bir yürüyüş gerçekleştirdiler. **Önce** Eminönü İskelesi önünde basın açıklaması yapıldı. Baştemsilci yaşadıkları süreci aktardı. Greif işçileri Kadıköy'e ulaşır ulaşmaz eylemlerine başladılar. **Rıhtımdan Boğa Heykeli**'ne yürüyen işçiler, "**İşgal, grev, direniş!**" yazılı pankartlarını açtılar ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Her yer Greif, her yer direniş!", "Baskılar bizi yıldıramaz!" sloganlarını haykırdılar. Eylemde "Yaşasın işçilerin birliği!" sloganı Kürtçe olarak da atıldı.

Boğa Heykeli'ne ulaşan işçiler coşkulu sloganları ile eylemin başlamasını beklediler. Devrimci ve ilerici güçler de flama ve bayrakları ile buluşma yerine geldiler. Toplanan kitle Altıyol'da trafiği keserek yürüyüşe başladı.

Kitlenin Eminönü İskelesi'ne ulaşmasıyla birlikte fabrika baştemsilcisi bir konuşma yaptı. "Taşeron köleliğinin kaldırılmasını ve tüm işçilerin kadroya alınarak, insanca yaşayacakları bir ücret verilmesini istiyoruz" dedi ve "Bir yevmiyeni Greif işçileriyle paylaş" kampanyasına destek talep etti. Eylem çekilen halayların ardından sona erdirildi.

Eyleme **Feniş işçileri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu,**

EHP, Alınteri, HDP, Kaldıraç, Devrimci Proletarya, Mücadele Birliği, İşçi-Der Anadolu Yakası, SDH ve **DAF** destek verdi.

Direnişin 23. günü (4 Mart)

Direnişçi işçiler **Greif CEO**'sunun açıklamalarını değerlendirerek, bundan sonra atılacak adımlar üzerine konuştular.

Emekçi Kadın Komisyonu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için hazırlanacak etkinliğin detaylarını planladı. Aydın ve sanatçılara çağrı yapma ve tiyatro, müzik ve şiir için hazırlanma kararı alındı.

İşçiler 8 Mart etkinliğinde sergileyecekleri tiyatro oyunu üzerine çalıştılar.

Devrimci İşçi Hareketi, "Direnen Greif işçilerinin onurlu mücadelesini destekliyoruz!" yazılı pankartıyla Greif işçilerini destek ziyareti gerçekleştirdi.

Bir grup Greif direnişçisi, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganıyla İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne gitti. Atılan sloganların ardından yapılan konuşmada işgal süreci aktarıldı. Öğrenciler Greif işgalini desteklemeye, Hergele Meydanı'nda yapılacak foruma katılmaya çağrıldı. Ardından işçiler ve öğrenciler birlikte yemekhaneye inerek, ajitasyon konuşmaları ve sloganlarla çağrı yaptılar. Cerrahpaşa'da direniş çadırı kuran yemekhane işçilerinin mücadelesine değindiler. Bir işçinin yemekhanede yaptığı kısa konuşmanın ardından Hergele Meydanı'nda foruma çağrı yapıldı.

Forumda söz alan işçiler, örgütlenme sürecinden başlayarak Greif'teki işgal sürecini aktardılar ve işgale destek beklediklerini ifade ettiler. Ardından konuşan bir öğrenci, Greif işçilerinin başlattığı "Bir yevmiyeni Greif işçileriyle paylaş!" kampanyasının üniversitede de hayata geçirildiğini söyledi ve öğrencilere "Harçlığını Greif işçileriyle paylaş" çağrısı yaptı.

Akşam saatlerinde DİSK Tekstil Şube Başkanı Kazım Doğan fabrikaya geldi. Yapılan görüşmenin ardından yemekhanede ge-

nel toplantı düzenlendi. "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganıyla başlayan toplantıda işçiler Doğan'la gerçekleşen görüşme ve süreç üzerine değerlendirme yaptılar.

Direnişin 24. günü (5 Mart)

Fabrika içeresinde müzik yayını eşliğinde halay çekilirken, bir grup Greif işçisi **DHL, Punto Deri** ve **Kazova Tekstil işçilerini** ziyaret etmek için yola çıktı.

Greif işçileri ilk olarak direnişçi Punto Deri işçilerini ziyaret ettiler. Zeytinburnu'na ulaşan işçiler "**İşgal, grev, direniş!**" yazılı pankartlarını açarak, Punto mağazası önüne doğru yürüdüler. **Yürüyüşte** "Punto işçisi yalnız değildir!", "**İşgal, grev, direniş!**" sloganları haykırıldı.

Punto işçileri sınıf kardeşlerini alkışlarla karşıladılar. Birbirlerine deneyim aktarımında bulundular. Greif işçileri adına konuşan baştemsilci, kısaca yaşadıkları süreçten bahsetti ve direnişlerin ortaklaştırılması gerektiğine vurgu yaptı. Greif ve Punto işçileri sloganlarla Punto mağazası önüne yürüdüler.

Daha sonra Greif işçileri Kazova işçilerini ziyaret etmek için "Kazak ve kültür" mağazasına geldiler. İşçiler yurtdışı yasağına karşı açlık grevinde olan **Grup Yorum üyeleri ile sohbet ettiler ve direniş** sürecini aktardılar. Grup Yorum, Greif işçilerine müzik dinletisi sundu. Kazova mağazasına gelen bir Polonya Radyosu muhabiri Greif işçileri ile röportaj yaptı.

Bugün Emek Sineması'nda "Hükümet kadın 2" adlı filmin gösterimi yapıldı.

***

CHP Beylikdüzü Gençlik Kolları fabrikaya geldi ve erzak yardımında bulundu.

Edirne'de garsonluk yapan **bir grup öğrenci**, bir yevmiyelerini Greif işçileriyle paylaştıklarını bildiren bir destek mesajı ile direnişi selamladı.

Nar Photos ekibi fabrikada çekim yaptı.

Direnişin 25. günü (6 Mart)

İşçiler müzik yayını için hazırlık yaptılar. Ses sistemi bahçeye çıkarıldı. Kürtçe ezgilerle halaylar çekilirken, bir askeri helikopter fabrika üzerinde birkaç tur attı. Halayların ardından Karadeniz ezgileri eşliğinde horon çekildi

Bu arada fabrikaya kişisel ziyaretler devam etti. Bir emekçi erzak yardımında bulundu.

Günlük değerlendirme yapmak için toplanan Fabrika Komitesi, direnişin sesinin emekçilere ulaştırılması çerçevesinde planlamalar yaptı. Görev alan işçi grupları bölgedeki çeşitli fabrikalara bildiri dağıtımına çıktılar.

Direnişin 26. günü (7 Mart)

Bugün Greif işçileri aşağıdaki direniş güncesini yayınladılar:

"Direnişimizin 26. gününde neler yaptık?

Bugün yine her zamanki gibi hareketli bir gün yaşadık. Bir yandan GREIF'e ait fabrikaları dolaşırken, diğer yandan açtığımız standlarla direnişimizin sesini duyurmaya çalıştık.

* **Sefaköy**, **Beylikdüzü**, **Bakırköy**'de imza masaları açtık. Direnişimize destek için yüzlerce imza topladık. 8 Mart çağrı bildirilerimizi emekçilere ulaştırdık. 2000 adet bildirinin dağıtımını gerçekleştirdik.

* GREİF'e ait **Samandıra**'daki fabrikanın önüne gittik. Polis barikatı ile karşılaştık. Tehditlerini boşa düşürdük. Oradaki kardeşlerimize direnişimizi anlattık. Onlarla kucaklaştık.

* **Samandıra**'dan sonra **Sultanbeyli** fabrikasına geçtik. Burada da polis barikatı ile karşılaştık. Önümüzü kesmek isteyenler yine bizi engelleyemedi. Buradaki kardeşlerimizle buluştuk.

* Ardından **Gebze**'ye geçtik. GREIF'e ait varil fabrikasına

gittik. **Gebzeli** dostlarımız da bize destek için gelmişlerdi. Burada da polis engeli ile karşılaştık. Yine kararlı durduk. Burada da sınıf kardeşlerimizle kucaklaştık. Buradaki kardeşlerimiz Çelik-İş Sendikası'na üyeler. Direnişimizi anlattık. Bize destek olacaklarını söylediler. İşyeri baştemsilcisi arkadaşımız **"1 yevmiyeni paylaş!"** kampanyası başta olmak üzerine ellerinden geleni yapacaklarını ifade etti.

* GREIF'e ait **Ünsa**'da **DİSK Tekstil Sendikası**'nın örgütlü olmasına ve buranın temsilcisinin direnişimize destek için tek bir kelime dahi etmemesine rağmen, Çelik-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Gebze fabrikasının temsilcisinin direnişimizle dayanışma sözü vermesi sınıf dayanışmasının önemli bir örneğidir. DİSK'e bağlı sendikaların örgütlü olduğu fabrikalardaki temsilcilerin bu tutum karşısında yüzlerinin kızarması gerekir.

* Son durağımız **Dudullu** oldu. Oradaki direnişçi arkadaşlarımızın yanına gittik. Önümüze yine polis barikatı çıktı. İçerden dışardan bastırdık. İçerdeki arkadaşlarımız tel örgülerden atlayarak yanımıza geldiler. Sivil polisler eylemimizi "yasadışı" ilan eden anonslar yaptı. Meşru ve haklı olduğumuzu ifade ettik. Polis barikatını kaldırmak zorunda kaldı. İçeri girdik. Arkadaşlarımızla sohbet ettikten sonra Hadımköy'e doğru yola koyulduk.

* Gün içerisinde Hadımköy'de de direnişimizi güçlendirmek için hazırlık içeresindeydik. Hafta sonu yapacağımız **"Dünya Emekçi Kadınlar Günü"** etkinliğinin hazırlıkları için yaptığımız planlamaları hayata geçirdik.

* Direnişimizin karikatüristi **"Direnişçi Bahriye"**yi çizdi.

* Basın komisyonumuz bültenimizin 21. sayısını hazırladı.

* Mutfak komitemiz yemekhaneyi temizledi. Gün içindeki yemek programını oluşturdu.

* Güvenlik ve gözcü komitelerimiz programlarını gözden geçirerek yeni nöbet planını oluşturdu.

* Misafir karşılama komitemiz gelen misafirleri ağırlayarak direnişimizle ilgili bilgilendirmede bulundu.

* Akşam yemeğinden sonra yapacağımız toplantı ile günü değerlendireceğiz. Yeni günün planını yapacağız.

İşgalci Greif İşçileri/ *7 Mart 2014"*

***

Ankara'dan **Beyaz Yakalı İşçiler**, *"işgal eyleminiz ile hiçbir şey yapamaz denilen işçilerin neler yapabileceğini böylece dosta düşmana göstermiş durumdasınız"* diyen bir mesaj gönderdiler.

Avrupa'da Greif işçilerine destek eylemine katılan **Demokratik Çerkes Hareketi Avrupa Temsilciliği,** gönderdiği mesajla direnişi selamladı.

BİR-KAR bir kez daha Greif'in Almanya'nın Köln kentindeki fabrikasının önünde eylem yaparak, direnişin haklı taleplerini duyurdu.

30 Mart yerel seçimlerine, düzenin seçim oyununa karşı devrimci sınıf kavgasını büyütmek hedefiyle bağımsız sosyalist adaylarla katılan **BDSP**, Kadıköy'de açacağı seçim irtibat bürosunu Greif işçileriyle dayanışma bürosuna çevirdiğini **açıkladı.**

İzmir BDSP tarafından, Greif işçileriyle sınıf dayanışmasını örmek amacıyla toplantı çağrısı yapıldı. DİSK, KESK, Türk-İş, TMMOB ile devrimci ve ilerici kurumlara yapılan çağrıya yalnızca ÇHD, Kaldıraç, DİP ve Sosyalist Kamu Emekçileri yanıt verdi. Toplantıda **İzmir Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'**nun kurulması kararlaştırıldı.

Direnişin 27. günü (8 Mart)

Fabrika Komitesi'nin toplantısında 8 Mart etkinliği hazırlıkları ve süreç üzerine tartışmalar yapıldı. İşçiler gruplar oluşturarak, farklı kurumlar tarafından çağrıldıkları toplantı ve etkinliklere katılmak üzere yola çıktılar.

TMMOB adına bir heyet işgalci işçileri ziyaret etti. Getirdikleri karanfilleri kadınlara dağıtan mühendisler, DİSK'in de bileşeni olduğu Emek Platformu'nda direnişi gündeme getirecekleri ifade ettiler. Ayrıca TMMOB üyelerinin katılacağı bir panel

organize ederek, Greif işçilerinin mücadelelerini anlatmalarını önerdiler.

Direnişçi bir kadın işçi **Stuttgart**'ta yapılan **8 Mart mitingine** telefonla bağlanarak konuşma yaptı.

Fabrikaya gelen Kazım Doğan'a işçiler süreç hakkında sorular sordular. Ardından Doğan temsilcilerle görüşme yaptı.

"Greif İşçilerinin Sesi" bülteninin yeni sayısı dağıtıldı.

İşçilerin Sesi ve **Mücadele Birliği** temsilcileri fabrikaya gelerek temsilcilerle sohbet ettiler.

Beylikdüzü Dayanışması destek amacıyla Büyükçekmece Pazarı'nda bir kermes düzenledi. Kermes için açılan masada Greif işçileri için başlatılan imza kampanyasına da destek alındı.

BDSP Kadıköy'de Greif İşçileriyle Dayanışma Bürosu açtı. İşçiler büroyu ziyaret ettiler.

Direnişin 28. günü (9 Mart)

Greif işçileri, **8 Mart Emekçi Kadınlar Günü** nedeniyle yapacakları etkinliğin hazırlıkları ile güne başladılar.

Çizdiği karikatürler ile işgalin simgelerini yaratan Greif direnişçisi Ertuğrul'un 8 Mart konulu çizimleri fabrikanın farklı noktalarına, işçilerin hazırladıkları ***"Yaşamın yarısından kavganın yarısına! Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!"*** pankartı ise yemekhanenin duvarına asıldı. Bir yandan hazırlıklar tamamlanırken, diğer yandan fabrikanın önünde görevli bir grup Greif işçisi yaktıkları ateşin başında gelenleri karşıladı.

İlk olarak Bursa'dan Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu bileşenleri geldiler. Sanatçı **Ekrem Ataer, Grup Emeğe Ezgi, ÇHD İstanbul Şubesi, Direnişçi Punto Deri** ve **Feniş işçileri, Emekçi Kadınlar, İMD, Adalet Arayan İşçi Aileleri, İnşaat İşçileri Sendikası** ve **Alınteri** de etkinliğe katılım sağladılar. **Çarşı grubu** üyeleri getirdikleri pankartı salona astılar.

BDSP anayoldan fabrika yoluna girişte pankart ve flamalarla kitlesel bir kortej oluşturdu. Kortejde **Emekçi Kadın Komis-**

yonları, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu pankartları açıldı. **Devrimci Liseliler Birliği** de kendi pankart ve flamalarıyla katıldı.

Kapı önünde atılan sloganların ardından etkinlik salonuna geçildi.

Etkinliğin açılış konuşmasının ardından, *"Bizler yola çıkarken biliyorduk, bu yolu bizden önce yürüyenler de vardı. Bundan 157 sene önce dokuma işçisi kardeşlerimizin mücadelesinden bugüne bu yolda uğruna can verenler için herkesi saygı duruşuna davet ediyoruz!"* denilerek saygı duruşuna geçildi.

Greif işçisi Sevim Öztürk, **Greif Emekçi Kadın Komisyonu** adına bir konuşma yaptı. Fabrikalarda emekçi kadınların yaşadıkları sorunlara değinerek, kadının çifte ezilmişliğine dikkat **çeken konuşma**, "Kadın erkek el ele, örgütlü mücadeleye!" sloganıyla karşılandı. Kadın işçilerin yaşadıkları sorunlar **üzerine ise** Greif işçisi Kader Cıvak konuşarak, kadın işçilerin **çok** daha büyük bir baskı altına alındığına vurgu yaptı.

Ardından baştemsilcisi Orhan Purhan salondan yükselen **"İşgal, grev, direniş!"** sloganıyla sahneye çıktı. Purhan, sendikanın yaptığı açıklamalarla direnişçileri hedef göstermesini ve "TİS sürecinde tek yetkili yönetim kuruludur" sözlerini eleştirerek, kendi komitelerinin asıl söz sahibi olduğunu ifade etti. Taleplerinin sendikaları tarafından "hayalperestsiniz" **şeklinde karşılanmasını teşhir ederek, emeklerinin karşılığını istediklerini** söyledi. **Mücadelede birliğin önemine işaret ederek, direnişte kadınların az olmasına rağmen katkılarının yüzde 50 olduğunu, Greif**'in diğer fabrikalarına gidildiğinde erkek işçilere "Cesaret, cesaret, daha fazla cesaret!" diyenlerin direnişçi kadınlar olduğunu vurguladı.

Etkinlik **Emeğe Ezgi**'nin sunduğu müzik dinletisi ile devam etti. Yüzlerce kişi grubun **söylediği şarkılar eşliğinde halaylar çekti.**

Ardından **BDSP** ve **Emekçi Kadın Komisyonları**'nın mesajı

okundu.

İşçilerden Sevda Akyürek'in kızı Tuğçenur da bir konuşma yaptı. **8 Mart'ı ve direnen kadınları selamlayarak**, "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganıyla sahneden indi.

Direnişçi Hüseyin Güvenç'in eşi Meral Güvenç bir konuşma yaparak, **8 Mart'ın tarihini hatırlatttı**, emekçi kadınlar gününün önemine değindi.

Direnişçi **Punto Deri işçileri** ve **Alınteri**'nin destek mesajları okundu.

Ekrem Ataer ezgileriyle kitleyi coşturdu. **İki direnişçi** birlikte hazırladıkları türküleri söyleyerek katılımcılara destekleri için teşekkür ettiler. **İki kadın direnişçi de şiir dinletisi sundu. Ümraniye Emekçi Kadın Komisyonu'**nun şiir dinletisini ise eski **Sinter** direnişçisi Lale Balta'nın konuşması izledi.

Etkinliğin sonunda mesajlar okundu. Eski **Kığili** direnişçisi bir kadın **işçi, Militan Liseliler, Ve Sanat Topluluğu, Ekim Gençliği, Siyasi Tutsaklara Özgürlük Çalışma Grubu, Umut Sen, UİD-DER Kadın Komisyonu, İnşaat İşçileri Sendikası Girişimi, İsviçre Basel**'de **IGA Sendikası** üyesi bir işçi, **Devrimci Liseliler Birliği** tarafından gönderilen mesajlar okundu.

"Kadın erkek elele, örgütlü mücadeleye!", "**İşgal**, grev, direniş!" sloganları ve halaylarla program bitirildi.

İşgalci işçilerin mücadele ruhunun bir kez daha dışa vurduğu 8 Mart, baştan sona coşkulu, kararlı ve tarihsel anlamına uygun bir içerikle kutlandı.

Etkinlikten sonra fabrikaya gelen DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan, patronun yeni bir teklifi olduğunu söyledi. Fabrika Komitesi teklifi konuşmak üzere toplandı. Ardından bölümler toplantı yaparak durumu değerlendirdiler. Bölüm toplantılarının ardından tekrar Fabrika Komitesi toplandı. Komite üyeleri, bölümlerde yaptıkları toplantıların sonuçlarını **Fabrika Komitesi**'ne taşıdılar. Fabrika Komitesi, bölümlerden gelen fikirleri tartışarak, patronun teklifini değerlendirdi. Komite toplan-

tısı sonrası yapılan **açıklamada,** direnişin taleplerinin arkasında durulacağı dile getirildi.

Greif İşçilerinin Sesi **bülteninin** 22. sayısında Greif Fabrika Komitesi'nin son gelişmelerle ilgili yaptığı açıklamaya yer verildi.

***

* Etkinlik öncesinde, DİSK Birleşik Metal-İş Sendikası 2 No'lu Şube'ye bağlı **Ejot-Tezmak işçileri** "Patronlara köle olmayacağız!" pankartı açarak destek ziyareti gerçekleştirdiler.

* **Almanya Göppingen** ve **Geislingen**'de gerçekleştirilen 8 Mart etkinliklerinde ve **Bielefeld**'deki 8 Mart mitinginde Greif direnişi gündeme getirildi ve selamlandı. **Lauda Alevi Kültür Merkezi**'nde **BİR-KAR'ın çağrısı ve AKM**'nin desteği ile direnişi tanıtma toplatısı yapıldı ve bağış toplandı.

* **BİR-KAR Bielefeld**, 10 gün boyunca Greif Direnişi için bilgilendirme standı **açtı.**

***

9 Mart 2014

Aydın ve akademisyenlerden direnişe destek açıklaması:

Greif'e destek olalım! İsyanı emekle büyütelim!

Türkiye, tarihinin en büyük krizlerinden birini yaşıyor. Bir yanda devletin ve siyasetin her hücresinde fışkıran pislik, bir yanda insanın havsalasının almayacağı bir pişkinlik. Bu topraklara 11 yıldır sermaye yanlısı, emperyalizm yardakçısı, Kürtlere karşı ikiyüzlü, Alevilere karşı tehditkâr, kadın hakları düşmanı, gerici politikalar temelinde hükmeden ortaklar birbirine düşeli beri, birbirlerinin suçlarını ortaya döküyorlar, kendi suçlarını ister istemez itiraf ediyorlar. Birlikte dipsiz bir kuyuya doğru düşüyorlar.

Gidecekler. Ama nasıl? Esas soru bu. Biri giderken öteki kalacak mı? Bugüne kadar suça ortak olanların bazıları manevralar yaparak başımızda mı kalacaklar? Yoksa sermayenin, emperyalizmin, şovenizmin, mezhepçiliğin, erkek egemenliğinin artık sarsılacağı yeni bir dönem mi açılacak?

Kısacası, düzen kendi alternatifini mi yaratacak, yoksa işçi sınıfı, emekçiler ve ezilenler yeni bir yol mu açacak? 2013 yazında Gezi ile başlayan halk isyanı halkın çözümünün mümkün olduğunu gösterdi. Şimdi halkın yeni temellerde, işçi sınıfının taleplerini de içeren biçimde ayağa kalkması için çalışmak gerekiyor. Taşeron sistemini yıkmak için, kıdem tazminatı mevziini korumak için, iş cinayetlerini durdurmak için, atanmamış öğretmenleri mesleğe kazanmak için, iş yerinde tacize ve mobbinge son vermek için, en önemlisi yaklaşmakta olan krizin bedelinin kapitalistler tarafından ödenmesi için.

İstanbul Hadımköy ve Dudullu'daki Greif fabrikalarında verilmekte olan mücadele, işçinin üretimi durdurması ve Hadımköy'de fabrikayı işgal etmesi, bugünün mücadele ihtiyacı açısından büyük bir önem taşıyor. En önemli talepleri Türkiye işçi

sınıfının tamamının talebi: taşeron uygulamasına son verilmesi. Bir yandan bu talep, bir yandan da işgalin sınıf mücadelesinin en ileri biçimlerinden biri olması bu eylemi çok değerli kılıyor. 1500 dolayında işçinin çalıştığı bir işyerinde işçilerin önemli bir oranının aktif katılımıyla örgütlenen bu cesur eylem, son yıllarda büyük Tekel eylemi dışında ancak mevzii direnişler gösterebilen ve sınırlı sayıda başarı elde edebilen Türkiye işçi sınıfı için çığır açıcı niteliktedir.

Greif işçisi 10 Şubat'tan beri eylemini sürdürüyor. Azimle, inançla, kahramanca. Şimdi görev toplumun geri kalanında. Greif'i yalnız bırakmamak, fabrikayı kapatacakları tehdidini savuranlara en güzel cevabı vermek demektir. Greif'in kazanmasına omuz vermek taşeron sisteminde büyük bir gedik açılmasına destek olmak demektir. Greif eyleminin başka fabrika ve işyerlerine yayılması için çaba göstermek, Türkiye işçi sınıfının uzun bir durgunluk döneminden sonra ayağa kalkması için çalışmak demektir. Greif'i isyanla buluşturmak, isyanı emekle büyütmek demektir.

Biz aşağıda imzası bulunanlar Greif eylemini kucaklıyor, desteğimizi sunuyor ve yayılması için elimizden geleni yapmaya kararlılığımızı belirtiyoruz. İmza kampanyasının yanı sıra, Greif'e mali destek kampanyasına omuz vereceğiz. İstanbul'da Greif'i ziyaret edecek bir aydınlar heyeti oluşturacağız.

Greif işçisi işgal altındaki fabrikada sinema salonunun adını Emek Sineması koydu. Pankart açtı, pankartta "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" yazıyordu. İşte ortak mücadelemiz Greif işçilerinin mücadelesinde devam ediyor!

Prof. Dr. ***Korkut Boratav*** *(AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi), Prof. Dr.* ***E. Ahmet Tonak*** (İstanbul Bilgi Üniversitesi), ***Sungur Savran,*** *Doç. Dr.* ***Haluk Gerger,*** *Prof. Dr.* ***Fikret Başkaya,*** *Dr.* ***Cengiz Arın*** *(Yıldız Üniversitesi), Prof. Dr.* ***Erinç Yeldan*** *(Yaşar Üniversitesi),* ***Haluk Yurtsever, Sibel Özbudun, Temel Demirer,*** *Prof. Dr.* ***Ahmet Haşim Köse*** *(Ankara Üniversitesi SBF), Prof.*

Dr. ***Uğur Akalın*** *(Marmara Üniversitesi),* *Prof. Dr.* ***Ahmet Öncü*** *(Sabancı Üniversitesi),* *Prof. Dr.* ***Mehmet Türkay*** *(Marmara Üniversitesi),* *Doç. Dr.* ***Ebru Voyvoda*** *(ODTÜ),* *Yrd. Doç. Dr.* ***Kurtar Tanyılmaz,*** *Yrd. Doç. Dr.* Özgür Öztürk *(Samsun 19 Mayıs Üniversitesi),* *Dr.* ***Neşecan Balkan*** *(Hamilton College),* *Yrd. Doç. Dr.* ***Evren Hoşgör*** (İstanbul Bilgi Üniversitesi), Yrd. Doç. Dr. ***Murat Paker*** *(İstanbul Bilgi Üniversitesi)*

9 Mart 2014

9 Mart 2014

Direnişin 29. günü (10 Mart)

İşçi temsilcileri fabrika **yönetimiyle görüşmek üzere Dudullu**'daki fabrikaya gittiler.

Greif yönetimi tarafından "yeni" diye sunulan fakat işçilerin taleplerini karşılamayan teklif karşısında yapılacaklar tartışıldı. DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan'ın **teklifi kabul ettirmeye çalışan tutumu tepkiyle karşılandı.**

İşçi Gazetesi ve **Mefar işçileri** ziyarete geldiler ve erzak yardımında bulundular.

Greif'in malzeme yaptırdığı **Polimer** fabrikasının önünde iş çıkış saatinde bildiri dağıtıldı. Pankart açılarak ve sloganlar atılarak fabrikanın girişine gidildi. Bildiri dağıtımını engelleme çabası kararlı bir tutumla geri püskürtüldü. Patron polis çağırdı. Bu arada işçilerin çoğu arka kapıdan çıkartılarak, bildiri almaları engellendi. Bunun karşısında teşhir konuşmalarıyla işçilere seslenilerek mücadeleye katılmaları çağrısı yapıldı. Sloganlar atılıp halaylar çekildikten sonra fabrikaya dönüldü.

Temsilciler de Dudullu'dan döndüler. Greif yöneticileriyle yapılan görüşmenin sonucunu tartışan komite, taleplerinin karşılanmaması nedeni ile mücadeye devam kararları aldıklarını açıkladı.

***

DİSK ve **DİSK/Tekstil yönetimini uyaran,** *sendika yöneticilerinin görevlerini yapmak yerine kendilerini oyalamaya çalıştığını belirten Gerif işçileri, destek çağrısıyla birlikte bir imza kampanyası başlattılar...*

DİSK göreve, ÜNSA greve!

Direnişimiz birinci ayını geride bıraktı. 10 Şubat'ta başlattığımız direnişimiz kararlılıkla sürüyor. Toplu sözleşme sürecinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının ardından işgal eylemimizi başlattık. Bölüm ve fabrika komitelerine dayalı bir işleyişimiz var. DİSK ve bağlı sendikaların tüzüğünde yer alan "Söz, yetki, karar işçilerindir" ilkesi bizim direnişimizde vücut bulmuştur. Bu adımla DİSK'in varlık nedeni olan taban inisiyatifini ve fiili-meşru mücadele anlayışını hayata geçirdik.

DİSK başta olmak üzere sendikalardan da bu nedenle destek görmedik. Bize her seferinde yasal süreci bekleseydiniz dediler.

Bizler biliyoruz ki, mevcut yasalar çerçevesinde işçi sınıfı adına hak alma mücadelesi yürütülemez, grev yapılamaz. Son bir yıl içinde gerçekleştirilen "grev"lere bile bakılsa ne demek istediğimiz anlaşılacaktır.

Diğer yandan GREIF'te sadece kadrolu işçiler yetki aldı. 44 taşerona bölünmüş taşeron işçisi kardeşlerimizin yetki alması zor, neredeyse imkansızdı. Yasal süreci beklemiş olsaydık, bizi taşeron ve kadrolu olarak bölenlerin oyununa gelmiş olurduk. Bize ilk başta dedikleri gibi, "taşerondan size ne, siz sözleşmenizi yapın gidin" diyeceklerdi. Taşeron kardeşlerimizle bizi parçalayıp aramıza setler çekeceklerdi. Biz bu oyunu bozmak için taşeron-kadrolu, yetkili-yetkisiz ayrımı yapmadan işgale başladık. Patronlar düzeninin bir yandan hak verirken diğer yandan kullanılmasını engelleyen yasalarını bir kenara ittik. İşçi sınıfının mücadele yasalarını referans aldık. Zaten DİSK de fiili mücadelenin ürünü olarak kurulmamış mıydı?

Fakat bugün DİSK'in tepesindeki anlayış direnişimize halen daha sahip çıkmış değildir.

Bizim basıncımızla işgal eylemimizin 10. gününde DİSK Yönetim Kurulu Hadımköy'deki fabrikamıza göstermelik bir ziyaret gerçekleştirdi. Ziyaretten sonra hiçbir adım atmamaları üzerine DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile görüştük. DİSK ve DİSK/Tekstil yöneticileri ile başkanlar kurulu toplantısı **öncesinde görüşme kararı aldık. Görüşmede DİSK ve DİSK/Tekstil**'in direnişimiz karşısındaki sessizliğini bozmasını ve eylemli bir program **çıkarmasını istedik. Fakat onlar işgal eylemimizi sorgulamaya kalkıştılar. Bu görüşmelerden de hiçbir eylemli program çıkmadı.**

Gelinen aşamada DİSK ve DİSK/Tekstil yöneticileri direnişimiz karşısındaki suskunluklarını koruyor.

DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimini göreve davet ediyoruz!

Buradan DİSK ve DİSK Tekstil yöneticilerine bir kez daha çağrıda bulunuyoruz. Görevlerinizi yerine getirin. DİSK'in mücadeleci değerlerini yaşatan direnişimizin karşısında değil yanında olun. DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimi direnişimiz karşısında DİSK'in mücadele değerlerine yakışmayan tutumlarından vazgeçmelidir. Direnişimize zoraki yaptıkları ziyarette DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimine sunduğumuz mücadele talepleri orta yerde durmaktadır. Bunlar dikkate alınmalıdır. GREIF'in bünyesinde bulunan ve DİSK/Tekstil'de örgütlü ÜNSA fabrikası greve çıkarılmalıdır. Direnişimizle eylemli dayanışma programı oluşturulmalıdır. Program kamuoyuna duyurulmalı ve bir an önce hayata geçirilmelidir. DİSK ve DİSK/Tekstil'i bir kere daha sorumluluklarını yerine getirmeye davet ediyoruz.

Duyarlı kamuoyunu aşağıda sunduğumuz metne imza atarak DİSK ve DİSK Tekstil yönetimini göreve çağırmaya davet ediyoruz.

İşgalci Greif işçileri

İmza metni:

DİSK ve DİSK Tekstil yönetimini göreve davet ediyoruz!

DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimini GREIF işçilerinin işgali karşısındaki kabul edilemez tutumlarından vazgeçmeye davet ediyoruz. GREIF işçileri işçi sınıfının örgütlenme ve hak alma mücadelesinin önündeki engelleri fiilen aşmışlardır. DİSK'in mücadele tarihine ve değerlerine uygun adımlar atmışlardır. Taban iradesi oluşturarak söz, yetki, karar hakkını kullanmışlardır. Patronlar düzeninin yasalarını bir kenara itmişlerdir. GREIF işçilerinin attığı bu adımlar sınıf hareketi için önemlidir. Başta DİSK ve bağlı sendikalar olmak üzere bütün ilerici sendika ve kurumlar bu adımı desteklemeli, GREIF işgalinin kazanması için sorumluluklarını yerine getirmelidir. DİSK ve DİSK Tekstil'i, GREIF işgali karşısındaki kabul edilemez sessizliğini bozarak eylemli mücadele programı açıklamaya davet ediyoruz. GREIF direniş ateşini başta ÜNSA olmak üzere DİSK'e bağlı bütün işyerlerine yayarak, **sınıf dayanışmasını ve eylemli dayanışmayı büyütmeye davet ediyoruz.**

DİSK'in mücadele değerlerine sahip çıkmak, bugün için GREIF'le eylemli dayanışmayı büyütmekten geçiyor. Bunun için başta DİSK ve DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası olmak üzere bütün sınıf örgütlerini göreve çağırıyoruz.

Direnişin 30. günü (11 Mart)

Fabrika temsilcilerinin dün Greif yönetimiyle yaptığı görüşmeye ilişkin olarak bugün fabrikada genel bir toplantı yapıldı. DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın, patronun sunduğu teklifin kabul edilebilir olmadığını, kırıntı talepler karşısında mücadelenin süreceğini söylediklerini dile getirdi.

Dudullu'da direnen işçilerin üretime başladığını ifade eden Yılgın, bu fabrikada Hadımköy'de olduğu gibi sağlam bir örgütlülüğün olmadığını, bu nedenle oradaki işçilerin kendi çıkarları doğrultusunda karar alamadığını söyledi.

Baştemsilci Orhan Purhan ise, patronun yaptığı tekliflerle asıl amacının hükümetin çıkaracağı yasayla birlikte taşeronlaştırmayı tüm bölümlere yaymak olduğunu belirtti. Bu durumda yapılacak en doğru şeyin eğilip bükülmemek olduğunun, aksi halde herhangi bir kazanım elde edemeyeceklerinin altını çizdi. Sendikanın, taleplerini haklı bulup mücadele etmek yerine yönetimin bakış açısıyla direnişe yaklaştığını kaydetti.

İşçiler de onu destekleyen görüşler bildirdiler. Ardından Greif yönetiminin teklifi oylandı. İşçiler oybirliği ile teklifi reddettiler. "Direne direne kazanacağız!" **sloganını haykırarak kararlılıklarını** ortaya koydular.

İkinci bir oylama fabrika komitesinin Greif yönetimine sunduğu taslağa dair yapıldı. İşçiler yine oybirliği ile taslağı kabul ettiler ve taleplerinin arkalarında olduklarını ifade ettiler. Bu arada direnişten kaçan işçiler sorununa dair konuşmalar yapıldı. **İşçiler ilk günlerden sonra fabrikadan ayrılan işçilerin bir daha fabrikaya** alınmaması gerektiğini bildirdiler. Baştemsilci ise, 30 gündür büyük bir mücadele verildiğini, direnişi terkeden onlarca işçinin pişman olduğunu ve geri dönmek istediğini, bunun da fabrikadan çıkmanın işçilere hiçbir şey kazandırmadığını bir kez daha kanıtladığını dile getirdi.

Sendika yönetiminin vurdumduymazlığına karşın pek çok

emek dostunun Greif işçilerinin yanında olduğunu, üniversite ve lise öğrencilerinin dahi **harçlıklarından keserek, kendilerine destek sunduğunu** sözlerine ekledi.

Dayanışma sonucunda ellerine 29 bin TL geldiğini aktaran baştemsilci, bu paranın 13 bin TL civarının harcandığını, 6 bin 300 TL'sinin yemek ve başka bazı ihtiyaçlar için saklanacağını, kalan 9 bin 900 TL paranın ise işçilere eşit şekilde dağıtılacağını duyurdu.

Toplantının sonunda söz alan Yılgın ise, ilk gün direnişe başladıklarında bunun patronlar ve işçiler arasında bir savaş olacağını söylediklerini, gelinen yerde artık Greif'te örgütlü ve bilinçli bir sınıf bölüğünün oluştuğunu vurguladı. Ardından işçiler coşkulu sloganlarla yemekhaneyi boşalttılar.

Genel toplantının ardından Fabrika Komitesi toplandı. Fabrika temsilcileri işçilere dağıtılacak paraları bölüm temsilcilerine teslim ettiler.

Greif İşçilerinin Sesi bülteninin 23. sayısının dağıtımı yapıldı.

***

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm ve şube yöneticileri , **TÜMTİS üyesi DHL Lojistik işçileri** ve **Kumport Liman** işçileri ziyarete geldiler.

İzmir'de 6 Mart günü kurulan **Greif İşçileriyle Dayanışmaya Platformu**, bugün yapılan bir eylemler kuruluşunu deklare etti. Eyleme Eğitim-Sen İzmir 3 No'lu Şube, Tüm Bel-Sen İzmir 1 ve 2 No'lu Şube yönetimleri ve İzmir Müzisyenler Derneği de katıldı.

Direnişin 31. günü (12 Mart)

İşgalci Greif işçileri, *Greif işyeri temsilcileri, DİSK Tekstil Bölge Başkanı, DİSK Tekstil yöneticileri ile sendika çalışanları ve Greif yönetimi arasında 10 Mart günü gerçekleşen görüşmeye ilişkin olarak aşağıdaki açıklamayı yayınladılar:*

"Greif yöneticileri ile yapılan görüşmeye ilişkin değerlendirmemiz

DİSK/Tekstil Sendikası İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan, 9 Mart günü Hadımköy'deki işgal fabrikamıza gelerek patron temsilcilerinin yeni bir teklif sunduğunu ifade etti. Teklif, fabrika komitesi toplantısında tartışıldı ve bu toplantıya Doğan da katıldı.

Bu toplantıda Kazım Doğan aracılığıyla sunulan teklif komite üyelerimiz tarafından tepkiyle karşılandı. Bunun üzerine Kazım Doğan komite (50 kişi) üyelerimizi ikna etmeye kalkıştı. Bizim taleplerimizle uzaktan-yakından alakası olmayan teklifi savundu. Bu durum patrona olan tepkinin Kazım Doğan'a yönelmesine neden oldu. Şube başkanı ve komite üyelerimiz arasında yaşanan gerilimden sonra, sunulan teklifin hiçbir şekilde kabul edilmeyeceği ifade edildi ve toplantı sonlandırıldı. Bunun üzerine bölüm komiteleri temsilcileri bölümlerine giderek toplantı sonuçlarını aktardılar. Bütün bölümler patron tarafından sunulan teklifi tepkiyle karşıladı. Hiçbir biçimde kırmızı çizgilerden taviz verilmeyeceği kararı ortak irade olarak tekrar çıktı.

10 Mart'ta patron temsilcileriyle yapılan görüşmeden önce şube başkanı, GREIF yönetiminden görüşme talebi geldiğini temsilcilerimize iletmişti.

Komite bu teklifi değerlendirerek işyeri temsilcilerimiz ve DİSK/Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın'ın görüşmeye katılmasını kararlaştırdı.

Pazartesi (10 Mart) öğleden sonra toplantıya gittiğimizde,

görüşme teklifini patron tarafının istemediği, görüşmenin şube başkanının talebiyle gerçekleştiğini anladık.

Toplantıya başladığımızda, patron temsilcileri nedense onların dayatmalarını kabul edecekmişiz gibi bir algıya kapılmışlardı. Hatta yaptıkları teklifi işçilere kabul ettirmemizi istediler. Bunların bu algıya kapılması için direnişimizden ya habersiz olmaları gerekirdi ya da bizi yalanla oraya götürenler onlara gerçek dışı bir tablo sunmuşlardı.

Bu tutum boşa düşürüldükten sonra tekliflerin değerlendirilmesine geçildi. Patron tarafı kendi teklifini sundu. Bunun üzerine biz kırmızı çizgilerimizi tekrar hatırlattık. Taşeronların kadroya alınması ve ikramiyelerde esnemeyeceğimizi, ücret zammı konusunda kısmi bir esneklik göstereceğimizi ifade ettik.

Görüşmelerde, sendika yönetiminin, daha önce bize aktardığı, "taşeron sorunu çözüldü, bütün taşeronlar kadroya alınacak" sözünün koca bir yalan olduğunu gördük.

Patron tarafı taşeronluk konusunda sadece ana üretimdekileri kadroya alacağını, konfeksiyon bölümlerinin olduğu gibi taşeron sistemiyle devam edeceğini ifade etti. Hiçbir biçimde bu durumun tarafımızdan kabul edilmeyeceğini ifade eden temsilcilerimiz masadan kalktılar. Görüldü ki, sendika yöneticileri bize şimdiye kadar yalandan başka hiçbir şey söylememişler.

Sendika yönetiminin direnişimiz üzerinden yürüttüğü kirli ilişkilerin bunlarla sınırlı olmadığını gördük. Direnişimizin başından beri iç örgütlülüğü zayıf olan Dudullu'daki arkadaşlarımız üzerinde patronun baskı ve gözdağı eksik olmadı. Sendika yönetimi de benzer bir tutum sergiledi. Patron tarafının son teklifi sunulduğunda sözde sandık kurarak kararı belirleme yoluna gittiler. Oylama öncesinde ise Şube Başkanı Kazım Doğan'ın işçilere, üretime başlanması ve "evet" oyu kullanması için psikolojik baskı ve tehditte bulunduğu bilgisini Dudullu'daki arkadaşlarımız bize iletti.

Teklifin çok iyi olduğunu, kabul edilmesi gerektiğini, aksi

halde patronun fabrikayı kapatacağını ve herkesin işsiz kalacağını söyleyerek işçilere gözdağı vermişlerdir.

Dudullu'da direnişe hiç katılmayan işçiler de çağrılarak oylamaya sokulmuştur. Örgütlülüğün zayıf olduğu, patron ve sendika yöneticilerinin baskısının eksik olmadığı GREIF Dudullu fabrikasında üretimin tekrar başlaması için 60 evet, 7 hayır oyu çıkmıştır.

Temsilci arkadaşlarımız Dudullu'daki arkadaşlarımıza nelerle karşılaşabileceklerini anlatırken, DİSK/Tekstil Sendikası TİS Uzmanı Ergün ve uluslararası ilişkiler uzmanı Eren, işyeri temsilcisi arkadaşımıza müdahaleyi görev bilmiştir. Arkadaşlarımıza "Bırakın ajitasyonu. Bunca insanın vebalini üzerinize siz mi alacaksınız" ifadelerini kullanmıştır.

Şunu hatırlatmak isteriz ki, sınıf mücadelesi vebal alarak değil bedel ödemeyi göze alarak yürütülür. Biz de bunu yapıyoruz.

Oyunlar sökmedi, sökmeyecek!

Greif yönetiminin ve sendikanın direnişimizi zayıflatmak ve bizleri istedikleri sözleşmeye imza attırmak için sergiledikleri oyunlar sökmedi. Bundan sonra da sökmeyecek. Patron tarafının teklifinin kabul edilemez olduğunu bir kez daha belirtmek isteriz.

Patron temsilcilerinin, sendika işyeri temsilcilerimize karşı takındıkları tutumun nedeninin sendika yöneticilerinden aldıkları destek olduğunu düşünüyoruz.

Direnişimize ilk başladığımızda "Ya kazanacağız ya kazanacağız. Başka yol yok!" demiştik. Aynı kararlılıkla mücadelemizi sürdürüyoruz.

Patron tarafı ve sendika son sunulan teklifi oylamamız için sandık kurmamız gerektiğini söylüyorlar. Biz de diyoruz ki bizim sandıktan korkumuz yok. Sizin olsa gerek ki Dudullu'yu kirli oyunlarla korkutarak ikna etmişsiniz.

Cesaretiniz varsa gelin birlikte iki sandık kuralım. Birini

ÜNSA'ya diğerini Hadımköy'e. Her ikisine de sendika yönetimi, patron ve Hadımköy işçi temsilcileri katılsın. Herkes kendini anlatsın, sonra ister açık, ister gizli oy kullanılsın. Hiç kimsenin kendini ifade etme hakkı kısıtlanmasın. Biz size bu teminatı veriyoruz. Sizin de cesaretiniz varsa hodri meydan.

Toplantı kararlarımız:

Patron temsilcileri, sendika yönetici ve çalışanları ile işyeri temsilcilerimizin katıldığı toplantıyı enine boyuna değerlendirdik. Sunulan taleplerin hiçbir biçimde kabul edilemez olduğu sonucuna vardık.

1- Patron tarafı samimi olmayan bir tarz sergilemiştir. Sendika yöneticilerinin patronlar karşısındaki tutarsızlıkları bu tutumun nedenleri arasındadır. Şunu bilsinler ki karşılarında işçilerin iradesini ipotek altına alan temsilciler değil, aksine onların yetki verdiği, onların taleplerinden başka hiçbir şeyi ifade etme hakları olmayan temsilciler var.

2- Sendikanın daha önce patron tarafının taşeronları kadroya alacağına ve ikramiye konusunda az bir pürüz kaldığına dair açıklaması üzerine biz de ücret konusunda bir esnemeye gideceğimizi duyurmuştuk.

Yapılan görüşmede taşeron konusunda sendikanın bize ilettiği bilgilerin doğru olmadığını gördük. Şube başkanı yalan bilgilerle bizi geri taleplere ikna etme çabasına girişmiştir. Ücret zammı konusunda onların ilk yıl için sundukları teklif kısmi bir artışla kabulümüzdü. 2. ve 3. TİS dönemlerinde ise sorun yaşıyorduk. Patron ve sendika yönetiminin bu oyununa karşılık ücret konusunda ilk sunduğumuz teklif düzeyine geldiğimizi buradan ilan ediyoruz.

3- Dudullu'daki kırılma karşısında zayıflayacağımızı düşünüyor olabilirler. Dudullu'daki durumun daha erken bir süreçte açığa çıkmasını bekliyorduk. Çünkü iç örgütlülüğü olmayan işçileri

patron ve uzlaşmacı sendikacılar anında çökertirler, bunun bilincindeydik. Onun için bu durum bizi zayıflatmak bir yana daha da öfkelendirmiştir. Bundan sonraki eylemlerimizde bu öfkemizi dost da düşman da görecektir.

4- Kimse, zamanla çözüleceğimizi düşünmesin. Şimdiden uzun vadeli hesaplarımızı yapmaya başladık. Ya taleplerimiz karşılanarak üretime başlayacağız ya da bu fabrika bizim dışımızda hiçbir biçimde çalışmayacaktır. Bunun ne demek olduğunu dost da düşman da görecektir.

5- DİSK ve DİSK Tekstil yöneticileri ya direnişimizi sahiplenerek irademizi tanıyacaklardır ya da hak ettikleri yanıtı alacaklardır.

6- Hadımköy işgalimiz adına muhtap işyeri temsilcilerimiz ve DİSK/Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın'dır. Patron temsilcileri, DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimlerinin yanısıra diğer sendika ve emek örgütleri ile direnişimiz adına kurulacak muhatabiyetlerin bu arkadaşlarımız üzerinden kurulması gerektiğini ilan ediyoruz.

7- DİSK/Tekstil Sendikası, işçilerindir. GREIF direnişimiz bu gerçeği göstermektedir. DİSK'in mücadele tarihi ve işgal eylemimiz bu açıdan bize büyük sorumluluklar yüklemektedir. Bu büyük ve şanlı sorumluluğu layıkıyla yerine getirmek için elimizden geleni yapacağız. DİSK'in işçi sınıfı mücadelesinde hak ettiği yeri alması için çabalayacağız.

8- Fabrika içerisindeki güvenliği sağlamlaştırmak için çeşitli önlemler aldık. Bu amaçla, direnişin başından beri çalışmasına izin verdiğimiz kantinin çalıştırıcısını dışarı çıkardık. Kantini kendi ihtiyaçlarımız doğrultusunda kullanacağız.

9- Şube başkanı Kazım Doğan direnişimiz karşısındaki tutarsız davranışlarından vazgeçmediği müddetçe fabrikaya alınmayacaktır.

Sonuç olarak; işçi sınıfına vurulmuş kölelik prangalarına büyük bir darbe vurmanın haklı gururunu taşıyoruz. Bu haliyle bile

direnişimiz kazanmıştır. Bizim için asıl kazanım taban inisiyatifini açığa çıkartmamızdır. Bunu başardık. Şimdiki görevimiz bu kazanımı diğer sınıf kardeşlerimize taşımaktır. Bu bizim en temel görevimizdir. Maddi kazanım ise asıl kazanımımızı güçlendiren perçin olacaktır.

Bu bilinçle bütün emek örgütlerini bir kez daha göreve davet ediyoruz.

Sınıfımız adına yürüttüğümüz davaya omuz vermeye çağırıyoruz.

İşgalci GREİF İşçileri

12 Mart 2014"

***

Greif işçileri bugün uğurlanan **Berkin Elvan** ile ilgili bir mesaj yayınladılar:

*"**Kardeşimiz Berkin, seni unutmayacağız, unutturmayacağız!***

Kafasına hedefli bir biçimde atılan gaz kapsülü ile yaralanan ve aylarca hayatta kalma mücadelesi veren kardeşimiz Berkin'i sonsuzluğa uğurluyoruz.

Acımız büyük bir o kadar da öfkeliyiz. Berkin'i katleden bu sömürü düzeni milyonlarca işçi ve emekçiyi de açlığa, yoksulluğa ve ölüme terk ediyor. Bu bezirgan saltanatından, sömürü düzeninden işçi sınıfının haklı mücadelesini büyüterek hesap soracağız.

Sen yerinde rahat uyu kardeşimiz Berkin.

Berkin Elvan'ın ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

Berkin'in cenazesine katılmak üzere bir grup Greif işçisi Şişli'ye geçti.

Greif işçileri, 10 Mart günü Greif yönetimi ile yapılan görüşmenin ardından aldıkları yeni kararları hayata geçirdiler. Özel güvenlik ile kantinci fabrikadan çıkarıldı. Fabrika içerisinde güvenliği artıran uygulamalar devreye sokuldu. Yönetimin önerileri ve fabrika komitesinin taslağı tekrar oylandı. Tüm işçilerin oybirliği ile, formüle edilen taleplerin savunulmasına devam kararı

alındı.

İşçi temsilcileri ve DİSK Tekstil Esenyurt Temsilcisi Engin Yılgın, DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan ile bir görüşme gerçekleştirdiler. Gece fabrikada genel bir toplantı yapılarak, görüşme aktarıldı. Dudullu'da yaşananlar ele alındı. Bir ayı aşkındır sürdürülen ısrar, kararlılık ve birliğin zaferle sonuca bağlanması için sabırlı olmak gerektiği vurgulandı. Toplantı, talepler uğruna kararlı mücadelenin süreceğinin belirtilmesi ile sonlandırıldı. Sloganlarla yemekhaneden çıkıldı.

Direnişin 32. günü (13 Mart)

Fabrika Komitesi toplandı. Ardından yapılan bilgilendirmede, haftalık bir değerlenme yapıldığı, Greif yönetiminin ve sendika bürokratlarının yaklaşımlarının ele alındığı ve fabrika içerisindeki işleyişin gözden geçirildiği aktarıldı.

İşçileri bölme çabasını sürdüren Greif yönetimi, toplusözleşmenin temsilcilerin tavrı nedeniyle imzalanmadığına dair bir not attı ve işçileri sms yoluyla iletilen numara üzerinden iletişim kurmaya çağırdı. DİSK Tekstil yönetimi ile anlaşmanın sağlandığı, işçi temsilcilerinin engel çıkardığı söylenen mesajda, yarın saat 14.00'e kadar anlaşma sağlanamadığı koşullarda fabrikanın kapatılacağı tehdidi savruldu.

Genel toplantıya geçen işçiler, yönetimin ayak oyununa devam ettiğini, Dudullu'yu bu yalanlarla böldüklerini söylediler. Toplantının sonunda kararlılıklarını ve temsilcilerin arkasında durduklarını göstermek için yeniden oylama yaptılar. Taleplerde kararlık bir kez daha ortaya konularak toplantı bitirildi.

Fabrika Komitesi yönetime karşı atılacak adımları kararlaştırmak üzere yeniden toplandı. Bu arada DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan bir açıklama yayınlayarak, sendika ile yönetim arasında herhangi bir anlaşmanın yapılmadığını ifade etti.

Direnişin başından itibaren maddi ve manevi dayanışmayı

büyüten, yaptıkları eylem ve etkinliklerle Greif işçilerinin sesini Avrupa'ya taşıyan BİR-KAR çalışanları, Hadımköy fabrikasına geldiler.

"Emek Sineması"nda "300 Spartalı" filmi izlendi.

Stuttgart Mercedes Daimler Benz'den bir grup işçi mesajlarıyla Greif işçilerini selamladılar. 14 bin kişinin çalıştığı **Frankfurt Opel**'de ise **BİR-KAR** tarafından Greif Direnişi ile ilgili bildiri dağıtımı yapıldı.

Direnişin 33. günü (14 Mart)

Greif işçileri patronun yeni hamlesine karşı hazırlık yaparak güne başladılar. Greif yönetimi, saat 14.00'e kadar işbaşı yapılmadığında fabrikanın kapatılacağı tehditinin ardından, bugün de direnişin dışındaki işçileri fabrikaya çağırdı.

Sabah 09.00'da servis yerlerinde hazır olmaları istenen işçilerden doğrudan fabrikaya gelenler de oldu.

Direnişçi işçiler kahvaltının ardından durumu değerlendirmek üzere toplantıya geçtiler. "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını haykırarak mücadeleye devam diyen Greif işçileri, fabrikaya gelen işçilere patronun oyununu teşhir ettiler ve mücadeleye katılmaya çağırdılar.

Normal şartlarda bugün Greif yönetimiyle görüşme yapmaya hazırlanan direnişçi işçiler, patronun bu hamleyle işçileri karşı karşıya getirmeye çalıştığını, Dudullu'da devreye sokulan ayak oyunlarının tekrarlandığını ifade ettiler.

Greif işçileri olası saldırılara karşı fabrika güvenliğini arttırdı. Ana kapı arkasındaki barikata forkliftle yeni malzemeler taşındı. Ayrıca ana caddeden fabrika önüne çıkan yol işçilerin arabaları yan park edilerek kapatıldı.

Greif işçileri tüm sendikaları, devrimci, ilerici güçleri patronun bu hamlesi karşısında direnişi sahiplenmeye, fabrika önüne desteğe çağırdı:

"GREIF'E SALDIRI

Duyarlı kamuoyuna çağrımızdır!

GREİF yönetimi işgal eylemimizi kırmak için sürecin başından beri her türlü kirli oyunu sahneledi. Direnişimizin gücü bu oyunları her seferinde boşa düşürdü. Şimdi ise Greif yönetimi, taşeron patronları ile birlikte bir grup paralı adam tutarak fabrikaya saldırmak için hazırlık yapıyor. Fabrikanın yakınında çeşitli saldırı araçları ile toplanmış durumdalar. Saldırıya karşı fabrikada direnişimizi savunmak için gerekli hazırlığı yaptık. Canımız pahasına da olsa direnişimizi savunacağız.

Fabrikada yaşanacak her türlü olayın sorumluluğu başta Greif yönetimi olmak üzere, taşeron patronları ve paralı çetelerin fabrika yakınında toplanmasına göz yuman Arnavutköy ve Esenyurt Emniyet Müdürlüğü'nündür. Bunu buradan kamuoyuna ilan ediyoruz.

Başta DİSK olmak üzere duyarlı kamuoyunu, sendikaları, sivil toplum örgütlerini direnişimizle dayanışmaya, gerici saldırılara karşı bizimle birlikte mücadele etmeye fabrikaya davet ediyoruz.

İşgalci Greif İşçileri"

Fabrikanın karşısına bir otobüs çevik kuvvet polisi ve TOMA geldi. **BDSP, Alınteri ve Liman-İş** de direnişçi işçilere destek olmak için fabrikaya geldi.

Greif yönetiminin getirttiği işçilerden bazıları, kendilerinin niye çağrıldıklarını öğrenince geri döndüler.

İzinli olarak fabrikadan ayrılan direnişçi işçiler yönetimin hamlesi üzerine fabrikaya döndüler. **DİSK Genel-İş** üyesi Şişli Belediyesi işçileri ile **UİD-DER** ve **Çağrı** dergisinden desteğe gelindi. **RedHack** twitter hesaplarından fabrika önüne çağrı yaptı.

Greif patronu ve taşeronlar eliyle örgütlenen grev kırıcılar fabrikaya yaklaşırken, Çevik Kuvvet barikatları kaldırmaları için işçiler tehdit etti. İşçiler barikatları kaldırmayacaklarını yinele-

diler, "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" sloganını haykırdılar.

İşçiler fabrikanın çevresindeki güvenlik önlemlerini arttırdılar. Yangın tehlikesine karşı yangın söndürücülerle fabrika etrafında nöbet tuttular.

DİSK/Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın, **DİSK Yönetimi ile Greif yönetimi arasında bir görüşme**nin gerçekleştiğini bildirdi.

Fabrika giriş yolunun karşısına gelen ve takviye alan **çevik kuvvet**, etten barikat kuran Greif işçilerinin karşısına konumlandı. Polis amirleri fabrika temsilcilerine, sendikanın direnişi sahiplenmediğini ve buradaki eylemin "yasadışı bir eylem" olduğunu söylediler.

Greif yönetimi işçilere attığı mesajda, *"Arkadaşlar, güvenlik bizim birinci önceliğimizdir. Çalışanlarımızın kavga etmesini ve zarar görmesini istemiyoruz. Kızıl Bayrak ya da başka herhangi bir kişi ya da yerden gelen provokasyonları dikkate almayın"* dedi.

Greif işçileri facebook hesaplarından aşağıdaki yanıtı verdiler:

"Patron tarafı daha da gülünç olmaya devam ediyor. Direnişimizin başından itibaren sesimiz soluğumuz olan Kızıl Bayrak ve onun çalışanları Greif yönetimi tarafından hedef alınıyor. Greif yönetimi, tüm arkadaşlarımızın telefonlarına mesaj atarak 'Kızıl Bayrak'ı **oradan çıkarın** *'dedi. Neymiş, bizlerin güvenliğini istiyorlarmış. Bizim güvenliğimizi şu anda tehdit eden bir şey varsa, o da patron temsilcilerinin direktifleriyle hareket eden ve kapımıza dayanan emniyet güçleri ve taşeronlardır...*

Avrupa Gıda Sendikası (NGG) temsilcisi Selahattin Yıldırım, devletin güç kullanmasıyla doğacak tehlikeleri Avrupa Parlementosu Komisyonu'na ilettiğini bildirdi.

Saatler sonra DİSK Tekstil yönetimi ilk mesajını attı ve DİSK'in talebi üzerine Süleyman Çelebi'nin fabrikaya gittiğini

bildirdi. Süleyman Çelebi fabrika temsilcisi Orhan Purhan'la görüştü. Purhan gelişmeleri aktararak yönetimin provokasyon yarattığını söyledi. Getirilen grev kırıcıların uzaklaştırılması gerektiğini, aksi takdirde gerilimin süreceğini vurguladı. Daha sonra Çelebi ile her bölümden birer temsilciden oluşan 15 işçi toplantı için fabrikaya girdi.

İşçiler fabrika duvarlarını çevirerek, dışardan sızma, saldırı girişimlerine karşı önlem alındı. "Her yer Greif, her yer direniş!" sloganı atıldı.

Grev kırıcı işçilerin bir kısmı daha geri döndü. Bir grup ise beklemeye devam etti. Greif işçileri "Kahrolsun sermaye uşakları", "**İşçiler burada satılmışlar nerede!**" sloganını attılar.

Süleyman Çelebi ve fabrika komitesinin görüşmesi sona erdi. Baştemsilci **açıklama yaparak**, grev kırıcılar ve polis ablukası çekilinceye kadar fabrika önünden çekilmeyeceklerini vurguladı.

Grev kırıcı gruptaki ayrılmalarla sadece teşeron şirket patronları kaldı. Provokatif hamle direniş karşısında boşa düştü.

Greif işçileri destekçilerle birlikte fabrika önünde halaylarla beklerken, Engin Yılgın ve Orhan Purhan, **Süleyman Çelebi ile birlikte Greif yönetimi ile görüşme yapmaya gitti.**

OSİM-DER Emekçi Kadın Komisyonu şiir dinletisi gerçekleştirdi. **Nazım'ın** "Bu memleket bizim" **şiirinin ardından** "Direne direne kazanacağız!", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganları haykırıldı. Müzik dinletisi gerçekleştirildi.

Greif işçileri direnişe karşı provokatif saldırıyı yönlendirenlerden bazılarının isimlerini açıkladılar: Ercan Işık, Ramis Işık, Okan Yılmaz, Mehmet Aslanbaş, Erdoğan Kanber, Vehbi Yılmaz, Cihan Kanber...

İşçiler polis koruması altında birkaç taşeron patronunun fabrika çevresine gelmesini sloganlarla protesto ettiler. "Direne direne kazanacağız!" sloganını haykıran işçilere yoldan geçen araçlar korna çalarak destek verdiler.

Greif yönetimi ile yapılan görüşme sonlandırıldı. Yönetim,

son verdikleri teklifin dışında bir teklif vermeyeceklerini, gerekirse fabrikayı kapatacaklarını dile getirdi. **İşçi temsilcileri** ise taleplerinin arkasında olduklarını, direnişe devam edeceklerini dile getirdiler.

Görüşmeden sonra temsilciler fabrikaya döndüler. Fabrika Komitesi ile toplantı yapıldı. Komite bugün yaşananları değerlendirdi ve mücadeleye devam kararı aldı.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** ile **HDP** Arnavutköy ve Küçükçekmece ilçe örgütleri fabrikaya desteğe geldi.

Polis ve grev kırıcılar fabrika çevresinden ayrıldılar.

Genel toplantı için çağrı yapıldı. Yüzlerce işçi yemekhanede toplandı. Coşkulu sloganlar ile başlayan toplantıda, olayın patron ve taşeron patronları tarafından örgütlenen bir provokasyon girişimi olduğu ifade edildi. Bölüm temsilcileri **söz alarak, ilk günkü taleplerinde ısrarlarını vurguladılar.** Yanı **sıra işçiler bireysel olarak** söz aldılar ve kararlı olduklarını dile getirdiler.

Konuşmalarının ardından **BİR-KAR'ın** direnişe **önemli** bir destek sunduğu, Almanya'da Greif Genel Merkezi önünde eylemler yaptığı ve direnişe 20 bin TL civarında maddi destek sunduğu söylenerek, BİR-KAR'a teşekkür edildi.

Fabrikada bulunan **BİR-KAR temsilcisi**, maddi ve eylemli desteklerinin süreceğini, direnişin sesini Almanya Greif fabrikasına taşımaya devam edeceklerini dile getirdi.

İşçiler toplantının bitmesiyle birlikte coşkuyla "İşgal, grev, direniş!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını haykırdılar.

BİR-KAR ve **BDSP** açıklama yaparak, işgal fabrikasını savunma çağrısını yükselttiler.

Direnişin 34. günü (15 Mart)

Greif işçileri yeni güne, grev kırıcıları kapı önüne getirip, direnişi kırmaya yönelik çabalarını sürdüren patrona açık mesaj nitelikliğinde bir videoyu paylaşarak başladılar. Saldırının püskür-

tülmesinin ardından yapılan genel işçi toplantısının kayıtlarından oluşan video, patrona ve işbirlikçilerine tok bir yanıt niteliğinde idi. Videoda, patronun ve işbirlikçilerinin, fabrikada küçük bir grubun işçilerin iradesine ipotek koydukları yolundaki iddialarına aksine, olgun bir işçi demokrasisi göze çarpıyordu.

Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Şube üyesi öğretim görevlileri fabrikayı ziyarete geldiler. İşçiler eğitim emekçilerini "**İşgal, grev, direniş!**" sloganıyla karşıladılar.

Eğitim emekçileri aydın ve akademisyenler olarak Greif Direnişi'ne destek için başlattıkları imza kampanyasının metnini okudular. **Yrd. Doç. Dr. Kurtar Tanyılmaz'ın okuduğu metnin ardından Sungur Savran** ve **Levent Dölek** konuşma yaptılar ve örgütledikleri maddi katkıyı ilettiler.

Baştemsilci sendikal bürokrasi ile yaşanan olayları ve Dudullu'daki fabrikada gelişen süreci ele aldı. Engin Yılgın ise yola çıkarken sendikaların durumunu bildiklerini, patron yanlısı tutum alabileceğine dair hazırlıklı olduklarını ifade etti.

Yılgın, BİR-KAR'ın direnişe büyük bir destek örgütlediğini vurgulayarak, **sözü İsviçre BİR-KAR** temsilcisine bıraktı. **BİR-KAR** temsilcisi, **mücadelenin Türkiye işçi sınıfı adına önemine işaret ederek, yürüttükleri kampanyalara değindi ve direnişin kazanması için tüm olanaklarını kullanacaklarını söyledi. Konuşma alkışlarla karşılandı.**

Kimya Mühendisleri Odası ve Makine Mühendisleri Odası üyesi iki mühendis işçileri ziyaret etti. Birer yevmiyelerini işçilerle paylaştılar ve arkadaşlarından topladıkları desteği ilettiler. **Kartal BDSP** de "1 yevmiyeni paylaş" kampanyası çerçevesinde topladığı maddi katkıyı **işçilere ulaştırdı.**

Direnişin 35. günü (16 Mart)

Greif işgaline karşı gerçekleştirilmeye çalışılan provokasyon, DİSK Tekstil ve DİSK'in tutumu üzerine direnişçi işçiler bugün bir açıklama yaptılar:

"DİSK Greif'tir! DİSK'in fiili-meşru mücadele değerlerine işçiler sahip çıkmalıdır!

Onurlu mücadelemizi kırmak için Greif yönetimi ve uşakları kirli oyunlarını sergilemeye devam ediyor. Direnişimizin 33. gününde Greif yönetiminin ve DİSK Tekstil yönetiminin kirli hesapları ve saldırısı ile karşı karşıya kaldık. Örgütlü gücümüzle bu saldırıyı da boşa düşürdük. Fakat şunu biliyoruz ki, haklı ve onurlu direnişimizi kırmak için bu tarz oyunlar va saldırılar son bulmayacaktır. Sınıf düşmanlarımız her geldiğinde aynı cevabı alacaktır.

Direnişimizin 33. günündeki saldırıya dair açıklığa kavuşturulması gereken bazı yanlar olduğu ortadadır. Özellikle Greif'in 45 taşeron firmasından biri gibi davranan DİSK Tekstil yönetiminin yaptığı yazılı açıklamayla kamuoyunda yaratılmaya çalışılan bilgi kirliliğini ortadan kaldırmak için bu bir zorunluluk haline gelmiştir.

Aslında "Greif İşgal Grev Direniş" adlı *facebook* adresimize bakıldığında bile bu saldırının iç yüzü, yayınladığımız fotolardan, videolardan, açıklamalardan görülecektir.

Bizim burada yapacağımız, bu kanıtları daha derli toplu ifade etmek olacaktır.

Saldırıya dair ön bilgi

Kirli provokasyondan bir önceki akşam, Greif yönetimi ve Greif taşeron patronlarının direnişimize karşı kirli bir saldırı içerisinde olduğu haberine ulaştık. Durum hakkında DİSK Ge-

nel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nu arayarak bilgi verdik. Böyle bir saldırıda DİSK'in yanımızda olması gerektiğini ifade ettik ve görüşmeyi sonlandırdık.

Aynı gün Greif yönetimi, DİSK Tekstil İstanbul Şube Başkanı ile "fabrikaya gelerek işçilerle toplantı yapmak istiyoruz" haberini gönderdi. Cuma sabahı Hadımköy Fabrika Komitesi olarak Greif yönetiminin görüşme teklifini konuşurken, taşeron patronlarının öncülüğünde silahlı ve sopalı bir grubun fabrikaya 200 metre yakında bulunan benzin istasyonunda toplandığı haberini aldık. Bunun üzerine hızla görev dağılımı yaparak fabrikamızı korumak için hazırlandık. Aynı zamanda DİSK Tekstil yöneticilerini ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nu aradık. Durum hakkında bilgi verdik. Saldırı karşısında direnişimizin sahiplenilmesini istedik.

DİSK Tekstil yönetimi sürecin başından beri direnişimiz karşısında takındığı direniş kırıcı rolünü sürdürdü.

DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ise kendisini aradığımızda, Greif yönetimi ile görüşme halinde olduklarını, Süleyman Çelebi'nin fabrikaya gelmek üzere olduğunu, kendilerinin de toplantı sonrası yola çıkarak fabrikaya geleceğini ifade etti.

Bu arada Süleyman Çelebi geldi. Fakat DİSK yönetimi adına hiç kimseyi direniş alanımızda görmedik. Bilgi almak için dahi aramadılar. Greif yönetiminin (DİSK Tekstil yönetiminin bilgisi ve desteği ile olduğuna dair sayısızca kanıtın ortada olduğu) saldırı girişimi, örgütlü gücümüzle boşa düşürüldüğünde dahi durum hakkında bilgi almak için arama ihtiyacı duymadılar. Sonradan anladık ki, direnişçi işçilere itibar etmek yerine Greif yönetimine ve taşeron patronlara itibar etmeyi tercih etmişlerdir.

DİSK Tekstil yönetiminin açıklaması ve DİSK yönetiminin tutumları bunu ortaya koymaktadır. Bazı somut durumları açıklayarak bu tutumun daha rahat anlaşılmasını sağlayalım.

1- Direnişimize karşı kirli saldırıyı gerçekleştirmeye çalışan çeteci grup ile Şube Başkanı Kazım Doğan saldırı girişiminden

kısa bir süre önce Hadımköy'de biraraya gelmiştir. Biz bu durumu sorduğumuzda ise inkar etmiştir. Olay, tanıklar ile kesinlik kazanmıştır. Neden bu çeteci grupla bir araya geldiğini Kazım Doğan açıklamalıdır.

2- Böylesine ciddi bir saldırı ile karşı karşıya kalmamıza rağmen ve bir gün önceden DİSK yönetimini bilgilendirmemize rağmen ilgisiz kalınması bizim için düşündürücüdür. Direnişimize karşı gerçekleştirilen saldırı girişiminden bir gün sonra DİSK Genel Başkanı Kani Beko'yu aradığımızda, saldırı günü ile ilgili bilgisi olmadığını ifade etmiştir. Ankara'da olduğunu, Pazartesi İstanbul'a geleceğini ve durumu görüşebileceğimizi ifade etmiştir. Bu durum üzerine biz de DİSK adına muhatap gösterilen Arzu Çerkezoğlu'nun kendisiyle kurduğumuz diyalogları ve destek çağrısını yönetim kuruluna iletmediği sonucuna varıyoruz. Eğer böyle değilse açıklamak muhatabının görevidir.

3- Saldırı başladığında Arzu Çerkezoğlu'nu aradık, bilgi verdik. Durumla ilgili bilgisinin olduğunu, Greif yöneticileri ile görüştüğünü ve toplantıda olduğunu ifade etti. Süleyman Çelebi'nin fabrikaya doğru yola çıktığını, kendilerinin de yola çıkarak fabrikaya geleceğini söylediler. Ama gelmedikleri gibi patron tarafı ile neler görüştüklerini dahi bize izah etme ihtiyacı duymamışlardır. Direnişe karşı saldırının olduğu kritik bir günde yapılan görüşmenin sonuçlarının bize iletilmemesi kafamızda soru işaretleri bırakmaktadır. Bir de bu tutumun, direnişimizin en zor gününde dahi sahiplenilmemesi gibi bir tabloyla birleşmesi DİSK yönetimini zan altında bırakmaktadır.

DİSK yönetimi sitesinden birçok gündeme dair açıklamalar yapmaktadır. "Taşeron Cumhuriyeti'ni" yıkmak gibi ciddi bir iddiayı ortaya atan DİSK'in kendi üyelerine karşı Taşeron Cumhuriyeti'nin temsilcilerinden gelen saldırıyı pratik bir sahiplenmeye konu etmemesi, bir açıklama dahi yapmaması düşündürücüdür.

4- Süleyman Çelebi bizimle görüşmeye geldiğinde, bizden önce patron tarafı ile görüştüğünü ifade etti. Görüşmeye geçtiği-

mizde DİSK Tekstil'in açıklamasında kullandığı "TİS sürecinde işverenle müzakereler sonucunda gelinen nokta sektörün en iyi toplu sözleşmesi durumundadır" gibi ifadeler kullanarak iknaya kalkıştı. Bu esnada patron tarafının direnişimizi kırmak için attığı mesajlardan biri daha geldi. Mesajda Süleyman Çelebi'nin ve Kazım Doğan'ın bizi iknaya geldiği ifade ediliyordu. Duyarlı işçilerin Çelebi'ye yardımcı olmasını istiyorlardı. Mesajı Çelebi'ye gösterdik. Böyle bir şey olmadığını ifade etti.

Ardından Greif yönetimi ile yapılan görüşmede, patron tarafının daha önce kabul ettiği bazı konularda (taşeronluk vb.) dahi geri adım attığı ve bu haliyle bir sözleşmenin imzalanmasının mümkün olmadığı ifade edildi. Patron tarafının taleplerimizi karşılamayacağı anlaşılınca toplantı sonlandırıldı. Süleyman Çelebi patron tarafı ile yapılan toplantıda kendi adının kullanılarak mesaj atılmasına hiçbir tepki göstermemiştir. Yapılan görüşmeden hiçbir sonuç çıkmamıştır.

6- DİSK Tekstil Sendikası direnişimize karşı girişilen saldırıdan bir gün sonra bir açıklama yayınlamıştır. Bu açıklama direnişimiz karşısındaki ihanetin açık belgesidir. Çeteler kahraman ilan edilmiş, direnişimiz hedefe çakılmıştır. Sürecin başından beri DİSK Tekstil yönetiminin direnişimize karşı sergilediği tutumlar derinleştirilmiştir.

7- Açıklamada taşeron patronları ve onlarla birlikte hareket eden güruh, işçi olarak gösterilmiştir. Yaklaşık olarak 120 kişi olan grubun içerisinde Greif'te çalışan işçi sayısı 50'yi geçmez. Geri kalanı ise taşeron patronları ve paralı adamlarıdır. Bu paralı uşak takımının bir kısmı Polimer gibi fabrikalarda çalışan patron uşaklarıdır. DİSK Tekstil yönetimi de bu durumu çok iyi bilmektedir. Buna rağmen, çeteleri çalışmaya gelen işçiler olarak göstermeye çalışmışlardır.

Direnişe katılmayan işçilerin büyük bir kısmı da "her şey bitti iş başı yapacağız" denilerek getirilmişlerdir. Fabrika yakınına geldiklerinde kandırıldıklarını anlayan işçiler ve kandırılarak ge-

tirilen bir taşeron patronu "bizi oyuna getirdiniz, biz gidiyoruz" diyerek ayrılmışlardır. Bu durumla ilgili bilgiler elimizde mevcuttur. İhtiyaç duyulduğunda paylaşacağız.

8- Direnişimize karşı DİSK Tekstil yönetimi tarafından yapılan açıklama Greif patronlarının işgalimizi kırmak için attığı mesajların ve işgalimize karşı kurulan facebook adresinde yayınlanan mesajların derlenmiş halidir. Greif yönetiminin direnişimizi kırmak için attığı mesajların büyük bir kısmını Facebook (greif işgal direniş) adresimizden yayınladık. Oradan bakılarak bu gerçek görülebilinir.

Bu durum DİSK Tekstil yöneticilerinin işçi sendikası temsilcileri gibi değil patron temsilcileri gibi hareket ettiklerinin kanıtıdır. Direnişimizi kırmak için onlara danışmanlık yapmış, işgalimize karşı yürütülen faaliyetlerin parçası olmuşlardır.

9- DİSK Tekstil yönetimi adına yayınlanan açıklamayı sormak için DİSK yöneticileri ve DİSK Tekstil yöneticilerini aradık.

Muzaffer Subaşı, Kazım Doğan, Kani Beko, Celal Ovat'la görüştük. Arzu Çerkezoğlu ve Rıdvan Budak telefonlarımıza yanıt vermediler.

Muzaffer Subaşı'na yayınlanan açıklamanın ne olduğunu sorduk. Bize hiçbir bilgisinin olmadığını ifade etti. Böyle bir açıklamanın yayınlandığını, bizden ve yeni öğrendiğini ifade etti. Açıklamayı okuyarak bize dönmesini istedik. Bize döndüğünde açıklamayı sahiplenen tutum sergiledi. Direnişimiz karşısında gericilik yapmaya başladı. Patron temsilcilerinin sarf ettiği sözlerin aynısını direnişimize karşı kullandı. Yaklaşık yarım saat süren konuşmanın ardından işgalimizi kırmak için gelenlerin kendisine sendika üyesi işçiler olarak aktarıldığını, öyle olmadığını yeni öğrendiğini ifade etti. Benzer yanlış bilgilerin Rıdvan Budak'a da aktarılmış olabileceğini ifade etti. Açıklamanın Rıdvan Budak tarafından yayınlandığını söyledi. Her şeye rağmen açıklamayı sahiplendi. Bu tutumun ihanet olduğunu kendisine söyledik.

10- DİSK Tekstil Yönetim Kurulu adına yayınlanan açıkla-

mayı görüşmek için Rıdvan Budak'ı aradık. Telefonlarımıza yanıt vermedi. Daha sonra Muzaffer Subaşı'nı arayarak Rıdvan Budak'la ve yönetim kurulu ile görüşme yapmak istediğimizi söyledik. Bize bir cevap vermedi. Rıdvan Budak'ın en azından telefonumuza çıkmasını sağlamasını istedik, bu talebimizi de karşılıksız bıraktı.

11- Açıklamadan haberi olmadığını söyleyen Muzaffer Subaşı'na, o zaman yönetim kurulu imzasının nasıl kullanıldığını sorduk. Bu imza varsa genel merkez yönetim kurulunun tamamının sorumlu olduğunu söyledik. Bizi taban iradesinin önüne geçmekle suçlayanların yönetim kurulunun haberi olmadan yönetim kurulu adına açıklama yapması her şeyi ortaya koyuyor. Taban iradesinden, sendikal demokrasiden bahsedenler kendi içlerinde demokrasinin zerresini hayata geçirmezken, tam bir taban iradesi ve demokrasi örneği olan Greif Direnişi'ne saldırarak kirli yüzlerini gizlemeye çalışıyorlar.

12- Şube Başkanı Kazım Doğan'ı aradığımızda, o da bu açıklamadan hiçbir bilgisinin olmadığını söyledi. Bizim aramamız üzerine öğrendiğini ifade etti. Açıklamayı Rıdvan Budak'ın sendikanın Uluslararası İlişkiler Uzmanı ve TİS Uzmanı'na hazırlatmış olabileceğini, onlarla iletişime geçmemizi söyledi.

13- Kani Beko ile görüşerek durumu izah ettik. Saldırı girişimi ile ilgili saldırı günü ve bir gün öncesinde Arzu Çerkezoğlu'nu arayarak bilgilendirdiğimizi ve direnişimizi sahiplenmelerini istediğimizi ifade ettik. Kendisine bilgi aktarılmadığını, Pazartesi İstanbul'a geldiğinde bizimle görüşebileceğini söyledi.

DİSK yöneticileri ile yaptığımız görüşmede, DİSK Tekstil yönetiminin direnişimiz karşısında patron tarafı ile ortak hareket eden tutumlarına ve açıklamasına tavır almaları gerektiğini ifade ettik. Tavır geliştirmemenin bu tutuma ortak olmak olduğunu söyledik. Halihazırda şimdiye kadarki tablodan bu sonucu çıkartmak mümkündür.

14- DİSK Tekstil Yönetim Kurulu açıklamasında işçiler ara-

sında "gerilim çıktığı"ndan bahsetmektedir. Bir gerilimin olduğu kesindir. Bu gerilim direnişçi Greif işçileri ile patron tarafından organize edilen çeteler arasındadır. Aralarında az sayıda işçinin olması bu durumu değiştirmemektedir.

DİSK Tekstil yönetimi taşeron patronlarının gerici provokasyonundan yana tutum almıştır. Yayınladığımız videolara bakarsanız işçilerin kaç kişi olduğunu görürsünüz. Açıklamayı yapan dahi taşeron patronudur. Çetenin sözcülüğünü yapan sömürücü taşeron patronu utanmadan yasalardan bahsediyor. O asalağın yanında çalışan arkadaşlarımız konfeksiyoncu, çalıştıkları şirket gıda şirketi, işkolu ise liman işkoludur. Sendika da bunun bilgisine sahiptir. Oyun içinde oyun çeviren bu sömürücü alçak sürülerini işçi diyerek sahiplenmek gibi açık bir lekeyi sendikamıza sürmüşlerdir.

15- Bizim irademizin açık bir biçimde yansımadığını söylüyorlar. İşgalimizi oylamak için fabrikaya sandık kurmaktan bahsediyorlar. Açıklamadan çıkan sonuç o ki, zorla fabrikada tutulduğumuzdan bahsediyorlar.

Böyle bir iradenin birilerinin zoru ile ortaya konulduğu nerede görülmüştür. Varsa böyle bir örnek söyleyin de bilelim. Her gün nöbetleşe bir grup arkadaşımız evine gidiyor. Zorla tutulan adam bir daha döner mi? Biz burada her gün oylama yapıyoruz, hem de iki kere. Birinci seçim, izinli arkadaşlarımızın fabrikaya dönerek direnişten yana tercihini yapmasıdır. İkinci seçim ise düzenli yaptığımız genel toplantıda tutumumuzun ne olacağına dair yaptığımız oylamadır. Açın sayfamızı, bu işçi demokrasisinin kayıtlarına fazlası ile rastlayacaksınız. İlla sandık kurmak istiyorsanız size daha önce ifade ettik, hem ÜNSA'ya hem de GREİF'e sandık koyalım. Seçim öncesi herkes kendini ifade etsin, sonra oylama yapılsın. Varsanız hodri meydan. Biz hazırız.

16- Toplu İş Sözleşmesi'nde gelinen noktanın, sektörün en iyi sözleşmesi olduğu vurgulanıyor. Madem öyle ise açıklayın da biz de bilelim neymiş bu en iyi sözleşme. Patron tarafının,

sizin direnişimizin karşısında patron gibi davranmanızdan güç alarak direnişin 3. gününde verdiklerini geri alması mı? Dudullu'yu işbirliğiniz ile işbaşı yaptırmanızdan sonra patron tarafının sözleşmede kabul ettiği bazı konularda sözleşmeyi daha da geri çekmesi midir, en iyi sözleşme?

Biz açıklayalım sizin iyi dediğinizi.

a- Konfeksiyonlar taşeron olarak devam edecek.

b- İlk 6.ay %9, ikinci 6. ay %7 , 3, 4, 5, 6 dönem 6. ay zamları %1

c- İkramiyeler ilk 18 ay için 3, ikinci 18 aylık dönem için 4 olarak öneriliyor.

d- Aylık verilen prim yerine maşlara sabit 120 TL iyileştirme eklenecek.

Bu sözleşme kabul edilirse çoğumuzun asgari ücret aldığı düşünüldüğünde hiçbir kazanım elde etmediğimiz görülecektir. Örgütlenmeden önce asgari ücret + aylık primle birlikte elimize geçen 920 TL civarında oluyordu. En iyi diye sunulan sözleşme imzalandığında elimize geçen, 120 TL'lik iyileştirmeyle birlikte 975 TL olacak. Sendika aidatı düşüldüğünde 930 TL elimize geçmiş olacak. 30 TL'lik zam artışı mı sizin iyi dediğiniz sözleşme? Konfeksiyonda çalışan sendika üyesi arkadaşlarımızı taşeron cellatlara teslim etmeniz mi sizin iyi sözleşme dediğiniz? Eğer buysa varın siz ağalar bu şartlarda çalışın. Bu sözleşmeye iyi demek, bizim haklı, onurlu ve meşru direnişimize ihanettir. Bu sözleşmeyi bu haliyle destekleyen herkes de ihanete ortak olmuş demektir.

17- DİSK Tekstil Yönetim Kurulu adına yapılan açıklamada "İşçilerin tercihine ve sendikal örgütlenmesine hiçbir siyasi grup, işveren ve devletinin kurumu ve polisi müdahale etmemeli, karışamamalı, dış müdahalelerle işçinin tercihini etkilemeye çalışmamalıdır" denilmektedir. Tercihlerimize saygı duymayan ve bizim irademizi tanımayan DİSK Tekstil yönetimidir. Direnişe başladığımız ilk gün yapılan açıklamadan gelinen aşamaya kadar yaşananlar bunun açık kanıtıdır. Kendi yazdıklarınıza siz uyun,

gelin Greif işçilerinin iradesini tanıyın. Buradaki taban inisiyatifinin karşısında değil yanında durun. Kişisel çıkar ve menfaatlerinizi hayatınızda bir kere dahi olsa bir kenara bırakın. Bir kere de onurlu davranın, inanın ki size çok şey kazandıracaktır. İnsan olduğunuzu, işçi sendikası yöneticisi olduğunuz hatırlayacaksınız.

Sonuç olarak

Direnişimizi kırmaya yönelik Greif yönetimi ve uşakları her türlü ahlaksızlığı ve oyunu oynuyorlar. DİSK Tekstil Sendikası yöneticileri de bu oyunların bir parçası ve yer yer örgütleyicisi olarak karşımıza çıkıyor. Dudullu'da direnişi kırmak için yaptıkları ortada. Tabanın iradesinden bahsedenler Greif yönetimi ile birlikte işçileri korkutmak ve istedikleri kararı aldırtmak için her türlü adımı atıyorlar.

Greif yönetimi ile Süleyman Çelebi'nin katılımı ile 15 Mart'ta yaptığımız toplantıda bu oyunu teşhir ettik. Greif yönetiminin ve sendika yönetiminin işçilere baskı kurarak aldırttığı kararın meşru olmadığını söyledik. Patron tarafı ve DİSK Tekstil Şube Başkanı'nın olduğu toplantıda her iki taraf da birbirini suçlamıştır. Süleyman Çelebi bu durumun tanığıdır. Her şey tanıkları ile birlikte ortada iken daha neden bahsediyorsunuz?

DİSK Tekstil Yönetim Kurulu imzalı açıklamayı taşeron patronları bize karşı kullanıyor. Direnişimize saldırı için açılan Facebook sayfasında DİSK Tekstil Sendikası'nın taşeron patronlarının yanında olduğuna dair açıklamalar yapıyorlar. Sendika yönetiminin açıklamasını ise kanıt olarak yayınlıyorlar. Sendikamızın taşeron patronlarının koruyucusu gibi davranmasına ve gözükmesine neden olanlar işçi sınıfının mücadelesinde kara bir leke olarak yer alacaklardır. Bu utancı sendikamıza yaşatanlar, bunun hesabını vermelidir.

Sonucu ne olursa olsun, direnişimizi sonuna kadar sürdüreceğiz. Bizim direnişimiz taşeron köleliği altında ezilen işçiler başta

olmak üzere bütün işçi sınıfının ve emekçilerin direnişidir. Bu nedenle, direnişimizin kazanması için sınıf kardeşlerimiz bütün güçleri ile seferber olmalıdır.

Bizler artık sendika bürokratlarına direnişimize destek olmaları çağrısı yapmıyoruz. DİSK ve DİSK Tekstil yöneticilerine 35 gündür çağrı yaptık. Direnişimiz karşısında en ufak bir adım dahi atmadılar. Bizi kazanıma götürecek kendi gücümüz ve sınıf kardeşlerimizin desteğidir.

Bunun için başta, fiili-meşru mücadele ile sokaklarda kurulan konfederasyonumuz DİSK'in gerçek sahibi olan işçi kardeşlerimize, direnişimizle aktif dayanışma çağrısı yapıyoruz. Biz bu köleliği ancak birlikte sonlandırabiliriz. DİSK'in değerlerini ayaklar altına alanlara ancak tabandan birliğimizi sağlayarak dur diyebiliriz.

Bugün Greif'e sahip çıkmak sokaklarda kurulan DİSK'in mücadele değerlerine sahip çıkmaktır. Fiili-meşru mücadele değerlerini yaratırken ölümsüzleşen işçi önderlerinin mirasına sahip çıkmaktır.

Bugün Greif'e sahip çıkmak sınıf mücadelesini ve DİSK'i patronların yasalarına hapsederek ehlileştirenlere, değersizleştirenlere karşı Kavel'in, 15-16 Haziran'ın, Alpagut'un mücadele değerlerini yaşatmaktır.

Bugün Greif Direnişi DİSK'tir. DİSK ise tabandan iradesini açığa çıkarmış işçilerdir. Bunun için DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlü olan işçiler Greif Direnişi'ni sahiplenmeli, Greif kazanırsa işçi sınıfı ve DİSK kazanır anlayışı ile hareket etmelidir.

Yaşasın onurlu işgalimiz!

Yaşasın işçi sınıfının DİSK'i, kahrolsun bürokratların DİSK'i!

DİSK Tekstil üyesi işgalci GREIF işçileri

16 Mart 2014

Öğle saatlerinde toplanan Fabrika Komitesi, gece geç saatlerde ikinci toplantısını yaptı.

***

İDP Girişimi direnişçi işçileri ziyaret etti ve dayanışma için maddi destekte bulundu. İşçi aileleri de ziyaretlerini sürdürdüler.

İkitelli Dayanışması, Beylikdüzü Kolektifi ve **Avcılar Sanat Atölyesi** erzak yardımı yaptılar. Bugünün son ziyaretçisi ise **Beylikdüzü Dayanışması** oldu.

Bursa Greif Direnişi'yle Dayanışma Platformu, Greif Direnişi'ne destek çağrısı yapan bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirdi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu İzmir'deki üçüncü seçim bürosunu Greif işgaliyle dayanışma bürosu ilan ederek açılışını yaptı.

Hollanda/Amsterdam ve **Roterdam**'dan emek dostları dayanışma mesajıyla birlikte anlamlı bir maddi katkı sundular.

Almanya/Bielefeld BİR-KAR tarafından "Greif işçileriyle dayanışma!" şiarıyla bir etkinlik gerçekleştirildi.

16 Mart 2014

Direnişin 36. günü (17 Mart)

İşçiler DİSK-Tekstil merkezinde ve Dudullu önünde

Tüm işçilerin katıldığı bir genel toplantı yapıldı. Baştemsilci, 14 Mart günü yaşanan provokasyonun patronun kirli bir oyunu olduğunu, Dudullu'da direnen işçilerin kandırıldığını, patronun vaadettiği protokolün hala imzalanmadığını dile getirdi.

Toplantının ardından, Greif yönetiminin Dudullu'daki fabrikada taşeronlar ve işyeri yöneticileri ile toplantı yaptığı haberi geldi. Hadımköy'deki direnişin konuşulduğu toplantıya DİSK Tekstil Sendikası İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan'ın da katıldığı ve Dudullu'daki işçilere, Hadımköy'deki fabrikanın kapatıldığını, Dudullu için vaadedilen 120 TL'lik iyileştirmenin iptal edildiğini, patronun öne sürdüğü maddelerin kabul edilmesinin dışında yapacak bir şey olmadığını söylediği öğrenildi.

Greif işçileri DİSK Tekstil'e gelerek sendika bürokratları ile tartıştılar. DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı, işçilerin "inisiyatifi ele aldık" demesine tepki göstererek salondan ayrıldı.

Sendikacılar, patronun taşeronun kaldırılması talebini kabul ettiğini söylediler. İşçiler böyle bir durumun olmadığını, talepleri karşılanana kadar sendikadan ayrılmayacaklarını söylediler. Bir sendika çalışanı "Tartışılacak birşey yok, fabrika kapatılmış" dedi. İşçiler bunu kanıtlamasını istediler. Sadece sendikaya açılan dava ile ilgili belge getirebildi. İşçiler bu duruma tepki gösterirken, sendika çalışanı söylemini inkar etmeye çalıştı.

Sendika yöneticileri, bugün Başkanlar Kurulu toplantısı yapılacağını, işçilerin taleplerinin bu toplantıda değerlendirileceğini söylediler.

Bu arada, Hadımköy'den bir grup Greif işçisi Dudullu'daki fabrikaya geldi. Polis fabrika önüne barikat kurmuştu. İşçiler

"Kahrolsun sendika ağaları!", "İşgal, grev, direniş!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını haykırdılar. Burada işçilere açıklama yapan Orhan Purhan, Dudullu'da sözleşme yapılmadığını, işçilere protokol dayatıldığını, bu protokolde ise taşeronun kaldırılmasının yer almadığını, 120 TL'lik iyileştirme ücretlerinin geri çekildiğini ve Dudullu'da direnişe devam etmek isteyen iki işçinin işten atıldığını söyledi.

Dudullu'da fabrika temsilcisi ile görüşen Purhan, daha önce yapılan "Hadımköy işbaşı yapmadan Dudullu da işbaşı yapmayacak" anlaşmasını hatırlattı. Cihangir isimli temsilcinin iki işçinin işten atılmasıyla ilgili Noter belgesinde imzası bulunduğu halde, temsilci bu durumu inkar etti. Purhan, eğer direnişi destekliyorlarsa iş bırakmalarını ve kapıya gelmelerini söyledi. Hadımköy'deki şeflerin Dudullu'daki fabrika bahçesinde bekledikleri görüldü. Direnişçi işçilerin Dudullu'daki fabrika yönetimi ile görüşme talebi reddedildi.

Daha önce Dudullu'da protokolle çalışmayı kabul ettiği söylenen işçilerin bugün fabrikaya getirilmediği öğrenildi. Direnişçi işçilerin fabrika önüne gelmesi üzerine, bu işçilerin servislerden geri döndürüldüğü belirtildi. Direnişçi işçiler, geri gönderilen işçilerin getirilmesini ve önlerinde oylama yapılmasını istediler. Ancak talepleri kabul edilmedi. Servislerle evine gönderilen işçilerden 7'si fabrika önüne gelerek direnişçi işçilerin yanında yerini aldı.

DİSK/Tekstil Genel Merkezi'ndeki işçiler ise, Kani Beko'nun *DİSK'in Sesi*'nde yayınlanan "DİSK yetkiyi işçiden alır" yazısını sesli okudular. Yazıda işaret edilenlerle Greif'teki mücadelenin benzerlik taşıdığını söyleyen işçiler "ama icraat yok!" dediler. Bu arada Sarıgazi'deki Greif İşgaliyle Dayanışma Bürosu aktivistleri de işçilerle dayanışmaya geldiler. İşçiler talepleri karşılanana kadar sendikadan ayrılmayacaklarını belirttiler.

Dudullu'daki fabrika önüne iki otobüs çevik kuvvet polisi getirildi. Greif işçileri bir süre fabrika önünde yolu kapatarak

tepkilerini gösterdi. Baştemsilci Purhan fabrikada vardiyası biten işçilere seslendi. Bu sırada Dudullu temsilcisi Cihangir ve fabrika müdürü Purhan'a karşılık vermeye çalıştı. Purhan'ın "yalan söylediğini" iddia eden müdür ve temsilciye Purhan, temsilcinin imzası olan Noter tasdikli belgeyi gösterdi. Purhan vardiyası biten işçilere seslenerek temsilci tarafından kandırıldıklarına dikkat çekti. Fabrika bahçesinde işçilerin toplanması sürerken, dışarda sloganlar atıldı.

Vardiyası biten işçilerle direnişçiler arasına çevik kuvvet kordonu oluşturuldu. Fabrikadan çıkan işçiler servislerine polis kordonu arasından geçtiler. Direnişçi Greif işçileriyse coşkulu sloganlarla işçileri mücadeleye çağırıp, taşeron patronlarını protesto ettiler.

Dudullu'ya giden Hadımköy fabrikası taşeronları ve ustabaşları polis kordonu altında fabrikadan ayrıldılar. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu Dudullu'da sloganlarla direnişçi işçilerin yanına geldi.

Öte yandan, DİSK Tekstil binasına gelen sivil polisler sendika yöneticileriyle görüştüler. Sendika bürokratları işçilere "bugün gidin yarın sabah gelin, yazının kaldırılmasını yarın değerlendireceğiz" dediler. İşçiler, Rıdvan Budak gelene kadar gitmeyeceklerini söylediler. İşçiler dışındakilerin dışarı çıkması yönünde saldırgan söylemler kullanan bürokratlar, "sopaları getirin" tehditleri savurdular, "işçiyseniz işçiliğinizi bilin" diyerek işçilere fiziki müdahalede bulundular. Greif işçileri soğukkanlılıklarını koruyarak, "Siz gideceksiniz, işçiler burada kalacak" karşılığını verdiler. DİSK Tekstil Bursa Şube Başkanı Celal Çam provokatif tavırlarla işçilere bağırmayı sürdürdü.

Bürokrat takımına karşı Greif işçileri "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganlarını haykırdılar. Dudullu'ya giden direnişçiler de sendika binasına geldiler.

Greif işçileri tüm devrimci, ilerici güçleri sendika merkez binasına desteğe çağırdılar. EksenTV'nin canlı yayın yapması

bürokratları rahatsız etti. *Kızıl Bayrak* muhabirine saldırmaya çalıştılar. Greif işçileri taarfından engellendiler.

DİSK Tekstil binasının kapısı kilitlenerek içeri girişler engellenmeye çalışıldı. Dışardan Greif işçilerinin slogan sesleri yükselirken, içerdeki işçiler de sloganlara eşlik ettiler.

Sendikaya gelen baştemsilci Orhan Purhan bürokratların saldırgan tutumunu teşhir etti. Bürokratlar "sopayı getirin" sözünü inkar ederek savunmaya geçtiler. "Sendikacı işçiyle karşı karşıya gelmek istemez" diyerek demagoji yapmaya çalışasalar da, işçilerin kararlı duruşu karşısında geri çekildiler.

Greif işçilerinden bir grup daha sendikaya geldi. İşçiler hep birlikte sendikanın geniş odasına geçerek bürokratların tutumunu ortaya koydular, Dudullu'daki yaşananları anlattılar. "Hak verilmez alınır! Zafer sokakta kazanılır!" sloganı atıldı.

Hakaret ve tehdit eden bürokrat ve görevlilerin işçilerden özür dilemesi talep edildi. Bu talebi yerine getirmek zorunda kalan bürokratlar, daha önce kaldırmayacaklarını söyledikleri açıklamanın da kaldırılacağını ifade ettiler.

Sendikanın resmi sitesine konulan yeni açıklama şöyle:

"Greif işçilerinin 36 gündür vermiş olduğu toplu sözleşme ve hak alma mücadelesinin DİSK Tekstil olarak yanındayız.

Cuma günü taşeron patronları ve işverenin yapmış olduğu provokatif eylemi kınıyoruz.

Toplusözleşmede yeni teklif ortaya çıktığı takdirde sandık konulması gerekirse Hadımköy, Samandıra ve Dudullu'da birlikte oylama yapılacaktır."

Greif işçileri sendikada 10 kişilik nöbetçi bırakma kararı aldılar. "Söz, yetki, karar işçilere!" "Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!" sloganları atıldı. Destek için gelen Eğitim-Sen 6 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Arif Ekinci söz alarak direnişçileri selamladı.

Orhan Purhan bürokratlara bir bir süreci hatırlatarak yaptıklarını teşhir etti. DİSK Tekstil açıklamalarına dikkat çekerek dire-

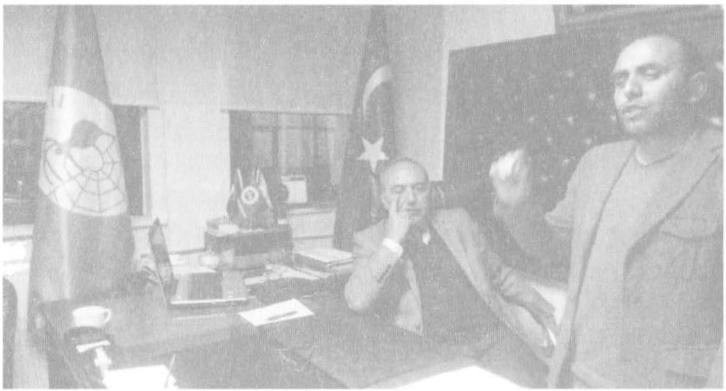
nişe karşı alınan tutumu eleştirdi.

Subaşı işçilere sabah gelmelerini önerdi. Purhan'ın komite kararı olduğunu vurgulaması üzerine bürokratlar kabul etmek zorunda kaldılar. Nöbete kalacaklar belirlendi.

Fabrikaya dönen işçiler coşkulu sloganlarla karşılandılar.

Bugün, **BDSP**, **Feniş Alüminyum işçileri** ve **BİR-KAR**, Greif işçilerinin yanlarında olduklarını bildiren destek mesajları yayınladılar.

***

17 Mart 2014

17 Mart 2014

Greif işçilerinin DİSK Tekstil merkezindeki eylemleriyle ilgili açıklaması...

DİSK/Tekstil'de inisiyatif Greif işçilerinde!

Greif işçileri DİSK'in değerlerine sahip çıkan tüm işçi ve emekçileri dayanışmaya çağırıyor.

İşgalimizin 36. gününe girdik. Başta taşeron köleliği olmak üzere bizlere dayatılan baskı ve ağır çalışma koşullarına karşı örgütlendik. Taleplerimizin karşılanması için işgal eylemimizi başlattık. İşgal eylemimiz başladığı ilk günden itibaren birkaç cepheden mücadelemizi sürdürüyoruz.

Greif yönetimi, taşeron patronlar ve sendikamız DİSK/Tekstil yöneticileri mücadele ettiğimiz taraflardır. Sendikamızın yöneticilerini daha önce defalarca direnişimiz karşısındaki ihanetçi tutumlarından dolayı uyardık. Dinlemediler. Bizimle birlikte olmaları gerekirken Greif yönetimiyle ve taşeron patronlarla birlikte oldular. 14 Mart Cuma günü direnişimize karşı gerçekleştirilen provokasyonu da patron tarafı ile birlikte sendika yöneticileri organize etmiştir. 15 Mart'ta DİSK/Tekstil yönetimi adına yapılan açıklama da bu durumu bütün açıklığı ile göstermiştir. Gelinen aşamada sabrımız taşmıştır.

DİSK/Tekstil yönetimini şimdiye kadar direnişimizin karşısındaki tutumlarını değiştirmesi için uyardık. Patronların iradesi ile değil işçi sınıfının iradesi ile hareket etmeleri gerektiğini söyledik. Uyarılarımızı dikkate almadılar. Bu sabah bile Dudullu'da patronla birlikte aynı dili kullanarak, oradaki arkadaşlarımıza tehditler savurmaya devam etmişlerdir.

DİSK/Tekstil bürokratları Amerikan emperyalizminin temsilcilerinden biri olan Greif patronlarının danışmanları haline gelmiştir. Sendikamızı taşeron patronların savunucusu haline sokmuşlardır.

Bu tutumlar artık bizim için kabul edilemez hal almıştır. Sen-

dikamızın onuru için inisiyatifi ele alıyoruz. Taleplerimiz karşılanana kadar da sendikamızı terketmeyeceğiz. Duyarlı kamuoyunu, patronlara uşaklık eden DİSK/Tekstil yöneticilerine ve onların destekçilerine karşı yanımızda olmaya davet ediyoruz.

DİSK/Tekstil Sendikası işçilerin örgütüdür. Patron temsilcileri gibi davranan bürokratlar defolun!

Amerikan emperyalizminin maşası olan taşeron patronları ve DİSK/Tekstil yöneticileri defolun!

Taleplerimiz:

1- DİSK/Tekstil yönetimi adına şimdiye kadar yapılan açıklamaların özeleştirisini DİSK ve DİSK TEKSTİL YÖNETİMİ vermelidir.

2- DİSK/Tekstil'i patron örgütü haline sokanlar bu tutumdan derhal vazgeçmelidir.

3- DİSK ve DİSK/Tekstil direnişimizi sahiplenen açıklamalar yapmalı, basına duyurmalı ve internet sayfalarında yayınlamalıdır.

4- Fabrikadaki işgal eylemimize ve diğer eylemlerimize yapılacak saldırılar ve sonuçlarının sorumluluğu DİSK ve DİSK/Tekstil yöneticileri başta olmak üzere patron tarafına ve saldırıyı gerçekleştiren güçlere aittir.

5- DİSK/Tekstil yönetimi Ünsa'da toplu sözleşme taslağını ve sürecini bilmeyen işçilerin iradesini ortaya koymak için Greif işçilerinin temsilcilerin katıldığı bilgilendirme toplantısı ve sandık koyarak oylama yapmalıdır.

DİSK/Tekstil Sendikası Üyesi İşgalci Greif İşçileri

17 Mart 2014

Direnişin 37. günü (18 Mart)

Bir grup Greif işçisi yeni güne DİSK Tekstil Sendikası Genel Merkezi'nde başladı. Sendika bürokratlarının Greif işçilerine, "daha sendikaya aidat bile ödemediniz", "istifa edip gidin" demesinden kaynaklı, işçiler yemek ihtiyaçlarını kendileri karşıladılar.

Hadımköy fabrikasındaki işçiler ise genel toplantı yaparak bir gün önce yaşananları değerlendirdiler. DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Yılgın, direnişe başladıkları günden itibaren sendika yöneticilerinin ihanetine tanık olduklarını ve bilinçli işçilerin dün bunun hesabını sorduğunu ifade etti. Baştemsilci ise Dudullu'da yaşanan süreci ele alarak, işverenin işçileri protokol yalanıyla kandırdığını, bazı işçilerin sendikanın da ortak olduğu bu saldırıya tepki göstererek Hadımköy ile birlikte hareket etmek istediğini belirtti. Greif Direnişi'nin önemine vurgu yaparak, kazanılacak zaferin tüm işçi sınıfının zaferi olacağına, işçilerin buna göre hareket etmesi gerektiğine işaret etti. İşçilerin yasal süreç hakkındaki soruları yanıtlandı.

İşçiler "Direne direne kazanacağız!" sloganları ile toplantıyı sona erdirdiler. Ardından Fabrika Komitesi toplantı yaptı.

DİSK Tekstil binasındaki işçiler, Feniş direnişçilerinin mesajını ve mahalle forumlarının DİSK için hazırladığı metni okudular. Bu anlamlı dayanışma metinleri alkışlarla karşılandı.

DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi ve fabrika baş temsilcisinin içerisinde olduğu bir grup Greif işçisi sendikaya geldi, fakat yöneticileri bulamadılar. Greif işçileri nöbet değişikliği yaparak fabrikalarına döndüler.

Hadımköy'de **"Direniş Forumu"** gerçekleştirildi. Yaklaşık bir saat süren forumda işçiler örgütlenme süreçlerini, fabrikada yaşadıkları sorunları ve son günlerde yaşanan gelişmeleri değerlendirdiler. Forum sloganlarla sona erdi.

***

Yeni Dünya İçin Çağrı okurları ve **Tüm Tekstil İşçileri Sen-**

dikası yöneticileri DİSK Tekstil binasında nöbet tutan işçileri ziyaret ettiler.

Eğitim-Sen 6 No'lu Şube üyesi eğitim emekçileri ve Tez Koop-İş Eğitim Uzmanı **Volkan Yaraşır** Hadımköy'e ziyaret gerçekleştirdiler.

Mahalle Forumları DİSK'e bir mektup gönderdi. *"Mesele 3-5 ikramiye değil! Taşeron kölelik sistemine 'Hayır' demek!"* başlığını taşıyan mektupta, işçilerin daha önce DİSK yönetimine ilettikleri 8 maddelik taleplerinin kabul edilmesi çağrısı yapıldı. Forumlar bünyesinde oluşturulan **Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu** tarafından imzaya açılan mektuba Acıbadem, Yeldeğirmeni ve Caferağa Dayanışmaları da imza attı.

İzmir Greif İşçileri İle Dayanışma Platformu yazılı bir açıklama yaparak, DİSK Tekstil yönetiminin tutumunun karşısında yer alacaklarını ifade etti. İzmir'den devrimci gençler bir video hazırlayarak, Greif Direnişi ile dayanışma çağrısı yaptılar. Ege Üniversitesi'nde kurulan **Ege Greif Dayanışması** ise işgale destek faaliyetlerini sürdürdü.

BDSP, Ankara Mamak'ta stand ve bildiri dağıtımı ile direnişin sesini emekçilere ulaştırdı.

İsviçre-**Lozan**'da stand açan **BİR-KAR**, bazı kafe ve derneklere de Greif'le dayanışmaya çağıran panolar asarak direnişin sesini yaymayı sürdürdü. **Hollanda BİR-KAR** da topladığı 850 Euro'yu iletti.

Direnişin 38. günü (19 Mart)

Greif Emekçi Kadın Komisyonu toplantı yaparken, Şirinevler'deki DİSK Tekstil Genel Merkezi'nde yapılacak basın açıklamasına katılacak işçiler yola çıktılar.

Basın açıklamasında, sendika yönetiminin direniş karşısındaki tutumu nedeniyle işçilerin sendika merkezinde nöbete başladığı vurgulandı. DİSK/Tekstil Sendikası Başkanlar Kurulu toplantısının yapılacağı 17 Mart günü sendikaya bir grup Greif işçisinin

geldiği, sendika yönetiminin direniş karşısında patrondan yana tutum almaları ile ilgili, "Bu tutumunuzu değiştirmezseniz artık inisiyatif bizde" demek için orada oldukları belirtildi. Fakat Greif işçilerinin DİSK/Tekstil yöneticilerinin fiziki ve sözlü şiddetiyle karşılaştığı, bunun üzerine bir grup işçinin daha sendikaya geçerek sendika yöneticilerinin bu tutumuna müdahale ettikleri ifade edildi.

"İhanete geçit vermeyeceğiz!", "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganları ile sona eren basın toplantısının ardından sendikada nöbet değişimi yapıldı.

Fabrikaya gelen sivil polisler içerdeki arabaları kontrol etmek istediklerini söylediler. Görevli işçiler, direniş bitene kadar araçların çıkmasına izin vermeyeceklerini söylediler. Polisler tutanak tutarak fabrikadan ayrıldılar.

Greif İşçilerinin Sesi bülteninin 25. sayısı çıktı.

Genel-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Adil Çiftçi ziyarete geldi ve direniş süreciyle ilgili bilgi aldı.

Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu Kadıköy İskele Meydanı'nda stand açtı. *Greif İşçilerinin Sesi*'nin son sayısı ve 600'e yakın bildiri Kadıköylüler'e ulaştırıldı.

Direnişin 39. günü (20 Mart)

Hadımköy Greif işçileri bugün direnişi Greif'in **Sultanbeyli**'deki Ünsa fabrikasına taşıdılar. Kendilerini engellemeye çalışan bir müdür ve bir sivil polisle yaşanan arbedenin ardından içeri giren direnişçi işçiler, çalışan işçilere direniş çağrısı yaparak katları dolaştılar ve aşağıda yapılacak toplantıya davet ettiler.

İşçiler fabrika bahçesine indiler. Bu sırada direnişçi işçilerin girmesini engellemek için bazı bölümlerin kilitlendiği, bazı işçilerin de soyunma odalarında tutulduğu öğrenildi. Fabrika önüne ise bir ekip çevik kuvvet polisi getirildi.

Toplantıda konuşan baştemsilci Purhan, sandık kurulacaksa Sultanbeyli'de de kurulması ve "taşeron mu kadro mu" diye so-

rulması gerektiğini söyledi.

Çevik kuvvet fabrikanın içine girdi. Direnişçi işçiler kol kola girerek yere oturdular. "Buranın işçisi değilsiniz, dışarı çıkın" diyen polisle işçiler adına konuşan baştemsilci, Greif işçisi olduklarını söyleyerek, yatmayan maaşlar, sendika üyelerinin atılmayacağı ve sandık kurulup kurulmayacağı üzerine yetkililer açıklama yapmadan fabrikadan ayrılmayacaklarını ifade etti.

DİSK Tekstil Genel Merkezi'nde nöbet bekleyen Greif işçileri Sultanbeyli'deki işgalin heyecanıyla güne başladı. İşçiler alkışlarla Sultanbeyli'deki arkadaşlarını selamladılar.

Tescilli hain Rıdvan Budak'ın "ofisime giremiyorum" iddiasıyla polise başvurması üzerine sendikaya gelen sivil polisler, orada bulunanların kimliklerini kontrol ettiler. *Kızıl Bayrak* muhabiri Mehmet Ali Karabulut aranması olduğu gerekçesiyle gözaltına alındı. Böylece Rıdvan Budak sınıfa karşı işlediği suçlara bir yenisini daha eklemiş oldu.

Ünsa fabrikasında sendikaya yeni katılımlar oldu. Direnişçilerin yanına gelen işçiler sendikaya üyelik işlemlerini yaptılar. Bu arada işçilerin bir kısmının direnişçilerle buluşmaması için zorla çıkarıldığı bilgisi geldi. Bunun üzerine direnişçi işçiler fabrika kapısına doğru geçtiler.

Fabrikaya bir otobüs daha çevik kuvvet getirildi. Direnişçilerin bir kısmı fabrikanın arka tarafındaki çay ocağında, diğer kısmı da fabrika girişinde bekleyişlerini sürdürdüler.

Ünsa işçileri sendikaya üye olmaya devam ederken, E-devlet şifresi yanlarında olmayan işçiler isimlerini yazdırdılar. Fabrikadaki eylem nedeniyle üretim fiilen durdu.

Sultanbeyli'de saldırı tehdidinde bulanan polis, sabah içeri giriş sırasındaki arbedeyi gerekçe göstererek dört işçiyi ifade vermek üzere karakola götüreceklerini söyledi. Bunu reddeden işçiler, taleplerini konuşmak üzere Greif (Ünsa) yönetimi gelmeden fabrikayı terk etmeyeceklerini yinelediler.

Greif işçileri "DİSK göreve!" başlıklı bir çağrı yayınlayarak,

"DİSK Yönetimi'ni en acil şekilde direnişimizi sahiplenmeye, polis tehdidine karşı Sultanbeyli'deki Greif fabrikası ve DİSK/ Tekstil Genel Merkezi'nde sendika üyesi arkadaşlarımıza yönelik saldırı üzerine göreve çağırıyoruz!!!" dediler.

Sultanbeyli'deki fabrikada işçiler "Yaşasın onurlu mücadelemiz!", "Her yer Greif her yer direniş!" sloganlarını atarak ön girişe yürüdüler. Öğle arasına çıkan Ünsa işçileriyle sohbet ettiler. Sendika hakkında bilgilendirerek üyelik üzerine konuşmalar yaptılar. İşçilere seslenen Yılgın, Hadımköy'deki işçilerin sadece kendileri için değil, Dudullu, Samandıra ve Sultanbeyli'deki işçiler için de direndiğini vurguladı. Ünsa işçileri coşkulu alkışlarla konuşmayı desteklerken, dört kadın işçi daha direnişe katıldı.

Çevik kuvvet saldırı tehditlerini yineledi ve gaz maskelerini taktı. Oturma eylemi yapan işçiler polisin tutumunu protesto ettiler.

DİSK Teksil merkezinde ise, sendika yöneticilerinin işçilerle görüşmek istediğini belirtmesi üzerine işçiler kendi aralarında durumu değerlendirdiler. İşçiler "DİSK Tekstil yöneticileri işçi temsilcileriyle görüşecekse fabrikaya gidip görüşecek ve polise yaptığı şikayeti geri alacak" dediler. Aksi taktirde DİSK Tekstil'in de işgal edileceğini belirttiler.

Greif-Ünsa müdürü, Greif müdürlerinden Sevinç'le konuştuklarını, bir açıklama yapmaya gerek duymadıklarını ifade etti. Sultanbeyli'deki direnişçiler son durumu değerlendirmek üzere komiteyi topladı. Komite eylemi sonlandırdı. Bunun bir uyarı eylemi olduğu, taleplerinin arkasında durdukları, Sultanbeyli'de sendikaya üye olan, direnişe destek verenler üzerinde herhangi baskı ya da işten atma olduğu takdirde eylemlerin süreceği ifade edildi.

İşçiler sloganlarla dışarı çıkarken, polisin patronlara hizmet ettiğini vurguladılar, alkışlar ve yuhalamalarla polisi protesto ettiler. Purhan direnişin kararlılıkla süreceğini vurgulayan bir konuşma yaptı. **Gebze İşçilerin Birliği Derneği** de işçilere destek

için Hadımköy'deki fabrikaya geldi.

Bu arada DİSK Yönetim Kurulu Greif sürecine dair bir basın açıklaması yaptı:

"Konfederasyonumuza bağlı DİSK Tekstil sendikamızın üyesi Greif işçileri, taşeron sistemine ve sefalet ücretlerine son verecek bir toplu iş sözleşmesi için 39 gündür bir hak alma mücadelesi yürütmektedir.

İşverenin direnişçi işçileri işten çıkarma ve fabrikayı kapatma yönündeki eylemleri ve söylemleri süreci kilitlemektedir. Bu nedenle Konfederasyonumuz ve konfederasyonumuza bağlı sendikaların gerçekleştirmiş olduğu direniş ziyaretlerinin ve dayanışmanın devamlılığı önemlidir.

Greif'te DİSK Tekstil üyesi işçilerin iradesini ve taleplerini yansıtacak bir toplu sözleşme için konfederasyon düzeyinde de sürecin takipçisi olunacak, gerekli girişimlerde bulunulacaktır.

Kamuoyuna saygıyla duyurulur."

DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, Sine-Sen ve bir dizi sendikanın temsilcisi DİSK Tekstil binasına geldiler. İşçiler süreci aktararak DİSK'in sorumluluklarını hatırlattılar. Çerkezoğlu, DİSK'in elinden geleni yaptığını iddia etti.

Sultanbeyli'ye giden işçiler Hadımköy'e döndüler. İşçiler fabrikadaki direnişçiler tarafından kapı önünde karşılandılar.

Greif temsilcileri ise DİSK Tekstil'e gelen DİSK heyetiyle görüşmeye gittiler. Engin Yılgın DİSK Tekstil ve DİSK'in 39 günlük pratiğini eleştirdi. DİSK yöneticileri ise, "bundan sonraki süreci konuşmaya geldik", "Yanlış giden süreci doğru yola evriltmek için buradayız" vb. dediler.

"Müzakere ile TİS'i bağlayalım" diyen DİSK heyetine, talepler kabul edilmezse ne yapacağı, DİSK'in bu süreçte diğer fabrikalarda grev kararı alıp almayacağı soruldu. Purhan "DİSK'in görevi iki fabrikada üretimi durdurmak mıdır yoksa üretimi durduran bir fabrikayı üretimi başlatmak mıdır?" dedi. Ayrıca, şikayetin geri alınması gerektiğini, sendikada nöbetin devam edece-

ğini söyledi.

Ali Rıza Küçükosmanoğlu dayanışma grevi örgütlemek gerektiğini kabul ederken, Celal Ovat "Biz DİSK olarak üretimi durduramayız. Onu DİSK Tekstil yapabilir" dedi, vb...

Sivil polisler DİSK Tekstil'deki işçileri ifade vermek için karakola çağırdılar. Polisler Rıdvan Budak'la görüştüklerini, bina boşaltılmadan şikayetini geri almayacağını söylediğini aktardılar. Üç işçi ifade vermek üzere avukatla birlikte karakola gitti.

DİSK heyetiyle toplantı sona erdi. İşçi temsilcileri DİSK'e bağlı sendikaların başkanlarıyla "ortak komite" konusunu değerlendirmek için Şişli'deki DİSK Genel Merkezi'ne gittiler.

İfadeleri alınan Greif işçileri DİSK Tekstil binasına döndüler. DİSK Genel Merkezi'ne görüşme için gidenler de geri döndü. Sendikada 8 kişilik nöbetçi ekip dışındaki işçiler Hadımköy fabrikasına geçtiler.

İMD'den gelen ziyaretçiler direnişle dayanışma için birer yevmiyelerini paylaştılar. İmza föyü, ihtiyaç listesi alarak ayrıldılar.

Ankara Dayanışması yazılı bir açıklama yaparak, saldırılar karşısında "Greif işçilerinin yanında olduğumuzu ilan ediyoruz" dedi.

Direnişin 40. günü (21 Mart)

Yemekhane'de yapılan genel işçi toplantısında konuşan baş temsilcisi, bir gün önce Sultanbeyli'de bulunan Greif'e bağlı Ünsa fabrikasında gerçekleştirilen eylem hakkında bilgi verdi. Greif patronuna, "eğer fabrikayı kapatırsan direniş ateşini başka fabrikalara taşırız" dediklerini, dünkü eylemin de buna ilişkin bir uyarı olduğunu belirtti.

Engin Yılgın ise sendika cephesinde yaşananlar üzerine konuştu. Sendika yönetimiyle ilk günden beri sorun yaşadıklarına işaret ederek, gelinen yerde sendika bürokratlarının haince tutumunu polis çağırmaya kadar vardırdığını söyledi. Yaşananlarda

DİSK'in de sorumlu olduğunu, gelinen yerde geç de olsa işçilerle iletişime geçtiğini dile getirdi. DİSK ve direnişçi işçilerin heyet oluşturacağını belirten Yılgın, sandığın diğer fabrikalar ile birlikte kurulabileceğini, ama sadece sendika üyelerinin oy kullanması gerektiğini ifade etti.

Toplantının sonunda İsviçre Basel'den gelen dayanışma mesajı okundu. Basel'de bir grup işçinin Greif direnişiyle ilgili kampanya başlattığı duyuruldu.

Fabrika Komitesi son gelişmeleri ele alan bir toplantı yaptı.

Direnişçilerin avukatları Budak'ın şikayeti üzerine savcıyla görüştü. Hem Rıdvan Budak'ın hem de Greif yönetiminin avukatlarının savcıyla düzenli görüştükleri öğrenildi. Savcıya polisi devreye sokması ve sendika binasının boşaltılması talebinin iletildiği aktarıldı.

Sendika genel merkezine DİSK'in oluşturduğu heyette yeralan Gıda-İş Genel Başkanı Celal Ovat, Limter-İş Genel Başkanı Kamber Saygılı ve DİSK Tekstil'den iki yönetici geldiler. Sendika yöneticileri ile baştemsilci ve DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi toplantı yaptılar. Rıdvan Budak'ın şikayetini geri çektiği ve DİSK, DİSK/Tekstil Sendikası yöneticileri ve Greif işçileri temsilcilerinden oluşan bir komisyon kurulduğu, bunun üzerine işçilerin DİSK Tekstil'deki bekleyişine son verileceği açıklandı. Greif işçileri DİSK/Tekstil Genel Merkezi'nden ayrıldı.

ÇHD'li bir avukat fabrikaya gelerek işçilerin sorularını yanıtladı.

***

Küçükçekmece'den **Devrimci Liseliler Birliği** Greif işgaliyle dayanışma amacıyla Bakırköy'de stand açtılar, bildiri dağıttılar ve maddi yardım topladılar.

Küçükçekmece BDSP tarafından, Greif işçilerinin *"DİSK göreve, Ünsa greve!"* başlıklı imza kampanyasının formları kurumlara ulaştırıldı ve "Greif işçileriyle dayanışma kumbaraları" bırakılarak dayanışma çağrısı yapıldı. DİSK ve DİSK Tekstil'in

direnişi sahiplenmeyen tavrını anlatan broşürler, DİSK'in bölgede örgütlü olduğu fabrikalara dağıtıldı.

Direnişin 41. günü (22 Mart)

Greif'te izinli olan işçiler fabrikaya döndüler. Hem işçileri bilgilendirmek hem de gelişmeleri değerlendirmek için genel toplantı çağrısı yapıldı. İşçiler toplantıya geçerken, ailelerden ziyaretçiler fabrikaya geldiler.

İzinden dönen işçilere, sendikadaki nöbetin neden bitirildiği, DİSK ile birlikte kurulan komisyon ve sürecin nasıl seyrettiği konusunda bilgi verildi. Temsilciler işçilerin sorularını yanıtladılar. İşçiler yaşanan gelişmeleri değerlendirdiler.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu'nun hazırladığı "Kadın İstihdam Paketi ve Kadın İşçilerin Yasal Hakları" başlıklı panel gerçekleştirildi. Panelde Greif Emekçi Kadın Komisyonu, Çağdaş Hukukçular Derneği Kadın Komisyonu ve Emekçi Kadın Komisyonları adına birer sunum yapıldı. Panele birçok erkek işçinin eşleri, çocukları, kadın ve erkek Greif işçileri, Eğitim-Sen üyesi kadın emekçiler ve desteğe gelenler katıldılar. Yasalardaki sınırlar ve uygulamaların ele alındığı panelde mücadele ve örgütlülüğün belirleyici rolüne işaret edildi.

Yarın Ankara'da yapılacak "İşçi forumu"na katılacak bir grup Greif işçisi yola çıktı. Ankara'ya giden işçiler, "İşçi forumu"nun ardından direniş sürecini ilerici kamuoyuna aktaracaklar.

Greif yönetimi geçtiğimiz günlerde fabrikanın kapatıldığına dair bir açıklama yayınlamıştı. Kapatma manevrasının etkili olmadığını gören Greif yönetimi, bu kez de 135 işçiyi işten attığını açıkladı.

***

Eğitim-Sen İstanbul 4 No'lu Şube üyesi eğitim emekçileri, "Greif işçisi yalnız değildir!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarıyla fabrikaya geldiler. Topladıkları maddi yardım ve erzakı işçilere verdiler.

Sarıgazi'de gerçekleşen dayanışma eylemiyle Greif Direnişi'nin sesi emekçilere taşındı. **BDSP** ve **Kaldıraç'**ın örgütlediği eyleme Partizan, ÖDP, UİD-DER ve YDG katıldı.

Antalya'da kurulan **Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi** bugün bir eylem gerçekleştirerek dayanışmanın yükseltileceğini açıkladı.

Berlin'de Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi (BİR-KAR, EÖC, ADHK, Devrimci Proletarya) Greif Direnişi'yle dayanışma etkinliği gerçekleştirdi.

Belçika Emek Partisi, gönderdiği mesajla Greif işçilerinin direnişini selamladı.

Direnişin 42. günü (23 Mart)

Pazar günü olması nedeniyle yakınları direnişçileri ziyaret ettiler. Emekçi bir aile de çocuklarıyla birlikte anlamlı bir destek ziyareti gerçekleştirdi.

Direnişçi işçiler nispeten sakin bir pazar günü geçirdiler. Gruplar halinde sohbet ettiler, içeride ve dışarda volta attılar. Bağlama çalıp türküler söylediler. Akşam yemeğinden sonra Emek Sineması'nda "Modern Zamanlar" filmi izlendi.

***

Destek ziyareti gerçekleştiren **PDD**'liler, işçilerle direniş üzerine sohbet ettiler.

İzmir **BDSP**, Harmandalı ve Buca'da Greif Direnişi'yle dayanışmayı büyütmeye çağıran toplantılar düzenlendi.

Fransa-Brötanya BİR-KAR, "Greif Direnişi ile dayanışma çalışmalarına aralıksız biçimde devam edeceğiz. Greif işçisi sınıf kardeşlerimizi hiç yalnız bırakmayacağız" diyen bir mesaj gönderdi.

Direnişin 43. günü (24 Mart)

Ankara'ya giden Greif işçileri, DİSK'e bağlı Genel-İş Sendi-

kası Genel Merkezi'nde yöneticilerle biraraya geldiler. Hazırladıkları dosyayı sunan ve süreç üzerine bilgi veren işçiler, farklı kurumlara direnişin sesini taşımak ve dayanışmayı büyütmek için Genel-İş Sendikası'ndan ayrıldılar.

Hadımköy'da ise Fabrika Komitesi toplandı. Greif yönetiminin işten atma hamlesine karşılık bu kararın yok hükmünde sayılması kararı alındı. Bu hamleyi de boşa düşüreceklerini ifade eden direnişçiler, kararlılıklarını ortaya koydular.

Bu hafta için bir program belirleyen komite, ayrıca DİSK'in dayanışmayı yükseltmesi için görüşmelerin yapılmasını kararlaştırdı. Direnişin ihtiyaçlarına yönelik eksiklikler ele alınarak, çözüm için planlamalar yapıldı.

Taşeron şirketlerden Emek taşeronunun patronu kendi şirketine kayıtlı işçileri arayarak "ücretlerini yatırmak" için hesap numaralarını istedi.

Direnişçi işçilere Kandıra 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nden mektup geldi. Mecit Şahinkaya, Bedirhan Pamuk, Tayfun Yıldırım, Muammer Kaya ve Muzaffer Hakvar imzalı mektupta, Greif işgalinin özgür tutsakları da heyecanlandırdığı ve umut verdiği ifade edilerek, direnen işçiler selamlandı.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu toplantısını gerçekleştirdi. Hafta sonu için "Direnişlerde kadın olmak" başlığıyla bir etkinlik gerçekleştirme kararı alındı. Komisyon etkinlik hazırlıklarını planlayarak toplantısını bitirdi.

Direnişle dayanışmaya gelenlerin getirdiği gıda katkılarından öğle yemeği hazırlandı. Yemeğin ardından kimi işçiler bölümlerine geçerken, kimi işçiler de bağlama ve darbuka eşliğinde kardeşlik ve direniş ezgilerini hep birlikte söylediler.

Direniş alanındaki zamanı daha iyi değerlendirmek için Kültür-Sanat Komisyonu oluşturuldu. Şiir, tiyatro, müzik için de komisyonun alt kollarını oluşturma kararı alındı. Bunun için fabrikanın birçok yerine bilgilendirme kağıtları asılarak, işçilere komisyon çalışmalarına katılma çağrısı yapıldı.

***

Gebze'de kurulu **Autoliv** fabrikasından işçiler, yayınladıkları mesajla Greif işçilerinin mücadelesini selamladılar.

Çorlu'da kurulu **Ego Elektrikli Ev Aletleri** fabrikasında çalışan kadın işçiler, Greif'le dayanışmayı büyütme çağrısı yaptılar.

BİR-KAR, direnişin geldiği yeni noktaya ve dayanışmanın önemine dikkat çeken yeni bir açıklama yayınladı.

L'Orange Stuttgart İşyeri İşçi Temsilciliği bugün bir toplantı yaparak, Greif işçilerinin direnişiyle dayanışma kararı aldığını açıkladı.

Direnişin 44. günü (25 Mart)

23 Mart'ta düzenlenen "**İşçi forumu**"na katılmak için Ankara'ya giden ve direnişe desteğin büyütülmesi için çeşitli temaslarda bulunan **Greif İşçileri Ankara Bilgilendirme ve Ziyaret Komisyonu,** bugün Genel-İş Genel Merkezi ile tekrar görüştü. Meclise giderek CHP Ankara Milletvekili Levent Gök'e hazırlamış oldukları direniş dosyasını iletti. Ardından Greif işçileri ve KESK Ankara Şubeler Platformu'nun çağrısını yaptığı bir bilgilendirme toplantısı gerçekleştirildi.

DİSK ile kurulan heyetle **görüşmek için** DİSK'e giden temsilciler fabrikaya döndüler. Fabrika Komitesi yapılan görüşme üzerine toplantı gerçekleştirdi. Görüşmenin daha önce oluşturulacağı ifade edilen heyet yerine, DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ve DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı ile yapıldığı belirtildi. Öte yandan, daha önce şirket yönetimiyle işçilerin de katıldığı bir heyetin görüşmesi planlanmışken, DİSK yöneticilerinin dün bir görüşme gerçekleştirdiği, fabrikanın kapanmasına yönelik açıklamanın bu görüşmede aktarıldığı ifade edildi. DİSK adına diyalog kuran Çerkezoğlu'nun fabrikanın kapanmaması ve işçilerin atılmaması talebini ilettiği belirtildi. Ayrıca direnişle dayanışmayı büyütecek bir mücadele takvimi için DİSK tarafından herhangi bir adım atılmadığı da dile getirildi.

İşçiler, fabrika kapama kararını yok hükmünde sayacaklarını ifade ettiler. Fiili-meşru mücadele yolundan devam etme ve dayanışmayı büyütme kararı alınarak toplantı bitirildi. Komite bileşenleri bölümlerindeki işçilere toplantıyı aktardılar.

***

BDP Hakkari Milletvekili **Adil Zozani** ve İstanbul **HDP** Milletvekili **Levent Tüzel** bir heyetle fabrikaya geldiler, süreç üzerine bilgi aldılar.

Ankara'da biraraya gelen sendikalar, ilerici ve devrimci kurumlar, bir deklarasyon ile **Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu**'nun kuruluşunu ilan ettiler. Platformun bileşenleri: KESK Ankara Şubeler Platformu, ESM Ankara 1 No'lu Şube, Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Şube, İnsan Hakları Derneği Ankara Şube, Emekçi Hareket Partisi, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Devrimci İşçi Partisi, Kaldıraç, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu.

İstanbul'da da **Greif Direnişi'yle Dayanışma Komitesi** oluşturuldu. Komitedenin bileşenleri: Devrimci İşçi Partisi, Emekçi Hareket Partisi, Kaldıraç, Mücadele Birliği, Özgürlük ve Dayanışma Partisi, Sosyalist Demokrasi Partisi, Türkiye Komünist Partisi ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

***

"İşgal, grev, direnlş" dosyası...

Direnişçi işçilerin süreçlerine dair hazırladıkları kapsamlı dosya, çeşitli yönleriyle Greif'te yaşananlar ile neden mücadele ettikleri sorusuna yanıt veriyor.

Görselliğiyle dikkat çeken dosyada ilk olarak "Biz kimiz?" sorusuna yanıt veren işçiler, örgütlenmelerinden başlayarak bugüne kadar yaşadıkları süreci anlatıyorlar. Direnişe başlama aşamasında ve sonrasında sendika yöneticilerinin tutumları hakkında bilgi veriyorlar.

Dosyanın ikinci başlığında ise işçilerin DİSK ve DİSK/Tekstil yöneticilerinden taleplerine yer veriliyor. Bunu, "Direnişimizin geldiği aşama", "Taşeron sistemi köleliktir", "Dayanışma faaliyetleri" başlıkları izliyor.

25 Mart 2014

Direnişin 45. günü (26 Mart)

Ankara'ya giden işçiler fabrikaya döndüler ve kısaca Ankara'daki görüşmeleri aktardılar.

Tüm işçilerin katıldığı genel toplantıda kapatma gündemi ve dayanışma faaliyetleri ele alındı. Baştemsilci kapatma gündemi ile ilgili gelişmeleri, bu kapsamda yapılan görüşmeleri aktardı. Greif yönetiminin DİSK'e verdiği yanıtta, kapatma kararının şirketin Amerika'daki merkezi ile görüşüleceğini, ondan sonra yanıt verileceğini belirttiğini dile getirdi.

Bu süreç boyunca bekleyerek değil mücadeleyi sürdürerek direnişe devam edileceğini, şirketin kapatma kararı alması durumunda buna uygun bir mücadele hattının ortaya konulacağını söyledi.

Engin Yılgın ise, farklı kentlerde dayanışma platformları kurulduğunu belirterek, dayanışma eylemleri hakkında bilgi verdi. Ankara ziyareti ve destekçi siyasal güçler üzerine tartışmalar yapıldı.

Bölüm toplantılarının ardından yapılan Fabrika Komitesi toplantısında genel toplantıda alınan kararlar gözden geçirildi.

Kültür-Sanat Komisyonu toplantısını yaptı. Şiir, müzik, tiyatro, fotoğrafçılık, spor ve bilgisayar alanında komisyon çalışmaları belirlendi.

CHP Eskişehir Milletvekili **Süheyl Batum** bir grup CHP'liyle direnişi ziyaret etti. Direnişle ilgili bilgi alan CHP'liler, Rıdvan Budak, Kazım Doğan'la görüşeceklerini, direniş karşısındaki tutumlarının kabul edilemez olduğunu ifade edeceklerini söylediler.

Antakya'da **Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu** kuruldu. "Greif işçileri ile dayanışmayı büyütelim" diyen platform bileşenleri, bir açıklama yaparak dayanışmayı örmeye başladılar.

Direnişin 46. günü (27 Mart)

Greif Emekçi Kadın Komisyonu bu haftanın eylem prorgamını açıkladı. Panel-forumun yanısıra basın açıklaması gerçekleştirme kararı alındı. Fotoğrafçılık Komisyonu da bir toplantı yaptı.

Çeşitli fabrikalardan gelen işçilere direnişe dair son gelişmeler anlatıldı.

Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi fabrikaya geldi. Komite adına konuşan Selçuk Kaygısız, Greif'teki direnişin tek başına ekonomik talepler için verilen bir mücadele olmadığını, taşeron çalışmanın hedeflendiğini ifade etti. Bu nedenle sorumluluğun herkesi kestiğini, tüm topluma direnişi taşımak için çalışacaklarını ifade etti.

Bilgisayar Komisyonu ilk dersini yaptı, temel bilgiler aktarıldı. Şiir-Müzik Komisyonu'ndaki işçiler etkinlik hazırlıklarını sürdürdüler.

Taşeron şirkette çalışan bir dizi işçiye işgalden ayrılmaları için ihtar çekildi.

İşçiler genel toplantı gerçekleştirdiler. İşgal sürecinin geldiği son aşama tüm yönleriyle değerlendirildi ve mücadele kararlılığı bir kez daha yinelendi. Coşkulu sloganlarla fabrika bahçesine inen işçiler müzik eşliğinde halay ve horon çektiler.

İzmir Greif Dayanışması, Konak Kemeraltı girişine masa açtı. Destek imzası toplanan masada Greif işçilerine maddi destek sağlamak için kart satışı yapıldı.

İsviçre'de IGA / Enter Profesyonel İşçiler Sendikası yönetimi adına gönderilen mesajla Greif Direnişi selamlanarak, başarı dilekleri iletildi.

Direnişin 47. günü (28 Mart)

İşçiler bölüm toplantıları yaptılar. Fabrika temsilcileriyle birlikte DİSK yöneticileriyle görüşmek için bölümlerden temsilciler seçildi.

Hafta başı Greif şirketiyle görüşen DİSK yöneticileri, birkaç gün içinde görüşmeye ilişkin bilgi verileceğini ifade etmişlerdi. Gelişmelerin akıbetini sormak ve DİSK'in sessiz bekleyişini sonlandırması gerektiğini ifade etmek için seçilen heyet DİSK'e gitmek için yola çıktı.

Fabrikadaki işçiler ise komisyon toplantılarına başladılar. Bir grup işçi film gösterimi için hazırlık yaptı. Ford otomobil fabrikasındaki kadın işçilerin direnişini konu alan filmin izlenmesinin ardından, Greif Emekçi Kadın Komisyonu üyeleri yapacakları eylem için yola çıktılar.

Şirinevler Meydanı'nda gerçekleşen eylemde, "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Direne direnen kazanacağız!" sloganlarını atan işçiler, "Greif'te direniş kazanacak!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "Taşeron köleliğine son!" ozaliti ve dövizleri açtılar. Okunan basın metninde, 47 günlük direniş kısaca anlatıldı, patronun grev kırıcı girişimleri teşhir edildi. DİSK Tekstil Sendikası'nın işçileri yalnız bıraktığı vurgulanarak, *"Biz Greif işçisi kadınlar olarak emekçi kadın komisyonu oluşturduk; yaşamın yarısında biz varsak mücadelenin de yarısında biz varız demek için. Sonuç olarak haklı mücadelemizde erkek işçi kardeşlerimizle omuz omuza direniyoruz"* denildi. Halayların ardından eylem sona erdi.

DİSK yöneticileri ile görüşen heyet fabrikaya döndükten sonra, genel toplantı yapılarak görüşmenin sonucu aktarıldı. Yapılan görüşmede, Greif yönetiminin fabrikayı kapatma kararı aldığı, buna karşın yapılacak bir şey olmadığı söylenmiş, bu söyleme tepki gösterilmesi üzerine DİSK Yönetim Kurulu olarak bir karar almaya çalışacakları dile getirilmiş ve çözüm için DİSK Tekstil Sendikası adres gösterilmişti. İşçileri bölmek, direnişi kuşatmak için yapılan ayak oyunlarından "habersiz" görünen DİSK yöneticileri, Greif Direnişi ile ilgili oluşturulan komisyonun herhangi bir eylem ve dayanışma planı olmadığını da ifade etmişti.

Görüşmeleri değerlendiren işçiler, bir haftadır sadece bekle-

tildiklerini, DİSK'in oluşturduğu komitenin karşılığının olmadığını, bunun direnişe yarar değil zarar getirdiğini vurguladılar. Toplantı fiili-meşru mücadele çizgisinin sürdürülmesi gerektiği konusunda varılan fikir birliğinin ardından atılan coşkulu sloganlarla bitirildi.

Genel toplantının ardından Fabrika Komitesi ve bazı bölüm komiteleri toplandılar.

Bugün işgal fabrikasına **UİD-DER** ziyaret gerçekleştirdi. **HDP Arnavutköy** İlçe Örgütü ise gıda yardımında bulundu.

İzmir Aliağa'da Greif işçileriyle dayanışmayı büyütmek için bir etkinlik düzenlendi.

***

28 Mart 2014

Greif işçilerinden açıklama:

Greif işçileri son bir haftalık süreçte yaşanan gelişmeleri ele alan bir açıklama kaleme aldılar...

Haklı ve onurlu direnişimizin bugün 47. günündeyiz. Son bir haftalık sürecimize dair bilgilendirme yapmayı direnişimizin başından beri sürdürdüğümüz açıklık ilkesinin gereği görüyoruz.

DİSK/Tekstil Sendikası'nda başlattığımız görev nöbetinden sonra DİSK yönetimi bizimle görüşme gerçekleştirdi. Yaptığımız görüşmede, bundan sonra DİSK yönetimin Greif sürecinde taraf olacağı belirtildi. DİSK, DİSK/Tekstil ve Greif işçileri temsilcilerinden oluşan bir komite oluşturularak toplu sözleşme sürecinin yürütülmesi kararlaştırıldı. Bu doğrultuda bazı adımlar atıldı. DİSK yönetimi atılan adımların daha sağlıklı yürütülmesi için DİSK/Tekstil'de başlattığımız görev nöbetimizi bitirmemizi istedi. Başlatılan süreci önemsediğimizi göstermek için görev nöbetini sonlandırdık.

Yönetimle yapılacak bütün görüşmeleri belirlenen komitenin sürdürmesine karar verdik. DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimine, direnişimizin 10. gününde sunduğumuz taleplerin olduğu gibi geçerliliğini koruduğunu, komitenin bu doğrultuda faaliyet yürütmesi gerektiğini ifade ettik. Hafta başında bir toplantı gerçekleştirerek yol haritası çıkarmayı kararlaştırdık. Fakat hafta başında DİSK yönetimi Greif yönetimiyle bir görüşme gerçekleştirdiği için bizimle de bir gün sonra toplantı yaptılar.

Salı günü yaptığımız toplantıya DİSK adına Arzu Çerkezoğlu, DİSK/Tekstil adına Muzaffer Subaşı ve Greif işçileri adına 4 temsilci katıldık.

Bir gün önce Greif yönetimi ile yapılan görüşme bizlere aktarıldı. Greif yönetiminin fabrikayı kapama kararı aldığını, yönetimi bu karardan vazgeçirmek için çabaladıklarını ifade ettiler. Greif Türkiye yönetiminin durumu genel merkeze bildireceği, duruma göre birkaç gün içinde tekrar görüşüleceği söylendi.

DİSK yöneticileri ile yaptığımız toplantıda bu durumu müzakere ettik. Komitenin eylemli bir program açıklamasını istedik.

Başta ÜNSA olmak üzere DİSK'in örgütlü olduğu bütün fabrikalara direnişle dayanışmanın taşınması, uluslararası ilişkilerin devreye sokulması, daha önce sunduğumuz taleplerin karşılanması doğrultusunda adım atılmasını istedik.

DİSK adına katılan yöneticiler Greif yönetiminin kapama konusundaki görüşünü beklememiz gerektiğini ifade ettiler. Olumsuz bir görüş bildirmeleri durumunda başta ÜNSA'nın greve çıkarılması, ülke genelinde eylemli dayanışmanın örgütlenmesi, uluslararası ilişkilerin devreye sokulması olmak üzere eylemli bir sürecin örgütleneceğini ifade ettiler.

Greif yönetimi halen bir görüş bildirmemiştir. Süreci yürütecek komitenin bir an önce eylemli bir program oluşturması acil bir ihtiyaçtır.

Dayanışma büyüyor

Direnişimizle dayanışma ülke genelinde ve farklı ülkelerde büyüyor. Dostlarımız kurdukları dayanışma platformları ile direnişimizin sesine ses katıyorlar. İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Antalya, Antakya başta olmak üzere birçok kentte dayanışma platformları oluşturuldu. Almanya, Fransa, İsviçre başta olmak üzere birçok ülkede dostlarımız direnişimizle maddi-manevi dayanışma faaliyeti yürütüyorlar. Yaygınlaşan dayanışma faaliyetleri bir kere daha gösterdi ki, Greif Direnişi sadece Greif işçisinin değil bütün işçi ve emekçilerin direnişidir. Dayanışma faaliyetleri ne kadar güçlenirse direnişimizin zaferi de o kadar hızlanacaktır. Bizler bunun inancı ve bilincindeyiz.

Greif yönetiminin kapatma söylemi

Direnişimizin başından beri Greif yönetimi fabrikayı kapata-

cağını söylüyor. Her seferinde bir tarih açıklıyorlar. Açıkladıkları hiçbir tarihte kapatmak gibi bir girişim içine girmediler. Aksine işten atma saldırısını devreye soktular. Yaptıkları son açıklamaya göre 135 arkadaşımızı işten çıkardılar. Greif yönetiminin taleplerini kabul etmezsek tekrardan kapatacakları tehdidini savuruyorlar. Ne hikmetse tehdit savurdukları bugünlerde çıkışı verilmeyen arkadaşlarımıza 2 gün içinde direnişi bırakarak işbaşı yapmalarını, aksi halde tek taraflı olarak "iş akitlerini " sonlandıracaklarına dair tebligat gönderiyorlar. Yeni bir oyunla direnişimizi parçalamaya çalışıyorlar.

Greif'e ait Türkiye'deki 4 fabrikadan teknik donanımı, iş kapasitesi ve ürün kalitesi en yüksek fabrika Hadımköy fabrikasıdır. Üretilen ürünlerin %50'sinden fazlası burada üretilmektedir. Bazı özel işler burası dışındaki fabrikalarda yapılmamaktadır. Bu gerçeklik ortadayken Greif yönetimi burayı kapamayı ne kadar göze alabilir?

Direnişimizin başında dediğimiz gibi, ya taleplerimiz kabul edilecek hepimiz işbaşı yapacağız, ya da Türkiye'deki bütün faaliyetlerini sonlandırıp öyle gidecekler. Bu sözümüzü tekrarlıyoruz.

Son olarak; ya kazanacağız ya kazanacağız! Başka yolu yok!

DİSK/Tekstil üyesi işgalci Greif işçileri

28 Mart 2014

Direnişin 48. günü (29 Mart)

Bugün gerçekleştirilecek etkinlik için Kadın Komisyonu ve Şiir Komisyonu kahvaltı ile birlikte hazırlıklara başladı.

Fabrikaya öğle yemeğini getiren yemek şirketi çalışanları, beraberlerinde getirdikleri ***"Yaşasın işçilerin onurlu mücadelesi!"*** dövizini yemekhane kapısına ve getirdikleri yemeklerin paketleri üzerine yapıştırarak direnişi selamladılar.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu'nun ***"Direnişçi kadınlar el ele"*** başlıklı etkinliği gerçekleştirildi. Direnişçi bir kadın işçi "Emekçiler" şiirini okudu. Etkinlik direnişçi kadın işçileri anlatan sinevizyonla sürdü. Fabrika önünde tek başına direnen Kiğılı direnişçisi Didem Sorhun, Ankara'da Tekel Direnişi'ne destek verdiği için işten atılan TÜBİTAK çalışanı Aynur Çamalan yaşadıklarını anlattı. Greif direnişçisi bir kadın işçi işgal öncesi ve sonrasını ele alan bir konuşma yaptı. Program işçilerin hazırladığı şiir dinletisinin ardından söylenen ezgiler ve çekilen halaylarla devam etti.

Fabrikaya gelen ÇHD'li avukatlar işçilerle toplantı yaptılar. Son süreçte yaşanan işten çıkarma, ihtar ve fabrika kapatma ile ilgili olarak işçilerin yönelttiği soruları yanıtladılar. Avukatlar, ilk günden itibaren direnişle dayanışma içinde olduklarını, bundan sonra da ellerinden geleni yapmaya devam edeceklerini belirttiler.

Bugün taşeron şirket Bedirhan Tekstil'in sahibi Aytekin Ateş'in kendi bölümünde çalıştırdığı işçilere işten çıktıklarına dair tebligat imzalattığı, belgenin örneğini işçilere vermediği açıklandı. Sunjüt ise, fabrikasının kapandığına dair yeni bir açıklama daha yayınladı.

Bu arada, direnişi terk eden işçilerin Hadımköy Karakolu'nda ifade verdiği ve bazı işçilerin diğer işçileri de karakola götürmeye çalıştığı öğrenildi.

Greif işçileri akşam saatlerinde hafta içinde yaşanan gelişme-

lere ilişkin bir açıklama yaptılar. Polis saldırısıyla tehdit edildiklerini duyurarak, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırdılar:

Patron ve uşaklarının saldırı tehdidi altındayız!

Direnişimize karşı patron ve işbirlikçileri yıkıcı faaliyetlerini sürdürüyorlar

Geçtiğimiz haftalarda içerde Truva atı arayan DİSK/Tekstil yöneticileri Rıdvan Budak, Kazım Doğan ile Greif yönetimi direniş komitesinde yer alan bazı işçilerle gizli görüşmeler yapmışlardır. Hafta içinde bu görüşmeleri ve direnişimize karşı oyunları açığa çıkardık. Truva atları genel toplantıda teşhir edildi. Yaptıklarının yanlış olduğunu söyleyerek özür dilediler. Truva atları görüşmeleri Rıdvan Budak, Kazım Doğan ve Greif yöneticileri ile yürütüyorlardı. Görüşmede 5 öncü işçinin geri alınmaması ile Greif yönetiminin sunduğu ihanet sözleşmesini kabul etmişlerdir. Bunu fabrikada örgütlemek için fırsat bulamadan açığa çıkarılmışlardır.

Bu tedirginlikle olsa gerek yavuz hırsız misali harekete geçmişlerdir. Akıl hocaları Rıdvan Budak, Kazım Doğan ve Greif yöneticilerinin talimatı ile gün içerisinde korku yaydıkları bir grup işçi ile Hadımköy Karakolu'na giderek dilekçe vermişlerdir. Dilekçede özetle "Biz 29 Mart'ta kadar direnişteydik, bugünden itibaren ayrılıyoruz. Hiçbir zarar vermedik bundan sonra verilecek hiçbir zararın mesuliyeti bize ait değildir" ifadeleri yer almaktadır.

Bu Truva atlarıyla hareket eden fakat ihanete ortak olmamak adına son anda vazgeçen arkadaşlarımız kirli bir pazarlık yapıldığını ifade etmişlerdir. Kendi çıkarları için öncü arkadaşları ve konfeksiyondaki taşeron arkadaşlarımızı satmışlardır.

Şimdi bu ihaneti kullanan Greif yönetimi ve taşeron patron-

ları kirli saldırılarını arttırmışlardır. Bölümlerden arkadaşlarımızı arayarak polis saldırısı olacağı yönünde tehditler savurmaktadırlar. Bugün yaşanan gelişmeler bu tehdidin gerçekleşebileceğini göstermektedir. Biz bugün bir saldırı bekliyoruz. Emeğimizi ve onurumuzu korumak için bu saldırıya karşı hazırlanıyoruz.

Eğer ki bir saldırı gerçekleşirse, bunun sorumlusu başta Greif yönetimi, ihanetin parçası olan DİSK/Tekstil yönetimi, bu ihanete göz yuman DİSK yöneticileri ve saldırıyı gerçekleştiren güçlerdir. Kamuoyunda bunun böyle bilinmesini isteriz.

Duyarlı kamuoyunu da direnişimize karşı gerçekleştirilecek bir saldırıda yanımızda olmaya davet ediyoruz.

Yaşasın Greif işgalimiz!

İşgal, grev, direniş!

DİSK/Tekstil üyesi işgalci Greif işçileri

29 Mart 2014

***

İzmir **Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu,** Greif işçileri ile maddi ve manevi dayanışmanın örülmesi için yaygın propaganda çalışmasına başladı. Greif işçilerinin hazırlamış olduğu imza metni sendikalara, ilerici ve devrimci kurumlara iletildi. 4 Nisan günü *"TİS talepleri için, patrona, taşerona, sendika bürokrasisine karşı Greif işçileri İzmir'de!"* şiarıyla bir panel gerçekleştirme kararı alındı.

Direnişin 49. günü (30 Mart)

Dünkü polis saldırısı tehditi nedeniyle geceyi yoğun güvenlik önlemleri ile geçiren Greif işçileri seçim gününü de direniş ile karşıladılar. Oy kullanma işi, planlamaya göre, parça parça yapıldı. İşçiler gün boyunca seçim haberlerini izlediler.

Greif Fabrika Komitesi toplantı yaparak son süreci değerlendirdi. Greif yönetimi, taşeronlar, Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın direnişteki işçiler üzerinde oyunlar oynamaya devam ettiği, buna alet olarak davasından dönen ve bu oyuna gelen işçilere rağmen işgaldeki direnişçi işçilerin onurluca mücadeleyi sürdüreceği vurgulandı. Ayrıca DİSK Genel Merkez yöneticilerinin oyalayıcı tutumu mahkum edilerek, fiili-meşru mücadele çizgisinin sürdürüleceği dile getirildi.

***

Almanya **Göppingen**'de Greif'le dayanışma faaliyeti sürerken, 5 Nisan'da **Stuttgart**'ta yapılacak Greif işçileriyle dayanışma etkinliği için dernekler dolaşılarak etkinlik bildirileri iletildi. IG Metall Sendikası'na Almanca bildiriler bırakıldı. Anti-faşist grupların toplantısı ile Baden Würtenberg Alevi Dernekleri Bölge Toplantısı'na gidildi. Gerif işgali hakkında bilgilendirmede bulunuldu, maddi yardım toplandı.

Direnişin 50. günü (31 Mart)

Kirli oyunlarını sürdüren taşeron patronları iki araç ile fabrika sokağının girişine gelerek bir işçiyi zorla arabaya bindirmeye çalıştılar. İşgal güvenliği durumu fark ederek kaçırılmaya çalışılan işçiyi taşeron patronlarının elinden aldı.

Seçim vesilesiyle evlerine giden işçiler fabrikaya döndüler. Fabrika çevresinde güvenlik önlemleri arttırıldı.

Direnişi kırmak için oyunlarına devam eden, direnişin ilk günlerinden itibaren "fabrikayı kapatacağım" diyen fakat bunu gerçekleştirmeyen yönetim, işçilere yeni bir SMS daha yolladı:

"Daha önce bildirdiğimiz gibi, Greif Hadımköy fabrikası işgal ve üretim kaybı sonucunda kapatılmıştır ve kesinlikle açılmayacaktır. 2 Nisan'a kadar işyerini terk eden ve yönetime başvuran arkadaşlarımıza Dudullu işyerinde yapılan Toplu İş Sözleşmesi dikkate alınarak kıdem ve ihbar tazminatları ödenecektir. Ayrıca çalışmak isteyenler Greif'in diğer fabrikalarında iş imkanından faydalanabilecektir. Bu son uyarımızdır ve bundan sonra herhangi bir SMS bilgilendirmesi yapılmayacaktır."

Tüm işçilerin katıldığı bir genel toplantı yapıldı. Toplantıda konuşan Engin Yılgın, geçtiğimiz günlerde yaşananların önemli olduğunu dile getirdi. 2 Nisan'da yasal grevin başlayabileceğini, bu nedenle patron tarafının son kozlarını oynadığını, mücadeleyi bırakan işçilerin Rıdvan Budak ve Kazım Doğan gibi sendikacılara inanarak büyük bir hata yaptığını, çeşitli imzalar atarak kendilerine zarar verdiklerini söyledi. Sınıf dostlarının dayanışma komiteleri kurduğunu, bu komitelerle birlikte eylemlerini sürdüreceklerini sözlerine ekledi.

Baştemsilci Purhan'ın fabrikaya gelmesi üzerine yemekhanede yeni bir genel toplantı yapıldı. Baştemsilci, bir grup işçinin direnişi kırma amacıyla toplantı yaptığını ve bu işçileri uyardıklarını belirtti. Bazı insanların kafa karışıklığı neticesinde kendilerini ihbar ettiğini ve onurlarını ayaklar altına aldığını söyledi. Direnen işçilerin onuruyla kazanacağına ya da onuruyla kaybedeceğine dikkat çeken Purhan, patronun küçük bir grubu satın aldığını ifade etti. Ayrılmak isteyen işçilerin bugün ayrılması çağrısı yapıldı. İşçiler toplantıyı alkışlarla sona erdirdiler.

***

Greif patronu attığı mesajda 2 Nisan'a kadar süre verdiği için, **Gebze BDSP** *"1 Nisan'ı* 2 Nisan*'a bağlayan gece Greif işçileri ile dayanışma nöbeti tutmak için tüm işçileri, emekçileri, gençleri, kadınları"* Hadımköy işgal fabrikasına gitmeye çağırdı.

BİR-KAR, Greif Direnişi'ne yönelik saldırıların sıklaşması üzerine yeni bir açıklama yayınlayarak, eylemli dayanışmayı

güçlendirme çağrısı yaptı.

Greif Direnişi'ni gönderdiği mesajla selamlayan **MLPD Essen İl** Örgütü, BİR-KAR'la birlikte etkinlik düzenleneceği ve bağış kampanyası yürütüleceğini belirtti. **MLPD-İCOR** imzalı bir mesajla da direniş selamlandı.

Direnişin 51. günü (1 Nisan)

Taşeronların tacizkar davranışları üzerine Güvenlik Komitesi'nde yer alan işçiler olası saldırı girişimlerine karşı fabrika etrafında kontrolleri artırdılar.

Hayat TV fabrikaya gelerek işçilerin seçimlere dair görüşlerini aldı. Ulusal Kanal da son sürece dair DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın'dan bilgi aldı.

Greif Emekçi Kadın Komitesi toplanarak, bu hafta sonu fabrikada gerçekleşecek etkinliğe ilişkin planlama yaptı.

DİSK yöneticileriyle görüşme

Greif işçileri DİSK Genel Merkezi'ne giderek yönetim kuruluyla görüştüler. Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın ihanetlerinin belgelerini DİSK yöneticilerine sundukları halde, yöneticiler umutsuz bir tablo çizerek, sorunun DİSK/Tekstil'in iç işi olduğunu belirttiler.

Görüşmede Orhan Purhan, Kazım Doğan aracılığıyla grev kırıcılığı yapıldığını ifade etti. Ellerinde yapılan telefon konuşmalarının ses kaydının olduğunu, Kazım Doğan'ın işçileri karakola yönlendirerek hazırlanmış olan tutanağı imzalattığını, bu tutanağı imzalayarak Greif yönetimine fakslayanların kıdem ve ihbar tazminatlarının yatırılacağını ve sonrasında işbaşı yaptırılacaklarını vaadettiğini belirtti. DİSK'ten taleplerinin, oynanan bu kirli oyunun açığa çıkarılması olduğunu ifade etti. Kazım Doğan ve Rıdvan Budak üzerinden oynanan bu oyun karşısında adım atılmasını istediklerini belirterek, yasal grev sürecinin başlatılması

talebini dile getirdi. DİSK'in de içerisinde olduğu komisyonun daha önce konuşulduğu çerçevede alınan kararları uygulamasını talep etti. Her gün polis baskısıyla karşılaştıklarını, buna karşın direnişi devam ettireceklerini ve fabrikadan ayrılmayacaklarını ifade ederek kararlılıklarını yineledi.

Kani Beko, "benim önceliğim fabrikanın açılması" diyerek, kendilerine fabrikanın kapatılacağı bilgisinin geldiğini, Greif yönetimiyle yapılacak görüşmede fabrikanın açılmasını ve TİS'in imzalanmasını talep edeceklerini belirtti. Şu anda arabulucu sürecinde olan TİS üzerinden olumlu bir gelişme sağlanamadığı koşullarda grev sürecine gidilebileceğini ve oluşturulan komisyon bileşenleri ile işçi temsilcilerinin birlikte görüşme yapması gerektiğini ifade etti.

Arzu Çerkezoğlu ise, Greif yöneticileriyle yaptığı görüşmede, Amerika'daki yetkililerin kesinlikle fabrikayı açmayacaklarını, kıdem ve ihbar tazminatlarını ödeyeceklerini, bu nedenle işten çıkışların henüz yapılmadığını söylediğini belirtti.

DİSK yöneticileri yine sendikanın iç işlerine karışamayacaklarını, asıl olarak işçilerle DİSK Tekstil Sendikası'nın bu sorunu çözebileceğini belirttiler. Ve hemen her toplantıda olduğu gibi, sözü DİSK'in 47. Kuruluş etkinliğine getirdiler. İşçiler sürekli lafın buraya getirilmesini doğru bulmadıklarını ifade ettiler.

DİSK Tekstil ihanetini derinleştiriyor

DİSK Genel Merkezi'ndeki görüşmelerini tamamlayan işçiler DİSK Tekstil'e geçtiler. Bu sırada yöneticilerin ihaneti daha da derinleştirdikleri bilgisini aldılar.

DİSK Tekstil yönetimi tarafından işçilere gönderilen mesajda özetle, "Sendikamıza Sunjüt tarafından gönderilen yazıda Hadımköy'ün kapandığı yer alıyor. Bunun için Sunjüt'le toplu sözleşme sürecimiz bitmiştir" deniliyordu.

Greif işçileri sendikaya geldiklerinde yöneticilerin hiçbiri

yoktu. Bunun üzerine TİS uzmanı Ergün İşeri'ye bugün işçilere atılan mesajın hesabını sordular. Ergün İşeri kendilerine gelen istek üzerine bu mesajı attıklarını söyleyerek ihaneti kabul etti. Greif işçileri ayrıca bu sırada sendikada bulunan sendikanın "uzmanlarından" Eren Korkmaz'dan da daha önce direnişi karalamak için yaptığı işlerin hesabını sordular.

Greif işçileri sendikadaki bekleyişlerini sürdürürken, sosyal medya üzerinden **"DİSK/Tekstil ihanetini derinleştiriyor"** başlıklı bir açıklama yaptılar:

"DİSK Tekstil Sendikası işçi arkadaşlarımızın bir kısmına mesaj gönderdi. Resmi grev sürecine girileceği bir dönemde bu mesajın gönderilmesi kirli ilişkilerini görmeye yeter de artar bile. Mesajda özetle; 'Sendikamıza Sunjüt tarafından gönderilen yazıda Hadımköy'ün kapandığı yer alıyor, bunun için Sunjüt'le toplu sözleşme sürecimiz bitmiştir' deniyor.

Bu ağalara sormak isteriz:

1- İhanetle başladığınız olmayan bir süreç nasıl bitiyor.

2- Hala öğrenemediniz mi? Burada son sözü söyleyecek olan GREİF işçileridir.

3- Size patron avukatlığı yapmak mı düşer, yoksa fiili meşru bu direnişi sahiplenmek mi?

4- Madem bu fabrika kapandı, neden hala arkadaşlarımızı direnişten vazgeçirmeye, ihanetinizin içine çekmeye çalışıyorsunuz.

5- Hukuki bir düzenleme yapılarak Sunjüt kapanabilir fakat GREİF olarak bu fabrika faaliyetlerine devam edecektir. Bunu siz de bizim kadar iyi biliyorsunuz.

6- Biz buradayız. Sizin ihanetinizi er ya da geç parçalayacağız."

Ergün İşeri Greif direnişçilerine yasal süreci anlatarak, grev kararı için tarih belirlenmesine daha çok zaman olduğunu savundu. 2 Nisan'da başlayacak süreç için 15 günlük arabulucu dönemi ve 60 günlük bekleme süreci olduğunu söyleyerek işçileri etkile-

meye çalıştı.

DİSK Tekstil binasına polisler geldi. İhbar üzerine geldiklerini söyleyerek sendika çalışanlarından bilgi aldılar. Ardından Güvenlik Şube'den polisler geldi. Ergün İşeri ve Eren Korkmaz polis eşliğinde sendika binasından ayrıldı.

DİSK Genel Başkanı Beko: "İşçileri karakola göndermek alçaklıktır!"

Greif işçileri adına Engin Yılgın, akşam saatlerinde DİSK Genel Başkanı Kani Beko ile bir telefon görüşmesi yaptı.

Son gelişmelerin konuşulduğu görüşmede, Kani Beko'nun, işçileri karakola gönderip dilekçe verdirtenleri bulup gereğini yapacaklarını, bunun alçaklık olduğunu, bir eylem programı hazırlayacaklarını ve artık Çerkezoğlu yerine bizzat kendisinin inisiyatif alacağını söylediği açıklandı.

Greif işçilerinin görüşmenin ayrıntılarına ilişkin duyurusu şöyle:

"Kani Beko ile telefon görüşmesi yapıldı...

DİSK Tekstil sendikası Esenyurt bölge temsilcisi Engin Yılgın DİSK Genel Başkanı Kani Beko ile telefon görüşmesi yaptı. Görüşmede DİSK Tekstil'in son attığı mesaj, karakolda kandırılan işçilere sendikanın yönlendirmesi ile imzalatılan dilekçe, Greif sürecini yürütmek için oluşturulan komite vb. konular konuşuldu.

- Kani Beko karakolda işçilere imzalatılan dilekçeyi hazırlayanı bulup gereğini yapacaklarını söyledi. Böyle bir şeyin alçaklık olduğunu, asla kabul edilemeyeceğini vurguladı.

- DİSK Tekstil'in son attığı mesajın kabul edilemeyeceğini, düzeltilmesi için elinden geleni yapacağını,

- Fabrika eğer ki kapatılmışsa açılması için DİSK olarak ne gerekiyorsa yapacaklarını,

- Perşembe günü işçi temsilcileri, DİSK Temsilcileri ve DİSK Tekstil temsilcilerinin katılımı ile bir toplantı yapacaklarını, süre-

cin gidişatına dair bir eylem programı çıkaracaklarını ifade etti.

- Son olarak ve en önemlisi, Arzu Çerkezoğlu'nun direniş karşısındaki olumsuz tutumunun kabul edilemeyeceğinin ve direnişi bilinçli olarak sahiplenmediğinin ifade edilmesi üzerine, bundan sonra Greif sürecini Genel Başkan olarak kendisinin yürüteceğini söyledi."

Fabrikada yapılan genel toplantıda, sendikanın gönderdiği mesaj, DİSK ile yapılan görüşmelerle birlikte son süreç konuşuldu. DİSK Tekstil yöneticileri Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın Greif işçileri arasındaki "Truva atları" üzerinden oynadıkları oyunlar ele alındı. Sıkışan Greif yönetiminin, hem taşeronlar üzerinden hem de sendikacıların ihanetleri ile direnişçi işçileri bölen ve dağıtan hamlelere giriştiği, bundan sonra daha uyanık olunması gerektiği ifade edildi. Toplantı, yaşanan zorluklar karşısında direnmenin tek yol olduğu ve her türlü oyunun üstesinden ancak birlik ve beraberlikle gelinebileceği belirtilerek, "direnişe devam" iradesi ile sonlandırıldı.

DİSK Tekstil'den işçilere yeni bir mesaj gönderildi.

"Arkadaşlar, 2 Nisan tarihi ile ilgili bilgi yanlış anlaşılmaya neden olmuştur. Bu tarihte resmi arabulucu toplantısı yapılacaktır. Perşembe günü DİSK'te oluşturulan komisyon toplanacaktır. Sonuç üyelerimize açıklanacaktır."

Fabrika Komitesi toplandı. Perşembe günü yapılacak toplantının akla karayı göstereceği belirtildi. Toplantının en önemli vurgusu, Perşembe günü komitenin eylemli bir plan çıkarıp çıkarmayacağı oldu. Eğer tekrar oyalama yöntemi izlenirse, bunun üzerine gitme kararı alındı.

Greif işçilerine destek için **Avcılar**'da stand açıldı. Standa ilgi yoğun oldu.

***

"Bir kez daha ihanete uğradık, ama son sözü biz söyleyeceğiz!"

Greif'te fabrika işgalini sürdüren işçiler son günlerde büyük bir oyunla yüz yüze kaldılar. Greif yönetimi, sendika yöneticileri ve taşeron patronlarının işbirliği ile oynanan oyun yoluyla işgal kırılmaya çalışıldı. Rıdvan Budaklar'ın aktif bir biçimde rol oynadığı bu oyuna, DİSK yöneticileri de işçileri çeşitli vaatler ve diplomasiyle oyalayarak bilerek ya da bilmeyerek ortak oldular. Fakat bu oyun da daha öncekiler gibi işçiler tarafından boşa düşürüldü. Tüm bu yaşananlarla ilgili olarak direnişin önderlerinden Orhan Purhan'la konuştuk... (Kızıl Bayrak)

"Vaatler ve diplomasiyle oyalandık"

- Greif'te son günlerde neler yaşadınız?

DİSK Tekstil Genel Merkezi'nde nöbete başlamamızın nedeni, sendika yöneticilerinin bizi sürekli olarak sırtımızdan hançerlemesiydi. DİSK yönetimi, Rıdvan Budak'ın şikayetiyle sendikaya girerek işçileri gözaltına alarak çıkarmaya çalışan polisin ardından devreye girdi. Polisler ilk gelişlerinde işçilerin direnciyle karşılaştı, olay hemen basına yansıdı, sosyal medyada yayıldı. DİSK heyeti bunun ardından gelerek, polisin DİSK'e bağlı sendikaya girerek, DİSK üyesi işçilere müdahale etmesinin kabul edilemeyeceğini, Tekstil Sendikası'nın Greif direnişi sürecini yönetemediğini belirtti. Tekstil Sendikası'nda yaşanan kriz nedeni ile değil, Greif işçilerinin direnişinin kazanması için bir Komisyon kurduklarını dile getirdiler. DİSK'in tarihinde ilk defa TİS sürecine bir Komisyon ile müdahale edildiğini belirttiler. Ar-

tık bütün sorumluluğun bu Komisyon'da olduğu, bu inisiyatifi Rıdvan Budak ve Tekstil Sendikası yöneticilerinin de verdiğini söylediler. Bize de, eğer siz de kabul ederseniz artık bu süreci bu Komisyon yürütecek dediler. Biz de kabul ettik ve sendikadaki nöbeti bitirdik.

Biz işçilerden iki temsilci, Tekstil Sendikası'ndan Muzaffer Subaşı'yla birlikte iki yönetici, Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Limter-İş Sendikası Başkanı Kamber Saygılı, DİSK Yönetim Kurulu Üyesi Celal Ovat ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'dan oluşan bir Komisyon oluşturuldu.

Amaç Greif Direnişi sürecini eylemliliklerle işletmekti. Amerika'daki ve Avrupa'daki sendikalarla bağımız var, buradaki işverenlere ulaşamazsak, Amerika'daki işverenlere ulaşırız; Avrupa'da Hollanda'da Greif'in genel merkezi varmış, orada eylemlilikler yapar bu karardan vazgeçirir, 135 işçi arkadaşı aldırırız; işçilerin de kabul edeceği bir toplu sözleşmeyi imzalarız denildi. Fakat Cuma günü DİSK'te gerçekleşen son toplantıda, Komisyon'un bu planları hayata geçirmek için değil, sadece bizi DİSK Tekstil Sendikası'ndan çıkarmak için kurulduğunu, bir haftalık süreçten bunu anladığımızı söyledik. Çünkü biz Tekstil Sendikası'ndan çıktıktan sonra bu Komisyon toplanmadı. Greif yönetiminin kararını değiştirmediğini belirtmesi ile DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu'nun artık hiçbir şeyin yapılamayacağını belirtmesinden bu sonuç çıkıyor.

Biz Tekstil Sendikası'nda nöbetimizi bitirdikten sonra Komisyon hiçbir varlık göstermedi. Greif yönetiminden randevu istendiği söyleniyor, istenip istenmediği de belli değil. Çünkü biz bir hafta bekliyoruz cevap gelmiyor. Cuma günü DİSK'e gidiyoruz, toplantı sırasında Greif yönetimi arayıp fabrikayı kapattığını söylüyor. Bir ara dışarı çıkıp geri gelen Arzu Çerkezoğlu bu bilgiyi bize aktarıyor. Burada da bir muğlaklık var, kimin aradığı konusunda.

Kani Beko'nun da toplantıda bir açıklaması oldu. "Burada bir oyun dönüyor. Burada dönen oyunların içerisinde ben olmayacağım" dedi. Açıkçası biz onlara da ifade ettik. Hem DİSK Tekstil'in hem de bu Komisyon'un bu şekilde tavır alması, işçilerin içerisinde bir bölme girişiminin olması, Komisyon'un artık bir şey yapmayacağını açıklaması da dahil, hepsinin bir oyun olduğunu belirttik.

Arzu Çerkezoğlu da, "Hayır kesinlikle biz böyle bir oyunun parçası olmayız. Ama siz başından beri yanlış yaptınız. Hem sendikaya hem de bize hakaret ettiniz. DİSK'e hakaret ettiniz" dedi. Gerçekte yapmadığımız şeyleri bize yaptı diye atfederek, kızgınlığını ifade etti. Bu konuşmaların sonucunda daha iyi anlıyoruz ki, DİSK'in komisyon kurmasının nedeni bizi DİSK Tekstil Sendikası'ndan çıkartmakmış.

Biz Kani Beko'ya "neden böyle bir sorun çıkıyor, artık biz bir şey yapamayız diye bir şey açıklıyorsunuz" dediğimizde, Kani Beko kendisinin İzmir'deki direnişleri, Arzu Çerkezoğlu'nun da Greif Direnişi ile ilgili süreci yürütecek şeklinde bir görev dağılımı yaptıklarını belirtti. Buradaki sürece hakim olmadığını, sorumluluğun Arzu Çerkezoğlu'nda olduğunu söyledi.

"Bir kez daha Budak ve Doğan'ın ihanetine uğradık"

- Son yaşadığınız ihanet sürecini nasıl öğrendiniz?

DİSK bünyesinde oluşturulan Komisyonun çalışmalarını beklerken, Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın, fabrika içerisinde bir grup işçinin kafasını karıştırarak, bir operasyona başladıklarını öğrendik. Varolan temsilciler ve komitenin yerine kendilerine uygun temsilciler ve yeni bir komiteyi geçirmeyi planlıyorlardı. Greif yönetiminin "iş akitlerini feshettim" dediği 135 kişiden 5 kişinin işe alınmaması, taşeronların kadroya alınmadığı bir taslağı oylamaya sunmaya hazırlanıyorlardı.

Bu oyuna dahil olan işçileri ortaya çıkardık. Genel bir toplantı

yaptık. Bu işçiler genel toplantıda kimlerle görüştüklerini ve ne konuştuklarını anlattılar. Ardından da yaptıklarının yanlış olduğunu söyleyerek özür dilediler. Ertesi gün sabah bu grup fabrikayı terk edip karakola giderek, 29 Mart'a kadar direnişte olduklarını, bundan sonra bir ilgilerinin kalmadığını belirten ifadeler verdiler. Bu ifadeyi de Greif yönetimine fakslayarak direnişten ayrıldılar. Bu gruptaki işçiler, Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'dan söz aldıklarını ve onların aracılığıyla bu işi yaptıklarını dile getirdiler. Yine arkadaşlarımız birçok kişiyle bu konuyu görüşerek kayda alıyorlar. Hem bu işçilerle hem de Kazım Doğan'la yapılan görüşmeler bunlar. En son Kazım Doğan'ın söylediği şu: "Gidin o arkadaşlarınızla görüşün, karakola gidip ifade verin ve ifadeyi işverene fakslayın."

Bundan sonra bölümlerde toplantılar yaptık, yapılanların nasıl bir oyun olduğu tartışıldı. Herkes artık oyunun tüm ayrıntılarına hakim. DİSK Tekstil Sendikası yönetimi ile yapılmış bir oyun bu. Amaçları belli. Hadımköy'deki fabrikada üretim yapmadığımız için, Dudullu fabrikasında kumaş sıkıntısı yaşanıyor, üretim yapamıyorlar. 2 Nisan'dan sonra yasal olarak greve çıkma hakkımız doğuyor. Bu süreci baltalamak, kendi yaşadıkları sıkışmışlığı gidermek için bu tür ayak oyunlarına başvurmaya devam ediyorlar. Tabii bunu sendika yönetimiyle birlikte yaptıkları için de yarattıkları tahribat büyük oluyor.

Yaklaşık iki haftadır eylemlilikler gerçekleştiremiyorduk. Bu işi organize edenler arasında olanların birçok konuda ayak diremesinin aslında nedeni de böylece ortaya çıktı. Fakat yaklaşık 45 gündür burada yatıp kalkmalarının ardından çekip gitmeleri, böyle bir oyuna katılmaları üzücü. Karakola gidip tazminatlarını zora sokan ifadeler vererek Greif yönetimine fakslamaları, kendi emeklerine yaptıklarına büyük bir saygısızlık ve haksızlıktır.

Bundan sonra direnişte kalan 300'ün üzerindeki arkadaşımızla, hem Greif yönetimine hem de bizi her defasında arkamızdan hançerleyerek ihanet eden sendikacılara birliğimizin ve beraber-

liğimizin gücünü göstereceğiz.

"Kişisel ve grupsal kaygılarını kurumsal sorumluluklarının karşısına koydular"

- Budaklar'ın bu ihanetini DİSK yöneticilerine aktardınız mı?

Biz Cuma günü DİSK'e gittiğimizde; Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın Greif yönetimi ile görüştüğünü, bunun sonucunda işçilerle gizlice buluşup, konuşup farklı bir komite ve temsilcilerle, sözleşmeden bahsettiğini, beş kişi hariç herkesin işe alınacağını söylediklerini, onlarla görüşen işçilerin bunları anlattığını ifade ettik. Burada inisiyatifi siz almıştınız, bunları nasıl açıklıyorsunuz diye sorduk. Bu sizin inisiyatifinizi de yok sayan bir tutum dedik. Fakat onlar bu meseleyi de geçiştirdiler. Sendikacıların Greif yönetimi ile görüşebileceklerini, tam olarak her şeyi bilmediklerini, öğreneceklerini dile getirerek yuvarlak cevaplar verdiler.

Arzu Çerkezoğlu'nun da meseleyi bir direnişin başarısı üzerinden değil de, kendisi üzerinden kişisel bir mesele olarak ele alması ve her tartışmada da kendisine yapılanları, söylenenleri önplana çıkarıp, oradan tutum alması, burada kurumsal olarak DİSK'in sorumluluklarının önüne geçen bir tutum olarak karşımıza çıktı.

Direnişe hiçbir katkılarını göremedik. DİSK Yönetim Kurulu'nun, konfederasyonlarına bağlı olan bir sendikanın üyesi olan işçilerin böylesi bir direnişine kayıtsız kalması, kendisine bağlı sendika yöneticilerinin direnişi yönetemediği kararına varıp bir adım atmaması ve gerisin geri tüm inisiyatifi DİSK Tekstil yöneticilerine bırakmasını yorumlamayı artık kamuoyuna bırakıyorum.

Tabii Kani Beko'nun da sorumluluğu Arzu Çerkezoğlu'na bırakarak, bu sürecin yaşanmasında bir payı olduğunu düşünüyo-

rum. Bu saatten sonra Kani Beko'ya, DİSK adına muhatabımızın kendisi olduğunu, bundan sonraki süreçten de Beko'nun sorumlu olduğunu, başka bir yönetici de tanımayacağımızı söyledik. Çünkü, bugüne kadar muhatap olduğumuz yöneticiler, direnişe mücadelenin ihtiyaçları çerçevesinde değil, dar grupçulukla yaklaştı.

"Son sözü biz söyleyeceğiz"

Greif yönetiminin saldırılarını yoğunlaştırması, sürekli polis saldırısını gündeme getirerek işçiler üzerinde yaratılmak istenen korku atmosferi, sendikacıların direnişteki işçileri bölen ve yönetimin saldırılarına açık hale getiren ihanetçi pratiği, direnişimize yönelik sistemli bir saldırının parçalarıdır. Fakat bu tablo aynı zamanda Greif yönetimi ile işbirlikçilerinin sıkıştığını da gösteriyor.

Artık sürecin son aşamasına gelinmiştir. Burada bir taraf kırılacak ve kaybedecek. Elbette ki biz işçiler olarak hem Greif yönetimi, DİSK Tekstil Sendikası yöneticileri hem de içimizdeki Truva atları ve DİSK Genel Merkezi olmak üzere tüm bu cephelerde ayak oyunlarına karşı mücadele verdik. Direniş sürecinde yaşadığımız sıkıntılar da zaten DİSK Tekstil Sendikası'nın yürüttüğü politikaların ürünüydü. Biz bunları aşarak, mücadelemizi fiili-meşru çizgide sürdürerek zaferle sonuçlandıracağız. Eylem ve etkinliklerimize devam edeceğiz. Dağılıp parçalanacağımızı düşünüyorlarsa yanılıyorlar. Onlara istedikleri fırsatı vermeyeceğiz.

Greif yönetiminin de ne kadar sıkıştığını biliyoruz. Her türlü kirli oyunu oynamaya devam ediyorlar. Ama istediklerini asla alamayacaklar. Greif'in tüm fabrikalarına yine gideceğiz, oradaki çalışmalarımız da yine devam ediyor. 2 Nisan'dan sonra yasal grev hakkımız da doğacak, bu hakkımızı da kullanacağız. Son sözü biz söyleyeceğiz, direnenler söyleyecek...

Kızıl Bayrak

Direnişin 52. günü (2 Nisan)

Gebze BDSP dün akşam Hadımköy fabrikasına gelerek dayanışma nöbetine başladı. Polis saldırısı ihtimaline karşı gece sıkı güvenlik kontrolleriyle geçti. Fabrika kapısı önüne kadar gelen resmi polis aracı devriye gezerek tacizde bulundu.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu toplantısını gerçekleştirdi. Çalışmalarını değerlendirerek, planlamalarını gözden geçirdi. Şiir Komisyonu'nda yeralan işçiler de şiir çalışmalarını sürdürdüler.

Gün içerisinde taşeron patronları işçileri aramaya devam etti. İşçilerin ücretlerini ödemek için çıkış kağıtlarını imzalama şartı dayatıldı.

İşçiler genel toplantılarını yaptılar. Toplantıda arabulucu ile görüşmenin başladığı aktarılarak, bu görüşmelerin anlamı üzerine duruldu. Mücadele kararlılığından ödün verilmeden direnişin sürdürülmesi gerekliliği belirtildi.

Greif işçileri direnişe dair bir bilgilendirme bülteni yayınlayarak, haftanın gelişmelerini ve önümüzdeki günlerin eylem ve etkinlik programını yansıttılar.

BİR-KAR Almanya'daki Greif merkezinde gerçekleştirdiği eylemi fabrika içine taşıyarak Greif işçilerine direnişi anlattı. Ardından fabrikanın olduğu bölgede uzun bir yürüyüş yaparak çevredeki emekçilere seslendiler, bildiri dağıttılar.

Direnişin 53. günü (3 Nisan)

Boğaziçi Köprüsü eylemi

Greif işçileri mücadele kararlılıklarını eylemleriyle gösterdiler. Eylemin örgütlenmesinde direnişçi kadın işçilerin inisiyatifi önemli bir rol oynadı. Boğaziçi Köprüsü'nde yolu keserek basın

açıklaması yapan direnişçiler, kazanana kadar mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ettiler.

"Greif'te direniş kazanacak! Patron sendika işbirliğine son!" pankartı açan işçiler, basın açıklamasını bitirdikten sonra kolluk güçlerinin müdahalesiyle karşılaştılar. Polisler işçileri yolun kenarına iterken, işçiler de "Direne direne kazanacağız!" sloganını haykırdılar.

Buradan Anadolu Yakası yönüne doğru yürüyen işçiler, karakola gelindiğinde polis saldırısına uğradılar. Polisin zor kullanması üzerine arbede çıktı. İşçiler polis zoruyla karakola götürüldüler.

Eylem yapan işçiler hakkında, "2911 sayılı kanuna muhalefet", "trafik güvenliğini engellemek" üzerinden işlem yapıldı. Susma hakkını kullanan işçiler sağlık kontrolünün ardından serbest bırakıldılar.

İşçiler DİSK önlüklerinin arkasına kalemle GREİF yazdılar ve Kadıköy'e yürüdüler.

Boğaziçi eylemcileri fabrikaya döndüklerinde, fabrikadaki direnişçiler arkadaşlarını coşkulu ve gür sloganlarla ana yolun başında karşıladılar. Hep beraber atılan "Direne direne kazanacağız!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!", "İşgal, grev direniş!" sloganlarıyla fabrikaya yürüdü.

DİSK Tekstil'in yeni ihaneti ve DİSK'in tutumu

İşçilerin bir kısmı Boğaziçi eylemini gerçekleştirirken, fabrikada kalan işçiler genel bir toplantı gerçekleştirdiler. Toplantıda süreç konuşuldu ve DİSK, DİSK Tekstil yöneticileri ve Greif işçilerinden oluşan Komisyonun toplantısına gidecek işçi heyeti belirlendi. Heyet DİSK Genel Merkezi'ne gitti.

Toplantıda DİSK Tekstil yönetiminin yeni bir ihaneti ve provokasyonu ile karşılaşıldı. Toplantı başlamak üzereyken, DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve DİSK Tekstil Genel Sekreteri Mu-

zaffer Subaşı, Engin Yılgın'a işten çıkarıldığına dair bir belge verdi. DİSK Genel Başkanı Kani Beko ve diğer sendika yöneticilerinin bu duruma ses çıkarmadıkları ifade edildi.

Greif işçileri konuya dair bir açıklama yaptılar: "*Engin arkadaşımızın direnişin başından beri yanımızda olmasını kaldıramayan bürokratlar, bu tutumları ile GREIF yönetimiyle işbirliği içinde olduklarını bir kere daha göstermişlerdir. DİSK ve bağlı sendikaların yöneticileri bu provokatif tutuma karşı tavır almalıdırlar. GREIF işçileri olarak bu kararı tanımadığımızı buradan ilan ediyoruz. Fabrika komitesi toplantısında DİSK Tekstil'in bu kararını değerlendirerek atacağımız adımları kamuoyuna duyuracağız.*"

Akşam fabrikada yapılan genel toplantıda, DİSK toplantısı ve gelişmeler hakkında bilgilendirme yapıldı. DİSK heyetinin, işçilerle toplantı yapmadan önce Rıdvan Budak'la toplantı yaptığı, Budak'ın bir mazeret belirterek gittiği; ardından DİSK heyetiyle görüşüldüğü, Kani Beko'nun fabrikanın kapatıldığını söylediği, artık DİSK Tekstil Sendikası ile Greif işçilerinin süreci birlikte yürütmesi gerektiğini, kendilerinin bir şey yapamayacağını belirttiği aktarıldı.

Ayrıca, toplantıda bulunan DİSK Tekstil Sendikası yöneticisi Muzaffer Subaşı'nın, Engin Yılgın'a iş sözleşmesini fesheden bir belge verdiği, ardından Greif yönetimi ile görüşme yapmak üzere DİSK binasından çıkıldığında, DİSK heyetinin Yılgın'ın Greif yönetimi ile görüşmeye gitmesine karşı çıktığı, Yılgın'ın gelmesi durumunda kendilerinin gelmeyeceğini ifade ettikleri, bunda diretilmesi nedeniyle Yılgın'ın görüşmeye katılmadığı ifade edildi.

Greif yönetimi ile görüşmeye gidildiğinde, önce Kani Beko'nun yarım saat kapalı kapılar ardında heyet dışı görüşme yaptığı, ardından yönetim ve işçilerin yer aldığı heyetle birlikte Greif yönetimi ile görüşme yapıldığı söylendi. Greif yönetiminin, fabrikanın kapatıldığını, işçilerin haklarından doğan ücretlerin ödeneceğini belirttiği aktarıldı.

Toplantının ardından işçiler bölümlerine dağıldılar. Bölümlerde komite toplantıları gerçekleştirildi.

***

Esenyurt BDSP'nin bu hafta yürüttüğü faaliyetlerde, Greif işçileriyle dayanışma kutuları birçok mahallede esnaflara ve Gölge Kültür Merkezi'ne bırakıldı. İşçilerin ihtiyaç listesi, hesap ve iletişim numaralarının yer aldığı "Greif işçileriyle dayanışmayı büyütelim!" ve BDSP'nin "Greif işçileri yol gösteriyor-İşgal, grev, direniş!" ozalitleri Esenyurt'un mahallelerine yapıldı. Ayrıca imza standı açıldı ve bildiri dağıtıldı.

İzmir-Aliağa BDSP, Aliağa'nın emek ve kitle örgütleriyle *"Greif direnişi ve güncel görevler"* konulu bir toplantı yapma kararı çerçevesinde çalışmalarını tamamlandı. Petrol-İş, Eğitim-Sen, Emekli-Sen, Makina Mühendisleri Odası, Genel-iş, ÖDP, BDP, TKP ve Alevi Kültür Derneği'ne çağrı davetiyeleri ile birlikte Greif broşürleri ulaştırıldı.

***

DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Örgütlenme ve Uluslararası İlişkiler Daire Müdürü ***Emre Eren Korkmaz****, sendikal ihanetin derinleşmesi üzerine Greif işçilerinin* DİSK Tekstil binasında grev nöbetine gittiği günün gecesinde *(17 Mart,) gerçekleri çarpıtan ve devrimcileri hedef gösteren son derece düzeysiz bir metin kaleme almış, değişik kesimlere göndermişti.*

Bütün bir işgal süreci boyunca ihanet pratiğinin bir parçası olan bu işbirlikçinin *yalan ve karalamalara dayalı iddialarını veri alan 44 sendika uzmanı, ihanetin kendisini değil ihanetten hesap soranları mahkum eden "zorunlu bir açıklama" yayınladılar.*

Bunun üzerine ***Kızıl Bayrak*** *gazetesinde yayınlanan aşağıdaki yazı Eren Korkmaz'*ın kimliğine ve kişiliğine açıklık getirirken, ***Greif işçileri*** *de 3 Nisan günü, 44 sendika uzmanının ihaneti savunmak anlamına gelen açıklamasını eleştiren bir metin kaleme aldılar.*

Eren Korkmaz: Çamurlu sularda yüzen bir ihbarcı ve işbirlikçi

Greif yönetimi, taşeron patronları ve sendika bürokratları direnişin kırılması için çok yönlü bir çaba içindeler. Fakat bu efendiler ve işbirlikçileri arasında öyle bir isim var ki, devrimcilerle kurduğu ilişkiyle tanındığı için özel olarak dikkat çekiyor: DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Örgütlenme ve Uluslararası İlişkiler Daire Müdürü **Emre Eren Korkmaz!** Devrimcilik iddiasında bulunan bu zat, patronlarla işbirliği yaparak işçi sınıfı mücadelesine ihanet ediyor. Bunun yanında devrimcileri hedef göstererek ihbarcılık yapıyor.

Greif işçilerinin sendika genel merkezine gittiği güne dair bir yazı kaleme alarak ilerici-sol güçlere mail gönderen Korkmaz, yalan ve çarpıtmalarla hem direnişe düşmanlığını gösterdi, hem de başından beri direnişin yanında olan sınıf devrimcilerini polise hedef göstermeye çalıştı.

Utanmaz yalancı!

17 Mart günü sendika binasında bulunan ve Ergün İşeri'nin rahatsızlanması üzerine onunla birlikte sendikadan ayrılan Korkmaz'ın yazıyı aynı akşam kaleme aldığı anlaşılıyor. Yaptıklarının işçi sınıfı davasında ihanetle anılacağını bilen Korkmaz, sıcağı sıcağına bir yazı yazarak sonraki günlerde söylenecekleri itibarsızlaştırmaya, sendika yöneticilerine dönük eleştirileri ilerici kamuoyu nezdinde boşa düşürmeye çalışıyor. Tüm bunların yanında, bir taraftan da kendisini kurtarmaya, ihanetini gizlemeye çalışıyor.

Ancak tüm çabası nafile! Zira o akşam tüm yaşananlar *Eksen TV*'den canlı olarak yayınlandı. Binlerce insan sendika bürokratlarının tehditlerini, "Beğenmiyorsanız istifa edin" sözlerini canlı

olarak dinledi. Bunun yanında, canlı yayına konu olan anlar, daha sonra da tarafımızca yayınlandı. Devrimci ve ilerici kamuoyu yaşananları dolaysız olarak izledi. **E. Eren Korkmaz**, bu tarihi belgelerin devrimcilerin arşivinde tutulacağını ve bu ihanetçi takımının her fırsatta karşısına çıkarılacağını tahmin edememiş olsa gerek, böylesine yalan dolu bir yazıyı kaleme alma cüreti gösterebildi.

Yazıya gelirsek; **E. Eren Korkmaz**, o gün ölüm dahi olabileceğini, ucuz kurtulduklarını iddia ediyor. Ölüm riski olduğu kısım doğru olsa bile, bunun sorumlusu ne işçiler ne de Korkmaz'ın o çok korktuğu *Kızıl Bayrakçılar*'dır. Bu riskin sorumlusu işçileri sopalarla tehdit eden -ki Korkmaz bunu da çarpıtıyor- ve eline cam bardak alarak muhabirimize saldıran sendika bürokratlarıdır.

Korkmaz, sendikanın yaptığı açıklamanın kaldırılmasının istendiğini, ancak orada bulunanların yazıyı okumadıklarını iddia ediyor. Orada sesli okununca işçilerin itiraz etmediklerini ileri sürüyor ve "çünkü yazıda hiçbir sorunlu nokta yoktu" diyerek ihanet belgesini bir kez daha sahipleniyor.

Böylelikle amacın sendikaya duyulan tepkiyi ifade etmek değil, sendikacıları saldırtarak direnişin gündeminin değiştirilmesi olduğunu ima ediyor. Yazının geri kalanında da bunu açıkça dile getiriyor zaten. Hatta işçilerin ve devrimcilerin bunu başaramayarak saldırıya geçtiklerini ileri sürüyor. "Ciddi bir fiziksel şiddet ve işkenceye maruz kaldıklarını" iddia ediyor.

"Kraldan çok kralcılık" yapan Korkmaz, fütursuzca savurduğu kalemini durduramıyor, korumaya çalıştığı ağalarının yalan söylediklerini ifade ediyor. Korkmaz, sendika binasında "Benim sırtımda 7 kurşun var. 12 Eylül'de bedeli ben ödedim" diyerek külhanbeyliği yapan, sitedeki yazının kaldırılacağını duyururken "Biz zaten öğlen bunun kararını almıştık" diyen ve sonunda özür dileyen DİSK/Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı'nın korktuğunu, bunun için yazıyı kaldırıp özür dilediğini söylüyor. İşçilerden özür dileyen DİSK/Tekstil Sendikası Genel Başkan

Yardımcısı Nuri Toprak'ın da aynı durumda olduğunu söylemiş oluyor.

Haddini aşıyor!

E. Eren Korkmaz, sabır sınırlarını zorlayan bir densizlikle ve haddini aşarak, devrimcilerle işçileri polise hedef gösteriyor. Korkmaz'ın bu tutumu, kendisini devrimci sayan birinin içine düşebileceği rezilliğin en ibret verici örneklerinden biri!

Polisin sendikaya gelenleri engelleyebileceğini düşündüklerini söyleyerek içine düştüğü acizliği ve rezil tutumunu da dışa vuruyor. Bu kadarı devrimciler tarafından bir nebze 'anlaşılır' sayılabilir. Çürümüş, sendikal bürokrasinin bataklıklarına batmış, genç yaşına rağmen şeceresine sınıfa ihanetin örneklerini yazmış bu zatın polisten medet umması gayet 'anlaşılır.'

Ancak "Göstere göstere gelmelerine, saldırmalarına ve herşeyi canlı çekmelerine karşın polis ise gayet kayıtsızdı" diyerek -üstü kapalı da olsa- direnişçi işçilerin ve devrimcilerin polisle işbirliğinde bulunduklarına dair ithamlarda bulunmak en yalın ifadeyle 'suçtur!' Ve haddini aşarak, devrimcilere yönelik böylesi karalamalara kalkışanlar bu suçlarının cezasını da çekerler!

İhanetini saklıyor, görüşmeleri çarpıtıyor!

Greif'in Dudullu'daki fabrikasında işbaşı yapılmasında DİSK/Tekstil Sendikası İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan'la birlikte rolü olan bu zat -Greif baştemsilcisi bunu yüzüne söylediğinde başını eğip sessiz kalmıştı-, patrondan gelen teklifin kabul edilmediğini, şimdi hepsinin kaybedildiğini, insanların yoksul ve işsiz kaldığını ileri sürüyor.

Korkmaz'ın bu iddiaları, bizzat Greif işçilerinin yaptığı açıklamalara çarpıp parçalanıyor. Patronun bir kısım işçinin taşeronda kalmasını dayattığını görmezden gelen Korkmaz'a en iyi cevabı

bizzat işçiler veriyor. Hiçbir arkadaşlarının taşeronda kalmaması için direnişi sürdürme kararı alan işçiler, Korkmaz gibilerin anlayamayacağı bir kardeşlik ve dayanışma ruhu sergiliyorlar. Korkmaz yoksulluk ve işsizlik edebiyatı yapadursun, işçiler "Aç da kalsak, işsiz de kalsak onurumuz için direniyoruz" diyorlar. Bu işçiler o kadar onurlu işçilerdir ki, sendika binasına gittikleri gün, aidat vermedikleri söylenerek susturulmaya çalışılmaları üzerine, gecenin sonunda sendikadan günlük ihtiyaçlarına dair hiçbir şey talep etmemiş, yarım ağızla gelen yemek önerilerini geri çevirmiş, kendi sınırlı imkanlarıyla sorunlarını çözmüşlerdir. İşçi sınıfının haklı davası karşısında ihaneti seçmiş birinin bu değerleri anlaması beklenemez elbette.

Korkmaz'ın tekliflere dair söyledikleri üzerine ise işçiler defalarca açıklama yapmışlardı. Korkmaz kamuoyunun bu açıklamaları görmediğini ya da yalan makinesini çalıştırdığında karşısına çıkarılamayacağını sanıyor olsa gerek. Devrimci ve ilerici kamuoyu, internet sitemiz ve gazetemizden konuya dair tüm bilgilere ulaşabilirler.

Ancak Korkmaz'ın amacı farklı. O, bir kez daha sınıf devrimcilerini hedef göstermeye çalışıyor. Direnişin kaybedildiğini, sınıf devrimcilerinin işçilerin tepkisinin kendisine yönelmemesi için sendikayı hedef gösterdiğini ileri sürüyor. Başta da dediğimiz gibi, hem kendini hem de yöneticilerini korumaya çalışıyor. Sınıf mücadelesinde tarihi bir yer tutan direniş karşısındaki 'tarihi ihanetinin' üzerini örtmek istiyor.

Devrimcilere dil uzatan bir alçak!

Korkmaz'ı uyarıyoruz: Bunlar sıradan eleştiriler değil, fazlasıyla ağır ithamlar. Hele ki söz konusu devrimciler ise üzerine defalarca kez düşünülerek söylenmesi gereken sözler. Onuru için ağır bedeller ödeyen, devrimci ve ilerici kamuoyu ile işçi ve emekçi kitlelere karşı açıklığı kendi kimliğinin bir gereği/sorum-

luluğu sayan sınıf devrimcilerinin böyle küçük hesaplar yaptığını, bu da yetmezmiş gibi devrimcilerin polisle işbirliği içinde olduklarını öne sürmek büyük cüret ister. Bu cüreti kuşananlar yaş tahtaya bastığında ise "ah vah edip inleme" hakkına sahip değildirler! Tarih karşısında yaptıklarının hesabını verir, bedelini öderler!

Her şey ortada ve açık!

Sözünü ettiğimiz yalan ve çarpıtma dolu metin üzerine söylenecek daha pek çok şey var elbette. Şube başkanı ve çalışanlarının fabrikaya alınmaması, bazı işçilerin hain ilan edilerek kovulması vb... Tüm bunların yanıtları hem geçmiş haberlerimizde hem de bizzat Greif direnişçilerinin yaptığı açıklamalarda tüm açıklığı ile anlatılmaktadır. Bu nedenle burada tekrar yanıtlamayı gerekli görmüyoruz.

Ayrıca, devrimci ve ilerici kamuoyu, Korkmaz'ın anlattığı geceye dair görüntüleri bizzat izleyerek metnin baştan aşağı yalan olduğunu rahatlıkla anlayabilir. Görüntüler internet sitemizde ve ***Eksen TV*** arşivinde mevcuttur.

Kızıl Bayrak, 4 Nisan 2014, Sayı: 14

E. Eren Korkmaz'ın yalan, çarpıtma ve karalamalarla dolu ibretlik yazısı...

sevgili arkadaşlar,

bugün sendikada çok ciddi bir linç saldırısına maruz kaldık. greif işyerinin kapanmasını gerekçe gösteren yaklaşık 60 kişilik bir grup, bunların yaklaşık 30u dışarıdan kızılbayrakçı, doğrudan bizlere saldırdılar, sendika yöneticilerini yumrukladılar, tartakladılar, ancak bir odaya sığınıp kapıyı klitleyerek kendimizi kurtardık. saldıranlar bu örgütün elemanları ile işçiler arasında yakın zamanda hapse girip çıkan 3-5 gözü dönmüş genç. yani ölüm dahi olabilirdi, çok ucuz kurtulduk. şöyle diyeyim, 6. kat-

tayız ve pencere açıktı ve o itiş kakış içinde onlarca kişi üstüne saldırırken birinin düşmesi muhtemeldi.

sürekli videoya çekerek ve canlı yayın yaparak ve hedef göstererek sendikada terör ortamı yaratıldı, sendikanın sitedeki yazısı değiştirildi, kendi yazıları konuldu, ayrıca 2-3 yöneticiye zorla işçiden özür diletildi. elimizi öptüreceğiz lafları da geçti, neyseki yapmadılar. sonra da şube başkanlarının kaldığı odayı çevirip kamera altında 1 saati aşkın süre nutuk attılar. ciddi bir fiziksel şiddet ve işkenceye maruz kaldık. ayrıca daha birçok talep üretip dayattılar.

halen sendikada yöneticilerimiz mahsur durumda. lütfen yayınladıkları bize hakaret ettiler vb yalanlara inanmayın. örneğin yöneticinin sopamı getirin dediğini iddia ediyorlar. oysa yönetici aba altında sopa göstermeyin demişti. yine sitedeki yazıya karşılar ama hiçbirinin okumadığını anladık. ben çıktısını alıp bir yöneticiye sesli şekilde yazıyı okuttum ve arkadaşların itiraz ettikleri noktaları belirtmelerini, onları değiştireceğimizi öğlen söylemiştik. okuyup dinlediler ve tek bir itiraz getirmediler çünkü yazıda hiçbir sorunlu nokta yoktu.

bu kadar göstere göstere saldırıya gelmelerine, saldırmalarına ve herşeyi canlı çekmelerine karşın polis ise gayet kayıtsızdı, en azından kapı girişinde bu kesimin girmesini engelleyebilir diye düşünüyorduk ama çok rahattılar ve bilerek hiçbir şey yapmadılar. diske yönelik saldırıdan kaygılı olmadıkları anlaşıldı.

sendika hiçbir sözleşmeye imza atmış değil, fabrikayı işveren kapamış, direniş sürecinde en ufak eleştiri getiren demokrat, devrimci işçileri hain diye kovuldu, sendika şube başkanını ve çalışanlarını içeri almadılar, çalışmaya karar veren dudullu işçilerine de hain vb ithamlarda bulundular. birçok iddiaları o kadar asılsız ki. mesela şube başkanı taşeron patronlarıyla görülmüş dediler, kanıt deyince ise bir işçi arabanın içindekini başkana benzetmiş vb gibi kanıtlar öne sürülüyor.

bu maceracı politika karşısında fabrikanın kapanmasıyla

1000e yakın işçi işsiz kaldı. işçilerin tepkilerini kendilerine yöneltmemek için bugün bu oyunu oynadılar. asıl istedikleri sendikacıların veya polisin saldırması ve kamuoyunun gündemini bu şekilde değiştirmekti. fabrikanın kapanmasına neden olan hataları değil de sendikacıların şiddeti öne çıkarılacaktı. ancak istedikleri olmadı ve kendileri saldırdı.

işverenin reddettikleri son teklifte ise taşeronun kaldırılması kabul etmişlerdi. bakmayın alt düzeyde firma yetkililerinin yaptıkları bir konuşmayı bahane etmelerine, 120 tl iyileştirme zammı, üstüne % 16 zam, 1.5 yıl 3 ikramiye, sonra 4 ikramiye vb haklar vardı. 800 lira maaş alanın maaşı 1350 tlye çıkacaktı. şimdi hepsi kaybedildi. 1000 işçi taşerondan kurtulamadı, insanlar yoksul ve işsiz kaldı, sendika güç kaybetti.

işte tüm bu nedenle sendikayı düşman ilan edip, dikkatinizi çekerim işvereni değil, hiçbir talepte işvereni bulamazsınız, bugün de işgal yaparak ve polisin veya sendikanın saldırısına uğrayarak meseleyi kendi suçlarından uzaklaştıracaklardı, ama bu motivasyonla kendileri saldırdılar ve sendikanın sattığına dair, yani bu fiziksel saldırıyı meşrulaştırabilecek (ki 60 yaşında bir adama bu sebeple yumruk atmanın meşruiyeti olur mu ama) tek bir kanıtları da yok. çünkü sendika sözleşmeyi imzalamayı reddetti.

neyse çok uzatmayayım, ama çok gergin bir gece yaşadık, çok korktuk, darp edildik. ben 11de ayrıldım. ama yöneticiler halen esir ve durumları kötü. ama diske yönelik bu saldırının saldıranlara bir yararı olmayacak. Bir de eğitim sen 6 nolu şube yöneticisi de saldıranlar arasındaydı. bu da çok üzücü

iyi akşamlar

Emre Eren Korkmaz

DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Örgütlenme ve Uluslararası İlişkiler Daire Müdürü

44 sendika uzmanı ihaneti savunduklarının farkında mı?

Greif işçileri 3 Nisan günü 44 sendika uzmanının imzasıyla yayınlanan "zorunlu açıklama" ya yanıt verdiler. Direnişin başından bu yana, kendilerine karşı açık bir ihanet ve işbirliği tutumu içerisinde olan DİSK/Tekstil Sendikası uzmanı Eren Korkmaz'a şiddet uyguladıkları için kendilerini kınayan uzmanlara, "ihaneti savunduğunuzun farkında mısınız?" sorusunu yönelttiler ve gerçekleri öğrenmek üzere onları işgal fabrikasına davet ettiler...

DİSK Tekstil İşçileri Sendikası Örgütlenme ve Uluslararası İlişkiler Daire Müdürü Eren Korkmaz direnişimize karşı ihanetçi ve ihbarcı bir tutum sergilemiştir. Bu tutumları toplu sözleşme taslağının hazırlandığı günlerden beri de sürmektedir. Bu tutumu tarafımızdan tepkiyle karşılandığı gibi bağlı bulunduğu siyasi kurum tarafından da sahiplenilmemiştir. Eren Korkmaz'ın direnişimize karşı tutumlarını ve yayınladığı açıklamayı ilk olarak bağlı bulunduğu DDSB (Devrimci Demokratik Sendikal Birlik) ile görüştük. Kısa bir süre sonra DDSB temsilcisi bize dönerek, Eren'in yaptıklarının hiçbir biçimde kabul edilemeyeceğini, kendisi ile bütün ilişkilerini kestiklerini ifade ettiler.

Bağlı bulunduğu siyasi kurum dahi böyle bir tavır almışken, sendika uzmanlarının işçi sınıfına ihanet eden ve ihbarcılık yapan böyle bir kişiyi sahiplenmesi bizi düşündürtmektedir.

Ayrıca yayınlanan açıklama gerçek dışı çarpıtmalarla doludur. Açıklamanın başında "DİSK/Tekstil Sendikası Genel Merkezi'ne giden bir grup" denilmektedir. Siz kaleme aldığınız yazıda şaibe yaratmak için bir grup demişsiniz. Her yöne çekmeye müsait bir ifadeyi kullanmışsınız. Biz size o grubun kim olduğunu söyleyelim. O grup Greif işçileri heyetidir. DİSK Tekstil'e gitmeden önce aynı heyet DİSK genel merkezi yöneticileri ile bir görüşme yapmıştır. Halen daha o grubun Greif işçileri olduğundan tatmin

olmadıysanız. Arzu Çerkezoğlu, Kani Beko ve o gün DİSK'te olan diğer yönetici ve çalışanlara sorabilirsiniz. Hiç olmadı o gün DİSK Tekstil'de bulunan Ergün İşeri'ye sorabilirsiniz.

Açıklama kısa ama gerçeklikten uzak ifadelerle dolu. Eren Korkmaz'a tepkimiz sendika uzmanı olduğu için değildir. Tepkimizin nedeni direnişimize karşı belgeleri ile ortada olan bir ihanet ve ihbarcılık içinde olmasıdır. Sendika nöbetine gittiğimiz günün gecesinde gerçekleri çarpıtarak bir açıklama yayınlamıştır. Bu açıklamada Greif işçilerini "hapishane kaçkını, hapçı, polisle işbirliği içinde" vb. biçimde itham etmiştir. Bizlere ve onurlu direnişimize alçakça laf söyleyen ve direnişimizi itibarsızlaştırmaya çalışan kişi ve kişilere öfke duymamız sizce normal değil midir?

Tam da sendikaya gittiğimizde Eren Korkmaz'a bu yazıyı kimin ve neden yazdığını sorduk. Kendisinin yazdığını söyledi. Sınıfımıza ihanet etmiş bir kişiye duyduğumuz öfke ile hareket ettik. Eğer ki linç etmek ya da bir odaya kapamak gibi derdimiz olsaydı yapardık. Hiç kimse de bizi o an için orada engelleyemezdi. Biz sınıf mücadelesinin bugünün koşullarında en sertini veren işçileriz. Greif yönetimi ile iç içe geçmiş sendika ağalarına karşı da mücadele veriyoruz.

Direnişimize katkı sunmamış, bir ziyaret dahi yapmamış, bunları da bir kenara bıraktık, bu metnin altına imza atmadan önce Greif işçilerinden bilgi alma ihtiyacı dahi duymamış sendika uzmanları topluluğunu kınıyoruz. Acaba Greif fabrikasının nerede olduğunu 44 uzman arkadaşımız biliyor mu? Bunu da merak ediyoruz. Biz sizden tarihe mal olmuş bu direnişe elinizden geldiğince destek olmanızı isterdik. Siz ihanetçinin savunuculuğu ile karşımıza çıkıyorsunuz.

Bizler biliyoruz ki, Greif işçilerini kınayan metnin altında imzası olan uzmanların bir kısmının Eren Korkmaz'a neden tepki gösterdiğimizden bile haberleri yoktur.

Biz bu uzman topluluğuna Greif direniş fabrikasından bir

çağrıda bulunuyoruz. Gelin direniş fabrikamızı ziyaret edin. Direnişimizle ilgili sohbet edelim. İşçi sendikası uzmanına yakışan da Greif'e gelmektir. Eren Korkmaz'a karşı tutumumuzu da gelin konuşalım, biz yanlışsak biz, siz yanlışsanız siz, hatanızı düzeltin. Aksi durumda farkında olmadan ya da olarak ihaneti ve ihanetçiyi sahiplenmiş olacaksınız.

Sendika.org sitesine de bir çift lafımız olacak. Biz direnişimizle ilgili her açıklamayı bu siteye de gönderiyoruz. Nedense hiçbir açıklamamıza tam olarak yer vermediler. Yer verdikleri açıklamalarımızı ve haberlerimizi ise tabiri caizse "ehlileştirerek" verdiler. Fakat direnişimize karşı yayınlanmış bir açıklamayı ise anında yayınlamaları düşündürücüdür. Biz inatla açıklamalarımızı sendika.org sitesine de göndermeye devam edeceğiz. Bu açıklamamızı da göndereceğiz.

Sonuç olarak

Sınıf mücadelesi zor iştir. Mücadelenin keskinleştiği ve safların daha da belirginleştiği dönemlerde nerede durulacağını bilmek de zor iştir. Mayasını sağlam almışlar işçi sınıfının zorlu mücadelesinden yana tavır alırlar. Mayası bozuk olanlar ise dolaylı ve direk sınıfımızın mücadelesinin karşısında yer alırlar. Greif direnişimiz bu tabloyu bütün açıklığı ile ortaya koydu. Biz kimin nerede olduğunu gördük. Arada kalanlara da çağrımız tercihinizi yapın.

Biz kazansak da kaybetsek de patronlar sınıfı ve sendikal bürokrasi önemli bir yara almıştır artık. Bunun haklı gururu ve onurunu yaşıyoruz.

Onun için en zor anlarımızda bile "ya kazanacağız ya kazanacağız" dedik, yine diyoruz.

DİSK Tekstil üyesi işgalci Greif işçileri

3 Nisan 2014

Direnişin 54. günü (4 Nisan)

Bugün yapılan genel toplantıda sendika-patron işbirliği ile yapılan saldırılar değerlendirilerek, teslimiyet dayatmalarına boyun eğmeme kararı alındı. İşçiler toplantıyı coşkulu sloganlarla sonlandırdılar.

Bahçeşehir'de TOKİ'ye ait Emlak Konut projesi işçileri üç aylık maaş alacakları için iş bırakma eylemine başladılar. Greif işçileri direnişteki inşaat işçilerini ziyaret ettiler.

Şiir Komisyonu, önümüzdeki günlerde yapılacak etkinlikler için hazırlıklarını sürdürdü.

Akşam saatlerinde "Sınıf mücadelesi ve sendikal bürokrasiyle mücadele" konulu bir seminer düzenlendi. Açılış konuşmasını yapan Orhan Purhan, direnişin uzadığını ancak dağılacaklarını zannedenlerin yanıldığını ifade etti ve sözü Metal İşçileri Birliği temsilcisine bıraktı.

Metal İşçileri Birliği temsilcisi sınıf mücadelesinden örnekler vererek başladığı konuşmasında, şu an Greif'te yaşanan tablonun TEKEL direnişinde de kendisini gösterdiğini belirtti. Greif işçilerinin ekmeği ve onuru için direndiğine dikkat çekerek, bu direniş ile Greif işçilerinin de sınıf hareketinin de büyük kazanımlar elde ettiğini, bu süreçte asıl kaybedecek olanın sendika bürokratları olduğunu söyledi. Bazı sendika uzmanlarının "şiddet uyguladılar" gerekçesiyle ihaneti desteklediklerini ifade eden temsilci, işçi sınıfının mücadele tarihinin kendi yasalarını yarattığını, toplumların hiçbir zaman ihbarcı ve hainleri sahiplenmediğini vurguladı. Seminer alkışlarla sona erdi.

***

Greif Fabrika Komitesi 3 Nisan'da DİSK'le yapılan görüşmeye ilişkin yazılı bir açıklama yaptı...

İhanetin son perdesi dün sahnelendi

Direnişimizin 53. gününde DİSK, DİSK/Tekstil ve Greif işçileri temsilcilerinden oluşan komitenin toplantısı yapıldı. Komite toplantısına DİSK adına Kani Beko, Arzu Çerkezoğlu, Muzaffer Subaşı, Kamber Saygılı, Celal Ovat, Önder Atay katıldı.

Toplantıya Greif direnişi ile ilgili somut kararların alınması beklentisi ile gittik. Fakat yine hiçbir karar alınmadı. Aksine bürokratlar direnişimizi yargılamaya kalktılar. Düne kadar direnişimize karşı sergilenen tutumlarının nedeninin Arzu Çerkezoğlu olduğunu ifade eden Kani Beko da aynı telden çalmaya başladı. Biz eylemli program oluşturalım dedikçe onlar "neden yasal süreci beklemediniz", "DİSK'in 47. yılı etkinliğinin iptal edilmesine vesile oldunuz", "bize hakaret ettiniz" vb. tartışmalar açarak sağlıklı bir toplantı yürütülmesini engellemişlerdir. Toplantıyı bu tartışmalara sıkıştırarak sorumluluklarından bir kere daha kaçınmışlardır.

Bu toplantı DİSK Genel Merkezi'nin de ihanetin açıktan bir parçası olduğunu gösterdi. Toplantı başladığında DİSK Genel Başkan Yardımcısı Muzaffer Subaşı DİSK yöneticilerinin gözü önünde dosyasındaki zarfı çıkartarak Engin Yılgın'a uzatmıştır. Yönetim kurulu olarak Engin Yılgın'ın işine son verdiklerini ifade etmiştir. Engin Yılgın böyle bir kararı tanımadığını ifade etmiştir. Fakat DİSK yöneticilerinden hiçbiri Muzaffer Subaşı'nın bu tutumuna ses çıkarmamışlardır.

Çıkarılma gerekçesi olarak ise hiçbir şey sunmamışlardır. Ama gerekçe ortadadır. Engin Yılgın'ın Greif direnişinden yana onurlu tutum alması bürokratları ve parayla satın alınan sendika çalışanlarını rahatsız etmiştir.

Bununla da yetinmeyen bürokrat takımı Greif yönetimi ile

yapılacak toplantıya Engin Yılgın'ın artık sendika çalışanı olmadığı gerekçesi ile katılmasını engellemişlerdir. Engin Yılgın'ın toplantıya gitmek istemesi halinde kendilerinin de toplantıya katılmayacaklarını ifade etmişlerdir. Toplantının yapılması için iki işçinin bürokratlarla birlikte gitmesi kararlaştırılmıştır.

Greif yöneticileri ile yapılacak toplantı için Ünsa'ya gidildiğinde ise Greif yöneticileri "işten atılmış adamlarla görüşmeyiz" demişlerdir. Muzaffer Subaşı'nın "bunlar bizim arkadaşlarımız" demesi üzerine işçi temsilcileri de toplantıya katılmışlardır.

Toplantı başlamadan önce Greif yöneticileri Sevinç ve Tahir, Kani Beko'yu kendi odalarına çağırarak kapalı kapılar ardında özel bir görüşme yapmışlardır. Bu görüşmede nelerin konuşulduğu sır olarak duruyor.

Toplantıya geçildiğinde Greif yöneticisi Muzaffer Subaşı'na "Engin artık işten çıkarıldı değil mi?" diye sordu. O da "evet" diyerek bu soruyu yanıtladı. Bu yaşananların hepsi Engin'in sendikadaki işine son verilmesinin, toplantıya katılmasının engellenmesinin ve direnişi kırmak için atılan bütün adımların kararının DİSK ve Tekstil yönetimi ile Greif yönetiminin işbirliği ile alındığını gösteriyor.

Toplantıdan çıkan tek sonuç, DİSK ve Tekstil Sendikası yönetiminin Greif yönetimi ile açıktan işbirliği içerisinde olduğudur. Bu bürokratlar takımı direnişin başından beri bizi oyalayarak Greif yönetiminin saldırılarının zeminini güçlendirmişlerdir.

Dün "Greif yönetimi fabrikayı kaparsa yurtiçinde ve yurtdışında bütün imkanlarımızı kullanacağız. Eylemli süreçleri başlatacağız" diyenler, bugün çark etmişlerdir. Artık bu yalanları dahi söylemiyorlar. Tek söyledikleri "Greif yönetimi fabrikayı kapadı artık. Bizim yapacak hiçbir şeyimiz yok" demek olmuştur.

Biz Kani Beko'sundan Arzu Çerkezoğlu'na ve diğer hain bürokrat takımına soruyoruz: Greif patronunun sözcülüğünden başka şimdiye kadar ne yaptınız da "yapacak bir şey yok" diyorsunuz.

Kani Beko ve Arzu Çerkezoğlu sendikacılık mı yapıyorlar, yoksa muhasebecilik mi, anlayamadık. Her fırsatta ortada resmi hiçbir belge yokken Greif yönetiminin fabrikayı kapattığını söylüyorlar. Bu kadar emin olduğunuza göre, Greif'in muhasebe ve evrak işlemlerini siz yapıyorsunuz. DİSK'i de patronlara hizmet ofisine çevirmişsiniz.

Ama gün gelecek bu yaptıklarınızın hesabını er ya da geç vereceksiniz. 1 Mayıs'ın öngünlerinde işçiyi satmak ne demekmiş göreceksiniz. DİSK'in gerçek sahipleri sizin saltanatınızı yıkacaktır.

Bundan gayri çıkıp DİSK'in mücadele tarihini dilinize dolamayın. Haktan, hukuktan, devrimcilikten bahsetmeyin. Siz bu değerlere leke süren bürokratlardan başka bir şey değilsiniz. İki elimiz her zaman yakanızda olacak.

Artık sınıfımızın saflarında daha bilinçli işçiler olarak yer alıyoruz. Bu bilinci bütün sınıf kardeşlerimize taşıyacağız. Patronlar sınıfına karşı mücadelenin ilk olarak bürokrasiye karşı mücadeleden geçtiğini bütün sınıf kardeşlerimize anlatacağız. Bürokrasiye ve ihanete karşı güçlü bir sınıf mücadelesinin örgütlenmesi için elimizden geleni ardımıza koymayacağız.

Ya kazanacağız ya kazanacağız!

Kahrolsun bürokratların-hainlerin DİSK'i! Yaşasın işçi sınıfının DİSK'i!

Greif Fabrika Komitesi

4 Nisan 2014

***

İzmir Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu tarafından "*TİS talepleri için patrona, taşerona ve sendikal bürokrasiye karşı fabrikalarını işgal eden Greif işçileri İzmir'de*" başlıklı bir panel düzenledi. Panelde, işçi sınıfının mücadelesinin Greif'ten önce ve sonra diye ikiye ayrıldığı, Greif'te fiili meşru mücadelenin, taşerona karşı mücadelenin ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin bayrağının yükseltildiği belirtilerek, direnişe destek çağrısı yapıldı. Panele, **İmece-Der, DERİTEKS Şube Başkanı, UPS işçileri, halk forumları** katılım sağladı.

Panel vesilesiyle İzmir'e gelen Greif işçileri, sabahın erken saatlerinden itibaren sendikaları dolaşarak taleplerini ve mücadelelerini anlattılar, destek ve dayanışma talep ettiler.

İstanbul Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi de bugün Greif işçilerine destek için eylem düzenledi. Kabataş'ta buluşan komite bileşenleri Sosyal Güvenlik Kurumu'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi ve basın açıklaması yaptı.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Greif direnişçilerini destekleyen bir açıklama yaparak, sendikal ihaneti mahkum ettiler.

***

Çeşitli meslek odası üyeleri, aydınlar, sendika yöneticileri vb. Greif Direnişi'nin yanında olduklarını vurgulayan aşağıdaki **açıklama***yı yaptılar...*

Sınıf dayanışması adına zorunlu bir açıklama:

"Greif işçisi yalnız değildir!"

Biz aşağıda imzası bulunanlar, 54 gündür bütün zorluklara rağmen, insanlık dışı çalışma koşullarına ve taşeron düzenine karşı direnişlerini sürdüren yüzlerce Greif işçisinin mücadelesini selamlıyoruz.

Greif işçilerinin geride kalan süreç boyunca sadece Greif işverenine karşı değil, aynı zamanda DİSK/Tekstil Sendikası'nın sınıf mücadelesi açısından kabul edilemez tavırlarına karşı da mücadele yürütmek zorunda kaldıklarını üzülerek görüyoruz.

İşçi sınıfı, mücadelesini sadece sermayeye karşı değil, sendikal bürokrasiye karşı da yürütür. Greif işçilerinin mücadelesini bu doğrultuda okumak gerekir. Unutulmasın ki sendikalar işçi sınıfının öz örgütüdür. Greif direnişi bir işçi kolektifidir. Greif işçilerinin bu yönde inisiyatif göstererek sendikal alanın bütününe müdahale ediyor olması son derece önemli bir birikimdir.

Önümüzdeki süreçte de her koşul ve durumda Greif işçilerinin mücadelesinin yanında olacağımızı deklare ediyor, ve sınıf mücadelesinin gereği olan bu dayanışmanın başta DİSK'in kendisi olmak üzere tüm emek dostları tarafından sahiplenilmesi çağrısında bulunuyoruz.

Greif işçisi yalnız değildir!
Yaşasın sınıf dayanışması!

Çağdaş Hukukçular Derneği Genel Merkez Yönetim Kurulu, Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu, Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 1 No'lu Şubesi Yönetim Ku-

rulu, Av. Fırat Epözdemir (Özgürlükçü Hukukçular Derneği Başkanı), Siyasi Tutsaklara Özgürlük Çalışma Grubu, Volkan Yaraşır (Tez. Koop İş Sendikası Genel Eğitim Danışmanı), Selin Top (TMMOB Kimya Mühendisleri Odası İst. Şb. Yk Eş Başkanı), Nedret Durukan (TMMOB Maden Mühendisleri Odası İst. YK Üyesi), Selen Harman (TMMOB Kimya Mühendisleri Odası YK Üyesi), Beril Akaydın (TMMOB Kimya Mühendisleri Odası İst. Şb. YK Saymanı), Murat Bostancı (DGD-SEN Genel Başkanı), Mehmet Emin Yılmaz (Giyim İşçileri Sendikası Kurucu Başkanı), Mustafa Adnan Akyol (İnşaat İşçileri Sendikası Kurucuları adına), Serdar Aslan (Güvenlik İşçileri Sendikası Genel Başkanı), Özgür Öztürk (Güvencesiz İşçiler Sendikası), Taylan Özgür Tekmil (Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 3 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri), Arif Ekinci (Eğitim-Sen 6 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri), Barış Uluocak, Dursun Doğan (Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı), Metin Erkan Özkan (Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 1 No'lu Şubesi Yönetim Kurulu üyesi), Ejder Erbulan (Büro Emekçileri Sendikası İstanbul 1 No'lu Şubesi Yöneticisi), Kader Kalkan (Büro Emekçileri Sendikası 3. No'lu Şube Basın Yayın Sekreteri), Mahinur Şahbaz (Emekli Dayanışma Sendikası adına Genel Başkanı), Bengi Yıldırım (Eğitim-Sen 2 No'lu İşyeri Temsilcisi), Bekir Taştan (KESK BTS İstanbul 1 No'lu Şube Sekreteri), Sevgim Denizaltı (Türkiye Gazeteciler Sendikası İstanbul Şube Sekreteri), Ali Dede (Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği Başkanı), Yunus Öztürk (Eğitim Sen 1 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi), Saniye Denli (Eğitim Sen 1 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi), Kaya İlhan Demirseren (Eğitim Sen 8 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi), Bülent Köroğlu (IG Metall MAN İşçi Temsilcisi), Av. Zeycan Balcı Şimşek (Direnişçi Greif işçilerinin avukatı), Av. Bülent Şimşek (Direnişçi Greif işçilerinin avukatı), Av. Gökmen Yeşil (Direnişçi Greif işçilerinin avukatı), Av. Naciye Demir (BES 1 No'lu Şube avukatı), Av. Şerife Ceren Uysal (Depo Antrepo Gemi Yapımı ve Taşımacılığı Sendikası avukatı), Av. Meryem Asıl

(Güvenlik İşçileri Sendikası avukatı), Av. Mutlu Serbest (Depo Antrepo Gemi Yapımı ve Taşımacılığı Sendikası avukatı), Av. Fatma Arda Bicaz (Güvenlik İşçileri Sendikası avukatı), Av. Mürsel Ünder (Güvencesiz İşçiler Sendikası/Umut-Sen avukatı), Av. Güldem Demir (Güvencesiz İşçiler Sendikası/Umut-Sen avukatı), Av. Zehra Yeşil (HDP Avcılar Belediye Başkan Adayı), Aydın Ağlamaz (Eğitim-Sen 5 No'lu Şube üyesi), Himmet Ekinci (Eğitim-Sen 5 No'lu Şube üyesi), Dudu Hazal Ok (Elektrik Mühendisleri Odası İst Şube üyesi), Selim Dikel (Kamu Emekçisi ve BES İst. 2 No'lu Şube üyesi), Suphi Toprak (Akademisyen-Ver.di Sendikası üyesi), Tülin Öngen (Akademisyen), Yr. Doç. Dr. D. Çiğdem Sever (Atılım Üniversitesi Hukuk Fakültesi), Araş. Gör. Dr. Mehmet Cemil Özansü (İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi), Esmeray Yoğun (Toros Üniversitesi Öğretim Üyesi), Çağlar Dölek - ODTÜ Araştırma Görevlisi), Nihat Koçyiğit (İzmir Ünv. Öğretim Görevlisi), Yard. Doç Dr Berna Güler Müftüoğlu (Marmara Üniversitesi Öğretim Görevlisi), İbrahim Varlı (BirGün Gazetesi Haber Müdürü), Ayça Söylemez (Gazeteci), Uğur Güç (Gazeteci), Bahadır Eren (Kirpi Edebiyat ve Düşün Dergisi Editörü), H. Burak Öz (Karşı Gazetesi), Erdal Bektaş (Gazeteci), Burçin Kuz (Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancıları - Beyaz Yaka Dayanışması), Fırat Atman (Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancıları), Saniye Eyüpoğlu Atman (Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancıları), Nilgül Korkmaz (Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancıları), Uğur Kaan (Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancıları), Burcu Kuz (Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancıları), Deniz Alkan (Emek Hareketi'nden Mühendisler), Gülzade Merve İnce (Mimar, Aktif Politika Atölyesi), Bilge Alpin (Toplumcu Mühendis Mimar Şehir Plancıları, Beyaz Yaka Dayanışması), Aslı Çalıkoğlu (Aktif Politika Atölyesi), Şehriban Çam (Aktif Politika Atölyesi), Zafer Anadolu (Emek Hareketi'nden Mühendisler), Esengül Demir (Kadın Mühendisler Üyesi), Serpil Ünal (İSİG Kadın Meclisi), Berivan Öncel (Gıda Mühendisi ve HDP Kadın

Meclisi Üyesi), Barış Akgül (Seyyar Forum), Av. Tamer Doğan (Yeldeğirmeni Dayanışması), Volkan Kahyalar (DİSK Bank-Sen üyesi, Beyaz Yaka Dayanışması), Psig. Mesiha Fidan (Yeldeğirmeni Dayanışması), Selma Eroğlu (Yeldeğirmeni Dayanışması), Şule Akın (Elektrik Mühendisi-Yeldeğirmeni Dayanışması), Melis Özbakır (Caferağa Dayanışması), Gözde Kalyoncu (Caferağa Dayanışması), Tigin Öztürk (Acıbadem Dayanışması), Aylin Tokyay (Acıbadem Dayanışması), Pelin Boğa (Yoğurtçu Kadın Platformu), Cem Albay (Beyaz Yaka Dayanışması), Ali Batuhan Dayıoğlu (Beyaz Yaka Dayanışması), Nagehan Kızılkaya (Beyaz Yaka Dayanışması), Melike Odabaş (Beyaz Yaka Dayanışması), Bertan Koyuncu (Mimar), Evrim Dirican (Öğretmen), Nurcan Çoksusamış (Öğretmen), Gülgün Çokuğraş (İktisatçı), Av. Faruk Simge Sağın, Meryem Kayan (Çevre Mühendisi), Tunç Şenel (Makina Mühendisi), Emir Atay (DİSK Bank-Sen üyesi), Gökhan Başakoğlu (İktisatçı), Savaş Güngör (Mali Müşavir), Barış Alkan, Faik Başaran (Endüstri Mühendisi), Halenur Aynur (Çevre Mühendisi), Ahmet Gürbüz (Makina Mühendisi), Behice Çağlar (Makine Mühendisi), Eylül Durukan (Reklamcı), Hakan Öztürk (Makine Mühendisi), Gülcan Çoksusamış (Eczacı), Lerzan Örmeci (Akademisyen), Şükrü Ekin Kocabaş (Akademisyen, Koç Üniversitesi), Deniz Yükseker (Akademisyen, Koç Üniversitesi), Figürasyon Emekçileri Derneği Girişimi, Eylem Alhas (Eğitim Sen İstanbul 1 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi), Serdar Atak (Gıda Mühendisi), Ulaş Kanar (Acıbadem Dayanışması), Simge Kanar (Acıbadem Dayanışması), Bekir Öğretici (Acıbadem Dayanışması), Kubilayhan Kızıldenizli (Acıbadem Dayanışması), Tuncay Öztürk (Makina Mühendisi), Nurten Gültekin Çalık (Makina Mühendisi), Yrd. Doç. Dr. Öznur Sevdiren (Uludağ Üniversitesi Hukuk Fakültesi), Murat İnceoğlu (Gazeteci), Av. Rahim Çoksusamış, Fatma Akkın (Eğitim-Sen 4 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi), Murat Balta (Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Damal Şubesi), Ömer Burçin Özkişi (Gıda Mühendisi), Psikolog Doğan Kork-

maz (Sağlık Emekçileri Sendikası), Barış Gönülşen (Çevirmen, İSİG Meclisi), Necla Akgökçe (Petrol-İş Kadın Dergisi Editörü), Yurdagül Şahin Demir (Eğitim-Sen İstanbul 2 No'lu Şube üyesi), Hüseyin Demir (Eğitim-Sen İstanbul 2 No'lu Şube üyesi), Av. Ülkü Doğan, Bülent Koç (Eğitim Sen Ankara 4 No'lu Şube İşyeri Temsilcisi), Arzu Demir (Türkiye Gazeteciler Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri), Yayın Emekçileri Kolektifi, Av. Aslı Evke Yetkin (Bursa ÇHD Şube Başkanı), Av. Kemal Özgür Yetkin

4 Nisan 2014

Direnişin 55. günü (5 Nisan)

Gezi Sanatı grubundan birçok tiyatro, fotoğraf, müzik sanatçısı Greif işçileriyle dayanışmak için Hadımköy'deki fabrikaya geldiler. Yanlarında getirdikleri, Greif Direnişi'ni anlatan yazıların ve resimlerin olduğu ozalitleri güvenlik için oluşturulan çadır şeridinin üzerine astılar. Fabrika bahçesinde çekilen halayların ardından Gezi Sanatı tiyatro gösteriminde bulundu.

Yemeğin ardından tiyatro gösteriminin ikinci bölümüne geçildi. Engin Yılgın "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" şiirini okudu. Etkinlik Kazova Direnişi'ni anlatan sinevizyonun ardından şiir dinletisiyle sürdü. Ardından Roboski konulu bir tiyatro gösterimi yapıldı. Kısa zamanda hazırlanan oyunlarda Greif sürecinde sendika bürokratlarının ihaneti, taşeronluk sistemi vb. sergilendi.

Gezi Sanatı grubu, Gülbahar isimli ressamın Nazım Hikmet'i çizdiği resmini işçilere hediye ettiler. Sanatçılar adına destek konuşması yapıldı.

Greif işçileri, Gezi Sanatı grubunun gösterimlerinden sonra halaylarını sürdürdüler.

ÇHD'den devrimci avukatlar fabrikaya gelerek işçileri ziyaret ettiler. DİSK'in avukatlarıyla yaptıkları görüşmeyi aktardılar ve işçilerin sorularını yanıtladılar. Greif yönetiminin fabrikadan çıkılması şartıyla protokol teklifi sunduğu aktarıldı. İşçiler protokol üzerine sorular sordular. Ardından Fabrika Komitesi durum değerlendirmesi için toplantıya girdi.

İşçiler direniş ateşi yaktılar. Engin Yılgın'ın çaldığı bağlamaya ezgiler eşlik etti.

***

Eğitim-Sen üyesi eğitim emekçileri dayanışma ziyareti gerçekleştirdiler. Bir emekçi çift ise gıda ve temizlik maddesi yardımında bulundu.

Arobus'ta Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenme mücadelesi yürüten ve işten atma saldırısıyla karşılaşan işçiler bugün,

Greif direnişçilerine karşı imza atan Birleşik Metal-İş uzmanları hakkında bir açıklama yayınladılar. O gün kendi direnişlerinin önüne dikilen ve süreci yasal prosedüre sıkıştıran sendika uzmanlarının, bugün Greif Direnişi'nde grev kırıcı ve işbirlikçi kimliğiyle açığa çıkan Eren Korkmaz'ı sahiplendiğini ifade eden işçiler, sınıfın bu ihanetleri unutmayacağını vurguladılar.

Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu Ankara'nın birçok noktasında açılan standlarla direnişe sahip çıkma ve dayanışma çağrısı yaptı. Binlerce bildiri Ankaralılara ulaştırıldı, kart satışı yapıldı ve imza kampanyası yürütüldü.

İzmir Greif İşçileri ile Dayanışma Platformu'nun etkinliğine davet edilen Greif işçileri direniş süreci üzerine bir basın toplantısı düzenlediler. Platform adına yapılan konuşmada, işçi sınıfına yol gösteren Greif Direnişi'nin desteklerini çoğaltmaya devam edecekleri vurgulandı. Toplanan maddi destek iletildi.

İstanbul Avcılar'da açılan dayanışma masalarında, yapılan konuşmalar ve dağıtılan bildiriler ile Greif Direnişi'nin hedefleri anlatıldı, imza ve maddi katkı toplandı. Dayanışma amacıyla ortak çalışma yürütme kararı alan ilerici-sol güçler de sabah metrobüs girişinde bildiri dağıttılar. Çeşitli kurumlara ve esnaflara "Greif işçileri ile Dayanışma Kutuları" bırakıldı. Anadolu yakası forumlarının düzenleyecekleri etkinliğin biletleri satıldı.

Stuttgart BİR-KAR, MLPD ve **Sİ Stuttgart** örgütlerinin de desteği ile "Taşeronlaştırmaya karşı Greif işçileriyle dayanışma" etkinliği gerçekleştirdi. Greif Direniş Komitesi'yle kurulan canlı telefon bağlantısı dikkatle dinlendi. Konuşma, "Yaşasın işçilerin birliği!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "İşgal, grev, direniş!" şiarlarıyla karşılandı.

Direnişin 56. günü (6 Nisan)

BDSP'liler bugün sabah erken saatte fabrikaya gelip, işçilere kahvaltı hazırladılar. İlk defa işçiler sıra beklemeden, çaylarını alarak kahvaltı masasına oturdular. BDSP adına yapılan konuş-

mada, direnişin diğer fabrikalardaki etkilerine, işçi sınıfı tarihindeki örnek yerine dikkat çekildi.

Bugün gerçekleşecek etkinliğin hazırlıkları sürerken, **Sultanbeyli Greif işçileri** "Yılgınlık yok direniş var!" yazılı pankartlarını açarak fabrikaya geldiler. Fabrika önünde sınıf kardeşlerine seslenerek, destek için geldiklerini söylediler ve "Taşeron köleliğine son!" dediler. Hep birlikte "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganı haykırıldı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu "Yaşasın Greif direnişimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganlarıyla fabrika önüne yürüdü. Greif işçilerine seslenen, "Direnişiniz direnişimizdir" diyen BDSP temsilcisi, Greif işçilerinin sesi soluğu olmaya devam edeceklerini belirtti.

Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi de fabrika önüne geldi. Komite adına konuşma yapan sözcü, Greif patronunun taşeron ısrarı ve fabrika kapatma oyununa vurgu yaptı. "Bu direniş tek başına Greif işçisinin değil tüm işçilerin direnişi olmuştur" dedi.

Direnişçi **Punto** işçisi, Greif işçilerinin 56 günlük direnişinin işçi sınıfının uyanışı olduğunu ifade ederek birleşik mücadelenin önemini vurguladı.

"Taşeronluk sistemine karşı direnen Greif işçilerinin etkinliğine hoşgeldiniz" sözleriyle etkinlik başladı. **Pınar Aydınlar** ezgileriyle sahnede yerini aldı.

Baştemsilci Orhan Purhan ve Sultanbeyli Greif fabrikasından işçiler kürsüye çıktılar. Sultanbeyli'den gelen işçiler direnişin yanında olduklarını ve taşeron köleliğine karşı mücadelede yerlerini aldıklarını ifade ettiler.

Ardından baştemsilci direnişçiler adına kitleyi selamladı. Direnişin taşeron köleliğine cepheden karşı çıkmasından dolayı bu kadar karşı saldırıyla yüzyüze kaldığını ifade etti. DİSK Tekstil ve DİSK'in direnişe destek vermediğini, direnişin yalıtılmak istendiğini ifade etti. Patrona ve taşerona karşı olduğu kadar sendika bürokratlarına karşı da mücadele etmek zorunda kaldıklarını

dile getirdi.

BDSP'li işçiler kendi hazırladıkları şarkılarla dinleti sundular. Prorgram direnişe destek mesajları ve Greif işçilerinin hazırladığı şiir dinletisiyle sürdü.

Greif işçisi Hüseyin Güvenç Ankara ve İzmir'deki gözlemleri ile dayanışma için örülen çalışmalar üzerine konuştu.

Etkinlik DİSK Tekstil Sendikası'ndaki bürokratların tutumlarını anlatan tiyatro gösterimi ile sürdü. Bir Greif işçisinin bağlama dinletisine direnişçi bir kadın işçi eşlik etti.

Etkinlik direniş ateşini yayma, dayanışmayı büyütme vurgusuyla bitirildi. 11 Nisan'da Kadıköy'de gerçekleşecek dayanışma gecesine çağrı yapıldı. Çekilen halayların ardından misafirler uğurlandı.

Direnişin 57. günü (7 Nisan)

Gece bir grup işçi sabah saatlerine kadar çalışarak, ***"Greif'te direniş kazanacak! Patron-sendika işbirliğine hayır!"*** şiarlı bir pankart hazırladı.

Bu sabah Greif yönetiminin işçilere sunduğu protokol teklifi üzerine DİSK yönetimi ile görüşmeye giden işçi temsilcileri fabrikaya döndüler. DİSK'teki görüşmeye ilişkin genel toplantı yapıldı. Protokol konusunda değerlendirme yapan işçiler, bir kez daha kararlılıklarını vurgulayarak coşkulu sloganlarla toplantıdan ayrıldılar. Yeni bir programla yollarına devam edeceklerini, hiçbir biçimde boyun eğmeyeceklerini ifade ettiler.

Buca BDSP, Buca Şirinyer'de ajitasyon konuşmaları ile Greif işçilerinin süreçleri ve taleplerini anlatarak sınıf dayanışmasını büyütme çağrısı yaptı. Greif Direnişi'nden karelerin ve çağrıların yer aldığı fotoğraf sergisinin önüne açılan dayanışma masasında Greif işçileri için imza toplandı.

Greif işçileriyle dayanışma faaliyetlerini aralıksız sürdüren **BİR-KAR,** Almanya'nın **Dortmund** kentinde bir etkinlik düzenledi.

***

Greif Fabrika Komitesi direnişe yönelik dezenformasyon ve manipülasyon girişimlerine karşı bir açıklama yayınladı...

Görevden yan çizenlerin bahanelerine yanıt

Direnişimize başladığımız ilk günden itibaren bazı sendikaların yönetimleri ve bunlarla bağlantılı bazı çevreler tarafından direnişimize karşı kirli bir propaganda faaliyeti yürütülüyor. Haklı ve onurlu direnişimizi sahiplenmemek için çeşitli bahaneler ileri sürülüyor. Direnişimizi ilk gününden itibaren takip eden herkesin görebileceği gibi, üretilen bahanelerin hemen hepsi yalan ve çarpıtma üzerine kuruludur. Buna rağmen direnişimize karşı bilinçli bir tarzda yürütülen itibarsızlaştırma çalışmasına dört elle sarılanlar var. Her şeyin tüm açıklığı ile ortada olmasına rağmen biz bu bahanelere yeniden yanıtlar vereceğiz.

1- "Greif işçileri DİSK'in 47. kuruluş etkinliğini sabote ettiler"

Bu iddia alt kademe ve üst kademe sendika yöneticileri tarafından sürekli olarak dillendiriliyor. Geçtiğimiz haftalarda Ankara ve İzmir'e direnişimizi anlatmaları için heyetler gönderdik. Arkadaşlarımız bu kentlerde DİSK'e bağlı sendikaların şubelerine gittiklerinde böyle bir iddiayla karşı karşıya kaldılar. Aynı iddialar İstanbul'daki sendika ve bazı demokratik kitle örgütlerinin yöneticileri ve üyeleri tarafından da direnişimize karşı kullanılıyor. Son zamanlarda DİSK yöneticileri de her fırsatta aynı iddiayla karşımıza çıkıyorlar. Bu iddialar gerçeklikten uzaktır. DİSK'in 47. yıl etkinliğine gittik. Direnişimizi anlatmak için söz istedik. Kani Beko'dan sonra bize söz verileceği söylendi. Bu arada bir protesto gerekçe gösterilerek programın sonlandırıldığı söylenildi . Biz de salonda asılı pankartımızı alarak sahneye çıktık. DİSK yönetim kurulunun güne dair açıklaması bile bu iddianın hiçbir gerçekliğinin olmadığını ortaya koyuyor.

2- DİSK Tekstil ve DİSK yönetimini muhatap almadığımız iddia ediliyor.

Direnişimizin başladığı ilk andan beri DİSK ve DİSK/Tekstil yönetimini sahiplenmeye davet ettik. Direnişimizin ilk saatlerinde DİSK Tekstil yönetimi direnişimize karşı bir açıklama yayınladı. Buna rağmen yöneticileri arayarak bu tutumlarını değiştirmelerini istedik. Aynı tutumlarını sürdürmeleri üzerine DİSK yönetimine ulaştık. Direnişimize karşı yapılan bu açıklamanın kaldırılmasını ve direnişimizin sahiplenilmesini istedik. Bir karşılık alamadık. Süreç içersinde DİSK ve bazı DİSK Tekstil yöneticileri direnişimizi sahiplenen tutumlar ifade etseler de buna uygun davranmadılar. Sözlerinde durmadılar. Her şeye rağmen biz ısrarla direnişimize sahip çıkmaları için çaba sarf ettik. Defalarca görüşmeler ve çağrı yaptık. Hatta onların tutmadıkları vaatler nedeniyle günlerce adım atmalarını beklediğimiz için zaman kaybettik. Sonradan bunun bize ağır bir faturası oldu.

3- Sektörün en iyi sözleşmesini kabul etmediğimiz iddia ediliyor!

Bu koca bir yalandır. Patron tarafı direniş öncesi koşulları bize dayatıyor. Yıllardır sendikalı fabrikalarla bizim oranlarımız kıyaslanıyor. Kıyaslama yapılan fabrikalarda çalışanların en düşük ücreti 1500 TL.

Bizim büyük bir kısmımız asgari ücret alıyor. Asgari geçim indirimi vb. ile elimize geçen 920 TL oluyor. Patron tarafının sözleşmesini kabul ettiğimizde ise 970 TL maaş alacağız bunun 40 TL'si sendika aidatı olarak kesildiğinde elimize 930 TL geçecek. İyi denilen sözleşmedeki ücret artışı bu kadar.

4- Taşeron işçilerin kadroya alındığı, Greif işçilerinin işi yokuşa sürdüğü iddia ediliyor!

Greif yönetimi direnişin ilk haftalarında konfeksiyon haricindeki taşeronları kadroya alabileceği bilgisini gönderdi. Bizim talebimiz sendika üyesi işçilerin hepsinin kadroya alınmasıydı. DİSK Tekstil yönetimi ve Greif yönetiminin işbirliği ile Dudul-

lu'daki direniş kırıldıktan sonra Greif yönetimi daha da pervasızca davranarak taşeron konusunda da direniş öncesi şartları dayatmıştır. Bu gücü ise DİSK Tekstil yönetimin ihanetçi tutumlarından almıştır. Taşeron konusunun çözülmediğine Süleyman Çelebi dahil birçok DİSK yöneticisi tanıktır.

5- "Yasal süreci neden beklemediniz" deniyor.

Resmi grev sürecini beklemiş olsaydık grev yapamayacaktık. Hadımköy ve Dudullu'da çalışan 1300 kişiden sadece 300 kişi greve çıkmış olacaktık. Üretim ufak tefek aksamalarla devam edecekti. 44 taşeron firmaya bölünmüş diğer arkadaşlarımız için yetki almamız ise tamamen imkansızdı.

Böyle bir grevde dışarda kalan arkadaşlarımızın iradesini de kıracaklardı. Biz bunun önüne geçmek için DİSK'i DİSK yapan ruhu kuşanıp fiili-meşru grev yolunu tercih ettik.

Bizim fiili meşru direnişimizi yasal süreci beklememekle suçlayanlar farkında olarak ya da olmayarak Kaveli'i mahkum ediyorlar.

Bize "ilk sözleşmeyi yapsaydınız ikincisinde daha fazlasını alırdınız" diyorlar. DİSK Tekstil'in 11 yıldır Greif'e ait Ünsa'da yaptığı sözleşmelere baksınlar. Her sözleşme bir öncekinden daha geridir.

6- Küfür ve hakaret ettiğimiz söyleniyor!

DİSK yönetimi ve bağlı sendikaların yöneticileri ve çevrelerindeki bazı insanlar daha da ileri giderek sendika yöneticilerine küfür ve hakaret ettiğimizi söylüyorlar. Bunu söyleyenlerin sunacağı tek bir kanıt dahi yoktur. Direnişimiz karşısındaki tutumlarını eleştiren, mahkum eden ifadeleri kullandık. Bunların hepsini somut verilere dayandırdık. Hiç kimse çıkıp da bize küfür ettiniz, hakaret ettiniz diyemez. Bize karşı kirli oyunların sergilendiği en kritik anlarda bile bilinçli bir sınıf tavrıyla hareket ettik. Haine hain, sınıf dostuna sınıf dostu dedik. Somut verilere dayanarak yine demeye devam edeceğiz. Gerçekler neyse Greif işçisi onu söylemiştir. İnanmayanlar bizim yaptığımız açıklama ve haber-

lere dönsün baksın. Ama şunu da söyleyelim ki, bugüne kadar hep önlerinde ceket ilikleyen işçiler görmüş olanlar, bizim dik ve kararlı tutumumuz karşısında rahatsız olup, bu duruşumuzu saygısızlık ve hakaret olarak anlıyorlar. Nasırlı ellerin diplomasiden uzak dilinden büyük rahatsızlık duyuyorlar.

Greif Fabrika Komitesi

7 Nisan 2014

Greif'te fabrikayı kapatma yalanı çöktü!

Greif direnişinin karşısına konan "fabrika kapandı, TİS bitti" aldatmacası direnişin kararlılıkla sürmesi karşısında boşa düştü.

Greif'te son gelişmeler gösterdi ki, Greif yönetiminin fabrikayı kapatmaya niyeti yok. Amaç "fabrikayı kapattık", "tazminatınızı alın gidin" aldatmacasıyla işgali bitirdikten sonra fabrikayı istedikleri koşullarda çalıştırmaktır. Greif yönetimiyle soysuz uşakları bunun için canlarını dişlerine takmış durumdalar.

Bu yalan çökmüştür. Çünkü ticaret odasında kapatmaya dair herhangi bir adım atılmamıştır. Gelin tazminatınızı alın diyerek kandırılan işçilere tazminatları ödenmemiş ve fabrikayı çalıştıracağız bekleyin denmiştir. Günlerdir "aman fabrika kapandı" yaygarası koparan DİSK yöneticileri dahi artık fabrikanın kapanmayacağını söylemektedirler.

Kısacası işçilere büyük bir oyun oynanmıştır. İşçiler umutsuzluğa düşürülüp tazminatlarının peşinden koşar hale getirilmek istenmiştir.

İşte en başından itibaren bu oyuna dikkat çeken işçiler haklı çıkmışlardır. Bir kez daha DİSK yöneticileri bu tuzağın etkili olmasında rol oynamışlardır. Greif yöneticileri ile DİSK/Tekstil hainlerinin, işçileri korkutup yıldırmak amacıyla sahneledikleri bir oyunun sahicilik kazanmasını sağlamışlardır.

Greif yönetimi ve işbirlikçileri bu oyunu yoluyla bazı zayıf işçileri düşürseler de direnişi kıramamışlardır. İnançlı ve soluklu işçiler bu oyuna rağmen direnişi sürdürmüşlerdir.

Direnişin 58. günü (8 Nisan)

Greif işçileri DİSK Genel Merkezi'ne giderek yöneticilerden bilgi aldılar. DİSK Genel Merkez yöneticileri, Greif'in uluslararası merkezi ve bu şirkete bağlı çalışan işçilerin örgütlü olduğu sendikal merkezlerle iletişime geçtiklerini aktardılar. DİSK Genel Başkanı Kani Beko'nun yakın zamanda Greif'in Hollanda'daki yöneticileri ile telefonda görüşeceği bilgisi verildi. Temsilciler burada Rıdvan Budak çetesinin protokol ihanetini öğrendiler.

Nitekim Greif yönetimi işçilerin telefonlarına yeni bir mesaj attı. Mesajda DİSK, DİSK Tekstil sendikası ve Greif yönetimi arasında protokol imzalandığı bilgisi yer alıyor ve şunlar söyleniyordu: "*Hadımköy fabrikası kapatılmıştır ve bir daha açılmayacaktır. Fabrikamızı işgale devam eden kişiler kendilerine destek sağlamak amacıyla yanlış ve tehlikeli bilgiler yaymaktadırlar. Fabrikadaki işgalden ayrılan işçiler fabrikaya geri dönmeleri halinde DİSK ve Tekstil sendikası ile imzalanan protokoldeki haklarını kaybedeceklerdir. Hiçbir koşul altında geri dönmeyin.*

Greif Fabrika Komitesi protokol ihanetine ilişkin bir açıklama yayınladı.

Akşam saatlerinde bir seminer düzenlendi. Önce Engin Yılgın konuşarak Greif işçilerinin işgaller arasına adını yazdığını vurguladı. Ardından "Geçmişi aşarak geleceği kazanalım" adlı sinevizyon izlendi. Metal İşçileri Birliği temsilcisi Türkiye işçi sınıfı tarihinde işgaller konulu bir sunum yaptı. Özellikle Derby işgali örneği üzerine tartışıldı ve işçilerin soruları cevaplandı.

Seminerin ardından işçiler YOL TV'nin Greif Direnişi ile ilgili programını izlemeye başladılar. Engin Yılgın programa bağlanarak işçiler adına konuştu. İşçiler **BİR-KAR** temsilcisinin, "Greif işçilerinden teslimiyet bekleyenler isteklerine ulaşamayacak. Greif işçileri direnerek kazanacak" sözlerini coşkulu alkışlarla karşıladılar.

Turizm Otel Spor Emekçileri Sendikası (Tüm Emek-Sen) üye ve yöneticileri ile **TKP 1920 yöneticileri Hadımköy fabrikasına gelerek dayanışma sergilediler.**

Haziran Direnişi'nin ardından kurulan forumlar **"Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu"** adı altında anlamlı bir dayanışma faaliyeti yürüttüler. Bu çerçevede 11 Nisan'da Kadıköy'de gerçekleştirecekleri dayanışma etkinliği için, "Patronlara, egemenlere bizim 'birlikte' olduğumuzu hatırlatalım" çağrısı yaptılar.

***

Greif Fabrika Komitesi'nin DİSK Tekstil çetesinin protokol oyununa dair ***açıklamasından...***

Patron ve Budak'ın ihanet çetesi köşeye sıkıştı!

Kuşatmayı yarıyoruz, kazanacağız!

Direnişimizin başından bu yana oyun üstüne oyun çeviren Greif yönetimi ile onlara hizmet eden Rıdvan Budak'ın başında olduğu uşak takımı dün yeni bir hamle yaptı. Ancak baltayı taşa vurdu. Hem ihanet ve işbirlikçilikleri bir kez daha tescil oldu, hem de nasıl da berbat oyuncular olduklarını gösterdiler.

Greif yönetimi ile Rıdvan Budak'ın başında olduğu ihanet şebekesi, bu kez karşımıza bir "protokol" düzenbazlığıyla çıktılar. Geçtiğimiz günlerde DİSK aracılığıyla fabrikanın kapatılması kararı ile gündeme gelen bir protokol konusunda çeşitli öneriler tartışılırken, konuyla ilgili olarak bu sabah saatlerinde temsilcilerimizle DİSK yöneticileri arasında yapılacak toplantıda hakkımızda bir protokolün imzalandığını öğrendik.

Protokolün altında Greif adına Sevinç Yener, DİSK/Tekstil adına Rıdvan Budak ve DİSK adına da Muzaffer Subaşı'nın imzası yer almaktaydı. DİSK yöneticileri, en başta da Genel Başkan Kani Beko, bu imzadan kendilerinin haberinin olmadığını, DİSK avukatları da bu protokolün hiçbir hukuki tarafı olmadığını söy-

lediler. Subaşı'nın imza yetkisinin olmadığını, ayrıca en az iki yöneticinin imzasının gerekli olduğunu vurguladılar.

Yani Greif yönetimi ile Budak'ın ihanet şebekesi, sahtekarlıkta hiçbir sınır tanımıyor. Böylesi sahtekarlık örneği belgelerle, Greif işçisinin iradesini de ayaklar altına alarak direnişimizi kırabileceklerini düşünüyorlar. Doğrusu bu hem sahtekarca, hem çok da alçakça bir davranıştır. Aynı zamanda nasıl da köşeye sıkıştıklarının itirafıdır.

"Fabrikayı kapattık" diyenler, yangından mal kaçırırcasına böylesi sahtekarlıklara başvuruyorlar. Çünkü işçiler de kendilerine daha önce bir öneri olarak gelen protokol konusunu pekala muhataplarıyla kendi şartlarını ortaya koyarak tartışabilecek durumdaydı. Ama belli ki artık kendileri için denizin bittiğini gören Greif yönetimi ile düzenbaz ihanet şebekesi, telaş içerisinde olmadık düzenbazlıklara başvuruyor, böylelikle ne kadar acz içinde olduklarını gösteriyorlar.

Korkak bir fare sürüsü gibi dışarı çıkacağımızı sanıyorlar!

Peki Budak ve ortağının imza attığı bu protokolün içeriğinde ne var?

Protokolün ilk maddesinde bizim kayıtsız şartsız 7 Nisan Pazartesi sabah 8'e kadar fabrikayı boşaltmamız yazılı. Demek ki bu düzmece protokol daha bu ilk maddesiyle şu an çökmüş bulunuyor. Çünkü bize rağmen bizim fabrikayı boşaltmamız üzerine alınmış bu karar zaten uygulanamamıştır. Böylelikle protokol daha bu ilk maddeden itibaren çökmüştür.

Protokolün diğer maddelerinde ise, işgal eyleminin bitirilmesinin ardından yönetimin sigorta şirketiyle gelip fabrikada denetimler yapacağı, zarar-ziyan tespiti yapıp olası zararı da bize fatura ettikten sonra haklarımızın ödeneceği yazılı. Yani biz korkak bir fare sürüsü gibi fabrikayı boşaltacağız, sonra da hayatımızı ve haklarımızı onların keyfine bırakacağız. Onlar da artık yüce

gönüllülük yaparak zararlarını düştükten sonra karar kılacakları bir miktarı güya bize ödeyecekler.

Greif yönetimi ve Budak çetesi bizimle dalga geçiyor olmalı. Çünkü biz korkak bir fare sürüsü değil, onların dayatmalarını ve düzenlerini boşa çıkarıp işgal gibi cüretli bir eylemi yapan işçileriz. Bunun için onların alay edercesine yaptıkları bu sahtekarlık belgesinin bizim için bir çöp kadar bile değeri yok.

Bu son oyunlarıyla anlaşılmıştır ki onların fabrikayı kapattığı falan yoktur. Öyle ki bugün protokol konusunda da görüştüğümüz DİSK yöneticileri bu gerçeği kabul ettiler. Hem Kani Beko hem de diğer yöneticiler, artık kesin olarak söyleyebiliriz ki, "fabrika kapanmayacak" dediler ve ilk kez olarak "bu koşullarda protokol geri bir anlaşma olur, bu fabrikada toplu sözleşme imzalanacak" demeye başladılar.

Belli ki yönetim ile ihanet çetesinin derdi, bizi oyuna getirip önümüze bir parça peynir koyarak fareler gibi fabrikadan çıkarmak, sonra da işlerini eskisi gibi sürdürmektir.

Bu çok safça hazırlanmış bir plandır. Çünkü bu yöneticiler ile Budak'ın ihanet şebekesi, hala daha böyle bir korkaklığı, böyle bir düşkünlüğü gösterecek işçiler olduğumuzu düşünebiliyorlar.

Yine de onlara bir kez daha hatırlatalım. Sizin protokollerinizin bizim için bir önemi yok. İşgalimiz büyüyecek, hem aramızdan kopardığınız arkadaşlarımızı geri alacağız, hem de işgal başka fabrikalarınıza da yayılacak. En sonunda da Budak'ın sahtekar ihanet çetesiyle değil, biz Greif işçileriyle, bizim gerçek temsilcilerimizle oturup toplu sözleşme yapacaksınız. Bu fabrika çalışacak, başka bir yolu yok. Boşuna hayal kurmayın, zaman ve mürekkep tüketmeyin.

(...)

Greif Fabrika Komitesi

8 Nisan 2014

***

Greif işçileri, Rıdvan Budak ve Muzaffer Subaşı'nın Greif yönetimi ile imzaladığı protokolün ardından, yönetimin kendilerine gönderdiği mesajı paylaşarak aşağıdaki açıklamayı yaptılar...

Budaklar'dan ihanetin imzası

Greif yönetimi ve sendika yönetimi hangi hakla bizim adımıza imza atabilir?

İşte satış belgesi. Bakalım sendikayla aranızı açıyorsunuz diyenler bu satış belgesi karşısında ne diyecekler?

Greif yönetimi telefonlarımıza yeni bir mesaj attı. Mesajda DİSK, DİSK Tekstil sendikası ve Greif yönetimi arasında bir protokol imzalandığı yer alıyor.

Atılan mesaj:

"*Hadımköy fabrikası kapatılmıştır ve bir daha açılmayacaktır. Fabrikamızı işgale devam eden kişiler kendilerine destek sağlamak amacıyla yanlış ve tehlikeli bilgiler yaymaktadırlar. Fabrikadaki işgalden ayrılan işçiler fabrikaya geri dönmeleri halinde DİSK ve Tekstil sendikası ile imzalanan protokoldeki haklarını kaybedecekleridir. Hiçbir koşul altında geri dönmeyin.*

İmzalanan bir protokol var fakat hiçbir geçerliliği olmayan bir protokol. İmzacıları ise Greif adına Sevinç Yener, DİSK Tekstil adına Rıdvan Budak ve DİSK adına Muzaffer Subaşı'dır. DİSK adına atılan imzada DİSK yönetimi kendi onaylarının olmadığını söylüyor. Muzaffer Subaşı'nın DİSK adına imza yetkisi olmadığı halde imza attığını söylüyorlar. Anlayacağınız ihanet şebekesi oyun içinde oyun çeviriyor. DİSK yönetimi kendilerini zan altında bırakan bu duruma artık açıktan bir tutum almalıdır. Bu yapılanlar karşısında artık sessiz kalmaları demek, bu tutuma ortak olmaları demektir. Gerçekten kendileri adına atılan imzada sorumlulukları yoksa bunun hesabını artık sormalıdırlar. DİSK için böyle bir ihanet belgesinin altında imzası olmasından daha büyük

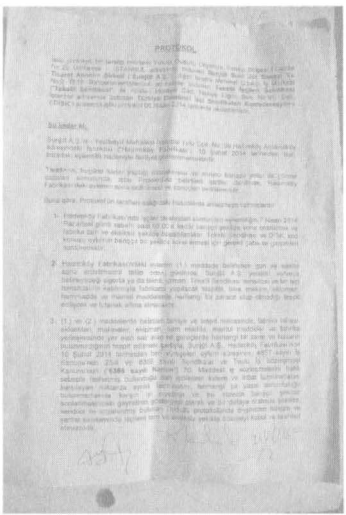
bir utanç yoktur. Greif yönetimi bu protokolü ve protokoldeki imzaları kullanarak direnişimizi kırmaya çalışıyor. Kandırarak direnişten çıkardıkları arkadaşlarımızın direnişe geri dönmelerinden duyduğu korkuyla hareket ediyor.

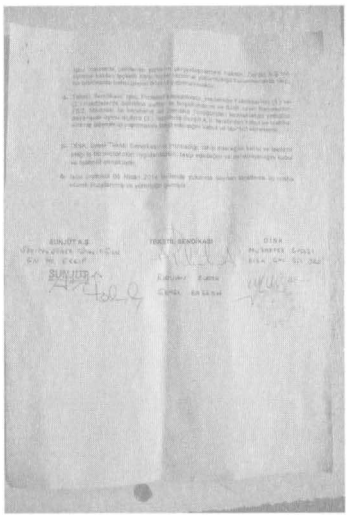
Bizim haberimiz olmadan Pazar günü imzalanan protokole göre, Pazartesi sabah 08.00'de fabrikanın boşaltılması gerekiyormuş. İşte biz hala buradayız. İstediğiniz kadar oyun içinde oyun çevirin. Bizim onayımızın olmadığı hiçbir şeyin hükmünün olmadığını avukatlarımız ve DİSK yönetimi de söylüyor. Herşeyden önce bizim adımıza alınacak kararı bizden başka kimse alamaz.

Dışardaki arkadaşlarımıza bir kere daha söyleyelim. Bu protokolün yasal olarak hiçbir hükmü yoktur. Bunun altını bir kere daha çiziyoruz. Sizlerle giden fakat geri dönen bazı arkadaşlarımız gibi siz de gerçeklerin farkına varın, gelin onurlu mücadelemize tekrar dört elle sarılın.

Direnişçi Greif işçileri

8 Nisan 2014

Direnişin 59. günü (9 Nisan)

Greif Emekçi Kadın Komisyonu toplantısını gerçekleştirdi. Önümüzdeki günlerde yapılacak etkinliklere dair planlama yapan kadın işçiler, direnişte ön saflarda olmaya devam edeceklerini vurguladılar.

Direnişe destek için bir dizi belediyeye heyetler gönderildi.

Bugün yayınlanan bir açıklama ile basın emekçileri işgal fabrikasına davet edilerek, *"Bir süredir direnişimize karşı bir karalama kampanyası sürdürülüyor. Fabrikaya zarar verdiğimiz, çoğu işçi olmayan bir avuç insan olduğumuz söyleniyor. Direnişimize yönelik tüm bu ithamlara yanıt vermek üzere siz basın emekçisi arkadaşlarımızı, fabrikamıza davet ediyoruz."* denildi.

Akşam ise facebook sayfasından yapılan bir açıklama ile, yarın gerçekleşmesi muhtemel bir saldırıya karşı dayanışma ve destek çağrısı yapıldı:

"Kritik bir güne giriyoruz. Yarın arabulucu sürecinin son günü. Bizim irademiz olmadan sendika bir toplu sözleşme imzalayabilir. Bundan önce fabrikayı boşaltmak için bir operasyonun gerçekleşme ihtimali olabileceğini düşünüyoruz.

Böyle bir durum olursa, boşa düşürmek için biz hazırlığımızı yapıyoruz. Bugün izinli olan arkadaşlarımızı da fabrikaya çağırdık. Duyarlı işçileri, emekçileri, aydınları, sanatçıları, basını bugün bizimle ateş başında nöbet tutmaya, hep birlikte direniş türküleri söylemeye davet ediyoruz.

Fabrikamıza gelemeyecek durumda olan ve kalbi bizimle atan dostlarımızı da, özellikle sabaha karşı uyanık olmaya, bulundukları yerlerde bizi takip ederek olası bir saldırıya karşı tepki geliştirmeye davet ediyoruz.

Greif Direnişi'ni konu alan sinevizyon izlendikten sonra işçiler fabrikanın ön tarafına geçtiler. Burada ateş başında halaylar çekerek nöbetlerini sürdürdüler. Bugün izinli olan direnişçiler de nöbet için döndüler.

***

Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun (KESK Ankara Şubeler Platformu, ESM Ankara 1 No'lu Şube, Eğitim Sen Ankara 5 No'lu Şube, İnsan Hakları Derneği Ankara Şube, Emekçi Hareket Partisi, Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi, Devrimci İşçi Partisi, Kaldıraç, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Demokratik Haklar Federasyonu) bugün gerçekleştirdiği eylemde "Greif'te işgal sürüyor, dayanışmayı büyütelim!" şiarlı ozalit açıldı. *"Başta DİSK olmak üzere tüm sendikaları, meslek odalarını, siyasi parti ve grupları direnişin yanında saf tutmaya, vakit kaybetmeksizin harekete geçerek maddi-manevi dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz"* denildi. Platform Batkent'te de stand açarak, imza kampanyası ile dayanışma kartlarının satışını gerçekleştirdi.

Adana Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun direnişe destek amaçlı hazırladığı dayanışma kartlarından toplanan katkılar Greif işçilerine iletildi. Direnişin mücadele taleplerini duyurmak için hazırlanan dosyalar ve imza metinleri ile kurum ve sendikalar dolaşılırken, Adana ve Mersin'de direnişle dayanışma platformu oluşturma çalışmalarının sürdüğü açıklandı.

"Direnişiniz son derece kritik bir aşamaya gelmiş bulunuyor. Çok yönlü bir kuşatma altındadır" sözleriyle başlayan mesajında **BİR-KAR** çok önemli bir noktanın altını çizdi: *"Direnişinizin utanç verici biçimde yenilgisini bekleyenlerin bunu görmeye ömrü yetmeyecektir. Direnişin bundan sonraki seyri ne olacaktır, neyi ne kadar başaracaksınız, bu kesin olarak bilinemez. Ancak 'Buz kırılmış yol açılmıştır.'"* Mesajda, Greif'le dayanışma etkinliklerinden elde edilen 2800 Euro'nun iletildiği belirtildi.

Direnişin 60. günü (10 Nisan)

Greif direnişinde arabulucu süresinin bugün sona erecek olması nedeniyle direnişçiler dün akşam bir polis saldırısı ihtimali olduğunu açıklamışlardı. İşçiler gece nöbetini sürdürürken, geç saatlerde polisin hareketlerinde yoğunlaşma başladı.

Hadımköy'deki polis merkezinde operasyon hazırlıkları yapıldığı, polis ekipleri, iş makinaları, itfaiye ve ambulansların hazır bulundurulduğu öğrenildi. İşgal fabrikasının önünden de devriye araçları ve sivil polisler geçerek kontroller yaptılar.

Saat 05.50'de fabrikanın arkasına yoğun bir polis sevkiyatı gerçekleşti. Yüzlerce çevik kuvvet fabrika karşısında hazırlandı. Kolluk güçlerir fabrikanın etrafını çevirdiler. Greif işçileri aldıkları güvenlik önlemlerinin ardından fabrika binasına geçtiler.

Çevik kuvvet dış kapıyı iş makinalarıyla kırarak içeri girdi. Polise Jandarma robocopları da eşlik etti. "Direne direne kazanacağız!" sloganını haykıran Greif işçileri kurdukları barikatları güçlendirdiler. Çevik kuvvet içeri girdikten sonra işçilere biber gazı ve kaba şiddetle saldırarak gözaltına almaya başladı.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu temsilcisi Murat Yıldırım ile *Kızıl Bayrak* muhabiri Mehmet Ali Karabulut polis terörünün öncelikli hedefleri oldular.

Greif işçileri ve destekçileri gözaltına alınırken, bir grup işçi çatıya çıktı.

DİSK Hukuk Dairesi'nden avukat Necdet Okcan çatıdaki işçilerin taleplerini aktardı. Direnişçi işçiler tüm gözaltıların serbest bırakılmasını ve toplu sözleşme taleplerinin kabul edilmesini istediler. DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu da fabrikaya gelerek işçilerle görüştü.

Fabrika önünde bekleyenlerin sayısı giderek arttı. Saldırı anında fabrikada olmayan Greif işçileri, BDSP'liler ve Dev Sağlık-İş Sendikası'ndan iki yönetici fabrika önüne geldiler. DİSK Gıda-İş yöneticileri, Levent Tüzel, TÜMTİS yöneticisi Muhar-

rem Yıldırım ile Alınteri, EHP ve Mücadele Birliği destek için geldiler. Liman-İş üyesi Kumport direnişçileri de Greif işçilerini yalnız bırakmadılar. Fabrika önündeki sokağın girişi polis tarafından kapatıldı. Taşeron patronlarının içeri girişi sırasında "Taşeron patronları hesap verecek!" sloganı haykırıldı.

Gözaltına alınanların sayısının 91 olduğu açıklandı. Gözaltına alınanlar arasında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan destekçiler ve Alınteri muhabiri de bulunuyordu. "Polise mukavemet" ve "yasadışı işgal" gerekçesiyle ifadeleri alınmak istenen direnişçiler susma haklarını kullandılar, "İşgal, grev direniş!" sloganını haykırdılar.

Arzu Çerkezoğlu Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne uğrayarak işçiler hakkında bilgi aldı. Eğitim Sen 6 No'lu Şube'den Levent Dölek de destek için Vatan'a geldi. Çok sayıda ÇHD'li avukat direnişçilere eşlik ettiler.

Greif işçilerinin avukatları, çatıdaki işçilerin su dahil hiçbir ihtiyaçlarının karşılanmayarak baskı kurulmaya çalışılmasına tepki gösterdiler. HDP İstanbul Milletvekili Levent Tüzel çatıdaki işçilerle konuşmak üzere yukarı çıktı.

Fabrika önündeki işçiler kararlılıkla bekleyişlerini sürdürdüler. Polisin fabrika çevresinde parçalayıp söktüğü pankartlardan "Yaşasın Greif direnişimiz!" pankartı fabrika karşısına yeniden asıldı.

Çalışma Bakanlığı'ndan müfettişler fabrikaya geldiler. İşçiler tepkilerini "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganıyla gösterdiler.

Fabrikada polis ablukası devam ederken, kapı önündeki işçiler halaylar çekerek direnişlerini sürdürdüler.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Celal Ovat ve KESK Genel Başkanı Lami Özgen'in de aralarında olduğu yöneticiler fabrikaya geldiler ve işçilerle görüşmek için içeri girdiler.

Fabrikadan çıkan heyet ve Kani Beko dışarda bekleyenlerin yanına geldiler. "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganı ile karşılan-

dılar. Beko açıklamasına başladığında Greif işçileri sırtlarını dönerek tepkilerini gösterdiler. "İşçilerin tepkisini anlıyoruz" diyen Beko, fabrikanın kapanması demagojisine sarılarak "biz fabrika kapanmadan sorunu çözmeye çalışıyoruz, işçiler isterse Hollanda'ya, ABD'ye bile gideriz" diyerek sözlerine devam etti. İşçiler ise Beko'ya bugüne kadar direnişin gereklerini neden yerine getirmediklerini sordular. "İhanet şebekesi Rıdvan Budak, Eren Korkmaz vb. DİSK'te olduğu sürece tepkimiz sürecek" dediler. DİSK üyesi işçilerin direnişle dayanışma için harekete geçirilmemesine yönelik eleştirileri Beko tarafından suskunlukla karşılandı. DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgın'ın görevden alınmasına sessiz kalınması da hatırlatarak, DİSK'in tarihine kara bir leke sürüldüğü ifade edildi.

Gözaltına alınan direnişçi işçiler değişik hastanelere götürüldüler. Haseki'de muayeneye götürülen direnişçiler çevredeki işçi ve emekçilere sloganlarla seslendiler. Amerikan şirketi Greif'e karşı iki aydır direnişin sürdüğü belirtilerek, sendika bürokratlarının işbirlikçi tutumları teşhir edildi. "İşgal, grev, direniş!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganları haykırıldı. Eyüp Devlet Hastanesi de "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganlarıyla yankılandı.

İMD, SDH, Kazova işçileri destek için gelirken, Diyarbakır DEDAŞ'ta direnen Enerji-Sen üyeleri saldırıya uğrayan Greif işçilerini selamlayarak desteklerini ilettiler. Yeldeğirmeni Dayanışması ise saldırıyı "Greif'te polis şiddetine son!" pankartı hazırlayarak protesto etti.

Gözaltından bırakılan Greif işçilerinin fabrikaya gelmesi beklenirken, fabrika önünde ateş yakılarak, yapılabilecekler üzerine sohbet edildi. Isınmak için yakacak toplanması, battaniye temini gibi planlamalar yapıldı.

71 direnişçi hastaneden sonra serbest bırakıldı. 20 kişi savcılığa sevkedildi. Gözaltından çıkan Greif işçileri fabrika önünde coşkulu sloganlarla karşılandılar. Destekçiler ve Greif işçileri hep

bir ağızdan "Direne direne kazanacağız!" sloganını haykırdılar. Haseki Hastanesi'nden ayrılan direnişçiler ise marşlar şiirler eşliğinde adliyeye götürüldüler.

Fabrika önünüde bekleyiş sürerken, Greif temsilcilerinden Coşkun Alsaç bir konuşma yaparak, direnişin iki ayı boyunca grev kırıcılarla, taşeron patronlarıyla mücadele ettiklerini fakat mücadele önlerindeki asıl engelin sendika bürokratları olduğunu ifade etti. Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın oyununa DİSK yönetiminin de geldiğini ve direnişin yalnız bırakıldığını ifade eden Alsaç, bürokrasinin yarattığı sorunlara vurgu yaptı. Konuşma alkışlarla ve coşkulu sloganlarla karşılandı.

Hadımköy'deki yağmur nedeniyle fabrika bölgesi iyice soğudu. Fabrika önündekiler ateş yakarak ısınırken, çatıdaki direnişçiler binadaki pankartı üstlerine çekerek soğuktan korunmaya çalıştılar. Çatıdaki işçilerin sloganlarına fabrika önünden "Greif işçisi sizinle gurur duyuyor!" sloganı atılarak karşılık verildi.

Kolluk güçleri işçilerin yağmurdan korunmak için gerdiği bir parça brandayı bahane ederek saldırı tehditleri savurdu. Direnişçiler buna "Direne direne kazanacağız!" sloganını atarak karşılık verdiler. Greif işçilerinin brandanın yanındaki paletleri çekmesi üzerine saldırı anonsları durduruldu. Yağışın şiddetiyle soğuk iyice arttı. Fabrika önünde battaniye ve brandalara sarılarak ısınmaya çalışılırken, çatıdaki işçilerin "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" pankartını binadan sarkıtmaları coşkuyu arttırdı. Çatıdaki işçilere atılan sloganlarla destek verildi.

Adliyede işlemler devam ederken, destekçileri ve yakınları adliye önünde halaylar ve sloganlarla direnişçileri yalnız bırakmadılar. Gözaltındakilerin hepsi ilerleyen saatlerde serbest bırakıldı. Sloganlarla karşılanan temsilciler ve sınıf devrimcileri fabrikaya ulaştılar.

Kocamustafapaşa Dayanışması, Caferağa Dayanışması ve İnşaat İşçileri Derneği Girişimi fabrika önüne geldiler.

Çatıdaki işçilerin direnişine son vermesi kararı alındı. Dışarı-

daki arkadaşları yukarı çıkarak arkadaşlarını avukatlarla birlikte almak istediklerini belirttiler. Ancak polis tehditkar tutumlarını sürdürerek buna izin vermedi. Duruma tepki gösteren işçiler yol üzerinde bekleyince polis saldırı tehdidinde bulundu. Bunun üzerine TOMA'nın önünde kısa süreli bir oturma eylemi yapıldı.

Gece saat 01.00 civarında işçiler çatıdan indiler ve gözaltına alındılar.

***

Saldırıya karşı dayanışma eylemleri ve mesajlar

Saldırı pek çok kentte ve yurtdışında protesto eylemlerinin, açıklamaların ve tepkilerin konusu oldu, dayanışma mesajları yayınlandı...

İzmir'de Greif saldırısına karşı üç eylem gerçekleştirildi.

İzmir Greif Direnişiyle Dayanışma Platformu saldırıyı protesto için Kemeraltı'nda eylem kararı aldı. Kemeraltı girişini kapatan polis karşısında eylem kararlılığı korunarak Greif işçilerine destek çağrısı yapıldı. Polis barikatı zorlanarak aşıldı, Valilik önünde basın açıklaması yapıldı. Polis kitleye biber gazı ve coplarla saldırdı. Gözaltına alınanlar araçlara bindirilirken, çevrede toplanan işçi ve emekçiler "katiller, hırsızlar" diye bağırarak tepki gösterdiler.

Ekim Gençliği okurları Konak Saat Kulesi'ne zincirleme eylemi yaparak saldırıyı protesto ettiler. "Greif işçisi yalnız değildir!" pankartıyla eyleme geçildi, konuşmalar yapıldı. Polis saldırdı. Zincirler kesildi, eylemciler darp edilerek gözaltına alındı.

Greif işçileriyle dayanışma için İzmir'de yapılan üçüncü eylem Sevinç Pastanesi'nin önünde gerçekleşti. Kitle hep birlikte direniş sloganlarını haykırdı.

*** Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun** çağrısıyla kitle Güvenpark'ta toplandı. *"Mücadele bitmedi, bitmeyecek"* denilerek, Greif işçilerinin talepleri vurgulanarak, saldırı sloganlarla protesto edildi.

* **Bursa Greif Direnişiyle Dayanışma Platformu** polis saldırısını protesto etti. DİSK'i, derhal bir eylem planı ortaya koymaya ve tüm DİSK üyelerini Greif işçilerinin taleplerinin kabul edilmesini sağlayacak eylemli dayanışmaya çağırdı.

* **Adana**'da *"Faşist baskı ve terör sökmedi, sökmeyecek! Greif işçisi yalnız değildir!"* yazılı pankartın açıldığı eyleme, direnAkkapı emekçileri de *"Taşerona, köleliğe, sömürüye son! Greif işçisi yalnız değildir!"* pankartıyla katılarak destek verdi.

* **Kayseri Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu** eylemle Greif işçilerini selamladı, işçi ve emekçileri dayanışmaya çağırdı.

* **Gebze İşçilerin Birliği Derneği**'nin çağrısı üzerine gerçekleşen eylemle saldırı protesto edildi. Eyleme direnen Feniş Alüminyum işçileri ve ESP destek verdi.

* **Kartal**'da *"Greif işçilerine polis azgınca saldırdı. Hesabını soralım! BDSP"* şiarlı pankartın arkasında biraraya gelen kitle Kartal Meydan'ında basın açıklaması gerçekleştirildi.

* **Greif İşçileri ile Dayanışma Komitesi** tarafından Kadıköy'de yapılan eylemde *"Diren Greif Kadıköy seninle!"* sloganı atıldı ve Gerif işçilerinin direnişin simgesi olduğu vurgulandı.

* **Eskişehir**'de Greif Direnişi'yle dayanışma eylemi yapılarak, *"Her yer Greif, her yer direniş!"* sloganı atıldı.

* **Antalya'da Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu** tarafından yapılan eylemde *"Greif işçileri yalnız değildir. Baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz!"* pankartı açıldı.

* **Manisa**'da Manolya Meydanı'nda yapılan eyleme BDSP, KESK ve bağlı sendikalar ile Köy Enstitüleri katıldı. Eylem oldukça coşkulu geçti.

* **Yalova**'da Kedi Kolektifi, YADÖ-DER, Anti-Kapitalist Müslümanlar, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Greif direnişine yönelik saldırıyı protesto etti.

* **Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu** saldırıya ilişkin açıklamasında, *"Direnişçi işçileri zorla fabrikalarından söküp atmaya çalışanlar da, patronlarla bir olup işçileri arkadan hançerle-*

yen sendika ağaları da yaptıklarının hesabını mutlaka verecekler. Kazanan emeği ve onuru için direnen işçiler olacak!" diyerek, Greif'in direniş ateşini yükseltme çağrısı yaptı.

* *"Hain saldırıya karşı Greif işçileriyle her yerde eylemli dayanışma!"* çağrısı yapan **BİR-KAR,** Essen, Köln/Lövenich, Köln/Dom'da gün boyu eylemdeydi...

* *"İşçilere kalkan elleri sınıfsal birliğimizle kıracağız!"* diyen **BİR-KAR Stuttgart**, Türkiye Konsolosluğu önünde eylem yaptı.

* İsviçre BİR-KAR, Greif Direnişi'ne yönelik polis saldırısını kınayan ve direnişe destek çağrısı yapan bir açıklama yaptı.

* **Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu:** *"'İşgal, grev, direniş!' şiarıyla yola çıkmış Greif işçilerini yalnız bırakmamalı, bulunduğumuz her yeri Greif'a çevirmeliyiz. Greif işçileri için sokağa! Eyleme!"*

* **İşçi Meclisi:** *"Greif işçileri, Türkiye işçi sınıfının mücadelesinde önemli bir kilometre taşı, bir sıçrama dinamiği ve eşiğinin ifadesidir." "Greif işçileri, işçi sınıfının sesi ve umududur." "Greif işçileriyle dayanışma için, Greif işçilerin mücadele istemlerini her yerde yükseltmek için sokağa, eyleme!"*

* **BES İstanbul 3 No'lu Şube:** *"İşçi sınıfının mücadelesinde yeni bir sayfa açan Greif işçilerinin meşru ve kararlı mücadelesini, polis şiddetiyle, baskı ve gözaltı terörü ile bastırabileceklerini sananlar yanılıyorlar. Haziran direnişi ile mücadele ruhunu kuşanan ve ayağa kalkan işçi ve emekçiler, bu saldırılar karşısında yeni Greif'ler yaratarak yanıt vereceklerdir."*

* **SES İzmir Şube Başkanı**: *"KESK İzmir Şubeler Platformu olarak yapılan bu saldırıyı, işçilerin ve basın emekçilerinin gözaltına alınmasını kınıyoruz!"*

* **TÜMTİS:** *"Taşeronluğa ve köleliğe karşı direnen Greif işçilerine yapılan saldırıyı kınıyoruz.*

* **DİSK:** *"Polis Greif'ten derhal çıkmalıdır. İşçiler serbest bırakılmalıdır. İşçiler ile işveren arasındaki uyuşmazlik polis zo-*

ruyla çözülemez.

* **Süleyman Çelebi:** *"Sabahın erken saatlerinde gaz ve şiddet ile gözaltına alınan Greif işçileri derhal serbest bırakılmalıdır."*

* **Pınar Aydınlar:** *"Greif işçilerine uygulanan tavır tüm işçi sınıfına uygulanan 1 Mayıs provasıdır!"*

* **TGS:** *"Gözaltına alınan gazeteci Karabulut ve #Greif işçileri derhal serbest bırakılsın!"*

* **Sol Defter:** *" Gerif işçisini savunmak işçi sınıfını,* sınıf mücadelesinin değerlerini, *DİSK'li işçilerin mücadele geleneğini savunmaktır."*

* **Devrimci Turizm-İş İstanbul Bölge Temsilciliği**: *"Greif işçilerinin yanındayız!"*

* **İstanbul Tabip Odası:** *"Greif işçileri derhal serbest bırakılmalı, talepleri karşılanmalıdır."*

* **Nakliyat-İş Sendikası:** *"Grief işçilerine yönelik polis terörünü, baskıları, protesto ediyoruz."*

* **ESP:** *"Meşru ve haklı taleplerle direnen işçilere yönelik saldırıyı lanetliyoruz.*

* **Sınıf Tavrı:** *"Greif işçisine saldıranlar hesap verecek!"*

* **DİSK Basın-İş:** *"Greif emekçileri ve basın emekçilerine yönelik saldırıyı kınıyor, gözaltına alınan herkesin serbest bırakılmasını istiyoruz."*

* **Dev Sağlık-İş:** *"Greif işçilerinin direnişlerinin 60. gününde gerçekleşen polis saldırısını kınıyoruz.*

* **Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu:** *"Greif işçilerinin haklı ve meşru mücadelesinin yanında olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.*

* **Gazeteciler Sendikası:** *"Greif işçilerinin ve meslektaşlarımızın yanındayız!"*

* **Isparta**'dan **Kızıl Bayrak okurları:** *"Greif işçileri yalnız değildir!"*

* **Zonguldak**'tan **Kızıl Bayrak** okurları Greif mücadelesini büyütenleri selamladı.

Operasyon sonrası süreç...

61. gün: Sabah saatlerinde Greif'te çalışan memurlar ve taşeron patronları dört servisle gelerek fabrikaya giriş yaptılar.

Fabrika duvarındaki "Greif direnişi kazanacak!" yazılamasının kapatılmasına direnişçiler tepki gösterdi. Bunun üzerine polisle arbede çıktı. Tepkinin sürmesi üzerine yazılamanın kapatılması yarım bırakıldı.

Greif'in Sultanbeyli fabrikasında direnişin yanında olan, sendikada örgütlenen bir işçi işten atıldı. Üç işçi iş durdurarak kararı protesto etti. Destek veren işçiler de işten atıldılar.

Direnişçi Feniş işçileri Hadımköy'e gelerek saldırıya karşı dayanışmayı büyüttüler.

Direniş alanında sendikal ihaneti teşhir eden bir basın açıklaması yapıldı.

Polisler işçilerin brandayla kurdukları çadırı sökmeye çalışınca, işçiler kolkola girerek engellemeye çalıştılar. Polisin kalkanlarla saldırıyı sürdürmesi üzerine işçiler ana yolu trafiğe kapattılar. Bazı işçiler gözaltına alındılar. İşçilerin alandaki eşyaları talan edildi. TOMA'yla işçilerin durduğu alanı ıslatılarak kalan eşyalar kullanımaz hale getirildi. Tekrar alana dönen işçilere kolluk güçleri bir kez daha saldırdı.

Bir grup işçi Kadıköy'deki dayanışma etkinliğine giderken, DİSK Genel Merkezi'ne giden işçiler Şişli Camii önünden bir yürüyüş yaptılar. Abide-i Hürriyet Caddesi'ni trafiğe kapatan işçiler, "Greif işçisi, direnişin simgesi!" sloganıyla genel merkez binasına ulaştılar.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu ve Yönetim Kurulu Üyesi Celal Ovat'la görüşen işçiler, direnişe sahip çıkmalarını, DİSK Tekstil'in ihanetine tutum almalarını istediler.

Caferağa Spor Salonu'nda **Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu**'nun organize ettiği dayanışma gecesine bini aşkın işçi,

emekçi ve emek dostu katıldı. Etkinlik fabrika önündeki polis saldırısı nedeniyle geç kalan Greif işçileri geldikten sonra başladı. Greif işçileri ve Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu Kadıköy İskele'den etkinliğin yapılacağı salona sloganlarla yürüdüler.

Açılış konuşmasında, Greif Direnişi'nin işçi ve emekçiler için önemine vurgu yapılarak, hem DİSK Tekstil'in hem de DİSK'in direnişi desteklemeyen tutumlarına dikkat çekildi. Ardından Greif temsilcisi konuştu.

Migros işçileri, direnişçi Feniş işçileri, direnişlerini sürdüren GF-Hakan Plastik işçileri, Punto işçileri ve TOKİ'de işgalle haklarını alan işçiler adına konuşmalar yapıldı. Greif Fabrikası Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan konuşma, "Kadın erkek el ele, örgütlü mücadeleye!" sloganı ile karşılandı.

Bandista, Tahribat-ı İsyan, Grup Eski Bando, Bremın Mızıkacıları ezgileriyle etkinliğe desteklerini sundular. Çekilen halaylar ve 1 Mayıs'a çağrı ile etkinlik sonlandırıldı.

Almanya-Nünberg'de düzenlenen Greif Direnişi ile dayanışma etkinliğine, ağırlığını MAN işçilerinin oluşturduğu 200 işçi ve emekçi katıldı. **Paris**'te ve **Lozan**'da da destek eylemleri gerçekleştirildi.

Aliağa Emek ve Demokrasi Platformu, polis saldırısına karşı basın açıklaması yaptı.

Bakırköy ve Yeşilköy Forumları, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda saldırıyı protesto ettiler.

Manisa'da gerçekleşen ortak eyleme, 310 gündür direnen Standart Profil işçileri de katıldılar.

62. gün: Greif işçileri DİSK binasında nöbet sürdürme kararları aldılar.

DİSK binasından direniş alanına sloganlarla gelen işçiler kolluk güçlerinin tehditleriyle karşılaştılar. Saldırı tehditine karşın alanda bekleyişlerini sürdürdüler.

DİSK nöbetini sürdüren direnişçileri Çağdaş Hukukçular Der-

neği'nden avukatlar, TMMOB'dan Kimya Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi Eşbaşkanı Selin Top ziyarete geldi. Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu ve Mücadele Birliği'nden destekçiler de Greif işçilerini yalnız bırakmadılar.

Saat 16.00'da Taksim'de yapılan, **Greif Direnişiyle Dayanışma Komitesi**'nin pankartının açıldığı eylemde, direniş ve saldırı süreci anlatılarak mücadelenin sürdüğü ifade edildi.

Akşam havanın soğumasıyla birlikte fabrika önündeki işçiler yakılan ateşin başında ısındılar. Kartal BDSP sloganlarla direnişçilerin yanına geldi. Aileler direniş alanına yiyecek getirerek direnişin yanında olduklarını gösterdiler. Çevre fabrikalarda çalışan işçiler de çay getirerek destek verdiler.

ÇHD'li avukatlar Bülent Şimşek ve Zeycan Balcı Şimşek işçilerin yanına geldiler. Eğitim-Sen 6 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Arif Ekinci ve Haber Sen üyesi kamu emekçileri de desteğe geldiler. Avcılar'dan desteğe gelenler topladıkları battaniyeleri getirdiler. Ayrıca Van'dan emekçiler de direniş alanına geldiler ve saldırı üzerine Van'da eylem yaptıklarını aktardılar. İşçiler geceyi ateş başında söylenen türküler ve halaylarla geçirdiler.

Greif'e saldırı **Sarıgazi**'de yapılan ortak eylemle protesto edildi. İzmir Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu basın toplantısı yaparak, polis terörünü teşhir etti.

Paris, **Stuttgart** ve **Köln**'de Greif Direnişi meydanlarda selamlandı. Dünya Sanayi İşçileri Uluslararası Dayanışma Komisyonu, Greif Direnişi'yle dayanışma mesajı yayınladı.

63. gün: Sabah kahvaltısıyla birlikte işçiler ateşin üzerinde demledikleri çayları içtiler.

İşçiler operasyonda yaralanan BDSP temsilcisi Murat Yıldırım'ı evinde ziyaret ettiler.

Greif işçileri pankartlarıyla Grup Yorum'un konserine katıldılar. Ayrıca direnişe geçen *Karşı* gazetesi çalışanlarını ziyaret ettiler.

Greif Fabrika Komitesi bir açıklama yaparak direnişin taleplerinin kabul edilmesini istedi.

* **BİR-KAR İsviçre-Basel**'de Greif işçileriyle dayanışma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinlikle canlı bağlantı kurularak direniş anlatıldı.

* **BİR-KAR** tarafından **Frankfurt**'ta da Greif işçileriyle dayanışma etkinliği yapıldı.

64. gün: Sabah saatlerinde fabrikanın tabelası Greif yönetimi tarafından kaldırıldı.

Bir grup işçi Kumport Limanı'nda yaşanan iş cinayetine karşı yapılan eyleme katıldı.

İşçilerin bir kısmı DİSK Genel Merkezi'ndeki nöbeti sürdürürken, DİSK/Tekstil Sendikası Genel Merkezi önünde bekleyen işçiler sendika genel sekreteri Muzaffer Subaşı ile telefonda görüştüler. Subaşı sendikanın açılmayacağını söyledi.

ÇHD'li avukatlar direniş alanına geldiler. Orhan Purhan ve avukat Bülent Şimşek, gelişmeler hakkında bilgi verdiler.

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi Çalışma Yaşamı Komisyonu, Greif işçilerinin 10 Şubat'tan bu yana fiili meşru mücadelesini sürdürdüğünü ifade ederek şunu vurguladı: *"Greif işçileri, yalnızca Greif işverenlerine karşı değil, aynı zamanda sermayenin sendika içindeki uzantıları olan sendikal bürokrasiye karşı da mücadele vermektedirler."*

65. gün: Gece geç saatlerde DİSK Tekstil'in TİS ihanetini ve işçilerin talep ettiği protokolünün imzalanmadığını öğrenen işçiler önümüzdeki süreçte neler yapabileceklerini tartıştılar.

Şişli Camii önünden DİSK önüne yürüyüş yapılarak bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, sendikal ihanet şebekesinin ihanet sözleşmesine imza atarak bir kez daha Greif işçilerini arkadan hançerlediği ifade edildi. DİSK yöneticilerinin bu ihanete sessiz kalarak DİSK'in onurunu zedelediği belirtildi.

DİSK Binası'nda 1 Mayıs gündemli bir toplantı yapıldı. İlerici-sol güçler toplantıya katıldılar. TKP 1920, Mücadele Birliği, Sürekli Devrim Hareketi ve Devrimci Anarşist Faaliyet temsilcileri dışındakiler Greif işçilerine selam dahi vermediler.

KESK fabrika önündeki işçileri ziyaret etti. KESK'liler adına konuşan İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Tosu, Greif işçilerinin mücadelesini desteklediklerini belirtti.

Eğitim-Sen Silivri Şubesi, işgal fabrikasına operasyonu kınayan bir açıklama yaptı.

66. gün: Hem fabrika önünde hem de DİSK'teki bekleyiş sürdü. Küçükçekmece BDSP, DİSK'te nöbet tutan Greif işçilerini ziyaret etti.

İşçiler fabrika içinde kalan eşyalarını istediler. Ancak elektronik eşyalar dışındakilerin çöpe atıldığı söylendi. Direnişe destek için toplanan paraların bir kısmının da fabrikada kaldığı belirtildi.

Greif işçileri de bugün facebook hesaplarından bir ilan yayınlayarak, ihanet şebekesinin şefi Rıdvan Budak ile yardımcısı Kazım Doğan'ın arandığını duyurdular.

KESK Yürütme Kurulu bir açıklama yayınlayarak Greif işçilerini selamladı ve Greif direnişine yönelik polis saldırısını kınadı.

67. gün: Mücadelelerini artık DİSK Genel Merkezi'nde nöbet tutarak sürdürme kararı alan Greif işçileri, 1 Mayıs'ta Taksim'de olacaklarını, sömürücülerden ve ihanetçilerden hesap soracaklarını dile getirdiler. DİSK binasına astıkları pankartla, işçi sınıfını 1 Mayıs'ta Taksim'e çağırdılar.

DİSK/Tekstil Sendikası Genel Merkezi'ne giden işçiler yine sendikada kimseyi bulamadılar. Ardından Şirinevler meydanında bir basın açıklaması yaptılar. Süreçlerini anlatarak sendikal ihaneti gerçekleştirenlerden hesap soracaklarını ifade ettiler.

Akşam Kadıköy'de gerçekleştirecekleri eylem için yola çıkan

işçiler, Eminönü-Kadıköy seferini yapan vapura sendika ağalarını teşhir eden pankartlarını astılar. Sloganlarla vapurdan inen işçiler Kadıköy İskelesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Buradaki eylemde de süreç anlatılarak sendika ağalarının ihaneti teşhir edildi.

Emekli-Sen üyeleri Greif işçilerini ziyaret ettiler.

Greif işçilerinin mücadelesine destek vermek için **Adana'da Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu** oluşturuldu.

68. gün: DİSK Genel Merkezi'nde genel bir işçi toplantısı yapıldı. Engin Yılgın ve Orhan Purhan süreç hakkında konuşma yaparken, ÇHD'li avukatlar Bülent Şimşek, Gökmen Yeşil ve Zeycan Balcı Şimşek hukuksal konularda bilgilendirmede bulundu.

Akşam saatlerinde Grup Emeğe Ezgi işçileri ziyarete gelerek seslendirdikleri ezgilerle dayanışmalarını sundular.

Greif işçileri, Ankara'da Yatağan işçilerine yönelik polis saldırısına karşı DİSK Genel Merkezi önünde basın açıklaması yaptılar.

Ankara Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu, Greif işçilerine destek eylemi gerçekleştirdi.

69. gün: Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi Galatasaray Lisesi önünde bir eylem gerçekleştirdi. "Greif işçisi yalnız değildir!" şiarlı pankart açan komite bileşenleri, "Taşerona köle olmayacağız!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganlarını haykırdılar.

Galatasaray'da yapılan eyleme katılan Greif işçileri, ardından Greif'e yönelik polis operasyonunda ağır yaralanan BDSP temsilcisi Murat Yıldırım ile *Kızıl Bayrak* muhabiri Mehmet Ali Karabulut'a yönelik polis terörünün protesto edildiği eyleme katıldılar.

Sendikalar, meslek örgütleri, devrimci ve ilerici parti, örgüt ve platformlar, çeşitli dernekler, akademisyenler Greif işçilerinin

yanında olduklarını belirten bir metin yayınladılar. Greif Direnişi'ni sahiplendiklerini, her türlü dayanışmayı öreceklerini ilan ettiler.

70. gün: İşçiler öğlen saatlerinde **Karşı gazetesi** çalışanlarını ziyaret ettiler. Bir direnişin iç işleyişi, direnişte izlenmesi gereken mücadele hattı üzerine deneyimler paylaşıldı.

Dudullu'da sendikal ihanete ortak olmadığı için işten çıkarılan Greif işçisi Serdar Uçar ziyaret için DİSK'e geldi.

İşçiler ierleyen saatlerde yaptıkları değerlendirme toplantısının ardından film izlediler.

71. gün: Greif işçileri Taksim Meydanı'ndaki 1 Mayıs basın açıklamasının ardından Galatasaray Lisesi önüne geçerek stand açtılar. Sendikal ihaneti teşhir eden işçiler, direnişlerinin haklı taleplerinin desteklenmesi için işçi ve emekçilerden imza istediler.

Akşam saatlerinde 1 Mayıs konulu bir etkinlik gerçekleştirildi. Kısa bir konuşmanın ardından sinevizyon gösterimine geçildi. Etkinliğe BİR-KAR Frankfurt temsilci, DİSK üyesi metal işçileri ve destekçiler de katıldılar. Sinevizyon gösterimini BİR-KAR temsilcisinin konuşması izledi. Toplantı yapılan sohbetlerle sona erdi.

Mersin'de bir araya gelen kurumlar, Greif işçilerinin direnişini desteklemek için oluşturdukları platformu bugün yaptıkları basın toplantısı ile deklare ettiler.

72. gün: Greif işçileri ihanet çetesinin başı Rıdvan Budak'ı nihayet DİSK Tekstil Genel Merkezi'nde buldular. Saldırı için gerekli hazırlıkları yapmış olan bu hainler beyzbol sopalarıyla işçilerin karşısına çıktılar. İşçilerin gerekli yanıtı vermesi üzerine sopalarını ve yaralı arkadaşlarını bırakarak kaçtılar.

İşçilerin sendika binasına yürümesi üzerine polis korumasında işçilerin karşısına çıkmak zorunda kalan Budak, işçilerin ala-

caklarını konuşmak üzere ertesi gün için bir toplantı çağrısı yaptı. Ancak işçiler ihanet çetesiyle konuşacakları bir şeyleri olmadığını bildirdiler. Sloganlarla Şirinevler meydanına yürüyen işçiler, burada bir kez daha sendika ağalarının ihanetini teşhir ettiler.

İhanet şebekesi akşam saatlerinde işçilere yeni bir mesaj gönderdi. Rıdvan Budak'ın 29 Nisan'da Hollanda'ya giderek Greif yönetimi ile görüşme yapacağı, işçilerle bu toplantıdan sonra görüşüleceği belirtiliyordu.

73. gün: Greif işçileri **Mefar** işçilerinin Taksim'deki İngiliz Konsolosluğu önünde yaptığı eyleme katılarak destek verdiler. Eylemin ardından işçilerin bir kısmı Kadıköy'e geçerek stand açtılar.

Avcılar'da stand açan sınıf devrimcileri, ihanet çetesinden Kazım Doğan ile karşılaştılar. Kazım Doğan'dan hesap sorarken, bir yandan da etrafta bulunan işçi ve emekçilere Greif işçilerine yapılan ihaneti anlattılar.

74. gün: DİSK Genel Merkezi'nde nöbeti sürdüren direnişçiler öğle saatlerinde **Yıldız Teknik Üniversitesi** öğrencileriyle söyleşi yapmak üzere üniversiteye geçtiler. Tonoz Cafe önünde yapılan söyleşide direniş süreci anlatılarak sorulan sorular yanıtlandı.

Greif işçileri dava süreci için vekalet vb. evrakları tamamlamak için sendikaya geldiler.

DİSK Tekstil bürokratlarının Greif temsilcilerinden Ferhat Alsaç üzerinden yaptığı karalamalar nedeniyle bir açıklama yapıldı. Sağlık sorunları yaşayan Alsaç, sonuna kadar arkadaşlarının yanında olduğunu belirtti.

Dudullu'da grev kırıcılığına onay vermediği için işten atılan Serdar Uçar direnişçileri ziyaret ederek, arkadaşlarının kendisini aradığını ve pişman olduklarını söylediklerini aktardı. Dudullu'da kazanılan çok küçük hakların dahi Hadımköy direnişi saye-

sinde elde edildiğini söyledi.

Mersin'den **"Direnişe Özgürlük Platformu"**, gönderdiği mesajla dayanışma duygularını iletti.

Polisin fabrikaya saldırısı sırasında darp edilen BDSP temsilcisi Murat Yıldırım direnişçileri ziyaret etti.

75. gün: İşçiler Samandıra'daki Greif fabrikası önünde yapacakları eylemi DİSK yönetiminin kendilerini binadan çıkarmak istemesi üzerine iptal ettiler. 1 Mayıs hazırlıkları sırasında "güvenlik" bahanesiyle işçiler sendika binasından çıkarılmak istendi. Bunu başaramayan sendika yöneticileri "toplantı yapacağız" diyerek işçileri sendikanın alt katına aldılar ve eşyalarını asansörle girişe indirerek üst kata çıkış kapısını ve asansörü kilitlediler.

İşçilerin bu tutuma karşı destek çağrısı yapmaları üzerine, Kazova işçileri, EHP ve ÇHD'li avukatlar, Eğitim-Sen İstanbul 6 No'lu Şube yöneticisi Arif Ekinci destek için geldiler.

Saat 18.00'de bir basın açıklaması yapan direnişçiler, DİSK yönetiminin sergilediği tutumu teşhir ettiler.

Daha sonra Celal Ovat direnişçilerin yanına gelerek birkaç direnişçi dışında destekçilerin çıkması dayatmasında bulundu. Fakat işçiler direnişin başından beri kendilerinin yanında olanların çıkarılmasına karşı durdular.

BELTAŞ işçileri ve DİH de destek için geldiler. Sergilenen kararlılık sonucunda işçiler ve destekçileri sendikada kalmayı sürdürdüler.

Frankfurt'ta Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu tarafından dayanışma etkinliği gerçekleştirildi.

76. gün: DİSK yönetiminin aldığı tutum nedeniyle direnişçilerin yeni mekanı binanın giriş katı oldu. Asansör ve mutfak işçilere kapatıldı.

Dayanışmalar Greif Çalışma Grubu, direnişçi Feniş işçileri, DİH, *Karşı* gazetesi çalışanları desteğe geldi. Paşabahçe Has-

tanesi'nde tek başına direnen Türkan Albayrak da direnişçileri ziyaret etti. Sendikanın önüne yer sofrası kurularak hep birlikte yemek yenildi.

Bir araya gelen direnişçi işçiler 1 Mayıs'ı tartışarak, ortak pankartla hep birlikte katılma kararı aldılar.

Greif işçileri "Biber Gazı Yasaklansın İnisiyatifi"nin Beşiktaş'ta yaptığı eyleme destek verdiler. Kadıköy Yoğurtçu Parkı'nda düzenlenen İşçi Forumu'na katıldılar.

İsviçre Devrimci İnşa Örgütü'nün Zürih'te düzenlediği etkinliğin temel gündemlerinden biri Greif Direnişi oldu.

77. gün: Greif direnişçileri sendikada nöbetçi bırakarak, BDSP'nin düzenlediği 1 Mayıs pikniğine katıldılar. İşçi ve emekçilere süreçlerini ve sendikal bürokrasinin tablosunu anlattılar. Çağrı Merkezi çalışanları işçileri ziyaret ettiler.

78. gün: 1 Mayıs hazırlıklarını sürdüren işçiler, Galatasaray Lisesi önünde diğer direnişçi işçilerle birlikte basın açıklaması gerçekleştirdiler. 1 Mayıs'ta, **Greif, Karşı gazetesi, Feniş ve Kazova işçileri** olarak ortak pankartla Taksim'e yürüyeceklerini açıkladılar. 1 Mayıs Tertip Komitesi'nin 1 Mayıs şehitleri için yaptığı anmaya katıldılar.

Avrupa'dan BİR-KAR Gençliği ve Küçükçekmece BDSP direnişçileri ziyaret etti.

79. gün: Greif işçileri kendi 1 Mayıs hazırlıklarını sürdürürken, DİSK çalışanlarının hazırlıklarına da yardım ettiler.

Kanal D DİSK'e gelerek 1 Mayıs hazırlıklarını çekti. İşçiler çekim sırasında "İşgal, grev, direniş!" ve "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız!" sloganlarını attılar.

Akşam direniş süreci ve 1 Mayıs üzerine bir toplantı gerçekleştirildi.

Rhein Main BİR-KAR'dan bir temsilci, Rhein Main Demok-

ratik Güç Birliği Platformu'nun Greif Direnişi için topladığı maddi yardımı ve dayanışma mesajlarını iletti.

80. gün: Günün önemli bir bölümü 1 Mayıs hazırlıkları ile geçti.

İstanbul Üniversitesi'nden ÖKM Sahnesi, Greif işçileri için DİSK önünde tiyatro gösterimi gerçekleştirdi. İşçiler ve tiyatro oyuncuları oyunun bitiminde "Yaşasın sınıf dayanışması!" sloganını haykırdılar.

81. gün (1 Mayıs): Greif işçileri ile değişik sendikalara üye işçilerden oluşan kitle sabaha kadar DİSK binasının dışında ve içerisinde bekleyişlerini sürdürdüler. Halaylar çekildi, sloganlar atıldı. Sabah erken saatlerde kapı önüne çıkıldı. "Zafer direnen işçilerin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!", "1 Mayıs kızıldır, kızıl kalacak!", "Yaşasın 1 Mayıs, yaşasın sosyalizm!" sloganları haykırıldı. DİSK'in bulunduğu sokaktan Halaskargazi Caddesi'ne çıkılan noktaya konulan barikatlar kaldırıldı. Greif, Feniş, Kazova, Karşı gazetesi direnişçi işçileri "Direnen işçiler kazanacak!" şiarlı ortak pankartları ile yerlerini aldılar. Başka bölgelerde çatışmaların başladığı haberi geldi.

DİSK binasında toplanan kitle kortej oluşturup sloganlarla yürüyüşe başladı. Kitlenin önü polis barikatıyla kesildi, yürüyüşe izin verilmeyeceği söylendi. Önce gaz, sonra tazyikli suyla saldırdılar. Saatlerce süren direnişle devrimci 1 Mayıs ruhu yaşatıldı.

82. gün: İşçiler güne 1 Mayıs'ı değerlendirerek ve basına yansıyan haberleri izleyerek başladılar. 1 Mayıs'ta DİSK Tekstil bürokratlarını aradıklarını, ancak ne bürokratları ne de sendikanın tek bir flamasını alanda göremediklerini ifade ettiler.

Gün içerisinde ziyarete gelenlerle sohbet eden işçiler akşam

saatlerinde Şişli Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilen İşçi Filmleri Festivali'ne katıldılar. Greif işçileri adına yapılan konuşmada, sadece Greif patronuna karşı değil, sendika bürokrasisine karşı da onurlu bir mücadele yürütüldüğü vurgulandı.

83. gün: Greif işçileri, gazetecilerin düzenlediği "Dünya Gazetecilere Özgürlük Günü" eylemine katıldılar. Gazeteciler Cemiyeti'nin önünden İstanbul Valiliği önüne kadar yapılan yürüyüşte, dövizleri ve sloganlarıyla basın emekçilerine destek verdiler.

1 Mayıs'ta polisin attığı gaz fişeğiyle kulağından yaralanan Engin Yılgın da sendikaya geldi. Gün içerisinde tekil ziyaretler devam etti.

84. gün: Greif işçileri ziyaretçilerini ağırlamaya devam ederken, öğlen saatlerinde işçilerin bir kısmı Mücadele Birliği'nin Kadıköy'de düzenlediği Denizler anmasına katıldılar ve konuşma yaptılar.

Mitingin ardından Greif işçileri sloganlarla Kadıköy Greif İşçileri ile Dayanışma Bürosu'na geçtiler. Sendikaya döndükten sonra değerlendirme toplantısı gerçekleştirdiler.

İşçiler akşam saatlerinde hakları için direnişte olan Karşı gazetesi çalışanlarını işgal ettikleri gazete binasında ziyarete gittiler. Gece yarısına kadar direnişler, örgütlenme ve mücadele süreçleri, 1 Mayıs vb. konularda sohbetler edildi.

85. gün: Sabah yapılan değerlendirme toplantısının ardından bir grup işçi Abbasağa Parkı'na gitti. Bir grup işçi de Karşı gazetesi direnişçilerini ziyaret etti.

Tüm Emek Sen üyeleri, Sosyalist Kamu Emekçileri, Avcılar'dan emekçiler, fabrikaya yönelik saldırıda darp edilen BDSP temsilcisi Murat Yıldırım Greif işçilerini ziyaret etti.

Greif işçileri, Karşı gazetesi, Punto ve Tempo işçileriyle ortak

mücadeleyi örgütlemek üzere toplantı yaptılar.

86. gün: İtalya'da RUSG Tren Fabrikası'nı işgal eden işçiler Greif işçilerini ziyaret etti.

Kazova işçilerini ziyaret eden direnişçiler, süreç üzerine sohbet ettiler.

"Denizler'in yolunda, sınıf kavgasında, işgal, grev, direniş!" şiarlı bir döviz hazırlayan işçiler, BDSP'nin Avcılar'da düzenlediği Denizler anmasına katıldılar. Yaptıkları konuşmada, Denizler'in, İbolar'ın, Mahirler'in, Mazlumlar'ın kavgasını fabrikalara taşıdıklarını ve onların yolundan yürüyeceklerini dile getirdiler.

Anma programının ardından Avcılar Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'ne geçtiler.

87. gün: Greif işçileri Karşı gazetesi ve Feniş işçileriyle birlikte Kumport Limanı işçilerini ziyaret ettiler. Kumport'tan servislerin çıkışı sırasında sloganlarını haykırdılar ve konuşmalar yaptılar. Tempo Çağrı Merkezi'nde işten atılan Sevim Kaya DİSK binasına gelerek, Greif işçilerini kendi yapacakları eyleme davet etti.

88. gün: Greif işçileri direnişe başlayan Kanal Sokak çalışanlarının direnişini yayınladıkları mesajla selamladılar. Esenyurt'tan BDSP'liler ziyaret gerçekleştirdiler.

Bir grup Greif işçisi Zorlu Center'da hak alacakları için direnen işçileri ziyaret ettiler.

89. gün: Taleplerine kayıtsız kalınması nedeniyle bir açıklama yayınlayan işçiler, Greif yönetiminin ya taleplerini kabul edeceğini ya da fabrikayı kapatıp gideceğini söylediler.

Karşı gazetesinde diğer direnişçilerle birlikte bir toplantı gerçekleştirdiler.

90. gün: "Berkin Elvan'ı unutma unutturma!" şiariyla Eğitim-Sen ve Veli-Der tarafından Kartal'da düzenlenenen "Barış ve kardeşlik" futbol turnuvasına katılan işçiler, ardından Kartal Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'ne geçtiler. Sohbetlerin ardından sendikaya döndüler.

DİSK binasında bekleyen işçilerden bir kısmı Şişli Belediyesi Kent Kültür Merkezi'nde gerçekleşen Zeybekler Konseri'ne katıldı.

İşçiler Arnavutköy'de diğer arkadaşlarıyla bir toplantı gerçekleştirdiler.

91. gün: "Emekçi annelerimizin anneler günü kutlu olsun" dövizi açan direnişçiler, tüm annelere sevgilerini gönderdiler.

Devrimci liseliler sendikaya gelerek işçilerle sohbet ettiler.

Direnişçi işçiler, Esenyurt'ta yapılan bilgilendirme toplantısında diğer arkadaşlarıyla buluştular.

92. gün: Greif işçileri Hadımköy'deki fabrika önüne gittiler. Fabrikaya yakın bir noktada buluşan işçiler, sloganlarla kapıya yürüyüdüler. Fabrika yönetiminin gasp ettiği eşyaları talep ettiler. Avukat Gökmen Yeşil de desteğe geldi. Başlangıçta sorun çıkarılırken, işçilerin bekleyişi sonrasında eşya ve erzaklar verildi. Kayıp eşyalar olduğu belirtildi.

93. gün: Greif, Karşı ve Punto işçileri, mecliste yapacakları görüşme nedeniyle Ankara'ya gittiler. CHP milletvekilleri ve CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu ile görüşme yaptılar. Melda Onur ile birlikte mecliste basın toplantısı yapan direnişçi işçiler, ardından Yatağan işçilerini ziyaret ettiler. Yatağan işçilerine direnişleri ortaklaştırma çağrısı yaptılar.

Direnişçiler, Çankaya Belediyesi önünde stand açan Ömür Tekin'i ziyaret ettiler.

Greif Emekçi Kadın Komisyonu ile Kartal Emekçi Kadın Komisyonu ortak toplantı yaptı. Ardından direnişe destek için satılacak el ürünlerinin yapımına geçildi.

94. gün: Soma'da yaşanan madenci katliamını değerlendiren işçiler, akşam saatlerinde Taksim'de gerçekleştirilen eyleme katıldılar. "Kaza değil katliam, katil devlet hesap verecek! / Direnen İşçilerin Dayanışma Platformu" pankartını taşıdılar.

95. gün: Soma'da katledilen işçiler için saygı duruşuyla güne başlayan Greif işçileri, katliam nedeniyle önden planlanan eylem programlarını erteleediler. Katliamı protesto eylemlerine katıldılar.

Soma'ya giden Greif işçileri İstanbul'a döndüler ve gözlemlerini aktardılar.

96. gün: Ekim Gençliği'nden ziyaretçileriyle sohbet eden Greif işçileri, ardından Direnen İşçiler Dayanışma Platformu toplantısına katıldılar.

Gün sonunda yapılan değerlendirme toplantısında, direniş süreci ve Soma Katliamı gündeme alındı. Direnişçi İşçilerin Dayanışma Platformu toplantısı aktarıldı. Soma'da yaşanan katliam protestoları ve anmalarına aktif katılma ve 19 Mayıs'ta Soma'da katledilen işçileri anma yürüyüşü düzenleme kararı alındı. Daha önce planlanan dayanışma gecesi etkinliği iptal edilerek, yerine, *"Bu daha başlangıç,* mücadeleye devam!" şiarıyla 24 Mayıs akşamı direnişçi işçiler ve dostlarının biraraya gelmesi kararı alındı.

97. gün: İşçiler Soma'da gözaltına alınan ÇHD'li avukatlar için Taksim'de yapılan eyleme katıldılar. Ardından üniversitelerini işgal eden İTÜ öğrencilerinin yanına gittiler. Maden Fakültesi'nde yapılan foruma katıldılar. Orhan Purhan yaptığı konuşmada, İTÜ öğrencilerinin işgal eyleminin '68 gençlik hareketini

hatırlattığını, yeni dönemde işçilerin fabrikalarını öğrencilerin de okullarını işgal etmelerinin son derece anlamlı olduğunu belirtti. İşgal sürecindeki iç örgütlülük ve işleyiş üzerine konuşuldu ve sorulan sorular cevaplandı.

98. gün: Greif işçileri Kartal ve Esenyurt'ta yapılan İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliklerine katıldılar. Bir grup ise planlanan buluşma için ziyaretler gerçekleştirdi. Gece DİSK'e dönen işçiler dinlenerek nöbetlerini sürdürdüler.

99. gün: Greif işçileri Soma için Taksim'de yapacakları eyleme hazırlanarak yola çıktılar. Tünel'de eyleme destek verenlerle biraraya gelen işçiler, "Soma'nın katili Taşeron Cumhuriyeti"-pankartıyla Galatasaray Lisesi'ne kadar sloganlarla yürüdüler. Basın açıklamasının ardından DİSK binasına döndüler.

100. gün: Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi öğrencileri direnişçi işçileri 22 Mayıs'ta Soma Katliamı ve direnişler konulu bir toplantıya davet ettiler.

Greif işçileri akşam bir değerlendirme toplantısı gerçekleştirdiler. Toplantıda, 24 Mayıs günü yapmayı planladıkları, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" şiarlı buluşma üzerine konuşuldu.

101. gün: Greif işçileri planladıkları buluşmanın hazırlıklarını sürdürdüler.

Hayat TV çekim için işçileri ziyaret etti. Hayat TV emekçileri, Greif işçileriyle Soma Katliamı, taşeronluk ve sendikal bürokrasi konuları üzerine sohbetler gerçekleştirdi.

Direnişçiler akşam Gezi Sanatı'nın yaptığı foruma katıldılar.

102. gün: Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi'nde (AİBÜ) okuyan Demokratik Öğrenci Dernekleri Federasyonu'ndan (DÖDEF) öğrencilerin düzenlediği panele katılmak için işçiler yola

çıktılar.

Yeniceşıhlar köylüleri, İTÜ öğrencisi ve Greif işçilerinin katıldığı panelde, Soma Katliamı, taşeronluk, sendikal bürokrasi ve direniş üzerine konuşmalar yapıldı. Panelin ardından taşocağına karşı yaşam alanlarını savunan direnişçi Yeniceşıhlar köylüleri ile sohbet ettiler.

Okmeydanı'nda silahla vurulan Uğur Kurt'un ölüm haberinin gelmesi üzerine, gece 01.30'da Bolu Valiliği önünde AİBÜ öğrencilerinin yaptığı bir saatlik oturma eylemine katıldılar.

103. gün: Greif direnişçileri 24 Mayıs'ta gerçekleştirecekleri etkinlik için çağrılarını sürdürdüler: *" Sömürüden, zincirden, ihanet şebekelerinden kurtulmak için bıkmadan, usanmadan mücadelemizi sürdüreceğiz. Bu anlayışla 'Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!' sloganıyla yapacağımız etkinliğimize tüm arkadaşlarımızı ve direnişimize büyük katkılar sunan dostlarımızı bekliyoruz"* dediler.

104. gün: Greif işçileri, Uğur Kurt'un ölümü, bu nedenle eylemlerin yoğunlaşması ve aynı gün Ayhan Yılmaz'ın yaşamını yitirmesi nedeniyle, 24 Mayıs günü DİSK önünde yapmayı planladıkları etkinliği iptal ettiler.

105. gün: Direnişçiler, Uğur Kurt'un cenaze törenine katılmak üzere DİSK binasından ayrıldılar. Cenaze töreninin ardından tekrar nöbete dönüldü.

İşçileri, yürüttükleri mücadelenin her aşamasında yanlarında olan avukatları Zeycan Balcı Şimşek ve Bülent Şimşek'in yeni doğan bebeklerini görmek için ziyaretlerine gittiler.

Bugün Kadıköy'de gerçekleşen, "Taşeron ölüm demektir yasaklansın!" mitingine katıldılar.

106. gün: Direnişçi işçiler Greif yöneticileri ile tazminat hak-

larını görüşmek için Samandıra'ya gittiler.

DİSK Tekstil çetesinin, işçilerin tazminat haklarıyla ilgili belgelerin arasına, "bir siyasal anlayışın oyununa getirildik" şeklinde ibarelerin yeraldığı bir belge koydukları, işçilere bu belgenin imzalanması için baskı yaptıkları öğrenildi.

İşçilere tazminatlarının saat 15.00'te yatırılacağı söylendi. İşçiler tazminatla ilgili belgelere "Fazlaya dair haklarımız saklıdır" yazarak imzalarını attılar.

Greif işçileriyle yöneticiler arasındaki toplantı sona erdikten sonra direnişçiler DİSK Genel Merkezi'ne döndüler.

Saat 18.00'de bina önünde ***"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!"*** başlıklı aşağıdaki açıklama yapıldı.

Ardından konuşan Orhan Purhan, DİSK Genel Merkezi'ndeki nöbeti sonlandırdıklarını ancak mücadelelerinin sona ermediğini, taşeron sistemine ve ihanetçi sendikal bürokrasiye karşı mücadele etmeye devam edeceklerini ve yeni Greifler'i yaratacaklarını vurguladı.

Basın açıklamasında "Kahrolsun taşeron köleliği!", "Kahrolsun sendika ağaları!", "İhanet edenler hesap verecek!" sloganları haykırıldı.

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Bundan 106 gün önce yola çıktık. Birliğimizin gücüne dayanarak, Kaveller'in ruhunu kuşanarak şalteri indirdik, fabrikamızı işgal ettik. İnsana yakışır şartlarda çalışmak ve yaşamak istedik. Kölece çalışma koşullarına hayır dedik.

Asla sadece kendimizi düşünmedik. Kendimizi düşünseydik, bize vaadedilen koltukların peşinden gider, Rıdvan Budaklar gibi o koltuklarda bir ömür boyu otururduk. Sadece kendimizi düşünseydik, taşeronlardan bize ne deyip sırtımızı döner işimize bakardık. Sadece kendimizi düşünseydik, başkaları gibi zorluklarla karşılaştığımızda ilk fırsatta bu zorlu yoldan vazgeçerdik.

Ama biz, sadece kendini düşünen, arkadaşına ve işçi sınıfına sırtını dönen ahlaksızlardan değildik. Kurtuluşun tek başına olmadığını bilen işçilerdik. İşçi sınıfımızın değerlerine sadık kaldık, tereddüt göstermeden ileri atıldık. Bu kavgada başta ne diyorsak arkasında durduk, nasıl başladıysak öyle devam ettik. En önde yürümeyi, bedel ödemeyi göze aldık. Bedel ödeme zamanı geldiğinde de ödemekten kaçınmadık. Kendimiz için değil sınıfımız için direndik.

Hiç pişman olmadık. Mücadelemizden dolayı mutlu ve gururluyuz.

Yürekleri körelmiş, vicdanları cüzdanlarından ibaret olanlar elbette bizi anlayamazlardı. Anlamadılar da. Onlardan anlamalarını beklemiyorduk ama, daha en başında ihanetin hançerini sırtımıza vurdular. Bir kez de değil. Hemen her aşamada sınıfına yabancılaşmış ağa ve bey takımıyla boğuştuk. Biz onlara gölge etmeyin başka ihsan istemez derken onlar, sınıf düşmanlarımızın safına geçip tüm maharetlerini bize karşı sergilediler. Sınıf düşmanlarımız da hep onları siper aldı. İşte böylelikle de her anı zorlu bir kavganın içinde bulduk kendimizi. Yine de diz çökmedik,

aman dilemedik, kararlıca yürüyüşümüzü sürdürdük.

İhanetin en kirli yüzünü gördük yine de şaşırmadık. Çünkü onları iyi tanıyorduk, hazırlıklarımızı da zaten ona göre yaptık. Ama sadece ihanetle boğuşmadık. Aynı zamanda ruhunu bürokrasiye teslim etmiş, onunla sarmaş dolaş olduğu halde devrimcilik taslayan DİSK bürokratları da bize sırt çevirdiler. Bizim bürokratizme ve yasalcılığa prim vermeyen gözüpekliğimiz karşısında korkuya kapıldılar. Düzenden ve giderek Budaklar'dan yana saf tuttular. Ellerinde tuttukları sınıfımıza ait imkanları bizden esirgediler, üstüne ihanete kol kanat gerdiler. Görev ve sorumluluklarına sahip çıkmadıkları gibi bizi de oyaladılar. Böylelikle de ihanet şebekesinden de utanç verici bir teşekkür aldılar.

Direnişimiz onların maskelerini indirdi. DİSK'in içerisine düşürüldüğü içler acısı durumu gözler önüne serdi. Kaveller, Derbyler, Paşabahçeler, 15-16 Haziranlar'ı yaratan devrimci işçilerin canı ve emeği üzerinden yükselen DİSK'in bu bürokrat takımı tarafından nasıl da içinin boşaltıldığını açığa çıkardı.

Yine sendikal demokrasinin bu bürokratlar tarafından nasıl da bir oyuna çevrildiğini gösterdi. Bunlar sözde işçilerin söz hakkına sahip olduğu ama gerçekte her şeyin kendileri tarafından belirlendiği bu oyuna ortak olmamızı istediler. Biz reddettik. Taban iradesine dayalı komitelerimizi kurup, yüzlerce işçinin katıldığı gerçek bir demokrasiyle kararlarımızı aldık. Onlar bunu doğal olarak kendilerine tehdit saydılar ve gelecekleri için dehşete kapıldılar. İşçilikten başka her işi yapan kravatlı başkanların patronluk yaptığı sendikalarımızda, biz işçilerin düşünce ve iradelerine zerrece değer verilmediğine tanık olduk.

Mücadele gücü ve takatinden yoksun bir DİSK ile karşılaştık. Neredeyse son 30 yılının en büyük eylemini gerçekleştiren ve bunu da büyük bir özveriyle yapan üyesi olan işçiler karşısında kılını kıpırdatmayan bir DİSK'le karşılaştık. Yöneticileri böyle bir işçi direnişi karşısında sırtlarını dönerken, Budaklar gibileri de onlara göz göre göre ihanet ederken bunu "sendikal disiplin"

adına sineye çeken, ortak olan, bunu mazeret yapan bir anlayış ve kültürle karşılaştık.

Böyle bir yapıda Rıdvan Budak gibi çürümüş ağaların yaşaması bizi şaşırtmıyor. Çünkü tabandan bağımsız işçi hareketine ve örgütlenmesine kapıları kapalı olan, onlarla aynı ortamda yaşamaktan sıkıntı duymayan bir örgütlülükte Rıdvan Budaklar çok olur. Bunun için Budaklar'ı temizlemek yetmez, asıl olarak onları üreten bu toprağı değiştirmek gerek. Bu toprağı değiştirmek ise ancak tabandan örgütlenmiş ve sendikalarını yönetme iradesine sahip işçilerin eseri olacaktır. Bunu biz başaracağız.

Bu süreçte ihaneti ve dost bildiklerimizin bizi yalnız bıraktıklarını gördük ama aynı zamanda da büyük bir destek ve dayanışmaya da şahit olduk. Ülkenin pek çok köşesinden emekçi arkadaşlarımız, ilerici ve devrimci dostlarımız direnişimize destek vermek için seferber oldular. Bu kadarla da kalmadı sesimiz sınırları aşarak pek çok ülkeden yankı buldu. Tüm dostlarımıza yürek dolusu teşekkür ediyoruz. Sağolsunlar, varolsunlar.

İşte böylelikle yüzlerce işçinin katıldığı ve geceli gündüzlü sürdürdüğü işgal fabrikasında, canlı bir kolektif bir yaşam örgütleyebildik. Yemek, barınma, iç yaşam vb. gibi konularda hemen hemen hiçbir sorun yaşamadık.

Dayanışmanın büyük gücünü arkamıza aldık, yüzlerce işçinin katıldığı ve söz-karar hakkına sahip olduğu gerçek bir demokrasi ile büyük bir mücadele gücü ve enerjisi yarattık. Öyle ki iki ay boyunca yaptıklarımızı, işçi aidatlarıyla büyük servetlerin üzerinde oturan pek çok sendikanın yapamayacağına eminiz.

İşte bunu yarattığımız gerçek işçi demokrasisine borçluyuz. Yüzlerce işçinin dahil olduğu bu demokrasinin direnişimizin en büyük kazanımlarının başında olduğunu düşünüyoruz. İşçilerin söz ve karar hakkına sahip olduğu, ürettikleri gibi yönettikleri, sözde değil gerçekte bir işçi demokrasisi örneğiydi bu.

İşte bu demokrasiden aldığımız güçle direniş ateşimizi başta Greif'in diğer fabrikalarının önü olmak üzere İstanbul'un pek

çok bölgesine yaydık. Hadımköy'den çıkıp Sultanbeyli fabrikasına girdik. Engelleri aşıp saatler boyunca fiilen üretimi durdurduk. Sadece bu dahi işçi sınıfımızın tarihinde olmayan bir büyük eylemdi. Öte yandan sayısız eylem yaptık. İstanbul'un her köşesini eylem alanına çevirdik, Boğaziçi köprüsünü kestik, Amerikan Büyükelçiliği'ne gittik, Taksim'de, Kadıköy'de yürüyüş ve basın açıklamaları yaptık, işçi sınıfı hainlerinden hesap sormak için imza kampanyaları örgütledik.

Bu büyük mücadelemizde sayıları az olsa dahi Greif'in emekçi kadınları ise büyük bir görev üstlendi. En önde yürüdü ve direnişi sonuna kadar sürdürme iradesini de gösterdi. Geif'in emekçi kadınları onurun ve direncin örneği oldular.

Sınıf düşmanlarımız günler boyunca büyük bir korkunun içerisinde kıvranıp durdular. Onları soluksuz bıraktık. Böylelikle kendi davaları için birleşen ve sorumluluk alan işçilerin neler yapabileceğini gösterdik.

İşte böylesine yürekli ve her anı büyük mücadelelerle dolu bir direnişi kendi talepleri yönünden kazanmak fazlasıyla mümkündü. Bu olanağa en başından işgal eylemimizin polis operasyonuyla bitirildiği aşamaya kadar fazlasıyla sahiptik. Ama bu sonuca ulaşmamız mümkün olamadı.

Çünkü sadece tek bir patronla değil, gerçekte Amerikan emperyalizmi ve onunla tam bir işbirliği içerisindeki sermaye sınıfı ve devletiyle mücadele ettik. Bu güçler Greif patronunun arkasında birleşti ve bize karşı tam bir cephe oluşturdular. Şubat ayı içerisinde Greif CEO'sunun Türkiye'ye gelerek ekonomi bakanı Nihat Zeybekçi ile görüşmelerinde ekonomi bakanı bu direnişi bitirmek için ellerinden geleni yapacaklarını söylemişti. Karşımızda emperyalizmin ve onların işbirlikçilerinin aklını, enerjisini ve gücünü gördük. Bunlar gerçekte son derece makul olan taleplerimizi karşılamak yerine, eylemimiz işçi sınıfına örnek olmasın, sömürü düzenlerinde bir gedik açılmasın, taşeronluk sistemi çökmesin diye bizi ezmeye yöneldiler.

En sonunda gece yarısı polis operasyonuna da başvurdular. Üzerimize savaşa gelir gibi geldiler. Büyük bir zorbalıkla üzerimize çullandılar, işgalimizi kırdılar. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar hiçbir zaman onlara boyun eğmedik. Önden yaptıkları tehditlere, saldırılara ve satın alınalara rağmen hayatlarında hiç polisin vahşi yüzünü hiç görmemiş onlarca arkadaşımız, barikatların arkasında dik durma yürekliliğini gösterdi. Öncesinde söylediğimiz gibi polis zoruyla, ellerimiz kelepçeli ama başımız dik fabrikadan çıkarıldık.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen günler boyunca direndik. Nice zorluklara göğüs gerdik, soğuk, yağmur çamur, TOMA'lı saldırılar bizi yıldıramadı. Ancak ihanet ve ihanete kol kanat geren bürokratlar buna rağmen oyun oynamayı sürdürdüler ve bir kez daha sermayenin yardımına koştular.

Öte yandan bu aşamada dahi emek dostlarımızdan azımsanmayacak derecede büyük bir dayanışma örgütlenmesine rağmen, sınıfımızın desteğini alamadık.

İşte bu koşullarda sonuna kadar, gücümüzün son damlasına kadar direndik. Belki baştan koyduğumuz hedeflerimize ulaşamadık, ama yine de dediğimizi yaptık. Ya taleplerimizi kabul edecekler ya da kapatıp gidecekler dedik. Taleplerimizi kabul etmediler, ama tabelalarını indirmek, fabrikayı kapalı tutmak zorunda kaldılar. Direnme iradesini gösterenlerin tazminatlarını vermeyerek cezalandırmaya kalktılar, ama direnişimiz onlara geri adım attırdı ve haklarımızı söküp aldık.

Başımız dik, vicdanımız rahat, gururlu ve mutluyuz. Çünkü onyıllar boyu işçi sınıfımıza giydirilen deli gömleğini yırtıp attık. Yasalcı-icazetçi bürokratların saltanatını sarstık. Sömürü cehenneminden bir çıkış yolunun olduğunu gösterdik. Yeni bir mücadele geleneği, kültürü ve değerler sisteminin ilk taşlarını döşedik. Yeni bir yol açtık. İşte bunun için bizim direnişimizle birlikte işgal ve direniş ateşi sınıfımız içinde yayılmaya başladı. Bugüne kadar patronlar tarafından hiçe sayılan, yasalarla eli kolu bağlan-

mak istenen işçi kardeşlerimiz, işgal ve direniş yoluna başvurmaya başladılar. Zentiva, Seyitömer, Karşı, Yatağan, Anteks fabrikalarındaki işçi arkadaşlarımız yaptıklarıyla bizi onurlandırdılar. Aynı şekilde öğrenci genç arkadaşlarımız da üniversitelerinde işgal bayrağını yükselttiler. Böylelikle yasalcılık ve pazarlıkçılığı mücadele olarak satanların devrinin geride kaldığı, işçi sınıfına hep kaybettirenlerin yolun sonuna geldiği görülüyor.

Soma'daki işçi katliamı ise bu çürümüş ve yozlaşmış bürokratik sendikal düzenin artık yıkılmak zorunda olduğunu kanıtladı. Bu vesileyle Soma'daki işçi katliamının sorumlularından hesap soracağımızı, işçinin sırtına kene gibi yapışmış olan sendika ağalarından kurtulmak için dişimizle tırnağımızla mücadele edeceğimizi duyuruyoruz.

Bundan sonra da açtığımız bu yolda sınıfımızla birlikte yürüyeceğiz. Kendi tarzımız, değerlerimiz ve direncimizle sınıf mücadelesinin içinde ve en önünde olmaya devam edeceğiz. Başlattığımız bu mücadeleyi sürdürecek, yasalcılığın-bürokratizmin kalelerini yıkacağız.

Greif'te emeğimizi çalmaya kalkanlarla hesabımız bitmedi. Onurlu mücadelemizde her aşamada ihanet eden Budaklar'ın ihanet çetesiyle hesabımız kapanmadı. Haklarımızın zerresini onlara yedirtmeyeceğimiz gibi onların emeğimiz üzerinde nemalanmalarına izin vermeyeceğiz. İhanet çetesinden ve onlara uşaklık yapanlardan mutlaka hesap soracağız.

Artık her bakımdan da daha güçlüyüz. Sınıfımız adına büyük mücadele değerleri yarattık, çetin bir mücadele içerisinde büyük deneyimler kazandık, bu mücadele içerisinde yetişmiş ve kaynaşmış işçiler olarak çıktık. Bunun için bugüne kadar yaptıklarımızı başlangıç sayıyoruz ve mücadelemize devam edeceğimizi ilan ediyoruz.

Artık işçi sınıfı, yasaların içerisinde sermaye ile al gülüm ver gülüm sendikacılık oynayan bürokrat takımına boyun eğmeyecek.

Artık işçi sınıfı, DİSK'in bu bürokratlar tarafından içinin boşaltılmasına ve değerlerine ihanet edilmesine sessiz kalmayacak.

Artık işçi sınıfı, meydanı bu sendika ağalarına ve bürokrat takımına bırakmayacak.

Çünkü artık nasıl yapacağımızı biliyoruz. Her anı büyük bir ders olan direnişimizden öğrendik, çelikleştik. Çünkü kendimize ve işçi sınıfına güveniyoruz. Artık sermaye ve uşakları kaybedecek, işçi sınıfı kazanacak, biz kazanacağız.

Büyük emeklerle yarattığımız büyük işgal eylemimizi, işçi sınıfımıza armağan ediyoruz. Ama daha fazlasını hep birlikte yaratmak üzere bunu başlangıç sayıyoruz. Bütün dostlarımızı ve sınıf kardeşlerimizi yürekten kucaklıyor, omuz omuza yürümeye çağırıyoruz.

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Yaşasın işçi sınıfının birlik ve mücadelesi!

Yaşasın Greif işgalimiz!

Yaşasın işgal, grev, direniş!

Direnişçi Greif İşçileri

26 Mayıs 2014

26 Mayıs 2014

ÇHD ile Greif işçilerinin avukatlarının direniş sürecine ilişkin açıklamaları sendikal ihaneti belgeliyor...

ÇHD'den Greif sürecine dair açıklama:

Greif işçisi yalnız değildir!

Dünyanın en büyük tekellerinden olan, Amerikan sermayedarı Greif Şirketler Topluluğuna ait Hadımköy Fabrikasında çalışan yüzlerce işçi, insanlık dışı çalışma koşullarına, taşeron düzenine ve sendikal bürokrasiye karşı 75 gündür onurlu ve haklı direnişleri için mücadele etmeye devam ediyor.

İşçilerin çoğu taşerona bağlı ve 44 farklı taşeron var

Greif'te, 4 ayrı fabrikada 3000 işçi çalışırken, direnişin başladığı Hadımköy ve Dudullu fabrikalarında yaklaşık 1350 işçi çalışıyor, bu işçilerin 508'i kadrolu olarak ana firma, 850 kadarı ise 44 ayrı taşeron bünyesinde çalıştırılmaktadır. Toplamda taşeron şirketle 20 işçi başına bir taşeron şirket düşüyor, taşeron şirketler sürekli değişiyor, işçiler ise çalışmaya devam ediyor. İşçiler hem taşeronlarının değiştiğini hem de sigortasız olarak çalıştıklarını aylar sonra öğreniyor. Öyle ki, 5 yıldır Greif'te çalışan bir işçi, 1 yıla yakın sigortası yapılamamış ve 6-7 taşeron şirket değiştirmiş olarak işine devam ediyor ancak Greif fabrikasında asgari ücret düzeyinde çalışmaya devam ediyordu.

İşçiler tarafından Hadımköy fabrikası işgal edilmiştir

Bu kölelik düzenini kabul etmeyen işçiler, fabrikadaki taşeron uygulamasının tamamen kaldırılması, çalışan tüm işçilerin ana firma bünyesine alınması ve aynı zamanda toplu sözleşme haklarıyla birlikte ekonomik haklarında iyileştirme yapılması için,

yaklaşık bir yıllık örgütlenme çalışması sonunda DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'na (TEKSTİL Sendikası) üye olmuşlardır. Türkiye sınıf hareketi açısından ender rastlanan bir dayanışma ve ruhla yola çıkan Greif işçileri toplu sözleşme masasında taleplerinin karşılanmaması üzerine, 10 Şubat 2014 tarihinde iş durdurup Hadımköy fabrikasını işgal ederek bu büyük direnişi başlattılar.

Dudullu fabrikasının direnişi sonlandırılmıştır

Sınıf mücadelesinin yüz akı bu direniş sürecinde, direnişçi işçilerin üyesi olduğu DİSK'e bağlı TEKSTİL Sendikası ise, yüzlerce Greif işçisine sahip çıkmamış, kendi üyelerinin başlattığı direnişe gerekli desteği vermemiş, 10 Mart 2014'te Dudullu Fabrikasındaki direnişi sonlandırmıştır. İşverenin 18 Mart 2014 tarihinde Hadımköy Fabrikasında çalışan 135 işçiyi haksız olarak işten çıkartmasına rağmen bu konuda bir girişimde bulunmamıştır. Bununla birlikte 21 Mart 2014 tarihinde, Dudullu Fabrikasında çalışan işçilerin sosyal ve ekonomik haklarını içeren "Dudullu Protokolü"ne işverenle birlikte imza atmışlardır. 6 Nisan 2014 Pazar günü ise, Hadımköy Fabrikasında çalışan işçilerin ve avukatlarının açık itirazlarına karşın, işverenin teklifini içeren "Hadımköy Protokolü"ne imza atmışlardır.

Hadımköy protokol süreci nasıl gelişmiştir?

TEKSTİL Sendikası, binlerce polis, Akrep, TOMA, iş makineleri ile 10 Nisan 2014 günü Hadımköy Fabrikasına baskın düzenlendiği gün, işçilerin yanında olmak yerine toplantı yapmayı tercih etmiş ve kamuoyuna duyurdukları Başkanlar Kurulu Bildirisi ile söz konusu Hadımköy Protokolünü, adeta derneğimiz üyelerinden Av. Bülent Şimşek'in onayı ile imzalandığını ileri sürmüştür. TEKSTİL Sendikası açıkça yalan söylemektedir. Ger-

çek şudur:

İşçilerin açık itirazına rağmen işverenin teklifini içeren protokol imzalanmıştır

5 Nisan 2014 tarihinde, DİSK Hukuk Müdürü Av.Nejdet Okcan tarafından protokol işçilerin avukatına gönderilmiştir. Gönderilen protokolde, DİSK, TEKSTİL Sendikası ve Greif'in taraf olarak yer aldığı, işçilerin 7 Nisan 2014 Pazartesi saat 08.00'e kadar fabrikayı boşaltılması ilk şart olarak, ilerleyen günlerde bir işçi temsilcisi, bir Sendika temsilcisi ve işverenin görevlendireceği kişi veya sigortacı tarafından yapılacak inceleme sonucunda zarar olmadığının tespiti ikinci şart olarak yer almıştır. Her iki şartın gerçekleşmesi halinde, işverenin iyi niyetinin göstergesi olarak, yine belirsiz bir zamanda tazminatların ödeneceği düzenlenmiştir. Protokolün bu hali ile kabulünün mümkün olmadığı açık ve kesin bir dille ifade edilmiştir. İşçilerin avukatları olan ve aynı zamanda örgütümüzün Genel Merkez Yöneticileri olan Av. Bülent Şimşek, Av. Gökmen Yeşil ve Av. Zeycan Balcı Şimşek, 5 Nisan 2014 tarihinde bu protokolün içeriği hakkında bilgi vermek üzere fabrikaya gitmiş ve gece 00:30'a kadar işçilerle bu protokolü görüşmüştür. Meslektaşlarımız protokol konusundaki itirazları hukuk pratiği içerisinde yer alan herhangi bir avukatın ileri sürmesi gereken itirazlardır. Zira ilgili protokol, hak kaybına zemin yaratan ve tazminatları dahi şarta bağlayan bir içeriğe sahiptir.

6 Nisan 2014 Pazar günü yapılacak toplantı DİSK tarafından 7 Nisan Pazartesi saat 10:00'a ertelenmiş ve bunun üzerine Av.Bülent Şimşek ile DİSK Başkanı Kani Beko arasında yaklaşık 1 saat süren bir telefon görüşmesi gerçekleşmiş, Av.Bülent Şimşek bu protokolün bu haliyle kesinlikle imzalanamayacağını açık bir dille belirtmiş, Kani Beko da kesinlikle protokole imza atmayacaklarını ifade etmiştir. Aynı saatlerde sendikanın işyeri baştemsilcisi Orhan Purhan, kendisine telefonla ulaşan DİSK Genel Başkan Yardımcısı Celal Ovat'a da bu hali ile Protokole

onay vermediklerini belirtmiştir. Bu görüşmeden birkaç saat sonra, DİSK Hukuk Müdürü arayarak, TEKSTİL Sendikası'nın ve işverenin Protokolü imzaladığını ancak DİSK'in imza atmadığını belirtmiştir.

DİSK protokole imza koymuş mudur?

7 Nisan 2014 Pazartesi günü DİSK'te gerçekleşen toplantıya işçilerin avukatları Av. Bülent Şimşek, Av. Zeycan Balcı Şimşek ile işçileri temsilen Engin Yılgın, Orhan Purhan, DİSK Hukuk Müdürü Av .Necdet Okcan, DİSK Genel Başkanı Kani Beko ve DİSK Genel Başkan Yardımcısı Celal Ovat katılmışlardır. Bu toplantıda imzalanmayacağı defalarca konuşulan Protokolün, DİSK adına Genel Başkan Yardımcısı Muzaffer Subaşı tarafından imzalandığı görülmüştür. DİSK Başkanı Kani Beko, aynı zamanda TEKSTİL Sendikası'nın Genel Sekreteri olduğunu ve tek başına imza yetkisinin olmadığını, bu imzanın bilgi ve onayları dışında olduğunu ifade etmiştir. Ancak bu konuda yazılı açıklama yapılması talebimiz ise karşılanmamıştır. Genel Başkan Kani Beko, açıkça protokolü tanımadığını Greif'in Hollanda'da bulunan Genel Merkezi ile görüşeceğini, fabrikanın kapatılmayarak TİS görüşmelerinin devamı konusunda ısrarcı olacaklarını belirtmiş ve toplantı sonlandırılmıştır. Tekrar belirtmek isteriz ki, DİSK adına protokole imza atan Muzaffer Subaşı, DİSK'in çift imza ile temsil edildiğini bilmesine ve ayrıca kesinlikle imzalamayın uyarılarımıza rağmen protokole tek başına imza atmıştır. Bu nedenle TEKSTİL Sendikası bu ihanet protokolünün sorumluluğundan kurtulmak adına derneğimizi karalamaya çalışmaktadır, buna izin vermeyeceğiz.

Sendika avukatı mahkemede
Greif avukatları ile paralel beyanda bulunmuş ve
mahkemeden işgal kararı çıkmasını sağlamıştır.

TEKSTİL Sendikası, adeta Greif patronuyla bir olup, kendi işçilerini hem savcılığa şikayet etmiş, hem de Greif patronlarının fabrika işgali nedeniyle İstanbul 6. İş Mahkemesi'nin 2014/146 E. sayılı dosyası ile açmış olduğu tespit davasında 7 Nisan 2014 tarihinde yapılan duruşmaya TEKSTİL Sendikası'nı temsilen katılan Av. Can Özeroğlu, duruşmada işçileri adeta mahkemeye şikayet etmiş, işgali kabul ederek sendika ile hiçbir ilgisi olmayan işçilerin işgali olduğunu belirterek davadan "kanun dışı direniş" kararının çıkmasını sağlamıştır. Hem 6 Nisan 2014'te imzalanan protokol, hem de 7 Nisan 2014'de İstanbul 6. İş Mahkemesi'nin 2014/146 E. sayılı dosyasında TEKSTİL Sendikasını temsilen Av. Can Özeroğlu'nun yazılı ve sözlü beyanları, 10 Nisan 2014 'te binlerce polisle gerçekleşen şafak operasyonuna zemin hazırlamış, TEKSTİL Sendikası, Greif patronlarıyla kol kola girerek DİSK'in "devrimci " ruhuna kara bir leke sürmüştür. Hadımköy fabrikasında yüzlerce taşeron ve kadrolu işçi sendikalı çalışmak için büyük bir direniş sergilerken TEKSTİL Sendikası'nın grev kırıcılığı ve Greif patronuyla birlikte hareket etmesi 50 yıllık tarihindeki en hazin durumudur herhalde. Bir de sormak isteriz; İstanbul'da Greif dışında başka örgütlü olduğu fabrikanın olmamasının sebebi bu mudur?

ÇHD, Greif işçisini yalnız bırakmamıştır

Çağdaş Hukukçular Derneği, Greif direnişinin başladığı günden bu yana, TEKSTİL Sendikası'nın tek bir yöneticisi ya da sendika uzmanı yokken işçilerin yanında olmuş, her türlü hukuksal yardımı yapmış ve işçileri bilgilendirmiştir. ÇHD, gücünün yettiğince Türkiye'deki tüm direnişlere omuz vermiş ve vermeye de devam edecektir. 10 Nisan 2014'te TEKSTİL Sendikası'nın da büyük katkılarıyla gerçekleşen polis operasyonunda işçilerin yanında, sendikanın yöneticileri, sendikanın avukatları değil

ÇHD'li avukatlar vardı. Sabahın ilk ışıklarından itibaren gözaltına alınan 91 kişinin işlemleri için hastanelerde, emniyette ve adliyede işçilerin yanında onlarca ÇHD'li avukat vardı. Operasyon saatlerinde toplantı yapmayı tercih eden TEKSTİL Sendikası Başkanlar Kurulu değil, fabrika önünde sabahın ilk ışıklarından itibaren geceler boyunca nöbet tutan işçilerin yanında, ÇHD'li avukatlar vardı. Gece 02.00'ye kadar Greif fabrikasının çatısında soğuktan donma tehlikesi geçiren, yağmura ve dondurucu soğuğa rağmen onurları ve işleri için direnen 12 işçiyi bekleyen ve indiklerinde onların tüm işlemlerine refakat eden ÇHD'li avukatlar vardı.

Son olarak Greif direnişi kendi sendikası tarafından her türlü karalama kampanyasına konu edilerek yok sayılmaya çalışılsa da kazanmış, adını sınıflar mücadelesi tarihine öfkeyle, kavgayla ve onurla yazdırmıştır.

Bu büyük deneyim Karşı Gazete emekçilerinin, Yatağan işçilerinin, Kütahya'da Çelikler Seyitömer Elektrik işçilerinin direnişlerine ışık olmuştur, olmaya da devam edecektir.

Greif direnişinde tüm işçiler kadroya geçirilmiş ve toplu sözleşme imzalanmış olsaydı, sınıflar mücadelesinde büyük bir ivme yaratılacak, üretimden gelen güç, patronların hafızalarına yazılacak, taşeronluk sistemi bölgesel bazda da olsa yerle yeksan edilecek, sendikalar kazanacak, işçi sınıfı kazanacaktı. TEKSTİL Sendikası buna izin vermedi, bugün hala sendika yönetiminde olabilenlerin, bu direnişteki ihanetleri tarihe yazıldı bir kere. TEKSTİL Sendikası olarak hem kendi tarihinize hem de DİSK'in tarihine sırt çevirdiniz, sınıfsal ve örgütsel bilincinizi kaybettiniz, ruhunuzu yitirdiniz.

Çağdaş Hukukçular Derneği olarak, Greif işçilerinin haklı ve meşru mücadelesine bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da tüm gücümüzle destek olmaya devam edeceğimizi, 40 yıldır kesintisiz sürdürdüğümüz halkın hak arama mücadelesine "devrimci avukatlar" olarak omuz vereceğimizi, tarihe şimdiden adını

yazdıran Greif direnişindeki öncü işçileri ve onlara güvenerek, inanarak omuz omuza hakları için mücadele eden yüzlerce işçiyi selamlıyor, emekten yana tüm kesimleri de bu direnişle daha aktif bir dayanışmaya davet ediyoruz.

Saygılarımızla...

Çağdaş Hukukçular Derneği
İstanbul Şubesi
25 Nisan 2014

ÇHD Genel Merkez yöneticisi ve Greif işçilerinin avukatı Gökmen Yeşil...

Greif Direnişi sürüyor

Resmi adı Sunjüt Suni Jüt Sanayi ve Ticaret A.Ş. olan ve bugün kamuoyunda Greif olarak bilinen şirkete bağlı 4 ayrı fabrikada 3000 işçi çalışıyor. Şirketin İstanbul'da yer alan Hadımköy ve Dudullu fabrikalarında yaklaşık 1350 işçi çalışıyor. Bu iki fabrikada tam 44 ayrı taşeron şirket yer alıyor ve işçilerin 900 kadarı taşeron işçisi durumunda. Kadrolu veya taşeron, 1 yıllık veya 10 yıllık, işçilerin hemen hemen tamamı asgari ücret düzeyinde ücretlerle ve hiçbir sosyal hak olmadan çalıştırılıyor. Yine aynı işverene bağlı Samandıra ve Sultanbeyli fabrikalarında çalışan işçilerin de çok büyük bir kısmı taşeron işçisi ve yine kötü şartlarda ve düşük ücretlerle çalıştırılıyorlar.

Yaklaşık bir yıldır Hadımköy ve Dudullu fabrikalarında örgütlenme çalışması başlatan öncü işçilerin emekleri ile Hadımköy ve Dudullu'daki işçilerin çok büyük bir çoğunluğu DİSK/Tekstil Sendikası'na üye oldu. Sendika, 2013 yılının Ekim-Kasım döneminde sendikal örgütlenme faaliyetini tamamlayarak bakanlıktan yetki aldı.

İşveren şirketle yapılan Toplu İş Sözleşmesi (TİS) görüşmelerinde, ekonomik iyileştirmeler ve sosyal hakların yanında işçilerin en temel talebi taşeron uygulamasının bitirilerek tüm işçilerin kadroya alınması idi. Ancak şirketin taşeron konusunda geri adım atılmayacağını açıklaması üzerine işçiler iş bırakarak fiili direniş başlattılar.

Direniş sürecinde yetkili sendikanın genel başkanı direnişi bir kez dahi olsun ziyaret etmemiş, sürekli olarak patronun TİS teklifinin propagandasını yapmış, direnişin sona erdirilmesini salık vermiş ve hatta sendikada nöbet eylemi başlatan işçileri polise şi-

kayet ederek sendikaya ve işçilere polis saldırısının önünü açmış idi. Bu arada sendika dış ilişkiler müdürü bir metin yayınlayarak tüm sendika yöneticilerinin dövüldüğünü, saldırganların hapisten çıkmış örgüt üyeleri olduğunu, hapçı olduklarını ifade etmiş ve maalesef işçileri polise hedef göstermişti.

Sendika, işçilerle tek tek veya toplu olarak görüşerek direnişin bitirilmesini istemiş, en son cep mesajı göndererek, fabrikanın kapatıldığını, TİS görüşmelerinin bittiğini, ortada yasal bir grev olmadığını, grev var diyenlere inanmamaları gerektiğini söyleyerek işçiler arasında umutsuzluk, yılgınlık tohumları ekmeye çalışmış; açıkça grev kırıcılığı yapmıştır.

DİSK Yönetimi ise her ne kadar inisiyatifi üzerine aldığını ve mücadeleye destek vereceğini beyan etmiş ise de maalesef somut hiçbir adım atmamıştır.

Bilindiği üzere 10 Nisan 2014 günü fabrikada direnişlerini sürdüren işçilere karşı polis operasyonu gerçekleşti. Sabaha karşı yapılan operasyonda 91 işçi gözaltına alındı. 12 işçi ise fabrikanın çatısına çıkarak direnişi sürdürdüler. Yaklaşık 20 saat boyunca fabrika çatısında bekleyen ve direnen işçilere su ve yiyecek verilmesi polis tarafından engellendi. Gece saat 00.30'a kadar direnişlerini sürdüren işçiler aşırı soğuk, yağmur ve su ulaştırılamaması nedeniyle fabrika önünde direnişlerini süredüren arkadaşlarının isteği üzerine aşağı indiler ve onlar da gözaltına alındı. Tüm bu süreçte maalesef duyarlı kamuoyunun çok fazla duyarlılık göstermediğine tanık olduk. Saldırı sonrasında fabrika önünde bekleyen işçileri bireysel anlamda birçok çevreden insanın ziyaret etmiş olması doğru olsa da Hak-İş Konfederasyonuna bağlı Liman-İş Sendikası dışında hiçbir sendika ve kitle örgütünün ziyaret etmediği de başka bir gerçek.

Patron fabrikayı kapattığını açıkladı ve aynı anda 850 işçi işsiz bırakıldı. Yine patron tarafından yapılan açıklamada direnişe katılan işçilerin kıdem ve ihbar tazminatlarının kesinlikle verilmeyeceği açıklandı.

Direniş bugün itibariyle 67. gününü geride bıraktı. İlerleyen zaman, baş gösteren ekonomik sıkıntılar, direnişi bırakan işçiler derken önemli bir moral sıkıntı da oluşmuş durumda. İşçiler bir yandan fabrika önündeki direnişlerini sürdürürken bir yandan da DİSK Genel Merkezi'ndeki nöbet eylemi ile kendi konfederasyonlarının ve bağlı sendikaların direnişe sahip çıkmasını istiyorlar. Tekstil Sendikası patronla TİS imzalayarak işçilerin elindeki en önemli kozu da almış oldu ve işçileri büyük bir yalnızlığa terk etti.

İnanıyoruz ki tüm olumsuzluklara karşın bu büyük direnişi yaratan işçiler direnişlerinin zaferle sonuçlanması için yeni yollar bulacaklar, yeni eylem biçimleri geliştirecekler. Ve eminiz tüm işçilerin hakları kendilerine iade edilene kadar gerek patronlar ve gerekse işbirlikçi, bürokrak ve sınıf düşmanı sendikacılar rahat edemeyecekler.

17 Nisan 2014

"Bunun hesabını vermekten kaçamazlar!"

Greif işçilerinin avukatlarından ÇHD İstanbul Şubesi üyesi Av. Bülent Şimşek ile Greif sürecinde yaşanan gelişmeleri, protokol ve TİS imzalama sürecinde DİSK Tekstil Sendikası'nın aldığı tutumları konuştuk... – Kızıl Bayrak

- Greif işçilerinin işgal süreçlerinde hep yanlarında oldunuz ve avukatlıklarını üstlenerek sürecin bir parçası olmaya çalıştınız. Bu süreçte işçilerin talepleri ve DİSK Tekstil Sendikası'nın yaklaşımı konusunda neler söyleyebilirsiniz?

- İşçilerin talepleri çok açık ve netti. Asıl mesele üretimdeki bütün taşeron işçileri güvence altına alınsın, ana firma çalışanı olarak kayıtlansın, TİS o şekilde imzalansın, iş güvencesi sağlansın TİS'den yararlansınlar istiyorlardı. Direnişin başlama amacı bunlar üzerinden gerçekleşti.

Bir taraftan da TİS'te sosyo-ekonomik yönünden; tazminat, ikramiye vs. talepler vardı, ama asıl sorun taşeron meselesiydi.

Ama DİSK/Tekstil Sendikası meselenin çok bu yönünde değil. Onlar şöyle söylüyorlarmış, biz Sunjüt'le anlaşmayı yapalım, ikramiye ücret vs. sorunları konuşalım, netleştirelim. Taşeron meselesi şimdilik gündemimiz değil, onu sonra konuşur hallederiz yaklaşımı varmış.

Fakat bu görüşmeler, ısrarcı tutum karşısında birtakım taşeron işçisinin Sunjüt'ün ana firmanın bünyesine geçmesi konusunda bir mutabakata varılmış. Ama hala bir kısmı güvencede olmadığı için işçiler bunu kabul etmemişler. Çünkü birlikte bu direnişe çıktık ve bu talebin sağlanması gerekiyor, diğer meseleler ikinci meseledir diye açıkça Tekstil Sendikası'na söylemişler.

Ama sendika meselenin bu kısmında olmadığı için bu çalışmaların örgütleyicisi, yürütücüsü olan aynı zamanda DİSK/Tekstil Sendikası Esenyurt Bölge Temsilcisi olarak atadıkları Engin Yılgın'ın DİSK yönetimiyle gittikleri görüşme anında iş akdini sonlandırıyorlar.

Engin Yılgın'ın çıkarılması "işçilerin iradesini kabul etmiyoruz" demektir

- Direnişçi işçilerin ve avukatları olarak sizin itirazlarınıza rağmen DİSK Tekstil Sendikası ilk protokole imza atmış oldu. Bu protokolde neler vardı, sendikanın bu adımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Bu sonlandırmayla birlikte aslında tavrılarını net bir şekilde ortaya koymuş oldular. *"Biz işçilerin iradesini kabul etmiyoruz, biz nasıl istersek anlaşırız, anlaşmayı da o şekilde tamamlarız. Dudullu da bunun bir göstergesidir, biz orda bir anlaşma sağlamıştık, Hadımköy'de de bunu yapmak istiyoruz. Sadece ana firmada çalışanların üzerinden bunu yapalım bitirlelim"* noktasında bir yaklaşımları vardı.

Bu yaklaşım işçiler açısından kabul görmeyince işçileri nasıl devreden çıkartarak bu işe imza koyarız konusunda Greif ile bir işbirliği halinde bu süreci yürüttükleri anlaşılıyor. Bunu da şöyle anlıyoruz; protokol taslağı meselesinde işçilerin açıkça itirazı olmasına rağmen ona ilk imza koyan DİSK Tekstil olmuş. DİSK üzerinden bunun kabul edilmeyeceğini açıkça Tekstil Sendikası'na iletilmesini istemiştik. Herhalde bunu biliyorlardı ama bu işe imza koymuşlar.

Daha sonra polis saldırısının gerçekleştiği gün DİSK/Tekstil Sendikası'nın bir başkanlar kurulu bildirisi var. Tamamen yanıltmaya dönük bir açıklama; sanki o açıklamayla TİS sürecinde çok ciddi bir kazanım elde edilmek üzereyken işçilerin ve temsilcilerin bu sözleşmeyi imzalamayarak bu şansı teptiği söyleniyor uzun uzun. Oysa ki oradaki bahsedilen protokol ve TİS taslağında anlaşmaya vardık dedikleri konu çok ciddi kazanımlar değil. Çok ufak tefek ikramiye ve ücret kazanımları var, onun dışında herhangi bir kazanım içermiyor. Ama bunu ballandıra ballandıra uzun uzun bir "kazanım" diye anlatmaya çalışmışlar.

İtirazlara rağmen protokolü imzaladılar

- Daha sonra çarpıtmaya dönük meseleler var. Bunlardan biri protokol meselesi. Bizim itiraz koyduğumuzu belirtiyorlar ama buna rağmen niye imza koyduklarından bahsetmemişler. Aksine bizden bir protokol taslağı beklediklerini söylüyorlar, bizden bir taslak bekliyorlarsa yeterince güvence sağlamayan ilk taslağı niye imzalamışlar. Sanki yapılması gereken işi işçiler ve vekilleri avukatlar yapmamış gibi anlatıyorlar. Temel olarak biz; TİS'in imzalanmasını, işçilerin temel talebi ve taşeron çalışanlarının bu TİS'ten yararlanacak şekilde güvence altına alınmasını söylüyorduk.

Ama fabrikanın kapatılması kararı alınmışsa buna ilişkin belgelerin-evrakların bize sunulması, fabrika kapandıysa bütün taşeronlarla ilişkinin kesilmesi ve buna ilişkin belgelerin bize sunulması, bunlar yapıldığı taktirde biz bir protokol taslağıyla birlikte Greif yönetimiyle görüşebileceğimizi söylemiştik.

Açıklamayla işçilerle birlikte destekçileri de karalanmaya çalışıldı

Ama bu belgeler gelmeden polis saldırısı oldu. Akabinde yine aynı gün DİSK/Tekstil Sendikası'nın başkanlar kurulunun yanıltıcı ve yanlış bilgiler içeren uzun bir açıklamasını görüyoruz. Burada aslında sadece işçilerin iradesinin karalanması, yok sayılması değil aynı zamanda bu işe omuz vermiş kurumların karalanması, lekelenmesi için de bir çaba içine girildiği anlaşılıyor. Bütün bu kurgunun Greif yönetimiyle birlikte yapıldığı anlaşılıyor. Çünkü polis baskınıyla açıklamanın aynı gün olması tesadüf olamaz.

İşçiler DİSK üzerinden teması sürdürmeye devam ettiler

Bütün bunlara rağmen işçiler DİSK üzerinden teması sürdürmek niyetindeydiler, ki sürdürdüler. Yeniden bir görüşme ayarlansın, tazminatları güvence altına alacak bir formül bulalım diye...

Bunun üzerinden DİSK, DİSK/Tekstil Sendikası genel başkanıyla görüştüğünü ve muhakkak bu sorunun birlikte çözüleceğini ifade etmişti bize. Bunun için 14 Nisan Pazartesi günü bir görüşmenin gerçekleşeceğini söylemişti. Ama bizim o toplantıya katılmamız DİSK/Tesktil Sendikası tarafından istenmediği gibi, Tekstil Sendikası bir taraftan protokol taslağı ile görüşme yaparken DİSK Hukuk Müdürü ile diğer taraftan da TİS'e imza attığı bilgisini alıyoruz.

İşçilerin temel talepleri TİS imzalansın sendikanın grev silahı devam etsindi. Böylelikle Hadımköy'deki fabrikada çalışan tüm işçilerin tazminatları da güvence altına alınsın, bu güvence altına alınmadığı sürece TİS imzalanmasın istiyorlardı.

Görüyoruz ki o gün bir protokol imzalanmadığı gibi aynı saatlerde şirketin genel merkezinde TİS'in imzalandığını öğrenmiş bulunuyoruz.

Daha sonra DİSK/Tekstil Sendikası bu işin sürdürücüsü ve takipçisi olacağını ifade etmiş durumda ama bunun işçilerde de bizde de bir karşılığı yok. Çünkü bu zamana kadar Greif yönetimiyle omuz omuza bu direnişi bitirmeye ve polis saldırısını meşrulaştırmaya dönük açıklamalarından sonra hiçbir anlamı bulunmuyor ve bir güven de vermiyor. Ama işçiler bu haklı ve meşru taleplerinin peşini asla bırakmayacaklarını ve direnişe sahip çıktıklarını ve tazminatlarını alana kadar bu mücadeleyi sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

ÇHD olarak direnişe omuz verdik, fakat DİSK/Tekstil Sendikası tarafından engellendik

- DİSK/Tekstil Sendikası sizi de hedef alan açıklamalar yaptı. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

- Biz ÇHD olarak her koşulda direnişe omuz vermeye, içerisinde yer almaya, müdahale etmeye çalıştık. Sorunu işçilerden yana çözmek için tavır almaya çalıştık, aldık da. Ama bu Tekstil Sendikası tarafından özellikle engellendiği gibi başkanlar kurulu bildirisiyle ÇHD karalanmaya çalışıldı. Bu tutum sendikaya yakışmıyor. Sonuçta sendika işçi sınıfının öz örgütü. Dolayısıyla nasıl bir tavır ve tutum almaları gerektiği oldukça net; işçilerin temel taleplerini karşılayacak, insanca yaşam koşullarını sağlayacak ücret ve sosyal hakları güvence altına alan, insanlara iş güvencesi sağlayan, iş güvenliği ve işçi sağlığı önlemlerini alan bir tutumla işçi sınıfının önünde olması gereken bir kurum. İşçi sınıfını, işçileri temsil etmesi gerekiyor. Ancak bu yapılmadığı gibi sürekli işçilerin ve onların temsilcilerinin taleplerini göz ardı ederek bu taleplere rağmen patronla işçilerin olmadığı ortamlarda, mekanlarda, zamanlarda yapılan anlaşmalara imza koyuyorlar.

DİSK içerisinde böyle bir tutum sergileyen sendikanın olması çelişkidir

- Bu kabul edilebilir bir tutum değildir. İşçilerin sendikadan beklediği açık ve net; kendi haklarının güvence altına alınmasını istiyorlar, bunun için sendikaya üye olduk diyorlar. Zaten bu iş için bu yola çıktık, taleplerimiz haklı ve meşrudur diyorlar. Demokratik bir ülkede bu haklı ve meşru talebin herkes tarafından özellikle de sendika tarafından sahiplenilmesi gerekiyor diyorlar. Ama böyle bir tablo görmüyoruz.

DİSK/Tekstil Sendikası'nın DİSK gibi Türkiye işçi sınıfı açısından büyük bir öneme sahip bir konfederasyonun içerisinde yer

alıp bu şekilde bir tutum sergilemesi bizce bir çelişkidir. Böyle bir konfederasyon içerisinde yer almaya yakışmıyor.

DİSK/Tekstil Sendikası, sarı sendika bile diyemeyeceğim, öyle bir şeyi kalmamıştır. Patronla kolkola olan bir sendika pozisyonudur, kabul edilebilir bir tutum değil, tarihsel bir yanılgı içerisindeler. Bunun hesabını vermekten kaçamazlar. Çünkü işçiler her daim bir kanalla bu yolu açarlar, her daim bir örgütlenme mekanizması kurarlar ve kendilerini temsil etmeyen güçlere de bu hesabı sorarlar.

Kızıl Bayrak, 24 Nisan 2014

18 Nisan 2014

Greif'in öncüleriyle röportaj...

Greif işçi sınıfı adına açılmış bir mücadele bayrağıdır!

Greif işçi sınıfı adına açılmış bir mücadele bayrağıdır!

- Greif'te örgütlenme nasıl gündeme geldi?

Engin: Esenyurt-Kıraç, çeşitli sektörlerden birçok fabrikanın bulunduğu ve binlerce işçinin çalıştığı bir bölge. Burada çalışan işçilerin birçoğunun sorunu ortak. Düşük ücretler, zorunlu mesailer, sosyal haklardan yoksunluk, iş güvencesinin olmaması, vb... Biz bu bölgede uzun süredir çeşitli sektörlerde çalışan işçi arkadaşlarla bir araya geliyor, bu sorunlara karşı örgütlenmeyi hedefleyen bir faaliyet yürütüyorduk. Greif böyle bir zeminde hedeflediğimiz bir fabrika oldu. Ve Greif'te yaşanan sorunlar üzerinden örgütlenme çalışması giderek sendikal örgütlenmeye evrildi.

Greif: 44 taşeron üzerinden azgın sömürü

- Greif'te yaşanan somut sorunlar nelerdi? Daha ayırdedici özellikleri var mıydı?

Orhan: Greif, Türkiye'de 5 işletmesi olan büyük bir Amerikan tekeli. Ambalaj alanında üretim yapan bu işletmelerden 4'ü İstanbul'da, 1'i Gebze'de bulunuyor. Hadımköy ve Dudullu'daki fabrikaları 2010 yılında satın alıyor.

Sunjüt adı altında üretim yapan Hadımköy fabrikası 2000 yılına kadar sendikalıymış. 1996'da Öz İplik-İş'te örgütlenmiş

ve kısmi kazanımlar elde edilmiş. 2000'li yılların başında Türkiye'deki taşeron furyası döneminde Dudullu ve Hadımköy'deki işletmeler çok sayıda taşerona bölünerek sendikal örgütlülük tamamen tasfiye edilmiş, bu fabrikalar süreç içerisinde sömürü cenneti haline getirilmiş. 2000-2010 yılları arasında kazanılan bütün haklar ellerinden alınmış. 2010 yılında ayrıca yeni saldırılar yaşanmış.

Greif tekeli Türkiye'ye girdiğinde, Sunjüt ile rakibi Ünsa'yı satın almış. Greif'in bu fabrikaları satın alması, işçilerde çalışma koşulları, ücretler vb.'nde iyileşme beklentisini artmış. Ama gün geçtikçe daha olumsuz sonuçlar ortaya çıkmış. Taşeron sayısı artmış. Esnek çalışma ve performans dayatmaları ile işçiler üzerindeki baskılar her geçen gün daha da yoğunlaşmış.

Biz Greif'e girdiğimizde, burası 44 ayrı taşeronun olduğu, performans dayatması ve esnek çalışmanın uygulandığı, çok düşük ücretlerin alındığı bir işletmeydi. Bu nedenlerle işçilerde bir tepki birikimi olsa da, geleceğe dönük hiçbir umutları olmayan, bu şartların düzeltilebileceğine inanmayan, kendi çıkarı dışında hiçbir şey düşünemeyen, bencilleşmiş bir işçi profili vardı. Özellikle taşerona yönelik tepkiler yoğundu. Taşeron patronları işçilere birçok söz vermişler fakat hiçbirini yerine getirmemişlerdi. Taşeron işçilerinin bir kısmı taşeron patronlarının akrabası olduğu için, işçiler arasında büyük bir güvensizlik vardı. En ufak bir tepki anında patronlara yetiştiriliyordu. Biz Sunjüt'e girdiğimizde durum böyleydi. Biz zaten hedefli olarak girdiğimiz için öncelikle bölümlerdeki duyarlı işçilerle bağ kurmaya çalıştık. Böylelikle örgütleme çalışmasına başlamış olduk.

Engin: Yaşadıkları tüm sorunlara rağmen işçilerin tepkisiz kalmalarının gerisinde, böl, parçala, ez ve yönet sisteminin uygulanıyor olması vardı. Bunda epey bir başarı sağlanmıştı. Özellikle yönetimin işçilerin üzerinde uyguladığı baskı, ezme, hakaret, rencide edici davranış ve tutumlar karşısında işçi arkadaşlarda bir kabullenmişlik vardı. Biz örgütlenme çalışmalarına başladığımız-

da, yönetimin ve taşeron patronlarının onur kırıcı davranışlarına karşı mücadeleyi de önümüze koyduk. Yanı sıra, uzun yıllar ücretlerin çok düşük olması önemli sorunlardan biriydi. 10-15 yıllık işçilerin neredeyse hepsi asgari ücret düzeyinde maaş alıyorlardı.

Örgütlenme sürecinde ilk adımlar

- Örgütlenme çalışmalarına nasıl başladınız? Ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Engin: Öncelikle fabrikadaki sorunları anlamaya çalıştık. Düşük ücretler, sosyal haklardan yoksunluk, baskılar, performans dayatması, zorunlu mesai, tüm bunlar işçileri ezen sorunlardı. Yanı sıra fabrika 44 taşerona bölünmüştü. Dudullu fabrikası ile beraber yaklaşık 1500 işçinin ağırlıklı bölümü taşeron olarak çalışıyordu. Taşeron ile kadrolu işçilerin sorunlarının büyük bir kısmı aynı olsa da, taşeron işçilerin çok daha özgün sorunları vardı.

Orhan: Engin'in de dediği gibi, öncelikle sorunları anlamaya çalıştık ve nasıl bir örgütlenme çalışması yürüteceğimize karar verdik. Başlangıçta iki-üç kişiydik, bir araya gelip konuştuk. Sonra bir planlama yaptık. Önce işçiler arasında birbirlerine güven duygusunu ve sorunlarını çözebileceklerine dair inancı geliştirmek gerektiğini düşündük. Bunun için önümüze küçük hedefler koyduk, bu çerçevede işçilerin adım atmasını sağlama bakışıyla hareket ettik. Küçük de olsa bu hedeflerde başarılı olabilirsek, kendilerine güven duymalarını sağlayabilirdik.

Çalıştığımız bölümdeki duyarlı işçilerle bağ kurarak sorunlarımızın çözümünü tartışmaya başladık. Bu arada bülten hazırlıklarına giriştik. İşçilere kendimizi daha iyi anlatabilmeliydik. Çünkü uzun mesailerden dolayı görüşmekte güçlükler yaşıyor, ne yapmak istediğimizi anlatmakta zorlanıyorduk. Kendi bölümümüzdeki duyarlı öncü işçileri bir araya getirebildik. Beraberinde, diğer işçiler arasında güveni inşa edebilmek için yaşanan bir takım sıkıntıları çözmek doğrltusunda harekete geçmek gerektiğini

düşündük. Bölümde ciddi bir performans dayatması, beraberinde baskı, tehdit ve hakaret ile yüzyüzeydik. Buna karşı bazı adımlar atma kararı aldık. Patron temsilcisi olan bölüm şefinin tutumlarına ve yeni performans uygulamasına karşı bölümde birlik ve beraberliği sağladık. Ortak bir tutum ortaya koymamız üzerine, patron temsilcileri bölüm şefini bizim bölümden almak zorunda kaldılar. Bu küçük kazanım işçilerin güven kazanmalarını sağladı.

Bölümdeki arkadaşlarla hafta sonları mahallelerde ve kahvelerde görüşerek toplantılar yapıyorduk. Çağırdığımızda daha fazla sayıda işçi toplantılara katılmaya başlamıştı. Bu toplantılarda hem bölümümüzde yaşadığımız sıkıntıları hem de fabrikanın toplamı üzerinden yaşanan sorunları konuşmaya başladık. Böylece işçi arkadaşlarla beraber örgütlenme ihtiyacını ortaya koymuş olduk. Örgütlenmenin ilk adımlarını böyle attık.

Daha sonraki süreçte yaşadığımız birçok sıkıntının nedeninin fabrikadaki yönetimden, patronun politikalarından kaynaklı olduğunu tartıştık. Kendi bölümümüzde yaşadığımız birkaç sıkıntının aşılmasıyla sorunlarımızın aşılabileceği konusunda açıklık sağladık. Oluşturmuş bulunduğumuz ekiple, buna komite de diyebiliriz, diğer bölümlerdeki duyarlı ve öncü işçilere ulaşmayı önümüze hedef koyduk. Bizimle hareket eden eski işçiler aracılığıyla diğer bölümlerle bağlantı kurmaya başladık. Böylece kadrolu işçilerin çalıştığı birkaç bölümde güvenilir birkaç işçiyle tanışma imkanı bulduk. Neyi amaçladığımızı anlatarak, onları da toplantılara katmayı başardık.

İlk fabrika komitemiz yavaş yavaş oluşmaya başlamıştı. Genişleyen komiteyle fabrikadaki sorunları tartışmayı sürdürdük. Kendi bölümümüzdeki pratiğimizin, işçilerin bir araya gelebileceğini, geldiğinde birtakım şeyleri değiştirebilceğini gösterdiğini, yeni katılan işçilere anlattık. Buna rağmen çok ciddi bir güven sorunu vardı. Özellikle taşeronun yarattığı parçalanmışlık, ücretlerin düşüklüğü nedeniyle ciddi bir sirkülasyonun olması,

sık sık işe giriş-çıkışların yaşanması vb., işçiler açısından ciddi bir iletişimsizlik ve güvensizlik yaratmıştı. Bundan dolayı ilk toplantılarımızda, işçiler arasında birlik ve beraberliği nasıl yakalayabiliriz, güven duygusunu nasıl geliştirebiliriz, dayanışmayı nasıl kurabiliriz üzerine konuştuk. Fabrika komitesine gelen tüm işçiler en yakınlarına dahi güvenmediklerini ifade ediyorlar ve kaygılarını dile getiriyorlardı. Biz de bu güvensizliğin ve yanlış tutumların işçilerin başka bir alternatif görememesinden kaynaklandığını söylüyorduk. Tartışmalar sonucunda, bir araya gelip örgütlendiğimizde, birbirimize güven duyarak hareket ettiğimizde çok şey kazanabileceğimiz konusunda belli bir bilinç açıklığı sağladık. Sonrasında eğitim çalışmalarını önümüze koyduk.

Engin: Örgütlenme çalışmasına başladığımızda doğal olarak sendikal örgütlenme gibi bir planımız vardı ve işçilerle bunu tartışıyorduk. Sendikalaşmanın ötesinde güçlü bir örgütlülüğe sahip olmamız, fabrikadaki diğer bölümlerdeki işçi arkadaşlarımızla birlikte hareket etmemiz gerektiği üzerinde duruyorduk. İşçilerde sendikalara karşı da ciddi kaygılar ve güvensizlik vardı. Geçmişte fabrikanın sendikalı olması, bir gecede sendika temsilcileri ve yöneticileri ile anlaşma sağlanarak onlara taşeron şirket kurdurulması ve sendikanın feshedilmesi, Greif'e bağlı Ünsa'nın sendikalı olmasına rağmen aldıkları hakların kırıntı düzeyde olması, sendikaya olumsuz bir bakış yaratıyordu. Bunun karşısında biz, "söz, yetki ve karar"ın işçilerde olacağı bir örgütlenme çalışması yürütürsek, bu sorunları aşabileceğimizi anlattık. Sendikanın tepedeki bürokratlar demek olmadığını, gerçek sahibinin işçiler olduğunu, sendikaları çiftliklerine çeviren ağalara karşı da mücadele vermek gerektiğini, belirleyici olanın kendi örgütlü gücümüz olduğunu anlattık. Bu bakış doğrultusunda sendikal örgütlenme çalışması yürüttük.

- Greif'te kaç bölüm vardı? Örgütlenme hangi bölümde başladı?

Orhan: Biz naylon bölümünde çalışıyorduk. T kaynak denilen, çuvalların içindeki naylonları biz yapıyorduk. Fabrikada kadrolu olarak çalışan üç temel bölümden iplik bölümünde 65 işçi, naylon bölümünde 55 işçi ve kesim bölümünde 40 işçi çalışıyordu. Naylon bölümünde atılan adımlardan sonra ilk bağ kurduğumuz bölümler kesim ve iplik bölümleri ile kalite kontrol bölümü oldu. İlk örgütlenme naylon, iplik ve kesim bölümlerinde başladı. Daha sonra diğer bölümlere ulaştık.

Toplamda 15 bölüm vardı, yaklaşık 10'u taşerondu. Depo, kalite kontrol, bakım gibi kadrolu ama üretimin içinde olmayan beyaz yaka statüsünde olan bölümler vardı. Asıl bağlayıcı olan bölümler naylon, kesim ve iplikti. Naylon bölümünde elde ettiğimiz ilk kazanımdan sonra kesim ve iplik bölümlerinde gözler naylon bölümüne çevrilmişti. Naylonda sağlam bir birlik ve beraberliğin sağlandığını fark etmişlerdi. Biz işe girmeden bir-iki yıl önce kesim bölümünde bir örgütlenme başlamış ama bu bölümün sınırlarını aşamamış. Kesim bölümünün vardiya amirinin öncülüğünde katkı ve prim talebiyle iş bırakma eylemi gerçekleştirilmiş. Onların eylemi sayesinde bütün işçilere hem erzak, hem de prim verilmeye başlanmış. Dolayısıyla fabrikadaki işçiler bölümleri üzerinden birbirlerini takip eden, gözlemleyen durumdaydı. Fabrikada attığımız adımlardan sonra hem kesim hem iplik bölümü naylon bölümünü takip etmeye başlamıştı. Bu da bizim onlarla iletişim kurmamızı kolaylaştırdı.

İlk fabrika komitesi ve eğitim çalışmaları

- Bu sürece birkaç kişiyle başlamıştınız. İlk fabrika komiteniz kaç kişiden oluşuyordu? Hedefiniz, stratejiniz neydi?

Orhan: Dışarıda toplanan ilk ekip naylon bölümü işçilerinden oluşuyordu. Sadece bu bölüm üzerinden değil tüm fabrikada örgütlenerek taleplerimizi kazanabiliriz dedikten sonra iplik, kesim ve kalite kontrol bölümünden arkadaşları da aldık fabrika

komitesine. Hedefimiz öncelikle kadrolu işçileri bir araya getirip örgütlemek, aynı zamanda da sendikalaşmaktı. Toplu sözleşme imzalandıktan sonra taşeron işçilere yönelip onları da bu sürece dahil etmeyi planlıyorduk. Ama, gerek örgütlenme gerekse TİS sürecinde, taşeron işçileriyle bağ kurmak ve bu sürece onları da çekmek gerektiği üzerine hemfikir olduk.

Öncelikle kadrolu işçiler olarak örgütlenecektik. Bu örgütlülüğün disiplinli ve sistematik bir çalışmayla başarılabileceğini, dolayısıyla kendimizi bu konuda geliştirmemiz gerektiğini konuştuk. Fabrika komitesini kurar kurmaz eğitim çalışmalarına başladık. Bu eğitim çalışmalarıyla birlikte, fabrikada kimlerle görüşülecek, hangi sendika seçilecek, tüm bunları bu komitenin kararıyla belirledik.

Engin: Naylon bölümü üzerinden başlamış olsak da, kadrolu-taşeron, tüm fabrikayı örgütleme perspektifine sahiptik.

- Eğitim çalışmalarında hangi konuları ele aldınız?

Engin: Sınıf bilincinin ve kimliğinin oluşması öncelikli hedefimizdi. Neden örgütlü olmak gerektiğini, içinde bulunduğumuz sistemi ve bu sisteme karşı işçi sınıfının mücadelesinin önemini işledik. Yanı sıra, işçilerin hangi haklara sahip olduklarını bilmeleri önemliydi. Bu nedenle İş Kanunu'nu incelemeyi önümüze koyduk. Sendikal çalışma yürüteceğimiz için Sendikalar Kanunu'nu incelemek de komitenin aldığı kararlardan biriydi. En önemlisi ise, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihi üzerinden yapılan eğitimdi. Önemli direnişler, grevler ve mücadeleler ele alındı ve tartışıldı. Yanı sıra, sendikal mücadelenin tarihi, sendikal örgütlenmenin nasıl ele alınması gerektiği, sendikal bürokrasi sorunu vb. üzerinde duruldu.

Sendikalarla görüşme ve ilk üyelikler

- Sendika ile ne zaman ilişkiye geçtiniz?

Orhan: 7-8 kişilik sendika komitemizi kurduktan sonra, özellikle naylon ve iplik bölümünde bir dizi ilerleme kaydettik ve komite toplantısında sendika üyeliklerini başlatma kararı aldık. Sendikalarla görüşmeleri için iki arkadaşımızı görevlendirdik.

Önce Petrol-İş Sendikası'na gidildi. Sendikacılar, fabrikada kaç işçinin çalıştığını, ne üretildiğini, ücretlerin ne olduğunu, taşeron olup olmadığını sordular. Biz ücretlerin asgari ücretin çok az üzerinde olduğunu, iki işletmede yaklaşık 1500 işçinin çalıştığını ve 44 taşeron olduğunu söyledik. Bunun üzerine Petrol-İş yöneticileri, ücretlerin Türkiye'nin ortalama seviyesinde olduğunu, taşeronun olduğu fabrikalarda örgütlenmenin çok zor olduğu söylediler. Korozo örneğini vererek, 4 taşeron olduğu için örgütlenmekte çok zorlandıkları belirttiler. Taleplerimizin ne olduğunu sordular. Taşeronun kaldırılması, ücretlerin iyileştirilmesi ve dört ikramiye dediğimizde, dört ikramiyenin Türkiye'de artık mümkün olmadığını, ücretlerin bizim aldığımız ücretler ortalamasında olduğunu, taşeronun kaldırılmasının çok zor olduğunu ifade ederek, bizi arayacaklarını söylediler.

Daha sonra Lastik-İş'e gittik. Fabrikamızın petro-kimya sektöründe olmadığını söyleyerek, DİSK Tekstil Sendikası'nı önerdiler.

DİSK Tekstil Sendikası'ndan Kazım Doğan arkadaşlarımızı arayarak görüşmek istediğini söyledi. Sendikayla görüşme ilk olarak Kazım Doğan aracılığı ile oldu. Kazım Doğan ismini duyduğumuzda tedirgin olmuştuk. Çünkü fabrika komitesi olarak sendikal bürokrasi üzerine yaptığımız eğitim çalışmalarında çokça ismi geçen isimlerden biriydi. Bölgeden de tanıdığımız biri olduğu için, daha temkinli olmak gerektiğini düşündük.

Görevlendirdiğimiz iki arkadaş üzerinden sendika ile ilk görüşmemizi gerçekleştirdik. Kazım Doğan'a koşulları anlattığımızda yabancı olmadığını gördük. Çünkü DİSK Tekstil Greif'e bağlı diğer bir fabrika olan Ünsa'da da örgütlüydü. Bundan kaynaklı Sunjüt fabrikasını yakından takip ediyorlardı. Hatta bize

Anadolu Yakası'ndaki Dudullu fabrikasında örgütlenme girişimlerinin olduğunu, oradaki işçi sayısının az olmasından kaynaklı belirleyici olan fabrikanın Hadımköy'deki Greif fabrikası olduğunu, Hadımköyle'le bağ kuramadıklarını ve yaklaşık bir yıldır beklediklerini söylediler. Üyelik talebimize sıcak baktılar.

Biz onların üyeliklere hemen başlamayacaklarını düşünmüştük, ama hemen başlatabiliriz dediler. Üyelikleri neden hemen yapmak istediklerini daha sonra anladık. Temmuz'da açıklanacak olan sektör barajını çok az sayı ile aşabildikleri için, öncesinde yapabilecekleri kadar üye yapmaları gerekiyordu. Bundan dolayı hemen örgütlenmeye başlayabileceklerini söylediler. 30 kişiyle üyelikleri başlattık. Ama, hem komite hem de üye yaptığımız işçilerle toplantı yaparak, Kazım Doğan'ın geçmişte yaptıklarını arkadaşlarla paylaştık ve ona göre bir yol izleme kararı aldık.

Sendikal bürokrasiden bağımsız bir örgütlülük!

- Örgütlülüğü güçlendirmeye çalışırken, bir yandan da sendikayla kurduğunuz ilişki nasıl gelişti? İlkeleriniz ve örgütlenme tarzınıza yaklaşımları ne oldu?

Engin: DİSK Tekstil Sendikası'nın yönetiminde bulunan Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın geçmişlerinin ihanetlerle dolu olması, komite ve işçileri onlara karşı donanımlı hale getirmeyi ayrıca zorunlu kılıyordu. Komite ve işçilerle düzenli toplantılar yaptık. Nasıl bir sendikalaşma çalışması yürütmemiz gerektiğini tartıştık. Söz, yetki ve karar hakkının işçilerde olması gerektiğini anlattık.

Fabrika komitesi dışında bölüm komiteleri kurmayı, bölüm komitelerinde de eğitim çalışmalarını sürdürerek örgütlülüğü güçlendirmeyi hedefledik. Bizim için öncelikli olan, bir an önce sendikaya çok sayıda işçiyi üye yapmak değil, sağlam bir örgütlü mevzi yaratmaktı. İlerleyen süreçte sendikacıların işçilerle tanışma istemleri oldu. Ama biz Kazım Doğan ve Rıdvan Budak'ın

olumsuz pratiklerinden kaynaklı bunu sağlıklı bulmadık. Nitekim arkadaşlarımızla yaptıkları görüşmelerde, sadece üye yapma üzerinden bir örgütlenme anlayışıyla hareket ettiklerini ortaya koymuşlardı. Açık bir çalışma yürüteceklerini, fabrikada masa kurup işçileri üye yapacaklarını söylüyorlardı. Bu ancak yönetimle işbirliği yapıldığı koşullarda mümkün olabilirdi. Dolayısıyla bizim için kabul edilebilir bir şey değildi. Tek başına üye sayısını artırarak değil, taban insiyatifini açığa çıkartarak, komiteleşerek, işçilerin söz, yetki ve arar hakkına sahip oldukları güçlü bir örgütlülük yaratarak haklarımızı kazanabilirdik.

Orhan: Örgütlenme sürecine ve eğitim çalışmalarına sendikanın dahil olmasına fırsat vermedik. Şube başkanıyla sadece iki arkadaşımız görüştü. Neden başka arkadaşlar görüşmedi? Neden eğitim çalışmalarımızı kendimiz yaptık?

Çünkü daha öncesinde sendikal bürokrasinin çok sayıda ihanetine tanık olmuştuk. Bölge üzerinden Castle Blair örneği vardı. Sendika ağaları örgütlenme sürecinde bağ kuruyorlar, işçilerle toplantılar yapıyorlar, yetki döneminde ise öncü işçilerin isimlerini patrona vererek, fabrikadaki işçi inisiyatifini ve iradesini ortadan kaldırıyorlardı. Dolayısıyla biz 44 taşeronun bulunduğu bir fabrikada, yöneticilerden, bölüm şeflerinden ve ispiyonculardan gizli ve disiplinli bir çalışma yürütürken, muhtemel bir sendikal ihanete karşı da önlem almak, aynı gizlilik ve disiplini sendika bürokratlarına karşı da uygulamak zorundaydık. Bu nedenle sendikadaki görevlilerin işçilerle görüşme talebini kabul etmedik.

İşçilerin sendikayla görüşme talebi olduğunda da, sendikal ihanet örneklerini anlattık. Zaten örgütlenme sürecinde yürüttüğümüz eğitim çalışmalarında sendikal ihanet sorunu ve bunun nasıl etkisizleştirilebileceği ele alındığı için, bu tutum komitenin kararı haline gelmişti. İşçilere sorunun ne olduğu anlatıldığında, anlamakta zorluk yaşamıyorlardı. Çünkü genelde işçilerde sendikalara karşı büyük bir güvensizlik ve tedirginlik vardı. Böyle bir önlem almak, işçileri tedirgin etmek bir yana, tersine güven

veriyordu. Dolayısıyla sendikaya karşı da örgütlülüğümüzü koruyabilmek için böyle bir yöntem izlemiş olduk. Nitekim ilerleyen süreç ne denli haklı olduğumuzu ortaya koydu.

Bölüm komiteleriyle örgütlülük güçlü bir zemine oturdu

- Yetki alana kadarki süreçte örgütlülüğünüzü nasıl güçlendirdiniz?

Orhan: Biz bir bölümün sorunları ve talepleri üzerinden hareket ederken, diğer bölümlerle de ilişki kurmaya çalışmış, oradaki öncülere de ulaşmıştık. Ama süreç fabrika komitesinin planladığı şekilde ilerlemeyebiliyordu. Süreç uzuyor, sıkıntılar çıkıyor, zorlanmalar yaşanıyordu. Süreç boyunca 25-30 kişinin üye olması, bunun ötesine geçememek bir zorlanmayı anlatıyordu. Bu eşiği aşmak durumundaydık. Bunu da ancak diğer bölümlere daha güçlü bir şekilde giderek başarabilirdik.

Bundan dolayı çıkardığımız fabrika bültenini daha işlevsel kullanmaya başladık. Bülten bu süreçte eğitim çalışmalarının bir aracına dönüşmüştü. Hem sendikal bürokrasiyi, işçi sınıfının mücadele tarihini vb. anlatıyor, hem de fabrikamızdaki sorunları ele alıyorduk.

Fabrika komitesi olarak geldiğimiz eşiği nasıl aşabileceğimizi tartıştık ve önümüze bir hedef koyduk. Patronlar ve bölüm sorumluları zam dönemlerinde yeni vaatlerde bulunuyorlardı. Bu vaatler yerine getirilmediği için çok büyük tepkiler oluşuyordu. Eğer işçilerle daha güçlü bağlar kurar, zam dönemine hazırlıklı bir şekilde girebilirsek, doğacak tepkiyi örgütlülüğe çevirebiliriz diye düşündük.

Temmuz zammı öncesinde çok ciddi hazırlıklar yaptık. Bültenimizi bu dönem çok daha etkili bir şekilde kullandık. Bölümlerde güvendiğimiz arkadaşlara bölüm komitelerini oluşturmaları için çalışmalarını hızlandırmalarını söyledik. Sayıya takılmadan, iki-üç kişiyle komite oluşturduğumuz bölümler vardı. Zam dö-

nemi geldiğinde, gerçekten de beklediğimiz gibi bir süreç işledi. Verilen birçok söz tutulmadı, bundan dolayı tepkiler yoğunlaştı. Bu tepkiler geçmişte bir şekilde geçiştiriliyordu. Ya tepki gösteren öncü işçiler kavga ettiği için işten çıkarılıyor ya da prim vb. vaatlerle tepkiler törpülenmeye çalışılıyordu. Bu kez işçilerin önüne koyduğumuz örgütlü ve birlikte mücadele karşılık buldu. Zamının verilmesinden sonra ciddi bir ilerleme kaydettik. Bölüm komiteleri genişlemeye ve üye sayımız artmaya başladı. Sayımızın artması nedeniyle, hafta içi ve hafta sonu bölgelerde/semtlerde toplantılarımızı sıklaştırmaya başladık. Üye yaptığımız yeni arkadaşları hemen toplantıya çağırıyor ve nasıl bir sendikaya, nasıl bir örgütlülüğe ihtiyacımız olduğunu anlatıyorduk. Sendikaların bizim mevzilerimiz olması gerektiğini, örgütlülüğümüzün en önemli silahımız olduğunu, bunu başardığımız koşullarda fabrikada her şeyi başarabileceğimizi söylüyorduk.

Zam dönemi için yaptığımız hazırlık sonuç vermiş, eşiği aşmıştık. Bundan sonraki süreçte üye olan arkadaşlarımızın sayısı hızla artmıştı.

Engin: İşçilerin ücret sorununun yanısıra diğer sorunlara karşı da tepkileri vardı. Servis sorunu, yemek sorunu, esnek çalışma, performans dayatması, yönetimin işçiler üzerinde uyguladığı baskılar, vb. sorunları düşük ücretlerle birleştirdiğimizde, işçilerde duyarlılık artıyordu. Bizim planlı ve sistematik bir tarzda işçilerle görüşmemiz, ısrar göstermemiz, zam dönemi öncesi ziyaretlerimizi daha da yoğunlaştırmamız aramızdaki bağları güçlendiriyordu. Zam sürecine ilişkin önden söylediklerimizin doğrulanması örgütlenmenin önemini daha kolay görmelerini sağladı.

Orhan: Bu süreç aynı zamanda Gezi Direnişi'nin yaşandığı süreçti. Gezi sürecinin fabrikadaki solcu, sosyal demokrat işçiler üzerinde de etkisi vardı. Duyarlılık artmıştı. Bunun da sürece katkısı oldu.

Yetki başvurusu sonrası beklenen saldırıya hazırlık

- Yetki başvurusu ve ardından gelişen süreçten sözeder misiniz?

Orhan: 47'si Dudullu, kalanı Hadımköy fabrikasından kadrolu 228 işçi ile, Ekim 2013'te, yetki başvurusu yaptık.

Son bir-iki aylık süreç çok hızlı gelişmişti. 6-7 bölümde komitelerimizi oluşturmuştuk. 7 kişiyle yola çıkan komitemiz 30-40 kişilik bir fabrika komitesine dönüşmüştü.

Yetkinin gelmesiyle birlikte patronun örgütlülüğümüze yönelik bir saldırısı olabileceğini düşünüyorduk. Ne kadar tedbirli davransak da, sendikanın işverenle işbirliği yapabileceğini, öncelikle öncü işçileri işten atarak iç örgütlülüğümüzü zayıflatmak isteyeceklerini konuşmuştuk. Böyle bir saldırı gerçekleştiğinde nasıl bir tepki ortaya koyacak, nasıl bir yol izleyecektik?

Böyle bir durum geliştiğinde ne tür önlemler alabileceğimizi komitede ayrıntılı olarak tartıştık. Yetki geldiğinde bir saldırı olursa, sendikaya da haber vererek, kendi örgütlü gücümüzle işten çıkarma saldırısının önünü kesmeyi başarabilmeliydik. Zira, inisiyatif sendikaya bırakıldığında, daha önceki örneklerde de görüldüğü gibi, sendika çıkarılan işçilerin mahkemeye dava açarak tekrar işe dönmeyi beklemesi yolunu izliyordu. Biz bu yöntemle daha önce hiçbir fabrikada başarıya ulaşılamadığını biliyorduk. İşçiler mahkeme yoluyla işe iadeyi kazansa dahi, patron kötü niyet tazminatı vererek işçileri işe alımıyordu. Fabrikada böyle bir saldırıyla öncü işçiler tasfiye edildiğinde, örgütlülük zayıflayacak, inisiyatif sendika ile işverene geçecekti.

Tartışmalarımızda tabloyu bu açıklığıyla ortaya koyduk. Nitekim önümüzde bir Ünsa örneği de vardı. Patron ve sendikanın denetimine dayalı bürokratik örgütlülük işçiler üzerinde adeta kılıç gibi sallanıyor, sesini çıkaran her işçi kendini kapının önünde buluyordu. Öncü işçileri atmayı başardıklarında, bizim örgütlülüğümüz de Ünsa'ya dönecekti.

Bu nedenle, örgütlülüğümüze yönelik bir saldırı durumunda neler yapacağımızı komite toplantısında kararlaştırdık. Aldığımız karar şuydu: Eğer sendikalaşmamız nedeniyle işten atma saldırısı gerçekleşirse, ister bir öncü işçi isterse bir grup işçi olsun, bunun örgütlülüğe dönük bir saldırı olduğu bilinciyle hareket edecektik. Sendikaya üye olan bütün işçiler üretimi durduracak ve fabrikayı terk etmeyeceklerdi. Bir nevi işgal eylemi gerçekleşecekti. Bu karar bütün bölüm komitelerinde konuşulup tartışılmıştı. Eğitim çalışmaları ile birlikte buna dönük bir planlama yapılmıştı.

İşten atma saldırısı ve direniş

- Yetki geldikten sonra tahmin ettiğiniz saldırı gerçekleşti ve bir öncü işçi işten atıldı. Bu süreci anlatır mısınız?

Engin: Hadımköy'ün yanı sıra Dudullu'da da örgütlenme çalışması yürütmemiz gerekiyordu. Bu çalışmayı yürütecek arkadaşla yaptığımız görüşmede, sendikanın bir yıl önce örgütlenme çalışması başlattığını, fakat işçiler ortada bırakıldığı için işçilerin sendikaya güven duymadıklarını söyledi. Dudullu'ya gidip işçilerle kendimiz görüştük. Hadımköy'deki kararlılığımızı, örgütlenme tarzımızı bu arkadaşlarla paylaşarak, onlara güven verdik. Sendikadan bağımsız bir örgütlenme çalışması yapma kararı aldık. Onlarla ortak yürüttüğümüz örgütlenme çalışması sonucu yetki alma sayısına ulaştığımızda, beklediğimiz gibi işten atma saldırısıyla karşılaştık.

Orhan: Yetki başvurusu öncesinde, Ünsa baştemsilcisi ve şube sekreteri olan Mehmet Ali Başak ile sendika, başvurunun yapılmasını istemediklerini söylediler. Çünkü Mart'ta kendi toplu sözleşme görüşmelerinin başlayacağını, Sunjüt ile Ünsa'da ortak toplu sözleşme yapılacağını, ama şimdi sendika başvurusu yapılırsa patronun bu yetkiye kızıp Ünsa'da yetkisiz olan toplusözleşmeden dolayı onlara tavır alacağını ileri sürdüler. Bu nedenle sendikacıların bir kesimi yetki başvurusunu engellemek

için ayak oyunlarına başvurdu. Dudullu'daki fabrika temsilcileri arayarak, onların kafasını karıştırarak, hatta tehdit ederek yetki başvurusunu engellemeye çalıştılar. Ama Engin'in de bahsettiği gibi, hem Dudullu'da geliştirmiş olduğumuz ilişkiler, hem de kendi fabrikamızda kurduğumuz komiteler sayesinde sendika üzerinde basınç oluşturarak yetki başvurusunu yaptırdık.

Engin: İşten atma saldırısıyla karşılaştığımızda, her iki fabrikada da üretimi durdurduk. Şube Başkanı Kazım Doğan'ı aradık, durumu bildirdik. Aynı saatlerde Rıdvan Budak'la telefon görüşmesi yapan Kazım Doğan, üretimin durdurulmasının doğru olmadığını, atılan işçi arkadaşın mahkeme yoluyla işe iadesini sağlayacaklarını söyledi. Biz, bu kararın işçilerin kararı olduğunu ve kesinlikle atılan arkadaşımızın işe alınması şartıyla üretime başlayabileceğimizi, sendikanın alınan bu karara uyması gerektiğini bildirdik.

Aynı gün, DİSK Tekstil'de örgütlenen bir başka fabrikada işten atma saldırısı gerçekleşmiş, 14 işçi işten çıkartılmıştı. Sendika DİSK Tekstil'de örgütlenen işçilere mahkeme yoluna başvurmalarını önerdiği için, 14 işçi işsiz kalmıştı. Dahası, patron itiraz ettiği için sendika bu fabrikada yetki de alamamıştı. Biz ise üretimi durdurarak arkadaşımızı işe geri aldırmayı başarmakla kalmamış, sendikal yetkiye itiraz etmemeleri talebimizi de kabul ettirmiştik.

Örgütlülüğü daha da güçlendiren bir direniş

- Yaklaşık 8 saatlik bir direniş sergilediniz. İşçiler üzerinde nasıl bir etki yarattı?

Orhan: 8 Kasım'da işten atılan öncü işçi arkadaşın işe geri alınmasıyla, işçiler planlı ve sistemli işleyen bir mekanizmanın başarısını gördüler. 44 taşeronun olduğu 1500 kişilik iki fabrikada 228 kişi ile yetki almıştık. Buna rağmen son derece disiplinli bir biçimde üretimi durdurup, bölümlerimizi işgal etmiştik. Dü-

şünün ki, ben sabah vardiyasında çalışıyordum, eve gitmiştim. İşten atılmayı duyduğumda fabrikaya geldim.

Bizim fabrikada olmamamıza rağmen, daha önce yapılan planlama hayata geçirilebildi. Fabrikaya geldiğimizde, hedeflenenin sadece bir kişi olmadığını, bir liste hazırlandığını gördük. Yapılan planlamanın gereklerini harfiyen yerine getirmemiz, büyük bir kararlılık göstermemiz, fabrikadaki örgütlülüğün gücünü hem sendikaya üye olmayan işçilerin hem de sendikanın görmesini sağladı.

İşten atma saldırısı durumunda ne yapacağımızı son derece somut bir biçimde belirlemiştik. Herkes makinasını kapatacak, bölüm yazıhanesi önünde toplanacak, müdürle görüşme talep edeceklerdi. Müdüre, atılan işçinin sendikaya üye olmasından kaynaklı atıldığını, işe derhal geri alınmadığı takdirde işbaşı yapmayacaklarını ve fabrikayı da terk etmeyeceklerini söyleyeceklerdi. Örgütlendiğimiz bütün bölümlerin buna uygun davranması karşısında patron temsilcileri büyük bir panik yaşadılar. Taşeron işçiler de büyük bir hayranlık duymaya başladılar. Çünkü bütün bölümler makinaları kapatıp bölüm şeflerinin bulunduğu yazıhaneye gitmişler, bölüm şeflerini muhatap almayarak müdürü çağırmışlardı.

Bölümleri dolaşmaya başlayan müdürle karşılaştığımızda, tek şartımızın atılan arkadaşımızın işe alınması olduğunu söyledik. Bize *"dünyanın hiçbir yerinde hiçbir patron attığı işçiyi aynı gün işe geri almaz, bize tükürdüğümüzü yalatmayın, bizden ne isterseniz isteyin, sendikanızı da kabul ediyoruz, taleplerinizi de kabul ediyoruz ama lütfen bunu istemeyin"* dedi. Biz ise, tek şartımızın atılan işçinin derhal işe dönmesi olduğunu söyledik. Sergilenen kararlılık karşısında patron temsilcisi talebimizi kabul etmek zorunda kaldı.

Bu arada sendika şube başkanı da fabrikaya gelmişti. Patron temsilcisi sendika şube başkanını muhatap almadı, sadece işten atılan arkadaşla görüşmek istediğini söyledi. Zira sendika şube

başkanı defalarca "üretimi başlatacağız" demiş, fakat bunu başaramamıştı.

İşten atılan arkadaşımızın işe dönmesiyle, hem bizde muazzam bir özgüven oluştu, hem örgütlülüğümüz daha da sağlamlaştı, hem de taşeronda çalışan arkadaşlara ciddi bir güven vermiş olduk. Daha öncesinde taşeron işçilerle görüşürken almış olduğumuz tepkiler ile bu direnişten sonra aldığımız tepkiler arasında büyük bir fark vardı.

Taşeron işçilerin mücadeleye kazanılması

8 Kasım'ın ardından, 10 Kasım Pazar günü Esenyurt'ta bir düğün salonunda, sendikamızın aldığı yetki vesilesiyle bir toplantı örgütleyip, bütün işçileri davet ettik. Değişik bölümlerden çok sayıda taşeron işçisi arkadaş da bu toplantıya geldi. Sendika başkanı ile şube başkanı da toplantıya katıldılar. Biz o gün kürsüye çıkarak, fabrikadan bütün taşeronların gönderilmesi gerektiğini, taşeron işçiler ile kadrolu işçilerin bir çatı altında aynı üretimi yaptıklarını, burada hiçbir ayrımı kabul etmeyeceğimizi söyledik. Bundan sonraki süreçte taşerondaki arkadaşlarımızı da mücadeleye katarak omuz omuza mücadele etme sözü verdik.

Bu tutumumuzun çok ciddi bir etkisi oldu. Ondan sonraki hafta taşerondaki arkadaşlarımızla görüşmelerimiz başladı. Bu görüşmelerde ilk konuşulan, hemen bölüm komiteleri oluşturmak gerektiği oldu. Bölümlerdeki sorunları tartıştık, güvenilir-güvenilmez insanların tespitini yaptık. Aynı zamanda kadrolu işçilerin örgütlenme pratiğini anlatarak, eğitim çalışmalarına başlamamız gerektiğini söyledik.

Bu süreç çok hızlı gelişti. İki hafta içerisinde sadece Hadımköy'de dokumada çalışan taşeron işçilerinin 170'e yakını sendikaya üye oldu. Dokumada toplam 180 işçi çalışıyordu. Aynı zamanda 8 ayrı bölümde bölüm komiteleri oluşturuldu. Bu komiteler oluşurken ve arkadaşlarımız üye olurken, onlara şunu

anlattık. Yetki sadece kadrolu işçiler tarafından alınmış bir yetkiydi. Yasal olarak toplusözleşme hakkına sadece kadrolu işçiler sahipti. Dolayısıyla taşeronlar fiilen örgütleniyor, fiilen üye oluyorlardı. Yasal olarak sendikanın toplu iş sözleşmesinden yararlanamıyorlardı. Bunun fiili bir durum olduğunu, hem kadrolu arkadaşlara hem de taşerondaki arkadaşlara anlattık. Ancak bu "yasal prosedür"ün çok önemli olmadığını, biz örgütlenip birbirimize kenetlenirsek bunu aşabileceğimizi, belirleyici olanın örgütlü gücümüz olduğunu söyledik. Bu düşünceyi herkes benimsedi ve sahiplendi. Toplamda 14 bölüm komitesi oluşturulmuş oldu. Yeni oluşturulan bölüm komitelerinden temsilcilerin katılımıyla 50-55 kişilik bir fabrika komitesi oluşturuldu. Fabrika komitesinde de taşeron sorunu tartışıldı.

Aynı şekilde Dudullu'ya gidildi. Dudullu'da yaklaşık 600 işçi çalışıyordu. Bunun 90'ı kadrolu, kalanı taşerondu. Buradaki kadrolu işçiler de taşeron işçilerinin hemen üye yapılmasını istiyorlardı. Taşeron işçiler içerisinde komiteler kurulması gerektiğini söyledik. Ama bu fabrikada sendikal bürokrasinin fabrika temsilcileri üzerindeki etkisinden kaynaklı süreç hiçbir zaman istediğimiz gibi işlemedi.

Kadrolu işçilerin bir kısmı, neden şimdi taşeron işçilerini üye yaparak sürece dahil ediyoruz, kadrolu işçiler olarak bu işe başladık diyorlardı. Onlara, 1500 işçinin çalıştığı ve bunun 1000'inin taşeron olduğu bir fabrikada sadece kadrolu işçiler olarak örgütlenip bir takım haklar elde etmenin ve elde edilen hakları korumanın zor olduğunu anlatıyorduk. Örgütlülüğümüzü dağıtmak için bir arkadaşımızın işten atılmasını örnek veriyorduk. Eğer daha da güçlenip örgütlülüğümüzü büyütemezsek, birbirimize kenetlenmezsek, ne istediğimiz talepleri elde edebileceğimizi, ne de bir dönem için bazı taleplerimizi elde etsek bile bunları koruyabileceğimizi, dolayısıyla hak ve taleplerimizi elde etmenin ve korumanın yolunun üretimde yeralan herkesin bu sürece katılmasından geçtiğini anlatıyorduk. Zaten taşeron sisteminin man-

tığını, ne amaçla fabrikalarda uygulandığını, neyi hedeflediğini anlattığımızda, bu soruları da cevaplamış oluyorduk.

Eğitim çalışmalarımızda, genel toplantılarda, düğün salonlarında yaptığımız geniş toplantılarda sürekli olarak bu sorun üzerinde durduk. Böylece kadrolu işçiler taşeron sorununa karşı mücadelenin neden önemli olduğunu kavradılar. Ama Dudullu'ya yeterli müdahale olanağımızın olmamasından, sendikal bürokrasinin denetiminin aşılamamasından dolayı, orada bu görüş hakim hale gelemedi.

Engin: İşten atma saldırısı günü yaşanan direnişin işçiler üzerinde son derece olumlu bir etkisi oldu. Dudullu'daki kadrolu işçiler de üretimi durdurma kararına uydular. Dahası, atılan işçi geri alındığı halde, Dudullu fabrikasındaki arkadaşlar hemen işbaşı yapmadılar. "Tamam, arkadaş işe alındı" dememize rağmen, ancak atılan işçiyle görüştükten sonra üretime başladılar. Bu direniş her iki fabrikada da büyük bir güven yarattı. Sendikacılar da bizim komitelere dayanan taban örgütlülüğümüzün gücünü gördüler ve bize yaklaşımları değişti.

Ancak, Dudullu'da iç örgütlülük zayıf olduğu için sendika bürokrasisinin hakimiyeti söz konusuydu. Sendika bürokratlarının oradaki arkadaşlara yönelik baskıları arttı. Bu nedenle ilerleyen süreçte sorunlar ve sıkıntılar yaşamaya başladık.

Biz daha sonra komite olarak, Dudullu ve Hadımköy işçileriyle ortak bir salon toplantısı yapma kararı aldık. Toplantının amacı, başlayacak toplu sözleşme sürecinde taleplerimizi ortaklaştırmaktı. Toplu sözleşmede yer almasını istediğimiz talepleri belirlemek için bölüm komiteleri anket çalışmaları yürütüyorlardı. Ardından oluşturulacak taslağın bütün işçilerle birlikte tartışılarak oylamaya sunulması gerektiğini düşünüyorduk.

- Fabrikaya örgütleme hedefiyle girmiştin fakat yaşadığın sağlık problemleri nedeniyle işten ayrılmak zorunda kaldın. Bu süreci kısaca açar mısın?

Engin: Komiteleşmeyle birlikte örgütlenme çalışması belli bir düzeye gelmişti. Ancak, askerde yakalandığım tüberküloz ve buranın kimyasal işkolu olması, sağlığımı olumsuz yönde etkilemeye başlamıştı. Doktorun bu konudaki uyarılarını dikkate almak zorunda kaldık. İşten ayrılmayı geciktirmeye çalışsam da sağlık sorunum ciddileşmeye başladı. Komite toplantısında işten ayrılmam ve çalışmayı dışarda yürütmem yönünde karar aldık. İşten ayrıldıktan sonra bu durumu sendikayla ve Kazım Doğan'la görüştüm. Kazım Doğan sendikada "örgütlenme uzmanı" olarak çalışmamı teklif etti. Komite toplantısında bu teklifi değerlendirdik. Örgütlenme çalışmasına olumlu etkisi olacağını düşünerek, komite sendikada çalışmam yönünde karar aldı.

TİS taslağı tüm işçilerle tartışılarak hazırlandı

- TİS'e hazırlık aşamasından işgale kadar uzanan süreci nasıl örgütlediniz? Talepler nasıl belirlendi? Sözleşme taslağı hangi çerçevede hazırlandı?

Orhan: Yetki başvurusu yaptıktan sonra 10-15 gün yetkinin gelme süreci vardı. Biz o süreçte, yetki geldikten sonra yaşanabilecek saldırıları düşünerek bir "direniş komitesi" kurmuş ve yetki geldikten sonra bu komiteyi "TİS komitesi" olarak işletme kararı almıştık.

Daha yetki gelmeden bölümlerde anket çalışması yapmaya başlamıştık. Anket çalışmalarının sonuçları çok ilginçti. 8 Kasım'dan önce yapılan anketlerde %15 zam talep edilip, çok ciddi olmayan sorunlara işaret edilirken, 8 Kasım'dan sonra yaptığımız anketlerde zam talepleri % 80'e kadar çıkmıştı. Bu da şunu gösteriyordu: Örgütlülük güçlenip özgüven arttıkça, talepler de o ölçüde yükseliyordu.

8 Kasım sonrasında yaptığımız toplantıların ardından direniş komitesini TİS komitesine çevirdik. Daha önceki direniş komitesi kadrolu işçilerinden oluşuyordu. TİS komitesine ise taşeron

işçileri de katılmaya başlamıştı. Taşerondaki örgütlülük gelişip büyüdükçe, komiteler oluştukça, TİS komitesine katılan taşeron temsilci sayısı arttı. 50-60 kişilik bir TİS komitesi oluşturduk.

Farklı sendikalar tarafından yapılan toplu sözleşmeler üzerine araştırma yaparak bu anketleri hazırladık. Bu araştırmayı yapması için bir komisyon oluşturduk. Yaptığı araştırmanın ışığında bir TİS taslağı hazırladık. Oluşturulan toplu sözleşme komitesi şunları belirlemişti: Taşeronun kaldırılması, ücretlerin iyileştirilmesi ve yılda 4 ikramiye. Bunlar kırmızı çizgilerimizdi. En öncelikli olanı ise taşeron sorunu idi. TİS taslağı 66 maddeden oluşuyordu. Ama biz TİS komitesi olarak ekonomik ve diğer sorunları içeren 10 maddelik bir taslak hazırladık. Geriye kalan 55 madde idari ilişkileri içeriyordu. Bunları sendika uzmanları hazırladılar. Biz kendi belirlediğimiz maddeleri bütün işçilerle tartışarak hazırladık. Son halini verdikten sonra taslağımızı Dudullu'ya götürdük. Dudullu'da, bu taslaktaki taleplerin haklılığını, kırmızı çizgilerimiz olarak belirttiğimiz maddelerin neden talep edildiğini anlattık. Oradaki arkadaşlar taslağı inceleyip bir sonraki hafta geniş bir toplantı yapacaklarını söylediler. Bu toplantıya biz de katıldık. 65 işçinin katıldığı (Dudullu'da toplam üye sayısı 80'e ulaşmıştı) toplantıda bu taslak kabul edildi.

Genel toplantı için Hadımköy'de bir düğün salonu tuttuk. İşçi arkadaşlarımıza bir kez daha taslağı anlattık ve oylamaya sunduk. Toplantıyı sendikadan bağımsız örgütledik. İşçi arkadaşlarımız İstanbul'un dört bir yanında oturuyorlardı. Katılım sağlamak için servisler tuttuk. Servis ve düğün salonu masraflarını işçi arkadaşlar kendileri karşıladılar. Toplantıyı sendikadan bağımsız ve habersiz yaptık. Çünkü sendikacılar bize, "biz vicdanımızın rahat ettiği ölçülerde bir taslak hazırlayacak ve imza atacağız, sakın siz işçilere üç ikramiye, dört ikramiye, yüzde 5-10 zam gibi sözler vermeyin" diyorlardı. Uzlaşmacı sendikal anlayıştan kaynaklı bu tutumu kabul etmemiz mümkün değildi.

Toplantıya yaklaşık 300 işçi katılmıştı. Hazırladığımız taslak

tartışmaların ardından onaylandı. Taslakta "kırmızı çizgilerimiz" olarak tanımladığımız taleplerin kazanılabilmesinin ancak ciddi bir mücadele ile mümkün olduğunu biliyorduk. Bunları her toplantıda konuşuyorduk. Bütün işçi arkadaşlar zorlu bir süreçle karşı karşıya olduğumuzu kavramışlardı. Toplantılarda arkadaşlarımız bu mücadelede üzerlerine düşeni yapacaklarına dair namus-şeref sözü veriyorlardı. Sadece ekonomik taleplerimizin çözümünü değil, yıllardır patronlar tarafından dayatılan onur kırıcı davranış ve uygulamaların son bulmasını sağlamak için de neler yapacağımızı konuşuyorduk. Bu doğrultuda kararlar aldık ve hayata geçirdik. Örgütlenmemiz ve direnişimiz bir yerde de insan onurunun ayağa kaldırılması mücadelesiydi bizim için.

Süreç ilerledikçe sendika yöneticilerinin gericiliği artmaya başladı. Taslak onları korkutmuştu. Taslağı sadece temsilcilerin hazırladığını iddia ediyorlardı. Oysa, ilk taslak toplantısında temsilciler olarak bizim zam önerimiz yüzde 50 iken, komitenin kararı yüzde 80 oldu. Birçok tartışmanın ardında ancak yüzde 60'a kadar inebildi. Çünkü işçilerin özgüveni çok fazlaydı. Dolayısıyla talepleri belirleyen ortak işçi iradesiydi. Mümkün olduğu kadar o taleplerin meşruluğu tartışılmayacak talepler haline getirilmesi için uğraş verdik. Sonuçta yüzde 80'den yüzde 60'a inilmiş ve 4 ikramiye talep edilmişti. Bu taslağı sendikacıların önüne koyduk.

Engin: Fabrikada işçilerin bölünüp parçalanarak yönetilmesini sağlayan prim sistemi uygulanıyordu. Bu sistemle işçiler adeta birbirleriyle yarıştırılıyordu. Bu nedenle kaldırılması bizim için önemliydi. Fakat prim uygulaması ile elde edilen ücrette hak kaybı yaşamamalıydık. Bunun için primle elde edilen gelirin sabit zam olarak ücretlere eklenmesini taslağa koyduk. Bu konuda primi ortalamanın üstünde olan arkadaşlarımız fedakarlık yaptılar. Prim farkı olarak ücretlere 150 TL ilave edilerek, bunun üzerine %60 zam uygulanmasını kararlaştırdık.

Sendika yöneticileri, TİS taslağına son halini vermek için örgütlediğimiz genel toplantının haberini *Kızıl Bayrak* gazete-

sinin günlük sitesinden öğrenmişlerdi. Yapılan toplantıya tepki gösterdiler. Rıdvan Budak beni arayarak, böyle bir toplantıdan haberimin olup olmadığını sordu. Haberimin olduğunu söyledim. Aslında, böyle bir toplantıdan haberimin olmasına rağmen kendisine neden bilgi vermediğimi soruyordu. Toplantıyı işçilerin kendi bağımsız iradeleriyle organize ettiklerini, kendi aralarında durumu değerlendirip birlikte karar almak istediklerini, bundan kaynaklı toplantının sendikadan bağımsız örgütlendiğini ifade ettim. Böyle bir şeyi kabul edemeyeceğini, benim de sendikanın kurallarına uygun çalışmam gerektiğini, işçilerin sendikadan bağımsız toplantı yapamayacağını, böyle bir karar alamayacağını vurguladı. Ben de, burada işçilerin örgütlü hareket ettiğini, "söz, yetki ve karar" hakkını kullanarak kendi toplantılarını yaptığını, benim de bu toplantının arkasında olduğumu, sendikanın buna saygı duyması gerektiğini belirttim.

Bu arada taşeron üyelikleri ile ilgili sıkıntılar yaşadık. Çok sayıda taşeron işçisi arkadaşımız üyeliklerinin yapılmasını istiyor fakat sendika engel çıkarıyordu. Taşeron işçilerinin üyeliklerinin şimdi yapılamayacağını, beklenilmesi gerektiğini söylüyorlardı. Ama biz taşeron ve kadrolu işçilerin birlikte örgütlenmesi olmadan işçiler arasındaki birliği kuramayacağımızı biliyorduk. Fabrika komitemiz taşeron işçilerin üyeliklerinin yapılması yönünde karar aldı. Buna uygun adımlar atmaya başladık. Sendika dokumadaki taşeron işçilerinin üyeliklerini kabul etmek zorunda kaldı. Bu sefer de konfeksiyondaki taşeron işçilerinin üyelikleri konusunda sıkıntı çıkarmaya başladılar. Konfeksiyonla bağlarımız zayıftı. Bizim örgütlü gücümüzü gördükleri için, onlar da sendikalaşmak istediklerini söylediler. Buralarda da komiteler kurma hazırlıklarını yaparken TİS süreci başladı. Konfeksiyonda yol katetmeye başlamamızdan kısa bir süre sonra da işgal eylemimiz başladı. Konfeksiyonda çalışan arkadaşlarımızın üyelikleri işgalin ilk günlerinde yapıldı.

Orhan: Biz taslağımızı hazırladık ve sendikaya gittik. Taslak

hazırlamış olmamızı sindirmeyen sendika yöneticileri, taslağımızı kabul edemeyeceklerini ifade ettiler. Toplantıya Ünsa temsilcileri de çağrılmıştı. Ünsa ile Sunjüt'ün TİS görüşmelerinin birlikte başlayacağını, ortak bir taslak hazırlanması gerektiğini söylediler. Bize Ünsa için hazırlanmış taslağı sundular. Ünsa'nın taslağında bizim taleplerimizin hiçbiri yer almıyordu. Sunacakları taslakta bizim taleplerimize de yer verilmesini istedik. Ünsa'daki temsilciler (ki bu temsilciler aynı zamanda sendika şubesinin yöneticileriydiler), bunun mümkün olmadığını, kendi taslaklarını da işçilerle birlikte hazırladıklarını, dolayısıyla değiştirmeyeceklerini söylediler. Biz de taslağımızı işçilerle hazırladığımızı, bizim de değiştirmemizin mümkün olmadığını, dolayısıyla ortak bir taslakla ortak bir süreç öremeyeceğimizi, bu durumda ayrı ayrı TİS görüşmelerine devam etmemiz gerektiğini söyledik.

Özellikle sendikanın eğitim uzmanları, toplu sözleşme uzmanları ve şube başkanı taslağımızı okuduktan sonra, bizim taslağımızın "hayalci" bir taslak olduğunu söyleyip, bizimle pazarlığa oturdular. Onların "hayalci" olarak niteledikleri taleplerimizin bir kısmı, 4857 sayılı İş Yasası gereği zaten fabrikada olmaması gereken uygulamalardı.

- Bunu biraz açar mısınız?

Orhan: 4857 sayılı yasada temel üretim alanında taşeron çalıştırılamaz deniliyordu. Oysa bizim fabrikamızdaki 44 taşeron firma vardı. Örneğin, dokuma bölümünde çalışanların yarısı kadrolu yarısı taşeron işçiydi. Bu 4857 sayılı yasaya aykırı bir durumdu. Sendika bu duruma itiraz etmiyordu. Dolayısıyla bu talebin bir artı talep değil yasal haklarımızı kullanma talebi olduğunu söyledik. Ama sendika yöneticileri ve uzmanları bize, bunun bütün fabrikalarda fiilen uygulandığını, "Türkiye'nin gerçeği" olduğunu, buna karşı mücadelenin Türkiye'nin gerçekleriyle bağdaşmayacağını, bu durumu kabullenmemiz gerektiğini söylediler. Biz de bunu kabul etmeyeceğimiz söyledik.

Karşı çıktıkları bir diğer talep dört ikramiye oldu. Ünsa on yıldır örgütlü bir fabrika ve bu sözleşme döneminde kademeli olarak üç ikramiye isteniyordu. Biz ise dört ikramiye istedik. Sendika yöneticileri ve uzmanlar, Türkiye'de tekstil işkolunda dört ikramiye alan fabrika olmadığını, talebimizin bu açıdan da "hayalci" olduğunu söylediler. Biz de buna karşılık, fabrikadaki örgütlü gücümüze dayandığımızı, dört ikramiyenin sendikalı işyerlerinin bir çıtası olduğunu, örgütlü bir güçken bunun altına düşmenin doğru olmadığını söyledik.

Diğer bir nokta ücretlerin iyileştirilmesiydi. Bu konudaki talebimiz yüzde 60'dı. İşçilerin ağırlıklı bir bölümünün asgari ücretin çok az üstünde maaş aldığı düşünülürse, iki yıllık yüzde 60 zam talebi çok yüksek değildi. Bu talebimize de karşı çıktılar. Şu an hiçbir sendikanın toplu sözleşme masasında ortaya koyamayacağı bir oran olduğunu söylediler. Oysa yüzde 60 zam talebi maaşlarımızı sadece 800 TL'den 1100 TL'ye kadar çıkarabiliyordu. Bunu ifade ettik ve eğer mesele rakam meselesiyse, biz yüzde 60 oranını telafuz etmeyelim, bir taban ücreti koyalım; herkesin ücreti 1100 TL artı yüzde 10 zam olsun, dedik. Bu talebimiz de hayalci ve gerçekdışı bir talep olarak görüldü. Sendika yöneticilerine göre 800 TL, 900 TL çok iyi bir ücretti Türkiye şartlarında.

Hiçbir talebimizin kabul görmemesi üzerine tavrımızı ortaya koyarak, taleplerimizin arkasında duracağımızı, işçilerin onayıyla hazırlamış olduğumuz taslaktaki hiçbir maddenin bu masada değiştirilemeyeceğini söyledik.

Toplantıdan döndükten sonra sendikanın tutumunu TİS komitesinde tartıştık. TİS komitesi, kesinlikle bu taleplerden vazgeçilemeyeceğine, özellikle üç maddenin "kırmız çizgiler"imiz olduğuna, bunlardan asla taviz verilmeyeceğine dair karar aldı. Kırmızı çizgilerimiz; taşeronun kaldırılması, dört ikramiye ve ücretlerin 1100 TL'nin üzerine çıkarılmasıydı. Böylelikle bu taslak patron masasına gidecek taslak haline geldi.

Sendika yönetimi, olumsuz tutumuna karşın taslak üzerinde

oynama şansı çok fazla olmadığından dolayı bir şey yapamadı. Fakat Dudullu'daki fabrikada bu taslak üzerinden bir tartışma açtılar. Sendika uzmanları ve yöneticileri, Dudullu'daki temsilcilerin sendika yönetimi ekseninde hareket etmesinden kaynaklı, iki hafta öncesinde 65 kişinin ortak kararla kabul ettiği taslağı tekrar tartışmaya açtılar. Biz tekrar Dudullu'ya giderek oradaki arkadaşlarla görüştük, taslağın meşruluğunu bir kez daha anlattık. Sendika yönetiminin taleplerimiz konusunda çatlak yaratmak için oynadığı oyunları teşhir ettik.

Sendika yöneticileri ile TİS taslağımızı görüşmek için yaptığımız toplantıya Rıdvan Budak'ın da katılması gerekiyordu. Ama sanırım bizim sendikaya sormadan hazırlamış olduğumuz taslağa tepkisinden dolayı katılmadı. Başlayan TİS görüşmelerine sendika yöneticilerinden Kazım Doğan katıldı. Rıdvan Budak son toplantıya katıldı. Oradaki tutumları da patron temsilcilerinin tutumuyla aynıydı.

Engin: Sendika yönetiminin tüm gericiliklerine rağmen taslağımız patron tarafına sunuldu. İlk toplu sözleşme görüşmesi öncesinde fabrika komitesi sendika yöneticileri ile görüşmek istedi. Komitenin bu talebini sendika yöneticilerine ilettik. Fakat her seferinde bir bahane uydurarak görüşme yapmadılar. Genel başkanın hasta olduğu, şehir dışında olduğu vb. söylendi. Ama aynı dönemde onu yerel seçimlerde faaliyet yürütürken, gazetelerde, televizyonlarda boy gösterirken gördük. Şube başkanıyla ilgili de benzer sıkıntılar yaşadık. Örgütlenme tamamlanmış, TİS görüşmeleri başlamış, işçiler onlarla görüşmek istiyorlardı, ama onlar işlerini güçlerini bir kenara bırakıp seçim mitinglerinde boy göstermeyi tercih ediyorlardı.

TİS görüşmeleri ve sendika bürokratlarının tutumu

Orhan: Patron temsilcileri ile ilk görüşmemiz 9 Ocak'ta gerçekleşti. Bu görüşmeye Dudullu'dan üç temsilci. Hadımköy'den

üç temsilci, örgütlenme uzmanı olarak Engin ve Kazım Doğan'la gittik. Görüşmeye patron tarafından finans müdürü, insan kaynakları müdürü ve muhasebe müdürü katıldılar.

İlk görüşme tarafların birbirini tarttığı bir görüşmeydi. Maddelerin görüşülmesinden çok bir tanışma görüşmesi olarak ifade etmişler ve şunu söylemişlerdi: Biz sendikal örgütlenmeye ve sendikaya karşı değiliz. Sizin sendikal örgütlenme girişiminizi başından beri izliyorduk, biz istemeseydik siz burada olamazdınız!

"Biz istediğimiz için buradasınız" söylemiyle bizi psikolojik etki altına almaya, böylece "bizim isteğimiz dışında davranmanızı kabul edemeyiz, zaten her şeyi biliyoruz, hareketlerinizi takip ediyoruz" mesajı vermeye çalışıyorlardı. Buna itiraz ettik. Ben şunları söyledim: "*Madem sendikaya karşı değildiniz, madem her şeyi başından beri biliyordunuz, 8 Kasım'da niye bir arkadaşımızı işten çıkardınız*, niye bir liste hazırladınız? *Biz bu masaya siz istediğiniz için değil fabrikada oluşturduğumuz örgütlülük sayesinde geldik. Örgütlü* gücümüze *dayanarak bu masada söz sahibiyiz.*"

Bu arada finans müdürü şube başkanına döndü ve "8 Kasım'daki işçi çıkartma olayını kapatalım, yoksa beni konuşturmayın, sen bunu biliyorsun" diyerek şube başkanını tehdit etti. Bunun üzerine biz şube başkanına, "8 Kasım'da yaşanan ne" diye sorduk. O da telaşla meseleyi kapatma yoluna gitti, "bundan sonraki sürece bakalım, artık o süreç bitti" dedi. Bu söylemler gösteriyordu ki, 8 Kasım'da sendika ile patron örgütlülüğümüze dönük ciddi bir saldırı girişiminde bulunmuşlardı. Girişimin başarısız olmasından sendikayı sorumlu tutan patron temsilcisi şube başkanını tehdit ediyordu. İlk görüşmemiz böyle gergin bir ortamda geçti.

Bu toplantıda, yalnızca kapitalist patrona karşı değil, ayak oyunları açığa çıkan sendikal bürokrasiye karşı da ciddi bir mücadele yürütmemiz gerektiğini anlamıştık. TİS görüşmeleri altı

oturum olarak gerçekleşti. İlk oturumdan sonraki oturumlarda taslak üzerine görüşme ve tartışmalar yapıldı. Biz her toplantı sonrasında, Dudullu'dan üç temsilci, Hadımköy'den üç temsilci olarak oturup görüşmenin değerlendirmesini yapıyorduk. Ardından fabrikalara dönerek, yaptığımız görüşmeyi işçilere anlatıp tartışıyorduk.

Genellikle sabah saatlerinde görüşme yapıldığı için, biz sabah vardiyasının 15.00 çıkışına ve 15.00- 23.00 vardiyasının girişine yetişiyorduk. Hadımköy'deki işçiler bizi bekliyorlardı. O günkü toplantıda nelerin görüşüldüğünü, nelerin kabul edilip nelerin edilmediğini arkadaşlarla paylaşıyorduk. Haftada bir görüşme gerçekleşiyordu. Hafta içi görüşmeden sonra fabrikadaki işçilere görüşmenin bilgisini aktarıyor, pazar günleri ise TİS komitesini toplayarak toplu sözleşme sürecini değerlendiriyor, nasıl bir yol ve yöntem izlenmesi gerektiğini kararlaştırıyorduk. İhtiyaç olduğu koşullarda Dudullu'ya da giderek, TİS süreciyle ilgili görüşlerimizi ifade ediyorduk.

Bu arada atladığım bir noktayı da ifade edeyim. TİS süreci öncesinde de ciddi bir dinamizm vardı. Patron temsilcilerine ilk görüşme talebimizi ilettiğimizde, 17 Ocak tarihini vererek süreci uzatmaya çalıştılar. Bunun üzerine, her iki fabrikada da üretimi yavaşlatarak ve mesailere kalmayarak tepkimizi ortaya koyduk. Bu, taşeron ve kadrolu işçilerin ilk ortak eylemiydi, çok güçlü bir tepki eylemi olmuştu. İki saatlik eylemimizin ardından görüşme tarihi öne alındı.

Dolayısıyla daha baştan inisiyatif bizdeydi. Patron temsilcileri masada psikolojik üstünlük sağlamaya çalışsa ve sendikacılar onlar karşısında boyun bükse de, biz asla böyle bir duruma düşmedik. Tersine, örgütlü birliğimizden gelen özgüvenle o masada işçileri temsil ettik. TİS süreci böyle sürdü. Kimi görüşmeler çok gergin geçti. Patron temsilcileri bizleri suçlayarak, masadaki tutumları işçilerden bağımsız aldığımızı söylüyorlardı. Biz de tam tersine, tüm tutumlarımızın gerisinde işçilerin aldığı kararlar

olduğunu, onların iradesini temsil ettiğimiz söylüyorduk. Tüm görüşmeleri işçilere anlatmamız, TİS komitesinde tartışmamız, masadaki gücümüzü arttırıyordu. Bunu onlar da, sendika da biliyordu.

Partron temsilcileriyle oturduğumuz masada, tüm görüşmelerde, işçilerin onurlu duruşunu sergiledik. Beşinci görüşmede bir noktaya geldik. 66 maddelik TİS taslağının 56 maddesi kabul edilmiş, 10 maddede ise tıkanma yaşanmıştı. Bizim "kırmızı çizgilerimiz" dediğimiz bu maddeleri kabul etmeye yanaşmıyorlardı. Beşinci görüşmede bize, bir taslak hazırladıklarını, bu taslağı kabul etmediğimiz koşullarda bu sürecin artık kendileri açısından biteceğini söylediler.

Sundukları taslakta,1-4 yıl çalışan işçilere 3 ikramiye, 4. yılını dolduran işçilere 4 ikramiye; birinci dönem için yüzde 9 ve yüzde 7, ikinci dönem içinse sıfır artı enflasyon oranında ücret artışı yer alıyordu. Taşeron konusunda ise, kesinlikle taşeron işçilerini kadroya almayacaklarını, bu konuda kanunlar ne gerektiriyorsa en fazla onun yapacaklarını söylediler. Ama bunun için de yeni yasayı beklediklerini, seçim sonrasında yeni yasa çıkacağını, ona göre politikalarını belirleyeceklerini, o yüzden de taşeronla ilgili herhangi bir adım atmayacaklarını dile getirdiler.

Zorlu bir mücadeleye hazırlık!

- Yeni yasa meselesini açar mısın?

Orhan: Torba yasasını, yani asıl üretim alanında da taşeron çalıştırılabilir yasasını kastediyorlardı. Daha Ocak ayında böyle bir yasanın hazırlandığını biliyorlar ve bu yasanın çıkmasını beklediklerini söylüyorlardı.

Bize verilen taslağı alıp fabrikaya döndük ve 07.00-15.00 ile 15-23.00 vardiyasındaki arkadaşlarımıza gelişmeleri anlattık. Sonra fabrika komitemizdeki arkadaşlarla tartıştık ve bu taslağın asla kabul edilemez olduğuna karar verdik.

Cuma günü gerçekleşecek görüşme öncesinde yaptığımız komite toplantısında geniş bir direniş komitesi oluşturmuştuk. Çünkü taleplerimizin kabul edilmeyeceğini, bizim de patronun sunduğu teklifi kabul etmemizin mümkün olmadığını değerlendirmiştik. Taleplerimizi kazanmak için daha sert bir mücadele vermemiz gerekiyordu. Bütün işçi arkadaşlara zorlu bir mücadeleye hazır olmamız gerektiğini anlatıyorduk. Artık sözün bittiği yerdeydik ve buna hazırdık.

Cuma günü yaptığımız görüşmeden de bir sonuç çıkmadı. Pazartesi görüşelim diyerek masadan ayrıldık. Sürecin artık daha mücadeleci bir evreye geçişi dayattığını görüyorduk, bu nedenle Pazar günü geniş katılımlı bir toplantı kararı aldık. Direniş komitesiyle (120 kişiden oluşuyordu) toplantımızı yaptık. Artık her şeyin üretimden gelen gücümüzü kullanmamıza bağlı olduğunu tartıştık. Pazartesi yapılacak görüşmede patron temsilcilerinin dayatma ile karşımıza çıkacaklarını biliyorduk. Bu nedenle işgal eylemi için ayrıntılı bir planlama yaptık. Olumsuz bir sonuçla karşılaştığımız koşullarda işgale başlamayı bu toplantıda karara bağladık. Zira önümüzde iki seçenek vardı: Ya sendika ağalarının dayattığı "yasal süreç" denilen örgütlülüğü tasfiye sürecine uyacaktık ya da fiili meşru mücadele yolunu tutacaktık. Tercihimiz mücadele oldu. Pazartesi görüşmeye gittik. Rıdvan Budak ilk defa görüşmeye katıldı.

Taleplerimizi sendika bürokratlarına karşı da savunmak zorunda kaldık!

- Görüşmelerde sendikacılar nasıl bir tutum sergilediler?

Engin: Toplu sözleşme sürecinde de sendikacıların tutumu son derece olumsuzdu. Biz patron temsilcileriyle karşı karşıya geldiğimizde, doğal olarak kendi örgütlü gücümüze güveniyor, onların karşısına bu özgüvenle çıkıyorduk. Onların karşısında, sendikacıların tersine, son derece tok bir duruşumuz vardı. Nasıl

bir tutum alacağımızı bütün işçi arkadaşlarımızla tartışarak gelmiştik, kolektif bir iradeyi temsil ediyorduk. Patron temsilcileri, sendika yöneticileri ve uzmanları sergilediğimiz bu kararlılık ve tokluk karşısında büyük bir öfke duyuyorlardı.

Patron temsilcileri sorun yaşanan maddelerin görüşülmesini Rıdvan Rudak'ın katılacağı toplantıya erteliyorlardı. Bu da aralarında bir anlaşma olduğunu gösteriyordu. Biz her defasında, alınacak kararlarda işçilerin seçtiği temsilcilerin yetkili olduğunu, genel başkanla görüşmenin yeterli olmadığını ifade etsek de, onlar onunla görüşmek için toplantıyı erteliyorlardı.

Neden özellikle Rıdvan Budak'la görüşmek istediklerini Ünsa'ya baktığımızda anlayabiliyorduk. Ünsa'da imzalanan toplu sözleşmelerde bugüne kadar işçilere "talepleriniz nedir" diye sorulmamıştı. Sendika yöneticileri patronu rahatsız etmeyecek sözleşmeler hazırlamışlar ve imzalamışlardı. Bu sözleşmeleri incelediğimizde, bizim sendikasız olmamıza rağmen Ünsa'daki sendikalı işçilerle neredeyse aynı haklara sahip olduğumuzu görmüştük.

Biz sendika yöneticilerinin yıllardır oynadıkları oyunu bozmuştuk. Taban iradesine dayalı bir örgütlülük yaratmış, kendi taslağımızı hazırlamış ve kendi temsilcilerimizi masaya göndermiştik. Patron temsilcileri taleplerimizin görüşülmesini ne kadar ertelemeye çalışırsa çalışsın, işçilerin iradesiyle belirlenen bu taleplerin kabul edilmediği bir sözleşmeye imza atılmasına izin vermeyecektik.

Son görüşmeye katılan Rıdvan Budak da bunu net bir biçimde görmüş oldu. Toplantı başladığında Rıdvan Budak yabancı sermayenin önemini vurgulayan bir konuşma yaptı. Biz ise taleplerimizi net bir tutumla ortaya koyduk. Patron temsilcisi rest çekerek, bu talepleri kesinlikle kabul etmeyeceğini belirtti. Yaşanan tartışmalar üzerine Budak ara verilmesini talep etti, temsilcilerle görüşmek istediğini söyledi. Patron temsilcilerinin odadan ayrılmasının ardından tartışma başladı. Daha öncesinde taleplerimizi

sendikaya sunmuş ve yüzyüze görüşme talep etmiştik. O zaman bunu kabul etmeyen Rıdvan Budak, taslağımızı patron temsilcileriyle yaptığımız son toplantıda tartışmaya açıyordu. Baştemsilci Orhan bu talepler üzerinden bir tartışma yaptı. Bu taleplerin işçilerin talepleri olduğunu, bunun kırmızı çizgilerimiz olduğunu, kesinlikle taviz verilmeyeceğini ifade etti. Rıdvan Budak ise, bu taleplerin çok "hayalci" olduğunu, Türkiye'nin koşullarına uymadığını ifade etti. Sonuçta biz komitenin aldığı kararlar doğrultusunda net bir tutum ortaya koyduk.

Patron temsilcilerinin dönmesiyle talepler yeniden tartışıldı. Patron temsilcisi ayağa kalkarak, "gerekirse biz bu işletmeleri kapatır ama bu talepleri kabul etmeyiz" diyerek, rest çekti. Artık görüşmelerin tıkandığı ve uzlaşmazlık tutanağının tutulması gerektiği sonucuna varılarak görüşme sonlandırıldı.

Biz temsilci odasına geçtik. Temsilci arkadaşlar Rıdvan Budak'a, hiçbir biçimde bu taleplerden geri adım atılmayacağını, bedeli ne olursa olsun, işçilerin bu bedeli ödemeye hazır olduğunu ifade ettiler. Oradan ayrılıp fabrikaya döndük. Böylece işgal süreci başlamış oldu.

Orhan: Son görüşme saat 12.00'de başlayacaktı. Görüşmenin yapılacağı fabrikaya gittiğimizde, ne patron temsilcileri, ne de Rıdvan Budak ve Kazım Doğan vardı. Saat 13.00'e kadar bekledikten sonra, bunların ayrıca görüştüklerinden kuşkulanmaya ve bu durumu araştırmaya başladık. Sendikacıların sendikadan çıkışları ile patron temsilcilerinin çıkışlarının aynı saat olduğunu ve saat 14.00'e kadar ayrıca görüştüklerini anladık. Saat 12.00'deki görüşmeye 14.00'te geldiler. Kazım Doğan'a ve diğerlerine, saat 12.00'de burada olacak şekilde genel merkezden çıkmalarına rağmen neden geç kaldıklarını, ayrı bir görüşme yapıp yapmadıklarını sorduk. İnkar ettiler. Orada bulunan bütün temsilci arkadaşların ortak kanısı, bizden gizli görüştükleriydi. Bu görüşmenin amacı, patronun istediği toplu sözleşmeye temsilcilerin de ikna edilerek imza atılmasıydı. Ancak, Engin'in de

söylediği gibi, bizlerin kararlı duruşu onların oyunlarını bozdu.

Biz işçi arkadaşların hazırladığı taslaktan asla taviz vermeyeceğimizi söylediğimizde Rıdvan Budak, "biz vicdanen rahat olduğumuz toplu iş sözleşmesine imzayı atarız!" demişti. Kademeli ikramiye, %9 zam talebi, dokumadaki taşeronun kadroya alınması şartıyla sözleşmeyi imzalayacağını söylemişti. Biz bunu asla kabul edemeyeceğimizi söylediğimizde ise, kendisinin sendika başkanı olduğunu ve istediğini imzalayabileceğini söylemişti. Toplantı öncesinde patron temsilcileriyle böyle bir pazarlık yapıldığı anlaşılıyordu.

Yapılan oylamanın ardından işgal eylemi başladı "İşgal, grev, direniş!"

- Toplu sözleşme süreci tıkandı ve işgal süreci başladı...

Orhan: Cuma günü beşinci görüşmeyi yapmış, Pazar günü direniş komitesini toplamıştık. Görüşmelerin tıkanması durumunda ne yapacağımızı planlamıştık. Pazartesi günü yapılan altıncı görüşmede patron temsilcilerinin resti üzerine, sendikanın da uyuşmazlık zaptı tutulacağını belirtmesiyle, fiili-meşru mücadele silahımızı kuşanmak için fabrikaya döndük.

Biz fabrikaya dönerken patron temsilcisi, işçilerle toplantı yapıp son teklifini sunacağını, bunu kabul etmeyen işçileri işten çıkaracağını söylemişti. Biz toplantıdan ayrılır ayrılmaz, komitelere mesaj atarak, işçilerin patron temsilcilerinin yapmak istedikleri toplantıya katılmamaları gerektiğini söyledik. İşçiler toplantı çağrısını reddettiler ve temsilcilerin fabrikaya dönmesini beklediler.

Toplantı Dudullu'da olduğu için, toplu sözleşme görüşmesi başladığı andan itibaren Dudullu'da üretim fiilen durmuş, işçiler çay ocağında beklemeye başlamışlardı. Onlar da kendilerine yapılan toplantı çağrısını reddettiler.

Biz saat 18.30 civarında fabrikaya döndüğümüzde, bütün

vardiyalar bekliyordu. 15.00-23.00 vardiyası çalışmıyordu. Gece vardiyasından bazı arkadaşlar fabrikaya gelmişler, temsilcilerin fabrikaya gelip son durum hakkında bilgi vermesini bekliyorlardı. Biz döndüğümüzde, işçiler çay ocağının önündeki geniş alanda toplanmışlardı. Orada işçilere seslenerek, Cuma gününden bu yana bir şeyin değişmediğini, patron temsilcilerinin dayatmalarının sürdüğünü, bundan sonra yapılması gerekenin, kendi haklılığımıza ve meşruluğumuza inanarak işgal eylemini başlatmak olduğunu söyledik. Açıklamanın ardından işgal oylaması yaparak, önceden planladığımız işgal eylemini başlattık.

Pazar günü gerçekleştirdiğimiz toplantıda yaptığımız planlamalar doğrultusunda komiteler görevlerinin başına geçtiler. Özel güvenlik fabrikanın dışına çıkarıldı, müdür ve diğer patron temsilcilerinin kalmaları için belirlenen alanın dışına çıkmaları yasaklandı, güvenlik ve gözcü komiteleri görev yerlerini aldı, vb... Bunların hepsini işgalin başladığı ilk saatlerde yaptık.

Engin: Şube başkanı bizi arayarak, "Üretimi durdurmak doğru değil, süreç devam ediyor, uyuşmazlık zaptı tutulmadı ama tutacağız, yasal süreci beklemek gerekir" vb. dedi. Biz de, işçilerin aldığı kararla fabrika işgalinin başladığını, sendikanın işçilerin aldığı kararın yanında olması gerektiğini söyledik. Şube başkanı o akşam fabrikaya geldi.

Fiili-meşru mücadele yolu tutulmadan direnme olanağı yoktu!

- Yasalarla belirlenmiş süreci işletmeyip, fiili-meşru mücadele biçimi olan işgal yolunu tutmanınızın nedeni ne idi?

Engin: Biz bütün bir örgütlenme süreci boyunca, yasaların işçilerden yana olmadığını, "yasal süreçler"e uygun işleyen direnişlerde işçilerin hep kaybettiğini, bu yasaların işçilerin haklarını kazanmasının önünde bir engele dönüştüğünü, bundan kaynaklı taleplerimizi fiili-meşru mücadele ile kazanabileceğimizi işçilere

anlattık. Zira "yasal süreç"ler patronun saldırıları ile karşı karşıya kalınan süreçler oluyordu. Sendika bürokratları bu süreçte patronlarla birlikte hareket ediyorlar, özellikle öncü işçilere dönük saldırılar gerçekleştiriyorlardı. Bunun çok sayıda örneği vardı. Burada da böylesi bir sürecin işleyeceğini, yasal süreci beklememiz halinde, hem patronun hem de sendika bürokratlarının iç örgütlülüğümüzü kırmak için bunu fırsata çevireceklerini biliyorduk. İşgalimizi bu gerçekliğe dayanarak başlattık.

Orhan: Ek olarak şunu söylemek gerekiyor. Bizler "maceracılık" olsun diye işgal eylemine girişmedik. Bizi işgale götüren zorunlu sebepler vardı. Öncelikle, iki işletmede yaklaşık 1500 işçi çalışırken, bunun bini taşeronda çalışıyordu. Geriye kalan kadrolu işçilerin %40 ile, yani 228 işçi ile yetki aldık. Eğer "yasal prosedür"ü izleseydik, 228 kişiyle (Hadımköy fabrikasında 170, Dudullu fabrikasında 58 kişiyle) greve çıkacaktık. 228 dışındaki işçi üretimi devam ettiriyor olacaktı. Sendika bize, bir işletmede grev kararı alındı mı o işyerinde üretim yapılamaz diyordu. Ama sen o işletmede taşeronu kabul etmişsen, grev kararı sadece kadrolu işçiler için geçerli olacaktı. Çünkü patron, Sunjüt'teki kadrolu işçiler çalışmasın ama taşeronlar üretime devam etsin diyecekti. Ünsa ile beraber oradaki üretim devam edecekti. Üretimin devam ettiği koşullarda da grev silahımız boşa düşecekti. Nitekim süreç boyunca sendikanın grevi ağzına almaması da, grev sürecinin işletilemeyeceğinin bir göstergesiydi.

Öte yandan, 228 kişiyle yetki almamıza rağmen üye sayımız 400-450 kişiyi bulmuştu. Yaklaşık 230'u taşeron işçiysidi ve toplu sözleşme yetkisi yoktu. Dolayısıyla bunların sorunlarını çözebilmenin yolu yasal toplu sözleşme süreci değildi. Sorunun çözümü fiili-meşru mücadeleyle mümkündü. Fiili-meşru mücadeleye karşı çıkan sendikaya, "bizim buradaki fiili-meşru mücadelemize bakacağınıza, fabrikada yasadışı çalıştırılan 44 taşerona bakın, bunun mücadelesini verin" demiştik.

Greif'te zaten her şey fiilen işliyordu. Patronun fabrikadaki

birçok uygulaması zaten yasal değildi. Bu fiili uygulamalara karşı verilecek mücadelenin yolu da Greif işçilerinin fiili-meşru mücadelesinden geçiyordu. Bütün bu zorluklardan kaynaklı fabrika işgali gerçekleşti. Bunu sendika da biliyor fakat şöyle düşünüyordu: Biz patronla bir noktada anlaşırız, onların uygun gördüğü işçileri de ileride sendikaya üye yaparız, ama bunu patronla yaparız! Biz bunu kabul etmediğimiz için burada ayrıştık. Ve işgal süreci böyle başladı.

- Neden kendinizi ilk günden itibaren "İşgalci Greif İşçileri" olarak tanımladınız?

Orhan: Bunu fabrikaya gelen bazı çevreler de ifade ediyorlar, "siz ne yaptığınızın farkında mısınız, sonucu çok sıkıntılı olabilir" diyorlardı. Fakat biz bütün bir örgütlenme süreci boyunca işçi arkadaşlarla hak ve taleplerimizin nasıl bir mücadele çizgisi ile kazanılabileceğini konuştuk. Mücadelenin yol ve yöntemleri eğitim çalışmalarımızın en temel gündemlerinden biriydi. İki seçeneğimiz olduğunu ifade ediyorduk. Birincisi, bu düzenin yasal sınırları içinde etkisiz ve sonuçsuz bir mücadele; ikincisi bizim örgütlü gücümüze ve fedakarlığımıza dayalı filii-meşru mücadele. Dolayısıyla işçiler işgale başlarken, haklı ve meşru bir mücadele verdiklerine inanmışlardı, hedeflerine ancak fiili bir mücadele ile ulaşabileceklerini biliyorlardı. "İşgal" kavramını kullanmak onları tedirgin etmiyor, tersine haklı bir mücadelenin gereği olarak görülüyordu. Komitemizin adını "İşgal komitesi" koyduğumuzda hiçbir sıkıntı yaşanmadık. Alınterimizle var ettiğimiz buraları yeri geldiğinde sahiplenebileceğimizi, buradaki asalakları kovabileceğimizi göstermek için "İşgalci Greif İşçileri" imzasıyla çıktık. Bu bilinçli bir tercihti, öncesinde konuşulmuş ve karar alınmıştı.

- İşgali gerçekleştirdiğinizde çok hızlı bir biçimde organize oldunuz. Bu süreci anlatır mısınız?

Engin: Örgütlenme sürecinde yapılan eğitim çalışmaları, işçilerin iradesine dayanan komiteler oluşturulması, ulaşılan her işçi arkadaşımızın sürecin parçası yapılması, her gelişmenin komitelerde tartışılarak kararların alınması sayesinde bunu başardık. Kısacası biz örgütlü bir güçtük. Güçlü bir taban örgütlülüğüne sahip olmak, hızla organize olmamızı sağlıyordu. İşçi arkadaşlarımızın kafası açıktı. Mücadelemizin patronlara karşı olduğu kadar, gerektiğinde sendika bürokratlarına karşı da olacağını başından itibaren biliyorlardı. Kazanmanın yolunun fiili-meşru mücadeleden geçtiğini biliyorlardı.

Son görüşme öncesi yaptığımız toplantıda yeni alt komiteler kurduk. İşgal başladığında, tek tek kimin ne yapacağını planladık. Komitelere dayalı bir işleyişimizin ve bu komiteleri koordine eden bir fabrika komitemizin var olması, hızlı bir biçimde harekete geçmemizi sağladı.

Orhan: İşçi arkadaşların büyük bir kısmı daha önce sendikalı bir fabrikada çalışmamış, herhangi bir eyleme ve greve katılmamışlardı. Sadece Ferhat arkadaş işten atıldığında yapılan iş bırakma eyleminin deneyimine sahiptiler. Dolayısıyla, önceden yapılan ayrıntılı planlamalar çok çok önemliydi. Direniş komitemiz, 20-30 kişinin bir araya gelerek, sen şunu yapacaksın, sen bunu yapacaksın biçiminde çalışan bir komite değildi. Bölümler temelinde alt komiteler ile özel komitelere dayalı bir işleyişimiz vardı. Direniş komitemiz, kararları bu komitelerdeki tartışmalar üzerinden somutlayan, taban iradesini yansıtan dinamik bir komiteydi.

Her ihtiyaca yanıt verecek özel komitelere sahiptik. Bazılarını direniş öncesinde, bazılarını ise direniş esnasında açığa çıkan ihtiyaçlar üzerinden oluşturmuş ve görevlerini tanımlamıştık. Örneğin güvenlik komitesi önden oluşturulmuştu. İşgal başla-

dığında fabrikadaki özel güvenlik görevlilerini dışarı çıkaracak, fabrikanın girişine barikatlar kuracaktı. Bunu başarıyla yaptı. Daha sonra işgal fabrikasının güvenliğini sağladı, giriş-çıkışları denetledi, vb...

İşgal sürecinde ise, patronun provokatif saldırılarını engelleyecek bir gözcü komitesi, direnişimize desteği örgütlemekle sorumlu dayanışma komitesi, fabrikadaki günlük yaşamın ihtiyaçlarına yanıt verecek yemek komitesi, temizlik komitesi gibi komiteler kurduk. Daha önce çıkarmış olduğumuz fabrika bültenini günlük olarak işlevli bir biçimde hazırlayacak, basınla ilişki kuracak, direnişimizin kamuoyuna anlatılmasını sağlayacak bir basın komitesi ile saldırı olasılığına karşı bir savunma komitesi oluşturduk. Sonuncusu, fabrikadaki 600 işçinin nasıl davranması, nereleri ve neleri kullanması gerektiğini de planlayan bir komiteydi.

Direniş öncesinde oluşturulan komitelerin nasıl davranacağını önceden planladığımız için, işgale başlıyoruz denildiğinde herkes görevinin başına geçmişti.

"Direne direne kazanacağız!"

- ***Fabrikaya geldiğinizde nasıl bir atmosfer vardı?***

Orhan: Patron temsilcileri ile her görüşmenin ardından işçi arkadaşlara görüşmeleri aktarıyorduk. Vardiyası biten arkadaşlar son görüşmenin sonuçlarını öğrenmek için fabrikada bekliyorlardı. Yaptığımız son toplantıda bu görüşmenin tıkanabileceğini konuşmuş, böyle bir durumda işgale başlama kararı almıştık.

Temsilciler olarak, görüşme masasından kalkar kalkmaz fabrikaya geldik. İşçi arkadaşlarımızda büyük bir coşku vardı. İçeriye girdiğimiz andan itibaren alkışlar ve sloganlar başlamıştı. "Arkadaşlar, görüşme uzlaşmazlıkla sonuçlandı, yapacak bir şey kalmadı, bundan sonra yapmamız gereken planlarımızı uygulamaktır" dediğimizde, "Direne direne kazanacağız!" sloganıyla

herkes görevinin başına geçti. Gerçekten büyük bir coşku, heyecan, özgüven ve kararlılık vardı.

Bu coşku ve kararlılık fabrikadaki patron temsilcilerini çok tedirgin etmişti. Güvenlikçiler ise büyük bir şaşkınlık yaşıyorlardı. Güvenlikçilere, *"fabrikayı işgal ediyoruz, burayı terk edin!"* dediğimizde, hepsi şok olmuş, "işgal ne?" diye sormuşlardı? Müdürün *"ne yapıyorsunuz siz?"* sorusuna ise, *"işçiler olarak artık fabrikayı terk etmiyoruz, işgal ediyoruz"* yanıtını vererek şunları söyledik: *"Sizin fabrika içinde dolaşmanız yasak! Size iki seçenek sunuyoruz: Ya fabrikayı terk edersiniz ya da sizin için belirlediğimiz bölümde beklersiniz."* Yöneticilere odalarının olduğu bölümün dışına çıkmayı yasaklamıştık. Odalarına kapandılar ve 24 saat çıkmadılar. Daha önce yaşamadıkları, dahası düşünemeyecekleri bir şeydi başlarına gelen.

Engin: Ben fabrikaya girmek istediğimde, fabrika güvenliği beni içeri almadı. Henüz işgal başlamadığı için güvenlik hala kapıdaydı. Onlara, "Biraz sonra bu fabrika işçiler tarafından işgal edilecek ve güvenlik işçiler tarafından sağlanacak. Bundan dolayı size yapılacak müdahaleye karşı çıkmayın, boşuna sorun yaşamayın. Burada sözkonusu olan işçilerin hakları ve talepleri için verdiği bir mücadeledir. Fabrika birazdan işçilerin olacak" dedim. "Nasıl yani?" diyerek şaşkınlıklarını dile getirdiler.

Orhan'ın yaptığı kısa konuşmanın ardından oylama yapılmış ve işgal coşkulu sloganlarla başlamıştı. Tüm işçilerin gözlerinden yansıyan özgüven ve kararlılık, örgütlülüğün gücünü gösteriyordu. Gerçekten etkileyici bir sahneydi.

Orhan: Disipline uyum çok önemliydi. Düşünün ki, "fabrikayı işgal ettik, kimse dışarı çıkmayacak, kimse girmeyecek" demiştik. Güvenlik komitesinde görevli işçiler gelip, "İşçileri örgütleyen insan olarak Engin'i içeri alalım mı?" diye komite sözcülerine sordular. Bu, yaptıkları işe ne kadar inandıklarını ve ciddiye aldıklarını gösteriyordu. Alınan kararlar büyük bir titizlikle yerine getiriliyordu.

Taşeron işçileri de işgale katıldılar

- Sendikalı olmadıkları halde taşeron işçilerinin bir bölümü de işgale katıldılar. Bu nasıl başarıldı?

Orhan: Görüşmeler tıkandıktan sonra konfeksiyonda çalışan taşeron işçileriyle diyaloğa girdik. Ama onun öncesinde dokumada çalışan taşeron işçilerinin hemen hepsi üye olmuşlardı, dolayısıyla örgütlülüğün bir parçasıydılar. Konfeksiyondaki işçilerin bir kısmı ise, üye olmamalarına rağmen direnişe katıldılar. Bizimle diyaloğu olan arkadaşlardı bunlar. O gece sendikaya üye yapılmaya başlandı. Sonraki süreç boyunca da taşeron işçileri parça parça gelerek sendikaya üye oldular, direnişe katıldılar. Ama ilk gece çok sayıda konfeksiyon işçisi henüz sendikaya üye olmamışken direnişin içinde yer aldı. İşgal öncesinde onlarla yaptığımız görüşmelerden dolayı kendilerini örgütlülüğün bir parçası olarak görüyorlardı.

Engin: Bütün işçileri örgütlemeye yönelik bir çalışma yürütmüştük. Ama taşeron işçilerinin çeşitli kaygıları vardı. Konfeksiyonda çalışan işçilerin çoğu taşeron patronlarının akrabalarıydı. Greif-Ünsa DİSK Tekstil Sendikası'yla yıllardır sözleşme yapıyordu ama taşeron işçilere dönük en ufak bir hak talebi bu sözleşmelerde yeralmıyordu. Ünsa'da konfeksiyon işçileri sendikaya üye olamıyorlardı, zira sendikanın yaptığı sözleşmede taşeron işçileri üye yapmayacağına dair bir madde yeralıyordu. Konfeksiyon işçilerinin toplu iş sözleşmesinin dışında tutulması konusunda anlaşmışlardı. Hadımköy'deki taşeron işçileri bundan dolayı kaygı duyuyorlardı. Biz onlara, burada taşeron işçi olarak çalıştırılmalarının yasal olmadığını, kadrolu işçiler olmaları gerektiğini, ancak buradaki örgütlenmenin ve mücadeleninin bir parçası olmadan bunun başarılamayacağını söyledik.

Fabrika komitesi ve bölüm komitelerine dayalı demokratik işleyiş

- Bölüm komitelerinden söz eder misin?

Orhan: Direniş başladığında bölüm komitelerinin sayısı 15'ti. Naylon bölümü, kesim bölümü, iplik bölümü, laminasyon bölümü, dokuma, dar dokuma, yuvarlak dokuma, düz dokuma, çözgü bölümü, depo, kalite kontrol, granür, konfeksiyon, bakım, vb... Bölüm komitelerini bölümde çalışan işçiler seçiyorlardı. Bölüm komitelerinden de fabrika komitesine belli sayıda temsilci katılıyordu. Yani, bölüm komitelerinin seçtiği temsilcilerden oluşan bir fabrika komitemiz vardı.

- Komitelerin temsilci sayısı nasıl belirleniyordu ve nasıl bir işleyiş vardı?

Orhan: Kalite kontrol ve bakım bölümlerinde 15'er işçi çalışıyordu, bu bölümlerden fabrika komitesine 2 kişi katılıyordu. İplik bölümü 65 kişiydi, fabrika komitesine 4 kişi katılıyordu. Bölüm komitelerinin sayısı bölümlerdeki işçi sayısı ve bölümlerin yapısına göre değişiyordu. Az önce de belirttiğim gibi, bölüm komitelerinde kimlerin yer alacağını bölümler kendileri belirlediler. Seçilen bölüm komiteleri de fabrika komitesinde kendilerini temsil edecek üyeleri seçtiler. Böylece 65 kişilik bir fabrika komitesi oluşturuldu.

Fabrika komitesi bütün meselelerin tartışıldığı, konuşulduğu ve karara bağlandığı yerdi. Ama karar almayı gerektiren önemli bir sorun olduğunda, önce bölümlerde tartışılıyor, orada oluşan genel düşünce/eğilim fabrika komitesine geliyor, fabrika komitesinde oylama yapılarak karar alınıyordu.

Ayrıca, işgalin başlamasıyla birlikte oluşturulan, fabrikadaki yaşamı organize eden işgal komitelerimiz vardı. Bunlar; güvenlik, gözcü, dayanışma, basın, yemek, temizlik ve savunma komiteleriydi.

Yanı sıra, direnişin ilerleyen günlerinde fabrikadaki çalışmaları organize etmek, işgali bir okula dönüştürmek, işçiler arasında birlik ve bütünlüğü sağlamak, sınıf bilincini ve kimliğini geliştirmek doğrultusunda çalışmalarımız oldu. Bu çerçevede değişik komisyonlar kuruldu.

İlk olarak Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) oluşturduk. EKK, panel, seminer, etkinlik, eylem, vb. konularda çok etkili çalışmalar yürüttü. Komisyona erkek işçiler de katılıyordu. Kadın sorununun fabrikada tartışılması, kadın-erkek ayrımı yapmadan bütün işçilerde kafa açıklığı oluşturulması için anlamlı bir çaba harcadı. Ardından kültür-sanat komisyonları kurduk. İşçi arkadaşlarımızın yeteneklerine, imkanlarına ve emeğine dayalı üretimler yapıldı.

Memur yemekhanesini "Emek Sineması" olarak düzenledik. Burada etkinlikler, film gösterimleri, tiyatro gibi birçok faaliyet gerçekleştirdik. Fabrikadaki sosyal ve sportif faaliyetleri organize etmek için spor komisyonu oluşturuldu. Sabah sporundan çeşitli oyunlara kadar birliği-bütünlüğü sağlamayı kolaylaştıracak çalışmalar yürüttük.

Bu çalışmalar çok önemliydi. Fabrika içerisinde 8-10 yıl çalışan işçiler olmasına rağmen taşerondan kaynaklı, vardiyasından kaynaklı birbirlerinin isimlerini bilmiyorlardı, hatta birbirlerini görmemişlerdi bile. Bu komite ve komisyonların işçi arkadaşlar arasındaki bağların güçlenmesine, birçok etkinlik ve eylemleri planlanmasıyla sınıf bilincinin gelişimine çok önemli katkıları oldu.

Engin: Taban iradesine dayalı demokratik işleyişi hayata geçirmek konusunda büyük bir hassasiyet gösterildi. Bölüm komiteleri, bölüm komiteleri üzerinde yükselen fabrika komitesi, gerçek bir işçi demokrasisinin ifadesiydi. Her şey en ince ayrıntısına kadar değerlendirilip tartışılıyor, buna göre kararlar alınıyor, planlamalar yapılıyordu. Alınan önemli kararları tüm işçilerin katıldığı genel toplantılarda yeniden oylamaya sunan bir işleyişimiz

vardı.

- Fikir ayrılıkları ortaya çıktığında, karar alma süreçleri nasıl işliyordu?

Orhan: Örneğin, toplu sözleşme sürecinde en son gelen teklif fabrika komitesinde değerlendiriliyordu. Fabrika komitesinin karar almasından sonra, bölüm temsilcileri aracılığıyla bütün bölümlerde tartışılıyordu. Eğer bölümlerde fabrika komitesinin almış olduğu karara aykırı bir görüş ortaya çıkarsa, bütün işçilerin katıldığı genel bir toplantı yapılıyor, karara ilişkin tartışmalar yapılıyor, soru işareti yaratan noktalara açıklık getiriliyor, ardından yeniden bölüm komiteleri toplanıyordu. Bölümlerde yapılan toplantıların ardından fabrika komitesi tekrar bir araya gelerek, genel eğilim doğrultusunda nihai kararı alıyordu.

Süreç böyle işletildiğinde, çoğunlukla kararlar fabrika komitesinin almış olduğu kararlar çerçevesinde çıkıyordu. Ama çıkmayanlar da oluyordu. Örneğin, fabrika işgali başladıktan sonra, fabrika komitesi fabrika bahçesindeki kiler deposunu açma ve malzemeleri kullanma kararı almıştı. Depoda bize 15 gün boyunca yetecek gıda malzemesi vardı. Bu kararı tartışan bölüm komiteleri, bunun doğru olmayacağını, deponun başka bir şirkete ait olduğunu, dolayısıyla açılmaması gerektiğini savundular. Biz yeniden geniş bir toplantı yaparak, fabrikanın işgal edildiğini, buradaki yiyeceklerin de işçilere ait olduğunu, dolayısıyla sorun edilmemesi gerektiğini söyledik. Bölümler yeniden konuyu değerlendirdiler ve ağırlıklı karar kilerin açılmaması yönünde oldu. Fabrika komitesi de bu karara uygun davrandı. Bu, işçi demokrasisinin nasıl işletildiğinin somut bir göstergesiydi. Yukardan aşağıya değil, aşağıdan yukarıya doğru işleyen bir karar mekanizmamız vardı. Fabrika komitesinin görevi direnişi yönetmekti. Fakat bunu yaparken, aldığı her kararı tabanda tartışmaya açıp onayını almak, ya da aşağıdan alınan bir kararı planlayarak hayata geçirmek durumundaydı. İşleyiş bunu gerektiriyordu.

Engin: Şunu da eklemek gerekiyor. Bölüm komitelerinin temsilcileri fabrika komitesinde yer alıyorlardı. Alınan kararlar bu temsilciler tarafından bölümlere taşınıyor, tartışmaya açılıyordu. Bölüm temsilcileri alınan kararlara onay vermiş olsalar da, tabandaki işçilerin kafasında soru işaretleri kalabiliyordu. Genel toplantılar bu soru işaretlerini ortadan kaldıran bir işlevi yerine getiriyordu. Kararların hangi nedenden kaynaklı alındığın anlatılarak açıklık sağlanıyor, böylece ortak bir irade oluşuyordu.

İşgal komiteleri sürecin örgütlenmesinde çok önemli bir rol oynadılar

- İşgal sonrası oluşturulan komitelerin işleyişini açar mısınız?

Orhan: İşgalden sonra direniş komitemiz 130-150 arası değişen bir sayıya ulaşmıştı. Bunların çoğu güvenlik ve gözcü komitelerinde yer alıyorlardı. Gözcüler yangın tehlikesine, provokatif eylemlere vb. karşı içerinin güvenliğini alırken, güvenlik komitesi dışarıdan gelebilecek saldırıları, içeriye sızmaları, fabrika alanındaki kuralsızlıkları önlemek vb. ile sorumluydular. Hem fabrika girişinde güvenlik önlemleri alıyor hem de fabrikanın değişik noktalarında 24 saat nöbet tutarak fabrikanın güvenliğini sağlıyorlardı. Yaklaşık 65 kişilik bir ekipti. Güvenlik ekipleri fabrikanın dört bir köşesinde devriye geziyordu. Fabrikaya tüm giriş-çıkışlar kayıt altına alınıyordu. Gelen ziyaretçilerin kaydı, izine giden ve dönen işçilerin kaydı vb. güvenlik komitesi tarafından yapılıyordu.

- Güvenlik komitesinde yer alanlar nasıl seçiliyordu? Nöbet değişimi nasıl yapılıyordu?

Orhan: Güvenlik komitesinde yeralan arkadaşlar fabrika komitesi tarafından bölüm komitelerinden talep edilmişti. Hepsi farklı bölümlerden arkadaşlardan oluşuyordu. Güvenlik komitesi

65 kişiydi. Her nöbet ekibi 15 bölümden gelen birer işçiden oluşuyordu. Güvenlik komitesinin bir yürütmesi vardı. Yürütme komitenin işlerini planlıyor, çizelgeler çıkarıyordu. Hangi noktada hangi bölümün nöbet tutacağını saptıyor ve denetliyordu. Güvenlik komitemiz bu şekilde işliyordu. Giriş-çıkışlardaki kayıtlardan tutun da fabrika etrafındaki nöbet işlerinin takibine kadar, tümünü güvenlik komitesi yapıyordu.

Engin: İnsanların görevlerini yerine getirme disiplini çok etkileyici idi. Öylesine bir inançla üstlendikleri sorumlulukları yerine getiriyorlardı ki, sergiledikleri disiplin sizi de etkiliyordu. Bu ciddiyet herkese moral veriyor, burada ne kadar önemli bir iş yapıldığının ayrımına vardırıyordu.

Orhan: Güvenlik komitesi komite üyelerine ve gelen ziyaretçilere kolluk takma kararı almıştı. Gelen tüm ziyaretçileri fabrika içerisine aldığımız için, kimin ne olduğunu bilmek önem taşıyordu. Ziyaretçi mi, destekçi mi, güvenlik sorumlusu mu, komite üyesi mi, kollukların renkleri üzerinden bu ayırdedilebiliyordu. Bu, ziyaretçiler üzerinde de büyük bir etki yaratıyordu, çünkü herkesi bire bir görebiliyorlardı. Kimin gözcü olduğu, kimin güvenlik olduğu, kimin ziyaretçi ya da destekçi olduğu vb.'ni anlamak mümkün oluyordu.

Engin: Gelen ziyaretçiler kapıda bekletiliyor, nereden geldikleri soruluyordu. Şüphe yaratan bir durumda temsilcilere haber veriliyor, temsilciler kapıya geliyor, alınıp alınmaması kararı orada konuşuluyordu. Çok sıkı bir denetim vardı.

Orhan: Direniş komitelerinden biri de dayanışma komitesiydi. Dayanışma komitesi de bölümlerden seçilen arkadaşlardan oluşuyordu. Bu komitenin amacı direnişe kamuoyu desteği sağlamaktı. Ciddi çalışmalar gerçekleştirdiler. Dosyalar, bildiriler, broşürler hazırlandı, bütün demokratik kitle örgütlerine gidilerek direniş anlatıldı. Kamuoyunu direnişi sahiplenmeye çağıran faaliyetler yürütüldü.

Yemek ve temizlik komitesi fabrikadaki yaşamın örgütlen-

mesi açısından büyük bir önem taşıyordu. Yemek konusunda çok ciddi sıkıntılarımız vardı. Yemek komitesi bazen 600 kişiye yemek vermek durumunda kalıyordu. 6-7 kişilik bir ekip belirlemiştik. Bu ekip bölüm komitelerinden aldığı insanlarla bu işi organize ediyor, 600 kişinin yemek ihtiyacı sorun yaşanmadan karşılanabiliyordu. Bu dönüşümlü olarak oluyordu ama 6-7 kişilik ekip sürekli işin başındaydı. İşçilerde çok büyük duyarlılık vardı. Bulaşıklar yemek komitesinin hazırladığı çizelgeye uygun olarak bölümlerden gelen insanlar tarafından yıkanıyordu.

Temizlik meselesi de çok önemliydi. Yemek komitesinde olduğu gibi 8-10 kişilik bir grup arkadaşımızla oluşturduğumuz temizlik komitesi de bölümlerden aldığı arkadaşlarla nöbetleşe temizlik yapılmasını sağlıyordu.

Basın komitemiz vardı. Direniş öncesinde 15 günde bir, kimi zaman haftada bir çıkardığımız bülten neredeyse her gün çıkarılmaya başlandı. Bununla beraber, basını takip ederek, sosyal medyayı kullanarak (facebook-twitter gibi), bildiri, açıklama vb. hazırlayarak direnişin sesini geniş bir kamuoyuna duyurma görevini üstlenmişti. Bu komite 4-5 arkadaşımızdan oluşuyordu. Aynı zamanda fabrikada işçiler içerisinde eli kalem tutan, şiir yazan yetenekli arkadaşlarımızı da açığa çıkardı. Birçok arkadaşımız basın komitesinin çalışmaları sonucu bültene yazılar, şiirler yazdı. İşçilerin tamamı bu sürece katılmış oldu. Bülten düzenli bir şekilde o günkü gelişmeleri anlatan bir tarzda hazırlanıp bütün işçilere dağıtılıyordu. Dışarıdaki kara propagandanın, kirli bilgilerin önüne geçilmiş olunuyordu. Gerçekten de bütün direniş süresi boyunca yaşamsal bir ihtiyacı karşıladı bu bülten. Çünkü hem sendikanın, hem patronun ciddi bir kara propagandası vardı. Ona karşı günlük olarak bilgileri taşıyarak ciddi bir katkı sundu.

- Çok sayıda komiteye rağmen komisyonların kurulmasının nedeni?

Orhan: Kadın komisyonunun yanı sıra, kültür-sanat komis-

yonu, spor komisyonu gibi komisyonlar oluşturuldu. 400-600 kişinin 24 saat kaldığı bir fabrikada hiçbir şey yapılmadan beklenildiğinde, orada yavaş yavaş bir sıkıntının, bir hoşnutsuzluğun, bir yorgunluğun, giderek de yozlaşmanın başlayacağını biliyorduk. Dolayısıyla hem buna müdahale etmek için, fakat aynı zamanda da ihtiyaçlardan kaynaklı olarak bu komisyonları kurduk.

Emekçi Kadın Komisyonu ile kadın işçiler öne çıktılar

- Bunlardan en çok ses getireni herhalde Emekçi Kadın Komisyonu oldu. Kadın işçiler direnişte nasıl bir yer tuttular?

Orhan: Kadrolu işçiler olarak yetkiyi aldığımızda, üye olan kadın işçi sayımız 8-10'du. Ama direniş başladıktan sonra taşerondaki arkadaşların da sendikaya üye olmasıyla beraber kadın işçi sayısı artmaya başladı. Direnişin ilk gününden itibaren kadın işçilerin direnişi sahiplenme iradesi göstermeleri, bir kadın arkadaşın üç aylık çocuğu olmasına rağmen üç gün boyunca evine gitmeyip direniş alanında kalması, kadın işçilerin direnişte tutacağı yeri daha baştan ortaya koymaya başlamıştı. Kadınların direnişte yerlerini almalarıyla beraber kendilerine olan güvenleri artmıştı, bir şeyler yapmak istediklerini söylüyorlardı.

Eylemlere ve çalışmalara katılma, görev alma isteği nedeniyle kadın komisyonu kurma fikri ortaya çıktı. Kadın arkadaşlar işgal sürecinde etkin bir şekilde yer almak istiyorlardı. Emekçi Kadın Komisyonu başlangıçta 10 kadın arkadaşımızın katıldığı bir komisyondu. Normalde kadın üye sayımız 20-25 civarındaydı.

Bu komisyonda kadın arkadaşlarımızın hem fabrikada hem ailesi ve çevresiyle yaşadıkları sorunları ele alınıp tartışıldı. Hem de, nasıl fabrikada yaşanan sorunlara karşı kadın-erkek birlikte mücadele ediliyorsa, aynı şekilde kadının yüzyüze kaldığı diğer bütün sorunlara karşı da bu şekilde mücadele edilmesi gerekliliği tartışıldı. Bu açıdan çok büyük mesafeler katedildi. Kadın komisyonu daha da genişledi.

Komisyona katılan bütün kadın arkadaşlar direnişten çok şeyler öğrendiklerini ifade ettiler. Daha aktif bir şekilde mücadeleye katılmak istediklerini, fabrika dışında da mücadele edilmesi gerektiğini söyleyerek öneriler sundular. Kadın komisyonunun kadın işçileri bir araya getirip verdikleri mücadeleyi onlarla tartışmaları, kadınların yaşama bakış açılarında büyük bir değişiklik yarattı. Başta 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü etkinliği olmak üzere panel, basın açıklaması, köprü eylemi gibi eylemler kadın komisyonunun iradesi ve inisiyatifi ile düzenlenen eylem ve etkinlikler oldu. Bunun hem genelde işçi arkadaşların çok şey öğrenmesine, hem de komisyonda sorumluluk alan kadın arkadaşların kendilerini geliştirip sınıf bilinci edinmelerine önemli bir katkısı oldu.

Engin: Kadın işçilerin çifte sömürüye maruz kalmalarından kaynaklı tepkileri vardı ancak bunu dışa vuramıyorlardı. Örgütlenme süreci ve işgalin başlamasıyla birlikte gözle görülür bir özgüven oluşmuş ve militanlıkları açığa çıkmıştı. Örgütlülüklerinden aldıkları güçle tepkilerini dışa vurmak, mücadeleye daha fazla katkı sunmak istiyorlardı.

Bu açıdan, oluşturulan Emekçi Kadın Komisyonu çok önemliydi. EKK toplantılarında ve eğitim çalışmalarında, kadınların bu düzende daha fazla ezilmelerinin nedenleri, kadınların mücadeledeki yerlerinin ne olması gerektiği tartışılıyordu. Kadının tarihsel olarak ezilmişliğinin nedenleri üzerine eğitim çalışması yapılıyor, 8 Mart'ın tarihçesi araştırılıyordu. Kadınlar bilinçlendikçe, direnişe daha güçlü bağlarla bağlanıyorlardı.

Fabrikada çalıştığım süreçte çok sayıda kadın arkadaşla görüşmüştüm. Hepsinde bir umutsuzluk ve güvensizlik hakimdi. Ama direniş bunu dağıtıp atmıştı. Militan tutumlar sergileyen, daha fazlasını yapmak isteyen kadınlarla karşı karşıyaydık. Çok anlamlı öneriler geliyordu. AKP'ye oy vermiş kadın arkadaşların, "biz Berkin Elvan olmak istemiyoruz, biz ölmeden önce bir şeyler yapmak istiyoruz" diyen tutumlarıyla karşılaştık. Gerekir-

se valiliğe yürüyelim, gerekirse yolları keselim, Boğaz Köprüsü'nü trafiğe kapatalım önerileri tartışıldı. Boğaz Köprüsü eylemi onların inisiyatifiyle gerçekleştirildi.

Fabrikamızda 8 Mart'ın etkinlikle kutlanması da kadın işçilerin önerisiydi. Greif fabrikası, tarihsel ve sınıfsal özüne uygun bir 8 Mart etkinliğine ev sahipliği yaptı. Etkinliğin bütün hazırlığını Greif EKK yürüttü.

Tüm süreç boyunca direnişi fabrikanın dışına taşıma perspektifiyle hareket ettik

- Fabrikayı işgal ettiniz. Ama fabrikanın sınırlarına hapsolan değil direnişi dışarıya taşıyan bir süreç örgütlediniz. Bunlardan bahseder misiniz?

Orhan: Örgütlenme sürecimizde, fabrika komitemizde olsun, eğitim çalışmalarımızda olsun, bir işçi eyleminin başarıya ulaşmasının koşullarının neler olduğunu konuşmuştuk. Bir yanı fiili-meşru mücadele iken, bir yanı da direnişi kamuoyuna taşıyabilmekti. Ön süreçte ve işgal sürecinde bu sorunu sürekli olarak işlediğimiz için, işçilerde yeterli bir kafa açıklığı vardı.

Bizler nasıl ki bir bölümde bazı adımlar atarak fabrikadaki şartları değiştiremiyorsak, taşeron köleliği başta olmak üzere, düşük ücret vb. sorunları da bir fabrikanın güç ve olanakları üzerinden değiştirmeyi başaramayacağımızı biliyorduk. Bundan dolayı Greif'te verdiğimiz mücadeleyi diğer fabrikalara taşıyarak, oradaki işçi kardeşlerimize de sorunlarına karşı örgütlenmeleri gerektiği çağrısını yapmalıydık. Yapılan eğitim çalışmaları ve toplantıların katkısıyla işçi arkadaşlarımız soruna böyle bir perspektifle bakıyorlardı. Dolayısıyla hep şunu söyledik: "Biz fabrikanın duvar diplerinde elimiz böğrümüzde oturmayacağız. Buradaki haklı ve meşru mücadelemizi geniş bir alana yayacağız. Direnişimizi hem en geniş kamuoyuna taşıyarak destek örgütlemeye çalışacak, hem de bizimle aynı sorunları yaşayan diğer işçi

arkadaşlarımıza mücadele etmeleri konusunda çağrılar yapacağız."

Fabrika komitesi bileşenlerinden oluşturulan bir ekip bölgemizde bulunan temel fabrikalar başta olmak üzere ciddi sıkıntıların yaşandığı fabrikaları tespit etti. Buralara dönük ilk müdahalemiz, bir bildiri hazırlayarak dağıtmak oldu. Bildiride işçilere, taşeron köleliğine, düşük ücretlere, kölece çalışma sistemine karşı Greif Direnişi'nin yanında olmaları, Greif işçileri gibi taban örgütlülükleri oluşturarak örgütlenmeleri, karşı karşıya kaldıkları saldırılara karşı mücadele etmeleri çağrısında bulunduk.

Bu faaliyet iki açıdan önemliydi. Birincisi Greif işçilerinin gelişimine sunduğu katkıydı. İkincisi, çağrılarımızı taşıdığımız fabrikalarda yarattığı etkiydi. Dağıtım yaptığımız her fabrikada çalışma şartları ve ücretler düzeltiliyordu. Bu da bölgedeki işçi arkadaşların direnişimize sempatiyle bakmasını sağlıyordu. Çok anlamlı tepkiler aldık.

Gittiğimiz fabrikalarda patronların saldırılarına da maruz kaldık, engellenmeye çalışıldık. Birçok fabrikada bildiri dağıtımına ilgi gösteren işçiler patronlar tarafından tehdit ediliyorlardı. İşçiler bize ulaşarak, ne yapabileceklerini soruyorlardı. Patronların bizim ulaştığımız fabrikalarda yaptıkları iyileştirmelerin nedeni Greif ateşinin oralara sıçramasının önünün kesmek içindi. Sınırlı da olsa çevre fabrikalarda bazı haklar kazanılmıştı. Greif'teki örgütlü mücadelenin etkisinin ürünü bu kazanımlar, çevre fabrikaların işçilerinin de örgütlenmesi halinde taşeron köleliği vb. saldırıların ortadan kaldırılabileceğini işçi arkadaşlara gösteriyordu. Bu da sınıf bilinci ve kimliğinin oluşması açısından çok önemliydi.

- Direnişçi işçiler bildiri dağıtımlarının yanı sıra başka faaliyetler yürüttüler...

Orhan: Evet. Fabrika komitesi ve basın komitesinin kararlarıyla, bölüm komitelerinden seçilen arkadaşlar belirlenmiş fabri-

kalara gittiler. Örneğin bir cuma günü yaklaşık 5 ekip 15 fabrikaya birden dağıtım yaptı. Daha sonraki süreçlerde de yine seçilmiş fabrikalara gidilip dağıtım yapılması, İstanbul'un birçok meydanında, işlek caddelerinde standlar açılıp mücadelemize destek istenmesi gibi çalışmalarımız oldu. Birçok yerde imza toplamak için stand açtık, bildiri dağıtımları gerçekleştirdik.

Fabrika içine hapsolan, fabrika içerisinde sonunun ne olacağını bekleyen değil, tam tersine, nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, mücadele ederek, deyim yerindeyse dövüşerek o süreci işletmek gerektiği bilinci ile hareket edildi. Öyle bir mücadele çizgisi izlendi.

Engin: Biz örgütlenme sürecinde her vesileyle bir sınıf olduğumuzu vurguluyor, bu bilinci geliştirmeye çalışıyorduk. Sorunlarımız tüm işçi sınıfının sorunları, taleplerimiz tüm işçi sınıfının talepleri idi. Böyle bir mevzide başlayan direnişi tüm işçilere taşımalı, onların mücadelesine dönüştürmeliydik. Direnişimizin güçlenmesi, saldırılara daha tok yanıt verebilmek, geniş kesimler tarafından sahiplenilmesiyle mümkündü. Bu direnişin tek başına bizim direnişimiz olmadığını en geniş kesimlere anlatmalıydık. Bu konuda açık bir bilince sahiptik, buna göre adımlar atmaya özen gösterdik.

Sınıf bilincini ve kimliğini geliştirmeye büyük bir önem verdik

İşgal sürecinde fabrikada eğitim çalışmaları, etkinlikler vb. yaptınız...

Engin: İşçilerin bilincinin gelişiminde işgal fabrikası adeta bir okul işlevini yerine getirdi. İşgalin başlaması ile birlikte hem fabrika dışında hem fabrika içinde neler yapabileceğimizi tartıştık. Düzenli olarak yeni planlar yaptık, programlar oluşturduk, bunları hayata geçirdik. Her programın sınıf bilincini ve kimliğini geliştirici bir içeriğe sahip olmasına özen gösterdik. Çünkü

direnişlerin işçi sınıfının eğitiminde oynadığı rolü biliyorduk. Bunu en iyi bir biçimde değerlendirmek için bilinçli bir yönelim içinde olduk.

Fabrikada etkinlikler, panel, seminer, eğitim programları vb. gerçekleştirildi. Bunların bir kısmından bahsetmiştik. 8 Mart etkinliği, DİSK'in 47. kuruluş yıldönümünün işgal fabrikasında kutlanması vb. organizasyonlar gerçekleştirdik. Direnişimize destek veren sanat toplulukları, siyasi kurumlar, Haziran Direnişi sonrası oluşan forumlar vb. de işgal fabrikasında anlamlı etkinlikler ve gösteriler gerçekleştirdiler. Bunların da işçilerin eğitiminde önemli bir rolü oldu.

Günlük fabrika bülteni etkili bir eğitim aracı oldu

- İşgal fabrikasında düzenli olarak bülten çıkardınız. Bültende direniş komitesinin görüşleri, sınıf mücadelesinden kesitler, işgalci işçilerin katkıları vb. yer alıyordu. Bülten nasıl planlanıyor, içeriği nasıl belirleniyordu?

Orhan: Fabrikada ilk örgütlenme çalışması başladığı andan itibaren bülten çıkarılmaya başlanmıştı. 15 günlük ya da bir aylık aralıklarla ve ihtiyaca göre... İşgal sürecinde ise günlük çıkarılmaya başlandı. Hem eğitici bir işlev görüyor, hem de fabrika ve işgalin sorun ve gündemlerini ele alan tarzda hazırlanıyordu. Kimi günler aksasa da, hemen her gün çıkarıldı.

Bültenin hazırlanması, basılması, dağıtılması, yazıların organize edilmesi vb. işleriyle ilgilenmesi için basın komitesi oluşturmuştuk. Basın komitesine fabrika komitesinden iki arkadaşımız katılıyor, fabrika komitesindeki değerlendirmeleri basın komitesine taşıyorlardı. Bültenin başyazıları fabrika komitesi toplantılarında öne çıkan vurgular üzerinden hazırlanıyordu. Basın komitesi gün içinde yaşananları değerlendiriyor, o gün öne çıkan gelişme ve haberleri bültene koyuyordu.

Aynı zamanda işçi arkadaşların bültene şiir, yazı, özlü sözler vb. katkısı alınıyordu. Düzenli bir eğitim sayfası vardı. Bu sayfada sınıf bilinci ve kimliği, dayanışmanın önemi, tarihteki önemli sınıf eylemleri vb. konular düzenli olarak işleniyordu. Bültenin eğitim sayfasında birkaç kez, dayanışmanın önemi, işgale desteğe gelenlerin işgalin parçası olarak görülmesi gerektiği vb. üzerine yazılar yayınlandı. Derby, Alpagut, Ford Direnişi gibi birçok direniş işlendi. Bülten işçi arkadaşların eğitiminde önemli bir rol oynadı.

Bülten ilgiyle takip ediliyor, bir aksama yaşandığında basın odası işçilerin akınına uğruyordu. Bültenin neden çıkmadığını soruyor, çıkması için baskı yapıyorlardı. Teknik bir nedenle çıkmamışsa (kâğıt olmaması, mürekkep bitmesi vb.), sorunu hızlıca çözmek için çaba sarf ediyorlardı. Bülten çok işlevli kullanılıyordu. Patronun, taşeronun, sendikanın kara propaganda ve iftiralarına yanıt veriyor, işçilerin kafasındaki soru işaretlerini ortadan kaldırıyordu.

Greif'in diğer fabrikaları da eylem alanlarımız haline geldi

- Greif işgalinin güçlü yanlarından biri de Greif'in diğer fabrikalarına gidilmesi, güçlü eylemler yapılması... Bu eylemleri nasıl örgütlediniz?

Engin: Bizim Hadımköy fabrikasında yaşadığımız sorunları Greif'in diğer fabrikalarındaki işçi arkadaşlarımız da yaşıyorlardı. Onun için örgütlenme faaliyetimizi Greif'in tüm fabrikalarına yaymaya çalıştık. Diğer fabrikaların da mücadeleye çekilmesi direnişe büyük bir güç verecekti. Fabrika komitesi, tek başına Hadımköy'e daralan bir çalışma ve örgütlülükle sorunları göğüslemenin güçlüklerinin farkındaydı.

İşgalin ilk günlerinde bir dış işgal ekibi oluşturmuştuk. Bu ekip Greif'in diğer fabrikalarında yapılacak eylemleri hayata

geçiriyordu. Yaklaşık 60 kişiden oluşuyordu. Ekipte komiteden birkaç arkadaşımız da yer alıyordu. Dış işgal ekibi her an eyleme hazır bulunuyordu. Fabrika komitesinde diğer fabrikalarda yapılacak eylemlerin çerçevesi belirleniyordu. Ne zaman nereye, nasıl gidileceğini, komite bileşenleri içinde yetkilendirilmiş arkadaşlarımız belirliyordu. Bir sabah ansızın dış işgal ekibinden arkadaşlarımız uyandırılarak eyleme gönderiliyordu. Ne zaman nereye gidileceğini gizli tutmamızın nedeni, bilgi sızmasını engellemek içindi. Sızdığı zaman, önden önlem alınıyor, fabrika önüne polis yığınağı yapılıyordu.

Gittiğimiz fabrikalarda işgal eylemimizi anlatıyor, örgütlenme ve mücadele çağrısı yapıyorduk. Bu eylemler Greif yönetimi üzerinde güçlü bir basınç oluşturuyordu. Ünsa'da Disk Tekstil örgütlüydü. Ünsa'ya bağlı Sultanbeyli'deki konfeksiyon tamamen taşerondaydı, hiçbir hakları yoktu. Buradaki eylemlerimizin ardından işçilere erzak yardımı, %20-25 oranında zam yaptılar. Böylece oradaki işçilerin işgal fabrikasını örnek alarak örgütlenmesini ve direnişe geçmesini engellemeye çalıştılar.

Dudullu'ya, sendika üyesi kadrolu arkadaşlarımızın dışında konfeksiyonda taşeron olarak çalışan 600-700 civarındaki arkadaşımıza mücadele çağrısını taşımak için defalarca gittik, taşeron köleliğine karşı örgütlenme çağrısı yaptık.

DİSK Tekstil'in yıllardır örgütlü olduğu Ünsa'nın ana binasındaki işçilerin hepsi kadroluydu. Sendikal bürokratik cendere ile baskı altında tutulan işçilerin hakları kırıntı düzeyindeydi. Bu fabrikaya da defalarca giderek, arkadaşlarımıza gerçek bir örgütlülüğe sahip olmaları için komiteler oluşturmaları çağrısı yaptık.

Tamamen taşeron işçilerinden oluşan Sultanbeyli'deki fabrikada ise, konfeksiyon bölümünde fiili olarak üretimi durdurduk. Bir sabah ansızın Hadımköy'den çıkarak fabrikaya gittik. Orada çalışan arkadaşlarımızın servisleri gelmeden önce içeri girdik. Güvenlikleri fabrika girişinden uzaklaştırdık. Servisler gelmeye başlayınca arkadaşları biz karşıladık. Gelenlere buradaki eylemi-

mizin amacını anlattık. Bildirilerimizi verdik. Bizi fabrika içinde görünce çok şaşırdılar. Sonrasında tüm bölümleri gezerek fiilen üretimi durdurmuş olduk. Bu eylemimiz 8 saat sürdü. Fabrika bahçesinde kurduğumuz masa ile burada üyelikler yaptık.

Greif direnişçileri militan bir mücadelenin temsilcileri oldular

Orhan: Gerçekten de işçi sınıfı, hangi ulustan, hangi inançtan olursa olsun, hangi siyasi tercihte bulunursa bulunsun, militan bir tutum alabiliyor. Yeter ki öncüleri doğru politikalarla bunu açığa çıkartmayı başarabilsinler.

Greif'teki toplam işçi potansiyeline baktığımızda, işçilerin %90'ı iktidar partisine ve sağ muhafazakar partilere oy veren işçilerden oluşuyordu. Ama bu işçilerin izlediği eylem çizgisine bakıldığında, kimi çevrelerce bir hareketin militanları gibi algılanabiliyorlardı. Oysa böyle bir durum yoktu. Sadece isabetli politikalarla doğru bir öncülük yapıldığı koşullarda, militanlık açığa çıkıyordu. Greif'te işgal dahil birçok eylem, basın açıklamaları vb. kararlılıkla ve cesaretle hayata geçirildi. Kolluk kuvvetleri olsun, yasaklamalar olsun, bunların hiçbirisine takılmadan, alınan kararların gerekleri yerine getirildi. Dudullu ziyareti buna bir örnektir. Dudullu'daki direnişçi arkadaşlarımızı ziyaret için gittiğimizde, siz başka fabrikanın işçilerisiniz diyerek, bizi içeri almayacaklarını söylediler. Biz bu dayatmayı kabul etmedik. Yasaymış, polis varmış, burası başka bir fabrikaymış diye bakmadık. Biz buraya geldiysek, burası da aynı fabrikaysa ve içeride de direnen arkadaşlarımız varsa, gerekirse güvenliği de bertaraf edip içeriye gireceğimizi söyledik ve dediğimizi de yaptık.

O gün o fabrikaya giren işçiler, bir yıl öncesine kadar patronun her söylediğine itaat eden işçilerdi. Direniş süreci o işçilerde müthiş bir özgüven yaratmış ve potansiyeli açığa çıkartmıştı. Fabrika komitesinin almış olduğu bütün kararlar tereddütsüzce

yerine getiriliyordu. Yaptıklarının bu düzenin yasalarına göre "suç" olduğunu bilerek yapıyorlardı. Fabrika işgali gerçekleştiriyorduk ve bunun karşılığı tazminatsız işten çıkarılmaktı. Patronun zarar-ziyan davası açma olasılığını göze alarak, Sultanbeyli'ye gittik ve fiili bir işgal eylemi gerçekleştirdik. Polis gelecek, müdahale edecek, gözaltına alınacağız, tutuklanacağız... Tüm bunlar bilinerek yapılıyordu. Fabrikadaki arkadaşlarla görüşmek için Dudullu'ya gittik, ama patron polis çağırmış, bizi fabrika içine sokmuyordu. Kurulmuş olan barikatları aşarak içeri girme iradesi ortaya koyduk.

Biz bir sınıf savaşı veriyorduk. Bu sürecin parçası olan arkadaşlarımız bunun bilincindeydi. Bunun için fedakarlık sergiliyor, yiğitçe davranıyorlardı. Eylemler de bu bilinç ölçüsünde gelişiyordu. Yaptığımız eylemlerin, aldığımız kararların tümü bu bakışla alınmıştı. Engin'in anlattığı Sultanbeyli işgali; bir fabrikanın başka bir fabrikanın işçileri tarafından işgal edilmesi, oradaki işçilerin de örgütlenmeye çağırılması... Greif işçileri bunu kendilerine duydukları güvenle, örgütlülüğün gücüyle yaptılar. O militanlığın dışa vurulmasıyla gerçekleşti bu eylem.

Sultanbeyli'deki fabrikaya birkaç kez işgal girişiminde bulunmuş, sendikanın içimizdeki birkaç ajanı tarafından bilgi sızdırılması sonucu başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Biz gittiğimizde polis, çevik kuvvet, özel güvenlik fabrikada önlem almış oluyordu. Bu durumu fabrika komitesinde değerlendirdiğimizde, şöyle bir öneri gelmişti: Bu eylemler fabrika komitesinde değil temsilciler ve bölümlerden birer kişi ile planlansın, bu ekibin dışında kimsenin ne zaman nereye gidileceği konusunda bilgisi olmasın; işgal ekibinde yer alanlar gidilecek saatte uyandırılsın ve gidilecek yere kadar nereye ve niçin gidileceği konusunda bilgi verilmesin.

Sultanbeyli işgali kararı fabrika komitesi tarafından alındı. Ama hangi gün hangi saatte gidileceği daha dar bir ekip tarafından planlandı. Eylem tümüyle yapılan öneriye uygun olarak gerçekleşti. Sultanbeyli'ye gidildiğinde, fabrika yönetiminin hiçbir

şeyden haberi olmadığı görüldü. Fabrikanın içerisine girmek çok kolay oldu. İki tane güvenlik görevlisi vardı. Onların etkisiz hale getirilmesiyle, fabrikanın kontrolü işçilerin eline geçti. Müdür, "bugün bizim kuş ötmedi" diyerek, içimizdeki ajanını itiraf etmiş oldu. Yaklaşık 8 saat boyunca fabrika içerisinde kalarak, bölümlerde dolaşarak bütün işçileri direnişe katılmaya, sendikaya üye olmaya çağırdık. Çağrı sonucunda 30-40 arasında bir işçi grubu sendikaya üye oldu ve direnişe katıldı. Bu işçilerin bir kısmıyla daha önce görüşüyorduk. Zayıf bir çekirdek ekibimiz vardı.

Neticede patron çevik kuvveti kapı önüne yığdı. Savrulan tüm tehditlere rağmen saatlerce fabrikada kaldık. Tehditler artmaya başlayınca DİSK yöneticilerine destek çağrısı yaptık. En ufak bir destek dahi sunmadılar. Dış işgal komitemiz eylemin amacına ulaştığını değerlendirdi. Sultanbeyli'deki işgal eylemimizi sonlandırdık.

Biz fabrikadan ayrılırken, o gün üye olan işçiler de bizimle beraber fabrikadan çıktılar. Bu destek gerçekten çok anlamlıydı. Düşünün ki, siz bir fabrikada çalışıyorsunuz, başka bir fabrikadan işçiler geliyor, fabrikayı işgal ediyor, "sendikamıza üye olun" diyorlar. Siz de onların çağrısına cevap veriyor, sendikaya üye oluyor, onlara katılıyor, fabrikadan birlikte çıkıp gidiyorsunuz.

Bu belki de Türkiye'de ilk kez yaşanan bir şeydi. Hem Greif işçilerinin ortaya koyduğu eylem açısından, hem de işçilerin böyle bir çağrıya cevap vermesi açısından. Greif'in eylemlilik süreci bu açıdan yeni eylem biçimlerinin ortaya çıktığı bir süreç de oldu. Özgüvene dayalı, daha militan, kararlı ve cüretkar eylemler gerçekleştirildi. Alınan kararların uygulanmasında hiçbir tereddüt sergilenmedi.

Engin: Şunu da eklemek gerekir. Greif işgalcilerinin Greif'in diğer işletmelerine giderek eylemler gerçekleştirmesi, Sultanbeyli işgali gibi eylemler, Greif yönetimi üzerinde büyük bir basınç oluşturmuştu. Ne zaman Greif işçilerinin diğer fabrikalara gideceğini duysalar, orada çalışan işçileri erken saatte paydos ettiri-

yorlardı. Öyle ki, işçi arkadaşlar erken paydos etmek için fabrikada, bugün Hadımköy işçileri buraya gelecekmiş diye söylenti yayıyorlarmış. Bu bir şekilde yönetimin kulağına gidiyor ve işçiler mesai saati içinde eve gönderiliyormuş. Eylemlerimizin Greif yönetimi üzerinde nasıl bir basınç oluşturduğunu anlatıyordu bu.

Çok değişik eylemlerle direnişin sesi kitlelere taşındı

- Kendiniz eylemler gerçekleştirdiniz, sizin dışınızda gerçekleşen eylemlere katıldınız ve sizin için dayanışma eylemleri örgütlendi... Bunlardan bahseder misiniz?

Orhan: Direnişimizin haklılığını, meşruluğunu ve taleplerini geniş bir kamuoyuna anlatmamız gerekiyordu. Çünkü buradaki talepler yalnızca Greif işçilerinin değil, Türkiye'de çalışan tüm işçilerin haklı talepleriydi. Özellikle taşeron meselesi, düşük ücretler ve sosyal haklar. Dolayısıyla taleplerimizin haklılığını ve meşruluğunu anlatmak, direnişimize destek sağlamak için birçok eylem ve etkinlik düzenledik.

Bunlardan birkaçı Taksim'de açmış olduğumuz standlar, basın açıklamaları ve kendi organize ettiğimiz eylemlerdi. Çeşitli forumların duyarlılık göstermesinden kaynaklı, forumlarla beraber, Kadıköy'den Beşiktaş'a, Avcılar'dan Beylikdüzü'ne kadar İstanbul'un birçok noktada standlar açarak taşeron köleliğine karşı ortak mücadele çağrısı yükselttik.

Yine o dönem içerisindeki birçok eyleme destek verdik ve sesimizi duyurmaya çalıştık. Sansüre karşı eylem, Berkin Elvan'ın cenazesine katılım vb... Sansüre karşı eylemde bir arkadaşımız gözaltına alındı. Greif işçileri yalnızca ekonomik taleplerini değil aynı zamanda sınıfın demokratik taleplerini de öne çıkartan bir mücadele hattı izlediler. Birçok eylemle direnişe destek yaratılmaya çalışıldı. Değişik yol, yöntem ve araçlar kullanıldı. Sosyal medyanın kullanılması, çok değişik eylemlerin gerçekleştirilmesi

kamuoyunda karşılık buldu. Direnişin geniş bir kesime yayılmasını ve birçok ilde Greif işgali ile dayanışma platformlarının kurulmasını kolaylaştırdı.

Engin: Birkaç eylemi eklemek gerekir. Greif Amerikan sermayesi olduğu için Amerikan Konsolosluğu önünde eylem yaptık. Yine Taksim'de sesimiz duyurmak için defalarca eylem gerçekleştirdik. Greif'in diğer fabrikalarının önünde siyasi kurumlardan dostlarımızın desteği ile eylemler yaptık. Bu eylemler işçi mahallelerinden fabrika önüne yapılan yürüyüşler biçiminde gerçekleşti. Bu yürüyüşlerde yapılan örgütlenme çağrıları büyük bir yankı uyandırdı.

- Direniş sürecinin başına dönelim ve sendikal bürokrasi ve tutumu üzerinden devam edelim... İşgale başlamanızdan birkaç gün sonra DİSK Tekstil Sendikası direnişi hedef alan bir açıklama yaptı. Buna karşı neler yaptınız? Bu açıklama neyi ifade ediyordu, işçilerin tepkisi ne oldu?

Engin: Toplu iş sözleşmesinin uzlaşmazlıkla sonuçlanmasından sonra hem orada Rıdvan Budak'a hem de Kazım Doğan'a bu saatten sonra yapılması gerekenin üretimden gelen gücümüzün kullanılması olduğunu, işçilerin böyle bir talebinin olduğunu söyledik. Ve fabrikaya döndüğümüzde de yeniden oylama yapılarak işgal kararı alındı. İşgalin başlamasıyla birlikte Kazım Doğan'ı aradım. Toplu sözleşme taleplerinin karşılanması için işgal başlatıldığını ve sendikanın bu işgali sahiplenmesi gerektiğini söyledim. Kazım Doğan fabrikaya geleceğini söyledi.

İlerleyen saatlerde DİSK Tekstil Sendikası'nın sitesinden yapılan bir açıklamayı gördük. İşçilerin fiili-meşru militan mücadelesini karalayan, gayrimeşru gösteren bir açıklama yayınlamışlardı. Bu açıklama işçilerde büyük bir tepki yarattı. Hemen sendika yöneticilerine ulaşmaya, bunun neden yayınlandığını öğrenmeye çalıştık, ancak ulaşamadık. Şube başkanı fabrikaya geldiğinde, bu açıklamanın ne anlama geldiğini sorduk. Bilgisinin olmadığı-

nı söyledi. Bir an önce bu açıklamanın siteden kaldırılması, başlayan direnişi sahiplenmeleri, görev ve sorumluluklarını yerine getirmeleri gerektiğini söyledik.

Tüm çabalarımıza rağmen açıklamayı kaldırtamadık. Ertesi gün sendika binasına gittik. Kapıları kapatmakla kalmamışlar, sendikanın tabelasını dahi sökerek kaçmışlardı. Bunun üzerine DİSK'e gitme karar aldık. DİSK'e geldiğimizde binada kimsenin olmadığı söylendi. Eğer herhangi bir yöneticiyle görüşemezsek burayı terketmeyeceğimizi belirttik. Bunun üzerine Arzu Çerkezoğlu'nun bizimle görüşebileceği söylendi.

Arzu Çerkezoğlu ile bir görüşme gerçekleştirdik, sürecimizi anlattık. DİSK'in de bu mücadeleyi sahiplenmesini talep ettik. Aynı zamanda DİSK Tekstil Sendikası'nın direnişimize karşı aldığı tutuma müdahale etmesini ve DİSK Tekstil'in sitesindeki açıklamanın kaldırılmasını istedik. Arzu Çerkezoğlu bizi çok şaşırtan bir cevap verdi, "Biz kendimize bağlı sendikaların iç işleyişine karışamayız" dedi. Bunu doğru bulmadığımızı, Tekstil Sendikası'nın üyeleri olarak aslında DİSK'in de üyesi işçiler olduğumuzu, bu mücadelenin aynı zamanda DİSK'in de mücadelesi olduğunu vb. söyledik. Sonuç olarak, bu açıklama siteden kaldırılıncaya kadar DİSK merkezinden ayrılmayacağız dedik. Bunun üzerine bana, "o zaman sen de ara, ben de arayayım" dedi. Ben DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı ile görüştüm. DİSK'te olduğumuzu, bu açıklama kaldırılmadığı takdirde kesinlikle buradan ayrılmayacağımızı söyledim. Arzu Çerkezoğlu'nun da araması üzerine bu açıklama kaldırıldı.

Forum ve dayanışmalardan anlamlı bir destek!

- Haziran Direnişi sonrası oluşan forum ve dayanışmaların bazılarının direnişinize önemli katkıları oldu... Kısaca bahseder misiniz?

Orhan: Direnişimizin başlamasından itibaren çok ciddi ihti-

yaçlarımız oldu. Yiyecek, içecek vb... Sendikanın sahiplenmemesinden dolayı bütün ihtiyaçlarımız dayanışma gösteren dostlarımız tarafından sağlandı. Bu dayanışmada Gezi sürecinde oluşan forumların ayrı bir yeri var. Bu forumlar çeşitli meydanlarda ve semtlerde açtıkları standlar, imza kampanyaları, bağış kampanyaları ve kitlesel ziyaretlerle anlamlı bir destek sundular.

Biz fabrika önünde bir forum düzenleyip forum ve dayanışmalara çağrı yaptık. Bu foruma kitlesel bir katılım gösterdiler. Kadıköy'deki dayanışma ve forumlar, Caferağa Spor Salonu'nda direnişimizle dayanışma gecesi gerçekleştirdiler. Yüzlerce işçi ve emekçinin katıldığı bu etkinlik ciddi bir dayanışma örneği idi ve anlamlı maddi yardım sunuldu.

Greif işgali Gezi Direnişi'nin "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" şiarıyla başlamıştı. Çünkü Greif'teki işçiler de "burası bir başlangıç, bir kale olacak, buradan bulunduğumuz bütün havzayı kuşatacağız ve kölelik düzenine karşı mücadele yürüteceğiz" demişlerdi. Bu şiar ve hedeften de kaynaklı olarak Gezi sonrası forumlar Greif'e yoğun ilgi gösterdi. Diyebiliriz ki, BİR-KAR başta olmak üzere birkaç kurumla beraber Greif Direnişi'nin maddi ihtiyaçlarının karşılanmasında forum ve dayanışmaların önemli bir katkısı oldu.

Engin: 60 gün boyunca üyesi olduğunuz sendikadan en ufak bir katkı alamadık. Direnişin ihtiyaçlarını sınıf dayanışması üzerinden sağladık. Maddi ihtiyaçlarımızın karşılanmasında BDSP'nin yürüttüğü kampanyanın da anlamlı bir katkısı oldu. Ayrıca yurtdışında BİR-KAR çok ciddi bir kampanya yürüttü. Hem maddi katkı, hem de eylemli dayanışmayı örgütledi. İşgal boyunca ihtiyaçlarımızın büyük bir kısmını BİR-KAR'ın sunduğu katkılarla sağladık. Birçok kurum kendi imkanları ölçüsünde katkı sundu. 60 gün boyunca ihtiyaçlarımız bu dayanışmalar üzerinden karşılandı. Öncesinde işçilere söylenen, sınıf dostlarımız ve kardeşlerimiz tarafından yalnız bırakılmayacağımızın altının ne kadar dolu olduğu görüldü.

Polis saldırısı ve tehditlerine karşı önlemler

- İşgal sürecinde polis saldırısı ve tehditlerine karşı ne tür önlemler aldınız?

Orhan: İşgalin başladığı günden itibaren güvenlik komitemiz gerekli önlemleri aldı. Fabrika dışından gelebilecek saldırılara karşı zayıf noktalar barikatlar ve hammaddelerle kapatıldı. Fabrikanın her noktasında nöbetçilerimiz gece-gündüz nöbet tutuyordu. Saldırıya karşı kendimizi savunmak için bazı yöntemler geliştirmiştik. Yangın söndürme hortumlarını saldırının olabileceği noktalara çekmiştik. Bu hortumlar direnişin "TOMA"sıydı.

Polis işgalin ikinci gününden itibaren tehdit etmeye başladı. Saldırı için bahaneler yaratılmaya çalışıldı. Fabrikayı 30 kişinin işgal ettiği, geri kalan işçilerin zorla rehin alındığı, araçların ve makinaların tahrip edildiği iddiasıyla savcılığa suç duyurusu yapıldığı, içeriyi göstermediğimiz takdirde polis müdahalesi olacağı söylendi.

Polis tehdidini fabrika komitesinde tartıştık ve kesinlikle içeriye girmesine ve görüntü almasına izin vermeme kararı aldık. Patronun provokatif söylemlerini boşa düşürmek için bir polisi içeriyi alarak araçları ve makinaları yakmadığımızı gösterebileceğimizi söyledik. Görüntü almalarına ise asla izin vermeyeceğimizi ifade ettik.

Savcılığa sendika, patron ve patron uşakları tarafından 65 kişilik komiteden 30 kişinin ismi verilmişti. Bu otuz kişinin 600 kişiyi rehin aldığı, dışarı çıkarmadığı iddia ediliyordu. Buna karşılık güvenlik ekipleri dışındaki bütün işçi arkadaşlarımızı (yaklaşık 400 kişi) fabrika önüne çıkardık. Polis müdürüne megafonu verdik ve, "arkadaşlara sorun, zorla tutulan var mı?" dedik. Soruya yanıt olarak hep bir ağızdan "İşgal, grev, direniş!" sloganı atıldı ve içeri girildi. Polisler şok olmuşlardı. "Eğer zorla tutulsalardı, böyle coşkulu slogan atmazlar ve bir daha içeri girmezlerdi.

Siz de gördünüz ki şikayet asılsız" dedik. Daha sonra polis amirini güvenlik görevlilerimiz eşliğinde fabrika içine aldık. Görüntü alınmasını isteyince, bunun mümkün olmadığını, aksi halde onu da almayacağımızı söyledik. Fabrikaya tek başına girdi, araç ve makinaların zarar görmediğini görünce dışarı çıktı. Böylece ilk saldırı girişimi boşa düşürülmüş oldu.

Taşeronlar ve patron temsilcileri içerdeki araçları bahane ederek polisleri üzerimize göndermeyi sürdürdüler. Savcılıktan karar çıkartarak araçların çıkarılmasını istediler. Eğer izin vermezsek operasyon nedeni olacağını, zorla alınacağını söylediler. Biz fabrika komitesini toplayarak durumu tartıştık. Fabrikadaki hiçbir şeyi vermeme kararı çıktı. 65 kişilik fabrika komitesi ile onların karşısına dikilip, kesinlikle hiçbir aracı vermeyeceğimizi, eğer araçlar bahane edilerek bir saldırı gerçekleştirilirse, kendimizi savunacağımızı söyledik. Bir kez daha provokatif girişimleri boşa düşürmüş olduk.

Patron temsilcileri Dudullu ve diğer fabrikalardaki işçilere Hadımköy'de fabrikayı yaktılar kara propagandasını yapıyordu. Böylece direnişin etkisinin artmasını önlemeye çalışıyorlardı. Ünsa ve Dudullu'dan temsilcileri fabrikaya davet ettik. Dudullu'dan arkadaşlar geldi sadece. Fabrikayı dolaştırdık. Yakılan, yıkılan hiçbir şey olmadığını gördüler.

Engin: Direniş süreci boyunca polisler fabrikanın önünde araçlar içerisinde beklediler.

14 Mart taşeron provokasyonu

- Patronun ve taşeronun direnişi kırma girişimlerini anlatır mısınız?

Orhan: Direnişi kırmaya dönük oyunlar ilk günlerden itibaren başlamıştı. Bunlardan biri de 14 Mart'ta gerçekleştirmeye çalıştıkları taşeron provokasyonu oldu. Provokasyondan iki gün önce yayınlanan *Greif İşçilerin Sesi Bülteni*'nde 1974 Ford di-

renişi anlatılmıştı. Orada direnişi kırma saldırıları anlatılıyordu. Biz de Ford direnişine yönelen saldırıların aynısıyla karşılaştık. İşçi arkadaşlar "bültende yazılanların aynısını yapıyorlar" dediler.

Sendika yöneticileri bize, patron temsilcilerinin 14 Mart'ta fabrikaya gelerek işçilerle toplantı yapmak istediğini ilettiler. Sunulacak teklifin işçiler tarafından kabul edilmemesi halinde ise fabrikanın kapatılacağını söylediler. Biz fabrika komitesinde bu durumu tartışacağımızı sendika yöneticilerine ifade ettik. Ancak bizim cevabımızı beklemeden harekete geçtiler. 14 Mart günü sabah saatt 09.00'da fabrika komitesi toplantısı yapılacaktı. O gün izinli olan arkadaşlar evlerinden dönerken, fabrikaya yakın bir benzinlikte 100-150 kişilik sopalı bir grubun beklediğini görmüşler. Bu grubun içinde taşeron patronlarının da olduğunu söylediler.

Biz bunun bir saldırı girişimi olduğunu anladık. Fabrika komitesi saldırıya nasıl karşılık verileceğini ve alınması gereken güvenlik önlemlerini tartıştı. Ardından güvenlik komitesini toplayarak fabrikayı savunacak tarzda kendimizi konumlandırdık. Sokağa çıktığımızda, polis yığınağının yapıldığını gördük. Bir ekip göndererek, benzinlikte toplananların fotoğraflarını ve videolarını çektik. Bunun açık bir provokatif girişim olduğu anlaşılıyordu. Sendika yöneticileri bizi bir kez daha oyuna getirmişlerdi. Sendikayı aradığımızda, bu durumdan haberleri olmadığını söylediler. Daha sonra aradığımız patron temsilcileri ise, "fabrikaya gelip oylama yapacağız" dediler. Ama oylama için çağrılan işçilerin tamamı sendika üyesi olmayan ve direnişe katılmayan taşeron işçilerinden oluşuyordu. Biz fabrikanın girişindeki sokağı işçilerin araçları ile barikat kurarak kapattık. Bunun üzerine çevik kuvvet sayısı arttı ve TOMA geldi. Provokasyonun organize edildiği saatlerde, sendikanın taşeron patronları ile görüştüğü ve patronun fabrikayı boşaltmak için bu tür bir provokatif eyleme giriştiği ve bunun polisle işbirliği içinde yapıldığı açığa çıktı.

Benzinlikte bekleyen işçilere bir gün önce çağrı yapılmış; "yarın fabrikada bir oylama yapılacak, işbaşı yapılacak, servislerle hepinizi alacağız" denilmişti. İşçiler bunun üzerine servislerle gelmişler ve benzinlikte bekletilmelerini yadırgamışlardı. Yanlarındaki taşeron patronları ile akrabalarının taş ve sopalarla beklemeleri ise korkutmuştu. Amaçlanan; bu taşlı-sopalı insanları fabrikaya yürütmek, fabrikadaki direnişçi işçilerle kavga çıkarmak, polisin bu kavgadan yararlanarak operasyon yapması, böylece direnişi bitirmekti.

Biz fabrika önüne barikat kurduktan sonra, getirdikleri işçilere görüşmek istediğimizi söyledik. Bunu engellediler. Çünkü işçiler nasıl kandırıldıklarını anlayacaklardı. Gelenler 150 kişiye yakındılar. Bunların 60-70 kadarı taşeron patronları ve akrabalarıydı. Bir kısmı ise hiç tanımadığımız insanlardı. İşçi sayısı azdı. Zaten taşeron patronlarından biri, "ben böyle bir oyuna alet olmam" diyerek, 20 kadar işçisini alarak oradan ayrıldı. İşçilerle görüşme talebimizi oyunlarını bozacağımız için kabul etmiyorlardı. Kolluk güçleri ilk önce bu talebe sıcak bakmış, fakat onlar da oyunun bozulacağını fark edince vazgeçmişlerdi.

Benzinlikte bekleyen grup yolu trafiğe kapatarak, direnişteki işçilere ve sendikaya hakaretler ederek fabrikaya doğru yürümeye başladı. Yolu provokatörler kapattığı halde, polis bizi tehdit ediyor, "fabrikaya girin yoksa müdahale ederiz" diyordu. Bu tutumlarıyla kolluk güçlerinin gerçek yüzü daha net görüldü. TOMA ve kalkanların bize doğru dönmesi, orada yapılmak isteneni açığa çıkardı.

Biz tehditlere boyun eğmedik, net bir duruş sergiledik. Zaten güçlü bir savunma için hazırlık yapmıştık. Karşı taraf da bunu görüyordu. Savunmamız üç aşamalıydı. Sokakta, fabrika önünde ve içinde direnişimizi koruyacaktık. Bize yaklaşan provokatörler kararlılığımızı gördüler. Çok sert bir çatışma olacağını anlayan işçiler bir bir provokatör gruptan ayrıldılar. Karşı grup içinde sadece taşeron patronları ve akrabaları kalmış, 150 kişilik grup

50-60 kişiye inmişti. Taşeron patronları yalnız kaldıktan sonra fabrikanın önüne yürümeye cesaret edemediler. Bizim kararlı duruşumuz provokasyonu boşa düşürmüş, dağılıp gitmek zorunda kalmışlardı.

Bu süreç yaşanırken DİSK'in ve DİSK Tekstil Sendikası'nın almış olduğu tavır çok önemliydi. Adeta karşı safta yer almışlardı.

Engin: Patronun örgütlülüğümüzü dağıtmaya dönük çok sayıda provokatif girişimi oldu. İşçilerin cep telefonlarına mesajlar gönderilerek, eylemin "yasadışı bir eylem" olduğu, TİS görüşmelerinin sürdüğü, direnişin bir an önce sonlandırılarak sorunun barışçıl yollarla çözülmesi gerektiği vb. söylendi. Ardından işçilerin iş akitlerini feshetmeye dönük girişimler oldu, işçilerin evlerine tebligatlar gönderildi. Bunun başarısız olması üzerine, Greif yönetiminin fabrikayı kapatma kararı aldığı mesajı atılmaya başlandı. Bu da etkili olmayınca, "içerde marjinal grupların" olduğu, temsilcilerin bu terör örgütleri ile hareket ettiği propagandası yapıldı, vb... Bu girişimlerle işçilerin mücadelesi ve birlikteliği dağıtılmaya çalışıldı.

14 Mart provokasyonu karşısında DİSK'in tutumu

Orhan: 14 Mart'taki provokatif girişim üzerine Arzu Çerkezoğlu ve Kani Beko'yu aradık. Polis ve taşeron patronlarının işbirliği içinde hareket ettiklerini, arkadaşlarımızın Kazım Doğan'ı taşeron patronlarıyla birlikte gördüklerini, dolayısıyla sendikamızın da bu olayın bir parçası olduğunu, fabrikaya dönük bir saldırı hazırlığı yapıldığını söyledik. Toplanan grubun taşlı-sopalı olduğu resimlerde de görülüyordu. Dolayısıyla DİSK'in acilen tutum alması ve tüm kamuoyuyla paylaşması ve mümkünse fabrikaya gelerek işçilerin yanında olması gerektiğini söyledik. Bu süreçte Liman işçileri, Punto Deri işçileri, Feniş işçileri gelip destek sun-

muşlardı ama DİSK'ten tek bir yetkili yönetici gelmedi. DİSK Tekstil'den sadece Kazım Doğan polisin çağırması üzerine, taşeron patronlarının yanında olduğu için, yani orada bulunduğu için geldi. Polisle ve süreç içerisinde ayarttığı işçilerle diyalog kurmayı tercih etti. DİSK ise direnişçi işçilerin yanında yer almak yerine "arabuluculuk" yapmak üzere Süleyman Çelebi'yi gönderdi.

Süleyman Çelebi'ye durumu anlattık. Çelebi, kendi duyduklarının tersi yönde olduğunu, fabrikanın yanında toplanan işçilerin de buranın işçisi olduğunu ve burada bir referandum yapılmak istendiğini, bizim de bunu engellediğimizi duyduğunu söyledi. Biz kesinlikle referanduma karşı olmadığımızı, üç fabrikada da referandumun gerçekleşmesi gerektiğini söyledik. Ama bugün sözkonusu olanın bir referandum oylaması yapmak değil, fabrikaya dönük bir saldırı olduğunu, gelenlerin taşeron patronları olduğunu ve direnişteki işçiler ile bu kişilerin aynı sandıkta oy kullanmalarının mümkün olmadığını söyledik.

Süleyman Çelebi'yi fabrika komitemiz ile görüştürdük. Fabrika komitesi de aynı tutumu aldı. "Bir referandum yapılacaksa üç fabrikada da yapılmalıdır ama bugün gerçekleşen bir saldırı girişimidir, bunu kesinlikle kabul etmiyoruz" dedi. O esnada bütün işçilere bir mesaj geldi. Mesajda, *"Greif işçilerinin provokatif eylemlerden uzak durması gerektiğini düşünüyoruz. Fabrikada bulunan radikal işçiler tarafından organize edilen eylemlere katılmayın. Süleyman Çelebi sizi ikna etmek için geldi. Lütfen Süleyman Çelebi'nin söylediklerini önemseyin, dikkate alın"* deniliyordu. Bu mesajı Süleyman Çelebi'ye de okuttuk. Şaşkınlığını ifade etti. Ortada öylesine tuhaf bir durum vardı ki, DİSK'in gönderdiğini söylediği "arabulucu"yu patron kendisinin gönderdiğini söylüyordu.

Süleyman Çelebi bunu kabul etmedi, "bu mesaj benim bilgim dışında atılmıştır" dedi. Zira işverenin mesajı, "Süleyman Çelebi direnişi bitirmek için sizi ikna etmeye geldi" anlamına geliyordu.

Mesajı reddeden Çelebi, patronun %30 zam ve 4 ikramiye vermeyeceğini ama taşeronu kabul ettiğini, bu teklif kabul edildiği taktirde üretimin devam edeceğini yoksa fabrikanın kapatılacağını, son kararı komitenin vermesi gerektiğini ifade etti.

Komite, biz ekonomik talepler noktasında esneyebiliriz ama taşeron noktasında asla esnemeyiz, kırmızı çizgimizdir, olmasa olmazımızdır, diyerek kararını belirtti. Daha sonra Süleyman Çelebi ve temsilciler patron ile görüşmeye gittiler. Kurulan masada patron temsilcisi, taşeronları kadroya almayı kabul etmediklerini, şu an Greif yönetiminin böyle bir politikası olmadığını söyledi. Şube başkanı da toplantıdaydı. Çelebi'ye "işçilerin kadroya alınacaklarını söylemiştiniz ama bakın patron başka bir şey söylüyor" dedik. Şube başkanı "evet o gün söylediler bugün reddediyorlar" dedi. Süleyman Çelebi bunun üzerine, "taşeron meselesi halledilmediyse benim burada arabulucu olarak yapacak bir şeyim yok" dedi. Bu aynı zamanda "arabulucu" olarak geldiğinin de itirafıydı. Böylece masadan kalkıldı.

Daha önce de vurguladığım gibi, bütün bu süreç yaşanırken DİSK adına kimsenin olmaması, DİSK yöneticileri adına utanç vericidir.

Seçimler sonrasında bir saldırı bekleniyordu

- Polis operasyonu öncesinde size saldırı olabileceği haberleri geliyordu. Bu duyumları nereden alıyordunuz?

Orhan: 14 Mart'tan sonra patronun "fabrikayı kapattım" kararını açıklamasının ardından toplu çıkışların verilmesi ve bununla beraber fabrikanın boşaltılmasının istenmesi, sürekli valiliğe ve mahkemeye başvurularak fabrikanın boşaltılması için müdahale talep edilmesi, taşeron patronlarının taşeron işçileri ile bağ kurma çabaları, tüm bunlar polis saldırılarının artacağını gösteriyordu.

Genelde polis operasyonunun seçimler sonrası yapılacağı ka-

nısı hakimdi. Çünkü patron tarafı geri adım atmıyordu. Biz de asla taviz vermiyorduk. 28 ve 29 Mart'ta yine sendika ile patronun direnişi kırma girişimleri oldu. Birçok arkadaşımız sendikanın ve patronun ortak tehditleri ve kırıcı faaliyetlerinden dolayı direnişi bıraktılar. Seçimlerin ardından, 1-2 Nisan'dan itibaren de sürekli sendika ve taşeron patronları tarafından söylentiler çıkarıldı.

2 Nisan arabulucu süresinin bittiği tarihti. 2 Nisan'dan sonra ya toplu sözleşme imzalanacak ya da grev kararı alınacaktı. Bu nedenle arabulucu olarak tayin edilen İbrahim Subaşı ile görüştük. Subaşı bize, patron ve sendika ile görüştüğünü, 2 Nisan'da sürenin dolmasına rağmen ek süre isteyeceğini ve bu ek sürede tarafların anlaşması için çaba harcayacağını söyledi.

2 Nisan'dan itibaren fabrikaya dönük saldırı söylentileri artmaya başladı. 6 Nisan'da yaptığımız etkinlikten sonra önümüzdeki zor sürece hazırlanmak için yeni bir komite seçtik. Çünkü komiteden ayrılan arkadaşlarımız vardı. Seçim sonrası yoğunlaşan tehditlerden dolayı, iplik ve laminasyon bölümü direnişten ayrılmıştı. Artık biz de ciddi bir saldırı ile karşı karşıya kalacağımızı hissetmeye başlamıştık.

Bu durumu komitede tartışarak önümüze iki seçenek koyduk. Dedik ki; "Ya boyun eğeceğiz, teslim olacağız, bu fabrikadan çıkıp gideceğiz. Ya da sonuna kadar direneceğiz, ellerimiz kelepçeli de olsa bu fabrikadan başımız dik çıkacağız." İkinci seçenek direnişte kalan bütün işçiler tarafından kabul edildi. Bu karar doğrultusunda bir planlama yaptık.

En son 9 Nisan akşamı bir bilgi geldi. Arnavutköy Belediyesi'nden iki tane kepçe istenmiş, operatörler nereye gideceklerini sormuşlar, onlara Hadımköy'de bir fabrikaya gidileceği söylenmişti. Operatörler bu bilgiyi fabrikada çalışan arkadaşlarına aktarmışlarlardı.

Bunun üzerine güvenlik komitemizi toplayarak bu bilginin doğruluğunu tartıştık. Zira daha önce de bu tür bilgiler geliyor

ama çoğu doğru olmuyordu. Bu bilginin doğru olduğu kanaatine vardık ve o gece herkese çağrı yaptık. Bir saldırı tehditi olduğunu, saldırının muhtemelen bu gece yarısı yapılacağını, gelen bilginin güvenilir kaynaklardan alındığını söyledik. Çağrının geç yapılmış olması, fabrikanın uzaklığı vb.'nin de etkisiyle çağrımız yeterince karşılık bulamadı. O gece yakın yerde direnişte olan İnşaat İşçileri Sendikası Girişimi gelmiş, birkaç saat sonra direniş alanına dönmüşlerdi. Bunun dışında BDSP, İMD, Alınteri destek için geldiler.

- Saldırı gerçekleşmeden önceki hazırlıktan bahseder misin?

Engin: Fabrikada 100'ü aşkın kişi vardı. Saldırının olacağını geç saatlerde kesinleştirdik. Komite toplantısı yaptık. Bazı görev dağılımları yaptık. Bir keşif ekibi oluşturduk. Bu ekip, Hadımköy karakolu vb. gözetliyor, anlık bilgi veriyordu. Saatler ilerledikçe karakoldaki hareketlilik artıyordu. Ekiplerimizden biri polise teşhir olmuş, oradan ayrılmak zorunda kalmıştı. Onları izlediğimizi fark etmişlerdi.

Savunma için ekipler oluşturmuştuk. Bahçe dışında polisi ilk karşılayan gruplar olacaktı. Ayrıca bahçe içinde bir ekip, içerde katlara dağılan, camlara çıkarak sloganlarla polisi karşılayacak olan ekip, çatıya çıkacak olan ekip olmak üzere görev dağılımı yapmıştık. Yanı sıra, polisin içeriye girmesini zorlaştıracak önlemler almıştık. Bina içine barikat kurduk. Bina bahçesindeki barikatları güçlendirdik. Yangın söndürme hortumunu TOMA olarak kullanacaktık.

Aslında bunları çok daha ayrıntılı bir şekilde daha öncesinde planlamıştık. Burada bizi boşluğa düşüren, planladığımız dönemdeki işçi sayısının azalmış olmasıydı. Buna rağmen bu planlamaya uygun hareket etmeye çalıştık.

Bir polis ordusuyla saldırdılar!

- Operasyonu ve sonrasında yaşananları anlatır mısınız?

Orhan: Bir polis ordusu fabrikaya saldırdı. Çok kalabalıktılar. Binin üzerinde polis operasyona katılmıştı. Özel harekat timleri, iş makinaları, akrep, TOMA vb... Sayının bu kadar fazla olması, savunacağımız alanın geniş olması en büyük dezavantajımızdı. Bunu için polis saldırısı çok hızlı gelişti. Bahçede konuşmalar yapıyorduk, binadan ve bahçeden sloganlarımızı yükseltiyorduk. Ön girişe polis yığınak yapmıştı fakat içeri girmekte zorlandılar. İlk olarak arkadan içeri girdiler. Bahçede polislerin bize doğru geldiğini görünce, savunma hattını binaya çektik. Her katın merdivenine barikat kurduk. Ön kapıdan girmeleri de ancak biz içeri çekildikten sonra mümkün oldu. Daha sonra dört bir yandan binaya girmeye başladılar. Barikatları aşarak ilerliyorlardı. Bulunduğumuz bölümün her tarafı sarılmıştı. Açtıkları deliklerden ilk olarak içeri gaz bombası attılar. Biz delikleri kapatmak için uğraşırken, plastik mermi ve gaz kapsülleriyle bizi engellemeye çalıştılar. Gazın etkisini göstermesinden sonra içeri girmeyi başardılar.

Bu katta toplam 92 kişi gözaltına alındık. Bizi gözaltına alırken darp ettiler, hakaretler savurdular. Bazı arkadaşları özel hedef haline getirdiler. BDSP'li bir arkadaşımızın kafasının defalarca betona vurulması sonucu yüz kemikleri kırıldı ve kafa travması geçirdi. *Kızıl Bayrak* muhabirinin burnu kırıldı. Gazdan dolayı birçok arkadaşımız fenalaştı, astım hastası olan arkadaşlarımız ciddi bir biçimde etkilendiler. Araçlara bindirilirken, işçilerin direnmesinden dolayı fiziki saldırılar, darplar gerçekleşti.

Gözaltılarda militan bir tutum sergilendi

Gözaltına alınıp araçlara bindirildikten sonra hastanelere götürüldük. Ama biz direnişi hastahanelere de taşıyarak, teslim

olmayacağımızı ve yılmayacağımızı gösterdik. Hastanelerde ve araçlarda gür bir şekilde "İşgal, grev, direniş!", "Direne direne kazanacağız!" sloganlarımızı haykırdık. Gözaltına alınan işçilerin tutumu çok iyiydi. Militan bir tutum sergilendi. Polisin bütün tehdit ve baskılarına karşı işçiler kendi tavırlarını ortaya koymuşlar, polis araçlarında inisiyatifi ellerine almışlardı.

Hastane sonrası emniyete götürüldüğümüzde, polislerin getirdiği su işçiler tarafından reddedildi. İşçilerin hepsi açlık grevine katıldı. Yine işçilerin tümü poliste ifade vermeyi reddetti. ÇHD'nin gelip direnişi sahiplenmesi, gözaltılara sahip çıkması çok anlamlıydı. Avukatlar gelip benimle ve diğer temsilcilerle görüştüler. ÇHD'li avukatlarla beraber tüm araçlar dolaşılarak, işçilere ortak tavrımız açıklandı, ortak hareket edeceğimiz söylendi. Sağlık kontrolü vb.'ne gidip gelirken, işçiler sloganlarla gidip sloganlarla gelerek, Vatan'ı da direniş alanına çevirdiler.

Vatan'daki işlemler bittikten sonra, temsilciler ve destekçiler hariç bütün işçiler karakoldan serbest bırakıldı. Serbest bırakılan tüm işçiler tekrar fabrika önüne gittiler. Kalan temsilciler ve destekçiler savcılığa sevkedildi. Onlar da savcılıktan serbest bırakıldıktan sonra fabrikanın önüne geldiler.

Çatıdaki direniş gece yarısına kadar sürdü!

Fabrikanın önü yeni bir direniş alanı olmuştu. Bizler gözaltına alınırken çatıya çıkan arkadaşlarımız direnişlerine devam ediyorlardı. Arkadaşların kararlılığı karşısında polis çatıya çıkamadı. Çünkü çatıya dönük bir saldırı can kaybına yolaçabilirdi. Bunu göze alamadıkları için böyle bir operasyona girişmediler. Biz gözaltına alındıktan sonra çatıdaki arkadaşlarımıza, geri döneceğimizi, asla yılgınlığa düşmemeleri, pes etmemeleri gerektiğini söylemiştik. Bu arkadaşlarımız sergiledikleri kararlılıkla direnişin sembolü haline geldiler.

Gün içinde DİSK yönetimi, KESK Genel Başkanı, İstanbul

milletvekili Levent Tüzel fabrikaya gelerek işçilerle görüşme girişiminde bulundular. Çatıdaki arkadaşların su, battaniye gibi temel ihtiyaçlarının karşılanmasına izin verilmedi. O gün hava çok soğuk ve yağmurluydu. İşçiler yağmurluk, battaniye olmadan çatıda saatlerce beklediler. Temel ihtiyaçların karşılanması için milletvekilleri, avukatlar ve sendikacıların girişimi polis tarafından reddedildi. Buna rağmen işçiler, gözaltılar bırakılana, temsilciler fabrikaya dönene kadar direnişi bitirmeyeceklerini, oradan inmeyeceklerini söylediler. Bu tutum örgütlülüğün gücünü gösteriyordu. Çatıda bulunan arkadaşlarımızın büyük bir kısmı fabrika komitesinde olmayan arkadaşlarımızdı. Sadece bir-ikisi fabrika komitesinde, diğerleri bölüm komitelerinde ya da bölümlerde olan işçilerdi. Biz fabrikaya dönene kadar, çatıdaki direnişi sürdürdüler.

Biz geldikten sonra, temsilciler ve fabrika komitesi olarak bir değerlendirme yaptık. Fabrika kapatıldıysa eğer, buradaki işçilerin hiçbirisinin mağdur edilmediği bir protokolün hazırlanması, imzalanarak işçilerin bütün haklarının garantiye alınması şartıyla çatıdaki eylemi bitirme kararı aldık. DİSK, ÇHD ve milletvekillilerinin görüşmesi sonucu patron bunu kabul etti. Ertesi gün saat 12.00'de böyle bir protokolün imzalanacağını söylediler. Bunun üzerine biz de çatıdaki arkadaşlarımızın aşağı inmeleri kararını aldık. Ancak patron verdiği sözü yerine getirmedi.

İhanete karşı DİSK Tekstil işgali!

- DİSK Tekstil merkezinin işgali nasıl gerçekleşti?

Orhan: DİSK Tekstil, 14 Mart'taki taşeron patronların ve sendikanın polisle birlikte provokatif girişiminin ardından web sayfasında, "DİSK Tekstil yönetimi fabrikada bir referandum yapacaktı, işçi iradesi açığa çıkacaktı ama fabrikada bulunan radikal bir grup işçi tarafından bu iradenin açığa çıkması, bu sandığın kurulup referandumun yapılması engellendi" içerikli bir

açıklama yayınlandı. Bu açıklama doğrudan işgal komitesini ve direnişçi işçileri hedef alıyordu. Taşeron patronları ve patron bu açıklamayı kullanmaya başladı.

Telefonla ulaştığımız sendika yöneticilerine, yapılmak istenenin referandum yapmak olmadığını, doğrudan taşeron patronları aracılığıyla provokatif bir girişim olduğunu hatırlattık.

Sendikanın direnişçi işçilerin yanında yer alarak bu provokatif girişimi mahkum edecek bir açıklama yapmak bir yana patronların yanında saf tutan bir açıklama yayınlaması tüm işçilerde büyük bir tepkiye neden olmuştu. Bunun üzerine fabrika komitesi, DİSK Tekstil Sendikası'na bir grup direnişçi işçi gönderilerek, sitede yayınlanan açıklamanın kaldırılması ve yerine 14 Mart'ta yaşanan olayın iç yüzünü anlatan bir açıklamanın konulmasını kararlaştırıldı. Bir grup arkadaşımız sendika merkezinde nöbet tutacak, sendikanın taşeron patronları ve patronun ağzıyla açıklamalar yapması engellenecekti.

Aynı zamanda Dudullu'daki direnişçi işçilerin sendikacıların tehditleri sonucu işbaşı yapmasından kaynaklı olarak bir grup arkadaşımızın da Dudullu'daki fabrikaya giderek eylem yapması kararı alındı. 60-65 kişilik bir grup arkadaşımız Dudullu'daki fabrikanın önüne gidip eylem yaparken, bir grup arkadaşımız da DİSK Tekstil Sendikası'na giderek sendikanın sitesinde yayınlanan yazının kaldırılması, komitenin hazırlamış olduğu açıklamanın konulmasını sağlayacaktı.

Temsilcilerin içinde yeraldığı grup Dudullu'ya, komiteden arkadaşlarla bir grup işçi de sendikaya gittiler. Sendikanın Başkanlar Kurulu toplantısı nedeniyle içerde 15-20 kişi vardı. Bu DİSK Tekstil'de sık yaşanan bir durum değildi. Sendikaya giren 8 arkadaşımız bu 15-20 kişilik grubun saldırısına uğradı. Kaleme aldığımız açıklama kabul edilmedi. Bir grup arkadaşımız dışarı çıktığında üzerlerine kapı kapatıldı. Diğer arkadaşlarımız toplantı salonuna sıkıştırılarak, tehdit ve hakaretler edilerek üzerlerine yüründü, sendikadan istifa etmeleri çağrısı yapıldı. "Sendikaya

hiçbir kuruş katkınız olmadı ama sizden dolayı bu kadar sıkıntı yaşıyoruz, keşke sendikalı olmasaydınız" gibi söylemlere başvuruldu. Orada bulunan basın emekçileri olup biteni görüntüledikleri için saldırılara ve hakaretlere maruz kaldılar. Bir yönetici "ben bunları atmasını bilirim, sopamı getirin" gibi tavırlar sergiledi.

Biz Dudullu'da iken, sendikadan arayan arkadaşlarımız durumun kritik olduğunu, kendilerine yönelik saldırı olduğunu söylediler ve destek talebinde bulundular. Biz de fabrikayı arayarak bir grup arkadaşımızın daha gitmesini istedik ama aynı saatlerde fabrika çevresine çevik kuvvetin yığıldığını öğrendik. Fabrikaya yönelik bir saldırı ihtimalinin yüksek olduğu söylendi.

Dudullu'ya ciddi bir eylem için gitmiş, kiraladığımız aracı göndermiştik. Çünkü oradaki sendika bürokratlarına ve taşeronlara karşı ciddi bir eylem planımız vardı. O geceyi orada geçirecek, fabrikanın önünden ayrılmayacaktık. DİSK Tekstil merkezindeki gelişmeler üzerine yeni bir araç bulup, sendikaya geçmek zorunda kaldık. Böylece Dudullu'daki eylemimiz de baltalanmış oldu.

Sendikaya gittiğimizde, 8 arkadaşın 4'ünün içeriye alınmadığını, üzerlerine kapının kilitlendiğini öğrendik. Arkadaşlar, içerdeki arkadaşlarla görüştürülmediklerini, durumlarının ne olduğunu bilmediklerini söylediler. Bunun üzerine sendikanın içerisine girdiğimizde, sendika ağaları sayısal olarak üstün olamalarının verdiği rahatlıkla oturmuş sohbet ediyorlardı. Deyim yerindeyse kendilerince bir ders verdiklerini düşünüyorlardı. Ama fabrikadan ve eylemden gelen arkadaşlarımızla beraber sayımızın da artmasıyla sendika ağaları tam tersi bir tavır alarak, geri adım atarak, ikiyüzlülük yaparak, yaptıklarından dolayı işçilerden bir bir özür dilediler. Siteden yayınladıkları açıklamanın yanlış olduğunu söylediler ve yazıyı kaldırdılar. Bizim istediğimiz yazıyı sitelerinde yayımladılar. Ayrıca Muzaffer Subaşı DİSK adına da bir basın açıklaması yapmak istediğini söyledi. "Birlikte hazırlayalım, nasıl istiyorsanız öyle bir basın açıklaması yapayım" dedi.

Hatta Arzu Çerkezoğlu'nu arayarak, DİSK adına bir basın açıklaması yapmak istediğini söyledi. Tüm bunlara rağmen sendikayı terketmeyeceğimizi söyledik. Gece orada kaldık.

DİSK işgali sona erdirmek için devreye girdi

Ertesi gün sendika işgalimizin duyulması büyük yankı uyandırdı. Bunun üzerine DİSK'ten bir grup yönetici geldi. Gıda İş Genel Başkanı Celal Ovat, Limter-İş Genel Başkanı Kamber Saygılı, Nakliyat İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Bank-Sen ve Sine-Sen genel başkanları... DİSK'in bu heyetiyle bir toplantı yapıldı. DİSK Tekstil'e yönelik eleştirilerimizi ve işgalimizin nedenini açıkladık.

Yaptıkları değerlendirmenin ardından bize; "DİSK olarak, bu sürecin DİSK Tekstil tarafından yürütülemediği kanaatine vardık, eğer işçiler kabul ederse bundan sonraki süreci DİSK olarak biz yürütmek istiyoruz, bu yürütmeyi oluşturacağımız bir komiteyle yapacağız" dediler. Bu komitenin, DİSK başkanlar kurulundan dört temsilci, işçilerden iki temsilci ve Tekstil Sendikası'ndan da iki temsilciden (TİS uzmanı ve genel sekreter) oluşacağını, DİSK Tekstil Sendikası'nın da DİSK'e insiyatif verdiğini, bundan sonraki süreci DİSK'in oluşturduğu bu komitenin yürüteceğini söylediler.

Biz bunu kabul ettik ve kendi taleplerimizi ortaya koyduk. İşverenin kapatma kararını tanımamak, bu kararından vazgeçirecek girişimlerde bulunmak, eylemler yapmak. Tekstil Sendikası'nda örgütlü olan Ünsa'nın greve çıkarılması ya da grev oylamasının yapılması. Ayrıca DİSK'in eylemlilikler gerçekleştirerek Greif patronlarına, "eğer buradaki fabrikayı kapatırsanız Türkiye'de rahat çalışma ortamı bulamazsınız" mesajını vermesi. Ki bunu DİSK'in kendisi de belirterek, kayıt altına almamızı istedi. Orada bulunan basın emekçileri tarafından kaydedildi.

Bu arada Rıdvan Budak "çalışma ofisimi işgal ettiler, çalışa-

mıyorum, onların oradan çıkarılmasını talep ediyorum" diye şikayette bulunmuş, polis bunun üzerine birkaç kez sendika binasına zorla girmek istemiş, bir keresinde girip *Kızıl Bayrak* muhabirini gözaltına almıştı. Bundan dolayı Budak'ın bu şikayetini derhal çekmesini istedik. Bunun üzerine DİSK'in oluşturduğu komitenin temsilcileri, "bu kabul edilir birşey değil, bu DİSK tarihinde bir kara lekedir, bunu daha önce hiç yaşamadık, Rıdvan Budak'la konuşacağız, bu şikayetini geri aldıracağız" dediler. Şikayetin geri çekilmesi ve diğer kararların alınmasından sonra DİSK'teki işgalimizi bitirdik, fabrikaya döndük.

44 "sendika uzmanı"nın imza metni: Bürokratik kast dayanışması

- 44 "sendika uzmanı"nın direnişi hedefleyen açıklamasından söz eder misin?

Orhan: DİSK Tekstil'de örgütlenme ve dış ilişkiler uzmanı olarak çalışan Eren Korkmaz isimli şahıs, hem direniş öncesi toplu sözleşme görüşmelerinde almış olduğu tutum, hem direniş sürecinde işçilerle, komite ve temsilciler dışında bağlantı kurmaya çalışarak kendince bir ekip kurma girişimleri, hem de fabrikaya geldiğinde işçilerle birlikte hazırladığımız taslağa yönelik gerici temelde tartışmalar yaratmasından dolayı, herkesin tepkisini çekmişti. Bu şahıs bizim sendika merkezini işgal ettiğimiz gün yaşanan arbedeyi arkadaşlarına, sosyal ve politik çevresine bir mesaj yazarak anlatmıştı. Bu mesajda bizleri "işçi olmamakla" itham ediyor, "cezaevinden çıkmış serseri, piskopat, dengesiz insanlar" olarak tanımlıyor, polise de "neden bize saldırmadı" diye sitemde bulunuyordu. Birçok kişiye gönderdiği bu mesaj bizim elimize de geçmişti.

Sendikaya giden işçi arkadaşlarımız Eren Korkmaz denilen şahıstan yazdığı bu mesajın hesabını sormuşlar. Bunun üzerine 44 "sendika uzmanı", işgal fabrikasına hiç gelmedikleri, süreci

takip etmedikleri halde, direnişe karşı ihanetçi bir tutum sergileyen ve bunu savunan birine gösterilmiş haklı bir tepkiden hareketle Greif direnişçilerini kınayan bir açıklama yayınladılar. Fabrikalarını işgal eden, taşerona ve sendikal bürokrasiye karşı mücadele eden işçileri kınayan, haklı mücadelelerini gayrı meşruymuş gibi gösterip işçilerin karşısında taraf olan, işçileri bölüp parçalamaya çalışan, iftiralar atan, polisin işçilere saldırmasını arzulayan bir şahıstan yana tavır aldılar ve onu destekleyen bir imza kampanyası başlattılar.

Bunun üzerine onlara yanıt niteliğinde bir açıklama kaleme aldık. İmzacılardan bazıları bu açıklamamızdan sonra dönüp, konuyu bilmediklerini, kendilerinden talep edildiği için imza attıklarını söylediler. Bazıları da durumu kurtarmak adına bir takım yazılar yazdılar. Bu tutuma yön veren, temelde bürokratik kast dayanışmasıydı.

Buna karşı, *"Greif işçilerini destekliyoruz"* başlığıyla, 100'den fazla aydın, hukukçu, sendika temsilcileri, uzmanlar, yöneticiler ve kurumların imzasıyla bir karşı imza kampanyası açıldı.

Engin: DİSK Tekstil merkezinin işgali anında biz fabrikadaydık. EKSEN TV'nin canlı yayınından, sendikada arkadaşlarımızın maruz kaldıkları saldırıyı izledik. Ben sendikanın TİS uzmanı Ergün İşeri'yi aradım ve "şu an işçilere yaptığınız saldırıyı EKSEN TV aracılığıyla canlı izliyoruz. Bu saldırıyı durdurmazsanız sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksınız" dedim. Daha sonra bu görüşme işten çıkartılma gerekçelerimden biri olarak sunuldu.

"44 uzman" üzerine şunları söyleyebilirim. Greif işgali gün gün kamuoyuna sunuluyordu, sağır sultan bile duymuştu. 44 uzmandan hiçbiri, destek sunmak bir yana, direnişe dair tek söz söylemediler. Fakat bir haine tepki gösterildiğinde, ağızlarını açıp gözlerini yumdular, direnişçilere saldırıya geçtiler. Onlar koltuklarında oturup işçilere akıl hocalığı yapmaya alışmışlar. Greif'i sahiplenmenin ellerini taşın altına sokmaları demek olduğunu çok iyi biliyorlardı. Onun için Greif'ten uzak durdular. Eren

Korkmaz hainine sahip çıkarken, benim işime son verildiğinde ağızlarını açıp tek kelime etmediler. Bürokratik mekanizmanın bir parçası olan bu "uzmanlar"ın sınıf davası diye bir sorunları yoktur.

DİSK'in oluşturduğu komite toplantı dahi yapmadı

- DİSK Tekstil'de örgütlenme uzmanı olarak çalışırken işine son verildi. Bu nasıl yaşandı?

Engin: DİSK Tekstil'in direnişimize yönelik gerici tutum ve saldırılarına karşı işgal komitemiz DİSK Tekstil merkezinde görev nöbeti tutmaya başlamıştı. Bu sendika ağalarını çok fazla rahatsız etmiş, Rıdvan Budak arkadaşlarımızı polise ihbar edecek denli aşağılık bir tutum içerisine girmişti. DİSK yöneticilerinin içerisinde olduğu komite böylesi bir süreçte oluştu. "Biz artık direnişi sahiplenmek için daha fazla adım atacağız, siz de Tekstil'deki bekleyişinizi sonlandırın" dediler. Biz de attıkları adımı olumlu karşıladığımızı göstermek için DİSK Tekstil'deki eylemi sonlandırdık.

Bu komite anlamlı hiçbir adım atmadığı gibi toplantı bile yapmadı. Toplantı yapılması için birkaç kez DİSK'e gittik. "Komite ne zaman toplanacak, somut adımlar ne zaman atılacak" diye sürekli basınç oluşturduk. Onlar bizimle toplanmak yerine patron tarafı ile görüşmeler yapmayı tercih ettiler. Biz sonradan anladık ki, bu komite direnişe sahip çıkmak için değil bizim DİSK Tekstil'deki nöbetimizi sonlandırmak için oluşturulmuştu.

Patron temsilcileri ile yapılacak bir görüşme öncesi zorla bir toplantı kararı alındı. En son onlarla yaptığımız görüşmeler üzerine, bu komitenin bileşenlerinden oluşan bir heyetin patronla görüşeceği söylendi. Görüşmeye biz de çağırıldık. Bu durumu işgal komitesinde değerlendirdik ve görüşmeye gidecek arkadaşlarımızı seçtik. Benimle birlikte 3 kişi DİSK'e gittik. Bizden önce

DİSK yönetimi DİSK Tekstil yönetimiyle birlikte bir toplantı gerçekleştirmiş. Bu toplantıya Rıdvan Budak da katılmış. Daha sonra biz toplantıya geçtiğimizde, DİSK Genel Başkanı Kani Beko, Rıdvan Budak'ın da bu toplantıya katılacağını ancak yakın bir akrabasının vefat etmesinden kaynaklı ayrılması gerektiğini, buradaki kalan yöneticilerle Greif yönetimi ile görüşmeye gidileceğini söyledi. Ardından sürece dair uzun ve içi boş bir konuşma yaparak sözü Tekstil Sendikası'nın genel sekreteri Muzaffer Subaşı'na bıraktı.

Subaşı, DİSK Yönetim Kurulu ve bağlı sendikaların başkanlarının yanında bana bir zarf uzattı. Zarfı açtım, görev süremin 2 Nisan'da sona ereceğini ve iş akdimin feshedildiğini öğrendim. "Bunun anlamı nedir" diye sorduğumda, "Sendikaya ve genel başkana hakaret ettin, seninle çalışmak istemiyoruz" dediler. "Bu toplantının amacı beni işten çıkarmak mı, yoksa Greif yönetimi ile yapılacak görüşmeyi konuşmak mı?" diye sordum. Diğer iki arkadaş da bu tutuma tepki gösterdiler. Ben "bunu tartışarak vakit kaybetmeyelim, işverene karşı nasıl bir tutum alacağımızı konuşalım" deyince, "Senin işine son verildi, sen artık bu toplantıya katılamazsın, görüşmeye gelemezsin" dediler. Bunun üzerine tepki gösterdik. Bu tepki aynı zamanda DİSK yöneticilerine de yönelikti. DİSK'e bağlı sendikaların başında bulunan ve devrimci olduğunu iddia eden bütün sendikacılar oradaydı (Arzu Çerkezoğlu, Kamber Saygılı, Ali Rıza Küçükosmanoğlu, vb.) Hiçbiri bu duruma tepki göstermedi. Ben, işten çıkarma kararını tanımadığımı, toplantıya katılıp katılmayacağıma ilişkin kararı işçilerin verebileceğini söyledim. Oradaki arkadaşlarla durumu değerlendirdik. Fabrikadaki arkadaşlarla telefon görüşmesi yaptık. Bu görüşmeyi önemsediğimiz için, iki temsilcinin görüşmeye katılmasını kararlaştırdık.

İşçiler bu tutumu tepkiyle karşıladılar. "Engin'in işten çıkarılmasını doğru bulmuyoruz, bu karardan vazgeçilmesini istiyoruz, ama geçmeseniz de o bizim temsilcimizdir" dediler.

Sendika bürokratlarını korkutan Greif'in direniş çizgisiydi

- Başta DİSK Tekstil olmak üzere DİSK'in de direnişe karşı tutumunun gerisinde ne vardı?

Orhan: Asıl nedeni, fiili-meşru mücadele silahını kullanmamızdı. Çünkü örgütlenmeye başladığımız günden itibaren bizden istenen, "sendikal disiplin"e, "yasal prosedür"e uymamız, yani bugün sendikal harekete hakim olan uzlaşmacı sendikal anlayışa tabi olmamızdı. Oysa biz fabrikada kendi örgütlü gücümüze dayanarak fiili-meşru mücadele yolunu izlemiştik. Bundan kaynaklı olarak sendikal uzlaşmacı anlayışın tamamı Greif'teki sürece karşı tutum aldılar. Tutum almanın ötesinde, eğer direniş başarıya ulaşırsa, kazanımla sonuçlanırsa, bunun kendileri için de tehlikeli olacağını düşündüler. Çünkü söz, yetki ve kararın işçilerde olması, işçi demokrasisinin işletilmesi ve fiili-meşru mücadele yolunun izlenmesi, mevcut sendikal anlayışa tümüyle ters düşüyordu. Özellikle DİSK Tekstil Sendikası ve DİSK'teki bürokratik kast bundan dolayı çok ciddi bir kaygı yaşadılar. Bu durumu fabrikaya ziyarete gelen kimi DİSK yöneticileri de ifade ettiler.

Sendika bürokratları Greif'te izlenen direniş çizgisinden çok korkmuşlardı. Çünkü Greif'te onların özenle uzak durduğu ve kaçtığı fiili-meşru mücadele silahı yeniden kuşanılmıştı. Bu direniş bürokratlara, ya bu yolu izlersiniz ya da buraları terk edersiniz mesajı veriyordu. Bu nedenle bütün bir sendikal bürokratik kastı ciddi bir korku sarmıştı.

Direnişin doğrudan karşısına geçme gücü bulamadılar ama direnişi bölüp parçalamak, başarıyla sonuçlanmasını engellemek için her türlü kirli yol, yöntem ve ilişkileri kullanmaktan geri durmadılar. Daha ilk gününde fabrika içerisinde ayarttıkları bir işçiyle direnişi bitirme girişiminden tutun da en son DİSK Başkanlar Kurulu tarafından kurulan komiteye kadar, tümü de Greif Direnişi'nin başarısızlıkla sonuçlanmasını amaçlayan giri-

şimlerdi. Ancak bizler örgütlenme sürecimizin başından itibaren sendikal bürokrasi konusunda açık bir bilince sahiptik. Nelerle karşılaşabileceğimiz konusunda işçi arkadaşlarımızın bir fikri vardı. Bunlara karşı önlemler almak için çaba sarf ediyorduk. Sendikalara gidişimiz, işgal nöbetlerimiz, bu oyunları boşa düşürmeyi amaçlıyordu.

Sendika bürokratları fabrika içinde kendilerine dayanak olacak işçiler arıyorlardı. Defalarca bu çabalarını boşa düşürdük. Özellikle şube başkanı Kazım Doğan'ın bunun için fabrikaya geldiği açığa çıkmıştı. İşçi iradesi karşısındaki gerici tutumlarını defalarca deşifre ettik. Bu hainin fabrikaya girişini komite kararı ile yasakladık. Sendika adına muhatap alınan sadece Engin'di. Dolayısıyla sendikal bürokrasiye ve oyunlarına karşı da ciddi bir mücadele verdik.

DİSK'in kuruluşunun 47. yılı etkinliğine davet edilmedik

- DİSK'in kuruluşunun 47. yılı vesilesiyle yapılan etkinliğe katılmıştınız. Etkinlik bazı sorunlar yaşandığı için iptal edildi. Yaşananları anlatır mısınız?

Orhan: Yeni örgütlendiğimiz dönemde şube başkanı DİSK'in 47. Kuruluş yıldönümü gecesine kitlesel bir şekilde katılmamızı istemiş ve araç gönderileceğini söylemişti. İşgalin başlamasıyla beraber o gün gelip çattığında, şube başkanına, geceye davetli olup olmadığımızı sorduk. Davetli olmadığımızı söyledi. Düşününüz ki DİSK "diren işçi" kampanyası çağrısı yapıyor, taşeron cumhuriyetine karşı mücadele çağrısı yapıyor, DİSK'in eski günlerini yeniden yaşatacağız diyor. Bunlar söylenirken, dört gündür fabrikayı işgal eden, fiili-meşru mücadele silahını kuşanıp taşerona karşı mücadele bayrağı açan Greif işçileri o geceye davet edilmiyor.

Bu bilinçli bir tutumdu, buna tepkisiz kalamazdık. DİSK eğer

işçilerin bir mücadele mevzisi ise, bu gece bir kokteyl havasında değil, öncelikle mücadele bayrağını yükseltmiş işçilerle birlikte kutlanmalıydı. Bundan dolayı, hem etkinliğe katılmak, hem bu tutuma tepkimizi dile getirmek, hem de katılımcılara Greif Direnişi'ni anlatmak için kendi araçlarımızla Şişli'de yapılan etkinliğe katıldık.

Engin: Etkinlik öncesinde DİSK Tekstil Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı etkinliğe katılıp katılmayacağımızı sordu. İşçilerin katılma talebi olduğu söyledim. Katılmazsanız daha iyi olur, gerek yok gibi söylemleri oldu. Bu konuyu onunla tartışmanın gereksiz olduğunu düşündüğüm için sadece "İşgal komitesinin kararı var, katılım sağlanacak" dedim.

Benim Hayat TV'de bir programa katılmam gerekiyordu. Önce arkadaşlarla etkinlik salonuna gittim. Salona pankartımızı açarak, "İşgal, grev, direniş!" sloganıyla girdik. Sendika bürokratları dışında, işçi katılımcılar tarafından coşkuyla karşılandık. Salonda yer olmadığı için salonun diğer köşesine sıralandık ve programın devamını izlemeye başladık. Ben ayrıldıktan sonra DİH tarafından kürsü işgal edilmiş. Bunun üzerine sendika ağaları etkinliği bitirme kararı almışlar. Arkadaşlar da direnişimizi kürsüden duyurmak için sahneye çıkmışlar.

Orhan: Arkadaşlar salona girdikten sonra kürsüden söz istemişler fakat net bir cevap alamamışlar. Kararlılıklarını gördükleri için "size de söz vereceğiz" demişler ama ne zaman verileceğine dair bir şey söylememişler. Aslında niyetleri söz vermemek. Zaten davet edilmeden gitmişiz, bürokratların beti benzi atmış, biz de ısrarcı davranıyoruz... Arkadaşlar aksi halde kendi inisiyatifimizi kullanacağız demişler. Nihayet genel başkanın konuşmasının ardından söz vereceklerini söylemişler, arkadaşlarımız da kabul etmişler.

Kani Beko kürsüye çıktığında DİH üyeleri protesto etmeye başlamışlar. Gerilim yükselip programın sonlandırıldığı anonsu yapılınca, arkadaşlarımız da müdahil olmak zorunda kalmışlar.

Pankartla sahneye çıkmışlar. Sahnedeki sunucu Greif işçileri konuşma yapacak diyerek megafonu arkadaşlarımıza vermiş. Ama diğer görevliler megafonun sesini kapamışlar. Daha sonra da program bitirilmiş zaten.

Ama sonraki süreçte Kani Beko şunları söyleyebildi: Birincisi, Greif işçileri etkinliğe davet edilmiş. İkincisi, güya kendi konuşmasının ağırlığı Greif işgali olacakmış ama kürsü işgal edildiği için konuşamamış! Bunların hiçbirisi doğru değil.

- Fabrikada DİSK'in kuruluşunun 47. yılını kutladınız...

Orhan: Bize, işçilerin sendikalardan uzaklaşmasına yolaçmamak gerekir deniliyordu. Oysa biz DİSK'i sahipleniyorduk, çünkü o bizim bir mevzimizdi, kendi öz örgütlülüğümüzdü. Bundan dolayıdır ki, DİSK yöneticileri bizi davet etmediği, bize söz hakkı vermediği, bizi sahiplenmediği halde, biz DİSK'in 47. Kuruluş yıldönümünü geniş bir çağrı yaparak, bir program hazırlayarak işgal fabrikamızda kutladık. DİSK sokakta kurulmuştu, eylemlerle kurulmuştu, direnişlerle kurulmuştu, onun yıldönümü de işgal fabrikasında kutlanmalıydı. Biz bunun çağrısını DİSK yönetimine de yapmıştık ama onlar cevap vermediler. Dolayısıyla Greif işçileri olarak DİSK'i sahiplendiğimizi bu etkinlikle de herkese göstermiş olduk.

DİSK yönetiminden işgalin 10. gününde "zorunlu ziyaret"!

- DİSK yönetimi ancak işgalin 10. gününde, sizin yoğun çabalarınızın ardından fabrikaya geldi. Bu ziyareti anlatır mısınız?

Orhan: DİSK bürokratlarına neden gelmediklerini sorduğunuzda şöyle diyorlardı. Biz üçüncü gün bir toplantı yaptık ve gecenin ardından sizin fabrikaya ziyaret planladık, ancak sizin geceye gelmeniz ve pankart açmanız nedeniyle bu yapılamadı.

Yani tavır aldıklarını söylüyorlardı.

Düşününüz ki, DİSK yöneticilerinin hepsi İstanbul'da yaşıyor, üç gündür işgal eylemi sürüyor, bir saatlik yoldan gelme zahmetinde bulunmuyorlar. Dolayısıyla söyledikleri son derece samimiyetsiz. En son DİSK'e gittiğimizde, DİSK'in bu direnişi sahiplenmesi gerektiğini söylediğimizde, bize olumlu tek kelime dahi söylemediler. "Sizi sahiplenmesi gereken sizin sendikanız" dediler. "Peki o zaman DİSK niye var, görevi ne, sadece bir etiket mi, cevap istiyoruz" dedik. Hep bilinen geçiştirmelerle karşılaştık. Patron DİSK'in ağzından mesajlar atıyor, polis işçileri bu yönde provoke ediyor, bunları iletiyoruz, "bu tutumlara karşı bir açıklama yapın" diyoruz, bu ağalar sessizliklerini bozmuyorlar. Çünkü, sermayeye karşı açtığımız bu mücadele mevzisi bu bürokratların yüreklerini ağızlarına getirmişti.

Bu bürokratların keyfi bir tutumla direnişe sırt dönmeleri kabul edilemezdi. Bundan dolayı 60 kişilik bir grupla DİSK'e gittik, direnişi sahiplenmesini talep ettik. İhtiyaçlarımızı ve taleplerimizi ilettik. Bir fabrikaya eyleme giderken şu bilgiyi aldık. Taşeron patronları, bölüm şefleri, direniş kırıcılar DİSK'e giderek DİSK yönetimi ile görüşme yapmış. Eylemden fabrikaya dönerken, vazgeçip DİSK'e yöneldik ve yolda sözkonusu grupla karşılaştık. Taşeron patronlardan, şeflerden ve direniş kırıcılardan oluşan bu gruba DİSK'e neden gittiklerini sorduk. Onlar da "fabrikanın kapatılmaması için, bir anlaşma sağlanması için DİSK'le görüştük" dediler.

DİSK'e gittiğimizde, "bizim fabrikamıza gelmezken nasıl taşeron patronları, şefler ve grev kırıcılarla görüşürsünüz" diye sorduk. Onlar da "biz size geleceğiz ama siz sürekli buraya geliyorsunuz, bizim gelmemize gerek yok" dediler. Hatta Kani Beko Genel-İş Sendikası'nın aracını göstererek "Ankara'dan araç getirdik sizin için, gelecektik ama artık gelmemize gerek yok" dedi.

Biz bunu kabul etmedik ve fabrikaya gelmeye zorladık. Biz fabrikaya gitmezsek onlar buraya gelip işgal edecek diye düşün-

dükleri için bizi ziyarete geldiler. Çünkü biz onlara defalarca "ya fabrikaya gelip bu direnişi sahiplenirsiniz ya da biz kendi evimize geliriz" demiştik. Dolayısıyla bu "zorunlu bir ziyaret" oldu. 10 gün sonra fabrikaya geldiler.

DİSK yönetimine karşı işçilerin çok büyük bir tepkisi vardı. DİSK yöneticilerini yuhlamaktan protesto etmeye kadar birçok öneri getirildi. Komitede yapılan tartışmada biz, tepkimizi gösterebileceğimizi ama şu aşamada onları protesto edecek, yuhlayacak davranışlarda bulunmamamız gerektiğini, çünkü DİSK'in bu bahanelere sığınarak direnişi sahiplenme görevinden kaçacağını, asıl meselenin DİSK'in direnişi zorla da olsa sahiplenmesini sağlamak olduğunu söyledik.

DİSK yönetimi zaten önyargıyla geldi fabrikaya. DİSK heyetindekiler "İnadına sendika, inadına DİSK!" gibi sloganlar attılar fakat işçiler onların sloganlarına katılmadılar, konuşma yapan hiçbir DİSK yöneticisini alkışlamadılar. Bahçede yapılan açıklamalardan sonra yemekhanede DİSK heyetiyle bir görüşme yaptık. DİSK'in yapması gerekenleri bir kez daha ifade ettik, görevlerini hatırlattık. Bolca söz vererek, vaatte bulunarak fabrikadan ayrıldılar. Ama bu ziyaret dışında 60 gün boyunca uğramadılar.

İşçiler bürokratlara karşı çok daha sert bir tutum almak istiyorlardı

Engin: Direnişin başladığı ilk günden DİSK'in fabrikayı ziyaret ettiği 10. güne kadar defalarca DİSK yönetimiyle görüştük. DİSK'e giderek, Greif'teki işgali, nedenini, işçilerin kararlılığını, taleplerini defalarca anlattık. Arzu Çerkezoğlu, Kani Beko, Celal Ovat ile defalarca telefonla görüştük. Ama onları bir türlü fabrikaya gelmeye ve bu mücadeleyi sahiplenmeye ikna edemedik. Neticede zorunlu olarak 10. günde fabrikayı ziyaret etmiş oldular. 10 gündür süren direnişe DİSK'in sahip çıkmaması, DİSK Tekstil'in direnişe zarar veren tutumlarına müdahale etmemesi-

ne karşı işçilerin tepkileri vardı. Ama bu tepkileri belli ölçülerde yansıtma; bürokratları alkışlamama, sloganlarına eşlik etmeme ve onlardan önce bizim taleplerimizin olduğu açıklamayı okuma kararı almıştık.

İşçi arkadaşlar çok daha sert tutumlar almak istiyorlardı, bu kadarına zor ikna ettik. Bu kadarı bile bürokratları şok etti. Ne yaptığını bilen, kararlı bir tutum sergileyen, sınıf kini ve öfkesi her halinden belli olan işçilerin karşısındaydılar. Kalabalık bir heyetle geldiler. Diğer direnişlerdeki gibi bir gövde gösterisi yapmak istediler. Yaptıkları konuşmalarda ve fabrika ziyaretinden sonra onlarla yaptığımız toplantıda çeşitli vaatlerde bulundular. Fakat verdikleri sözlerin hiçbirini tutmadılar, hiçbir somut adımı atmadılar.

Bizim somut taleplerimiz; DİSK Tekstil'in direnişimiz karşısındaki gerici tutumlarına son vermesi için DİSK'in üzerine düşeni yapması, DİSK Tekstil'in örgütlü olduğu Ünsa'da da grev kararı alınması, uluslararası desteğin örgütlenmesi için gerekli adımların atılması, Greif'in diğer fabrikaları önünde yaptığımız eylemlere DİSK olarak katılım sağlanmasıydı. Ama hiçbir sözlerini yerine getirmediler.

- Sürekli olarak DİSK'e direnişi sahiplenme çağrısı yaptınız. DİSK'in yanıtı ne oldu?

Engin: DİSK yöneticileri sürekli söylemlerini değiştiriyorlardı. Bir gün haklı olduğumuzu, taleplerimizi yerine getireceklerini söylüyorlardı. Başka bir gün, sendikanıza sorun, biz bu soruna müdahale edemeyiz diyorlardı. Biz sürekli olarak direnişi sahiplenmeleri gerektiğini belirtiyorduk. DİSK Tekstil'in direnişimize karşı açık ihaneti ortadaydı, bu duruma müdahale etmelerini istiyorduk. Fakat sessiz kalıyorlardı. Biz verilen sözlerin yerine getirilmesi için çok çaba sarf ettik fakat sonuç alamadık. Bürokrat takımının ayak oyunları arttığı için, buna karşı *"DİSK göreve, Ünsa greve!"* başlığıyla, somut taleplerimizin yeraldığı bir imza

kampanyası başlattık.

- Fabrika yönetiminin direnişi kırmak için kullandığı yöntemlerden biri de işçilere sık sık atılan mesajlardı. Bu mesajlarda DİSK Tekstil'in Greif yönetiminin yanında olduğunu söyleyen ifadeler yer alıyordu. İşçilerin ve DİSK Tekstil'in bunlara tepkisi ne oldu?

Orhan: Patron temsilcileri bu mesajları direnişin ilk gününden itibaren atmaya başladılar. Bu mesajlarda DİSK'in, DİSK Tekstil'in, Rıdvan Budak'ın isimlerini kullanıyorlardı. Onlar da bizim gibi düşünüyor, işi siz yokuşa sürüyorsunuz, sendikanızı ve bizi dinleyin demeye getiriyorlardı. Bu mesajlar işçilerde az da olsa kafa karışıklığı yaratıyordu. Rıdvan Budak ve DİSK Tekstil açıktan patronun yanındaydılar. 60 günlük işgal süresince sermayeye olan sadakatlerini defalarca kanıtladılar. Bu mesajlara karşı tepki sadece söylemdeydi. Biz toplu bir şekilde gittiğimizde, "haberimiz yok, doğru bulmuyoruz, kınıyoruz" demek zorunda kalıyorlardı. Mesajların kendilerinden habersiz atıldığına dair açıklama yayınlamalarını istedik fakat yayınlamadılar. Böylece, patronun direnişi kırmak için attığı mesajlarda isimlerinin geçmesinden rahatsız olmadıklarını göstermiş oldular.

Engin: Benim sendikada bulunduğum bir gün gelen mesajda, Rıdvan Budak'ın adı da kullanılarak, eylemin yasadışı olduğu belirtiliyordu. Bu mesajı Muzaffer Subaşı'na gösterip ne anlama geldiğini sorduğumda sözde tepki gösterdi. Fakat işgalimize karşı Greif yönetiminin attığı mesajlardan daha ağır açıklamaları sendikanın sitesine koymaktan geri durmadılar. Ben Subaşı'na gösterdiği tepkinin samimi olmadığını söyledim. "Siz böyle açıklamalar yaptığınız müddetçe Greif yönetiminin attığı mesajlarda isminizin kullanılması şaşırtıcı değil" dedim.

Operasyon patron, sendika ve devlet işbirliği ile hazırlandı

- Siz polis operasyonu ile gözaltına alındığınızda, Greif patronu ile toplu sözleşme imzalanmış...

Orhan: Sözleşme aynı gün değil birkaç gün önce imzalanmış. Sözleşmenin imzalanması da operasyon hazırlığı aslında. Savcının işgalimize karşı gerçekleştirilen operasyon için dayanak gösterdiği en önemli belge, sendikanın işgalimizin yasadışı olduğuna dair mahkemeye sunduğu belgeydi. Yanı sıra sözleşmenin imzalanması, operasyonda kısa bir süre önce sendika ve ihanetçi işçiler aracılığıyla korkutulan işçilerin polis karakoluna götürülerek zorla belge imzalatılması vb. Patron, sendika ve devlet işbirliği ile operasyonunun hazırlandığının göstergeleriydi bunlar.

Polis saldırısından kısa bir süre önce sözleşmenin imzalanabileceği gündeme gelmişti. DİSK yöneticileri de bunu ifade ediyorlardı. Arabulucu aşaması tamamlanmıştı. Dudullu işbaşı yapmıştı. Orada bir anlaşma yapılmıştı ama nasıl bir anlaşma olduğunu işçiler bilmiyordu. Biz inisiyatifi tek başına DİSK'in avukatlarına bırakmak istemedik. ÇHD'li avukat arkadaşlarla DİSK'in avukatları bir toplantı yaptılar. Bizim ÇHD'li avukatlarla ilettiğimiz talepler arasında, toplu işgalden kaynaklı, hiçbir işçiye dava vb. açmayacaklarına dair bir protokol vardı. Eğer gerçekten fabrika bir daha üretim yapmamak üzere kapatılacaksa, bütün işçilerin hakları eksiksiz verilmelidir. Eğer kapatma durumu yoksa, işgalin başından beri "kırmızı çizgi" olarak ifade ettiğimiz taleplerimizin karşılandığı bir sözleşme imzalanmalıdır. Bunlar DİSK genel merkezinde ÇHD'li avukatların, DİSK'in avukatlarının, Kani Beko ve diğer DİSK yöneticilerinin olduğu toplantıda konuşuldu.

DİSK Genel Başkanı, bu konuda bizim haklı olduğumuzu, çünkü fabrikada devam eden direnişin ancak bir protokolle bütün hakların garantiye alınmasıyla bitirilebileceğini söyledi. Bunu Rıdvan Budak ve sendika yönetimi ile görüşeceğini, toplu sözleş-

menin protokolle birlikte imzalanacağını, eğer işveren protokolü kabul etmiyorsa toplu sözleşmenin imzalanmayacağını, grev kararı alınacağını, bu grev kararına Ünsa'nın da dahil edileceğini, protokolün kesin olarak imzalatılacağını söyledi. Bir kez daha işçilerin iradesini yansıtmayan hiçbir toplu sözleşmenin imzalanmasına izin vermeyeceklerini ifade etti.

Ancak sonradan öğrendik ki, o toplantı yapılırken, toplu sözleşme Rıdvan Budak tarafından imzalanmış. Tekstil Sendikası'nın imzaladığı sözleşmeden Kani Beko'nun da haberi varmış. Bizimle ve ÇHD'li avukat arkadaşlarla yaptıkları görüşmeler oyalama amaçlıymış. DİSK yönetimiyle yaptığımız ilk görüşmelerde, Greif yönetiminin fabrikayı kapatacağını söylediğini ama bunun gerçek olmadığını, onun için toplu sözleşmeyi imzalamak için ellerinden geleni yapacaklarını söylüyorlardı. Bizden gizli olarak sözleşmenin imzalanmasından sonra oyalama amacıyla yaptıkları son görüşmelerde ise, fabrikanın kapandığından, artık hiçbir şey yapılamayacağından vb. bahsediyorlardı. Sözleşmeyi imzalamışlar ve umutlarımızı kırmak için böyle davranıyorlarmış.

Kısacası DİSK yönetimi, DİSK Tekstil yönetimi ve DİSK avukatları tam bir ihanet şebekesi gibi çalışarak, bizi bir kez daha sırtımızdan vurdular. Bu ihanetleriyle işverenin ve devletin elini daha da güçlendirmiş oldular. Greif'e saldırının temel dayanağı bunlar oldu.

İmzaladıkları protokol ile operasyona zemin hazırladılar

- Polis saldırısından önce size DİSK yönetimi tarafından bir protokol sunuldu. Nedir bu protokol?

Orhan: DİSK yönetimi son günlerde bize sürekli olarak "fabrikanın kapatıldığını, artık hiçbir şeyin yapılamayacağını" söylüyordu. Tazminat vb. haklarımızı garanti altına almak için bir pro-

tokol yapılmasını öneriyorlardı. Resmi toplu sözleşme süreci de bitmişti. Biz de, "eğer fabrika kalıcı olarak kapanmışsa ve bunu kanıtlarlarsa, haklarımızı teminat altına alacağımız bir protokol yapabiliriz" dedik. Ama şartımız fabrikanın tamamen kapatıldığını kanıtlamalarıydı. Bunun üzerine DİSK Hukuk Dairesi Müdürü ve Tekstil Sendikası avukatları birlikte bir protokol hazırlamışlar. Bu protokolden bizim haberimiz yoktu. Sonra bu protokol bizim avukatlarımıza da verildi. Avukatlarımız bize protokolü getirince toplandık, fabrika komitemizde değerlendirdik ve kesinlikle kabul etmedik. Protokolün temel içeriği şöyleydi: Bütün işçiler direnişi bırakacak, fabrikayı terk edecek, bağımsız bir denetleyici kurul gelecek, fabrikada zarar ziyan tespiti yapacak. Eğer işveren zarar olmadığına kanaat getirirse, işçilerin tazminatını ödemeyi kabul edecek.

Bizim kabul etmememize rağmen, DİSK Tekstil yönetimi adına Rıdvan Budak, DİSK adına DİSK Genel Başkan Yardımcısı Muzaffer Subaşı tarafından bu protokol imzalanmış.

Biz onların sunduğu protokolü kabul etmemiş, kendi avukatlarımızla yeni bir protokol hazırlamıştık ve DİSK Hukuk Dairesi Müdürlüğü'ne vermiştik. Onların sunduğu protokolü reddetmemize rağmen, bizden gizli olarak DİSK Hukuk Bürosu Müdürü, DİSK Genel Başkanı, Tekstil Sendikası genel başkanı tarafından o protokol imzalandı. Bu protokol patron temsilcileri tarafından bize karşı mahkemeye sunuldu. Mahkemede şöyle bir ifade verildi: Sendika, federasyon, işveren bu protokolle anlaştılar, hepsinin imzası var ancak fabrikadaki radikal eylemci işçi grubu bu protokole rağmen fabrikayı terk etmiyorlar. Dolayısıyla fabrikaya dönük polis operasyonunu meşrulaştıran bir protokol oldu bu. Bu protokolun imzalanmasının ardından operasyon gerçekleşti.

Direnişi kırma oyunları birbirini izledi

- Sendika ve işverenin defalarca direnişi kırmak için kirli

oyunları ve saldırıları oldu. Bunlardan bahseder misiniz?

Orhan: Patron temsilcileri direnişin ilk gününden itibaren, "içerde teröristler var", şu siyasi gruptan, bu siyasi gruptan insanlar var, bunlar insanları kandırıyor vb. söylemlerle karalama faaliyeti yürüttüler. Ancak biz örgütlenme süreci boyunca bu tür saldırılarla karşılaşacağımızı konuştuğumuz için, işçiler bu tür kara propagandalara itibar etmediler. Ama sendika yönetimi ve patron temsilcileri boş durmadılar. Fabrikada, daha önce örgütlenme sürecine katmaya çalıştığımız, politik olarak bildiğimiz bir insan üzerinden ikinci-üçüncü gününde direnişi kırma girişiminde bulundular. Bununla amaçlanan, işçilerin geri bilincine hitap ederek korku yaymak, bu sayede taleplerimizi aşağıya çekerek gerici bir taraflaşma yaratmaktı. Bunu başarabilselerdi, bir grup işçiyle fabrikayı terk edecekler, böylece işgal iradesine büyük bir darbe vurmuş olacaklardı. Tabana dayalı güçlü örgütlülüğümüz sayesinde bu oyun boşa çıkarıldı. Bu durumu açığa çıkaran arkadaşlar, bu şahsın Rıdvan Budak aracılığıyla işveren temsilcileriyle defalarca görüşme yaptığını ifade ettiler. Bu şahıs kendi telefonu ile bazı işçileri Rıdvan Budak ve Grief temsilcileriyle de görüştürmüş. Dahası, direnişe öncülük eden işçilerin siyasi kimliklerini kullanarak "onlar şu grubun adamı, onlar başımızı belaya sokarlar" vb. ifadeler kullanmış. Bu kişi, açığa çıkarılarak sorgulanmasının ardından fabrikadan atıldı. Ama sendika ve patron temsilcileri benzer gericilikleri başka işçiler üzerinden sürdürdüler.

- Tavır aldığınız kişi politik bağları olan bir işçiydi, değil mi? Bu süreci biraz açar mısınız?

Orhan: Fabrikada çalışan eski bir işçiydi. Biz fabrikaya girdiğimizde bu kişinin politik bir çevrenin insanı olduğunu öğrendik. Fabrikada örgütlenme çalışması başlattığımızda çağrı yaptık, "birlikte bu çalışmayı yürütelim" dedik. Ama bu insan kendi bulunduğu konumdan, borçlarından vb. nedenlerden dolayı çalış-

maya katılmayacağını söyledi. Yetki gelene kadar da uzak durdu. Yetki geldikten sonra kendisi gelip katılmak istediğini söyledi. Bunu söyledikten sonra, sendikada çalışan ve aynı siyasi çevreden olan "sendika uzmanı" Eren Korkmaz ile bağı olduğunu, buna göre hareket ettiğini öğrendik. Başka hesaplar peşinde olduğu anlaşılmıştı. Bu sahış direniş öncesi süreçte olsun sonrası süreçte olsun, o bağları üzerinden hem Rıdvan Budak'la hem işverenle görüşüp, fabrikadaki örgütlülüğe önderlik eden ekibi tasfiye ederek sendikal bürokrasinin denetimini sağlamak doğrultusunda hareket etti. Bu tutumları direniş sonrası daha belirgin bir hal aldı. İşgale ve örgütlülüğe karşı yıkıcı çalışmaları açığa çıkarıldıktan sonra, bu şahıs fabrika komitesi tarafından sorgulandı. Yaptığı her şeyi kabul etti ve fabrika komitesinin kararıyla fabrikadan kovuldu.

DİSK yönetimi ihanetin bir parçası oldu

- Direnişi kırmak için devreye sokulan ihanet sözleşmesi ve DİSK'in tutumu üzerine ne söylemek istersiniz?

Orhan: İhanet karşısında tavrını açık ve net şekilde ortaya koymasını talep ettik. Ancak DİSK yönetimi bunu kabul etmedi. Bir yazılı açıklama yapamayacaklarını, toplu sözleşmenin fotokopisinin imzalanmasını doğru bulmadıklarını ama artık yapacak bir şey olmadığını söyledi. Bu da DİSK yönetimi ile DİSK Tekstil yönetiminin bu oyunu birlikte oynadığının göstergesi idi. Bunun üzerine direniş komitesi olarak, bizi arkadan hançerleyenin sadece DİSK Tekstil değil DİSK yönetimi olduğuna da karar verdik. Bu yüzden direnişimizi DİSK Genel Merkezi'ne taşıma, yüz işçinin hakları garanti altına alınana kadar direnişi orada sürdürme kararı aldık.

Fabrika önünden topluca DİSK binasına giderek yönetimle bir toplantı yaptık. Ortaya çıkan sonucun sorumlusunun DİSK Tekstil ile birlikte DİSK olduğunu, direnişçilerin hakları garanti

altına alınana kadar DİSK Genel Merkez binasında kalınacağını ve mücadelenin artık bu zeminde yürütüleceğini belirttik. Bu mücadelenin hem polis operasyonuyla gözaltına alınan işçilerin tazminatlarının ve diğer yasal haklarının garanti altına alınması için verilen bir mücadele, hem de sendikal ihanetin hesabını sorma mücadelesi olduğu vurgulandı.

Engin: İşgalin başından itibaren DİSK görev ve sorumluluklarını yerine getirmedi. Taşeron köleliğine karşı mücadele ettiğini söyleyen, "diren işçi" kampanyası yürüten DİSK, taşeron köleliğine yönelen böyle militan bir direnişi sahiplenmemiş, DİSK Tekstil'in açık ihanetine sessiz kalmış, sürekli vaatlerde bulunup hiçbir şey yapmamış, söylemlerinin arkasında durmamış, en son polis operasyonunda işçileri yalnız bırakmıştı. Saldırı sonrası fabrika önünde devam eden direnişe polisin saldırısı karşısındaki sessiz kalmaları, işçilerin ihtiyaçlarını (gıda, soğuktan korunmak için gerekli malzeme vb.) karşılama konusunda hiçbir girişimde bulunmamaları, tüm bunlar DİSK Tekstil ve DİSK'in bürokratlarının kimin yanında saf tuttuklarını en açık biçimde göstermiştir. İşçiler toplusözleşme ihanetiyle karşı karşıya kaldılar. DİSK de imzalanan ihanet sözleşmesinde taraf oldu, bu ihanetin altına imza attı. DİSK hakları güvence altına alacak protokolün birlikte imzalanacağını söylemesine rağmen bu protokolün de arkasında durmadı.

Tüm bunlar DİSK'in de Tekstil Sendikası'yla birlikte hareket ettiğini gösteriyordu. İşçi arkadaşlarımızla yaptığımız değerlendirme sonucu, direnişin bu noktaya gelmesinde sorumluluğu olan DİSK yönetiminden de hesap sormak için direnişimizi DİSK Genel Merkezi'nde sürdürme kararı aldık.

DİSK yönetiminin utanç verici tutumu

- DİSK'te kalınan süreç, saldırı ve dayanışma... Bu süreci anlatabilir misin?

Orhan: DİSK'e geçişimizin nedeni, az önce de ifade ettiğimiz gibi, DİSK'in de yapması gerekenleri yapmamasıydı. Oraya gittiğimizde DİSK yöneticilerine neden direnişi DİSK'e taşıdığımızı anlattık. Özellikle de, ya DİSK Tekstil Sendikası'nın ihanetine tutum almayarak ihaneti sahiplendiğini göstermesini ya da tutum alarak bir açıklama yapmasını ve onu teşhir etmesini istedik. Bu talep ve söylemlerimiz karşısında DİSK yönetimi sessiz kaldı. Böylece DİSK Tekstil yönetiminin tarafında olduğunu göstermiş oldu.

İlk günlerde bizim direnişi DİSK'e taşımamızı iyi karşıladılar. Çünkü sürekli olarak fabrikanın önüne gelmeleri konusunda baskısı yapıyorduk. Bu da onları çok zorluyordu. Dolayısıyla, "gelip bir iki gün kalırlar, sonra giderler" diye düşünmüşlerdi. Ama oraya gittikten sonra, hem patron hem de sendikal bürokrasiye karşı mücadelemizi sürdürmemiz karşısında rahatsızlıklar başladı. Başlangıçtaki "yüz kişi de olsanız gelin burada kalın, burası işçilerin evidir" söylemleri giderek değişti. Süreç ilerledikçe huzursuzluk yaratmaya ve sorun çıkarmaya başladılar. Mutfaktan tuvaletlerin kullanılmasına kadar...

Nedeni belliydi. Çünkü direnişin DİSK'e taşınması ve nöbetin başlaması bütün dikkatleri oraya çekmişti. Özellikle DİSK yönetiminde olan sözde ilerici sendikacılar bu durumu anlatamaz duruma gelmişlerdi. Forumların gelip Greif işçilerini sahiplenmesi ve sendikaların almış olduğu tutumu Greif işçilerinden öğrenmesi onları iyice rahatsız ediyordu. Dolayısıyla, başlangıçtaki tutumun aksine bizi oradan çıkarmaya dönük girişimler başladı.

Bu arada, fabrikada direniş devam ederken fabrikaya gelen değişik sol çevrelerin ve sendikaların tutumu da, direnişi sendikaya taşımamızdan sonra değişti. İşgal sürecinde sendikal bürokrasinin ihaneti karşısında bizlerin yanında tavır aldıklarını söyleyenler, bu mücadelenin DİSK'e taşınması ile beraber bizden uzak durmaya başladılar. Öyle ki, DİSK binasına geldikleri halde bizim yanımıza uğramaktan kaçınır olmuşlardı. Bunun gerisinde

DİSK ile kurdukları ilişkiler/bağlar vardı, bunu da bir biçimde ifade ediyorlardı. ÖDP il yöneticisinin "Biz dayanışma platformlarında yer aldık ama direniş DİSK'e gelince çekilme kararı aldık" demesi ama gerekçesini açıklayamaması, bunun ifadesi idi. Bu da DİSK yöneticilerinin bize saldırısını kolaylaştıran etkenlerden biri oldu.

1 Mayıs öncesinde bize, bir karar aldıklarını, 1 Mayıs hazırlığı ve güvenliği nedeniyle binadan ayrılmamız ve 1 Mayıs'tan sonra gelmemiz gerektiğini, ya da başka bir yer tutup oraya gidebileceğimizi söylediler. Amaçları bizi DİSK binasından tümüyle çıkarmaktı. Daha sonra yaklaşık 70-80 kişinin katıldığı bir toplantı yaptılar. Özellikle gerici temsilcilerin ve şube yöneticilerin çağrıldığı bir toplantıydı bu. Kani Beko ve Arzu Çerkezoğlu şehir dışına çıkıp, bütün sorumluluğu Gıda-İş Genel Başkanı Celal Ovat'a vermişlerdi. Bu toplantıda alınan ortak karar, Greif işçilerinin DİSK binasından çıkarılmasıydı. Biz bu kararı kabul etmediğimizi, eğer burada 1 Mayıs çalışması yapılacaksa, Greif işçilerinin de DİSK'le beraber bu çalışmayı yürütebileceğini, zaten bizim de bir çalışmamız olduğunu ve her türlü çalışmaya katkı verebileceğimizi söyledik. Eğer güvenlik sıkıntısı varsa, 60 gün boyunca fabrikamızı korumamızdan edindiğimiz deneyimle DİSK'i de koruyabileceğimizi ya da güvenlik önlemlerine katkı sunup yer alabileceğimizi söyledik. Bununla beraber, DİSK'in işçilerin mevzisi olduğunu, hiç kimsenin buradan işçileri keyfi olarak çıkaramayacağını vurguladık.

Toplantıya gelen insanlara bizim bunu anlatmamız istendi ve biz de toplantıya katıldık. Neden DİSK'te bulunduğumuzu ve boşaltma talebini neden kabul etmediğimizi anlattık. Ancak bizim anlattıklarımızı anlama niyetinde insanlar olmadıklarını gördük. Önceden örgütlenip planlanmış bir toplantıydı bu. Bize sözlü saldırının yan sıra fiziki saldırı girişimi de oldu. "Sopalarla atarız", "çıkmadığınız takdirde kafalarınızı kırarız" gibi söylemlere başvurabildiler. Bunun üzerine toplantıyı terk ettik. Bulunduğumuz

odada kendi güvenliğimizi alarak, tüm dostlarımıza bize dönük bir saldırı girişimi olduğunu söyleyip çağrı yaptık. Özellikle Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan dostlarımız bizi yalnız bırakmadılar. İşçilerin akrabaları ve çevresi, diğer direnişçi işçiler, özellikle Kazova'dan işçiler geldiler. Orada toplanan güruhun "sopalarla atarız" tehdidine karşı savunmaya geçtik. Tabii bu kararlığımız karşısında saldırı girişiminde bulunamadılar ama eşyalarımızı alıp dışarı attılar. O toplantıya çağrılanların birçoğunun şubelerden bilinçli olarak seçilmiş gerici MHP'li temsilciler olduğunu oraya gelen kimi sendika yöneticileri söylediler. Biz kararlı tutumumuzla bu salıdırıyı boşa çıkarttık ve DİSK'teki direnişimizi sürdürdük. 1 Mayıs günü ise, onların "güvenlik" diye bir sorunlarının olmadığını, bunun bizi oradan çıkarmak için öne sürülen bir bahane olduğunu tüm açıklığıyla gördük.

- 1 Mayıs günü neler yaşadınız?

Orhan: DİSK yönetiminin Greif işçilerinden "1 Mayıs çalışması ve 1 Mayıs'ta DİSK'in güvenliği" nedeniyle DİSK'i boşaltmasını talep etmesinin gerçek nedeni 1 Mayıs günü ortaya çıktı. Çünkü I Mayıs'ta saat 12.00 sıralarında yürüyüş koluna saldırının ardından DİSK'e gelinmesi ve polisin DİSK yönetimine, polise taş atanların ve saldıranların DİSK'e gidiyor bahanesiyle DİSK'i boşaltmalarını talep etmesi üzerine, DİSK yönetimi saat 12.00'de binanın boşaltılmasını istedi.

DİSK'te bulunan bütün eylemciler buna karşı çıkınca, DİSK yöneticileri önlüklerini de çıkartarak DİSK binasını terk ettiler. DİSK binasına gece de saldırı olasılığı yüksekti. Saat 12.00'den sonra tek bir DİSK yöneticisi ve çalışanı sendikada kalmayarak, sendikayı koruma anlayışlarının ne olduğunu ortaya koydular.

Amaçları elbette sendikanın güvenliği ya da 1 Mayıs çalışması değil, Greif işçilerinin sendikal bürokrasiye karşı verdiği mücadeleden duydukları rahatsızlıktı. Çünkü Greif işçilerinin sendikal bürokrasiye karşı söylediği her söz onların da hanesine

yazılıyordu. Çünkü onlar da o ihanetin bir parçası olmuşlardır. Bunu da en son DİSK Başkanlar Kurulu açıklamasında DİSK Tekstil'i sahiplenerek itiraf etmişlerdir. Nitekim DİSK Tekstil'in yapmış olduğu başkanlar kurulu açıklamasında DİSK'e teşekkür edilerek, "süreç boyunca yanımızda olduğundan dolayı DİSK Konfederasyonu'na teşekkür ediyoruz" denilmiştir.

Ne kadar farklı bir sendikal anlayışın temsilcileri olduklarını iddia etseler de, DİSK yönetiminin Tekstil yönetiminden esasa ilişkin bir farkı olmadığı bu süreçte tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır.

Engin: Direnişi DİSK'e taşıdığımız gün, DİSK'in yönetimiyle, genel başkan, genel sekreter ve diğer sendika yöneticileriyle uzun bir görüşme yapıldı. Bu süreçte yaşananlar, DİSK'in yapması gerekenleri yapmamasından kaynaklı işçilerin rahatsızlıkları ortaya konuldu.

Polis operasyonuyla fabrikadan çıkartılmıştık ama işçilerin tazminat hakları söz konusuydu. Bu işçilerin DİSK'e bağlı bir sendikanın üyesi olduklarını, DİSK'in de onlara karşı görev ve sorumlulukları olduğunu vurguladık. Ama işgal sürecinde sergilenen duyarsızlık ve sorumsuzluk sürdürüldü. Dahası, "DİSK işçilerin evidir" söylemlerine rağmen düşmanca tavırlarla karşılaştık. İşçilerin hiçbir ihtiyaçları karşılanmadı. Biz kendilerine sürecin hala devam ettiğini, bu konuda ne yapacaklarını sorduğumuzda, onlar bize buradan ne zaman çıkacağımızı sordular. "Bizim için artık bu süreç bitmiştir. Bu sizin üye olduğunuz Tekstil Sendikası'yla aranızdaki bir sorundur. Bizim yapacak bir şeyimiz yok" cevaplarıyla karşılaştık. Biz, bunu kabul etmediğimizi, neticede bir protokol imzalandığını, o protokolde DİSK'in sorumluluk üstlendiğini, fakat bunun ötesinde DİSK'in kendi üyelerine sahip çıkması gerektiğini söyledik. Ama orada beklediğimiz süreç boyunca bu tutumlarını sürdürdüler. Ve 1 Mayıs'ın yaklaşmasıyla birlikte, "güvenlik" gerekçesiyle işçilerin DİSK'ten çıkmasını talep ettiler. Bunu reddedince, bizi DİSK'ten zorla çı-

kartmaya kalktılar. Bizim beklediğimiz yer olan toplantı salonundan eşyalarımızı çıkartarak dışarıya atmaya kalktılar. Biz buna müdahale ettik. Saldırı girişimini destek için gelen dostlarımızla birlikte geri püskürttük.

- DİSK sürecinde sendikal bürokrasiye karşı mücadelenizi açabilir misiniz?

Engin: Greif işçileri tüm olumsuz koşullara rağmen fiili-meşru militan mücadelelerini kendi özgüçlerine dayanarak sürdürdüler. Bu mücadelede önlerine çıkan en büyük barikat sendikal ihanet oldu. Direnişi DİSK'e taşıdığımızda, sendikal ihanetten hesap sormak gerektiğini değerlendirdik ve ihanetin hesabını sormak için çalışma başlattık.

Üzerinde Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın resimlerinin bulunduğu iki büyük pankart hazırladık. DİSK Tekstil Sendikası'na giderek basın açıklaması yapmak istedik, ancak sendikanın yine kapatılmış olduğunu gördük. Sendika yöneticileri sendikaya gelmiyorlardı. Burada basın açıklaması yaparak, Greif işçilerine ihanet eden sendika bürokratlarından hesap soracağımızı ilan ettik. Ardından Kadıköy İskelesi'ne giderken vapurda pankartımızı açtık ve Kadıköy İskelesi'nde bir basın açıklaması yaparak sendika bürokrasisini teşhir ettik. Yanı sıra sendikal ihanete karşı kampanya yürüttük, imza masaları kurduk. DİSK'in binasına pankartlarımızı asarak, ihaneti teşhir ettik, vb...

- 1 Mayıs öncesinde direnişçi işçilerle birlikte bir platform oluşturdunuz. O süreci anlatır mısınız?

Engin: Sendikada direnişi sürdürürken 1 Mayıs yaklaşıyordu. Direnişte olan işçilerle bir platformda bir araya gelerek 1 Mayıs'ı güçlü bir şekilde kutlamak istiyorduk. Direnişteki arkadaşlarla görüşmelere başladık ve bir platform oluşturduk. Bunların içerisinde Kazova, Karşı gazetesi, Feniş, Kumport işçileri ve Greif işçileri olarak bizler vardık.

1 Mayıs'a nasıl hazırlanacağımızı ve katılacağımızı değerlendirdik. Greif işçileri olarak kendi direnişimizi 1 Mayıs'a güçlü bir şekilde taşımak üzere 1 Mayıs sürecine de hazırlandık. 1 Mayıs'a hazırlanırken sendika bürokratlarının bizi sendikadan çıkarma girişimleriyle yüzyüze kaldık ve bu saldırıya karşı tok bir cevap verdik.

Orhan: 1 Mayıs ön hazırlığının en anlamlı yanı bu platformun oluşturulmasıydı. Platformda fiili-meşru mücadele yolu izleyen ve birçoğu işgal ve direnişte olan fabrikalar yer alıyordu. Platformun oluşumuna Greif işçileri öncülük etmişti. Platformun amacı 1 Mayıs'a güçlü bir şekilde hazırlanarak sendikal bürokrasinin denetimi dışında bir 1 Mayıs kutlamanın yanı sıra sendikal bürokrasiye karşı ortak mücadele yürütmekti.

Platformun çağrısını çeşitli etkinliklerle, toplantılarla, basın açıklamalarıyla yaydık. Platform, 1 Mayıs günü Şişli Camii'nden Taksim'e yürüneceğini açıkladı. Hazırlıklar buna göre yapıldı. 1 Mayıs öncesinde tüm işçilere DİSK'te toplanarak bu yürüyüşü gerçekleştirme çağrısı yapıldı.1 Mayıs'a, platform bileşeni direnişçi işçilerin ortak pankartıyla katıldık. DİSK'in önünden yürüyüşe başladık ve 1 Mayıs akşamına kadar barikatlarda Taksim'i hep birlikte zorladık. Çünkü Taksim'de 1 Mayıs bizim için çok anlamlıydı. Sermayenin yasakçı tutumuna karşı onu aşma iradesi göstermesi gerekenler, öncelikle sermayenin yasalarını bir tarafa atıp direnişe geçen işçiler olmalıydı. Biz de gün boyunca Taksim mücadelesinde yerimizi aldık.

Dayanışma platformları

- İşgal sürecinde İstanbul'da ve çeşitli illerde kurulan dayanışma platformlarına ilişkin ne söyleyeceksiniz?

Orhan: Direniş sürecinde İstanbul'un birçok bölgesinde ve Türkiye'nin birçok ilinde Greif işçileriyle dayanışma platformları kuruldu. Genellikle BDSP'nin öncülüğünde çeşitli siyasi

çevrelerin oluşturduğu platformlardı bunlar. Ayrıca, seçim öncesinde İstanbul'da birçok bölgede Greif işçileriyle dayanışma büroları açıldı. Hem Greif işgalini bulundukları havzalardaki işçi ve emekçilere anlattılar, hem de direnişle dayanışmak amacıyla maddi katkı örgütlediler. Sendikanın ve DİSK'in hiçbir maddi katkı sunmadığı koşullarda, yüzlerce işçinin 60 günlük direniş sürecindeki ihtiyaçları, yurtdışından sunulan katkıların yanı sıra bu platformların düzenlediği etkinlikler, çalışmalar ve dayanışma kampanyalarıyla karşılandı. Bu platformlar aynı zamanda birçok ilde etkinlikler düzenleyerek Greif Direnişi'ni emekçilere taşıdılar. İzmir ve Ankara'da, İstanbul'un birçok bölgesinde gerçekleştirilen bu etkinliklere bizler de katıldık, taşeron köleliğini ve fiili meşru mücadelenin haklılığını anlattık.

Daha önce de vurgulamıştık. Gezi süreciyle birlikte oluşturulan forumlar da oldukça anlamlı bir destek sundular. Düzenledikleri etkinlikler, çalışmalar, oluşturdukları komisyonlarla Greif Direnişi'nin geniş kamuoyuna duyurulmasına ve sahiplenilmesine önemli bir katkıları oldu.

Engin: Örgütlenen dayanışmanın, direnişin sahiplenilmesi için harcanan çabanın direnişçi işçiler üzerinde son derece olumlu bir etkisi oldu. Hem kurulan platformlar üzerinden hem de bağımsız olarak gerçekleşen fabrika ziyaretleri işçilere büyük bir moral güç verdi.

Fiili-meşru mücadelenin çok değişik kesimler tarafından sahiplenilmesi, platformların direnişe desteği örgütlemek için yapmış oldukları etkinlikler, eylemler ve basın açıklamaları direnişi güçlendiren bir rol oynadı. Bu platformların fabrika ziyaretleri, fabrikada gerçekleşen etkinliklere güçlü katılımları da büyük bir moral dayanak oldu.

- Yurtdışında "İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu" (BİR-KAR) hem anlamlı bir maddi desteği örgütleyerek, hem de direnişin sesini değişik ülkelerdeki işçi ve emekçilere

taşıyarak, örnek bir dayanışma pratiği sergiledi. Bu konuda neler söyleyeceksiniz?

Engin: BİR-KAR, 60 günlük bir direnişin ihtiyaçlarının karşılanması noktasında son derece önemli bir maddi destek sundu. Bunun yanı sıra direnişin sesini duyurmak ve dayanışmayı örgütlemek çerçevesinde yürüttüğü faaliyetler, etkinlikler, geceler, basın açıklamaları, Greif'in yurtdışında bulunan fabrikası önünde eylemler, tüm bunlar direnişçi işçilerde bir sınıf olma bilincini güçlendiren bir rol oynadı.

Orhan: Gerçekten de BİR-KAR son derece anlamlı bir çaba ortaya koydu. Greif Direnişi'nin sesinin Avrupa'da duyulmasında önemli bir rol oynadı. Birçok fabrikadan mesajlar ve mektuplar aldık. Özellikle de işçilerin yazdığı mektuplar direnişçi işçiler üzerinde çok olumlu bir etki yarattı. Seslerinin Avrupa'da da yankılandığını, yürüttükleri mücadelenin Avrupa'daki işçilere de umut verdiğini gören işçilerin direnişlerini daha bir sahiplenmelerini sağladı. Yanı sıra ciddi bir maddi katkıyı örgütlemeleri, fabrikaya gelerek işçileri ziyaret etmeleri, Avrupa'da gerçekleştirdikleri dayanışma etkinlikleri vb. de direnişçi işçilere büyük bir güç verdi.

- DİSK'teki direnişinizle neyi hedefliyordunuz?

Orhan: Greif Direnişi, "Greif'te köleliği kabul etmeyeceğiz. Ya başta taşeronun kaldırılması olmak üzere taleplerimiz kabul edilir ya da bu fabrika kapanır" kararlılığıyla başladı. Ortaya koyduğumuz bu çizgi, birçok fedakarlığı ve bedeli göze aldığımızın göstergesiydi. Daha sonra patronun fabrikayı kapatma kararı aldığını açıklaması ve fabrikanın tabelasının sökülmesi, mesajımızın yerine ulaştığını gösteriyordu.

Greif CEO'ları gazetelere verdikleri demeçte, "Greif'te ekonomik olarak talepleri karşılayabilirdik ama oradaki komünist işçileri artık yönetemezdik, o yüzden kapatma kararı aldık" diyorlardı. Bu durumda önümüzde iki mücadele alanı vardı. Birincisi,

eğer fabrika kapatıldıysa, başta tazminat olmak üzere tüm hakları güvenceye almaktı. Diğeri ise sendikal bürokrasiye karşı mücadelemizdi. Fabrikadan polis operasyonuyla çıkarıldıktan sonra mücadelemizi bu eksende sürdürdük.

27 Mayıs'ta Greif patronunun 25/2'den işten çıkarılan bütün işçilerin tazminatlarını ödemesiyle, burada süren direnişimiz amacına ulaşmış oldu. Sendikal bürokrasiye karşı mücadelemizi ise uzun soluklu bir şekilde sürdürme kararı aldık. Böylece DİSK'teki direnişimizi sonlandırdık. Sendika bürokratlarına karşı mücadelemiz devam ediyor ve bu ağalar oturdukları koltukları terk edene kadar da edecek.

- Engin, sen neler söylemek istersin?

Engin: Greif Direnişi, işçi iradesini açığa çıkaran bir örgütlenme gerçekleştiğinde, işçilerin fiili-meşru mücadeleye yönelmesinin bir güçlük taşımadığını, yıllarca kölece çalışma koşullarına katlanan işçiler bilinçlenip örgütlendiklerinde, karşılarına çıkan engellere karşı militan bir mücadele yürütebileceklerini gösterdi.

Yanı sıra, sınıfın tepesine çöreklenmiş olan sendikal bürokrasi gerçeğinin çok daha çıplak bir biçimde görülmesini sağladı. Kimi sendika bürokratlarının "Biz daha iyi toplu sözleşmeler imzalamak isteriz ama işçiler bu mücadeleyi sahiplenmiyor, hakları için mücadele etmiyor" söyleminin dayanaksızlığı görüldü.

Greif işçileri, kölece çalışma koşullarına boyun eğmek yerine, sonucu polis operasyonuyla fabrikadan çıkarılmak da olsa, başlattıkları mücadeleyi onurlu bir şekilde sonuna kadar götürme iradesi sergilediler. Sendikada devam eden sürecin ardından haklarını aldıktan sonra da, direnişin başında söyledikleri "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganıyla, mücadeleyi başka bir alanda sürdürme kararlılığını ortaya koydular.

- Liberal reformist anlayışların ve sendikal alandaki uzan-

tılarının neo-liberal saldırılar karşısında teslimiyet bayrağını çektiklerini görüyoruz. Greif Direnişi'nin deneyimleri ışığında bu anlayışların işçi sınıfı mücadelesine etkileri konusunda ne düşünüyorsunuz?

Orhan: Türkiye işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyinin geriliğinden dolayıdır ki, sermayenin saldırılarına karşı patlak veren direnişler son derece güdük hak mücadeleleri olmanın ötesine geçememekte ve çoğu başarısızlıkla sonuçlanmaktadır.

Bugün işçi sınıfının çok geniş bir kesimi sendikal planda bile örgütsüzdür. Neoliberal saldırı politikalarının en önemli sonuçlarından biri sınıfı örgütsüzleştirmek olmuştur. Bu saldırılara karşı duramayan sendikal reformizm teslimiyet bayrağını çekmiş, bunun sonucu işçi sınıfının sendikal temelde de örgütsüzlüğe mahkum kalması olmuştur. Bizim de çalıştığımız tekstil sektöründe toplam işçi sayısı resmi rakamlarla 1 milyondur. Bu 1 milyon işçinin yalnızca %2'sinin sendikalı olması, durumun vehametini göstermektedir. Üstelik tekstil sektöründe çok sayıda sendikanın varlığına rağmen!

Diğer sektörlerde de durum farklı değil. Türkiye'de işçi sınıfının ancak %5'i sendikal örgütlüğe sahip. Bu %5 de, sarı sendikalar ile "çağdaş sendikacılık" anlayışının denetiminde. Bu nedenle sınıf hareketi, çıkış arayışlarına rağmen, yeni mevziler kazanma başarısı gösteremiyor.

Bu örgütsüzlük tablosundan dolayıdır ki, Gezi sürecinde ortaya çıkan toplumsal uyanışa rağmen, işçi sınıfının bu direnişte alması gereken yeri alamadığını biliyoruz. Bunun sorumluluğu sınıfa yüklenebiliyor. Sınıfın sendikal örgütlenme arayışına bile yanıt veremeyenler bir de tutup sınıfı suçlayabiliyorlar. Oysa, bugün binlerce üyesi bulunan sendikalar bulundukları fabrikalarda bile gerçekte örgütlü değiller. Gezi sürecinde DİSK ve diğer sendikaların çağrısıyla yapılan eylemlere katılım tablosu, sendikaların yüzlerle ifade edilen sayılarla eylemlere katılması durumu özetliyor. Aynı şekilde, Soma'daki katliamdan sonra sendika ge-

nel merkezlerinin almış olduğu iş durdurma kararının uygulanamaması da... Düzenin saldırılarına karşı mücadeleyi örgütlemek gibi bir sorunu olmayan, sendikal mevzileri büyütmek için hiçbir çaba harcamayan, dahası işçilerin mücadele eğilimlerini boğan, eyleme yönelen işçilerin önüne gerici barikatlar kuran sendikal reformizmin bu tür eylem çağrılarının yanıtsız kalması son derece anlaşılırdır. Kısacası, düzenin saldırılarına reformist çizgide dahi karşı durma gücü ortaya koyamayan, sarı sendikalarla farklılıkları iyiden iyiye silikleşen, her geçen gün biraz daha dibe vuran bir sendikal hareket tablosu ile yüzyüzeyiz.

Bizim Greif deneyiminde gördüğümüz şudur. Bugün alt kimliklerle bölünüp parçalanmış olan işçi sınıfı, yanı sıra, taşeron, esnek çalışma vb. yöntemlerle de bölünüp parçalanmıştır. Sınıfın birleşik mücadelesinin örgütlenmesinin önüne sayısız engel çıkmaktadır. Bugün reformist sendikal bürokrasi de bu engellerden biridir. Zira, "çağdaş sendikacılık" anlayışında ifadesini bulan burjuva liberal mantık işçilerin örgütlü bir güç olarak hareket etmesini engellemekte, her ileriye çıkışının karşısına gerici barikatlar örmektedir. Bu nedenle, sınıf hareketinin önünün açılabilmesi için sendikal bürokrasiye karşı mücadele büyük bir önem taşımaktadır.

Bu mücadele sendikal reformizme karşı devrimci sınıf sendikacılığı mücadelesidir. Greif'te sendikal bürokrasiye karşı bunun mücadelesi verilmiştir. Sendikal bürokrasinin dayatmaları, taban iradesinin açığa çıkarılarak güçlü taban örgütlülüklerinin yaratılması, işçilerin devrimci bakış açısının yön verdiği bir mücadele anlayışına, direniş çizgisine kazanılması sayesinde boşa çıkarılmıştır.

Greif birçok açıdan sınıf hareketi açısından çok önemli bir çıkış olmuştur. Biz Greif Direnişi'nin ilk gününden itibaren taban örgütlülüğünü daha da güçlendirme çabası içinde olduk. İşçi demokrasisini, söz, yetki ve kararın bütün işçilerde olduğu bir süreci işlettik. Greif'te açtığımız mücadele bayrağı başta taşeron

köleliği olmak üzere sınıfa dönük diğer saldırıları hedefliyordu. Bu nedenle bu mücadele, sermayenin saldırılarına karşı savunma değil saldırı anlamına geliyordu. İşte böyle bir mücadelenin önüne barikat kurmaya çalışan sendikal bürokrasiye karşı da yükseltilen bir mücadele bayrağı oldu Greif. Her iki cephede de mücadele büyük bir kararlılıkla yürütüldü.

Sermaye devletinin Kürt-Türk, Alevi-Sünni vb. yapay ayrımlarla işçileri bölme çabalarına rağmen, işçi sınıfına doğru politikalarla gidildiğinde bu ayrımları aşmanın hiç de zor olmadığını Greif Direnişi bir kez daha göstermiştir. Direniş süreci içerisinde inanç, kültür, mezhep ya da bölgesel ayrımlar geride kalabilmiş, sınıf kimliği sahiplenilmiştir. 8-9 aylık bir örgütlenme sürecinin ardından gerçekleşen bir direniş içerisinde bu başarılabilmiştir.

Greif, sınıftan kaçan sol güçlere de verilmiş anlamlı bir yanıt olmuştur. Doğru temellerde bir çalışma örgütlenebildiğinde, işçi sınıfının ne kadar militan ve kararlı bir tutum sergileyebileceğini göstermiştir. Bu yalnızca bir fabrikada sağlanmış bir başarıdır. Greifler çoğaltıldığında, yeni Geziler'in artık sınıfın Gezisi olacağını öngörmenin bir güçlüğü yoktur.

- Son olarak neler söyleyeceksiniz?

Engin: Biz Greif'te örgütlenme sürecinin başından sonuna kadar sınıfa güvenmenin nasıl bir karşılığı olduğunu gördük. Sınıfa doğru bir bakışla gidilebildiğinde, onları harekete geçirebilecek bir örgütlenme anlayışıyla hareket edilebildiğinde, işçi sınıfının da bundan aldığı güçle militan fiili direnişlere yönelmekte tereddüt etmediğini gördük.

Greif sürecinde biz aynı zamanda, sınıfın mücadelesinin önündeki en önemli engellerden birinin sendika bürokratları olduğunu, sınıfın öz örgütlükleri olan sendikaların, onun tepesine çöreklenmiş bürokratlardan temizlenemediği sürece, işlevini yerine getirmesinin mümkün olmadığını bir kez daha gördük. Bundan sonraki süreçteki mücadelemize bu gerçeklik yön verecektir.

Orhan: Son olarak şunu söyleyebilirim. Greif Direnişi bana göre, taban örgütlülüğüyle, işçi demokrasisiyle, fiili-meşru mücadelesiyle hem sermayenin, hem sendika bürokrasisinin, hem de sınıf dışı birçok akımın suratına indirilmiş bir yumruk ve kendi sınıfı adına açılmış bir mücadele bayrağıdır.

Ocak 2015

9 Mart 2014

18 Şubat 2014

“Hayal” nasıl gerçek oldu!

Ne diyelim, "su uyur düşman uyumaz!"

Büyük işgal eylemimize karşı en başından itibaren fiili bir koalisyon halinde karşı çıkan Budaklar-DİSK yönetimi ve *sendika.org*, bu gece yarısı yine yapacağını yaptı.

Günler öncesinden burjuva medyada pazarlanan "Greif'te taşeron kalktı" haberine konu olan durum üzerine Budak'ın açıklamasını saat 24.00'ü geçtikten sonra haberleştiren *sendika.org*'un ardından konuyla ilgili paylaşımlar, daha geç bir saatte de DİSK Tekstil ile DİSK'in twitter adreslerinden yapıldı.

Yapılan paylaşımların konusu yine Budak'ın ilgili açıklamasıydı. Elde edildiği kadarıyla kazanımların Greif işgalinin eseri olduğunu yoksayan, üstüne de sınıf işbirlikçiliğinin utanç verici bir belgesi olan bu açıklamayı bayrak gibi sallayan DİSK yönetimi ve *sendika.org* bu utanca ortak olmuştur.

Bu arada belirtelim ki *sendika.org*'un bu utanç vesikasını

haberleştirirken direnişimize ait fotoları kullanmasını da büyük bir yüzsüzlük olarak değerlendiriyoruz. *sendika.org* Greif direnişinin fotolarını kullanarak ya yaptığını hafifletmeye çalışıyor ya da at izini it izine karıştırarak kafa karışıklığı yaratarak DİSK bürokratlarının suçunu hafifletmeye çalışıyor.

İşgal eylemimizin birinci yılını karşıladığımız şu günlerde, bir yıl önce direnişimizi kırmak için elbirliği yapan ve işçi sınıfının mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt vermekten uzak bu anlayışların yıldönümümüze özel bir seferberlikle hazırlandıklarını görüyoruz.

Görüyoruz, ama anlıyoruz da. Çünkü hala da büyük direnişimiz karşısındaki utanç verici tutumlarının altında eziliyorlar. İşçi sınıfına ve ilerici-sol güçlere yaptıklarını izah edemiyorlar.

Ama biz nasıl büyük bedeller ödeyerek direnişimizi sınıfımızın mücadele tarihine armağan ettiysek, bu bedel ödeyerek yarattığımız değerlerimize leke sürmelerine izin vermeyeceğiz.

Direnişimizin karşısında saf tutan Budaklar ve onların dostlarına sözümüzdür:

Yaptıklarınız tarihe kara bir leke olarak kaydedilmiştir, ne yaparsanız yapın bu gerçeği değiştiremeyeceksiniz.

İşçi sınıfımızın elinde bir kavga parolası olan Greif işgalimizin yaktığı ateşi güçlendirmeye devam edeceğiz.

Yaşasın 1. yılında Greif işgalimiz!

Yaşasın işgal, grev, direniş!

İşgalci Greif İşçileri

15 Ocak 2015

Greifte taşerona son

Sınıf işbirlikçiliği değil, "işgal, grev, direniş!"

Hürriyet gazetesi, *"Dünya devi Greif Türkiye'de bir ilke imza attı"** başlığıyla, Greif'te taşeron sisteminin kalktığını müjdeledi! Habere göre, işgal eyleminin kapanma noktasına getirdiği Greif'te gidişatı DİSK-Tekstil'in şefleri ile Greif yönetiminin işbirliği tersine çevirmiş. Kapanmanın ardından kafa kafaya vererek ve bu arada "bilimsel çalışmalar" yaparak taşeronun kaldırılmasına karar vermişler.

Haberde bu işbirliği Greif'in uzmanları ile Rıdvan Budaklar'ın yazı tahtaları önünde verdikleri pozlarla da güçlendirilmeye çalışılmış.

Öncelikle belirtmek isteriz ki, yalan dolanla süslü bu haberle pazarlanan anlayış, Greif'in sınıfın mücadele bilincine kattığı muazzam izleri kapatmaya yönelik açık bir saldırıdır. Hiç kuşku duymuyoruz ki, bu haber emperyalistlerin ve onların uşaklarının derin karargahlarından hazırlanmış bir "algı" operasyonudur.

Bununla birlikte bu haberin gizlediği ve bir biçimde gösterdiği gerçekleri başlıklar halinde sıralamak istiyoruz:

1. Greif'te bir yıl önce gerçekleşen büyük işgal eylemi polis saldırısıyla ezilse dahi yankıları sürmektedir. Greif işgali gerçekleştiğinde, sınıf mücadelesinde hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı yeni bir dönemin kapıları aralanmıştır demiştik, bu haber bu

iddiamızı bir kez daha kanıtlamaktadır. Aradan bir yıl geçmesine rağmen emperyalistler ve işbirlikçileri taşeronu kaldırmaya iten sebep budur.

2. Greif'te taşeronluğun kaldırılması adına atılan adımlar olduğu kadarıyla Rıdvan Budaklar'ın diplomasisinin, onların Greif'in insan kaynakları birimi gibi çalışmasının değil büyük işgal eyleminin sonucudur. Ama işte Greif'in patronları ile Budaklar'ın üzerini örtmeye çalıştığı gerçek budur. Bu yalancı takımı unutturmaya çalışsa da, Budak'ın Greif işçilerinin "taşeron kalksın" talebini içeren sözleşme taslağını "bunlar hayal" diyerek bir kenara atmaya çalıştığı günleri unutmadık.

3. CHP'li belediyelerde olduğu gibi taşeronluğun kaldırılması, işbirlikçi bir sendika yönetiminin varlığı koşullarında göstermelik bir adım olmanın ötesine geçmeyecektir. Düşük ücret ve güvencesiz çalışmanın olduğu koşullarda taşeron çalışma ile çalışmama arasındaki ayrımlar silikleşir. Bunun için Greif patronu ile Budaklar'ın yaptığı bir göz boyamadan başka bir şey değildir. Sonuç, işçilerin "kadro" üniforması içinde aynı koşullarda çalıştırılması, tabi Budaklar'ın da kasalarına akacak aidatların çoğalmasından başka bir şey olmaz. İşgalin gücüyle kazanılan ancak direnişin gücüyle korunabilir.

4. Greif işçilerinin işgaline karşı ileri sürülen "işgalse kapatırız" laflarının koca bir yalan olduğu bir kez daha kanıtlanmıştır. Zamanında bu yalanın işgali kırmak amacıyla ortaya atıldığını söylemiştik, bir kez daha haklı çıktık. Mevcut düzenin yerleşik kalıplarıyla düşünmeyi alışkanlık yapanlar anlamak istemese dahi, bedel ödemeyi göze alamayanların kazanma şanslarının olmadığı böylelikle bir kez daha kanıtlanmıştır. Sermaye ve uşakları bir kez daha "ölümü gösterip sıtmaya razı et" politikasına başvurmuşlardır. Hatırlatırız ki, başta DİSK yöneticileri ve bürokratlar bu bayatlamış söylemin geri bilinçli işçiler nezdinde tutmasına hizmet etmişlerdi.

5. Greif işçilerinin işgal eylemi karşısında, "taleplerinizi ka-

bul ederiz, ama fabrikayı yönetemeyiz" diyen Greif yöneticileri artık sadece fabrikayı değil sendikayı da yönetmektedirler. Kendisi de gerçek anlamda bir patron olan Rıdvan Budak ve tayfası için elbette bunun bir önemi yoktur. Rıdvan Budak zaten bu türden bir sendikacılığın ülkedeki savunucusudur da.

6. Greif ile sembolleşen "İşgal, grev, direniş" ruhu burjuvaların ve uşaklarının korkusu olmaya devam etmektedir-edecektir. Çünkü bugünlerde sürmekte olan metal grevinde de görüldüğü üzere, Greif işgali işçi sınıfının hafızasına silinemeyecek ölçüde kazınmıştır. Sınıf mücadelesi tıpkı Kavel'i olduğu gibi Greif işgalini de mücadelesinde yaşatacak ve tarihsel hafızasına kaydedecektir.

7. Greif işgalini hep hatırlamak, bu büyük tarihsel eylemi yüreklerimizde yaşatmak, elbette döne döne Greif'ten öğrenmek durumundayız. Greif işgalcilerinin kızıl harflerle yazdığı "İşgal, grev, direniş!" şiarını, sınıfımızın altında toplanacağı bir bayrak gibi dalgalandırmak görevimizdir.

Bir kez daha Greif işgalini ve bu işgali yaratan sınıf kardeşlerimizi selamlıyor, yeni Greifler için ileri diyoruz!

** (www.hurriyet.com.tr/ekonomi/27944370.asp /20 Ocak 2015)*

Greif Emekçi Kadın Komisyonu deneyimi

"Kadınlar bu direnişe çok inandılar!"

Greif direnişinde kadın işçiler özel bir yer tuttular. Patronun, devletin, sendikal bürokrasinin her türlü baskı ve ihanetine karşı direnişe sahip çıktılar. İşgalin başlamasının ardından kurdukları Emekçi Kadın Komisyonu ile direnişe güç kattılar. Emekçi Kadın Komisyonları (EKK) tarafından, direnişin 88. gününde yapılan, direnişte kadınların rolüne, fabrikada kurulan emekçi kadın komisyonunun önemine ve bu sürecin kadın işçilere kazandırdıklarına ilişkin Greif işçileriyle röportaj...

EKK: Direniş sürecinde kadınların tuttukları yere ve Emekçi Kadın Komisyonu'na ilişkin düşünceleriniz neler?

Emine: Direnişe geçmeden önce bir özgüven sorunu vardı. Biz ne zaman direnişe geçtik, kadın komisyonu kurduk, neyin ne olduğunu gördük, kendimize güvenimiz geldi. Biz de birşeyler yapabiliyoruz dedik. En önemlisi de bu zaten. Biz yaptığımızın doğru olduğuna inanıyoruz. O yüzden bırakmıyoruz. Ekmeğimizin hakkını arıyoruz. Bu zamana kadar bizi köle gibi çalıştırdılar, her şeyi sırtımıza yüklediler. Bundan sonra devran böyle gitmeyecek.

Emel: Her şeyden önce kendimize özgüvenimiz geldi. Ka-

dınlar birçok yerde söz sahibi olabildiklerini gördüler. Erkeklerin sayısal çoğunluğuna rağmen 20-30 kadının birçok şey yapabildiğini gösterdiler.

Tuba (Direnişçi eşi): Direnişte kadınlar öncelikle kendilerine inandılar. Ben direnişin ilk gününü hatırlıyorum. Kadınlar geride duruyorlar, slogan atıldığında çekiniyorlardı. Direnişle birlikte kadınlar daha fazla öne çıktılar. Gerçekten inandıklarında, neler yapabildiklerini gördüler.

Emel: Emekçi Kadın Komisyonu olarak 8 Mart'la ilgili toplantılar yaptık, Emekçi Kadınlar Günü'nün nasıl ortaya çıktığını, kadınların nasıl mücadele ettiğini öğrendik. EKK'dan arkadaşların desteğiyle toplantılar gerçekleştirdik. Kadınların grevlerde neler yaptığını öğrenince, bu onlara ayrı bir cesaret verdi. Kadın İstihdam Paketi ile ilgili panel yapıldı, konuştuk, tartıştık. Bu paketle çalışan kadınların iş güvencelerinin nasıl ellerinden alındığını öğrendik.

Birçok arkadaş, kadınların ne hakları olduğunu, istendiğinde neler yapılabileceğini bilmiyordu. Bu grevde gerçekleşen etkinlikler, paneller bunları öğretti ve cesaret verdi.

Emine: Bunu yapalım, şunu yapalım, oturup beklemeyelim., köprüyü keselim, valiliğe yürüyelim, patronların evinin önüne gidelim vb. önerileri kadınlar gündeme getirdiler.

Orhan (baştemsilci): Kadın Komisyonu fabrika komitesine öneriler getirdi. Berkin Elvan gibi olmak istemiyoruz; yani her şey bittikten sonra değil, onun öncesinde eylemleri yapalım dediler. E-5'i, köprüyü kapatma, valiliğe gitme önerileri de kadınlardan geldi.

Emine: Birçok başarılı eylem ve etkinlik gerçekleştirdik...

Orhan: Daha önce işyerinde yaşanan sorunlara karşı erkek işçiler tepki gösterebiliyor, şefle, yöneticilerle kavga edebiliyordu. Kadın işçiler sessiz kalıyorlar, daha fazla eziliyorlardı. Direnişin başladığı ilk günlerde hala üzerlerinde o sessizlik vardı. Çekinmeleri, geride durmaları, izlemeleri bundan dolayıydı. Hem işçi,

hem kadın olmaktan kaynaklı birçok sorun yaşıyorlardı. Erkek işçiler senelik izinlerini kullanabilirken, kadın işçiler ancak üç yılda bir izin kullanabiliyorlardı.

Emel: En önemlisi patrona karşı dişini gösterebilmek, hakkını arayabilmek. Kadın evde anne-babasından baskı görüyor, kocasından baskı görüyor. Kadınlar her yerde bastırılıyor. Bizlere desteğe gelenler, röportaj yapanlar merak ediyorlardı. Nedir kadınları greve sürükleyen? Bu mücadelenin kendisi, sunulan destek bizlere cesaret verdi. Birçok kadın arkadaşımız aile baskısı görmesine rağmen son güne kadar direndi.

EKK: Erkek işçilerde kadın işçilere karşı bir mesafe var mıydı?

Tuba: Erkek işçilerin kadın işçilere bakışı da değişti...

Emine: Oturup bir masada konuşamazdın. Art niyetli bakarlardı. Bir erkekle kadının konuşması onlara tuhaf gelirdi. Şimdi birlikte oturuyoruz, çay içiyoruz, sohbet ediyoruz, yemek yiyoruz. Direniş sayesinde böyle bir kaynaşma yaşadık.

Emel: İlk başlarda çekiniyorduk. Genel toplantılarda, komite toplantılarında konuşmaya başladık. Bir araya gelip sohbet etmeye başladık. Önyargılar da zamanla kırıldı.

Orhan: Direnişin ilk haftasında konfeksiyonda çalışan kadınların direnişe katılımının ardından komiteye katılmak isteği kadın arkadaşlardan geldi. Kadın arkadaşlar hem bölümlerinde hem de fabrika komitesinde yerlerini aldılar ve süreç içinde öne çıktılar. Cesur önerilerin kadın işçilerden gelmesi erkek işçiler üzerinde farklı bir etki yarattı. Saygı göstermeye ve değer vermeye başladılar. Özellikle birçok toplantıya/etkinliğe/eyleme kadın işçilerle gitmek komitenin kararıydı. Sultanbeyli'deki fabrikaya kadın arkadaşların da gitmesi komite tarafından kararlaştırıldı. Kadınların kararlı ve net duruşunu erkek işçi arkadaşlar da gördü.

Kadın Komisyonu'nun kurulması, kadın işçilerin kendi güçlerini görmelerini kolaylaştırdı, enerjilerini açığa çıkardı. Geç-

mişte yaşanan direnişlerde neler yapıldığını öğrendiler Özgüven kazandılar, neler yapabileceklerinin farkına vardılar. Radikal eylemler kadınların önerisi olarak ortaya çıktı.

Emine: Her haftasonu etkinlik planları yapıyor, konuşup tartışıyorduk. Sürekli toplantı yapıyorduk. Direniş sürecinde çeşitli komisyonlar (şiir, müzik, tiyatro) kadınların öncülüğünde kuruldu.

EKK: Komisyon toplantılarından bahseder misiniz?

Emel: Toplantılarımız çok canlı geçiyordu. EKK'dan gelen arkadaşlar bize öncülük ettiler, destek sundular. Bizlerin birçok konuda bilgisi yoktu. Kadın İstihdam Paketi, 8 Mart vb. birçok şeyi konuştuk. ÇHD'den bir kadın avukat arkadaş geldi, bizleri bilgilendirdi. Etkinliklerden sonra yaptığımız toplantılarda çalışmalarımızı değerlendirdik.

Aynı zamanda yaptığımız toplantı ve etkinliklere katılım için çağrı yaptık, çevre fabrikalara bildiriler dağıttık, erkek arkadaşlara eşlerini çağırmalarını söyledik. Kadın işçilerin hepsi komisyon toplantılarına katılamıyordu, ancak fikirleri oluyordu.

Emine: Komisyon toplantılarında ve çalışmalarında bilgilendik, aydınlandık. Tartışmalarla bilinçlendik.

Emine: Samimi olmadığımız arkadaşlarımızla dahi kaynaştık. Birçok kadın arkadaştan beklemediğimiz öneriler aldık.

Orhan: Köprü eylemi tartışılırken, gözaltına alınacaklarını bildikleri halde kadınlar cesaret gösterdiler. Eylem daha önce fabrika komitesinde konuşulmuş ancak yapılmamıştı. Eylemden sonra özeleştiri yapanlar, "bizim yapamadığımızı kadınlar yaptı" diyenler oldu.

Emine: Köprü eylemi onların bize bakışını daha da değiştirdi. Döndüğümüzde çok güzel bir tablo vardı. Ateş yakılmıştı. Arkadaşlarımız alkışlarla, sloganlarla bizi karşıladılar. "Kadınlar siz neymişsiniz" diyenler oldu.

Emel: Kadınlar istediğinde yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

İstemesi ve inanması lazım. Gerçekten bu eyleme o kadar çok inanıldı ki. Kadınlar erkeklerden daha çok inandılar, daha çok güvendiler.

Kadınların yıllardır yaşadığı sorunlar ortada. İş konusunda, mesai konusunda. Erkekler rest çekebiliyor, ancak kadınlar böyle davranamıyordu. Kadınlar ikinci sınıf muamelesi görüyordu. Çoğu kadın patrondan azar işitiyordu. Bir şey diyemiyor, gidip tuvalette ağlıyordu. İşte bu yüzden kadınlar bu direnişe daha fazla sarıldılar.

EKK: Direniş sürecinde komisyon, kadınların önündeki engellerin aşılmasında, dayanışmanın sağlanmasında bir işlev gördü mü?

Emel: Tabii ki. Patronun kışkırtmasıyla, bazı arkadaşlarımıza aileleri baskı uyguladılar. Bizler ailelerle konuştuk. Arkadaşlarımıza destek olmaya çalıştık.

Tuba: Bir araya geldiğimizde yaşanan sıkıntıdan haberdar oluyorduk. Paylaşıyor ve yardımcı oluyorduk. Kopukluk olsa, yaşanan sıkıntı ve sorunları aşamazdık, arkadaşımız yalnızlaşırdı.

Orhan: Direniş boyunca bizi yarı yolda bırakanlar, ihanet edenler oldu. Ancak kadın işçilerden ihanet eden olmadı. Çeşitli sorunlardan (ailevi, vb.) dolayı geri durmak zorunda kaldılar. Halen yürekleri ile bizim yanımızdalar.

EKK: Peki aileler...

Orhan: Kadın işçiler ailelerini daha fazla ikna ettiler, hatta direnişe kattılar.

Tuba: Direnişe erkek işçiler de aileleri ile birlikte katılsalardı daha farklı olurdu. Erkek işçilerin içinde ailesini, eşini kazanan pek fazla olmadı. Ancak kadınlar eşlerini direnişe katmak için çabaladılar.

Orhan: Aile ziyaretleri oluyordu. Erkek işçilerin eşleri hafta sonları geliyorlar, yiyecek vb. getiriyorlardı. Fakat genelde erkek

işçilerin eşleri önyargılardan kaynaklı gelip katılmadılar. Erkek işçiler de bundan geri durdular.

Tersi de oldu kuşkusuz. Bazı işçilerin eşleri asla direnişi bırakma, sonuna kadar katıl mesajları attılar.

EKK: Komisyon, erkek işçilerin eşlerine yönelik bir çalışma yürüttü mü?

Emel: Etkinlik düzenlendiğinde, toplantılarda erkek işçilerin eşlerinin de gelmesi söyleniyordu. Katılım çok olmasa da gelenler oluyordu. İşyerinin dağ başında olmasını da gözetmek gerek. Kadınlar fabrikanın yerinden kaynaklı da sıkıntı yaşadılar.

EKK: Direniş sizler üzerinde nasıl bir etki yarattı?

Emel: Kendi adıma konuşursam, tekstilde çalıştım. İlk çalıştığım yerde kadınlar üzerinde o kadar baskı ve yasak vardı ki. Cam kenarına çıkma, sakız çiğneme, erkeklerle konuşma, dışarı çıkma vb... Burada iki ay çalıştım. En son biriyle tartıştığımda, patronun "bayanların yüksek sesle konuşmasına tahammül edemem" demesi üzerine işten çıktım. 7 senedir burada çalışıyorum. Çalıştığım atölyede kimse sesini çıkarmıyordu. Zam dönemleri paralar geciktiği zaman konuşalım, toplantı yapalım diyordum. Kimsenin sesi çıkmıyordu. Patronun çekindiği birkaç işçisi vardı. Onlara biraz para vererek susturuyordu. 6 sene orada tek başıma sürekli kavga ettim. Kadın işçiler genelde geride duruyordu. Kimse ile konuşmuyordum. Patron beni diğer insanlara karalıyordu. En sonunda anlaşarak çıktım. Şimdiki bölümde 6 aydır çalışıyorum. Grev benim beklediğim bir şeydi. 6 sene çalıştığım taşeron patronları bizleri sömürerek zengin oldular, köşeyi döndüler. Fabrikanın önünde onların çaresiz durumunu gördüm ya, benim için kazanım o gündü. Gerisi önemli değil. Gerçekten Orhanlar imkansızı başardılar diyebilirim.

Grev süreci de çok iyi geçti. Her şey o kadar şeffaftı ki, komite toplantıları, birim toplantıları. Alınan her karar işçilerin ortak

kararıydı. Bugünkü durumda birileri suçlu arıyor. Ancak birilerinin hatayı kendilerinde aramaları gerekiyor. Kuşkusuz hatalar da olmuştur. Gene de her şey çok güzeldi...

Kadın işçilerin direnişi, onlara dayatılan koşullara karşı bir isyandı

Orhan: Konfeksiyonda çalışan taşeron işçiler sendikal mücadeleye katıldıklarında, ikramiyeymiş, ücretmiş, bu taleplerle çok fazla ilgilenmediler. Öncelikle taşeronun kaldırılmasını istiyorlardı.

Kadın işçilerin de ekonomik talepler öncelikli değildi. Onlar için önemli olan baskıya karşı direnişti. Hiçbir kadın ikramiye, ücret vb. tartışması yapmadı. Mücadeleye en önde katılmaları, onlara yaşatılan koşullara karşı bir isyandı. Kuşkusuz kadınların zaferi de taleplerin karşılanmasından geçiyordu.

EKK: Kadın işçiler için özel talepler dile getirildi mi?

Emel: Toplu İş Sözleşmesi'ne kadınların cumartesi çalışmaması ve kreş talebini ekledik. Kadınların en temel sorunu, iş dışında evdeki sorumlulukları ve çocuk bakımı. Cumartesi çalışmayalım, ev ve çocuk bakımıyla ilgilenelim istiyorlardı.

Emine: Burası ikinci işim. 3,5 yıldır burada çalışıyorum. Kadınlara yapmadıkları baskı, etmedikleri hakaret yoktu. Böyle bir direniş çok iyi oldu.

EKK: Aileleriniz nasıl yaklaştı?

Emine: Ailem içinde inanmayanlar vardı. Hepsiyle konuştum. Ben buna inandım, hakkım olduğuna inandım. Direnişe katıldım, kalp kırmadan anlattım. Baskı oldu ama her şey benim elimde.

Emel: Ben aile konusunda, iş konusunda sürekli mücadele verdim. Mücadele edince karşılığını alıyorsun. Bu benim haya-

tım dedim. 80 gündür buradayım, bırakmayacağını dedim. Bildikleri için ses çıkarmıyorlar.

EKK: Polis operasyonu ile gözaltına alındınız...

Orhan: Gözaltında da kadın işçilerin tutumu çok iyiydi..

Emine: İfade vermedik. Saldırıda son olarak biz kaldık. Biz çıkmak istemiyorduk. Murat ağabeyi gördük. Baygın ve elleri arkadan kelepçeliydi. O durumda bile dürtüklüyorlardı. Biz onu taşırız dedik, üçüncü kattan biz indirdik.

EKK: Direniş sürecinin yönetilmesinde fabrika komitesinin özel bir yeri var. Kadın Komisyonu'nun da sizin ifade ettiğiniz şekilde direnişe özel katkıları oldu...

Orhan: Komisyonu oluşturan kadınlar aynı zamanda bölüm komitelerinde, fabrika komitesinde yeralıyorlardı.

Emel: Komisyon olmasaydı, kadınlar bu kadar öne çıkamazlardı. Etkinlikler bir yana, komisyonda birçok şeyi konuştuk. Grevleri, direnişleri, kadınların buralarda nasıl yer aldıklarını... Biz bu sayede çok şey öğrendik. Kadınlar kenara çekilmediler, bilinçlendiler. Okul gibi ders gördük, eğitim aldık...

Orhan: Kadın Komisyonu'nda erkeklerin de yeraldığını unutmamak gerekir. Erkek arkadaşlarımızın toplantılara ve kadın komisyonunun çalışmalarına katılmalarının da önemli olduğunu düşünüyorum.

EKK: Greif Emekçi Kadın Komisyonu'nun deneyimleri, kadın işçilere dönük özel bir yönelim ve çabanın ne denli önemli olduğunu ortaya koymuştur. Bu açıdan da Greif Direnişi ayrı bir yerde durmaktadır.

Teşekkür ediyor, başarılar diliyoruz.

Greif'in direnişçi kadınları ve Emekçi Kadın Komisyonu deneyimi

Greif işgali boyunca ve sonrasında yaşanan süreçte kadınlar hep en ön saflardaydılar. Kuşkusuz kadınların direnişte öne çıkması ilk değildi. Gerektiğinde tek başlarına bile sonuna kadar direnen, direnişin hep en kararlı kesimini oluşturan kadınlar bu kez de Greif Direnişi'nde yerlerini almışlardı.

İşgalin başlamasının ardından sınıf devrimcilerinin müdahalesi ile kurulan Greif Emekçi Kadın Komisyonu (EKK) kadın işçilerin gücünü açığa çıkardı ve etkisini pekiştirdi. Sendikalar bünyesinde kurulan kadın komisyonları çalışmalarına bakıldığında, kadının cins olarak ezilmişliğini erkek karşıtı feminist bir bakış açısıyla ele aldıkları, taleplerini de kreş, emzirme odası, eşit işe eşit ücret gibi taleplerle sınırladıkları görülür. Greif EKK ise, örgütlenmesini ve çalışmasını, diğer örneklerden farklı olarak, kadın sorununun özünde "emekçi kadın sorunu" olduğu bilinciyle ele aldı. Kadın-erkek el ele verilen mücadelede kadın işçileri güçlendiren ve direnişte etkinleştiren bir bakış açısıyla hareket etti. Greif Direnişi'ni diğer direnişlerden ayıran üstün yönlerden birisi de bu alanda yaşandı.

Greif EKK nasıl bir işleyişe sahipti?

Greif'ın direnişçi kadınları Emekçi Kadın Komisyonu'nun oluşturulmasının ardından düzenli toplantılar almaya başladılar. Daha ilk toplantıda, toplantıların istedikleri takdirde erkek işçilere de açık olması gerektiği vurgulandı. Sembolik düzeyde de olsa fabrika baştemsilcisi ile birlikte erkek işçiler de toplantılara katıldılar. Böylece Emekçi Kadın Komisyonu kadın ve erkek işçiler arasındaki önyargıların geride bırakılmasına yardımcı olurken, fabrika zeminli kadın çalışmasında örgütlenme modelinin nasıl olması gerektiği konusunda da doğru bir yaklaşım geliştirdi.

EKK toplantıları işgal fabrikasında, işgalin onüçüncü gününde başladı. Komisyon öncelikle kadın işçilerin direnişle olan bağını güçlendirdi ve örgütlü bir güç haline gelmesini sağladı. EKK toplantılarının aksatılmadan yapılması, EKK ve direniş ile ilgili fabrika komitesine sunulan her türlü kararın bu toplantılarda alınması, EKK'nın gücünü arttırdı. Komisyonu tüm işçiler tarafından ciddiye alınan bir yere getirdi. Kadın işçiler kendi talepleri ile fabrika komitesine de girdiler ve aktif olarak toplantılara katıldılar. Gerçekleşen her eylem, etkinlik ve çalışmada en önde yer aldılar. Böylece kadın işçiler, sayıca erkek işçilerden çok az olmalarına rağmen gitgide öne çıkmaya başladılar, direnişin en kararlı ve örgütlü hareket eden kesimi haline geldiler.

En anlamlı 8 Martlar'dan biri işgal fabrikasında yaşandı

Komisyon kurulur kurulmaz ilk etkinlik hedefi 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün sınıfsal özüne uygun bir şekilde kutlanması olarak belirlendi. Direnişçi kadınlar bir yandan eğitim çalışmaları ile 8 Mart'ın tarihini öğrenirken, bir yandan da etkinlik hazırlıklarına başladılar. Etkinlik kararının alınmasının ardından hemen her gün bir araya gelen kadın işçiler, etkinliğin

programından asılacak pankartlara kadar her şeyi birlikte belirlediler. Etkinliğin çağrısını en geniş kesimlere ulaştırabilmek için planlamalar yapıldı. Etkinlikte yapılan sunum ve konuşmaların hepsi Greif EKK tarafından belirlendi. Kadın ve erkek işçiler gece gündüz etkinlik için prova yaparak müzik ve şiir dinletileri hazırladılar.

9 Mart günü işgal fabrikasında gerçekleştirilen etkinlik ile, direnişin işçi sınıfına armağan ettiği kazanımlardan birisi daha yaşandı. Yıllardır komünistlerin ısrarla 8 Martlar'ı tarihsel özüne uygun şekilde geçirme çabaları Greif'te karşılığını buldu. Sınıfın birleştirici gücünün etkisiyle işgal fabrikasında coşkulu ve kitlesel bir 8 Mart etkinliği gerçekleştirildi.

"Kadınlar bu direnişe çok inandılar!"

Direnişçi kadınların kendi ifadeleriyle, komisyon çalışması onlar için "eğitim aldıkları bir okul" oldu. Eğitim çalışmaları kapsamında kadın sorununun doğru bir temelde kavranması öncelikli hedef olarak belirlendi. Hem işçi hem de kadın oldukları için iki kez ezilen kadın işçilerin, bu sorunların kaynağında sınıflı toplum düzeni olduğunu, çözümün de kadın ve erkek işçilerin el ele verecekleri mücadele ile gerçekleşeceğini kavramaları, direnişteki yerlerini ve güçlerini görmelerine yardımcı oldu.

Eğitim çalışmaları kapsamında, kadın sorununa ideolojik açıdan doğru yaklaşım ile birlikte, güncel olarak kadın işçileri ilgilendiren konular da ele alındı. Direnişi bir "okul" olarak gören kadınlar için geçmiş direniş deneyimleri de önemli birer "ders" oldu.

Greif'in işçi kadınları komisyon toplantılarını sadece eğitim çalışması gerçekleştirdikleri ve sohbet ettikleri bir zemin olarak görmediler. Her türlü etkinlik, eylem ve çalışmaya katılım öncelikli konuları oldu. Gitgide özgüven kazanan kadın işçiler önlerine sürekli etkinlikler koydular. 8 Mart etkinliğinin ardından

"Kadın istihdam paketi" ve "direnişlerde kadın olmak" gündemli etkinlikler gerçekleştirdiler. Direnişin her türlü etkinliğine ve planlamalarına etkin olarak katıldılar.

Kadın işçilerin EKK örgütlülüğü sayesinde dinamik ve planlı hareket eden bir zeminde bulunmaları, onları direnişin en canlı kesimi haline getirdi. Komisyon toplantıları kadın sorunu ile ilgili çalışmalarla sınırlı kalmadı, kadın işçiler gitgide daha fazla direnişe kafa yoran, öneriler getiren ve hayata geçiren bir güç haline geldiler. Greif direnişçisi bir kadın işçinin de dediği gibi, "Kadınlar bu direnişe çok inandılar!"

Baskılar ve ihanetler kadın işçileri yıldıramadı!

Sendikal ihanetin ayyuka çıktığı, polis baskısının devreye sokulduğu, bunların sonucunda direnişte kırılmaların başladığı dönemde, kadın işçiler kararlılıkları ve duruşlarıyla tüm işçilere izlenmesi gereken yolu gösterdiler.

Tam da "eylem yapmayalım, bekleyelim" gibi gerici söylemlerin işçiler arasında etkili olmaya ve fabrika komitesinin elini kolunu bağlamaya başladığı bir süreçte kadın işçiler, "Biz sesimiz Berkin gibi öldükten sonra duyulsun istemiyoruz" dediler. Komisyon toplantılarında, başörtülü direnişçi bir işçinin önerisi ile, seslerini duyurmak için "sansasyonel eylem" gerçekleştirme planları yaptılar. Polis terörü ile karşı karşıya kalacaklarını, gözaltına alınacaklarını bildikleri halde, "şimdi beklemenin zamanı değil" dediler.

Greif EKK'nın kararlı duruşu ve ısrarı sonucunda "Boğaz Köprüsü eylemi" gerçekleştirildi. Yaşanan ihanetler ve baskılar nedeniyle moral kırılmanın başladığı bir dönemde, "Boğaz Köprüsü eylemi" direniş için büyük bir moral kaynağı oldu ve direnişe olan güveni tazeledi. Burjuva medyada köprü eylemi yer aldı, yüzler tekrar direnişe döndü.

Kadın işçiler fabrikaya polis baskınının olduğu gün de ora-

daydılar, sonrasında da... Devletin, polisin, sendikanın baskısı ve hiçbir ihanet onları vazgeçiremedi. Greif fabrika baştemsilcisi Orhan Purhan verdiği bir röportajda kadın işçileri şöyle değerlendiriyordu: *"Direniş boyunca bizi yarı yolda bırakanlar, ihanet edenler oldu. Ancak kadın işçilerden ihanet eden olmadı. Çeşitli sorunlardan dolayı (ailevi) geri durdular. Halen yürekleri ile bizim yanımızdalar."*

Bu direnişe çok inanan Greif direnişçisi işçi kadınlar, başta emekçi kadınlar olmak üzere tüm işçi ve emekçilere inancın, kararlılığın ve mücadelenin nasıl olması gerektiğini göstermişlerdir. Greif EKK deneyimi, kadın işçilerin örgütlendiklerinde, nasıl etkin bir güç haline gelebildiklerini gözler önüne sermiştir.

Ekim / Sayı: 295, Şubat 2015

9 Mart 2014

Direnişe içerden tanıklık

Yol gösterici bir direniş pratiği!

Greif fabrika işgali, çok önemli deneyim ve birikimler bırakan ve değerler yaratan bir direniş olarak, Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde yerini aldı. Taşeron köleliği başta olma üzere işçi sınıfına dayatılan insanlık dışı çalışma ve yaşam koşullarına karşı izlenmesi gereken mücadele çizgisini, yöntem ve araçlarını gösterdi.

Greif işgali son yıllarda gerçekleşen önemli işçi direnişlerinden belirgin farklılıklar taşıyordu. Tekel direnişi ve son yılların iz bırakan diğer direnişleri genelde fabrikaların kapanması, toplu işten atmaların yaşanması, tazminatların ödenmemesi vb. üzerine gerçekleşmişti. Direnişe katılan işçilerin üretimden gelen güçlerini kullanma imkanları yoktu. Greif direnişinde ise işçilerin iradesi ile üretim durduruldu. Grev hakkı gerçek anlamına kavuşturularak hayata geçirildi. Toplusözleşmede yaşanan tıkanma işgal gibi cüretli bir eylemle karşılandı. En önemlisi ise, örgütlü bir işçi eylemi olarak ciddi bir ön hazırlık üzerinden gerçekleştirilmesi oldu.

Direniş süreci boyunca yaşananların önemli bir kısmı yayınlanmış bulunuyor. Bunun ötesinde, işgale giden sürecin örülmesi, fabrikadaki yaşam, işçilerdeki bilinç değişimi, farklı kimliklerin ortak paydada buluşması, birçok tabunun aşılması vb., pek çok

yönüyle yazılıp çizilebilecek çok şey var. Burada en önemli noktaların altı çizilmeye çalışılacak.

Düzenin ideolojik hegemonyasını kırma başarısı

Burjuvazi işçi ve emekçileri kontrol altında tutmak için her yol ve aracı kullanıyor. İdeolojik kuşatma bu açıdan önemli bir yerde duruyor. Düzenin gerici ideolojileri ile zehirlenme, emeğin sömürülmesinde başat bir rol oynuyor. İşçiler sermayenin saldırılarına, sessiz kalarak, hatta yer yer destek sunarak ortak olabiliyorlar. İşçi ve emekçiler ne zaman gelecekleri için söz söylemeye kalksalar, ideolojik zehir daha etkili kullanılıyor. Etnik, mezhepsel vb. kimlikler üzerinden sınıf parçalanmaya çalışılıyor.

Burjuvazinin parçalayıcı ve yozlaştırıcı ideolojisinin etkilerini kırmak zannedildiği kadar zor değil. İşçi ve emekçileri sınıf kimliğinde birleştirmeyi başarmak bunun ilk önemli adımıdır. Bu da işçi ve emekçilerin kendi öz örgütlülükleri ile sınıf çıkarları doğrultusunda harekete geçirilmesi demektir. Greif işgalinin gücü buradan gelmektedir. Devrimci öncü işçilerin müdahalesiyle komiteler temelinde örgütlenen işçiler kolektif çalışmanın ilk adımlarını atmışlardır. Kolektif iş yapma bilinci geliştikçe örgütlülüğün gücü de artmıştır.

Greif'te örgütlenme çalışmasının başından itibaren işçilere sınıf bilinci ve kimliği kazandırmak için yoğun bir çaba sarf edildi. Bu çaba burjuva ideolojisine karşı panzehir görevi gördü. Sınıfsal kimlikte birleşmede anlamlı bir mesafe alındı.

Direnişçilerin ağırlıklı bir kesimi (ki fabrika komitesinde de önemli bir yer tutuyorlardı) MHP, AKP gibi gerici partilerin tabanını oluşturuyordu. CHP tabanından gelen, Alevi ve Kürt kimliğine sahip işçiler küçük bir kesimdi. Bugün birçok direnişte Alevi ve Kürt kimliği önemli bir yer tutabilmekte, etnik ve inançsal ezilmişlik nedeniyle mücadelede daha rahat yer alabilmektedirler. Greif direnişi böylesi bir olanaktan da önemli ölçüde yoksundu.

Direnişin öznesi olan işçilerin büyük bir kısmı, dinsel gericilik ve şovenzimin hakim olduğu bölgelerin insanlarıydılar. Böylesi bir bileşimle 60 günlük bir fabrika işgalini gerçekleştirilebilmesi, işçi sınıfı kimliğinde birleşme sayesinde mümkün olabilmişti.

Elbette direnişin ilk günlerinden itibaren burjuvazinin gerici ideolojisi farklı tonlarda kendini gösterdi. Bazı dönemlerde belirgin bir biçimde dışa da vurdu. Örneğin, dışarıdan gelen destekçilerin büyük bir kısmının sol çevrelerden olması, bazı kesimlerde rahatsızlığa neden oldu. Direnişe karşı gericilik yapmak isteyenler bu durumu kullanmaya çalıştılar. Öncü işçilerin müdahaleleri ile bunlar boşa düşürüldü. Komite toplantıları ve genel toplantılarda eğitici tartışmalar yürütülerek gerici eğilimler mahkûm edildi. Sınıf kimliğinin neden belirleyici olduğu defalarca tartışılarak, tüm meselelere sınıfsal kimlik üzerinden bakma bilinci güçlendirilmeye çalışıldı. Direnişin ilk günlerinden itibaren çıkartılan bülten de bu doğrultuda etkin bir biçimde kullanıldı. Sınıf dayanışmasının önemi, geçmiş direnişler üzerinden sınıf bilinci ve dayanışma ruhu bültenlerde ele alındı. Eğitim çalışmalarının ve toplantıların konusu oldu. Burjuva ideolojisinin parçalayıcı etkisine karşı sınıfın bakış açısını ve mücadelenin birleştirici değerlerini işçilere taşımada sağlanan başarı direnişin güçlü yanlarından biri oldu.

Sınıfın kendi kimliği ile harekete geçemediği bir dönemde bunun başarılması rastlantı değildi. Direnişe yön veren devrimci iradenin çabalarının ürünüydü. Direnişçi işçiler her ne kadar bütün gerici kalıpları aşamasalar da, işçi sınıfının dünya görüşünü kavrama doğrultusunda önemli bir süreç yaşadılar. Sömürüye karşı birlikte örgütlenen, birlikte barikat kuran, yoksunlukları birlikte yaşayanların safının bir olduğunu gördüler.

Fabrika işgali ile kurulan ortak yaşam tüm yapay ayrımları ortadan kaldırdı. Her bölüm ayrı bir komün gibi işledi. İşçiler kavganın ortaklaştırdığı yaşam içinde paylaşmanın hazzını tattılar, gerçek bir kardeşleşmeyi yaşadılar.

Birlikte göğüslenen kavga içinde örgütlülük daha da güçlendi.

Hiçbir bölüm, grup, birey ayrıcalıklı olmadığı için, nifak yayanlar bir bir açığa çıkıyordu. Kolektivizmin gücü, bunun için özel bir çaba gerektirmiyordu.

Ayrımsız-gayrımsız bir mücadelenin içinde ekmekler bölüşülüp çaylar hesapsızca içildikçe, dostluklar daha da pekişti. Hiçbir çıkar, bencilce düşünce taşınmadan verilen dost selamının değeri arttı. Dün bir işi angarya görüp başka bir sınıf kardeşinin sırtına yıkanlar, ortak çıkarları için her işi birlikte omuzladılar. Kolektif iş yapma bilinci güçlendi. İşgal fabrikasını korumak için gece-gündüz nöbetler tutuldu. Hiçbir emreden olmadan yapıldı tüm işler. Sınıf bilinci sınıfın eylemi ile birleşince, kolektivizmin yasaları kendiliğinden hayat buldu.

Tabular bir bir parçalandı

İşgal başladığında, işçilerin önemli bir kesiminde burjuvazinin yarattığı tabular etkiliydi. Fabrika işgaliyle birlikte bunlar bir bir yıkılmaya başladı.

İşgal öncesi yapılan toplantılarda her olasılık enine boyuna değerlendirilmişti. Eğer talepler kabul edilmez de işgale başlanılırsa, nelerin yapılacağı planlanmıştı. İlk adım, fabrikadaki güvenlik görevlilerinin dışarı çıkartılmasıydı. Direnişin öncüleri toplu sözleşme görüşmesinin olumsuz sonuçlandığını açıkladıktan sonra, daha önce alınan karar tekrar oylamaya sunuldu ve fabrika işgali başladı. Günler önce yapılan görev dağılımına göre herkes harekete geçti.

Önceden belirlenen güvenlik komitesi fabrikanın tüm güvenlik görevlilerini kapı dışarı etti. Böylece, yüzlerce işçinin "dokunulmaz" gördüğü güvenliklerin birleşen işçiler karşısında bir hiç olduğu görüldü. Ardından direniş komitesi ve seçilen işçiler fabrika yöneticilerinin olduğu bölüme giderek, "Fabrikada işgal başlattık. Artık her şey bizim denetimimizde. Komite kararı gereği fabrikada dolaşmanız yasak. Fabrikayı terk edebilirsiniz.

Çıkmak istemezseniz bu bölümün dışına çıkmanız yasak" açıklamasını yaptılar. Greif işçileri düne kadar karşılarında konuşmaya cesaret edemedikleri sermaye temsilcilerinin karşısına örgütlü bir güç olarak çıkmışlar, "patron ve temsilcilerinin karşısında boyun bükmekten başka bir seçenek yok" tabusu sınıf eylemi ile paramparça olmuştu. Kurallara uydukları müddetçe kendilerine hiçbir müdahalenin yapılmayacağı ifade edildiği halde yöneticiler korku içinde bir gün geçirdiler. Arabaları ile fabrikayı terk etmek isteyen yöneticilerin bu isteğinin karşılanamayacağı ifade edildi. Arabaların çıkmasına izin vermek barikatları açmak anlamına geliyordu. Fabrika yöneticileri komitenin belirlediği şartlar altında ve işçilerin yuhalamaları eşliğinde fabrikayı terk ettiler.

Kadın-erkek el ele, mücadele birlikte örüldü

Birlikte çalıştıkları kadın işçileri küçümseyen, ikinci cins gören, kadının yeri kocasının yanıdır anlayışı ile hareket eden işçilerin kafasındaki bu algı süreç içinde yıkıldı. İşgalin başlamasıyla atılan ilk adımlardan biri de kadın ve erkeğin eşitliğini ve sermayeye karşı mücadelede birlikteliğini öne çıkarmak oldu.

Bölümlerden seçimle gelen kadın komite üyesi bir kişiydi. Kadınların büyük kısmı işgalle birlikte sürecin parçası olmuşlardı. Sürece geç dâhil olmaları ve burjuva ideolojisinin yarattığı kadın algısından kaynaklı, erkek işçiler kadın komite temsilcisi seçmeyi tercih etmiyorlardı. Devrimci işçiler tarafından bütün bölümlerin kadınlarını temsilen komite üyesi kadın sayısını artırma önerisi komite toplantısına sunuldu. Zorlu geçen bir toplantının sonunda komitedeki kadın sayısı artırıldı. Bu süreçle birlikte Greif'in kadın işçileri direnişin en ön saflarında yerlerini aldılar. Bu adımı Emekçi Kadın Komisyonu'nun kurulması izledi.

Greif'in direnişçi kadınları düzenin yarattığı kadın algısını parçalamak için önemli bir çaba sarf ettiler. Direnişin başında kadını küçümseyen yaklaşımlar bizzat direniş süreci içerisinde,

kadınların sergilediği etkin pratik sayesinde aşıldı. Düzenin gerici temelde ürettiği kadın algısı giderek parçalandı.

İşgalciler ne yaptıklarını çok iyi biliyorlardı

İşgal öncesinde, işgal eyleminin patronlar düzeninin yasalarında yeri olmadığı, fakat hak alma mücadelesinin fiili meşru mücadeleden başka yolunun olmadığı yaşanılan deneyimler üzerinden sistematik bir eğitimin konusu edilmişti. Greif işçileri işgal eylemine başladıklarında nasıl bir eylemin parçası olduklarını biliyorlardı. Bu nedenle, işgal başladığında, sendika, devlet, patron ve kimi bozguncuların, "yaptığınız eylem yasadışı" propagandası karşılık bulmadı. Direnişten kopmalar bekleyen gerici odakların hevesleri kursağında kaldı. Direnişin ilk haftasında taşeron işçiler gruplar halinde işgal fabrikasına geldiler. Sendika üyeliklerini yaptırarak işgale katıldılar. Sendika üyesi olmayan, bölümünden izinli dışarı çıkmayan hiçbir işçi fabrikaya alınmıyordu. Güvenlik komitesinin fabrikaya bozguncu provokatörlerin sızmasını önlemek için aldığı önlemlerden biriydi bu. Dışarı çıkışlar için izin defteri tutuluyordu. Fabrika komitesinin kararı ile her bölüm komitesine bağlı işçilerin en fazla % 25'ine günlük olarak dışarı çıkma izni veriliyordu. Bölüm komitesinden izinliler listesi gelmemişse hiçbir işçi dışarı çıkamıyor, çıkanlar direnişi terk etmiş muamelesi görüyordu.

Greif işgalcileri işlerini öylesine ciddiye almışlardı ki, kimi zaman abartılı tutumlar alınabiliyordu. Direnişi ziyarete gelenlerin ortak kullanım alanlarında ağırlanacağına dair karar alınmış olmasına rağmen, güvenlik komitesinin giriş kapısında görevlendirdiği işçiler ziyaretçileri içeri almayabiliyordu. Neden almadıkları sorulduğunda, "tanımıyoruz, içeri sızmaya çalışan polis ya da patron adamı olabilir" gibi cevaplar veriliyordu. Bu duruma son vermek için defalarca müdahale edildi. Genel toplantılarda, bölüm ve fabrika komitesi toplantılarında tartışma konusu oldu.

İşgalin örgütlü gücü dost-düşman tarafından görüldü

Fabrika komitesi, polis vb. düzen güçleri ile, belirlenen heyet ve temsilciler dışında kimsenin muhatap olmaması yönünde karar almıştı. Bütün işçiler bu karara uydular. Polis bir işçiye soru sorduğunda ya da bilgi almak istediğinde, hiçbir işçi muhatap olmadı, muhataplarına yönlendirdi. Polis de ilk denemelerin ardından komite sözcülerinden başka kimseye yönelmedi.

İşgalci işçiler direnişin kurallarına göre davranarak bir tabuyu daha yıkmışlardı. Onlar için belirleyici olan düzenin kurumları ve temsilcileri değil, direnişin iradesini yansıtan komite ve komite kararlarıydı.

Direnişin 33. gününde gerçekleşen patron-taşeron, polis ve sendika provokasyonunda sermaye devletinin tüm kurumlarının gerçek yüzü bütün çıplaklığı ile bir kez daha görüldü. Provokasyon girişimi işgalcilerin yaratıcılığı ile karşılandı. Arabası olanlar arabalarını fabrika girişine barikat yaptılar. Kadınlar sopaları kuşanarak "hiç kimse ölümüzü çiğnemeden buraya giremez" dediler. Yangın söndürme hortumları fabrikanın çeşitli noktalarına yerleştirilerek, "işgalci toması" olarak kullanıma hazır hale getirildi. Erkek işçiler provakatörlere karşı barikat oldular. Fabrikanın dört bir yanı saldırıya karşılık verecek şekilde hazırlandı. Saldırıya geçen sermaye cephesi direnişin örgütlü gücü karşısında hezimete uğradı.

Sendika mücadelenin olduğu her yerdedir!

Greif işgali, örgütlülüğü sendika üyeliğine indirgeyen anlayışları da parçaladı. Greif işgalcileri en başından itibaren örgütlülüğü sendika üyeliği, sendikayı da Şirinevler'deki bina olarak görmediler. Ağaların her türlü ihanetine rağmen sendikayı işçi sınıfının mücadele mevzisine dönüştürmek için uğraştılar. İşgalin ilk haftasında Hadımköy'deki birçok işçi sendikaya üye yapıldı.

Bu bakışla Greif'e ait diğer fabrikalara da gidildi. Bunun için "dış işgal komitesi" oluşturulmuştu. Fabrika komitesinde nereye gidileceği, nasıl bir eylem yapılacağı saptanıyordu. Alınan kararı hayata geçirmek dış işgal komitesinin göreviydi. Ne zaman nereye gidileceği, eylemin içeriği önden açıklanmıyordu. Açıklandığında, gidilecek fabrikalara bilgi sızdırılıyor ve orada çalışan işçilere ulaşılması engelleniyordu. Bölüm toplantılarında, her an herkesin dış işgal ekibinde yer alacak ve eyleme gidecek gibi hazır olması isteniyordu. Fabrika komitesinde dış işgale gidecek kişilerin listesi oluşturuluyordu. Dış işgal komitesi bu kişileri eyleme gitmeden yarım saat önce uyandırıyor, gerekli bilgiyi vererek hazırlanmalarını istiyordu. Hedeflenen eylem alanına gidildiği andan itibaren basın-yayın komitesine gelişmeler aktarılmaya başlanıyordu.

Eylemlerden biri Ünsa'ya bağlı Samandra fabrikasında gerçekleştirildi. Sabah erken saatte fabrikaya gidilerek işçilerin giriş yaptığı kapının denetimi ele geçirildi. İşbaşı yapmak için gelen işçiler karşılarında Greif işgalcilerini buldular. Buradaki taşeron işçilere sendikaya üye olma çağrısı yapıldı. Fabrikanın bahçesine üyelik masası kuruldu. Daha sonra fabrika içine girilerek bütün bölümler dolaşıldı. Megafonla yapılan konuşmalarda örgütlenme çağrısı tekrarlandı. Fabrika içindeki fiili işgalden rahatsız olan fabrika yöneticileri ve uşakları etkisizleştirildiler. Fabrika polis tarafından kuşatıldı. Polis işgalcileri "bu fabrikanın işçileri değilsiniz, yaptığınız yasadışıdır" diyerek tehdit etti. Haklılıklarından aldıkları güçle polisin karşısında duran Greif işgalcileri, programları tamamlanmadan fabrikadan ayrılmayacaklarını ifade ettiler. Samandra işçileriyle yapılan toplantının ardından dış işgal komitesinin kararı ile eylem sonlandırıldı. Eylem saatlerce sürmüş, fabrikada üretim büyük oranda durmuştu. Eylemin en önemli yanı, sendikayı dört duvardan gören anlayışın parçalanması olmuştu.

Sendikal bürokrasi karşısında tok tutum!

Sendika ağaları öyle bir algı yaratmışlardır ki, sendikacılar ne derse desin alkışlanmalıdır.

Greif'teki örgütlülük bu anlayışı da parçaladı. Sendika yöneticileri nasıl bir pratik sergilediyseler ona göre bir muamele gördüler. Durduk yere ne kimse yuhalandı ne de alkışlandı. İşgal öncesi ve sonrası bürokratik sendikacılığa karşı mücadelenin önemini kavratan eğitim sayesinde işçiler bürokratlar karşısında boyun bükmediler. Asıl gücün örgütlülük olduğunu her fırsatta gösterdiler.

Sadece DİSK Tekstil bürokratları değil, DİSK Tekstil'in oyunlarının bir parçası olan DİSK bürokratları da Greif işçilerinin sınıf tutumuyla yüzyüze kaldılar. İşgalin 10. gününde işgalcilerin yoğun çabası ile fabrikaya gelmek zorunda kalan DİSK yönetimi Greif işçileri tarafından karşılandı. İşçiler, atılan bu adımı önemli gördüklerini vurguladılar ve DİSK'in yapması gerekenleri hatırlattılar. DİSK yöneticilerinin konuşmalarına temkinli yaklaştılar. Direnişe sahip çıkmak için atacakları adımlara dair somut sözler beklediler. Fakat tek bir somut adımdan bahsedilmedi. Bu durum işgalciler tarafından sessizlikle protesto edildi. Kani Beko ve diğer DİSK yöneticileri konuşurken denenen slogan attırma çabaları boşa çıktı. Görüldü ki, biat eden değil, her kelimeyi ölçüp biçen ve sınıfsal bir tutumla birleştiren Grief işgalcilerinin karşısındaydılar. Ağaların yüzünden düşen bin parçaydı.

DİSK yönetimi ve sendikal camia Greif işgali karşısında (istisnalar dışında) gerici bir taraf olarak saf tuttular. Büyük yankılar yaratan işgal karşısında üç maymunu oynadılar. Greif işgalcilerinin defalarca gerçekleştirdiği bilgilendirmeye rağmen gerçekleri çarpıtarak gerici bir propaganda kampanyası yürüttüler. Bu tutumları ile sermaye cephesine hizmet ettiler.

Greif fabrikasında ilk yayın örgütlenme faaliyeti yürütülürken kullanıldı. Oluşturulan fabrika komitesi belli aralıklarla sadece güvenilir işçilere verilen bültenler çıkardı. Fabrika işgalinin başlamasının ardından yayın faaliyeti daha da önem kazandı. Hemen basın-yayın komitesi kuruldu. Komite ilk olarak bülten ve bildirilerin çıkarılmasını planladı. Sosyal medya aracılığı ile de direniş kamuoyuna taşındı. Hazırlanan bildiriler çevre fabrikalarda, mahallelerde, kent merkezlerinde dağıtıldı. Bülten ise iç örgütlülüğü güçlendirme ve eğitim aracı olarak kullanıldı. Basın-yayın komitesi fabrika komitesi toplantısının ardından bir araya gelerek hazırlık yapıyordu. Bültenin başyazısı komite toplantılarında öne çıkan tema üzerinden hazırlanıyordu. Yapılması gerekenlere işaret eden bir çerçevesi oluyordu. Diğer yazılar, başyazıyı güçlendirecek eğitici yazılar ve işgalci işçilerin yazıları biçiminde planlanıyordu.

İşçilerin bültene katkısını almak komitenin temel gündemlerinden biriydi. Başlangıçta zorlanma yaşansa da, ısrarlı bir yönelimle bu sorun önemli ölçüde aşıldı. İşgal bülteni düzenli yazarlarını dahi yaratmıştı. Greif işçileri yazılar, şiirler, özlü sözler yazıyorlardı.

Basın-yayın komitesinin odası yazıların teslim edilme saatinde işçilerle doluyordu. Yazılar yayınlanmadan önce yazarları ile sohbet ediliyor, yazının zayıf ve güçlü yanları üzerine yapılan tartışmalar bir sonraki yazının daha güçlü yazılmasını kolaylaştırıyordu. Ya da bazı işçi yazıları olumlu-olumsuz tepkiler alıyor, olumsuz tepki gösteren işçiler basın-yayın odasına gelerek konuşmak istiyorlardı. Yayın odası eğitici tartışmaların yapıldığı bir merkeze dönüşmüş, ilk günlerin ilgisizliği aşılmıştı. Basın-yayın komitesi yoğunluğa yetişemeyecek duruma gelmişti.

Bülten bütün işçiler tarafından dikkatle takip ediliyordu. Aksama yaşandığında, birçok işçi bülteni merak ettiği için basın-ya-

yın odasının yolunu tutuyordu.

Bir de direnişin dış kamuoyu ayağı vardı. Fabrika komitesinin direktifleri doğrultusunda çeşitli açıklamalar hazırlanıyor, en geniş kamuoyuna ulaştırılması sağlanıyordu. Direnişi sendikalara, demokratik kitle örgütlerine, siyasi parti ve kurumlara anlatacak dosyalar vb. hazırlanıyordu. Uluslararası örgütlere direnişi anlatan açıklamalar gönderiliyordu. Çeviri konusunda yardımcı olacak birilerini bulmak vb. birçok iş basın-yayın komitesinin görevleri arasındaydı.

Basın yayın faaliyeti örgütleyici ve eğitici bir işlev görüyordu. İşçilerin eğitimi ve iç örgütlülüğün güçlendirilmesi, geniş kitlelere gelişmelerin aktarılması temel amaçtı. Komite her toplantıda bu konularda daha güçlü adımların nasıl atılacağını tartışıyordu.

İlk günler bülten ve bildiriler fabrikada hazırlanılıyor ve dışarıda basılıyordu. Bu durum hem zaman kaybı, hem de ciddi bir masrafa neden oluyordu. Basın-yayın komitesi fabrikada baskı yapma kararı aldı. Fabrikada bulunan fotokopi makinesi ve yazıcılar kullanılır hale getirilerek, bu imkan yaratıldı.

İşgal fabrikasında eğitim

Greif örgütlenmesinin ilk anlarından itibaren yürütülen eğitici faaliyetler işgalle birlikte artırılarak sürdürüldü. Sınıf bilinci ve sınıf mücadelesinin temel yasalarının eksen alındığı eğitici faaliyetler belli bir program çerçevesinde hayata geçirildi. Bülten bunun önemli araçlarından biriydi. Yanı sıra eğitim toplantıları, panel, seminer ve dersler gerçekleştirildi. Kapitalist sömürü düzeninin işleyişini anlatan ve işçi sınıfının misyonuna işaret eden konular işlendi. Sendikalar ve taban örgütlenmeleri çok farklı yönleriyle ele alındı. İşçi sınıfının mücadele tarihi eğitim çalışmalarında önemli bir yer tuttu. Belgesel vb. araçlar kullanıldı. Fabrikayı ziyarete gelen aydın, yazar ve sanatçılarla yapılan söyleşiler de eğitici birer araç olarak değerlendirildi. ÇHD'li avu-

katların katıldığı toplantılarda burjuva hukukunun ne ifade ettiği anlatıldı. Her genel toplantı da bir eğitim çalışması gibi işliyor, bunun önemini kavrayan işçilerin önemli bir kesimi büyük bir ciddiyetle katılıyor ve soru soruyorlardı. Devrimci temelde ele alınan bu eğitim çabası direnişin güçlenmesinde önemli bir rol oynadı.

Kültür-sanat faaliyetleri

İşgal fabrikasında önem verilen bir diğer alan kültür-sanat faaliyetleri oldu. Fabrikada çeşitli komisyonlar oluşturuldu. Komisyonların çalışmalarını yürüteceği alanlar hazırlandı. Sinema, şiir, spor, müzik, tiyatro vb. komisyonlar oluşturularak çalışmalar yürütüldü. Komisyonların çalışmalarını sunduğu etkinlikler organize edildi. İşgal fabrikasında yapılan her etkinlik komisyonların emekleri üzerinden şekillendi.

Fabrikanın büyük yemekhanesi genel toplantılar ve etkinlikler için kullanıldı. Memur yemekhanesi ise sinema salonuna dönüştürüldü. "Emek sineması" ismi verilen salonun açılışı bir sunumla gerçekleştirildi. Her akşam bir film gösterimi yapıldı. İşçilerin ilgiyle izlediği filmlerin ardından tartışmalar yürütüldü. Sinema salonu aynı zamanda kültür-sanat komisyonunun çalışma alanı olarak kullanıldı. İşgale destek için gelen çok sayıda sanatçı dostumuz bu salonlarda sergiledikleri gösterilerle direnişe katkı sundular.

Bilinç örgütlülükle birlikte güç demektir!

Greif işgali sınıf bilinci ve meşru mücadele anlayışı üzerinden yükselen örgütlü bir işçi eylemidir. İşgal fabrikasında, genel fabrika komitesi, 14 bölüm komitesi, basın, ziyaret, güvenlik, gözcü, savunma, yemek, temizlik, dış işgal vb. komiteler ve çok sayıda komisyona dayalı bir örgütlülük hayata geçirilmiştir. Bu örgüt-

lülük gücünü işçilerin bilincindeki gelişmeden almıştır. Sürecin açığa çıkardığı bazı sorunların çözümü için ek komite ve komisyonlar oluşturulmuş, her komite ve komisyon bileşenleri tarafından ciddiyetle işletilmiştir. Her bir örgütlülük işçi iradesinin açık bir yansıması olmuş, işçi demokrasisinin anlamlı bir örneği sergilenmiştir. İşgalcilerin iradeleri dışında hiçbir adım atılmamış fakat doğru kararlar alabilmeleri için bilinç açıklığı yaratmaya özel bir önem verilmiştir.

Tüm kararlar işçilerin doğrudan temsil edildiği toplantılarda alınmıştır. Yapılması gerekenler bölüm toplantılarında tartışılmış ve genel toplantıda karara bağlanmıştır. Fabrika komitesinde ana hatları ile belirlenen işler ayrıntılandırılarak somut planlamanın konusu edilmiştir. Kimin hangi işi yapacağı, nasıl ve ne zaman yapılacağı kararlaştırılmıştır.

İşçi iradesinin hayat bulduğu bu işgal eylemine yön veren işçi sınıfının devrimci dünya görüşü olmuştur. Devrimci sınıf çizgisine dayalı bir iradi yüklenme ile sınıf hareketinin önünü açacak bir direniş pratiği sergilenmiştir.

Ekim / Sayı: 295, Şubat 2015

Direnişe ilişkin değerlendirmeler

Greif Direnişi sınıf hareketinde eski ile yeninin mücadelesidir!

İstanbul'un Esenyurt-Kıraç bölgesinde kurulu Greif fabrikasında, sadece bir mevzide olup bitmekte olan yalıtık bir sınıf eylemine değil, sınıf hareketinin dünü ve bugününe damgasını vuranlar ile geleceğini belirleyecek güçlerin karşı karşıya gelişine tanık oluyoruz. Greif onyıllar boyunca sınıf mücadelesine hakim olan ve artık köhnemeye yüz tutmuş anlayış ve kurumlara vurulmuş sarsıcı bir darbe olmuştur. Greif işçileri, henüz tüm sonuçlarına ulaşmış olmamakla birlikte sınıf hareketinde doğmakta olanı temsil etmekte, Haziran Direnişi'yle yolu açılan sınıf ve kitle mücadelelerinde yeni döneme girdiğimizi tescillemektedirler.

Greif direnişi bu yeni dönemin en önemli mihenk taşlarından biri olacaktır. Çünkü bu yeni döneme özgü mücadele azmi ve isteğini, bürokratik mekanizmaları yıkıp geçen isyan ruhunu taşımaktadır. İşte bu yüzdendir ki, Greif direnişi ekseninde yaşanan taraflaşma oldukça anlamlıdır. Sınıf mücadelesinde eskiyi ve aşılmakta olanı temsil eden kişi ve kurumlar bu büyük direniş karşısında gericileşmekte, bugüne kadar farklı yelerde duranlar da mevcut düzeni korumak adına birleşmektedirler. Fakat mevcut çürümüş ve kokuşmuş yapıdan tiksinen ve samimi olarak sınıf mücadelesinin gelişmesine destek sunan güçler de Greif direnişçilerinin yanındadır. Bu büyük direniş karşısında büyük bir heye-

can duymakta, ona büyük bir sempatiyle bakmaktadırlar.

Greif işçilerinin örgütlü olduğu DİSK Tekstil Sendikası'nın merkez yönetimi sergilediği tutumla, sınıf hareketinde eskimiş, artık aşılıp geride bırakılması gereken anlayış ve pratiğin tipik bir temsilcisi olduğunu tescillemiştir sadece. İşçilerin kendilerini aşarak başlattıkları işgal eylemi karşısında DİSK Tekstil yönetimi, net bir tutumla direnişe sırtını dönmüş, üstelik de "tümüyle yetkili kurullarının haberi olmadan hareket eden" işçileri, "örgütsel disipline aykırı davranmak" ve böylelikle de "mücadeleye zarar vermek"le suçlamıştır. Ardından da işçilere eylemden vazgeçerek TİS sürecinin yasalarla öngörülen olağan akışını beklemelerini ve kendilerine güvenmelerini istemiştir.

DİSK Tekstil'in başında tescilli ve kaşarlanmış sendika bürokratı Rıdvan Budak bulunmaktadır. Ama bu biçimde ifade bulan gericilik hiç de ona has değildir. Öyle ki bu, bugün Türk-İş'i bir yana bırakalım DİSK'in mücadeleci bilinen sendikalarında, şu ya da bu ileri siyasal çevrede kendisini tanımlayan sendikacılara bile sinmiş ortalama bir düşünme ve davranma tarzıdır. Greif işçisinin şu birkaç günlük büyük derslerle dolu direnişi sırasında da test edilerek kanıtlanmıştır.

Bu bakımdan işçilerin DİSK ziyaretinde yaşadıkları oldukça aydınlatıcıdır. Geldiklerini duyunca arazi olan DİSK Tekstil yöneticilerini bulamayan Greif işçileri DİSK'in kapısını çalıp DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile görüştüler. Çerkezoğlu, ki ilerici bir sol gelenekten gelen, sokak mücadelesi pratiği içerisinde kendisini göstermiş bir sendikacıdır. Ama dikkat edilsin, aynı Çerkezoğlu da farklı cümlelerle de olsa işçileri "örgütsel disiplin"e davet etmekte, işçiler üsteleyince ise başka bir sendikanın iç işlerine karışamayacağını söylemektedir. DİSK yönetiminin ve Arzu Çerkezoğlu'nun sendikasının (Greif işçilerinin başlıca talebinin taşeronluğu kaldırmak olduğu halde üstelik) hala daha Greif direnişini sahiplenmekten uzak durduğunu hatırlatalım. Çerkezoğlu örneğini, sorunun tekil ve çürümüş bürokratlara özgü

bir durum olmadığını göstermek için özellikle verdiğimizi belirtmiş olalım.

Kaşarlanmış bürokratı ile ilerici sendikacısının üzerinde birleştiği nokta, işçi sınıfının hep kaybetmesiyle sonuçlanan yerleşik sendikal düzenden başkası değildir. O düzen ki sermaye karşısında işçi sınıfının elini kolunu bağlamaktan başka bir sonuç vermemektedir. Öyle ki bu bürokrat takımının "örgütsel disiplin"den anladıkları şey, işçilerin kayıtsız-şartsız bu düzene itaat etmesinden başka bir şey değildir. Rıdvan Budak gibi sendikayı geçim kapısı olarak gören kaşarlanmış bürokratlar bu düzenden beslenmektedir. Böylelikle de her dönemin adamları olmayı başarmaktadırlar. Onun için Greif işçisinin eyleminde kendi sonlarını görmekte ve korkmaktadırlar.

Elbette ilerici görünen ara kademe bürokratları Budaklar kadar kirlenmiş değillerdir. Hatta bir kısmının parada pulda gözü yoktur. Ancak yönetimde olmanın sağladığı ayrıcalıklar konusunda da en az Budaklar kadar hassastırlar. Üstelik ilerici siyasal kimliklerini ve sokaktan gelmelerini bu ayrıcalıklı konumlarını haklılaştırmak için kullanırlar. Aşağıdan gelen her türlü inisiyatifi kendilerine karşı bir tehdit gibi görürler. Bunlar taban örgütlenmelerini ve sendikal demokrasiyi savunur görünürler ama gerçekte onu her bakımdan sakatlamak için elinden geleni yaparlar. Bağımsız ve dirençli olan işçileri ayıklayıp ezerler, dışlayıp tecrit ederler. Aşağıdan üretilecek fikirlere kapalıdırlar, her şeyi onlar bilir, onlar yaparlar. Üretimden kopuk olmaları ve sendikal imkanlar onları bilgiye ulaşmak bakımından avantajlı kılar. Böylelikle edindikleri yeteneklerini (!) işçilere karşı kullanırlar. Bir yandan işçilerin özgüvenini kırarak onları gönüllü itaate zorlarlar, diğer yandan da işçileri cahillikle ve mücadeleden kaçmakla suçlarlar. Kendilerine kalsa sermayeye karşı her şeyi yapacak tiyniyettedirler ama o geri işçiler yok mu onlar ellerini kollarını bağlamaktadır.

Greif işçileri işte bu düzenin kafalara kazıdığı düşünce ve dav-

ranış kalıplarını yerle bir ettiler. Doğru bildikleri yolda inisiyatif alarak işbirlikçi sendikal düzenin labirentlerinde çürümek yerine doğrudan eyleme geçtiler. "Sendika biziz" haykırışında dile gelen bu tutum ile sendikal bürokrasiye meydan okudular. Buna karşılık "İşçiler sendika yöneticisinin kararı olmadan nasıl hareket ederler" feryadı kaşarlanmış olanla alt kademedeki bürokratı birleştirdi. Çünkü sözkonusu olan kendilerinin varlık zemini olan mevcut bürokratik sendikal düzendi. Greif işçisi, sendikal bürokratik hiyerarşiyi yok sayarak bu düzeni tehdit ediyordu, dolayısıyla tecrit edilmeli, yok sayılmalı, diğer işçilere yayılmadan ayıplanarak ezilmeliydi. İşte bunun için kaşarlanmış bürokratlar doğrudan saldırırken, alt kademe bürokratlar ve onların siyasal uzantıları da suskunluk fesadıyla direnişi boğmaya çalışıyor.

Sınıf mücadelesinin geri düzeyinde varlık gösterip sefa sürenler için sorun sadece Greif işçisinin sendikal bürokrasiyi hiçleştiren tabandan inisiyatifi değildir. Dikkat çekici biçimde tepkiler aynı zamanda Greif işçisinin, yasalarla belirlenen alışıldık sendikal mücadele kurgusunu bozmasına yöneliktir. DİSK Tekstil yönetimi, işçileri sakin olmaya ve TİS sürecinin yasalarla belirlenen aşamalarını beklemeye çağırmakta, aksi durumda yapılanın mücadeleye zarar vereceği tehdidini savurmaktadır. Ama hiç kuşku olmasın ki bu düşünceler alenen olmasa da genel olarak sendika yönetimlerince paylaşılmakta, hatta algıları sınıf mücadelesinin geri düzeyi-kurumları tarafından biçimlendirilmiş işçilerin bir kısmı da böyle düşünmektedir.

Farklı kesimler tarafından paylaşılan bu mücadele (!) anlayışının ortak özelliği yasalcılık, uzlaşmacılık, barışçıl mücadele biçimlerinden şaşmamaktır. Uzun ve bıktırıcı, yorucu ve işçileri dıştalayıcı yasal prosedürler içerisinde mücadeleyi olabildiğince sınırlamak ve masada bir orta yol bulmaktan ibaret bir tarzdır bu. Elbette bu yasalcı ve icazetçi sendikal düzende grev yapmak da mümkündür. Ama bu grevler olabildiğince etkisizleştirilir ve daha çok da işçileri yorup yıpratarak mücadele azmini kırmak

için kullanılır. İşte Greif işçilerinin yaptığı, sendika bürokratlarının on takla atıp sendikacılık oynadıkları bu düzenin kollarına kendilerini bırakmak yerine, fiili-meşru ve militan mücadelenin yolunu tutmak olmuştur. Böylelikle de apoletleri olmadan bir hiç olan sendika bürokratları ayaklarının altındaki zeminin kaydığını görmüş ve dehşete düşmüşlerdir.

Greif işçilerinin bu militan çıkışlarında devrimci işçilerin etkin bir rol oynaması, onun kendinden menkul, arkası olmayan özel bir örnek olduğunu göstermez. Ayrıca belirtelim ki, fiili-meşru mücadele yolunu tutan, aşağıdan bir inisiyatifle çürümüş bürokratik kurumları yerle bir eden bu sınıf dinamiği, Greif'te olduğu gibi, içerisinde devrimci işçiler çıkaracak ve doğal olarak ruhuna ve tarzına en uygun düşen önderliği devrimci sınıf partisi zemininden bulacaktır.

Diğer taraftan Greif'te görülen sendikal bürokrasinin kabına sığmama ve fiili-meşru mücadelede kararlılık, sınıf hareketi içerisinde yaygın bir duygu ve davranma eğilimi haline gelmektedir. Çünkü işçi sınıfı ağır baskı ve sömürü koşulları altında artık bir çıkış yolu aramaktadır ve mevcut sendikal rejim bu çıkışa yanıt üretememektedir. Üstüne Haziran Direnişi ile açığa çıkan devrimci direniş ruhu işçi sınıfının saflarını derinden etkilemektedir. Yanısıra mevcut siyasal ve hukuksal düzene derin güvensizliği besleyen siyasal kriz ise işçi sınıfının zihnine yerleştirilmiş barışçıl ve yasalcı mücadele kalıplarını kırmaktadır. Sınıf mücadelesinde artan gerilim, işçi sınıfının bunu dolaysız biçimde test etmesini de sağlamaktadır. Örneğin onbinlerce taşeron işçisinin kadro hakkını tanıyan mahkeme kararları hükümet tarafından fiilen uygulanmıyor. Bu durumda da fiili-meşru mücadele tek işlevsel yol haline gelmektedir. İşte hedeflerinin başına fabrikada taşeronluk düzenini bitirmeyi koyan Greif işçileri, eylemleriyle bunun nasıl olacağını gösteriyorlar. Bunun için de Greif, işçi sınıfının etinde-kemiğinde hissettiği, ulaşmak istediği yeni mücadele ve örgütlenme yoluna atılmış güçlü bir adım olmaktadır. İşte bu

koşullarda Greif son değil başlangıç olacaktır sadece, yeni Greifler yoldadır.

Greif işçisi ileri çıkarak buzu kırmıştır. Bu halde yapılması gereken Greif işçilerinin bu yolda kazanması için her türlü destek ve dayanışmayı aktif ve eylemli bir tarzda göstermek, yanı sıra onun mevcut düzenin sahipleri (sendika ağaları, sermaye ve devleti) tarafından ezilmesine engel olmak ve Greif işçilerinin mücadeleleriyle temsil ettikleri mücadele ve örgütlenme ruhunu sınıfın saflarına taşımaktır.

Haziran Direnişi'nde kolektif varlığıyla sahneye çıkamayan, sahneye çıktığında da zayıflıklarını ortaya seren işçi sınıfı geriden geliyor ama Haziran'ın açtığı yoldan ilerliyor. İşte bunun için "Haziran başlangıç, işçi sınıfı gelecektir!" dedik. Kesin olarak haklı çıkacağız.

Kızıl Bayrak,
14 Şubat 2014, Sayı: 2014/07

Greif'te işçi demokrasisi

13 Şubat 2014

Greif işçileri, tabandan örgütlenme ve inisiyatif alma konusunda etkileyici bir pratik sergiliyorlar. Böylesine büyük bir direnişin üstesinden gelebilmelerinin sırrı da burada. Çünkü az sayıda deneyimli ve sınıf bilinçli işçiye rağmen direniş, yüzlerce işçinin zihinsel ve pratik enerjisine dayanıyor. Böylelikle en zor ve çetrefil sorunların üstesinden kolaylıkla geliniyor.

Söz, yetki, karar işçilerde!

Mücadelenin yürütülmesi ve fabrikadaki günlük yaşamın örgütlenmesinde bütün işçiler söz ve karar hakkına sahipler. Sorunlar ve gündemler bölüm komitelerinde tartışılıyor, bölüm komitelerinde alınan kararlar ve ortaya çıkan eğilimler, günde iki kez toplanan genel toplantıda yeniden ele alınıyor. Böylelikle hem sorunlar çözülüyor, hem de mücadelenin nasıl ilerleyeceği kararlaştırılmış oluyor. Elbette Greif'te öncü işçilerden oluşan, içerisinde sendika temsilcilerinin de yer aldığı merkezi bir komite de mevcut. Ama bu komite işçilerin aşağıdan oluşan iradesi dışında bir karar alamıyor. Komitedeki işçilerin herhangi bir ayrıcalığı bulunmuyor.

İlişkilerde açıklık!

Greif'teki yaşamın en önemli yanlarından bir diğeri de, ilişkilerin açıklık temelinde kurulmuş olmasıdır. Öyle ki temsilcilerin yaptığı tüm görüşmeler işçilerin bilgisi dahilinde gerçekleşiyor ve hemen tüm ayrıntılar işçilere olduğu gibi aktarılıyor. Ama zaten çok zorunlu durumlar dışında hemen tüm görüşmeler işçilere açık ortamlarda gerçekleştiriliyor. Elbette açıklık ilkesinin uygulanmasında bir istisna var ki, bu da direnişin güvenliğiyle ilgili. Bu istisna dışında fabrikadaki öncü işçiler, açıklık ilkesini uygulamakta büyük bir hassasiyetle davranıyorlar. Öyle ki bunu yaptıkları için, gizli kapaklı işler çeviren bozguncular kısa sürede ayıklanıyorlar.

İşçi demokrasisi disiplinin temeli

İşte bu iç demokrasi, karar süreçlerine tüm işçilerin katılımını sağladığı gibi, aynı zamanda sağlam bir disiplinin de zemini haline gelmiş durumda. Bu disiplini daha fabrikanın giriş kapısından

itibaren görmek mümkün. Hemen her bölümde görevli işçiler, başlarında kendilerine buyuran herhangi bir kimse olmadan işlerini belli bir düzende ve kararlılıkta, ama aynı zamanda büyük bir şevkle yerine getiriyorlar. Özellikle güvenlikle ilgili işlerde büyük bir ciddiyet göze çarpıyor. Bununla birlikte işçiler arasında büyük bir sevgi ve saygı bağı hissediliyor.

Kısacası Greif'te direniş kendi kültürünü, değerler sistemini ve demokrasisini kurarak büyüyor. Bu ise Greif direnişini güçlendiriyor, onu daha fazlası için cesaretlendiriyor. Öyle ki işçiler arasında fabrikayı yönetmek sözü sıklıkla telaffuz ediliyor ve geri bilince sahip işçiler dahi bu tür bir iddiayı içtenlikle sahipleniyor.

"Doğrudan demokrasi" mi dediniz?

Son bir nokta olarak belirtelim ki, Haziran Direnişi'nde kendiliğinden hareketin örgütsüzlüğünü yücelten, aşağıdan yükselen kitle inisiyatiflerine "doğrudan demokrasi" adına abartılı övgüler dizen, buna karşılık siyasal örgütlenmeyi küçümseyen bazı siyasal güçler, Greif işçilerinin sendika bürokratlarına karşı bağımsız örgütlenmelerini ya görmezden geliyor ya da dosdoğru onların bu tutumlarına karşı çıkıyor. DİSK bünyesindeki bazı ilerici sendikacıların ibretlik tutumları buna örnektir. Kendi bürokratik ayrıcalıkları sözkonusu olduğunda bağımsız işçi inisiyatiflerinden olabildiğine korkuyorlar ve bunun için de sendikal demokrasi adına söyledikleri hemen her şey lafta kalıyor. "Örgütsel disiplin" adına işçileri sendikal bürokrasiye boyun eğmeye zorluyorlar.

Ama onlar ne yaparlarsa yapsınlar Greif işçileri yollarından yürümeye devam ediyorlar. Sözde değil pratikte "doğrudan demokrasi"yi inşa ediyorlar. Her geçen gün de dişle tırnakla var ettikleri yapıyı büyütüyorlar.

Kızıl Bayrak
21 Şubat 2014, Sayı: 2014/08

Greif'te direnişin yaratıcılığı: Sınıf sahnede!

Greif'te direnişçi işçilerin ortaya koydukları direngen tutum sadece mücadelede değil, sanat ve kültürde de ürünler veriyor. Çünkü işçi sınıfının üretimin içerisinde pişen yaratıcı zekası, direnişle birlikte patrona daha fazla kâr sağlamak için değil kendi davası için çalışıyor. Yeni bir sanat ile her bakımdan burjuvazinin çürümüş dünyasından farklı bir kültür de böylelikle boy veriyor.

Sınıfın "orantısız zekası"

Greif işgali 10 Şubat'ta TİS masasında patronun talepler karşısında katı reddi üzerine başladı. Yüzlerce işçi yasalara ve sendika bürokratlarına takılmadan üretimi durdururken tek bir pankartları dahi yoktu. Fakat kısa bir süre sonra "Bu daha başlangıç mücadeleye devam" pankartıyla boy gösterdiler. İşçiler her gün saatlerce patron için kölece çalıştıkları dokuma makinalarını bu kez mücadeleleri için çalıştırmıştı. Çıkartılan 4-5 metrelik çuval bezi, biraz kırmızı boyayla işgalin ilk pankartına dönüştü.

"Bu daha başlangıç mücadeleye devam" diyen işçiler bir yandan Haziran Direnişi'nin sembol sloganını atarken, diğer yandan da Haziran'ın "orantısız zeka"sını kuşanıyorlardı.

Direnişe geçen, üretimden gelen gücünü kullanan, tam bir bir-

lik içinde hareket eden işçilerin ne kadar güçlü olabileceklerini daha ilk adımda gösterdiler. Gerisiyse aynı sınıf kimliği ve aynı yaratıcılıkla geldi.

Önce yıllardır sırtlarında imzası bulunan şirketin adında değişikliğe gittiler. İşçilerin fabrikada giydiği yeleklerin sırtındaki Greif yazısı bir çıktıyla kapatılarak "Grev"e evrildi. İşçiler sırtlarında besledikleri asalaklara grevin gücüyle sesleniyordu. Elindeki silahın gücüyle patrona meydan okuyordu.

Nasırlı ellerle yapılan emeğin sanatı

Eylem sırasında karşılarına çıkan her sorunu aynı duru emekle çözdü işçiler. 14 Şubat "sevgililer günü" geldiğinde, duygularını yine kendi dokudukları pankartlara yansıttılar. Kapitalizmin sevgiyi metalaştıran, ticari getirisi üzerinden değer biçtiği 14 Şubat'ta, pankartlarına "Sevgi emektir!" yazdılar. Ve yinelediler; "Emeğimize ve alınterimize sahip çıkıyoruz!"

Greif'te işçilerin tek bir pankartı taşıyan onlarca el olduklarını gördük. İşgal fabrikasını ev yapanlar, zamanlarını "öldürmek" için orada olmadıklarını biliyorlardı. Günde en az iki kez karar almak için yan yana geldiler. Düşünüp uyguladılar.

Bir grup işçi dokuma çuvalı lime lime edip voleybol filesi yaptı. Akşam yemeklerine, duyurulara kullanmak için çuval bezinden küçük bir davul dahi yapıldı. Bir işçiyse çuval bezlerini tuval sayıp çizdi karikatürlerini. Direnişin sanatıyla ziyarete gelenleri dış kapıda karşıladılar. Çizimler işçi sınıfının ruhunu yansıtıyordu. Nasırlı ellerin amatör çizimleriyle alınteri gasp edilen işçinin aklındakileri peşi sıra dile geliyordu. Kapıda karşılayan çizimlere bakanlar, işçilerin derdini, o kapının ardından yılları bulan ücretli köleliği, işgale neden olan şartları gördü. Adına sanat deyip zenginlere satılan bir görsellik yoktu işçilerin çiziminde. Derdini haykıran işçi tulumunda, sıkılı yumruklarla alınterinin, emeğinin kavgası betimleniyordu.

Greif'i tarihe sahne yaptılar

Günler geçtikçe işçiler yaratıcılıklarını şiarlarına da taşıdılar. Çözgü bölümü işçileri, gece kendi elleriyle hazırladıkları pankarta işledikleri "Tarih yaşadıklarımızı değil, yaptıklarımızı yazacak. Biz bir devrin işçileri değil, her devrin olacağız!" sözü, onların yaptıkları eyleme nasıl bir tarihsel anlam yüklediklerini gösteriyordu. Bu anlatımda sade, ama ne yaptığını bilen inançlı işçinin ileri görüşlülüğü var.

Kısacası Greif işçileri Haziran Direnişi'nde sıkça ürünlerini gördüğümüz "orantısız zeka"yı devralıp kendi sınıf damgalarını basarak büyütüyorlar. Bu haliyle tüm sınıf kardeşlerine de onları alkışlamak düşüyor.

Kızıl Bayrak
21 Şubat 2014, Sayı: 2014/08

13 Şubat 2014

DİSK'in devrimci ruhu Greif'te yaşıyor!

Greif işçileri komiteleri aracılığıyla inisiyatif kullanıp fabrika işgal eylemine başlayınca, DİSK yöneticilerinin iki noktadan eleştirilerine hedef olmuşlardı. Bu yöneticilere göre ilk olarak, işçiler komiteleri aracılığıyla sendika yönetimini aşmışlardı, yani "disiplinsizlik" yapmışlardı. İkinci olarak ise yasal TİS prosedürünü beklemek yerine "yasadışı" bir işgal eylemine girişmişlerdi. Doğrusu bu tutuma bağlı olarak yapılan tartışmaların gelip DİSK'in 47. yıldönümü kutlamalarıyla ilişkilenmesi oldukça manidardı. Çünkü sırtlarını DİSK'in tarihine yaslayan bu aynı yöneticiler, bu tarihin, özellikle de DİSK'in kuruluşuna giden '63-'70 arası döneminin asıl olarak Greifler'in tarihi olduğunu görmezden geliyorlardı. Dahası Greif işçilerine karşı aldıkları tutumların özünde, DİSK'in yolunu açan Greif'e benzer eylemlere yönelik Türk-İş yöneticilerinin aldıkları tutumlardan farksız olduğunu da unutuyorlardı.

Elbette bu basitçe bir unutkanlık değil, bir bakış ve yaklaşım sorunudur. DİSK yöneticileri DİSK'in tarihine bürokratik pencerelerden baktıkları için görmek istediklerini görüyorlardı sadece. Böylelikle de zamanın Türk-İş bürokratlarıyla aynı konuma düşmüş oluyorlardı.

DİSK'i DİSK yapan ruh!

Bu bürokratik prizmadan bakan DİSK'e egemen anlayış, DİSK'in tarihini de neredeyse tümüyle sendika yöneticilerinin yazdığı kahramanlık destanı olarak sunuyor. Bu destanda işçi sınıfına ve onun taban örgütlenmelerine ancak ikincil roller biçiyor.

Oysa onların gösterdiğinin aksine, DİSK'in tarihinde, özellikle 1970'lere kadar yöneticilerin rolleri oldukça talidir. Hatta çoğu durumda yöneticiler etkisizdirler ve tabandan yükselen işçi hareketini izlemişlerdir. Öyle ki 15-16 Haziran büyük işçi direnişi de dahil DİSK'i DİSK yapan pek çok kritik eylemde yöneticiler tali roller üstlenmiş, bazen de geriye çeken bir rol oynamışlardır. Bu hareketlerin asıl motor gücü fabrikalardaki işçiler ve fabrika örgütlülükleri olmuştur.

Bunun için bu örgütlenmeler ve onların inisiyatifiyle yasal sınırları aşarak yapılan grev ve direnişler (özellikle de fabrika işgalleri) DİSK'in gerçek ruhudur. Fabrika örgütlenmeleri ile fiili mücadele geleneği çıkarıldığında, bu ruhtan geriye hiçbir şey kalmaz. Bu halde de DİSK'i Türk-İş'ten ayıran tüm farklılıklar silinir gider.

Yasaları aşan fiili-meşru mücadele geleneği

DİSK tarihinin köşe taşlarını oluşturan grev ve direnişler bu gerçeği doğrular.

Bu köşe taşlarından olan Kavel grevi, grev yasağına ve bu yasağı işçilere dayatan Türk-İş bürokrasisine rağmen yapılmıştır. Bu grevle birlikte de grev hakkı sökülüp alınmıştır. Eğer Kavel işçileri, "ikramiye ödenmiyorsa mahkemelere gitsinler" diyen dönemin Çalışma Bakanı Ecevit'i dikkate alsalar, "bu şartlar altında grev yapmak maceracılıktır" diyerek kendilerine sırt çeviren Türk-İş bürokratlarının önünde eğilselerdi, şanlı Kavel direnişi asla olmayacaktı.

1965 yılında ancak askeri birlikler kullanılarak eylemleri bastırılan Zonguldak maden işçileri tümüyle kendi inisiyatifleriyle hareket ediyorlardı. Türk-İş bürokratları bu eyleme de sırtlarını dönmüş ve eylemi "yasadışı" olmakla itham etmişlerdi. Bu direniş Türk-İş'ten kopuşta temel bir kırılma noktası olacaktı.

1966'da gerçekleşen Paşabahçe grevi de işkolu sözleşmesinin ardından fabrikada toplu iş sözleşmesi yapılamayacağını söyleyen yasalar aşılarak yapılmıştı.

DİSK'in kuruluşunun ardından gerçekleşen 1968 Derby işgali ise, sınıf hareketinde yeni bir çığır açan "yasadışı" bir eylem olmuştur. Sendikal yetki mücadelesinin parçası olarak gelişen bu işgal, hemen tümüyle işçilerin inisiyatifiyle ortaya çıkmış ve sınıf hareketinde işgal geleneğinin oluşmasına öncülük etmiştir.

DİSK çatısı altında fiili-meşru mücadele çizgisinde ilerleyen işçi hareketi, 15-16 Haziran eylemlerinde bu duruşu net biçimde ortaya koymuştur. DİSK'in kapısına kilit vurmak amacıyla yapılan yasa değişikliğine karşı ortaya çıkan 15-16 Haziran patlaması, tümüyle tabandan gelen bir hareketin sonucudur. Öyle ki DİSK yönetiminin kararı daha ileri bir tarihte bir miting yapmak biçimindedir. Fakat tabandan ortaya çıkan o kabına sığmaz öfke bir sel gibi akarken, DİSK yönetimi bu hareketin gerisine düşmüştür. Zira hiçbir DİSK üst yöneticisi bu büyük direnişe katılmadığı gibi DİSK genel başkanı da radyodan işçilerin fabrikalara geri dönmeleri konusunda konuşmalar yapmıştır. Ancak bu engellemelere rağmen Türk-İş üyesi işçilerin de katılımıyla iki gün boyunca İstanbul'u zapteden işçiler, çıkarılmaya çalışılan yasayı çöpe atmıştır.

İnisiyatif fabrika örgütlülüklerinde!

Yasaları ve sendikal bürokrasiyi aşarak başarılarla ilerleyen bu işçi hareketinin en temel özelliği güçlü fabrika örgütlülükleri temeline oturuyor olmasıdır. Bu dönemdeki işçi eylemlerinin ba-

şarılı olmasının en belirgin nedeni de bu örgütlenmelerin varlığı olmuştur. Pek çok örnekte olduğu gibi bürokrasinin yasal sınırları aşmayan barışçıl eylem biçimleri, sonuç alma isteğiyle inisiyatif kullanan işçiler tarafından aşılmıştır. Tabandan gelen bu inisiyatifle Türk-İş'in sarı sendikacılık barikatını yıkan işçiler, yasalara sığınarak keyif çatan kapitalistlerin de soluğunu kesmiştir.

1967-1971 yılları arasında gerçekleşen işçi eylemlerinin büyük bölümünde, DİSK'in kurumsal ya da örgütsel etkisinden çok tek tek fabrikalarda kurulan işçi örgütlenmeleri etkili olmuştur. İşte bu fiili mücadele geleneği fabrika örgütlenmeleri zemininde ortaya çıkmıştır.

Belirtmek gerekir ki, bu örgütlü taban hareketinin yön verdiği o zamanın DİSK'inde doğal olarak yönetimin inisiyatifi ve kontrolü sınırlı, bürokrasi de en alt düzeydedir.

DİSK'in giderek işçi sınıfı için umut haline gelmesi, böylelikle de üye sayılarının artması da DİSK yöneticilerinin kişisel çabalarından çok bu dinamiğin sonucu olmuştur. Yani her şeyiyle DİSK'i DİSK yapan, güçlü taban örgütlenmeleriyle söz ve karar hakkını gerektiğinde yönetimleri aşarak kullanan ve yasal sınırlara sığmayan bir işçi hareketidir.

Bürokrasinin DİSK üzerindeki etkinliği 15-16 Haziran Direnişi'nin ardından yaşanan işçi kıyımlarının da düzlediği zeminde '70'li yılların ortalarından itibaren artar. 12 Eylül darbesiyle kapatılıp 1992'de açılmasının ardından ise sendikal bürokrasi DİSK'e tam olarak egemen olur. Böylece DİSK giderek işçi sınıfı için umut olmaktan çıkar. Yaşadığı kan kaybını durduramazken geçmişinin anılarıyla ayakta duran bir sendikal yapı haline gelir. Türk-İş ile arasındaki farklılıklar büyük ölçüde silinir.

DİSK'in devrimci ruhu Greif'te yaşıyor!

İşte DİSK'i DİSK yapan bu tarihin kahramanları yöneticiler değil, fabrikalarında el ele vermiş inançlı ve mücadeleci işçi ku-

şağıdır. Fabrika komitelerinde birleşerek sendikal bürokrasinin yasalcı-uzlaşmacı sınırlarını aşarak fiili-meşru mücadele yolunu tutan Greif işçileri, işte DİSK'i DİSK yapan bu mücadeleci işçi kuşağı ve onların eliyle yaratılan fabrika işgalleri geleneğinin bugünkü temsilcisidir. Bunun için 47 yıl önce DİSK'i kuran işçilerin mücadele ruhunu kuşanmış olan Greif işçileri, DİSK'i DİSK olmaktan çıkaran ve neredeyse '60'ların Türk-İş bürokratlarıyla yarışan egemen bürokratik anlayışa ve onun yasalcı-uzlaşmacı çizgisine de darbe vurmaktadırlar. Bunu yaparak DİSK'i yeniden işçi sınıfı için umut haline getirmektedirler.

Kızıl Bayrak
7 Mart 2014, Sayı: 2014/10

17 Şubat 2014

Göstermelik değil gerçek sınıf dayanışması!

19 Şubat 2014

Greif işçilerinin işgali 23. günü doldururken işçilerin örgütlü olduğu DİSK/Tekstil Sendikası ile bu sendikanın bağlı olduğu DİSK'in yönetimi, eylemli bir sınıf dayanışmasından uzak durmaya devam ediyor.

Direnişin ilk günlerinde sergilediği açık direniş kırıcı tutumundan vazgeçmek zorunda kalan DİSK Tekstil yönetimi, şimdilerde şube başkanı Kazım Doğan'ın günlük fabrika ziyaretleri dışında tam bir vurdumduymazlık örneği sergiliyor. Bu arada toplanan Başkanlar Kurulu da bu vurdumduymazlığa kılıf uyduran bildirilerle zevahiri kurtarmaya çalışıyor.

Başlangıçtaki vurdumduymazlığına direnişin 10. gününde son verip nihayet direnişi ziyaret etme lütfunda bulunan DİSK yönetimi ise, adı dahi anılmayacak ve bir kısmı ancak göstermelik kalan desteğin ötesine geçmiyor. Anlaşılan o ki, bu kadarıyla görevini yerine getirmiş sayıyor kendisini.

Bunun için olsa gerek, DİSK'in resmi web sitesinde, Greif direnişiyle ilgili, eleştirilere yönelik olarak yayınlanan ibretlik yazı ve ilk ziyaretin ardından Greif işçileriyle yapılan toplantıların haberi dışında bir şey bulunmuyor. Bu kadarı da DİSK yönetiminin direnişle kurduğu ilişkinin tüm içeriğini olduğu gibi ortaya koyuyor. DİSK yönetimi 21 Şubat tarihli bu toplantıların ardından araç göndermek, kapısına gelen işçilerle görüşmek, işçilerin taleplerinin de değerlendirildiği bir yönetim toplantısından uluslararası desteği örgütleme kararı almak dışında başka bir şey yapmamıştır.

Yapacağa da benzemiyor. Çünkü belli ki bu bürokratlar, hem bu büyük direnişin mücadele ruhuna yabancıdırlar, hem de bürokratik mekanizmalara boyun eğmeyen inisiyatifinden dolayı ondan özellikle uzak duruyorlar.

Görmek istemeyen göz kadar körü yoktur!

"Görmek istemeyen göz kadar körü yoktur" derler. Bunun için de eleştirilerin basıncına karşı koymak için bin dereden su getirerek yazdıkları açıklamalarında da bir biçimde ortaya koydukları gibi direnişin özel önemini görmezden geliyorlar. Bir kez bunu yaptıktan, işçi sınıfının yakın tarihinde olmayan bu büyük direnişi ortalama bir işçi eylemi derekesine indirdikten sonra da bu vurdumduymazlıklarının mazur görüleceğini sanıyorlar.

Bu noktada, DİSK ve Tekstil yönetimlerinin direnişe karşı görevlerini yapmamalarından dolayı gördükleri büyük tepki karşısında, işçileri ve sınıf devrimcilerini kurumlarla kavga etmekle suçlayıp, üstüne de bunu yönetimlerin vurdumduymazlıklarına

bahane yapanlara bir çift sözümüz var. İşçilerin taleplerini DİSK yönetimine iletmelerinin üzerinden neredeyse on beş gün geçti ve bu arada bu pek alıngan bürokratları inciteceğini düşünebileceğiniz bir eleştiri de yapılmadı. Ama bu bürokratların bu arada yaptıkları ortada. Peki durum böyleyken yöneticilerinizin bu vurdumduymazlığına yönelik bir çift lafınız olmayacak mı, merak ediyoruz. Yoksa siz de mi bu kadarını yeterli görüyorsunuz?

Görevinizi yaptınız, öyle mi?

DİSK yöneticileri belli ki bu kadarıyla görevlerini yerine getirdiklerini düşünüyorlar. Öyle ya DİSK yöneticilerinin açıklamalarında da direnişle kurdukları ilişki destekçilik olarak tanımlanıyor. Yani Greif işçisinin mücadelesini kendi sorumluluk alanı dışında görüyorlar. Ama bugün onların yaptıklarına destekçilik demek bile doğru değil. Çünkü bugün ilerici ve devrimci güçler ile bir kısmı başka konfederasyonlara üye sendikaların verdiği desteklerin yanında onların yaptığı devede kulak kalıyor.

Oysa sendikalar esas olarak yüklendikleri iki temel işlevden dolayı sendikadır. Bu işlevlerden ilki, üyelerine grev ve direniş yaptıkları zor zamanlar için kullanılmak üzere bir yardım fonu sağlamaktır. Üyelik aidatları da zaten profesyonel yöneticilerin maaşları için değil bunun için toplanır. Sendikaların ikinci işlevi ise aktif ve eylemli sınıf dayanışması ile mücadele veren üyelerini yalnız bırakmamaktır. Zaten işçilerin tek bir işyeri sendikası yerine işkolu sendikalarında örgütlenmeleri, daha da ileri giderek konfederasyonlar kurmalarının mantığı da burada yatmaktadır.

Yönetim koltuklarında oturanların görevi de esas olarak sendikanın bu işlevini yerine getirmesini sağlamak, sendikal güç ve olanakları bu uğurda amaca en uygun biçimde seferber etmektir.

Ama Greif'te olan nedir? Kendilerini "destekçi" addeden sendika yöneticilerimiz bu görevlerinden yan çiziyorlar. Sendikanın işlevlerinden ne ilkini ne de ikincisini yerine getirmesini sağlı-

yorlar. Yani ne direnişçi işçilere anlamlı bir maddi yardım sağlıyorlar ne de diğer sendika üyelerinin eylemli gücünü direnen işçilerinin yanına koyuyorlar.

Teşbihte hata olmaz. DİSK'in ilerici-solcu geçinen yöneticileri bu bakımdan, Türk-İş'in ağalarından bile çok daha beter bir pratik sergiliyorlar. Öyle ki Türk-İş yönetiminin Tekel direnişi sırasında yaptıklarının-yapmak zorunda kaldıklarının yanına dahi yaklaşamıyorlar. Çünkü Türk-İş bürokratları hiç değilse kendilerini bu direnişe karşı sorumlu görüyorlardı. Bunun için göstermelik de olsa genel grev kararı almak zorunda dahi kaldılar. Ama kendilerini destekçi olarak gören DİSK yöneticileri, direnişe yaptıkları bir destek ziyaretiyle görevlerini yerine getirmiş sanıyorlar. Başkalarından da buna alkış tutmalarını bekliyorlar.

Unutmadan belirtelim, DİSK ve Tekstil yöneticilerinin bu sınırlı destek dışında yaptıkları başka bir şey daha var. O da Greif yöneticileriyle alttan alta görüşmeler ve pazarlıklar yapmak. Bu bürokratlarımız o devede kulak desteklerinin yanında bunu yapıyorlar ve buna da sendikacılık diyorlar. İşin tuhaf yanı bu durumu alenen savunabiliyorlar. Bunu yapıyorlar, çünkü bürokratik çarklar arasında sınıf mücadelesine yabancılaşıyor, nasıl yaşıyorlarsa dünyayı da öyle görüyorlar.

Bu düzen böyle sürmez!

İşte bu bürokrat takımı böylelikle Greif'i de yok sayarak her şeyi eski tas eski hamam sürdürebileceğini sanıyor. Fakat fena halde yanılıyorlar. İşlerin artık eskisi gibi sürdürülemeyeceğini gösteren Greif işçilerinin arkasından aynı ruhu taşıyan bir sınıf hareketi şekilleniyor. İşte bu hareket bugün artık can çekişen yasalcı-icazetçi ve bürokratik sendikal düzenin sonunu mutlaka getirecektir.

DİSK'in mücadele değerlerine yabancılaşanlar, onun Türk-İş bürokrasisinin yıkılıp DİSK'in kurulmasıyla sonuçlanan o tari-

hinin Greif benzeri mevzi mücadelelerden oluştuğunu bilmezler mi? İşçi sınıfı kimisi zafer kimisi yenilgilerle biten bu mevzi mücadeleler içerisinde kendisine sırtını dönen Türk-İş bürokratlarını tanıyıp ona karşı bilenerek DİSK'i inşa etmiştir. Kuşku duyulmasın ki, görevlerinden çark eden ve tutumlarında ısrar eden bu bürokratik anlayış da '60'ların işçi hareketinin ruhunu taşıyan Greif işçileri gibi işçiler tarafından mutlaka aşılacaktır.

Kuşkusuz Greif işçileri ile ilerici ve öncü sınıf güçleri tarihin hükmünü kurmasını beklemeyeceklerdir. Bugün tuttukları koltukların hakkını vermeyen, görevlerini yerine getirmeyenleri uyarmak ve ısrar göstermeleri halinde hesap sormaktan kaçınmayacaklardır.

Kızıl Bayrak
7 Mart 2014, Sayı: 2014/10

DİSK Tekstil: Vurdumduymazlığa devam!

27 Şubat Perşembe günü toplanan DİSK Tekstil Başkanlar Kurulu toplantısının sonuç bildirgesi yayınlandı.

Bildirgede sürmekte olan Greif işgaline yönelik sendika genel merkezinin ilgisizliği paylaşılırken, ne tek bir eylem kararı ne de herhangi bir destek ifadesine rastlanmıyor. Öte yandan bildiri tümüyle işçilerde ve kamuoyunda genel merkez yönetimine karşı ortaya çıkan tepkiyi savuşturmak amacını taşıyor.

Bildirgede yaklaşmakta olan ekonomik krizden dem vurulurken, Başkanlar Kurulu'nun yaşanabilecek kitlesel işçi kıyımlarına karşı kararlı ve dirençli bir tutum alacağı iddia ediliyor. Ardından da bu iddiayı inandırıcı kılmak üzere bir başarı tablosu uyduruluyor. Örneğin 2001 krizinin ardından kaybedilen hakların geri alındığı söyleniyor. Oysa yaratılmak istenen bu tablo DİSK Tekstil gerçeğiyle pek uyuşmuyor. Çünkü 2001 ve 2008 krizlerinden sonra kitlesel işçi kıyımları karşısında herhangi bir ciddi mücadele veremeyen DİSK Tekstil yönetimi, üstüne üstlük Genel Başkan Rıdvan Budak eliyle de krizi fırsata çevirmek isteyen patronların kampanyalarına alet olmuştu. İşte bu dönemde de hem sendika büyük kan kaybı yaşamıştı, hem de tekstil işçileri haklar bakımından dibe vurmuştu. Ayrıca özellikle geçtiğimiz aylarda Teksif Sendikası'nın greviyle ikramiye gibi haklar bir parça geri

alınsa da, ücret ve sosyal haklar bakımından esasa ilişkin bir değişiklik olmamıştı.

İşte bu karanlık tabloyu sendikacılık anlayışının başarısı olarak sunan Başkanlar Kurulu, aynı başarının Greif'te de tekrarlanması için Genel Yönetim Kurulu'na yetki verdiğini bildirmektedir. Böylelikle Greif işçilerinin iradesini bir kez daha yok sayan Başkanlar Kurulu "işkolunda yapılan başarılı TİS'lerin ölçeğinde bir sözleşme fırsatı yakalandığında" sürecin tamamlanmasını planlamaktadır. Ama hala da pek çok fabrikada işçilerin tepkilerini çeken bu sözleşmeleri örnek vermek, Greif işçisinin mücadelesiyle ve aklıyla alay etmekten başka bir anlam taşımıyor.

DİSK'in tarihine altın bir sayfa hediye eden Greif işçilerinin bu mücadelesini görmezden gelen Başkanlar Kurulu, DİSK'in mücadele tarihi üzerine hamaset yaparak kendini savunmayı da ihmal etmiyor. Üstüne de tutup yine Greif'i atlayıp ortalama bir hak mücadelesi olan Yatsan'daki süreci DİSK'in mücadele geleneğinin yeni bir halkası olarak sunuyor.

Bildiride hem nalına hem mıhına deyişini hatırlatacak biçimde, tam da DİSK tarihinden bahsedilen bölümün altında Rıdvan Budak'a ait işbirlikçi sendikacılığın en bayat formülleri de yineleniyor. Öyle ki Başkanlar Kurulu *"Bütün bu meşru mücadele anlayışımızın yanı sıra Sendikamız ülkemizde* ***sanayileşmeyi ve üretimi savunmanın*** (vurgular onlara ait) *önemli bir sendikal sorumluluk olduğunun bilincindedir"* diyebiliyor.

DİSK Tekstil Başkanlar Kurulu ayrıca Greif direnişiyle bağlantılı olarak, hiçbir siyasal grubun etkisi, tepkisi ve baskısı ile iş yapmadığını ve bundan sonra da yapmayacağını iddia ediyor. Fakat Türk-İş'in "siyaset üstü sendikacılık" sloganını hatırlatan bu anlayışın DİSK Tekstil yönetiminin gerçeğiyle pek bağdaşmadığını söylemek gerekiyor. Çünkü sendikayı neredeyse CHP'nin arka bahçesi yapan bu yöneticiler, nedense devrimci ve ilerici güçlerin eleştirilerine de "ne derseniz deyin ben bildiğimi okurum" diyerek efelenmeye kalkıyor.

Başkanlar Kurulu siyasi grupların etkisine kapalı olduğunu bildirirken tabanın söz ve karar hakkından, bu hakkın sendikal disiplin ve örgüt kültürü içerisinde gerçekleştirilmesinden dem vurmayı da ihmal etmiyor. Böylelikle de Greif işçilerinin ipliğini pazara çıkardığı bürokrasiye cila çekmeye çalışıyor. Anlaşılan o ki, siyasi grupların ne dediklerini önemsemeyen, öte yandan da Greif'te olduğu gibi kendilerine itaat etmeyen bağımsız taban inisiyatiflerini disiplinsizlik sayıp sırt dönen Başkanlar Kurulu, sendikayı dükkan sanıyor.

Kızıl Bayrak
7 Mart 2014, Sayı: 2014/10

Greif'le netleşen konumlar, açığa çıkan kimlikler

Toplumsal yaşamda hiçbir şey siyasetten bağımsız değildir. Her tutumun gerisinde bir dünya görüşü, her dünya görüşünün arkasında da bir sınıf çıkarı vardır. Sendikalar söz konusu olduğunda bu özellikle böyledir. Çünkü sendikalar sınıf mücadelesinin temel araçlarındandır. Orada olan biten her şeyin arkasında dolaysız biçimde bir sınıf kimliği, ona ait bir bakış ve dünya görüşü, dolayısıyla da bir siyaset vardır.

Sınıf mücadelesinin özel bir sahnesi haline gelen Greif'te de, sendikal alandaki tüm oyuncular net siyasal konum ve kimlikleriyle ortadaydı. Bu oyuncuların tutum ve davranışları arkalarındaki siyasetlerin sınıf mücadelesindeki yerlerini ve sınırlarını gösterdi. Bu siyasetler de sendikalardaki temsilcileri aracılığıyla kendi gerçek siyasal konumlarını ve kimliklerini açığa vurdular.

İşbirlikçilik ve bürokratizmi bayraklaştıran düzen adamları

Greif'te ilk olarak kendisini net bir sınıf işbirlikçiliği olarak gösteren düzen adamlarını gördük. Bunlar kimliklerini hiç gizlemediler. Greif işçilerinin karşısında durup onları hançerlemeye kalktılar. İşçiler bastırınca boyun eğmek zorunda kaldılar ama sınıf işbirlikçiliği çizgisinde ve bürokratik dayatma-

larda ısrar ettiler-ediyorlar.

Net biçimde yasaların belirlediği çerçeveye göre bir sendikacılığı savundular ve arkasında sonuna kadar durdular, küçük yalpalamalar dışında da durmaya devam ediyorlar. Yine bürokratizmi hiçbir sendikal demokrasi iddiasına prim vermeden savundular. Dedikleri olmadığı için tüm sendikal mekanizmayı da direnişten uzak tuttular-tutuyorlar. Öyle ki direnişçi Greif işçileri nazarında hiçbir itibar ve otoriteleri olmamalarına rağmen "tek yetkili biziz" diyecek kadar da arsızca davranabildiler.

İşte bu tip sendika bürokratları tam olarak düzen adamı olduklarını bir kez daha gösterdiler. Bu halleriyle de Türk-İş bürokratlarından hiçbir farkları olmadığını kanıtladılar.

Bunların siyasal alanda da kurulu düzenle hiçbir sorunları yoktur, en fazla bazı aşırılıklarına karşı çıkıyorlar. Zaten kendilerini en fazlasından CHP'li görüyorlar. Böylelikle de hem sendikada hem de siyasal alanda sınıf işbirlikçiliğini bir kimlik olarak taşıyorlar. Greif'te bu tutumun tipik temsilcisi Rıdvan Budak ve yakın ortaklarıdır.

Arada sallananlar!

Greif'te ikinci olarak arada sallanıp duran sendikacılar gördük. Bunların en önemli özelliği tutarsızlıklarıdır. Büyük bürokrat şefler gibi işbirlikçiliği bir bayrak gibi taşımazlar. Bürokratizme de karşı olduklarını iddia eder, hatta doğrudan demokrasiyi savunanları bile vardır. Büyük kısmı siyasal olarak da kurulu düzenle sorunludurlar, bir kısmı kapitalizme karşıdırlar ve "devrim" iddiaları vardır.

Ancak Greif bu ara konumda yer alanların, söz konusu kurulu sendikal düzen olunca, tüm bu iddialarını nasıl da ayaklar altına alabildiklerini, ilkiyle nasıl da uzlaşabildiklerini, ona nasıl da utanç verici biçimde boyun eğebildiklerini gösterdi.

Greif'te tamı tamına devrimcilik ve sosyalistlik iddiasında olan sendikacıların bürokratik düzene nasıl boyun eğdikleri-

ni, ipliği pazara çıkmış bürokratların ihaneti karşısında nasıl sustuklarını, iddialarına ve mücadelelerine sırtlarını döndüklerini gördük.

Yalpalayanlar sadece DİSK'te değil, aynı zamanda Türk-İş'teydi de. Lafa gelince sendikal bürokrasiyi ve işbirlikçiliği eleştirenler Greif'le ilgili açıktan tek kelime etme gücü ve iradesi gösteremediler. Doğrudan taban örgütlülüklerine yaslanan, kendi arasında tam bir işçi demokrasisini işleten bir işçi bölüğüne arka çıkmak yerine işbirlikçi sendikal bürokrasiyle karşı karşıya gelmemek adına suskunluğu seçtiler. Bunu da "sendikal disiplin" adına savunabildiler. Böylelikle yıllardır olduğu gibi bir kez daha tüm iddialarını ayaklar altına aldılar. Başka bazıları ise yapmak isteseler de arkalarında bir güç olmadığını görüp boyun eğdiler.

Çünkü bulundukları konumlara da işçi sınıfının tabandan devrimci hareketine yaslanarak değil, mevcut bürokratik sendikal düzen içerisinde ortaya çıkmış boşluklar ve çelişkilerin sağladığı fırsatlar sayesinde gelmişlerdir. Ya da üzerine binerek geldikleri hareket çekilmiş, ancak onlar ellerindeki bürokratik ayrıcalıkları kullanarak koltuklarını korumuşlardır. Fakat böylelikle de giderek bürokratik çarklar arasında kaybolmuşlardır.

Sınıf hareketi politikleşmediği, gerçek anlamda devrimci bir mecraya akmadığı sürece, sendika hiyerarşisinde yerini korumak ancak bürokratik mekanizmaya ve bu mekanizmanın işbirlikçilikle ayakta duran temellerine boyun eğmekle mümkün olur. Bunlar biriktirerek ilerleyebileceklerini iddia ediyorlar, ama giderek ellerindekileri de yitirmişler, en çok da inandırıcılıklarını kaybetmişlerdir.

Alt kademe bürokrasinin arkasında reformizm var!

Bu alt kademe sendikacıların siyasal arka planında reformizm durur. Reformizmin karakteristik özelliği düzenle kesin çarpışmayı erteleyerek küçük mücadelelerle adım adım iler-

leyerek büyük dönüşümler yapacağını sanmasıdır. Sosyalizm ve iktidar ufku yoktur, lafta varsa da, kısmi mücadelelerle arasındaki canlı ilişkiyi kurmakta zorlanır. Böylelikle de işçi sınıfı hareketinde kendisini ekonomizm ve sendikalizm olarak üretir. İşçi sınıfına yabancılıklarından sınıf içerisinde güç olmayı sendikalarda yönetim koltuğu kazanmaya indirgerler. Sonra da mücadele içerisinden gelmiş olmalarını kendilerine zırh yapar, ayrıcalıklarını kıskançlıkla korurlar.

Sınıf mücadelesinin durgun olduğu, her şeyin belli bir rutin ve düzen içerisinde geliştiği bir durumda onlar için işler yolundadır. Fakat işte reformizm, Greif gibi bu düzeni aşan devrimci çıkışlar ortaya çıktığında, bürokrasiyle ve yasalcılıkla bozuştuğunda, onu kendilerine yönelik bir meydan okuma olarak görür, dünya devrimler tarihinde daha önce yaptığı gibi, mevcut düzenden yana tercih yaparlar.

Hesapsız devrimciler!

Greif'te üçüncü olarak da sınıf bilinçli işçiler gördük. Sendikal bürokrasiye karşı kesin bir uzlaşmazlık, sendikal alanda kazanmaya odaklanmış fiili-meşru mücadele, dengeleri değil sınıf mücadelesinin yasalarını göz önünde tutan bir pratik tutum, işçi sınıfının çıkarlarından başka çıkar tanımayan bir hesapsızlık, en sert ve kararlı bir mücadeleyi, işçinin sadece sözünü söylemediği aynı zamanda tüm karar süreçlerine katıldığı gerçek bir sınıf demokrasisiyle birlikte gerçekleştirebilme başarısı, bu öncülerin, onların mücadele ve örgütlenme kültürünün temel özellikleridir.

Bu anlayış yasalcı ve bürokratik düşünme ve davranmaya alışmış olanların ezberini bozuyor. İşçi sınıfına geleceğini ve kurtuluşunu ancak bu yoldan giderek kazanabileceğini gösteriyor.

İşte gerçek bir sınıf demokrasisi ve kurulu düzeni aşan net bir mücadele bilincinin siyasal karşılığı sınıf devrimciliğidir. Sınıf devrimciliği dünyaya işçi sınıfının konumundan

bakar, kapitalizmi sosyalist bir bakış açısıyla aşar. Düzenle siyasal-ekonomik ve kültürel bağlarını koparmıştır. Ekmek mücadelesini işçi sınıfının iktidar hedefine bağlamıştır. Kendi içerisinde sermayeye karşı sınıf savaşında en sıkı disiplini uygular, fakat işçi sınıfı içerisinde en geniş bir demokrasiden yanadır. İşte çeşitli yönleriyle görünür hale gelen bu çıkarsız ve hesapsız devrimcilik düzen solu ile reformizm arasındaki kesin farkını ortaya koymuş ve işçi sınıfının devrimci geleceğini temsil ettiğini göstermiştir.

Kızıl Bayrak
14 Mart 2014, Sayı: 2014/11

İhanetin ve işbirlikçiliğin belgesi!

DİSK Tekstil Sendikası yönetimi 15 Mart'ta yaptığı bir açıklamayla, hem kendisinin hem de DİSK yönetiminin, Greif işgal fabrikasına yönelik olarak hayata geçirilen saldırıya ortak olduğunu belgeledi.

Öyle ki açıklamada verilen bilgiler ve dünkü saldırı sırasında ortaya çıkan gerçekler, bu konuda herhangi bir kuşkuya yer bırakmıyor. Anlaşılıyor ki DİSK ve Tekstil Sendikası'nın yöneticileriyle Greif patronu ve taşeronları işgale karşı aynı safta birleşmiş ve onu bitirmek için dümen çevirmektedirler. Doğrusu tüm bunlar DİSK yönetimi ve özellikle de bu yönetimde bulunan Arzu Çerkezoğlu payına ortada vahim bir durumun olduğunu göstermektedir.

Dünkü taşeron saldırısına ortaklar!

DİSK Tekstil yönetimi, itirafname niteliği taşıyan açıklamasına direnişi kırmaya yönelik patron saldırısına arka çıkarak başlıyor. Direnişi kırmaya yönelik bu girişimi, çalışmak isteyen işçilerle eylemi sürdüren sendika üyeleri arasında bir gerilim gibi göstermeye kalkıyor. Oysa dün fabrikanın önüne gelenlerin bir kısmı işçi bile değildir. Dahası bazıları da zaten taşeron patronla-

rıdır. Ayrıca bu güruhu temsil eden de tescilli bir taşeron olmuştur.

İşte bu aleni gerçeği böylesine çarpıtan yönetim, İstanbul Şube Başkanı Kazım Doğan ile Süleyman Çelebi'nin iki işçi grubu arasındaki bu gerilime engel olduklarını iddia ediyor. Böylelikle de utanmazca bu saldırıyı farklı fikirlere sahip işçiler arasında bir gerilim gibi sunmaya devam ederken saldırıdaki rolünü de açığa vuruyor. Demek ki olan biten her şey baştan hazırlanmış bir mizansendir. Eğer işçiler kararlı bir direnişle bu mizanseni bozmasalardı, Doğan ve Çelebi aracı olarak bu düzmece seçimi gerçekleştirecek ve böylelikle de direniş sözde kırılacaktı. DİSK Tekstil yöneticileri de tıpkı Dudullu'da yaptıkları gibi bunu işçilerin iradesi diye yutturacaklardı. Hesapları böyleydi.

İşte dün bu mizansen bozuldu, ama DİSK Tekstil'in utanmaz yöneticileri tutup hala da ona yaslanmaya çalışıyor.

Belirtelim ki bu işbirliği dün de olaylar yaşanırken açık görünümler kazanmıştı. Örneğin gerilime müdahale ettiği iddia edilen Kazım Doğan ancak grev kırıcı güruhun yanında yakalandıktan sonra kendi üyelerinin yanına gelebilmiştir. Öte yandan bizzat Genel Sekreter Arzu Çerkezoğlu başından itibaren sürecin içindedir. Daha bir gün önce işçiler tarafından bilgilendirilen Arzu Çerkezoğlu, işçilerin ertesi gün aramalarından sonra "fabrikaya geliyorum" demiş, ama bir hakem rolü biçildiği anlaşılan Çelebi'nin kendileri adına orada bulunduğunu açıklayarak daha sonra ortada görünmemiştir. Tüm bunlar, DİSK yönetiminin de bu mizansenin kurulmasına ortak olduğunu gösteriyor. Aksi ispatlanmadıkça mevcut tüm kanıtlar bu kapıya çıkmaktadır.

Taşeron patronlarıyla işçi iradesini tespit edeceklermiş!

Sendika yönetimi gelenlerin çalışmak isteyen işçiler olduğu yalanına sarıldıktan sonra bir de üstüne DİSK'in ilkelerini kendi-

sine paspas yapmaya kalkıyor. "Gelinen son aşamanın DİSK'in tabanın söz ve karar sahibi olması ilkesine uygun olarak değerlendirilmesi gereklidir" diyerek Hadımköy fabrikasında işçilerin iradesinin serbest şekilde açığa çıkmadığını iddia ediyor. Böylelikle dünkü saldırının arkasında olduğunu kabul ediyor.

DİSK'in ilkelerini bu ölçüde ayaklar altına alan bu yöneticiler, dünkü saldırının ardından yüzlerce işçinin bir kez daha gösterdiği iradesini çiğnemeye kalkıyor. Bu tutumlarıyla da direnişin karşısında patronun safında yer aldıklarını bir kez daha göstermekten başka bir şey yapmıyorlar.

Yüzlerce işçinin haklı direnişinin yanında olmayan bu sendika ağaları, bir yandan taşeron patronlarını işçi diye yutturmaya çalışıyorlar diğer yandan ise direnişi sürdüren yüzlerce işçinin karşısına 40-50 kişiden oluşan ve sendika üyesi dahi olmayan, dahası "Sendika istemiyoruz!" şeklinde slogan atan güruhla aynı konumda yer alıyorlar. Onların katıldığı bir oylamayla direnişin kaderini belirleyeceklerini sanıyorlar. Bunu da bize işçilerin iradesinin serbestçe belirlenmesi diye yutturuyorlar.

Dudullu örnekmiş!

İşte bu ağalar bu üç kağıtçılığı yaparken bir de direnişe sonradan katılan Dudullu fabrikasında patronla yaptıkları düzenbazlığı örnek gösteriyorlar. Greif işçileri bu düzenbazlığın ayrıntılarını ilgili açıklamalarında anlattılar. Burada bunun için bu ayrıntılara girmeye gerek duymuyoruz.

Elbette Greif işçileri onların bu düzenbazlıklarını kabul etmeyecek, elbette demokrasi adına asalak taşeronlar ve satın alınmış adamlarla gelip direnişe leke sürmelerine izin vermeyecektir.

Ayrıca belirtelim, Dudullu'da bu ağaların fabrika yönetimiyle işbirliği yaparak neler çevirdiği iyi biliniyor. Gelinen aşamada Dudullu'daki fabrikada da direnişin bu şekilde bitirilmesine yönelik tepkiler büyüyor.

Patron ve taşeronla işbirliği yapanlar kimse müdahale etmesin diyor!

Ama patronla el ele verip bu dümenleri çeviren, dün görüldüğü gibi taşeronların yönetiminde bir güruhun arkasında saf tutarak oyun çeviren bu ağalar, açıklamalarında bir de, "işçilerin sendikal örgütlenmesine hiçbir siyasi grup, işveren ve devletin kurumu ve polisi müdahale etmemeli, karışmamalı, dış müdahalelerle işçinin tercihini etkilemeye çalışmamalıdır" diyebilmektedir. Bu utanmazlığın ve ikiyüzlülüğün çarpıcı bir örneğidir. Bu, bu bürokratların ne kadar çürümüş olduklarına tutulmuş bir aynadır aynı zamanda.

Yönetim, açıklamasında ayrıca fabrikanın kapatılacağı yönündeki patronun tehditlerine arka çıkarken aynı kapanma halinde de sorumluluk almayacağını bildiriyor. Böylelikle safını bir kez daha gösterirken "mücadelesini yasal ve meşru zeminde sürdüren sendikamız" ifadeleriyle de yasalcı konumuna işaret ediyor. Bu halde de fiili mücadeleyi gayri-meşru ilan etmiş oluyor.

Direnişe yönelik bu ithamlarda bulunan sendika yönetimi, açıklamasında TİS sürecinde gelinen noktanın sektörün en iyi sözleşmesi olduğunu bildirirken bunun da "işverenle müzakereler sonucunda" gerçekleştirdiğini iddia ederek komik bir duruma düşüyor.

İbretlik bir işbirliği!

Sonuç olarak DİSK Tekstil yönetiminin bu açıklaması direniş karşısındaki gerçek konumunu ve işbirliğini belgeliyor. Aslında Rıdvan Budak'ın başında bulunduğu yönetim bu tutumuyla da kimseyi şaşırtmıyor. Ama bu belgeyle aynı zamanda da Arzu Çerkezoğlu da dahil DİSK yönetiminin bu işbirliği içerisinde olduğu ortaya çıkıyor. Doğrusu, aksi net bir biçimde ortaya konulmaz ve bugüne kadar sürdürülen vurdumduymaz tutum aşılmazsa bu

gerçek kesin olarak kabul edilmiş olacaktır. Bu halde de taşerona karşı mücadelede iddialı Arzu Çerkezoğlu, direnişi kırmak için yapılan bir saldırının suç ortağı olacak, asalak bir taşeronla aynı konuma düşecektir. Doğrusu bu da devrimcilik iddiasındaki biri ve bağlı bulunduğu siyaseti açısından son derece ibretlik bir durumdur.

Greif işçisi bugüne kadar bu işbirlikçilerin oyunlarına düşmedi. Direnişi sürdürerek bugünlere geldi. Hiç kuşku yok ki bundan sonra da aynı kararlılığı sürdürecek ve başına örülmeye çalışılan çorapları yırtıp atacaktır.

www.kizilbayrak.org
Kızıl Bayrak,
Sayı: 12, 21 Mart 2014

Greif'te iki düzen, iki dünya karşı karşıya!

Greif direnişinin daha en başında bu mücadelenin eski ile yeni arasında olduğunu söyledik. Greif işçileri, eskiyen, köhneyen ve artık işçi sınıfının daha fazla sırtında taşıyamayacağı yerleşik düzene karşı yeni bir mücadele ve örgütlenme anlayışını temsil ediyorlar. İşçi sınıfına kaybettiren bir anlayışa, bu anlayışın kurumları ve temsilcilerine karşı bir çıkış yolu açtılar. Yasalcılık ve bürokratizmle sakatlanmış bu eski düzene karşı, bürokratik mekanizmaları parçalayan bir taban örgütlenmesine, gerçek bir sınıf demokrasisine dayanarak fiili-meşru mücadele bayrağını yükselttiler.

Aradan geçen süreç aslında gerçek anlamda bu iki düzenin mücadelesine dönüştü. Eski düzenin en sağından en soluna kadar tüm temsilcileri, büyük kısmı tam da bu bilinçle, kimisi de farkında olmadan düzeni korumak uğruna seferber oldular. Süreç içerisinde şu ya da bu bahaneyle direnişe karşı saldırıda birleştiler. Yasalcılığı, bürokratizmi ve onun pazarlıkçı sendikal oyunlarını savundular, giderek grev kırıcılığına ve teslimiyete arka çıktılar. Tersinden de işçilerin gözüpekliğine ve iplerini bürokrasiye teslim etmeyen devrimci ruhuna karşı düşmanlaştılar.

Gerçek yüzlerini gösterdiler

Direnişin büyük gücü ve sarsıntısı karşısında başlangıçta savunmadaydılar, fakat direniş biraz zorlandığında hemen sahne alıp koro halinde köhnemiş sendikal düzeni savunmaya kalktılar. İşçileri bu düzene boyun eğdirmeye çalıştılar. Bu uğurda kaşarlanmış sendika bürokratları ile "devrimci" geçinip de gerçekte ruhunu bu düzene teslim etmiş olanlar elbirliği yaptılar. İşçileri, köhnemiş anlayış, kurum ve temsilcileriyle bu düzene boyun eğdirmek için seferber oldular.

Mücadelenin yaşadığı zorlanmaları da kullanmaya çalışarak, direnişin sarstığı düzenlerini yeniden güçlendirmek, açılan gedikleri onarmak için seferber oldular. Direnişteki tali önemdeki bazı tökezlemeleri ona karşı, onun mücadele ve örgütlenme anlayışını mahkum etmek için kullanmaya çalıştılar. Greif işçilerini maceracılıkla, burunlarının dikine gitmekle, koşulları hesaba katmamakla suçladılar. Greif yönetiminin tehditlerini de aynı biçimde kendi tezlerini kanıtlamak için kullandılar.

Yazık ki "iyi niyetli" görünen bazıları da, tam da bu kurulu düzende yetişmiş ve devrimci bir ufka ve cürete sahip olamadıkları için onlarla aynı dili konuşmaya başladılar. İlk anda direnişin gücü ve sarsıntısı karşısında rüzgara kapılan, ancak kurulu düzenle hesaplaşma gücü ve takati olmayan bazıları ise, direnişin zorlandığını ve kurulu düzenin öyle kolayca pes etmeyeceğini görünce dümeni kırmaya, bazı örneklerde olduğu gibi günah çıkarırcasına enerjik biçimde eski düzeni savunmaya koyuldular.

Direnişin yenilmesini istiyorlar

Şimdi de ruhunu ve kendilerini düzene teslim etmiş bu güçler, hiç kuşku olmasın ki Greif direnişinin yenilmesini en az Greif yöneticileri kadar istiyorlar. Zaten bir takım yayınlarında ya da orada burada edilmiş sözleriyle de bunu açıkça ortaya koyuyorlar.

Hele bir direniş bitsinmiş, o zaman konuşacaklarmış! Cesaretiniz varsa şimdi konuşun? Öyle ya hadi diyelim samimisiniz, gerçekten zerrece yapılmış bir yanlışa dokunuyorsanız neden çekinesiniz, şimdi söyleyeceğinizi söyleyin ki, direnişe bir faydası olsun.

Bunu yapmayanlar samimiyetten yoksundur. Böylelikle bugün ne destek vererek ne de dost acı söyler misali direnişe bir katkısı olmayanların hesapları temizdir. Direnişin hakkından gelindiğine inandıkları anda Greif direnişinin kurulu düzenlerinde açtığı tüm gedikleri kapatmaya, hatta ondan kalmış zerrece olumlu izi silmeye çalışacaklardır. Niyetleri bu ama heveslerini kursaklarında bırakacağız.

Greif işçilerinin cüretkarlığı onları korkuttu

Tüm bunlar bizim için şaşırtıcı değil. Sınıf mücadelesinin tüm evrensel deneyimi, sınayıcı ve saflaştırıcı tüm devrimci mücadele dönemlerinin benzer örneklerle dolu olduğunu gösterir. Ama elbette ruhunu yitirmiş, kurulu düzene kapak atmış olanların tüm bu örneklerin içerdiği devrimci düşünceleri kavramaları, davranışlarını buna göre belirlemeleri beklenemez. Bunun için tarihte düzene meydan okuyan nice militan eylemlere övgüler dizenler Greif işçilerinin de aynı hamurdan olduğunu göremiyorlar.

Onlara sadece şunu hatırlatalım. Tarihte nice öncü eylemi vardır ki maceraperestlik ve yasadışılıkla suçlanmamış olsun?

Bugün Greif karşısında kurulu düzenin savunusuna soyunan bir takım sözde devrimciler Paris Komünü söz konusu olduğunda mangalda kül bırakmazlar. Ama o Paris Komünü yaşandığında, o dönemin sözde solcuları da onları maceraperestlikle ve şiddet uygulamakla suçlamamışlar mıydı? Oysa gerçek devrimciler için komünarların göğü fethetme gözüpekliği onların erdemiydi. Onlara göre komünarlar şiddet uyguladıkları için değil yeterince şiddet uygulamadıkları için eleştirilebilirlerdi. Ama ruhunu düzene satmış olanlar Greif işçilerini gösterdikleri gözüpeklikten dolayı

bağrına basmak ve onun bugünkü kalıpları yıkan eylemlerinden dolayı sahiplenmek yerine tam da buradan giderek onu lekelemeye çalışıyorlar. Bu onların tercihlerini işçi sınıfının artık sırtında taşımak istemediği kurulu düzenden yana yaptıklarını gösteriyor.

Bürokratların düzeni tehlikede!

Yerleşik düşünce ve davranış kalıplarını aşmak ancak bu tür cüretkar öncülerle olur. Bunlar da her zaman sadece sınıf düşmanlarıyla değil, bu düzenin kendi saflarındaki uzantılarıyla, onların düşünce ve davranma kalıplarıyla savaşmıştır. Bunda başarı kazandığı ölçüde kazanmış, aksi halde de kaybetmiştir. Greif işçileri de bugün tam da bu savaşı veriyor, bunun için bu düzenin tüm güçleri Greif'e karşı birleşiyorlar. Onları bu cüretkar eylemlerinden dolayı suçluyor, yaptıkları her şeyi kendilerine karşı bir meydan okuma olarak görüyorlar.

Kuşkusuz yanılmıyorlar. Çünkü söz konusu olan kendi düzenleri, bugüne kadar mutlak doğrular olarak pazarladıkları anlayışları ve kurumlarıdır.

Bir grev kırıcısı "uzmana" uygulanan şiddeti bahane ederek sendika uzmanlarının yaptıkları çıkış bu anlamda çok önemlidir. Çünkü sendikal bürokrasi denildiğinde, Rıdvan Budak gibi tescilli sınıf hainlerinden çok alt kademe sendikacılar ile bu türden bir bürokrasiyi anlamak gerekir. Bunlar işçi sınıfının mücadelesinin zayıflığından dolayı, büyümüş-büyütülmüş bir bürokratik kasttır. Gerçek sınıf önderlerinin ortaya çıktığı bir yerde işçi sınıfının bu türden 'yetişmiş' profesyonel kadrolara ihtiyacı olmayacaktır, ya da olacaksa zorunlu olan en az sayıya indirilecektir. Bunun için bunların böyle davranmaları son derece manidardır. Zira tehdit altında olan onların da düzenleridir aynı zamanda. Bir gün dahi işçilik yapmayan bu türden bürokrat-uzmanlardan işçi sınıfı yakasını kurtarmalıdır.

Aynılar aynı safta buluştu!

Son olarak belirtelim ki, tüm bu süreç, bir sendikal olay sınırlarını aşıp siyasal bir düzleme taşmıştır. Sınıf mücadelesinin doğal mantığı-yasaları bu sonucu doğurmuştur. Bunun için Greif işçilerine karşı, onların bürokrasiye ve yasalcılığa meydan okuyan eylemi karşısında kurulu düzeni savunmakta birleşen alt kademe ve hain üst kademe bürokratlarının elbirliği yapmaları, söylemde ve eylemde ortaklaşmaları tesadüf olmamıştır. Kuşkusuz bu işbirliğinin siyasal düzlemdeki karşılığı da, reformizm ile düzen solunun ortaklığıdır. Hemen her çetin mücadelede de bu ortaklık vardır ki, Greif mücadelesi söz konusu olduğunda düzen solu ile reformizm devrime karşı birleşmişlerdir. Devrimcilikte zemin kaybedenlerin sendikalarda kurulu düzenle nasıl bir uyum içerisinde olduğu görülmüştür. Aynılar aynı yerde buluşmuştur.

Kızıl Bayrak

11 Nisan 2014, Sayı: 2014/15

6 Nisan 2014

Greif işgal okulu ve kısa dersleri

Şüphesiz ki tarih Greif işgali ile başlamıyor. Türkiye bugüne dek işçi sınıfının Kavel, Sungurlar, Alpagut gibi pek çok militan grev, direniş ve işgal eylemine, 15-16 Haziran gibi görkemli bir kalkışmaya, Tariş ve Zonguldak madenci fırtınası gibi sınıf hareketlerine sahne oldu. Doğal olarak Greif işgali bu birikimin üzerinde yükseldi. Fakat yine de Greif işgali kimi özellikleri ile kendinden önceki sınıf eylemlerinden farklı bir yerde duruyor.

Şöyle ki... Greif direnişi sıradan bir direniş değil. Greif işçileri sermayenin kutsal özel mülkiyet yasasını çiğneyip, özel bir mülkü işgal ettiler. Bu açıkça özel mülkiyet düzeni olan kapitalizme karşı bir savaş ilanıydı. Bu sadece Greif patronlarına verilmiş bir mesaj değildi. Tersine sermaye sınıfı ve devletini de rahatsız etti.

Greif direnişi kendiliğinden bir patlama da değildir. Tam tersine, bir yılı aşkın yoğun emeğin ürünü bir direniştir. Büyük bir özenle hazırlanmıştır. Hayranlık verici bir yaratıcılık ve yeteneğin eseridir. Planlıdır. Her şey hesaplanmıştır. Başından itibaren bir stratejiye sahiptir. Her aşamada bu stratejiye göre davranılmıştır.

Öte yandan, Greif direnişi, basit bir hak alma mücadelesi değildir. Onlar sadece kendi hakları için işgale başvurmadılar. Döne döne tüm sınıf adına direnişe geçtiklerini dile getirdiler.

Bu direniş, taşeron köleliği gibi, kazanılmış hakları yok etme, sınıfı parçalayıp atomize ederek tümüyle örgütsüzleştirme ve kımıldayamaz hale getirip köleleştirmede ifadesini bulan stratejik bir saldırıya karşı direniştir. Bu, Greif direnişine çok daha özel bir nitelik de kazandırmıştır.

Dahası, Greif direnişi Greif işçilerinin öz iradelerinin eseridir. İlk günden itibaren, görülmüş ve yaşanmıştır ki, gerçekten de söz, karar, yetki işçilere aittir. Direnişe her aşamasında işçiler damgasını vurmaktadır. Yani, Greif işçileri tüm bunları kitap lafı olmaktan kurtarmış, yaşamın içinde karşılığı olan olgular haline getirmiştir.

Örneğin, her defasında ve olur olmaz taban örgütlülüğünden ve inisiyatifinden söz edilir. Ancak gerçek yaşamda bunların bir karşılığı olmaz. Çoğunlukla boş bir söz kalıbı olarak kalır. Bu yönlü denemelerin de gerçek yaşamda hükmü olmaz. Ya da gelip geçici bir durum olarak yaşanır, sonra sönümlenip unutulur.

Greif direnişi bu bakımdan da apayrı bir yerde durmaktadır. Greif fabrikasında tam 44 taşeron vardır. Bu başlı başına büyük bir güçlüktür. Greif işçileri büyük bir yaratıcılık ve yetenek örneği ortaya koyarak, her taşeronda komiteleşmişlerdir. Onları güçlü ve yenilmez kılan, en başından itibaren sendikal bürokrasi karşısında dik durmalarını sağlayan da budur.

Greif işçilerinin birçoğu sıradan işçilerdi, "milliyetçi-muhafazakar" ve "dindardılar." AKP ve başka gerici partilere oy veriyorlardı. Fakat şimdi bilinçleri hayli değişti, ilerledi. Sınıf diyorlar, işçi sınıfı diyorlar, sınıf bilincinden söz ediyorlar. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" şiarları, bu stratejik sloganları haykırıyorlar.

Greif'te kadını erkeği ile omuz omuzaydılar. Fakat dikkate değer olan, mücadele içinde kadın işçilerin öne çıkması oldu. Genel örgütlülüğün yanı sıra bir de kadın komisyonu kurdular. Toplantılar yaptılar, nöbet tuttular, Barikatlar kurdular, düzenin kolluk kuvvetlerinin ve grev kırıcıların karşısına dikildiler. Köp-

rü işgalinde polisle çatıştılar, ilk kez karakol ve gözaltı deneyimi yaşadılar. Bu arada 8 Mart'ı işgal mekanına taşıdılar. Böylece, New Yorklu kadın işçilerin militan geleneğini izlemiş oldular. Bununla da kalmadılar, işgal alanında paneller yaptılar, etkinlikler düzenlediler. Şiir dinletileri gerçekleştirdiler, tiyatro çalıştılar. Bir işçi-emekçi tarzı ve yaratıcılığı ile sanatın en sadesini ve güzelini gerçekleştirdiler.

Greif işçileri politik süreçlerden de kopmadılar. İnternet sansürüne karşı protesto eylemine katıldılar. Berkin'le ilişkilendiler. En anlamlısı, DİSK'in 47. mücadele yılını, işgal alanında ve işçi militanlığı ile kutladılar. DİSK'in militan ve mücadeleci ruhunu, onu var eden değerleri yeniden üretip yaşattılar.

Bugüne kadar en görkemli sınıf hareketleri, en militan grev-direniş ve işgaller dahi sendikal bürokrasi engeline takıldı. Greif bu konuda da farklı bir pratik ortaya koydu. Sendikaları reddetmediler, fakat geçmiş deneylerden hareketle tedbiri de elden bırakmadılar. Taban iradesini esas aldılar. İcazetçiliği, beklemeciliği, TİS labirentlerinde dolandırılmayı ve sonra da bir satış sözleşmesi ile başbaşa bırakılmayı reddettiler. Fiili-meşru mücadeleyi esas aldılar. Her şeyi işçilerle tartışıp orada kararlaştırdılar. Kapalı kapılar ardında Greif yöneticileri ile pazarlıkları reddettiler. Yani kendi yasalarını yaptılar, onları uyguladılar. Bu yüzden de sendika bürokrasisi engeline takılmadılar. Haliyle sendika bürokrasisinin düşmanlığını kazanmaktan da kurtulamadılar.

Kısacası, Greif direnişi bugüne kadarki sendikal anlayışları, ezberleri bozdu. Geçmişin eskimiş, köhnemiş, sınıfın artık omuzlarında taşımak istemediği geleneksel anlayışlara, ideolojik ön kabullere ve bunların ifadesi kurumlara açılmış cepheden bir savaş başlattı. Bir kez daha, Greif direnişi eski ile yeninin çatışmasıdır. Greif direnişi yeni bir çizgi, yeni bir kültür, yeni bir geleneği temsil etmektedir. Geçmişin temsilcisi tüm anlayış, kültür ve kurumlar, Greif'in aynasına baktıklarında kendi sonlarını görüyorlar.

Greif işçi sınıfımızın tarihinde bir kilometre taşıdır. Yeni bir dönemin önünü açan bir buzkırandır. Sınıf hareketindeki buzu kırmış, yürünmesi gereken bir yol açmıştır. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır artık. Olmayacaktır! Zira Greif direnişi sınıf hareketinde yeni bir ölçü ortaya koymuştur. Bundan sonra Greif ölçü olarak alınacaktır. 15-16 Haziran Direnişi bu topraklara devrimci bir hareketin elde edilmesinin yolunu açtı, Greif direnişi de proletarya sosyalizmi dönemini müjdelemektedir. Greif'i bizim için anlamlı ve özel kılan da budur.

Greif'e neden saldırdılar?

Sadece Greif ve taşeron patronlarının değil, bir bütün olarak patronların ve sermaye devletinin sınırsız düşmanlığını kazanması kaçınılmazdı.

Yerleşik düzenden beslenen hain sendika ağaları, onlara yapışık duran, geleneksel düzenden kopamayan, kopmak da istemeyen ara kademe sendikacı ve uzmanlar da Greif'i içlerine sindiremediler. Başından itibaren Greif'ten uzak durdular, soğuk ve mesafeli oldular. Direniş ayrıştırıcıydı ve saflaştırıcıydı. Bu durum yakıcı hale geldikçe bu kast adeta Greif'in yenilgisi için ne gerekiyorsa onu yapmaya başladı. İşçilere sahip çıkmak, içtenlikle onlarla kafa kafaya verip iş kotarmak yerine, Greif patronlarıyla mesai yaptı. Toplamında suç işlediler, ama bazıları işi grev kırıcılığı boyutlarına vardırdı. Ya Greif işçileri her alanda ve her bakımdan onlara uyum sağlayacaktı ya da kararlı biçimde kendi yolundan ilerleyecekti. Greif işçileri kendi yollarını izlediler. Kopuş da, kırılma da böyle başladı.

Sermaye devleti bunu bekliyordu, saldırı için gün sayıyordu. Bu durumdan da güç alarak ve hatta bunu saldırısı için bir meşruiyet gerekçesi yaparak nihayet saldırıya geçti. İş makineleri, TOMA'ları, yüzlerce polisi, kan emici Greif sermayedarı ve taşeron denen çakal sürüsü ile direnişin kalesine, Greif işgal okuluna

saldılar. Fakat boşuna! Umduklarını bulamadılar. Fabrikaya girdiler, işçileri gözaltına almayı başardılar, ama direnişi kıramadılar. İşçiler saldırıya direnişle karşılık verdi. İçerde, çatıda, çevik kuvvet otolarında, hastane koridorlarında, emniyette, her yerde direndiler. Özellikle öncüleri, her fırsatta zaferden söz etti, "kazanacağız" diye haykırdı. Direniş kırılmak şurda dursun, daha da yayıldı, fabrikaya akan emek dostlarıyla daha da büyüdü. Her yer Greif, her yer direniş oldu.

Greif işçileri gün boyu düzenin polisi, savcısı ve mahkemesi ile boğuştu. Sonuçta serbest bırakıldılar. Hepsi de Greif direnişine yaraşır bir şekilde davrandılar, dosdoğru işgal fabrikasına geri döndüler. Herkes de gördü ki, kavga bitmedi, daha yeni başlıyor.

Kızıl Bayrak
11 Nisan 2014, Sayı: 2014/15

60 uzun gün: "Greif işgali!"

Sabahın ilk ışıklarıyla Greif işgalini kırmak için harekete geçen polisin bu saldırısı, 60 gün boyunca iki ezeli düşman sınıf arasında süren mücadelenin yeni bir biçimi oldu. 2014 yılına daha fazla haksız kazanç umudu ve dileğiyle girmiş olan Greif sermayedarları, 2014 10 Şubatı ile birlikte büyük bir şok yaşadılar.

Kendilerinin ilk defa karşılaşıyor olması bir yana, mensubu oldukları burjuva sınıfı da uzun yıllar sonra ilk defa karşılaştıkları yeni bir durumla yüz yüze geldiler. Fabrika işgali! Sınıflar mücadelesinin tarihsel seyri içinde işgal geleneğinin unutulduğunu sananlar, böylece sınıfın hafızasının ne kadar sağlam olduğunu da görmüş oldular.

Greif işçileri: 60 günlük eşitsiz muhaberenin onurlu savaşçıları!

Devlet terörünü devreye sokma planının sabahın ilk saatlerine göre yapılması, rastgele bir tercih değildir. Nihayetinde savaşın son aşamasında olduklarını düşünenler, mevziiyi düşürecekleri en uygun saati de ona göre saptamışlardır. Öncesinde böyle bir saldırı için hazırlıklar yaptıklarını, hatta krokiler üzerinden çalış-

tıklarını düşünmek hayali bir savaş kurgusu değildir.

Hedeflerine düşürmek için önlerine bir kaleyi, Greif'i koyanların bu savaş taktiği, planlı bir politikanın sonucudur. 60 gündür süren, aynı zamanda iki sınıf arasındaki politik bir mücadeledir. Greif işçisi politik bir hamle yapmış, ilk kozunu fabrikayı işgal ederek oynamıştır. Haklılığına olan inanç, sınıfına olan güven Greif işçisinin bu cüretinin kaynağıdır. Taşeronlaştırmaya karşı başlayan işgal, sermaye sınıfının böylesine temel bir saldırısına karşı ekonomik değil, politik bir saldırıdır.

Greif sermayedarları da 60 gün boyunca kendi sınıflarının deneyimleriyle hareket etmiştir. Masaya ellerindeki kozları koymuş, zayıf ve güçlü yanlarının bilançosunu çıkarmıştır. Güçlü yanları oldukça fazladır. Bunun bilincinde olmalarına rağmen işçi sınıfının gücünün en çok da onlar farkındadır. Bu yüzden işgal boyunca bir plan dahilinde hareket etmiştir. Soğukkanlı ve sinsi...

Kapitalistler, ellerinde tuttukları devlet aygıtının gücüne yaslanmaktadırlar. En büyük kozlarından biri yasal mevzuatlar olmakla birlikte, fiili-meşru mücadele hattının bu mevzuatları nasıl işlevsiz kıldığı bilinmektedir. Tıpkı Greif işçisinin yaptığı gibi. Yine sermaye için işçilerin gücünü bölen taşeron sistemi önemli bir avantajdır. Ayrıca işçi sınıfı içindeki bir takım yapay ayrımlar, sınıfın birliğini de bozması için kışkırtılmaya uygundur. Ancak 44 haramiye karşı birleşen Greif işçisi, büyük oranda bütünlüğünü arınarak da koruyabilmiştir. Yine sermayenin en önemli kozu, işçi sınıfının içindeki Truva atlarıdır. Burjuvazi için yaşam biçimi olarak benzer özelliklere, hırslara, düzenbazlıklara sahip oldukları sendika ağaları, onların zor zamanlarının kadim dostudur.

Greif Direnişi başladığından beri burjuva sınıfı sırayla tüm kozlarını devreye soktu. Devlet aygıtının kolluk güçleri üzerinden yaratılmak istenen korku ve kaygılar Greif işçisinde yaşam bulmadı. Fabrikayı kapattık yalanları, çarpıtmalar, ayak oyunları... Greif adına Sevinç Yener, DİSK Tekstil adına Rıdvan Budak

ve DİSK adına da Muzaffer Subaşı'nın altına birlikte imza attığı ihanet protokolü... Mevzuatlar, bürokrasi, taşeronlar, sendika patronları... Bunların hiçbiri 60 gün boyunca direnişin kalesini yıkmayı başaramadı.

60 uzun gün: Gerçekte kazanan kim, kaybeden kim?

Greif işçileri mensubu oldukları işçi sınıfı adına sürdürdükleri bu 60 günlük muhaberede eşitsiz mücadele araçlarıyla direndiler, direnmeye devam ediyorlar. Fabrikayı polis ordularıyla ele geçirenler, Greif kapitalistlerini ve burjuva sınıfını politik olarak yenilgiye uğramaktan kurtaramadılar. Kaldı ki bu saldırı, Greif işçisinin direniş iradesini kırmak bir tarafa, gözaltına alınan işçilerin sloganlarına, öfkesine bakıldığında görülecektir ki, güçlendirmiştir.

Ellerindeki tüm olanaklara rağmen ancak askeri bir müdahaleyle işgali kırabilenler, esasta savaşı kaybettiler. Zira sınıf savaşımında asıl belirleyici siyasi kazanımlardır. Yalnızca işgalci Greif işçileri için değil, işçi sınıfının bilincine ve belleğine "Greif işgali" bir tarihsel kesit olarak kazınmıştır.

Greif işçisinin geride kalan 60 günlük işgal öyküsü, işçi hareketi için ileriye doğru atılmış uzun bir adımdır. 10 Şubat-10 Nisan arasındaki 60 uzun gün, tarihe "Greif işgali" olarak yazılmıştır.

Kızıl Bayrak
11 Nisan 2014, Sayı: 2014/15

Daha fazla Greif, daha fazla direniş!

Türkiye işçi sınıfının unutmayacağı bir gün daha yaşandı. Greif işçilerinin tarihe mal ettiği destansı direnişi kırmak için burjuva sınıfı polis ordularını devreye soktu. Greif sermayedarları tüm sinsice yolları kullanarak kıramadığı direnişi zor yoluyla kırmak istiyor.

10 Nisan 2014 tarihi, işçi sınıfının direniş mevziisini kırmak için yüzlerce polisin, iş makinelerinin harekete geçtiği gün olarak tarihe yazıldı. Alpagutlar'dan, Kaveller'den, Tarişler'den sonra işçi sınıfının bir başka direniş kalesine daha "sermaye düzeninin kaybolan otoritesini yeniden tesis etmek için" saldırıldı.

Greif işçilerinin bu işgal hareketi sadece Greif sermayedarlarının otoritesini sarsmakla kalmadı. Yapılamaz denileni hayata geçiren Greif işçileri aynı zamanda bir bütün olarak sermaye düzeninin otoritesini sarstı. Ancak bu büyük direniş karşısında safını çoktan Greif sermayedarının yanında seçmiş olan başta DİSK Tekstil ağalarının olmak üzere, aynı çizgiye sahip sendikal anlayışın da otoritesini sarsmıştır.

Şimdi bu işgal kalesini zor yoluyla düşürerek, kaybolan "otoriteyi" yeniden tesis edebileceklerini sanıyorlar. Oysa büyük bir yanılgı içindeler. Çünkü artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı zamanları yaşıyoruz. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği haklı savaşımda da artık her şey Greif'ten sonra daha farklı olacak.

Greif'te bir ateş yandı. Bu direniş ateşini söndürmek için nasıl bir zulüm uygulanırsa uygulansın nafiledir. İşçi sınıfı, nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlayabilmek için artık Greif'e bakacak. Önünü görmek için yüzünü Greif'e çevirecek. Greif işçilerinin direniş deneyimlerini okuyacak, ondan öğrenecek. Greif, dostun ve düşmanın açığa çıktığı onur abidesi olacak.

Greif'te yakılan ateş sönmeyecek, söndürülemeyecek. Artık yol açılmıştır. Şimdi zaman "Bir, iki, üç... Daha fazla Greif, daha fazla direniş" deme zamanıdır. Tekel kıvılcımdı, Greif ateş oldu.

Bu yangın dalga dalga yayılacak, büyüyecek.

Greif sermayedarları, diğer burjuvalar, hain sendikacılar takımı ve hizmetkarları gibi gülme sırasının kendilerine geldiğini sanıyorlarsa büyük bir yanılgı içindedirler. En büyük huzursuzluğu artık bundan sonra yaşayacaklardır. İşçilerin emeğini gasp ederek saltanatlarını sürdürdükleri saraylarında "işgal, grev, direniş" sloganları yankılanmaya devam edecek.

Henüz yolun başındayız. Greif işçileri, işçi sınıfının tüm mücadele deneyimlerine yaslanarak sürdürdükleri direnişlerinde, direniş geleneğine yeni bir halka daha eklemişlerdir. Daha ilk baştan ilan ettikleri gibi ancak zor yoluyla fabrikadan çıkartılabilirlerdi. Greif işçileri sözünü tuttu. Artık her yer, her fabrika Greif olacak.

Bundan böyle fabrika işgallerinin adıdır "Greif!" Greif, işçi sınıfının gelecek umudunun sembol ismidir. Bu sömürü düzeni, bu düzenin haramileri, onların saray hizmetçileri, suskun destekçileri... Greif, kabusunuz olmaya devam edecek.

Greif direnişi yeni bir dönemin kapılarını açtı

Greif direnişi, iki sınıf arasında cereyan eden sert bir çatışmadır. Zira patron kölelik koşullarını dayatırken, işçiler fabrikayı işgal ederek tepkilerini ortaya koymuş, kölece çalışma koşullarının simgesi olan taşeron sisteminin kaldırılmasını talep etmiş ve mücadeleyi meşru/militan zeminde geliştirmiştir.

Kapitalistlerin dayattığı kölece çalışma ve yaşam koşullarına başkaldıran Greif işçileri, direnişlerinin 60. gününde polis ve jandarmanın azgın saldırısına maruz kaldılar. Kolluk kuvvetlerini işçilerin üzerine salan iktidar, bir kez daha safını belli etti. İktidar da, polisi de, jandarması da, asalak patronlar ve sendika ağalarıyla aynı cephede, işçi sınıfına karşı birleştiler.

Emeğe ve emekçilere düşmanlık temelinde oluşturulan bu gerici cephe, Greif direnişine saldırarak, işçi sınıfının kölelik zincirlerini kırma umudunu yok etme hevesi içindeydi. Ancak bu hevesleri kursaklarında kaldı. Zira saldırı, ne Greif işçilerine diz çöktürebildi ne de İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere, çok sayıda kentte sokaklara çıkan binlerce kişinin saldırıyı protesto etmeleri engellenebildi. Asalak patronların vurucu gücü polis ve jandarma, fabrikaya girse de, direnme kararlılığı ve kölelik zincirlerini kırma umudu dimdik ayakta.

Sınıfın direncini kıramadılar, mücadele devam ediyor

Meşru/militan zeminde gelişen Greif direnişi, ilk günden beri patronları, sendika ağalarını ve bu arada yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanan sermaye iktidarını rahatsız etti. Bu "üçlü şer ittifakı", iki ay boyunca -fiili saldırı dahil- pek çok manevra ve ayak oyununa başvurdu. Ancak örgütlü, kararlı ve hazırlıklı olan Greif işçileri, bu kirli girişimlerin tümünü boşa düşürmeyi başardılar.

Direnişi kırma çabaları fiyaskoyla sonuçlanınca, Greif patronlarının önünde iki seçenek kaldı; ya işçilerin taleplerini kabul edecekler ya da sermayenin hizmetindeki AKP iktidarına başvurup, zorbalıkla işçileri fabrikadan çıkarmalarını isteyeceklerdi. Greif patronları, ikincisini tercih etti. Yolsuzluk bataklığına saplanmış hırsızları ve rüşvetçileri koruyan polis, hakkını arayan Greif işçilerine azgınca saldırarak, sermayeye ve ABD'ye nasıl da sadık olduğunu dünya-aleme gösterdi. Ayakkabı kutularına ve yatak odalarına milyarlarca dolar ve Euro stoklayanlar, patronların dayattığı köleliğe karşı direnen Greif işçilerinin üzerine, arsızca polis ve jandarmayı saldılar.

Buna rağmen, Greif işçileri ve onlarla dayanışma içinde bulunan işçiler, emekçiler, devrimciler ve ilerici güçler, mücadele kararlılıklarını sürdürüyor. Direniş kırılamadı, mücadele farklı boyutlarda, farklı araçlarla devam ediyor.

İşçi sınıfı kazanmıştır

Sermaye devletinin azgın saldırısıyla fabrika işgali son bulmuş olsa da, Greif direnişinde işçi sınıfı kazanmıştır. Direnişçi işçilerin bilinç, örgütlülük, dayanışma ve mücadele deneyimi alanlarında yaşadıkları sıçramalı gelişim, büyük bir önem taşıyor.

İşçi sınıfının kölelik zincirlerini kırabilmek için bilinçli, "kendisi için sınıf" düzeyine ulaşabilmesi gerekiyor. Greif direnişi, bu

alanda da işçi sınıfı için "model" teşkil edebilecek niteliktedir. İşçi sınıfının böyle bir modele ihtiyacı vardı. Taban örgütlülüğünü, meşruiyeti temel alması, kararlı bir duruş sergilemesi, patronlar-sendika ağaları-polis "şer üçgeni"ne karşı aynı anda mücadele etmesiyle, yeni dönem için bir model niteliği taşıyor. Elbette dünyada ve Türkiye'de örnek alınabilecek pek çok işçi direnişi var. Ancak bu, işçi sınıfının güncel bir modele ihtiyacı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bu direnişte işçi sınıfı kazandı çünkü Greif, yeni bir model yaratmayı başarmıştır.

Sınıf, demokrasisini hayata geçirdi

"Söz, yetki, karar işçilerin olmalı" söylemi hem yaygın hem kulağa hoş gelir. Bu söylemi, tabanın örgütlü gücüne dayalı Greif direnişini kırmak için ilk gün harekete geçen Rıdvan Budak ve beslemelerinden bile duymak mümkün. Oysa bilinir ki, söylem ile pratik iki farklı şeydir.

Greif işçileri, "Söz, yetki, karar işçilerin!" şiarını hayata geçirdiler. İşgal fabrikasında ete-kemiğe büründürdüler. Görüldü ki, işçi demokrasisini, ancak taban örgütlülüğünü oluşturan işçiler hayata geçirebilir. Söylemde "söz, yetki, karar işçilerin" diyenlerin çoğu ise, ya Greif işçilerinin güçlü taban örgütlülüğünden korktular veya yok sayma yoluna girdiler. Greif direnişi, taban örgütlülüğünün nasıl olması gerektiğini ve sınıfın kendi demokrasisini nasıl uygulayacağını dosta da düşmana da göstermiştir.

Sermaye ile "sınıfsal çıkara" dayalı ittifak

DİSK'e çöreklenmiş bürokratların Greif direnişi karşısında aldıkları alçaltıcı tutum, bu kastın gelinen yerde sermayenin organik bir parçası haline geldiğini gözler önüne sermiştir.

Bu gerçeğin somut bir şekilde kanıtlanması, Greif işçilerinin bilinçli, örgütlü tutumları sayesinde mümkün olmuştur. Greif

patronları ile birlikte çevirdikleri dolapları teşhir eden direnişçi işçiler, bürokratik kasta ayna tuttu.

Direnişi kırmak için Greif patronlarıyla işbirliği yapacak dereceye alçalanlar, sermaye ile "sınıfsal çıkara" dayalı bir ittifak içinde olduklarını gösterdiler. Zira sermaye ile sınıfsal çıkarı bir olmayanların, ABD tekeli Greif'le, direnişi kırmak için işbirliği yapmalarının bir mantığı olmazdı. Sendikalara çöreklenmiş bu kast, sermayenin organik bir parçası ve sınıf içindeki uzantısıdır. Böylelerinin işçi direnişinden en az sermaye kadar korkmaları da, "sınıfsal temel"e dayalı çıkar birliğinin göstergesidir. Hal böyle olunca, sendika ağalarının Greif gibi direnişlerin yayılmasından ölümcül bir korku duymalarının "sırrı" daha iyi anlaşılıyor.

Sınıf direnince saflar belli olur

Greif direnişi, iki sınıf arasında cereyan eden sert bir çatışmadır. Zira patron kölelik koşullarını dayatırken, işçiler fabrikayı işgal ederek tepkilerini ortaya koymuş, kölece çalışma koşullarının simgesi olan taşeron sisteminin kaldırılmasını talep etmiş ve mücadeleyi meşru/militan zeminde geliştirmiştir.

Bu sert çatışma, ilerici-devrimci olma iddiası taşıyanlardan net bir tutum almalarını dayatıyordu. Buna karşı önemli bir kısmı ya direnişi yok sayan bir tutum sergiledi; ya da "önemsizleştirme" çabası içinde oldular. Bir kısmı ise, grev kırıcılığı yapanlara arka çıkarak, onlardan medet umarak, ilkesizliğin dik alasını sergilediler...

Bir işçi direnişi, pek çok çevrenin duruşuna ışık tutmuştur. Yansıyan tablo hoş değil elbet. Ancak söz konusu çevrelerin direniş karşısındaki tutumlarıyla kendilerini ortaya koymaları hayırlı olmuştur.

Sınıfa karşı "kast dayanışması"

Greif direnişi, alt kademe sendikal bürokrasinin "en solcu" kesimine de ışık tuttu. Tescilli bir grev kırıcısını savunmak için "44 uzman" imzasıyla açıklama yayınlayan bu grup, tam bir "kast dayanışması" sergiledi.

Direniş mahaline yaklaşmayan bu kesim, grev kırıcısı olduğu malum olan arkadaşları için anında harekete geçebildiler. Gösterdikleri refleks, bu kesimin işçi sınıfının taban örgütlülüğünden ve militan direnişinden korktuğunu gözler önüne serdi.

Yeni Greif'lerin yolu açılmıştır!

Greif işçilerini isyan ettiren düşük ücretli ağır çalışma koşulları ve taşeron köleliği, Türkiye işçi sınıfının önemli bir kesiminin de sorunlarıdır. Yani Greif'te direnişi tetikleyen koşullar başka işletmelerde de mevcuttur. Dolayısıyla yeni Greifler'in yaratılması için koşullar elverişli.

Greif direnişi, bu konuda da yol gösterici olmuştur. Toplam süreci üzerinden bakıldığında sermayeye, sendika ağalarına, polis kuşatmasına karşı nasıl mücadele edileceği, taban örgütlerinin nasıl kurulacağı vb. konusunda somut bir deneyim olmuştur.

Artık geriye yeni Greifler örgütlemek ve hem sermayeye hem de sendika ağalarına karşı mücadeleyi büyütmek görevi kalmaktadır.

Kızıl Bayrak
11 Nisan 2014

"Tarihi başarıdan" bir fotoğraf...

Bir fotoğraf karesi. Doğal, kurgulanmamış, sınıf mücadelesinin kendi yasalarını yansıtan bir fotoğraf...

Sadece bir fotoğraf karesi 60 gün süren ve sesini tüm dünyaya duyuran bir fabrika işgal eylemini, onun ruhunu, farklılığını anlatabilir mi?

Bazen bir fotoğraf, üzerine söylenebilecek, yazılabilecek sayfalar dolusu sözden, kelime yığınından çok daha fazlasını anlatabilir. Anlatabilir ama görmek isteyene, görebilene...

Bir fotoğraf karesi. Doğal, kurgulanmamış, sınıf mücadelesinin kendi yasalarını yansıtan bir fotoğraf...

Tarih: **19 Şubat 2014**. Greif'in Hadımköy'deki fabrikasında işgal eyleminin 10. günü. DİSK'in 47. kuruluş yıldönümü etkinliğinde DİSK yönetimine ve kamuoyuna seslerini güçlü biçimde duyuran işçilerin bu eyleminin ardından nihayet ziyaret kararı alan DİSK yönetimi fabrikaya ilk kez teşrif ediyor.

Ziyarette DİSK'e bağlı sendikaların yöneticileri yer alıyor.

Günlerdir bu ziyareti, direnişe dayanışma elinin uzatılmasını isteyen işçilerde kuru bir heyecandan öte DİSK'in direnişin ve işgal eyleminin kazanması için ne gibi adımları atacağı merakı var. Fabrikaya ses aracıyla gelen yöneticilerin yüzleri ise asık. Bazı yüzlerde "Ee ne oldu geldik işte" türünden bir tepki, bazılarında ise şaşkınlık var. Fotoğrafa bakılırsa mutlu yüzler yok denecek kadar az. Herkes fena halde bozulmuş.

İçeride güvenlik önlemlerinin alındığı fabrika bahçesine giriliyor. İşçiler, sendika yöneticilerinin duracağı alanı güvenlik şeridiyle çekmiş, kendileri de onların tam karşısında, bu kordonun öte tarafında yerlerini almışlar.

DİSK yöneticilerinin daha önce tanık olmadıkları bir sahne. Geldikleri için işçilerin hiçbiri minnet duymuyor. Çünkü kimse bu ziyareti lütuf olarak görmüyor. Ağızlarda '*DirenİşçiI* diyordunuz direniyoruz. Bugüne kadar neredeydiniz" sözleri dolaşıyor. Kısa bir süre sonra programa geçiliyor. Ama bir farklılıkla, bu kez teammüller değil sınıf mücadelesinin yasaları ve hukuku geçerli. İlk sözü, işgal eyleminin, bugün taşeron sisteminin kaldırılmasının mimarı öncü işçiler alıyor.

Sendika yöneticilerinin önünde sıralanıyorlar. Daha önce konuşulan, planlanan bir şey değil bu. Mücadelenin ateşi onları öne itiyor. İşgal eyleminin taleplerini, DİSK/Tekstil yönetiminin utanç verici ihanetini bir bir ortaya koyuyorlar. 10 gün boyunca direniş yerine gelmemek için bin bir bahaneler üreten sendika yöneticileri ise uslu uslu bu konuşmaları dinliyor. Yüzlerce işçi, işgal eyleminin öncülerinin konuşmalarını "İşgal, grev, direniş!" sloganıyla karşılıyor.

Konuşmalar yapılıyor. DİSK başkanı sözü alıyor bu kez. Konuşmayı pür dikkat dinleyen işçiler soğukkanlı biçimde konuşmayı alkışlamayarak tavırlarını ortaya koyuyorlar. İşçiler içerisinden "Sendika işçiye sahip çık!" sloganı yükseliyor. Tüm işçiler bu slogana katılıyor. Başka bir işçi o anda ürettiği "İşçiler

olmadan sendika olmaz!" sloganını atıyor. Sloganı sahiplenen işçiler bu slogana da eşlik ediyor. İşgal fabrikasında "işgal disiplini"ne uyuluyor.

Konuşmalar sırasında "Ne yaptılar ki alkışlayalım. Direniş için bir şey yapsınlar sırtımızda taşıyalım" diyen işçiler bile oluyor. Tüm bunlar elbette ki yönetim tarafından komplo olarak nitelendiriliyor. Onlara göre "birileri DİSK'i yıpratmaya" çalışıyor ve "farklı hesapları var"

Böylelikle Greif işçileri, DİSK'in mücadele geleneğine yabancılaşan yöneticilere anlamlı bir ders veriyorlar. Birkaç gün önce DİSK'in kuruluşunu işgal fabrikalarında kutlayarak mesajını verdikleri "DİSK biziz!" sözünü bir kez de onların karşısında haykırıyorlar. Direnişin kazanması için bağlı bulundukları konfederasyondan taleplerini sıralıyorlar. Talepler arasında ekmek, su vb. yok. İstenen tek şey direnişe sahip çıkılması ve DİSK'in mücadele tarihine ve değerlerine sahip çıkılması.

Konuşmanın ardından bir yönetici "Böyle işçi bizde olsa biz de yaparız" diye mırıldanıyor. İşgal eyleminin ruhuna, taban örgütlülüğünün güçlülüğüne ve işçi demokrasisine yabancılığın yeni bir itirafı. Greif'te ezberler bozuluyor. DİSK yönetimine güçlü bir mesaj veriliyor. Konuşmaların ardından yapılan toplantı sendika yöneticilerini çileden çıkarıyor. "Sendikal disiplin" adı altında uzlaşmacı-icazetçi sendikal çizgiyi koruma altına almaya kalkanlar "sendikanın iç işlerine karışamayız" diyerek görev ve sorumluluklarını savuşturuyor.

Başta sorduğumuz sorunun yanıtına dönelim o zaman. Bir fotoğraf karesi bu kadar şeyi anlatabilir mi?

Cevabı bir adım öne çıkarak taban inisiyatifini, işçi demokrasisini gösteren Greif'in "maceraperest" işçileri veriyor.

Macera sürüyor...

D. Umut

kizilbayrak.org / 6 Şubat 2015

Greif hakkında yazılanlar

Taşerona karşı işgal: Sunjüt işçileriyle dayanışmaya!

Seyfi Adalı

DİSK Tekstil Sendikası'na üye Sunjüt Greif işçileri iki gündür işyerini terketmiyorlar. Yakın zaman önce örgütlenerek, sendikaya üye olan işçiler taşeron sistemine karşı eyleme geçtiler.

İşçiler, toplu sözleşme sürecinde olan işyerinde, işverenin taleplerini karşılamadığını görerek, işvereni can evinden, taşeron sisteminden vurarak, taleplerinde kararlı olacaklarını göstermiş oldular. Bu kararlılık aynı zamanda fiili mücadele yerine süreci zamana yayıp 40 yıllık oyalama ve oyunlarla işçileri aldatmaya kalkacak sendika bürokrasisine de gücünü göstermek demektir.

Sendikanın işyerinde taşeronun kaldırılmasını sözleşme görüşmelerine bırakmasıyla yetinmeyen işçiler, ikinci günündeki işgal eylemlerinde taşeron şirketin sahiplerine işyerini terk ettirdiler. Sendikanın eylemlerine sahip çıkmayan tutumunu da kınadılar.

DİSK Tekstil Sendikası internet sitesinden yaptığı ilk açıklamada "Sendikamızın yetkili kurullarının bilgisi dışında meydana gelen söz konusu eylemin nedeni ve amacı konusunda yeterli bilgi henüz alınamamıştır" denilerek, işçilerin eylemine destek vermemiştir. İşçiler bu açıklamanın siteden kaldırılmasını istemelerine rağmen kaldırılmadı.

Bugün DİSK Tekstil Sendikası Genel Merkezi'ne giden bir

grup işçi, yerlerinde sendikacıları bulamadılar. Daha sonra DİSK Genel Merkezi'ne gittiler. Orada da DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile görüşmek istediler. Görüşme sözü aldılar.

Sunjüt işçilerinin, doğrudan taşeron sistemini hedef alarak gerçekleştirdikleri bu eylem, özel sektörde ve sendikalı işyerlerinde uzun zamandır görülmemiş bir kararlılık ifade ediyor. Daha çok, kamu sektöründe ve genellikle de üniversite hastanelerinde taşeron işçilerinin gerçekleştirdiği eylemlerden farklı olarak, bu kez toplu sözleşme sürecindeki kadrolu işçiler, taşeron sistemini işyerinde istemediklerini fiili mücadeleleriyle ifade etmiş oldular.

Özel sektörde fiili mücadeleyle taşeron sistemini kaldırmaya yönelik bu eylem, fabrikalarda yaygın olarak gördüğümüz, bir yanda kadrolu işçiler ve toplu sözleşme, diğer yanda taşeron işçilerin kölece çalıştırılmasına itirazdır. Kadrolu ve sendikalı işçiler için tehdit unsuru olarak kullanılacak taşeron sistemine boyun eğmemek, devrimci işçi tavrıdır.

Kadrolu ve sendikalı işçilerin en baştan taşeron sistemini hedef alıp işe koyulmaları, ücret sendikacılığına gömülmüş mevcut sendikal yapıya da bir cevap sayılmalı.

Bu yüzden devrimci işçiler ve ilerici sendikal kamuoyu, Sunjüt işçilerinin mücadelesine destek olmalı ve taşeron sistemine karşı kararlı bir mücadele yürütülmesinin önü açılmalıdır.

Sunjüt işçileriyle dayanışmaya!

soldefter.com / 11.02.14

DİP Bildirisi...

Kuruluşunun 47. yılında DİSK, Greif işgalinde yaşıyor: Mazide yaşamayı bırak! Direnişi yaşatmaya bak!

Greif, işçilerin başlattığı fabrika işgali ile birlikte artık sadece Hadımköy'de bir fabrika değildir. Bugün Türkiye işçi sınıfının en ileri mücadele mevzilerinden biridir. Gönderine taşerona karşı isyan bayrağı çekilmiş bir sınıf mücadelesi kalesidir. Greif işçilerinin işgal eylemi, taşeron sistemi ile köleliğe mahkûm edilmek istenen milyonlarca işçinin sesi ve umududur. Bu mücadeleyi güçlendirmek, yaymaya çalışmak ve kazanması için elden gelen her şeyi yapmak, safını işçi sınıfından yana seçenlerin boynunun borcudur.

Greif işçilerinin başlattığı işgal eyleminin meşruluğuna ilişkin sendikalar ya da iş kanununa bakmak boşunadır. İşyerlerinde 44 ayrı taşeron şirket barındıran ve neredeyse çuval üretiminin her bir aşamasını taşeronlaştıran, işçilerinin çoğunluğunu asgari ücretle çalıştıran, ne iş kanunundaki çalışma saatlerine ne de işçiye karşı kanuni sorumlululuklarına riayet eden bir şirket söz konusu iken işçilerin hak arama eylemleri her durumda meşrudur, haklıdır.

DİSK Tekstil Sendikası'nın toplu sözleşme görüşmeleri süreci ne aşamada olursa olsun, işçilerin hep birlikte aldıkları eylem kararlarını tanıması ve savunması gerekir. Çünkü bir toplu sözleşme yapılacaksa, bu ancak tarafların en temel sorumluluklarını

yerine getirmesini şart koşar. Fabrika işgali hiçbir şey başarmadıysa, işçileri patronla eşit konuma getirmeyi başarmıştır. İşçilerin menfaatlerini ve haklarını korumak isteyen bir sendika için gerçek bir toplu sözleşme süreci ancak şimdi ve işçilerin gücüne güvenerek başlayabilir. DİSK Tekstil yönetimi işçilerden kaçarak, işçilerin kararlı eyleminin arkasında durmayarak, her türlü hukuksuzluğu devam ettirmek isteyen patronun ekmeğine yağ sürmektedir. Bu tutum terk edilmediği müddetçe DİSK Tekstil Sendikası'nı arayan Şirinevler'de sendika tabelasının olduğu binaya değil Hadımköy'deki Greif fabrikasına gelmelidir. Çünkü işçilerin hak ve menfaatlerinin, üstelik de sadece Greif işçilerinin değil tüm işçi sınıfınınkilerin savunulduğu yer orasıdır.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) aynı şekilde bu direnişe sahip çıkmak zorundadır. Dahası üyesi olan DİSK Tekstil Sendikası'nın yönetimini de bu doğrultuda davranmaya zorlamalıdır. DİSK'in üye sendikalarının iç işleyişine karışamayacağı söylemi utanç vericidir. Greif işçisi tüm işçi sınıfı için, özellikle de milyonlarca taşeron işçisi için ayağa kalkmışken, bu büyük mücadele bir sendikanın iç sorunu olarak gösterilemez. DİSK Tekstil bu tavrıyla DİSK'i DİSK yapan temeli dinamitlemektedir. Buna müdahale edilmezse DİSK'in de çöküşü kaçınılmaz olacaktır. Her fırsatta Kavel Direnişi'nden, 15-16 Haziranlar'dan dem vuran DİSK, bugünün Kavelcileri olan Greif işçilerini desteklemiyorsa sınıf mücadelesi vermiyor sadece nostalji yapıyor demektir. 47. kuruluş yıldönümünü kutlayan DİSK, geleneğinde sınıf mücadelesi adına ne varsa bugün onu temsil eden, günlerdir aç, uykusuz direnen Greif işçilerini baştacı edeceği yerde kapı dışarı etmeye çalışıyorsa, 15-16 Haziranlar'ın, Demirdökümler'in, Sungurlar'ın, 1 Mayıslar'ın DİSK'i de mazide kalmış demektir. Bugün Greif işçisinden ayrı bir DİSK yoktur. Sınıf mücadeleci DİSK'i maziden alıp günümüze taşıyacak olan da onlardır. Onların direnişini yaymaya ve güçlendirmeye çalışanlardır.

Bu çelişkiler içinde DİSK'in Şişli'de düzenlediği kuruluş yıldönümü etkinliği yarıda kalmıştır. DİSK de etkinlik gibi mazi ile günümüz arasında adeta arafta kalmış durumdadır. DİSK'i bu araftan kurtararak işçi sınıfının mücadelesine tekrar kazandırmak tüm DİSK'lilerin ve işçi sınıfı dostlarının sorumluluğudur. DİSK Yönetim Kurulu derhal olağanüstü bir toplantı yaparak Greif işgalinin kazanması için konfederasyonu seferber etmelidir. DİSK Tekstil bürokratlarının işgali bitirme çabalarının aksine bu işgale destek eylemlerini örgütlemeye girişmelidir.

Son olarak 47. kuruluş yıldönümü vesilesiyle "emek ve onur" ödülüne layık görülen işçi sınıfı dostu, saygıdeğer aydın Korkut Boratav'a çağrımızdır: DİSK tüm geleneklerine ve ilkelerine, emeğin ve onurun gereklerine uygun biçimde, direnen Greif işçilerine sahip çıktığını açıklayana ve hem maddi hem de manevi olarak devam etmekte olan fabrika işgaline destek oluncaya kadar Korkut Boratav bu ödülü almamalıdır. Çünkü biliyoruz ki Korkut Boratav ve tüm DİSK'liler için en büyük ödül Greif işçilerinin kazanması olacaktır.

Devrimci İşçi Partisi
16 Şubat 201

Greif'te 600 cesur yürek: "Güneş buradan doğacak"

Hadımköy'deki Greif fabrikasında 8 gündür işçilerin işgali var. Çünkü toplu iş görüşmelerinde beklediklerini alamadılar. Neredeyse asgari ücretle ve çoğu taşeron firmalarda çalışan yaklaşık 600 işçi gece gündüz direnişte. 7. günlerinin akşamında, onlar Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin de gittiği Fenerbahçe-Kasımpaşa maçını izlerken ziyaretlerine gittik. İş kazası geçirdiklerinde rapor alamayan, üst işveren sorumluluk almasın diye 44 taşeron firmada çalıştırılan, müzik dinlemelerine bile engel olunan, yıllarca aynı yerde çalıştıkları halde birbirleri ile tanışma fırsatı bile bulamayan işçiler, inanılmayanı başardı: Güvenlik, temizlik, yemekhane gibi bölümlerde 14 komite kurdu. Kararlarını kendileri alıyor, kendileri uyguluyor. Dayanışmaya gelen giden çok; ancak kendi sendikaları olan DİSK Tekstil'in ve DİSK'in direnişe kayıtsız kaldıklarından yakınıp, direnişlerini sahiplenmeleri için çağrı yapıyorlar.

İstanbul'un kent merkezlerine uzak; hatta Hadımköy'e bile epeyce uzak Greif fabrikasında işçiler soğuk, gece, gündüz dinlemeden işgal eylemi gerçekleştiriyor. Toplu sözleşme için yaptıkları görüşmelerde 4 ikramiye, yüzde 30 maaş artışı ve en önemlisi taşeron firmaların gönderilmesi ve bir daha asla getirilmeyeceği-

ne dair ek protokol yapılması talepleri karşılanmayınca direnişe geçen işçiler, bugün direnişin 8. günününde. Söyleşimizi 7. günün (16 Şubat) akşamında yaptık. Hep birlikte Ali İsmail Korkmaz'ın ailesinin damga vurduğu Fenerbahçe-Kasımpaşa maçını izledikleri sırada, sohbetimiz başladı.

Her şey sendikalaşmak istemeleri ile başladı

İlk işten atılan Ferhat anlatmaya başladı:

"Anayasal hakkımız olan sendikalaşma sürecimiz vardı. Benim öncülük yaptığım açığa çıktı. Ve beni işten çıkardılar. Bahane olarak da bölümlerde küçülmeye gidileceği söylendi. İş yerine yeni yeni işçiler alınıyor halbuki."

Ferhat'ın anlattığına göre, asgari ücretin 50 lira 100 lira üstünde ücretle çalıştırılan işçiler, sendikalaşma ihtiyacı hissetmiş. Zaten son 4 yıldır sadece yüzde 20 zam alabilmişler. Aldığınız maaş neye yetiyor diye sorunca, "Neye yetsin? Bugün işçi arkadaşlarımızın birçoğuna bakın. Kimin kredi borcu yoktur? Herkesin var. Asgari tutarı ödüyoruz. Bazı arkadaşlarımız ek iş yapıyor" diyor.

Ağır işlerde çalışanlar 8 saat çalışıyor; konfeksiyonlarda çalışma saatleri 8.00-18.00 ama sözde. İşçiler "Mesaiye kalacaksın dediği zaman mecbur... Mesai ücretini veriyor. Ama ücret dersen... Parayı da elden veriyor" diyor.

Bu fabrikada toplam 1000 civarında işçi var. 500'e yakını kadrolu, kalanı taşeron. Buna rağmen 44 taşeron firma var. Aslında yapılan iş, petro-kimya iş kolunda olması gerekiyor. Bu daha ağır yükümlülük getirdiği için tekstil iş kolu olarak gösteriliyor. Ama mal güvenliği için petro-kimya güvenlik tedbirleri, işçi sağlığı için tekstil güvenlik tedbirleri alınıyor.

Hal böyle olunca işçiler, işverenle toplantılar yapıyor, sendikalaşıyor ve toplu iş görüşmelerinde 10 maddede anlaşamıyor. Yüzde 30 zam, 4 maaş ikramiye istiyorlar. İşveren "Ya bunu kabul edersiniz ya da sizi atarız" diye tehdit ediyor. Onlar da uyuş-

mazlık tutanağını tutup, daha önceden kurmuş oldukları Direniş Komitesi'nde konuşuyorlar ve işgal başlıyor. Bu süreçte sendikaları DİSK Tekstil'in yanlarında olmaması ve DİSK'in işgale ziyarete bile gelmemesi bir sorun alanını daha oluşturuyor.

Direniş Komiteleri ve fabrikada yeni bir yaşam

İşçiler, komitelerle örgütlendiklerini anlatıyor:

"Beşerli, altışarlı komiteler kurduk. 14 tane bölüm komitesi var. Bütün kararlarımız orada alınıyor. Ücret taleplerini beraber tartışıp, değerlendirdik. Anketler yaptık. Her şey işçi iradesiyle oluyor. Mercedes fabrikasına, Arnavutköy'e, Kıraç'a, Esenyurt'a, Depo'ya gidip bildirilerimizi kendimiz dağıtıyoruz. İşçi sınıfı kimliğinde birleştik. AKP'li, MHP'li, devrimci, komünistiz. İşçi sınıfı kimliğiyle fabrikalara gidiyoruz."

Direniş alanı fabrikada, her sabah hep birlikte spor yapılıyor. Koşudan sonra kahvaltıya geçiliyor. Voleybol, basketbol, futbol da oynanıyor. Daha sonra temizlik, yemekhane, güvenlik işleri paylaşılıyor. Toplantı yapılacak oldu mu bir anonsla toplanıyorlar. Bir ekip misafirleri karşılıyor.

Ve kendileri ile dayanışma içinde olan, çayını, şekerini eksik etmeyen demokratik kitle örgütleri, siyasi partiler, forumlar ve çevre fabrikalardan ziyarete gelen işçileri anlatıyorlar. "Gelenleri misafirperverlikle ağırlıyoruz. Herkes konuşma yapan misafiri alkışlamasa bile dinliyor."

Önce güvenlik!

Petrol ürünleri nedeniyle yanıcı maddeler olduğu için en önemsedikleri konu güvenlik. Bunun için sıralı nöbetler tutuyorlar. Nöbetçi fabrikanın etrafında devriye geziyor ve saatte bir devrediyor. Şimdilik dışarıdan bir tehlikeyle karşılaşmamışlar ama önlem almak gerektiğini düşünüyorlar. Ailelerin ziyaret saatlerini

güvenlik nedeniyle kısa tutuyorlar. "Aileler bizim yanımızdalar; ama uzun sürmesin istiyorlar" diyorlar. Her biri ailelerinin bugüne kadar düşük ücret aldıkları için ve sosyal aktiviteleri olmadığı için şikayetçi olduğunu ve direnişi desteklediğini söylüyor.

Bir işçi "Bizim makinelere zarar vereceğimizi söylüyorlar. Ama biz burada işgalciyiz, yağmacı değiliz. Emeğimiz için buradayız" diyor. "Hakkımızı savunmak için işgalci durumdayız. Hakkımızı alırsak değirmen döner. Alamazsak bu şekilde devam eder."

Bu sırada işverenin tacizleri devam ediyor, telefonlarla, tebligatlarla işçilerin yaptığının yasadışı olduğunu söylüyor. "Bu sizi ürküttü mü?" diye sorunca "Hayır, haklıyız çünkü. Onun da yaptığı yasal olmayan şeyler var. Mesela taşeron" diyor. Çünkü taşeron firmalar yasaya aykırı olarak asıl işi yapıyor. Başka bir işçinin anlattığına göre iplik bölümünde kadrolu, dokumada taşeron işçi, kesimde kadrolu, dikimde taşeron işçi çalışıyor.

Bu direniş ne zaman biter diye soruyoruz. Hemen yanıtı alıyoruz: "Ne zaman biterse bitsin, sonunda kazanacağız, bu bir gerçek."

"300 derecelik makinelerle çalışıyoruz"

Yüzde 30 zam artışının dışarıda çok gibi göründüğünü ama maaşlarının 850-900 lira olduğu düşünülünce çok da büyük bir meblağ olmadığını söylüyor işçiler. Çalışma koşulları düşünüldüğünde hele hiç de büyük değil. Çünkü 300 dereceye kadar ısıyla çalışan makinelerle çalışıyorlar. İşçilerin anlattığına göre yazın korkunç bir sıcak oluyor. İşçiler bir de kendilerinin yaşadığı bedensel, zihinsel, ruhsal, her türlü zorluğun yanında elde ettikleri müthiş ciroya dikkat çekince talepleri daha da anlaşılır oluyor:

"Burada diktiğim bir çuval 150 lira. Bana 'Sen 2-3 milyar alıyorsundur' diyorlar. Aybaşı gelince 1 milyar maaş alıyorum. Diktiğim çuvalın değerinin onda birini almıyorum. Cumartesi ça-

lışıyorum, pazar saat 3'e kadar çalışıyorum. Hiçbir sosyal etkinliğim yok. Niye yaşıyorum? Robot gibi oluyorsun işte... Buraya gel, çalış, eve git."

Bu arkadaşları tanımam ama fasonu iyi tanırım

Bu robot gibi çalışma meselesinden yıllarca canı yanmış, şimdi işçilere desteğe gelmiş bir inşaat işçisi atılıyor:

"Ben misafirim. Burada 13 yıl çalıştım. Farbrikada da fasonda da çalıştım. Ben her akşam 3 saat mesaiye kalıyordum. 3 saatte 15 lira kazanıyorum. Ürettiğimi 50 euro ile çarpsam fasoncunun kazancı ne?

Ben bu insanları tanımıyorum ama 13 yılımı verdim, fasoncuyu tanıyorum. En kötü fasoncunun 3 tane dairesi var. Adam burada ustabaşıydı fasonu aldı. Ben yerimde sayıyorum, adam yazlık almış. Altına sıfır araba... Hakkını isteyince sen kötüsün. Hep işçi ezildi patron çıktı, hep işçi ezildi patron çıktı. Bunlar hep insanların içine dert. Şu an burada çalışmış olsaydım diyorum ama sonra diyorum ki, 'Ben kazanamasam da arkadaşlarım kazanacak. Bu insanlar bunu yaptığı için onları tebrik ediyorum. Çoluğu çocuğu bıraktım, 3 gündür buraya geliyorum."

Her gelene ağrı kesici... Sonra 'İşçiler niye uyuşuk?'

Direniş alanında arkadaşlık ilişkileri de gelişmiş. Bir direnişçi işçi hiç durmadan anlatıyor:

"Ben 4 sene çalıştım. İsimlerini bilmediğim arkadaşlar vardı. Şimdi herkes birbirini tanıyor. Canı sıkkın olunca birinin yanına oturup dertleşiyorsun. Eskiden öyle değildi. Sigaramı hemen içeyim de patron kızacak. 5 dakika geciktik. Fırça atacak... Hep korku, korku... Bir gün görmedim ki arkadaşım yemeğini rahat rahat yesin, sigarasını içsin, rahat rahat makinesinin başına geçsin... Otursun bir nefes alsın... 'Aman patron geldi arkadaşlar,

dakika tutuyor, bastır' 'Amman arkadaşlar!' 'N'oldu?' 'Nevin hanım geliyor.' (İnsan kaynakları müdürü)... 'Boneyi düzgün tak!' 'Gözlük takmamışsın!' Cezayı keees! Tutanak tutuyorlar. Formalite icabı o da. Fasona 5000 Euro ceza kesiyorlar. 'Müdür geldi arkadaşlar sağa sola bakmayın, konuşmayın.' Ya biz robot değiliz sonuçta, insanız ya.' Yemek saati geldi. Zile basıldı. '2 dakika geç kalma kapının önüne koyarım' diyor. Toplantı oluyor. Patron konuşma yapacak. İşçiler kafasını böyle eğmiş. Kimse ağzını açamaz. Ağzını açtığın zaman, kapı orada. Cumartesi günleri yükleme oluyor. 'Bu malımız yüklene' diyor. 'Mal yüklenene kadar bir yere gitmeyeceksiniz.' 700 tane mal kalmış. Sabaha mı biter artık, sabahtan sonra öğlene mi biteeer... 'Kalacaksınız!' 'Kalmayana kapı orada.

Sabah kalkıp, işe gel, fazla mesai yap eve dön. Eve gidince yemek yiyemiyordum uykusuzluktan, yorgunluktan. Bazen hemşireye gidiyoruz 'Rapor ver doktora gideceğiz' diyoruz. Sevk istiyoruz. Ağrı kesici veriyor, gönderiyor. Ağrı kesici ile kolun ne alakası var? Bunlar hep yaşanmış şeyler... Gülüyoruz ama... Fason sahibi hemşireye gider, der ki 'kimseye izin vermeyeceksin, bir yere gitmeyecekler!' Hemşire, gelene ağrı kesici verip gönderiyor. Git-gel, git-gel. Ondan sonra diyor ki, 'İnsanlar niye uyuşuk uyuşuk geziyor?' Resmen uyuşturmuşlar adamları...

Tam piknik yapacağız, kış geliyor

Ben niyetleniyordum, ailemle mangal-piknik yapacağız diye. Hayallerim hep boşa düşüyordu. Cumartesi günü hazırlanıyoruz tam, piknik yapacağız. Patron gelir der ki 'Bu mal bitene kadar gitmeyeceksiniz. Saat 12'de mal bitiyor. Annem babam, 'Oğlum bizi gene kandırdı' diyor. Bir öyle, iki öyle, üç öyle, bir bakıyoruz kış gelmiş... Tekrar montları giy, işbaşına! Sabah arabada uyur geliriz, akşam arabada uyur gideriz.

Bazen kulaklıkla müzik dinleriz. Onu bile yasak ettiler ya!

Bırakmıyorlar, müzik dinleyelim. Kulaklık vermişler, onu takıyoruz ki makine sesi gelmesin diye. Bırakmıyorlar. O daha sağlıklıymış. Yahu arkadaş hiçbir şeyim yok benim. Ben ne yapacağım? İnsanları bıktırıyorlar. Ya çalışırsın ya gidersin...

Adamlar da ev almış, borçları var. Yeni evlenen arkadaşlarımız var. Evde tek çalışan olan arkadaşlarımız var. Mecburiyetten dişini sıka sıka artık diş kalmadı arkadaşlarımızda. Buraya kadar geldi. Herkes burada ama şimdi. Direniyoruz, kazanacağımıza eminiz.

Bu insanlar bu korku içinde bu örgütlenmeyi yaptı. Gerçekten bu fabrikada çoğu insan nasıl yapıldığına inanamaz. Ve gurur duyar"

Yıllık izinleri soruyoruz, aynı işçi çoğu zaman ücretsiz izin yaptırıldığını anlatıyor. 15 günlük izin parası diye 380 lira verildiğini söylüyor, "Bununla iki şeker çıkar ancak" diyor.

Kulağını kaybeden işçiye, iş kazası raporu vermediler

İş kazaları da çok sıklıkla yaşanıyor. İşçilerin anlattığına göre geçtiğimiz günlerde bir işçi kafasını bobine çarpıyor. Kulağından kan geliyor. İşverenin anlaşmalı olduğu özel polikliniğe götürülüyor. İşçi daha sonra yarı baygın evine bırakılıyor. İş kazası raporu tutulmuyor. İşçiyse, kulağını kaybediyor. Bir başka işçi bayılıyor, mal taşımak için tırları anında hazır eden işveren, baygın işçiyi taşıyacak aracı olmadığını söylüyor.

Bu kadar da değil. İşçiler bir arkadaşlarını mesaiye gelirken, yolda trafikte bir iş kazasında yitirmişler...

Güneş buradan doğuyor

Dışarıdan gelen burada ne görür diye sorunca başka bir işçinin yanıtı, aldığı alkış nedeniyle haberin başlığı olmaya değer: "Burada 600 tane cesur yürek var. Dışarıdan gelenlerin göreceği

şey umut ışığı. Güneş buradan doğuyor. Herkes burada aydınlanacak."

Teklif ciddiyet sınırlarımızda olmalı

İş yeri temsilcisi Orhan da taleplerde kararlılıklarının devam ettiğini vurgulayarak şöyle diyor: "Eğer biz bu saatten sonra masaya oturacaksak, teklifin bizim ciddiyet sınırlarımızın içinde olması gerekiyor. İstediğimiz oranların altında masaya oturmayacağız. 4 ikramiye talep etmişsek, 3 ikramiye teklifi ile oturmayacağız. 4857 sayılı kanunun uygulanacağını kabul etmesine rağmen 'asla taşeron çalıştırılmayacak' demediği müddetçe oturmayacağız. Taleplerimiz yerine getirilmediği koşulda 3 seçenek var. Ya bizim taleplerimizi kabul edecek ya Amerikalılar başka sermayeye satacak. Ya onlar çeker gider biz burada kalırız. Ki bizim yenilmek gibi bir ihtimalimiz yok."

DİSK Tekstil ve DİSK'in direnişe sahip çıkmasını bekliyoruz

Orhan, sendikaları DİSK Tekstil ve konfederasyonları DİSK'in tutumunu da ayrıca eleştirerek mücadelelerinin hem işverenle hem de kendilerine sahip çıkamayan sendikalarla olduğunu vurguladığı konuşmasına şöyle devam ediyor: "Burada yaşanan süreç, işçi inisiyatifiyle. Dolayısıyla burada işçilerin mevzileri olan sendikaların tutumu manidar. 7. günümüzde olmamıza rağmen hala örgütlü olduğumuz sendikanın yönetiminden şube başkanı dışında kimse ziyaretimize gelmedi. #DirenİşçiKampanyaları yapan, gücünü işçiden alan, sokakta, fiili, meşru mücadeleyle kendini var eden DİSK'in bize sahip çıkmadığı açık. Meydanlarda basın açıklaması yapan konfederasyonumuz şu saate kadar sırtını çevirmiş durumda. Söylemiyle pratiği uyuşmuyor. Bir kez daha çağrımızı yapıyoruz, kayıtsız kalmamalarını bekliyoruz. Yemek, ihtiyaç, motivasyon sıkıntılarımız için bu-

rada olmaları gerekiyor. DİSK Tekstil'de örgütlenirken işçilere DİSK'in mücadeleciliğini anlattık. Şimdi biz de sorgulanıyoruz."

Son olarak direnişçiler çalışan diğer işçileri ve herkesi gelip bu mücadeleye ortak olmaya çağırıyor.

sendika.org / 17 Şubat 2014

Foto: sendika.org

Greif'te neler oluyor?: İşçi sınıfının sendika bürokrasisiyle imtihanı

Barış Çatal

Esenyurt-Hadımköy ve Ümraniye-Dudullu'da kurulu olan Greif (Sunjüt) Çuval Fabrikası'nda, işçilerin Toplu İş Sözleşmesi'ndeki (TİS) talepleri yerine getirilmediği için 10 Şubat'ta işyeri işgali başladı. Fabrikada 1.500 işçi çalışmaktadır. Bu işçilerin 500'ü kadrolu, 1.000'i taşeronda bulunuyor. Şu anda işyeri işgaline katılan işçi sayısı ise 600'ün üzerindedir. Bu işçilerin 500'e yakını Hadımköy'deki fabrikada bulunurken 100'e yakını da Dudullu'daki fabrikada eylemdeler. Yine işyerinde örgütlü olan DİSK'e bağlı Tekstil İşçileri Sendikası'nın fabrikada 600 civarında üyesi bulunuyor. Ama gerçekleşen hak arama mücadelesi sonucu hem fabrika işgaline hem de sendika üyeliğine katılan işçi sayısında bir artış beklenmektedir. Nitekim özellikle konfeksiyon bölümünde çalışan ya da halihazırda işyeri işgaline katılmayan işçiler e-devlet şifreleriyle sendikaya üye olmak istediklerini ve işgale katılmak istediklerini ifade etmişlerdir.

8 Kasım 2013 DİSK Tekstil'in işyerinde yetki aldığı tarihtir. Yine bu tarihte "üretim daralması" gerekçe gösterilerek bir işçi işten çıkartıldı. Hem Hadımköy hem de Dudullu'da işçiler bunun için eylem yaptılar. Patron, işyerine sendikanın girmesini kabul ettiğini, ama bu işçinin işe geri alınamayacağını söyledi. 8 saatlik bir iş bırakma gerçekleşti. Burada sendika iş bırakmanın yanlış

olduğunu, atılan işçinin mahkeme aracılığıyla işe dönebileceğini söyledi. Neticede patron bu tarihte geri adım atmak zorunda kaldı ve atılan işçi geri alındı. Dolayısıyla şu andaki işgalden önce gerçekleşen bu eylem, işçilerin kendi güçlerini ve örgütlülüklerini sınamaları açısından bir vesile oldu. Bu eylem vesilesiyle iki haftada 180 taşeron işçi sendikaya üye oldu.

İşyerinde örgütlenme nasıl gerçekleşti?

Fabrikada bir yıldır süren bir örgütlenmeden söz edilebilir. Örgütlenme sürecinde 44 ayrı taşeronda çalışan işçilerin bir araya gelmesi bir hayli zor olmuş, ama bu, işçilerin örgütlenme isteği sayesinde aşılabilmiş.

İşyerinde bir taban örgütlenmesi var. Bölümlerde komiteler ve bu bölüm komitelerinden oluşan bir fabrika komitesi bulunuyor. Örgütlenme sürecinde fabrika komitesi düzenli olarak her haftasonu toplanıyordu. Örgütlenme önce kadrolu işçiler arasında gelişti. Sonrasında taşeron işçiler de örgütlenmeye dâhil edildi. Fabrikadaki örgütlenme ise TİS sürecinden önce başladı. Bütün kararlar ve üretimden gelen gücü kullanmanın bir ifadesi olan fabrika işgali de dâhil olmak üzere komiteler aracılığıyla alındı.

Örgütlenme başlarken, örgütlenmenin koşullarını ücretlerin yetersizliği, çalışma koşullarının olumsuzluğu ve performans dayatması yarattı denilebilir. Örneğin Greif'te taşeronda çalışan işçiler üretimde çalıştırılmaktadır. Hâlbuki 4857 sayılı İş Kanunu'na göre esas iş kapsamındaki üretim alanında taşeron işçi çalıştırılamaz. Diğer taraftan ücretler çok düşüktür. 20 yıldır işyerinde çalışan kalifiye bir işçi ancak 920-940 TL. ücret almaktadır. İşçiler 400 kg. ile 800 kg.lık yüklerle ve yoğun çalışma koşullarında çalışmaktadır. Dolayısıyla işçiler önce bu sorunları temelinde bir araya gelip bir işçi örgütlenmesi kurdular. Ardından bir sendika arayışı neticesinde DİSK Tekstil ile yolları kesişti.

İşyeri örgütlenmesinde başta bazı güvensizlikler yaşandı.

Ama işçiler yapılan işyeri/komite toplantılarında taleplerinin haklılığına ikna olduklarında ve bu talepleri hayata geçirmenin ancak birlikte hareket ettiklerinde ve kendi haklarına sahip çıkarak mümkün olduğunu gördüklerinde işyerindeki örgütlenme de yaygınlık kazanmaya başladı.

Başlangıçta komiteler bir karar aldıklarında, "bu kararı nasıl gerçekleştirebiliriz" endişesi taşırlarken, planlananlar yapıldıkça ve başarıldıkça adım adım ve zaman içinde hem komitelerin hem de işçilerin güvenleri tazelendi ve moral kazandı. Bugün belki işgal nedeniyle ailelerini göremiyorlar ya da hastalarıyla yakından ilgilenemiyorlar. Ama yine de kararlılar.

İşçiler ne talep ediyor?

TİS'in başladığı günden görüşmelerin koptuğu ana kadar altı toplantı gerçekleşti ve bu toplantıların sonucunda patron, işçilerin taleplerini kabul etmedi. Hatta patron, "fabrikayı kapatıp, tazminatlarınızı öderim" diyerek işçileri tehditle ikna etmeye çalıştı.

Patron, fabrika işgalinden önce "üretimde taşeron işçi çalıştırılmasın" talebini kabul etmezken, bugün bu talebi kabul eder pozisyona gelmiştir. İşyerinde performansa dayalı bir prim uygulaması bulunmaktadır. İşçiler bunun/performans dayatmasının kaldırılmasını istemektedir. Yine işçiler prim uygulamasının kaldırılmasıyla bir mağduriyete uğramamak için seyyanen 150 TL. bir iyileştirme yapılmasını ve bunun üzerine de ilk 6 ay için yüzde 30 zam taleplerini dile getirmişlerdir. İşçilerin bu talebi de patron tarafından kabul edilmemiştir. Patronun önerdiği 120 TL. brüt iyileştirme (ki, bu rakamı fabrika işgali başladıktan sonra önermiştir) ve ilk 6 ay için yüzde 8 ücret zammıdır. İkramiye konusunda da bir parça iyileşme sağlanmıştır.

Fabrika komitesindeki işçiler bu talepleri belirlerken asgari geçim olanaklarına, fabrikanın kâr oranlarına ve üzerinde ortaklaşılan fikirlere göre bunların şekillendiğini ifade etmektedir. İş-

çilerin ücret talepleri yerine getirilse bile, çoğu asgari ücretle çalıştığı için taban ücretleri ancak 1.200 TL. civarına ulaşabilecek.

16 Şubat Pazar günü DİSK Tekstil yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin yaptığı görüşmede gündeme gelen, patronun sunduğu son teklifin ana hatları ise şu şekildedir: Her işçiye 120 TL. seyyanen zam, bu seyyanen zam üzerine ilk 6 ay yüzde 9, ikinci 6 ay için yüzde 7 ücret zammı. DİSK Tekstil kendi web sayfası üzerinden yaptığı bu açıklamada "ilk 6 ay için en düşük ücretli üye için önerilen zam oranı yüzde 27,62'dir" demektedir. Sendika bu hesabı yaparken, seyyanen yapılan zammı da bu orana dâhil etmektedir. DİSK Tekstil'in yaptığı açıklamaya göre taşeron konusunda işçilerin talepleri kabul edilmiş görünüyor.

İşçiler, hem patronu hem de sendika bürokrasisini karşılarında buldular

Patron, işçilerin gerçekleştirdiği fabrika işgaliyle taleplerinin bir kısmı konusunda geri adım atmak zorunda kalırken diğer taraftan da işçilerin cep telefonlarına "bu işgalin yasadışı olduğu, sendikanın bile fabrika işgalini ve işçilerin eylemini desteklemediği" şeklinde mesajlar atarak aba altından sopa gösterdi. Böylece hem varolan işçi örgütlülüğünü sindirmek hem de olası yeni katılımların önünü keserek işçilerin birleşmesinin önünü kesmeye çalıştı.

DİSK Tekstil Sendikası ise başlangıçta fabrika işgali eylemini desteklemediğini açıkladı. Sendikanın kendi web sayfasına koyduğu açıklama şu şekildeydi: "Sendikamızın yetkili kurullarının bilgisi dışında meydana gelen söz konusu eylemin nedeni ve amacı konusunda yeterli bilgi henüz alınamamıştır. (...) Hâlihazırda, söz konusu işyerindeki üyelerimiz adına toplu iş sözleşmeleri görüşmeleri yeni başlamış olup, ilgili mevzuat hükümlerine uygun şekilde sürdürülmektedir, müzakereler henüz sona ermemiştir. Bu nedenle bu eylem sendikamızın inisiyatifinin dışında

gerçekleşmektedir. (...) Üzülerek belirtmek gerekirse, bu işyerinde toplu iş sözleşmesi süreci bilerek veya bilmeden adeta baltalanmıştır."

Bu, tabii ki işçi eylemliliğini gayrimeşru gören bir yaklaşımdı. Bu açıklama öncelikle fabrika işgalini gerçekleştiren işçilerin tepki göstermesine neden oldu. İşçiler sendikacılara bu bildiriyi web sayfalarından kaldırmalarını söylediler. Buna rağmen sendikacılar bu bildiriyi 10 saate yakın web sayfasında tuttular. Dolayısıyla işçilerin üretimden doğan güçlerine dayanan meşru eylemlerini tanımadıklarını/arkasında durmadıklarını göstermiş oldular.

Gelişmeler böyle seyredince işçiler topluca sendikaya gitmek ve bu konuyu sendika bürokratlarıyla görüşmek istediler. Ama Şirinevler'deki DİSK Tekstil Sendikası, saat henüz 16:00 olmasına rağmen kapalıydı! Ardından işçiler Şişli'deki DİSK Genel Merkezi'ne gidip burada bir yetkiliyle görüşmek istediler. Kendilerine orada yetkili kimse olmadığı söylendi. İşçiler DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu ile görüşmek istediklerini ifade ettiler. İşçiler kimseyle görüşmeden oradan ayrılmayacaklarını söyleyince Arzu Çerkezoğlu geldi. Ancak hiçbir şeyden haberi olmadığını söyledi ve işçilerin sorunlarını kendi sendikalarıyla çözmelerini önerdi.

Sonuçta işçiler çok kararlı durdukları içindir ki, sendika bürokratları, fabrika işgali eyleminin arkasında durmayan ve patronun gözünde eylemi gayrimeşru kılan bildiriyi kaldırmaya ikna oldular! Neticede sendika geri adım attı. Bunu başaran -ironiktir ama- yine kendi üyeleri olan mücadeleci işçiler oldu. Ama bu ikiliği ve sendikanın yalpalamasını patron ileriki günlerde işçiler aleyhine kullandı.

Bütün bu olanlara rağmen işyerindeki işçi örgütlülüğü, kendi gücüne ve güven ilişkilerine dayandığı için bir arada bulunabilmiştir. Hatta bunu "sendika biziz" şeklinde ifade etmektedirler.

Bunun yanında DİSK'in 47'nci kuruluş yıldönümü etkinlik-

leri Devrimci İşçi Hareketi'nin (DİH), şu an tutuklu bulunan ve DİSK'in eski avukatı olan Taylan Tanay'ın, yine DİSK tarafından işten çıkarılmasını protesto etmeleri nedeniyle yarıda kaldı. Yine aynı etkinlikte direnişteki Greif işçilerinin de, DİSK Tekstil'i işyeri işgalindeki olumsuz tavrı nedeniyle protestosu gerçekleşti. Bu ise, birçok mecrada "böyle bir günün berbat edilmesi" olarak ifade edildi.

Sonuç: Direnişçi işçilerden öğrenilecek çok şey var

Greif işçilerinin yürüttüğü mücadele ve fabrika işgali birkaç açıdan önemli: Birincisi taleplerinin öncelikli maddeleri arasında yer alan doğrudan taşeron karşıtı tutum, bugün işçi sınıfının karşı karşıya olduğu bir sorunu kararlı bir şekilde dile getirmesi ve Greif'teki örnekte olduğu gibi kadrolu işçilerin taşeron işçilerine sahip çıkması açısından çok anlamlı.

İkincisi mücadeleci işçiler sendika bürokrasisini tanıdılar. Sendika bürokratlarının kendi çıkarlarını korumak için işçilerin meşru mücadelesinin önünde nasıl durabileceğini gördüler ve bizlere de gösterdiler.

Üçüncüsü, bizlere hala yılmadan, usanmadan, birçok badireler atlatarak hak arama mücadelesinin gerçekleştirilebileceğini kanıtladılar. Mücadeleleri mücadelemizdir!

Özgür Üniversite / 20.02.14

İsyanın kızıl oyu!

Sungur Savran

Devrimcilik bir "kimlik" değildir. Bir pratiktir. Devrimcilik insanın "kartvizit"inde yazmaz, bir "sıfat" değildir. Bir kez alınınca, sanki Nobel sahibi yazar ya da Oscar sahibi oyuncu ya da madalya sahibi general gibi ilelebet taşınacak bir şey değildir.

Geçmişte devrimci olup sonra devrimciliğin d'si ile ilişkisi kalmamış o kadar çok şahsiyet ve siyaset vardır ki tarihte, saymaya değmez. Bütün dünya tarihi için doğru olan elbette Türkiye için de geçerlidir. Artık solda genç militanların bütün sosyalist partilerden "devrimciler" diye söz etmekten vazgeçmesinin zamanı çoktan geldi de geçiyor. 1970'li yılların şöyle ya da böyle devrimci akımlarının yerini şimdi birçok parlamentarist ve reformist, hatta revizyonist ve oportünist parti aldı!

Eylül ayında İzmir Karaburun'da sosyalist partilerin ve Kürt hareketinin sözcülerini bir araya getiren bir panele hasbelkader biz de katılmıştık. "Gezi" tartışılacaktı, ama aslında "seçim" tartışıldı. O panelin hemen ardından *Gerçek*'in Eylül sayısında yazdığımız köşe yazısının başlığı "Tek yol sandık!" idi. Bütün panelistlerin Gezi ile başlayan büyük halk isyanından çıkara çıkara seçim taktikleri çıkarmasına isyan ediyor ve soruyorduk:

"Onyıllarca 'tek yol devrim!' diye haykırmış bir solun mirasçılarıyız. Bugün halk somut olarak isyanı, ayaklanmayı, devrimi

gündeme getirmişken, bu sefer de 'tek yol sandık' diye mi haykıracağız?"

Bu, 17 Aralık öncesinde idi. 17 Aralık'tan sonra korktuğumuz maalesef başımıza geldi. Halk isyanı hükümeti köşeye sıkıştırmış ama devirememişti. 17 Aralık'ta başlayan süreç ise hükümetin düşmesini somut bir olasılık olarak gündeme getirdi. Ama sosyalistlerimiz de, Kürt hareketi de sandığa kilitlenmişti. İki aya yakın süredir yaşadığımız süreç müthiş öğretici: Nesnel koşullar "kriz" diye haykırırken öznel koşullar yani Türkiye halklarının öncülüğüne soyunmuş parti ve hareketler "sandık" diye sayıklamaktadır!

Burada iki farklı, birbirine karşıt siyasi yöntemden söz ediyoruz. Sadece olağan durumlarda bile görülebilen siyasi veya ekonomik bir kriz değil, bir de devlet krizinin yaşandığı bir durumda, devrimci gözlerini yeni bir devletin olanaklarını arama işine çevirir. Hele daha altı ay önce milyonlarca insan isyan etmişse! Reformist/parlamentarist ise sandıkta elde edilecek kısmi, hatta marjinal başarılarla yetinir. Bu gerici hükümetin yerine başka bir gerici hükümete bile razıdır. Kitlelerin geri çekilmiş olduğu, hâkim sınıfların güçlü olduğu bir durumda bu onaylanmayabilir, ama hiç olmazsa anlaşılır. Lakin sistemin iflas ettiği, hâkim sınıf güçlerinin birbirlerinin boğazına sarıldığı, devlet aygıtının işlemediği, ama kitlelerin isyan ikliminde olduğu bir durumda?

Bu siyasi yöntem sorunu, günbegün yaşanan pratiğe de damgasını vurur. Reformist/parlamentarist, halkı ayağa kaldırmak için değil oy kullansın diye seferber olur. Bu yüzden, halkın kendiliğinden ayağa kalkan kesimlerini dahi görmezlikten gelir. En saf anlamıyla proleter bile olsa bu halk kesimi. İşte Greif fabrikasındaki işgal! 900 sanayi işçisi bir fabrikayı işgal ediyor. Devrimci İşçi Partisi'nin tavrı berraktır: O işçi kolektifinin içinde yer almak, onunla nefes alıp vermek, nabzını tutmak, ondan öğrenmek, ama aynı zamanda birikmiş deneyiminin derslerini de onunla paylaşmak. Evet, işgal başka bir sol akımın hazırladığı bir

eylemdir. Ama devrimci tavır olanaklar ölçüsünde bu işçi hareketinin içinden düzende gedikler açmak için mücadele etmektir.

Reformist/parlamentarist, bu mücadeleye ya kayıtsız kalır, ya da ufku onu sandıkta oy gücüne tahvil etmekten başka bir şey göremez! Oysa bu işçi kolektifi, Türkiye'nin güncel güç dengeleri açısından çok belirleyici bir yöne işaret etmiştir. Demek ki işçi sınıfı içinde isyan etmeye yatkın unsurlar mevcuttur. Demek ki Greif işçisi gibi koskoca işçi kolektifleri bayraklarına halk isyanının şiarını yazabilmektedir: "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!" Bir sosyalist akımın burada etkin olmasını karşıt bir argüman olarak ileri süremezsiniz: Hiçbir sosyal sınıf siyasi şiarları zorla kabul etmez. Demek ki sınıfın belirli kesimleri biz getirecek olsak belirli şeylere hazırdır.

Devrimci İşçi Partisi, Lenin'in deyimiyle "parlamenter budalalığın" bu tahammül edilemez düzeyiyle mücadeleyi bu somut anın en hassas mücadelesi olarak saptamıştır. Halk isyanını unutanlara inat, halk isyanını hatırlamak için aktif bir seçim politikası güdecek, "sandığa kırmızı oy" için çağrı yapıyor. Bu dağdağalı dönemin dinamiklerine uygun biçimde Greif işçilerinin ayak izinde çok daha geniş kitleler ayağa kalktığında partimiz de hazır olacaktır. Devrime.

__Gerçek__ gazetesinin Şubat 2014 tarihli 52. sayısında yayınlanmıştır...

İsviçre'den mektup...

İşgalci Greif kahramanlarına açık mektup!

Greif işgalinin kahraman işçileri, sevgili kardeşler,

Bugün direnişinizin 22. günü. 10 Şubat'tan beri gerçekleştirdiğiniz fabrika işgal eyleminizin ateşi yurtdışında bizleri de sımsıcak ısıtıp sarmalamış durumda. Direnişinizi her gün coşkuyla, umutla, büyük bir heyecanla takip ediyoruz. Bu davayı kazanmanız için Avrupa'daki sesiniz, soluğunuz ve vicdanınız olacağız. Bu vesileyle, direnişinizin görkemi karşısında kişi olarak yaşadığım duygularımı, hislerimi ve heyecanımı sizlere aktarmak istedim.

Sevgili dostlar, yoldaşlar,

Her şeyden önce şunu net bir şekilde belirtmek istiyorum. İşgal eyleminiz ve direnişiniz bugün Türkiye işçi sınıfının tüm bölüklerinin yürümesi gereken yolu buzu kırıp çığır açarak gösterdi. Göstermekle kalmadı, aynı zamanda öncü rolünü de daha şimdiden fazlasıyla oynamıştır. 10 Şubat'ta çaktığınız kıvılcımla, direniş bayrağını bir anda öylesine yukarılara taşıdınız ki, dost düşman herkesi şaşkına çevirdiniz. Bilmem haberiniz var mı? Yavaş yavaş şöyle bir tartışma başlamış gidiyor: "Sınıf mücadelesi, eylem, grev, direnmek mi diyorsunuz? Artık orta yerde Greif kriterleri var." Dolayısıyla, gerçekten sınıf mücadelesine inananlar,

bu kriterleri baz almak zorundadırlar.

Sevgili direnişçi Greif işçileri,

Tümüyle kendi olanaklarınızla, büyük bir kararlılıkla bugünlere getirdiğiniz direnişiniz hem ülkede hem de yurtdışında hala hak ettiği desteği bulabilmiş değildir. Bu konuda bir kırgınlık ve sitem içinde olabilirsiniz. Ancak şuna inanın, bu onurlu eyleminizle siz daha şimdiden dost-düşman karşısında işçi sınıfının ve insanlığın en yüksek onur madalyasını hak etmiş konumdasınız. Türkiye işçi sınıfının bundan sonraki tarihi, Greif işgal eyleminiz yazılmadan yazılamayacağı gibi, kendi döneminin kilometre taşı olarak yazılacaktır. Dolayısıyla içiniz rahat olsun. Sınıfımızın mücadele örneklerine daha şimdiden altın değerinde tertemiz bir yeni sayfa eklediniz.

Yurtdışında bizler de direnişinizin kazanımla sonuçlanması için bulunduğumuz her yerde daha yoğun, güçlü, ses getiren, sürekli ve sistematik bir gayret içindeyiz. Direnişinizin coşkusunu yaşayan onlarca insanımız gelinen yerde daha bir gayret ve çaba içinde. Avrupa'nın birçok merkezinde olduğu gibi, İsviçre'de de bulunduğumuz yerlerde direnişinizle bütünleşiyoruz. Aklımız, beynimiz, yüreklerimiz tamamıyla size bağlanmış durumda. Eylem ve girişimlerinizin sonucunu sabırsızlıkla bekler olduk.

Yukarıda belirttiklerimi, direnişinize ilişkin kendi içinde genel ve kısa bir değerlendirme sayın. Şimdi iki haftalık bu görkemli direnişinizin bana yaşattığı coşkuyu, heyecanı ve onuru sizlerle paylaşmak istiyorum.

Kardeşler,

10 Şubat'tan bu yana, mümkün olduğunca sizin direnişinizle ilgili dışarıya, kamuoyuna yansıttığınız hemen her şeyi coşkuyla izliyor ve okuyorum. Size ilişkin en ufak bir ayrıntı kaçırmamanın bazen telaşını yaşıyorum.

Sizin kendi yaptığınız öz haberler, değerlendirmeler ve vide-

olar bana müthiş bir coşku ve heyecan yaşattığı gibi, sizinle ilgili diğer basın ve medya organlarında yer alan haber ve değerlendirmeler ayrı bir onur kaynağı oluyor. Öyle ki, direnişinize dair yapılan bazı haber ve değerlendirmeleri okuduğumda adeta sevinç çığlıklarına boğuluyorum. Gırtlağım düğümleniyor, sevinç gözyaşlarımı zor tutuyorum. Zira dostun düşmanın önünde, çok ağır koşullar altında 22 gündür büyük bir iç örgütlenme, müthiş kolektif bir ruh, öncüsüyle tam kenetlenmiş sınıfımızın disiplinini, ağırlığını, olgunluğunu, kültürünü, demokrasisini, hukukunu, ahlakını açığa çıkaran ve işleten işçi sınıfımızın görkemli bir eylemi var orta yerde. Böylesine görkemli bir direniş karşısında emekten yana, namuslu ve vicdanlı hangi insan benim yaşadığım duyguyu yaşamaz. Böylesine onurlu, tertemiz bir direnişe sırtını yaslayan hangi insan başı dik, gururla sizin davanızı en geniş kesimlere anlatırken onur duyguları kabarmaz. Onlarca insanımızın aynı duyguları yaşadığına emin olabilirsiniz.

Ancak bu direnişiniz karşısında buna tam zıt duygular besleyen, bu eyleme büyük bir nefret ve kinle bakan başta asalak ve aşağılık patronlar, yıllardır ihanet çukurunda debelenen sendikacılar, sağda-solda direnişinizi karalama cesareti gösteren sözde işçi dostları olduğunun sizler de farkındasınız ve bize bildiriyorsunuz bu zevatı. Ama hiç kuşkunuz olmasın, bunların er ya da geç işçi sınıfının militan mücadelesi sayesinde tarihin çöp sepetine atılacak günleri yakındır. Tarihin bundan sonraki seyrinde bu asalak kan emici takımının yeri olmayacak.

Greif işgalinin sevgili kahramanları,

Bir insan sabah uykusundan uyandığında, gözlerini açmadan önce beyninde ve ruhunda, yaşadığı ve yaşayacağı günün hüznünü, sevincini, umudu, umutsuzluğu, yılgınlığı, direngenliği vs. hisseder. Ben de 10 Şubat'tan bu yana günlük koşuşturmalarım içinde hep Greif işgaliyle nefes alıyor ve soluyorum. Güne uyandığım ilk saniyelerde daha gözlerimi açmadan beynimi, ruhumu

ve bedenimi direnişinizin mutluluğu sarıveriyor.

Yukarıya aktardıklarım biraz duygusal ve abartı gibi gelebilir. Ancak günlerdir başı dik, ne yaptığını çok iyi bilen ben, bu onurlu direnişiniz sayesinde yaşadığım büyük heyecan ve mutluluğu yazıya dökerken ancak bu kadar soğukkanlı olabildim. Sizin ve direnişinizin hakkında ne söylense az geleceğine inanıyorum. Ben de şimdilik bu kadarla yetiniyorum.

Bitirirken, bu duyguları ve heyecanı bizlere yaşatan siz Greif'in işgalci kahramanlarını yürekten kucaklar, kucaklar dolusu sevgi ve saygılarımı bildiririm.

Şan olsun Greif direnişini yaratan nasırlı ellere!

A. Gül
Emekli bir tekstil işçisi / İsviçre
3 Mart 2014

Greif'i ziyaret ettik...

Geçtiğimiz cumartesi akşamı Hadımköy'deki işgal fabrikamızda direnişçileri ziyaret eden emek dostları, direnişle ilgili izlenimlerini yazdılar...

14 Mart Cuma sabahından başlayan fabrikaya müdahale olasılığıyla aynı günün akşamını zor eden iki kadın olarak cumartesiyi zor bekledik. Gece geç de olsa Greif'e gidip işçilerle bir arada olmak istedik. Gittiğimizde gün inmiş, hava soğumuştu. Üstelik rüzgar da alabildiğine kuvvetli esiyordu ama gülünce gözlerinin içi gülen işçileri görünce anında sıcacık oldu her yer.

Girişten çayımızı alıp, işçilerin sohbet ettiği çay ocağına geldik. Greif işçilerinin sesi soluğu olan günlük Greif Gazetesi geldi hemen önümüze. Bir çırpıda okuduk, üreten ellerin yazan ellere dönüşümüne tanıklık ettik. Çay ocağı gittikçe kalabalıklaşıyor, her yeni gelen işçi hoşgeldiniz deyip bir sandalye çekiyordu. Eski Yunan agoralarında olduğu gibi çemberi giderek genişleyen işçi halkaları oluştu.

Ben o dost yüzlere, sıcacık gözlere bakarken sohbet nasıl başladı bilmiyorum bile. "Aileniz nasıl bakıyor bu direnişe" dediğimiz bir işçi, "biz eve çeyrek ekmek değil yarım ekmek götürmek derdindeyiz, onlar da bizim davamızın ekmek davası olduğunu biliyor ve biz nasıl bakıyorsak onlar da öyle bakıyor" dedi. Başka bir işçi fabrikada kurulan 14 bölüm komitesinden bahsetti. İrili

ufaklı bu komitelerden kişi sayısına göre belirlenen temsilciler -ki sayıları hiç de azımsanacak gibi değil 60 kişi-, merkez komiteyi oluşturuyor. Merkez komite alt komitelerden gelen kararları tartışıp, çözümler üreten bir meclis gibi çalışıyor. Bir diğer işçi, merkez komitede, alt komitede çıkan karardan farklı bir karar olduğunda tekrar alt komiteye gidilerek görüş alındığından bahsediyor. Hemen her gün oylama yapılıyor ve kararlar oylama ile alınıyor.

Gözleri ışık saçan başka bir işçi çok da eve gitmek istemediğini, direniş süresince yaşadıklarının dayanışmalarını artırdığını anlatıyor. "Yan yana, sıralı yatıyorsun. Birlikte yemek yiyip birlikte TV seyrediyorsun, bu başka bir şey" diyor. O sırada öğreniyoruz ki herkesin yatağının bir ismi ve numarası var. Kimisininki Ali residence, kimisininki Ahmet palas... Yatak isimleri nöbet çizelgesine de yansımış. Kimin nöbeti varsa, hangi komitede, hangi yatakta ise orada gidilip bulunuyor, kimse rahatsız edilmeden 2 saatte bir değişen nöbet yerine ilgili işçiyi yönlendirebiliyorlar. Fabrikanın çeşitli yerlerinde 15 kadar nöbet yeri var. Her nöbet yerinde duran işçi sayısı duruma göre değişiklik gösteriyor ama her nöbet yerinde en az 2 kişi nöbet tutuyor. Her nöbet yerinde bir adet telsiz var. Bunun dışında güvenlik, yemek, temizlik, dış görev (eylemler, açıklamalar, toplantılar, standlar vs.) için de dönüşümlü olarak fabrikadaki bölüm komiteleri üzerinden eşit bir şekilde görevlendirmeler yapılıyor. Fabrikadaki hiç kimsenin herhangi bir ayrıcalığı yok.

Fabrikada oğul, anne ve baba olarak çalışan aileyle ilgili bir işçi anısını anlatıyor. Nöbet yerinden gelirken bir kadın işçiyi görüyor ve yabancılar nöbet tutamaz diyor, sonra öğreniyor ki kadın işçi de aslında arkadaşının eşiymiş.

Bir diğer uygulama ise izin çizelgesi... Evlerin fabrikaya uzaklık, yakınlık durumuna göre izin süresi ayarlanıyor. Gün gün hangi işçinin izinde olduğu çizelgeden biliniyor. Fabrikanın kantini ise, daha önce orada maaşlı çalışan Ayşe Abla'ya devredil-

miş. Örneğin, normalde 4 TL'ye bir karışık tost alınırken şimdi 2 TL'ye alınıyor. Buradan kalan para ise Ayşe Abla'ya harçlık oluyor. Kantinde çalışan kadın işçinin kızı da fabrikada direnişçi bir kadın işçi...

Başka bir işçi, "haftalarca direnmişiz, fabrikada tekrar üretime geçtiğimizde direnenle direnmeyen bir olmayacak bu bir gerçek, bizim direnişimiz üzerinden aynı hakları onlar da alacak. Bizim bunu unutmamız mümkün mü" diye soruyor... Ne kadar da haklı diye düşünüyorum. "Saldırı sırasında DİSK başkanı gelecek diye okuduk haberlerde. Geldi mi" diyoruz, şaka yollu, "arabasının benzini yokmuş gelememiş, oysa toplu taşıma ile gelebilirdi" diyorlar. Sendikal bürokrasi deyip geçtiğimiz gerçekliğin ne kadar da yakıcı olduğunu görüyoruz. Kendisi de sendika yönetimlerinde yer alan bir arkadaşımız "standart, çözümsüz grev süreçlerinden sonra işgal hareketi bana çok iyi geldi" demişti.

2011 yılı 1 Mayıs kutlamalarında DİSK kortejinde devasa bir pankart vardı. "Taşerona başkaldırıyoruz" diye... Aklıma geliyor sonra direnişi düşünüyorum, DİSK'in tavrına bakıyorum kafam almıyor olanları... Greif'te 44 ayrı taşeron firmadaki işçilerin bir araya gelmiş olması, kendi taşeron deneyimimden yola çıkarak gerçek bir mucize. "İşveren firma taşeronluğu kaldıralım, siz de direnişi sonlandırın demiş diye soran arkadaşlar var" dediğimizde öğreniyoruz ki, işveren konfeksiyonda taşeronlaşma sürecek diye beyanat vermiş. Konfeksiyonda çalışan 300'e yakın işçi varmış.

Bu güzel insanlarla -ki hemen hepimiz farklı dünya görüşlerindeniz-, tek bir ortak gayemiz var, insanca yaşamak... Dayanışmayla, yatay örgütlenmeyle kararların alındığı bir fabrikada çalışan işçilerin aydınlık yüzlerine bakmak, Gezi'den sonra ezber bozan bir greve tanıklık etmekti. İşçilerin anlatımlarından kendi Gezi deneyimim geldi gözümün önüne. Taşerona başkaldıran bu güzel insanlara desteğinizi esirgemeyin, başka bir dünya için siz de dayanışmayı büyütün...

haberlink.com / 20 Mart 2014

Taşeronun karşısındaki duvar: Greif Direnişi

Gün Çağ Aydın

Patrona ve taşeron sistemine karşı kazanılmış bir zaferin yanında yer alan sendikalar 1 Mayıs'ta daha büyük bir zafere imza atabilirler. Greif Direnişi'ne sahip çıkmak, Taksim Meydanı'na çıkan her sokakta dövüşmeye benzer. Taksim'e çıkabilmek için de o sokaklarda dövüşmekten başka bir seçenek yoktur. Greif Direnişi'ne sahip çıkmak TARİŞ'i, Yeni Çeltek'i, TEKEL'i yeniden yaşatmaya benzer.

Greif fabrikasında çalışan işçiler taşerona ve kölelik düzenine karşı kararlı bir direniş sürdürüyor. Bu kararlı direniş karşısında ise Greif'in patronları işçileri yıldırmak için elinden geleni yapıyor.

İşçilerin direnişi 50'li günlerine varmışken bir Amerikan tekeli olan Greif'in patronları ise kendi cephelerinden uzun bir bekleyişi sürdürdü. Herhangi bir fabrikada bir saat bile üretimin aksamasına tahammül edilemezken Greif patronları bunca haftadır işçilerin taleplerini görmezden gelebildi.

Her işçi direnişinde olduğu gibi bu direnişte de patron yoğun bir şekilde yıldırma politikalarına başvuruyor. İşçilerin direnişi dört bir yandan kuşatılmaya çalışılıyor. Bu kuşatma direnişçi işçiler tarafından aşılmaya çalışılıyor.

Greif fabrikasında 44 taşeron firmanın bulunduğunu biliyor

muydunuz?

Greif fabrikasında taşerona bağlı işçilerin açlık sınırının altında ücretlerle çalıştığını biliyor muydunuz?

İşçiler direnişlerine yaşanabilir bir ücret ve taşeronun kaldırılması talebiyle başladı. DİSK Tekstil ise işçilerin bu direnişi karşısında aklın almayacağı tavırlar içerisine girdi ve direnişçi işçileri Greif patronlarına karşı yürütülen mücadelede yalnız bıraktı. Bundan güç bulan patron ise işçilerin moral ve motivasyonlarını geriletecek müdahalelerde bulundu.

Taşeron patronları, yılgın işçiler, polisler, TOMA'lar fabrika önüne yığıldılar ve fabrikada yürütülen işgali kırmak için korkutma politikası izlediler.

Sendikanın yalnızlaştırması ve patronun bu tutumları karşısında Greif Direnişi geriler mi? Cevap veriyorum: ASLA!

Greif işçilerinin mücadelesi son dönemin sınıf mücadelesinde önemli bir yer tutmaktadır. Hükümetin, emekçilerin kıdem tazminatı hakkına göz dikmesine karşı yıkılmaz bir kaledir Greif Direnişi.

İşçi sınıfına güvencesizlik getiren, iş güvenliğinden yoksun çalışma şartlarını dayatan, uzun vadede sınıfı yoksulluğa ve açlığa mahkum eden taşeron sistemi karşısında parlayan bir yıldızdır Greif direnişi.

İşini kaybetme korkusuna mahkum edilen emekçilerin korkularının yersiz olduğunu ortaya koyan meşru mücadele çizgisidir Greif Direnişi.

Bir avuç sömürücü azınlık karşısında bileği kuvvetli sanayi işçilerinin dayanışmasının adıdır Greif Direnişi.

Hal böyleyken; bu günden duyuralım.

Patron ya da kolluk kuvvetleri Greif Direnişi'ni şiddetle bastırmaya yönelik bir tutum içerisine girmeyi aklının ucundan bile geçirmesin.

Her zaman sınıf mücadelesinin sıra neferi olanlar bu direnişi yalnız bırakmayacak.

Direnişçi işçiler tarihsel sorumluluklarını yerine getiriyor.

Devrimciler bir araya geldi ve tarihsel sorumluluklarını yerine getiriyor.

Peki ya sendikalar ne yapacak?

İki yol var sendikaların önünde.

Ya bu direniş desteklenecek ya da direnişe gölge olunmayacak.

1 Mayıslarda devletin yasakçı tutumuna karşı Taksim'i işgal mücadelesine öncülük eden sendikalar! Greif Direnişi'nin yanında yer almanın tam zamanıdır.

Patrona ve taşeron sistemine karşı kazanılmış bir zaferin yanında yer alan sendikalar 1 Mayıs'ta daha büyük bir zafere imza atabilirler.

Greif Direnişi'ne sahip çıkmak, Taksim Meydanı'na çıkan her sokakta dövüşmeye benzer. Taksim'e çıkabilmek için de o sokaklarda dövüşmekten başka bir seçenek yoktur.

Greif Direnişi'ne sahip çıkmak TARİŞ'i, Yeni Çeltek'i, TEKEL'i yeniden yaşatmaya benzer.

Başta DİSK olmak üzere tüm sınıf mücadelesinin gerçek sendikaları haydi Greif Direnişi'ne sahip çıkalım.

Patronun suratına öyle bir tokat atalım ki, sınıf dayanışması onların rüyalarını karabasanlara çevirsin.

Greif Direnişi'ni ya kazanalım,

Ya da kazanalım.

yarinhaber.net / 1 Nisan 2014

Greif direnişinin öğrettikleri

İsmail GÜL
Esenyurt'tan bir işçi

Greif işçilerinin Esenyurt-Hadımköy'deki işgal eylemi polis-jandarma birliklerinin saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Savaş koşullarının taktikleri, yıldırma tehditleri, gece baskını şeklinde gerçekleşen saldırılarıyla fabrika dışına taşınan Greif Direnişi'nden herkes kendisine göre bir sonuç çıkarmaya çalışmaktadır.

Özellikle bazı siyasi ve sendikal çevreler "Maceracı bir yol izlendi", "Fabrika kapanmamalıydı", "sendikayla karşı karşıya gelinmemeliydi", "işçiler işsiz kalmamalıydı" gibi gerekçelerle Greif işçilerinin bu cesaretli direnişinin özünü anlamamakta, sınıf üzerinde bıraktığı etkiyi görmemekte ısrar ediyor. Sendikal ve işçi kamuoyunda "Greif işçilerinin mağduriyetleri" öne çıkartılarak adeta bir karalama kampanyası yapılıyor. Son DİSK/Tekstil Başkanlar Kurulu'nun Greif'le ilgili açıklamasına da bakıldığında Greif Direnişi'ne saldırının boyutları daha da net anlaşılmaktadır.

Kim kazandı, kim kaybetti

Aslında Esenyurt Hadımköy, Dudullu-Sultanbeyli, İstanbul işçisi ve Türkiye işçi sınıfı kazandı. Greif işçisi sermaye sınıfının sendika bürokratlarıyla kurduğu yapıya büyük bir dar-

be indirdi. Bu direniş doksanlardan bu yana sürgit devam eden sendikal düzenin kapitalist sistemle bağlantısını da gösterdi. Hadımköy'de Kıraç'ta işçiler için moral oldu, sendikalaşmayı işçiler arasında tartıştırdı. Greif'in sendikasız olan Sultanbeyli, Samandıra'daki işletmelerinde yüzlerce işçi işgal sürecinde DİSK/Tekstil'e üye oldu. Çevre fabrikaları, kentin diğer fabrikalarındaki işçileri etkiledi. Ziyaret desteğine gelen DİSK'e bağlı sendikacılar, temsilciler Greif'teki havayı soluduklarında "İşçi dediğin böyle olur" diye hayıflandılar, gururlandılar ve kendi fabrikalarındaki işçileri Greif'teki işçilerle karşılaştırdılar, sendikacılıklarını sorguladılar. Türk-İş'ten, Hak-İş'ten ya da sendikasız yüzlerce işçi geldi gitti buraya. Sömürülen, ezilen, hor görülenler, ağır çalışma koşullarında inim inim inleyip sesini çıkaramayanlar Greif işçisinin cesaretini kendi vücudunda hissetti. İşte Greif işçisinin kazandırdıklarının bir kısmıdır bunlar. Kim kaybetti? sorusuna gelelim; "Yüzlerce işçi işinden oldu", "Fabrika kapandı" demagojileri arasındaki güçlere bakalım. Daha işin başında sendika ağa ve bürokratları "Bu kadar istersek fabrika batar", "Hayalci olmayalım" nakaratlarına başladıklarında Geif patronlarıyla el ele vermişlerdi. Adım adım direnişi yumuşatacak ve TİS sürecini "piyasa koşullarında" bitireceklerdi. Greif işçisi buna müsaade etmedi, kendi inisiyatifiyle fabrikayı işgal etti ve TİS sürecinin yasal yollardan yürümesine üretimden gelen gücü ile karşı koydu. DİSK/Tekstil'i yöneten burjuva bürokratik anlayışı çılgına çeviren, bir geleneği yıkan Greif işçisinin sınıf tavrıydı. Bundan sonra DİSK/Tekstil bürokrasisinin başı Rıdvan Budak ekibiyle bu direnişin karşısına geçti. DİSK/Tekstil sitesinde başlayan kafa karıştırıcı yazılar, işçilere gönderilen SMS'ler, işçi eşlerine gönderilen mektuplar, işçilere gönderilen tehdit ve tebligatlar... bir bütün olarak işgal karşıtı tüm propaganda, karalama kampanyasının başını DİSK/Tekstil bürokratları çekti. Daha da kötüsü işveren temsilcilerinin yapamadığını da yaptı. Greif'le beraber başlayan Dudullu fabrika-

sındaki grevi kırdılar. Greif'in Hadımköy'de devam eden direnişini zayıflatmak için kafa karıştırıcı propagandalar yaptılar, ağlarına düşürdükleri işçileri böldüler. Bununla da yetinmediler; taşeron patronlarıyla el birliği yapıp işgal fabrikasında işçileri karşı karşıya getirme ihanetiyle fiili saldırı planları yaptılar. Yani; işgalin başladığı ilk günden bu yana Rıdvan Budak ve ekibi sınıf düşmanı emellerini gerçekleştirmek için her yolu denedi; işveren vekillerinin yumuşadığı geri adım atmaya başladığı süreçlerde DİSK/Tekstil bürokratları devreye girerek akıl hocalıklarını yerine getirdiler ve işi sabote ettiler. Çünkü DİSK/Tekstil'e yön veren anlayışın müsebbipleri bu işlerde Greif işveren vekillerinden daha tecrübelidirler. Hangi mühimmatın nerede ve nasıl kullanılacağını iyi bilirler. Bu yüzden Tariş Direnişi, Çemen direnişi vb. birçok grev ve direnişlerden edindikleri deneyleri Greif'te sınadılar. Eskiden de muhalif olan sendikacıları, temsilcileri görevden alırlardı. Dün Antep'teki Çemen direnişini örgütleyen işçiyi görevden aldılar, bugünde Greif'in örgütleyicisini.

Greif'te direniş kazandı

"Fabrika kapandı", "İşçiler işsiz kaldı.", "Tazminatları ne olacak" sorularına verilecek olan cevabı Greif işçilerinin 2 aylık şanlı direnişinin derinliklerinde bulmak mümkündür. Kıraç ve Hadımköy çevresinde mantar gibi fabrikalar üremekteler. 850 liraya çalışmak istersen yüzlerce fabrikada işçi aranıyor. Geriye dönüp baktığımızda Gebze Feniş'te, Güneşli Hey Tekstil örneklerinden de görülebileceği gibi tazminatları ve haklarını alınadan atılan irili ufaklı ama toplamda binlerce işçi var. Burada görülmesi gereken Greif Direnişi'nin yarattığı değerler silsilesidir. Esenyurt Hadımköy'de bir grup işçinin yıllardır işçi sınıfına ihanet eden burjuva sendikacılığına indirdiği darbe, taşeron ve kölece çalışma koşullarına karşı direngenliğidir. Bunun için Greif Direnişi'nin işçi sınıfı içerisindeki etkisine bakılmalıdır. Sendikal sis-

temi kendi payandası haline getirmiş, kapitalist düzenin taşeron vb. uygulamalarıyla işçinin sendikalarını, işçi bürokrasisinin arpalığı haline getiren, işçileri "yasalarla", "uyuşmazlık raporlarıyla" oyalayan sinsi planların Greif'te nasıl paramparça edildiğine bakılmalıdır. Greif işçisi kendi tarzıyla örgütlendi ve DİSK/Tekstil'i işçi sınıfının gerçek çıkarları doğrultusuna çekmek istedi.

Rıdvan Budak ve ekibinin korkusu "İşçilerin işsiz kalması değil" sendikanın işçinin denetimine geçmesiydi. Greif işçileri iki aydır sınıf sendikasının mücadelesinin yolunu göstermeye çabaladılar. Çemen ve Greif'te olduğu gibi yarın başka yerde daha geniş bir yol açacaktır sınıfın diğer bölükleri...

www.evrensel.net / 18 Nisan 2014

Tarih yaşananları unutmayacaktır!

Sendikaları ve emek dostlarını küçük hesapları bir yana bırakarak, işçi sınıfının öne çıkan bir bölüğü olan Greif işçilerinin mücadelesine sahip çıkarak büyütmeye çağırıyorum.

Türkiye işçi sınıfının bir bölüğü olarak Greif işçileri, olmaz denileni başardı. İşçi sınıfının birlik ve ortak mücadelesini parçalamanın hançeri olan 44 taşeron çetesini ve onların arkasındaki Greif yönetiminin saldırı ve oyunlarını boşa çıkararak, sendikal zeminde de olsa sınıfını birleştirerek eylem birliğini gerçekleştirdi.

Bütün olumsuz koşullara, çevresinin ihanetle sarılmasına, düşmanın açık ve gizli saldırılarına boyun eğmeyerek, direnişini ilmek ilmek ördü. Greif işçileri, sınıfsal düşmanı olan burjuvaziye kaşı olduğu gibi onların Truva atlarına karşı da direnişini büyüttü.

Geçen zaman dilimi içerisinde çok yönlü saldırıya ve karalama kampanyalarına maruz kaldılar. Açık düşmanın saldırıları nispeten daha kolay atlatılırken, hainlerin saldırısı çok daha yıpratıcı oldu. Sınıflar savaşımı tarihi de hep bu gerçeği döne döne kanıtlıyor; zafere giden yol maskeli hainleri açığa çıkartarak, ezmekten geçiyor.

Greif işçileri büyük bir özveri ve öngörüde bulunarak, mü-

cadelede ilkeli durmanın yanında esnek davranmanın da eşsiz örneklerini ortaya koydular. Ne ki, hainler ve onların uşakları da yıkılmakta olan saltanatlarını korumak için her yolu mubah gördüler. Burjuvazi ve onun devletiyle açık ve gizli işbirliği yapmakta bir mahzur görmediler. İşçilere, sendikalarına girişlerini yasaklayarak, sendikaları babalarının çiftliği gibi soyarak üzerinde tepine tepine kullanabilecekleri yanılgısına düştüler. İşçileri, aynı bağımlı oldukları efendileri burjuvazi gibi kapı kulları olarak telaki ettiler. Greif işçileri bu kapı kulu kâhyalara dünyanın kaç bucak olduğunu göstererek, onların arsızlık, şımarıklık ve haydutluklarına pabuç bırakmadılar. Bu bayların 'karizmalarını çizerek', iğrenç suratlarını açığa çıkardılar.

Fabrikadan burjuva devletin silahlı güçlerinin zoruyla sökülen işçiler, direnişlerini değişik biçimlerde ve mekanlarda sürdürmeye devam ettiler. DİSK merkezinde başlattıkları kavga nöbetini de bu çok yönlü kavganın bir parçası olarak gerçekleştiriyorlar. Bugün üzülerek Greif işçilerinin açıklamasından öğreniyorum ki, DİSK merkezindeki kavga nöbeti, DİSK tarafından bitirilmek isteniyor.

İşçi sınıfının mücadele tarihi, sınıfın bir bütün olarak tarih sahnesine, kendisi için bir olarak çıkana kadar parçalı, lokal ve benzeri eylemlerden geçerek, bu kavga içerisinde düşmanlarını tanıyarak sınıfının devrimci birliğini sağladığını kanıtlıyor. Greif'ten, Yatağan'a, Seyitömer Elektrik Santrali işçilerinden, Karşı direnişine, Feniş ve Kazova'ya kadar sayısız işçi direnişleri tarihin döl yatağında, işçi sınıfının sınıfsal birliğini sağlamada bu tarihsel rolü oynuyorlar. Bugün kendisine Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu ismini uygun görenlerin yapması gereken de bu tarihsel oluşuma sahip çıkmak ve onların daha gür olarak büyüyerek serpilip gelişmelerine katkıda bulunmaktır. Kavga nöbeti tutan işçileri kendi konfederasyonlarından çıkarıp atmak olmasa gerek.

7-12 Mayıs tarihlerinde, Barcelona'da Otomobil İşçilerinin

Uluslararası Kongresini Hazırlama Komitesi'nin (ICOG) toplantısı yapılacaktır. Bu komitenin bir üyesi olarak bu toplantıda, Greif Direnişi ve deneyimlerini özel bir başlık altında tartışmaya sunarak, uluslararası desteğin büyütülmesi için çağrıda bulunacağım. Bu toplantıda umarım ki beni, DİSK gibi tarihsel bir kazanım olan konfederasyonumuzun, kendi konfederasyonlarında kavga nöbeti tutan işçileri dışarı attığını açıklamak zorunda bırakmazsınız.

Sendikaları ve emek dostlarını küçük hesapları bir yana bırakarak, işçi sınıfının öne çıkan bir bölüğü olan Greif işçilerinin mücadelesine sahip çıkarak büyütmeye çağırıyorum.

Tarih yaşananları unutmayacaktır.

***A. Rençber** / ICOG üyesi*
25 Nisan 2014

25 Nisan 2014

Greif'le enternasyonal dayanışma

BİR-KAR

Yurtdışında Greif Direnişi ile dayanışma çalışması:

Dersleri ve kazanımları

Alışılmadık bir ses, tümüyle farklı bir tarz!

10 Şubat 2014 günü İstanbul Hadımköy'de kurulu Greif fabrikasında beklenmedik bir patlama oldu. Büyük bir Amerikan tekeline ait bu çuval fabrikasında adeta bir fırtına koptu. Tıkanan toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde Greif yönetiminin küstahça dayatmaları ve restine, işçiler aynı gün fabrikayı işgal ederek yanıt verdiler. Amerikan tekelinin tüm temsilcileri, yüzlerce işçinin yuhalamaları eşliğinde fabrikadan kovuldular. Uzun ayların ürünü sağlam bir taban örgütlenmesi sayesinde yumruk gibi birleşmiş 600 Greif işçisi, "İşgal, grev, direniş!" şiarıyla fabrikaya el koydu ve fiili bir grev başlattı.

Direnişçi işçiler aynı gün eylemlerini kamuoyuna, *"Emek hırsızlığına, taşeron belasına, asgari ücret sefaletine geçit yok! Kölelik zincirlerimizi kırıyoruz!"* başlıklı bir bildiri ile duyurdular. Alışılmadık bir eylem tarzıyla ortaya çıkan Greif direnişçilerinin bildirisinden de alışılmadık bir ses yükseliyordu. Daha bildirinin başlığı üzerinden kendini kuvvetlice duyuran bu ses, sınıf bilinçli devrimci işçilerin sesiydi.

İşgal fabrikasının burçlarında büyük puntolarla "İşçilerin birliği sermaye yenecek!" şiarı yazılıydı. Bu şiar ve işgal eylemi,

Greif patronlarına ve onlar üzerinden sermaye sınıfına bir savaş ilanı niteliği taşıyordu. Kısa sürede Greif'in Dudullu'daki fabrikasının işçilerini de kapsayan işgal eylemi İstanbul'da ve diğer kentlerde yankısını buldu. Elbette yurtdışında da.

Greif direnişi büyük bir coşkuyla karşılandı

Yurtdışında, Avrupa'da ve Türkiye'de patlak veren sınıf ve kitle hareketleriyle dayanışma amaçlı pek çok çalışma yürütmüştük. '91 yılındaki Zonguldak madenci grevi, "Ortak komite-ortak direniş", Ontex, Castleblair ve Tekel direnişleri, bunların başlıcalarıydı. Ama Greif Direniş pek çok bakımdan farklı özellikler taşıyordu. Geçmiş direnişlerden beslenen, onları özümseyen ve fakat onları pek çok bakımdan aşan bir niteliğe sahipti. Saflarımızda büyük bir heyecana yol açtı, coşkuyla karşılandı. Anında selamlanıp, tüm güçlerimize direnişi destekleme ve dayanışma için seferberliği büyütme çağrısı yapıldı.

Çağrımız karşılıksız kalmadı. Haziran Direnişi sırasında edindiğimiz deney ve alışkanlıkla güçlerimiz hemen harekete geçti. Avrupa'da, esas olarak da Almanya'da örgütlü olduğumuz kentlerde, önceki dönemlerdekilerle kıyaslanamaz düzeyde yoğun ve çok yönlü bir çalışma ortaya konuldu. Kimi bölgeler yaratıcılığın ifadesi çalışmalarıyla öne çıktılar. Yıllardır organik ilişkimizin olmadığı kimi sempatizanlarımız dahi Greif için seferber oldular. Samimiyetin ifadesi mesajlar gönderdiler, içtenlikle direnişi selamladılar.

Herkese ve herşeye rağmen!

Zonguldak Madenci Grevi ve Tekel Direnişi yurtdışında kısa sürede geniş bir uluslararası destek bulmuştu. Benzer gelişmeler Haziran Direnişi sırasında da yaşandı. Destek ve dayanışma amaçlı tüm çağrılar, kim tarafından yapıldığına bakılmaksızın

karşılık buldu. Avrupa irili ufaklı pek çok eyleme sahne oldu.

Greif Direnişi de toplumda bir sarsıntı yarattı. En çok da sendika bürokrasisi ve sol hareketi sarstı. Sendika bürokrasisi ve sol hareket bu tür bir çıkışı beklemiyordu. İşgal eylemini şaşkınlıkla, kuşkuyla ve belli bir korkuyla karşıladılar.

Greif Türkiye'de örneği çok görülen sıradan bir direniş değildi. Büyük bir Amerikan tekeline ait bir fabrika işgal edilmişti. Fabrikanın çatısına üzerinde sermaye sınıfına savaş ilanı anlamına gelen bir sloganın yazıldığı bir pankart asılmıştı. Bu cüretli eylemin başında sınıf devrimcisi bir grup işçi vardı. Yaptıkları ilk açıklamada, kavgalarının bugün için değil gelecek için olduğunu vurguluyorlardı. Dönem yeni bir dönemdi, eylem bu yeni dönemin bir ürünüydü, eylemin başındaki işçilerin bilinci de yeni dönemin bilinciydi. Yerleşik tüm anlayışlara ve kültüre bir başkaldırıydı. Ve nihayet Greif, sadece Greif ve taşeron patronlarına değil, onlarla her kavşakta buluşan işçi satıcısı sendika bürokratlarına ve dahası geleneksel sol harekete ve onun sınıf içindeki uzman kılığında uzantılarına karşı da bir savaş ilanıydı. Tümü de eyleme bakarken adeta kendi sonlarını görüyorlardı.

DİSK Greif Direnişi karşısında tarihinin en utanç verici tutumunu aldı. Başta Greif işçilerinin üyesi olduğu DİSK Tekstil olmak üzere DİSK yöneticileri ve bir bütün olarak sendika bürokrasisi direnişin karşısında yer aldılar. Direnişin bir işçi direnişi olmadığı, bir siyasi grubun eylemi olduğunu dile getirecek denli düşmanca bir tutum sergilediler.

Bununla da kalmadılar, bu tutumlarını bir grup uzman kılıklı grev kırıcısı aracılığıyla uluslararası platformlara taşıdılar. Brüksel'deki sendika merkezleri ve tek tek ülkelerdeki sendikal kurumlar DİSK'in tutumunu biliyorlardı ve direnişe hep mesafeli durdular. Bu cepheden kayda değer bir destek almadık.

Yurtdışındaki sol harekete gelince, onlar da direnişe başından itibaren mesafeli bir tutum aldılar. Sadece Köln'deki Greif merkezine dönük eylemler sırasında ve Berlin'de yapılan Greif etkin-

liği vesilesiyle sembolik düzeyde bir destek sundular. En önemli gelişmeleri dahi suskunluk fesadıyla karşıladılar.

Gerçek bir sınavla karşı karşıyaydık. Sendikal ve sol hareket cephesinde dikkate değer bir desteğimiz yoktu. Ne yapacaksak, kendi sınırlı güç ve imkanlarımızla kendimiz yapacaktık. Biz de bunu yaptık.

Yurtdışında en başarılı çalışmamızı yaptık

Yılların deneyimine sahiptik. Yoğun, yaygın, yaratıcı ve hedefli bir enformasyon çalışmasının önemini biliyorduk. Bu bilinçle merkezi ve yerel düzeyde Greif Direnişi'nin sesini duyuran, yerli ve göçmen uluslardan işçi ve emekçileri Greif işçilerinin talepleri konusunda bilgilendiren, direnişlerinin haklılığına ve meşruiyetine vurgu yapan çok sayıda bildiri çıkardık, açıklamalar yaptık. Yerli dillerde hazırlanan bu bildiriler yaygın biçimde dağıtıldı, çok sayıda adrese postalandı. Greif fabrika komitesi imzalı açıklamalar başta olmak üzere, BDSP ve diğer kurumların bildirileri de yerli dillere çevrilerek dağıtıldı. Özellikle Greif fabrika komitesinin ve işçilerin açıklama ve çağrıları çok ilgi gördü.

Junge Welt, MLPD'nin yayın organı Rote Fahne gibi sol basın da Greif Direnişi'ne yer verdiler. Junge Welt başyazarı iki kez çok anlamlı yazılar yazdı, destek çağrısı yaptı. Bir grup BİR-KAR çalışanının Junge Welt redaksiyonu ve başyazarı ile görüşmesinin bunda dolaysız rolü oldu. *Labour.net* adlı bir sitede Greif Direnişi'ni destekleyici açıklamalar ile Greif Direnişi önderlerinden Engin Yılgın ile bir röportaj yayınladı.

BİR-KAR olarak direnişe daha özel bir dikkat çekmek maksadıyla, Greif Direnişi'nin en önemli talebi olan taşeron köleliğinin kaldırılması talebini başlığına çıkardığımız afişi yaygınca kullandık. Nürnberg IG-Metal başta gelmek üzere, Hollanda ve İsviçre Union sendikasından direnişi destekleyen açıklamalar aldık, hazırladıkları mesajları Greif işçilerine ulaştırdık. Nürnberg

MAN işçi temsilcilerinden, Mercedes ve Hollanda DAF işyeri temsilcilerinden, Frankfurt'taki bazı fabrika işçilerinden anlamlı dayanışma mesajları alarak, direnişçi işçilere ulaştırdık.

Bu arada, BİR-KAR merkezi başta gelmek üzere, BİR-KAR'ın çalışma yürüttüğü tüm alanlarda direnişi selamlayan, direnişçi işçilerle yoldaşça dayanışma içinde olduklarını dile getiren çok sayıda açıklama yapıldı, mesajlar gönderildi. Nürnberg'den bir heyet ile, Wuppertal, Frankfurt ve İsviçre'den ise temsilciler düzeyinde Greif Direnişi ziyaret edildi. Birçok bölgede içe ve dışa dönük bilgilendirme toplantıları yapıldı.

Emekçi düğünlerinde, ilerici ve devrimcilerin düzenlediği toplantılarda, gece türü etkinliklerde, bu aynı dönemde yapılan yürüyüş ve mitinglerde konuşmalarımız ve materyallerimizle Greif Direnişi'nin sesi olduk. Her imkanı değerlendirdik ve her vesileyle direnişin soluğunu Avrupa'nın her yerine taşıdık.

Yol TV'de bir programda, Greif Direnişini anlattık, yurtdışındaki emekçileri direniş konusunda duyarlılığa davet ettik, destek çağrısı yaptık.

Çok sayıda eylem ve etkinlik gerçekleştirdik

Bu aynı zaman diliminde, çalışmamızın olduğu hemen tüm ülke ve kentlerde, direnişle dayanışma amaçlı çok sayıda etkinlik gerçekleştirdik. Nürnberg'de gerçekleştirilen etkinlik tümüyle MAN işçilerinin çabalarının eseriydi. Sunumundan programa dek her şeye işçiler damgasını vurduğu kitlesel bir etkinlikti. Stuttgart etkinliği ise MLPD ile ortaklaşa hazırlanmıştı.

Aynı dönemde gerçekleştirdiğimiz tüm 8 Mart etkinliklerini Greif Direnişi'ne adadık. Wuppertal başta olmak üzere kimi yerlerde etkinlik sırasında Greif işgalcileriyle bağlantı kurduk. Direnişçi kadın arkadaşlar etkinliktekilere kısa mesajlar verdiler.

En anlamlı çabalarımız ise eylemli olanlardı. Greif direnişi vesilesiyle pek çok yerde çok sayıda dayanışma eylemi gerçek-

leştirdik. Çoğunlukla kendi güçlerimizle bağımsız biçimde, kimi zaman da MLPD tarafından organize edilen Montag Demo katılımcıları ve Stuttgart'ta S21 protestocuları ile birlikte dayanışma eylemleri yaptık.

En etkilisi ve ses getireni ise Greif'in Köln'deki merkezi önündeki eylemlerdi. Üç kez burada eylem yaptık. Her defasında sendika temsilcileri ve patronun ciddi biçimde rahatsız olduğuna tanık olduk. İşçiler ise eylemimizi sempatiyle karşıladılar, anlamlı bilgiler verdiler.

Anlamlı bir diğer eylemimiz ise, Greif işgaline saldırının olduğu günün ertesinde Essen Türk Konsolosluğu önünde yaptığımız eylem oldu. Uzak kimi bölgelerdekiler de dahil, hızla organize olduk ve eylemi önden planladığımız biçimde gerçekleştirdik. Saldırıyı, biri Köln/Lövenich'teki Greif merkezinin önünde, diğeri ünlü DOM Kilisesi Meydanı'nda yapılan eylemlerle protesto ettik.

BİR-KAR olarak bütün bir süreç boyunca gerçekleştirdiğimiz bir diğer çalışma, maddi desteğin örgütlenmesi oldu. Tüm bölgeler bu konuda da çok anlamlı bir dayanışma sergilediler. Her imkanı değerlendirdiler. Direnişin sürdürülmesinde ve direnişçi işçilere moral açısından bu çaba önemli bir rol oynadı.

Dayanışma çalışmasının kazanımları

Greif Direnişi sırasında dikkate değer biçimde Nürnberg gibi işçi yoğunluklu ve sınıf çalışması yapan bölgeler, yanı sıra kimi fabrika işçileri öne çıktılar. En anlamlı çalışmaları da bu bölge ve öne çıkan işçiler yaptılar. Çok doğal biçimde görev aldılar, eylemlerde ajitatörlük yaptılar. Greif Direnişi'ni ziyaret ettiler.

Dayanışma çalışmasının kazanımlarından biri de, dil bilen, bu topraklardaki sorunlarla dolaysız olarak muhatap olan, buralarda çalışmanın hangi araçlarla, hangi biçimlerde ve hangi tarzda yürütüleceği konusunda az çok açıklığı olan, çalışmanın taşıyıcısı

niteliğine sahip yeni insanların saflarımıza katılması oldu.

Bu dönemdeki en büyük kazanımımız ise saflarımızdaki genç kuşağın kazanılması oldu. Genç yoldaşlarımız çok doğal biçimde öne çıktılar. Yılların deneyimine sahip insanlarımızdan daha doyurucu bir enformasyon çalışması yaptılar, eylemlerde adeta başı çektiler.

Dil bilmek çeviri demektir, yerli emekçilere dönük etkin enformasyon demektir. BİR-KAR çalışanı kimi yoldaşlarımız dayanışma çalışmaları sırasında bunu ete kemiğe büründürdüler. BİR-KAR'ın bildiri ve açıklamalarını, Greif işçilerine ait çağrıları çevirdiler. Greif Direnişi ile ilgili yerli dostların yazdığı metinleri Türkçe'ye çevirdiler vb.

BİR-KAR olarak Greif Direnişi vesilesiyle yurtdışında bugüne kadarki en başarılı çalışmayı yaptığımızı söyleyebiliriz. Greif Direnişi bizim için paha biçilmez bir deneyim oldu. Bizi gerçek bir sınavdan geçirdi. Şimdi daha deneyimli ve benzeri gelişmelere karşı daha hazırlıklıyız.

BİR-KAR
(İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu)

İhanet dosyası

DİSK Tekstil yönetiminin ihanet geleneğinde bir halka...

Çemen Tekstil

Greif'te en beterinden bir işbirlikçiliğe imza atan DİSK Tekstil yöneticilerinin tarihinde böyle pek çok örnek var. Bu örneklere bakıldığında görülecektir ki, bu işbirlikçi sendika yöneticileri bugüne kadar büyük umutlarla mücadeleye atılan nice işçinin ahını aldı. Onları hemen hemen aynı yöntemlerle yarı yolda bırakıp ihanet etti.

İşte bu işbirlikçilerin bu ihanet dosyasını açmak istiyoruz. Böylelikle de Greif işçisinin nasıl bir ihanet şebekesiyle yüz yüze olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

Dosyamıza ilk olarak Antep Çemen Tekstil'den başlıyoruz. Antep'te büyük umutlarla DİSK Tekstil'in yolunu tutan, bu bürokratlara rağmen 75 gün süren büyük bir greve imza atan, grev kırıcılarını ve polis şiddetini göğüsleyen Çemen Tekstil işçilerinin nasıl büyük bir ihanetle yüz yüze kaldıklarını anlatacağız.

İşgal ve direnişle yetkiyi koparıp aldılar!

DİSK/Tekstil'de örgütlenmeyi tamamlanıp yetki alındığında Çemen patronunun ilk sözü, **"bu işyerini yakarım, yine de sendikayı buraya sokmam"** diyerek itiraz etmek olmuştu, ama itirazı Yargıtay'dan döndü. Tam bu noktada devreye Hak-İş'e bağlı işbirlikçi sendika Öz İplik-İş sokuldu. Çemen patronunun tale-

biyle ustaları ve yeni işçileri üye yapmaya başladı. Ama Çemen işçileri, 29 Temmuz 2009'da Öz İplik-İş Sendikası'nı basarak tutumlarını net bir şekilde gösterdiler.

Fakat Çemen patronu pes etmedi, yetkiyi tanımayarak masaya oturmaktan kaçtı. Bunun üzerine işçiler grev kararı aldılar, Subaşılar'ın "çadır kurulmaz" demelerine inat çadırlarını kurdular. 75 günlük maratona başladılar.

12 Ocak 2010 tarihinde grev başladığında Çemen Tekstil işçileri, kendilerine Tekel işçilerini örnek aldıklarını söylüyorlardı. Ama tıpkı Tekel işçileri gibi Çemen Tekstil işçileri de ihanete uğrayacaktı.

Grev kırıcılarına geçit vermediler, patronu dize getirdiler!

Yetkinin alınması sürecinde olduğu gibi grev sürecinde de inisiyatif tümüyle işçilerdeydi. İşçiler kar, kış, soğuk demeden 75 gün boyunca direndiler.

Bu öyle pasif bir grev de değildi. İşçiler polis ablukasında tutuluyorlardı, ama buna rağmen yeri geliyor Organize Sanayi Bölgesi'nden şehir merkezine 15 km'lik yürüyüş gerçekleştiriyor, yol kapatıyor, yeri geliyor çocuklarını okula göndermiyorlardı. Ama yine de Çemen patronu pes etmiyordu, çünkü üretim grev kırıcılarla sürüyordu.

Ama en sonunda yasaları ve yasalara uymalarını telkin ederek kendilerini tutan bürokratları aşıp grev kırıcılarını fabrikaya sokmadılar. Polis işçilere ve ailelerine biber gazı, cop ve tazyikli su kullanarak saldırdı. Ama işçiler boyun eğmediler ve fabrika kapısını terk etmediler. Patronun en korktuğu şey başına gelmişti, fabrika içerisinden artık makina sesleri gelmiyordu.

Bu sırada da DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ile Rıdvan Budak ve diğer Tekstil yöneticileri boy gösterdi. Çelebi "sabaha kadar sizinle nöbetteyim" dedikten kısa bir süre sonra Budak ile

birlikte fabrikadan ayrıldılar. Onlar ayrıldıktan kısa bir süre sonra patron yeniden grev kırıcıları fabrikanın önüne getirdi. İşçiler bir kez daha polisin müdahalesine rağmen geçit vermediler.

Böylelikle de patronun direnci kırılmış oldu. Birkaç saat sonra rahatsızlandığını gerekçe göstererek hastaneye gitmek için işçilerden barikatı kaldırmalarını isteyen patron, saatler sonra döndüğünde artık tümden diz çökmüş, anlaşmaya hazır olduğunu bildirmişti.

Bu ana kadar geri planda kalan ihanet çetesi, en sonunda Çemen patronu dize gelip masaya oturduğunda sahne aldı. Masaya oturduklarında da işçileri sattılar. Bunca büyük bir mücadelenin ardından işçilerin taleplerini karşılamayan bir protokolü işçilere kabul ettirdiler.

İşçiler bu protokolü sendika yönetiminin 6 ay içinde yeniden yetki için başvurması ve yeni bir sözleşme yapması vaadi karşılığında kabul etmişlerdi. Ancak bu satış çetesi onların üstünü çoktan çizmişti. Çünkü mücadele ruhlarıyla işbirlikçi-yasalcı sendikal düzene sığmayan Çemen işçilerinin kolay lokma olmadığını anlamışlardı. Şimdi maharetlerini onlardan kurtulmak için kullanacaklardı.

İşçileri sattılar, bile bile yetkiyi Öz İplik-İş'e bıraktılar!

Öyle ki bu patronun yeniden devreye soktuğu Öz İplik-İş üye kaydetmeye ederken, DİSK Tekstil yöneticileri "bir şey olmaz" diye kendilerini uyaran işçileri geçiştiriyordu. Ortada üçlü bir oyun söz konusuydu.

Bu arada da işten atılan 12 işçiye de sendikal örgütlülüğü korumak adına sahip çıkılmadı. Üstelik bu işçi kıyımında bizzat sendika yöneticilerinin de parmağı olduğu belirtiliyordu.

Bu sürecin ardında beklenen son geldi ve DİSK Tekstil yetkiyi kaybetti. Yetkiyi alan Öz İplik-İş yeni TİS hazırlıklarının

başladığını duyurdu. Çemen patronu ise derhal DİSK Tekstil'e üye olan kararlı 160 işçiyi işten atacağını açıkladı. İşçiler bunun üzerine Öz İplik-İş'i işgal ettiler.

Ama bununla da yetinmediler. Aynı zamanda kendileri bu kadar bedel ödettikten sonra bile bile yetkiyi Öz İplik-İş'e bırakan DİSK Tekstil bürokratlarından hesap sormak için sendika şubesini bastılar. Ama Genel Sekreteri Muzaffer Subaşı ve Şube Başkanı İbrahim Karaca işçilerin geldiğini duyunca çoktan tüymüştü.

Hainleri bulamayınca binayı tahrip ettiler, ağalara gün doğdu!

Sendikaya ilk ziyaretlerinde işçileri Genel Merkez yöneticileri karşılamış ve onları dinleyerek sorunlarıyla ilgilenecekleri vaadinde bulunmuşlardı. Ancak bu vaatlerin boşa olduğu kısa sürede açığa çıktı. Bunun üzerine işçilerin öfkesi artık kabına sığmıyordu. İşçilerin isyanı kabından taştı ve sendikada kimseyi bulamayınca ihanete karşı duydukları büyük öfkeyle binayı tahrip ettiler.

İşte bu zamana kadar ortalıkta görünmeyen Budak ve ekibi ortaya çıkarak yaygarayı bastı. Sendika binasındaki tahribatı, "DİSK'e karşı saldırı var, parayla satın alınmış Öz İplik-İş'in adamları" yalanına dayanak olarak kullandılar. Oysa bu işçiler DİSK'e geçmek için olağanüstü bir mücadele vermiş, bedel ödemişlerdi. Aslında DİSK'e leke süren birileri varsa o da Rıdvan Budaklar'dan başkası değildi. Fakat DİSK'in mücadele tarihine güvenerek yola çıkan işçiler, karşılarında her türlü kirli yönteme başvuran bir ihanet şebekesi bulmuş yenilmişlerdi. Aldatılmış, kandırılmış, ihanete uğramış, üstüne üstlük DİSK düşmanı olarak damgalanmışlardı.

Hakları için her şeyi göze alan bu onurlu ve namuslu işçiler, tüm bu olaylardan sonra büyük bir hayal kırıklığı ve şaşkınlık

içerisindelerdi. Ama sonuçta sistem başarılı olmuş, sesleri boğulmuştu.

Onlar ödedikleri bedelle kalırken, Rıdvan Budak ve tayfası yeni ihanetlere yelken açıyordu.

Çemen işçileri ihaneti anlatıyor

Çemen işçileri her şey olup bittikten sonra yaşadıklarını şöyle anlattılar:

"Bizler sadece Muzaffer Subaşı tüccarının mağduruyuz. Biz de hesap soracağız kendilerine. Artık kimse bu Subaşı'nın saltanatına evet demeyecek. 40 seneden beri bu saltanatı sürdürüyor. 40 seneden beri işçilerin ekmeğiyle oynuyor. 40 seneden beri işçi sınıfına ihanet ediyor.

Utanmadan televizyonlara, gazetelere çıkıp kendini savunuyorsun. 25 işçi sana niye 3 aylık sözleşme yaptın diye hesap soruyor, sendikadan 'provakatör' deyip, ihraç ediyorsun! 12 kişiyi işten attırıyorsun. Asıl ihraç edilmesi gereken sensin, işçi sınıfına ihanet eden sizlersiniz.

İşçiler 3 ay grevde kaldı 3 aylık sözleşme yaptın. Bunlar provokatördür, diye bizi işten attıran sen değil misin? Defalarca tazminatlarınızı alın gidin, yetti bu kadar, diyen siz değil miydiniz? Peki şimdi neden biz gerekeni yaptık, diyorsunuz.

Bu sendikaya sahip çıkmayanlar, bu sendika başında bu güne kadar saltanat sürenler, işçi sınıfının sırtından geçinenler, işçi sınıfına ihanet edenler artık burada kalmayacak! Gidecekler, onlar ihraç edilsin.

Çıkıp televizyonlara diyor ki, patron bu işçilerin ceplerine para sıkıştırmış da sendikaya karşı kışkırtıyor, diyor. Bu işçi bir buçuk seneden beri bu sendikaya sahip çıkıyor. Patron defalarca 'size ikramiyelerimizi vereyim, ne kadar zam istiyorsanız vereyim ama sendikadan istifa edin' dedi ama biz sendikamızdan vazgeçmedik. Şimdi de Rıdvan Budak televizyonlara çıkıp, 'bu

işçilerin cebine para konulmuş' diyor. Asıl siz 3 aylık sözleşmeyle bizi satarken cebinize ne kadar para konuldu onu açıklayın.

Sendika yöneticilerimiz grev boyunca bizi mücadeleden vazgeçirmeye çalıştı. Fabrikanın önünde beklemeyin dediler, yürüyüş yapmak yasak dediler, çadır kurmak yasak, dediler, defalarca tazminatınızı alın gidin, dediler. Çadırı zorla kurdurduğumuzu, Başpınar'da yürüyüş yapmak için bile sendikayla günlerce kavga etmek zorunda kaldığımızı herkes biliyor. Muzaffer Subaşı bunları bunları yaptık diye övünüyor ama onların hepsi işçinin baskısıyla oldu.

Biz işçiler büyük direniş göstererek, kimsenin biteceğine inanmadığı bir grevi zaferle bitirdik. Ama 40 yıldır işçiyi satan, konuşurken, nutuk atarken mangalda kül bırakmayan Muzaffer Subaşı, Genel Başkanımız Rıdvan Budak ve Bölge Temsilcisi Nihat Bencan'la birlikte bu sefer de sözleşme masasında bizi sattılar. Patrona, '30 Haziran dan sonra burada yokuz, bir daha yetki de almayacağız' diye söz vererek, 3 aylık sözleşmeyle bizi sattılar. Patron ve işyeri müdürüyle konuşurken duyduk. Daha bir kez bile çıkıp inkar edebildi mi? Edemez çünkü bütün işçiler, sendikadaki herkes biliyor bunu.

Subaşı yalan üstüne yalan söylüyor. 249 üyemiz var, bakanlık bize haksızlık yaptı diyor. 220 üye ile başvuru yaptı. Bunların 40 tanesi de çift sendikalıydı. Grev sonrası Öz-İplik-İş Sendikası'na üye olan işçileri örgütleyerek Tekstil Sendikası'na üye yaptık. Ama sendika 40 işçinin Öz-İplik-İş Sendikası'ndan istifalarını noterden yaptırmadığı için 40 işçi yetki sırasında Öz-İplik İş'te gözüktü. Defalarca söyledik yalvardık 'başkan bunların noterden istifasını yapalım, patron bunları biliyor, itiraz ederlerse yetkimiz düşer' diye. Hep bir şey olmaz, dedi. Ama şimdi bu yüzden yetkimiz düştü işte. Artık yeter, Subaşı'nın işçiye kan ağlatan bu saltanatı artık son bulsun! Bizi DİSK düşmanı, sendika düşmanı olarak göstermeye çalışıyorlar. Niye, işçiyi satmasına tepki gösterdiğimiz için.

25 arkadaşımızı bu yüzden sendikadan ihraç etmek için disipline veriyor. 25 işçinin isim listesini basının gözü önünde polise vererek, polis zoruyla bizi sendikamızdan dışarıya çıkarttırıyorlar. Şimdi biz de, 25 değil bütün Çemen işçileri olarak tüm DİSK yöneticilerinden hesap soruyoruz!"

Çemen Tekstil işçileri

Beybi Çuval işçileri birleştiler ve kazandılar!

Deneyimlerimiz kavgamıza ışık tutuyor

Beybi fabrikası Ümraniye Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alıyor. Toplam 700 işçinin yer aldığı Beybi Plastik A.Ş.'ye bağlı olan Beybi Çuval Bölümü'nde 250 işçi çalışıyor. Kısa dönem önce, fabrikaya sendika sokma alanında başarıyla sonuçlanan örgütlenme mücadelemizin deneyim ve derslerini tüm sınıf kardeşlerimize ışık tutması gerektiğini düşünerek kaleme aldık.

Nasıl bir süreçten geçtik?

Daha üç ay öncesine kadar yoğun sömürü ve baskı koşullarının değiştirilemeyeceğini düşünüyorduk. Ulusal, mezhepsel ve bölgesel farklılıklar nedeniyle birbirimize güvensiz ve bölünmüş durumdaydık. Patron ve şefler tarafından haksızlığa uğrayan, aşağılanan, tehdit edilen ya da işten atılan arkadaşlarımızı yalnız bırakıyor, sahip çıkmıyorduk. Sermaye düzeninin bir parçası olan Beybi patronu tarafından dayatılan ağır çalışma koşulları ve düşük ücret politikası karşısında çaresiz kalıyor, bireysel kurtuluş yolları arıyorduk. Ya aynı ücretle nasıl olsa başka bir yerde de iş buluruz diye düşünerek fabrikayı terk ediyorduk. Ya da işsiz kalma korkusuyla sindirilmiş olduğumuzdan her şeye boyun eğiyorduk. Kimilerimiz işe alınmış olduğu için kendini işverene

borçlu ve köle olarak görüyordu. Bu nedenle kölelik ücreti yanında şeflerin her türlü keyfi yaklaşımına sessiz kalıyor, buna karşı çıkan arkadaşlarımıza gerekli desteği vermiyorduk.

Aralık ayı içerisinde işyerinin isminin değiştirilmesi ve işçilerin tümüne girdi-çıktı yaptırılması işverene duyulan güveni sarstı. Birikmiş haklarımızın gasp edilerek, bir yılını doldurmuş arkadaşlara komik bir tazminat ödenecek olması bu güvensizliği iyice derinleştirdi. "İşine gelmeyen çıkıp gider!" tehdidi en duyarsız arkadaşları bile sarsarak, aldatıldığını düşünmeye itti. Aynı zamanda bu saldırının zam ayının hemen öncesine denk geliyor olması huzursuzluk ve sıkıntıyı artırdı. İşverene duyulan tepki bizleri arayışa yöneltti. Öne çıkan ileri, duyarlı arkadaşların yönlendiriciliğinde bir toplantı yaptık. İşverenin saldırılarına direnebilmek, emeğimiz hakkında söz sahibi olmak, insanca yaşayabilmek için birleşik bir güç olmak, örgütlenmek gerekiyordu. Yoksa tek tek işçiler olarak işverenin karşısında bir hiçtik.

Öncü, ilerici arkadaşlarımızın sürdürdüğü örgütlenme çabasına destek vermeye başladık. Bu ilk adım sendikalaşma faaliyetinin önünü açtı. Bütün bölümleri içine alan bu hareketli dönemin sunduğu olanakları kullanarak, sendikal çalışmanın temellerini atmaya çalıştık. Aramızdaki bölünmüşlüğü ortadan kaldırabilmek için çaba sarf ettik. İçten içe sabırlı ve kararlıca büyük emek sarf ederek yürüttüğümüz çalışma sonucunda güvensizlik giderek kırıldı. Atılan adımlar meyvelerini vermeye başladı. Katılımın sürekli arttığı, sık periyotlarla düzenli toplantılar yaptık. Bu toplantılarda sermaye sınıfının saldırıları karşısında neler yapmamız gerektiğini öğrendik.

İki aylık bir yoğunlaşmanın ardından süreç hızlandırıldı ve çoğunluğun desteğinin alınmasıyla imzaların toplanması aşamasına gelindi. İşverenin olası oyununu bozmak için DİSK Lastik-İş Sendikası'nın yanında Tektil-İş'e de başvuru yaptık. Aynı gün işçilerin büyük bölümünün imzalarının alınması kendine güveni artırarak birlikteliğimizi olumlu yönde etkiledi. Bu süreçte

Lastik-İş üyesi eldiven işçilerinin TİS döneminin imkanlarını da devreye sokarak vermiş oldukları destek, işverenin sıkıştırılarak zor durumda bırakılması ve sınıf dayanışması anlamında önemli bir etki yarattı.

İşveren, imzaların alınmasıyla birlikte sendikalaşma faaliyetini öğrendi. Önce sendikanız hayırlı olsun diyerek bizi gevşetmeyi amaçladı. Sonrasında kırmak için saldırıya geçti. Kimi arkadaşlarımızı satın alarak aramızdaki birliği bozmaya, bölerek yenilgiye uğratmaya çalıştı. Biz ise bütün bunlara hazırlıklı olduğumuzdan saldırı girişimlerini ustaca boşa çıkardık. Zayıf davranan arkadaşları işçi kitlesinin basıncıyla tekrar kazanmayı başardık.

Üretimdeki aksamayı göze alamadığından bir çıkış yolu bulamayan işveren zorunlu kalarak Tekstil-İş sendikasını kabul edeceğini açıkladı. Süreçte hiçbir biçimde emeği olmayan Tekstil-İş bürokratları böylelikle hazıra konmuş oldular. İşverenle anlaşarak, bizleri bir beklenti dönemine sokup öncü arkadaşlarımızın işten atılması planına destek verdiler. Hazırlanan senaryoyu fark ederek işi yavaşlatıp boyun eğmeyeceğimiz gösterdik. Sendikacıların desteğinden güç alan işveren ilk planda Cuma günü iki arkadaşımızı işten attı. İşi durdurma konusunda bizdeki kararsızlık ve ikilemi kullanarak, son derece uygun olan koşullarda direnişe geçmemize engel olan sendikacılar sorunun çözümünü dört gün sonra işverenle yapacakları ve Rıdvan Budak'ın da katılacağı toplantıya havale ettiler. Sendika bürokratlarına güvenip direnişe geçmeyişimizden güç alan işveren Cumartesi akşamı üç arkadaşımızın daha işine son verildiğini açıkladı.

Böylece işçiler sendikacılara güvenerek hata yapıldığını ve onların da işverenle çıkar birliği içinde öncü işçilerin fabrikadan "temizlenmesi" planına ortak olduklarını anladılar. Artık bu planı bozmanın ve atılmaların önünü kesmenin üretimden gelen gücümüzü kullanarak eyleme geçmek dışında bir yolu olmadığı bütün açıklığıyla bilince çıktı. Hemen genel bir toplantı organize ederek sendikacıları da çağırdık. 150'ye yakın işçiyi taşıdığımız top-

lantıya, durumun ciddiyetini anlayan sendikacılar da beş kişilik bir heyetle geldiler. Gerçek yüzlerini göstererek atılan arkadaşlarımızı sahiplenmemizi engellemeye, kararlılığımızı bozmaya çalıştılar. Pazartesi günü üretimi durduracağımızı kesin bir dille ortaya koyduk. Sonrası sendika bürokrasisi ile yaşanan kıyasıya bir politik çatışmaya sahne oldu.

Geneli itibarıyla bir toplantı ortamında konuşma alışkanlığı ve rahatlığına sahip olmayan arkadaşlarımızın konuşma girişimleri hain sendikacıların saldırgan çıkışları ile ezilmeye, cesaretleri kırılmaya çalışıldı. Böylece öncü işçileri yalnızlaştırarak daha kolay susturacaklarını zannettiler. Ancak yanıldılar. Altlarındaki son model Avrupa arabaları, cep telefonlarıyla işçiler ve işçiler için mücadele veren sendikacılardan çok sermayenin görünümü düzgün özü çürümüş, kişiliksiz uşaklarına benzeyen bu hainlere Birleşik Metal-İş Genel Merkezi dar edildi.

Her şeyiyle bu hainlere çabucak uyum sağlayan Sun Tekstil baştemsilcisi (O günün ve bugünün EMEP'lisi Seyit Aslan! Kızıl Bayrak) de oynanan oyunda rol almaya gelmişti. Sun Tekstil'deki satış sözleşmesini bile karşımızda savunamaz hale getirildi. Danışmanları Marmara Üniversitesi öğretim görevlisi inancımız ve bilinçli kararlılığımız karşısında Kazım Doğan ve Ali Yılmaz'ı sakinleştirmeye çalışmak dışında bir şey yapamadı. Emekçi sınıfların sınırsız sömürüsü üzerine kurulu burjuva yasallığı ruhuna işlemiş sendika avukatı gerçek yüzü açığa çıkarılınca dayanamayarak ceketini yere atarak toplantıyı terk etti. İşçi kitlesinin öncülerini savunan tutumu ve direniş kararlılığı karşısında işverenle yaptığı pazarlığın zora gireceğini anlayan Kazım Doğan ve Ali Yılmaz çılgına döndü. Burnundan soluyarak direnişin yasal olmadığını ve hiçbir destek vermeyeceklerini söylemeye başladılar. O da yetmedi tehdit etmeye, polis ve jandarma saldırıları ile işçileri korkutmaya, yıldırarak direnişten vazgeçirmeye çalıştılar. Neye uğradığına şaşıran bürokratların heyetini yüzüstü bırakarak toplantıyı terk ettik.

Pazartesi işe giderek topluca kartları alınan üç arkadaşımız geri alınmadan işe başlamayacağımızı belirttik. Bizi engellemeyi göze alamayan hain bürokratlar o gün ortalıkta yoktular. İşi durdurma kararlılığımız karşısında etekleri tutuşan şefler kısa sürede arkadaşlarımızın işe geri alındığı haberini getirdiler. O anın sıcaklığı içerisinde işverene geri adım attırmanın, kazanmanın yolunun nereden geçtiğini daha iyi anlamış olduk. Akşam mesaiye kalmayıp, kartlarımızı basarak topluca fabrikadan yürüyerek ayrılmakla bundan böyle haklarımızın çiğnenmesine izin vermeyeceğimizi gösterdik.

Kendi haklarımızı ancak üretimden gelen gücümüz ve cesaretimizle alırız. Bunun dışında ne sendikacılar ne de bütünüyle sermayenin çıkarları doğrultusunda oluşturulmuş olan yasalar bunu sağlayamaz. Bu çerçevede Rıdvan Budak'ın TİS döneminde atılmış olan iki arkadaşımızın geri alınacağına dair verdiği namus sözünün hiçbir değeri yoktur.

Ne yapmalıyız?

Sınıf mücadelesinin tarihsel deneyimleri yanında son derece sınırlı olan kendi öz deneyimlerimiz de doğruladı ki; hak verilmez alınır. Bütün haklılık ve meşruluğumuza rağmen gücümüzü birlikte ve örgütlü davranmaktan almamış olsaydık önümüze çıkarılan ilk engelleri aşamaz ve yenilirdik. Oysa sınıf bilincimizi geliştirip, birlikteliğimizi güçlenerek sürdürür, diğer fabrikalardan sınıf kardeşlerimizle sınıf dayanışması zemininde mücadele birliğiyle taçlandırmayı başarırsak daha nice engelleri aşacağız. Sendikal örgütlenme bu amaca ulaşmada önemli bir araçtır.

Ancak önümüzdeki en büyük engellerden biri de sendikal bürokrasidir. Sendika bürokratları sermaye sınıfının taleplerini işçi sınıfına dayatmak için iş başındadırlar. Biz işçiler sendika bürokrasisi engelini aşmak, mücadeleyi doğrudan kendi gücümüze dayanarak ve kendi sınıf çıkarlarımız doğrultusunda yürütmek

zorundayız. Sermayenin uşaklığını yapan sendikacıların gerçek yüzü biz işçiler için bir sır değildir. Sendika bürokratlarının onca ihanetine rağmen yine aynı koltuklarda olmalarının en büyük nedeni bizim saflarımızdaki bu durumu değişmez görme anlayışıdır. Eğer biz işçiler birleşip örgütlenir ve mücadeleyi kararlılıkla yükseltirsek ne çürümüş düzenin desteği, ne demagoji ve yalanlar, ne de zorbalık ve tehditler bunların alaşağı edilmesini engelleyebilir. Sendikalar bürokratların değil bizimdir. Sahip çıkmalı ve sınıf çıkarlarımızı savunan birer mücadele örgütü haline getirmeliyiz.

Öncelikle, gerek sendika şubesi gerekse işverenle işçiler adına ilişkileri sürdürecek olan işyeri temsilciliklerinin geçici de olsa sendika tarafından atanmasına asla izin vermemeliyiz. Yanıbaşımızdaki Ünsa'da aynı sendika ve aynı hainler geçici olarak atadıkları temsilcilerle TİS dönemine girerek 3 yıllık berbat bir satış sözleşmesi imzaladılar.

Bir gün bir saatliğine bile olsa kendi temsilcilerimizi en güvenilir, özverili ve bilinçli öncü arkadaşlarımız içinden kendimiz seçelim. Ve biz işçilere danışmadan hiçbir sözleşmenin altına imza atmaması için destek vermenin yanısıra üzerinde basınç ve denetim oluşturalım. Bunun için TİS görüşmelerinde işçi kitlesinin denetimini sağlamak için bütün bölümlerden oluşan seçilen işçilerden oluşan TİS komiteleri oluşturalım.

TİS sürecine seyirci olarak katılırsak sonucun nasıl bir satış olacağı şimdiden bellidir. Sermaye iktidarı ve sendikacı uşakları mücadelemizi bütünüyle TİS mücadelesine ve ücret pazarlığına indirgemeye çalışıyorlar. Sendika bürokratları TİS dönemi boyunca üç kuruşa beş kuruş ekleme derdinden başka bir şey düşünmemekte, dahası ücret mücadelesini de masa başında ve kapalı kapılar ardında sınıf işbirliğinin zemini üzerinde yürütmektedirler.

Bu noktada özelleştirme, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma vb. saldırılara karşı mücadele TİS mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olmak zorundadır. Bu saldırıların önüne geçilmesi ko-

nusunda geleceğe dönük güvenceler elde edilmeden imzalanan kazanımlar da kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur.

Öne çıkan sorunlarımızdan biri iş güvencesidir. Çoğu zaman iş güvencesi ile ücret ve diğer sosyal haklar karşı karşıya konulmaktadır. Bunu kesinlikle kabul etmemeliyiz. Bu konuda kararlı bir mücadele vermezsek ücret ve diğer sosyal haklarımız tırpanlanmakla kalmayacak, işten atılmaların önüne de geçemeyeceğiz. Sendikasız, taşeron ya da sözleşmeli olarak alınan işçilerin de TİS haklarından yararlanması konusunda tavizsiz olmalıyız. İşçi sağlığı ve iş güvenliği sorunlarını çözmek için TİS'i bir imkan olarak iyi değerlendirmeliyiz.

TİS süreci anti-demokratik yasaların değiştirilmesi ve yeni demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması için bir fırsattır. Sendika bürokratları egemenliklerini bu anti-demokratik yasaların desteğiyle sağlarlar ve hiçbir zaman değiştirilmesini istemezler. Sermaye devletinin yasaları işçi sınıfına nefes aldırmamayı amaçlamakta ve haklarını korumak ve geliştirmek için attığı her adımda karşısına dikilmektedir. Bu yasaları değiştirmenin yolu işçi sınıfının kitlesel, militan ve politik mücadelesinin örgütlü zoruyla sermaye iktidarının karşısına çıkmasından geçmektedir.

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği!

Beybi Çuval İşçileri

(Kızıl Bayrak, Sayı: 35, 5 Nisan '97)

***

Beybi Çuval'da işten atılan işçilerin yaptığı basın açıklaması...

"Patronla bir olup ekmeğimizle oynadılar"

Çalıştığımız Beybi Çuval Fabrikası bir senedir DİSK Tekstil 1 No'lu Şube'ye örgütlü. Bizler sözleşmemizden başlayarak bugüne kadar sendika mafyası tarafından işverene satılıyoruz. Bunun en açık kanıtı sözleşmemiz ve bizim işten atılmamızdır.

Biz duyarlı işçiler bunun bilincinde olduğumuz ve müdahale ettiğimizde hep karşımızda şube başkanı ve ona benzer sendikacıları bulduk. Devlet ve patronlar gibi sendikacılar da bizlere sürekli kırıntıyla yetinmemiz, halimize şükretmemiz gerektiğini söylediler.

Konuşmak istedik susturulduk. Bilinçlenmek istedik, bunun için toplantılar yapmaya başladık, şube başkanı tarafından nazikçe tehdit edildik. Bizlere bir işçi atıldığında yanımızda olacağını söyleyen ve namusu şerefi üzerine yemin eden şube başkanı, işçilerin atılmasını bizzat kendi sağladı. Eylem yapan arkadaşlarımızın yanında olmak yerine patronun tarafını tuttu.

Bizler bunların gerçek yüzünü anlayıp görevleri başına çağırdık. Bir senedir yapılmayan temsilci seçimini yapmaları gerektiğini, kendi sendikamızda eğitim istediğimizi söylediğimiz için sendikacının çabaları ve işverenin desteği sayesinde işimizden ve ekmeğimizden edildik.

Önceleri bu bize yapılanlar Brandi Tekstil'de, Reslan'da, Albayrak'ta, Tıbset'te direkt burjuvazi tarafından yapılırken, ne acıdır ki aynı şeyler Beybi Çuval'da bizim sendikamızda oturan, bizim ekmeğimizle geçinen sendikacılar tarafından yapılıyor. Bizler sendikalarımıza sahip çıkmazsak, sendikalarımızda örgüt-

lenip görev almazsak, bunların devamı gelecektir. Ali Yılmaz ve eylem yaptığımız için işten atılmamız gerektiğini söyleyen Zeki Türkmenoğlu gibi adamlar, daha çok arkadaşımızı işinden ve ekmeğinden edecektir. Bizler elele verip birlik olmalıyız ve yönetimlerde görev alıp sendika mafyasını alt etmeliyiz.

Sendika mafyası defol, sendikalar bizimdir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Beybi Çuval'dan atılan bir grup işçi

15 Nisan '98

Not: *14 Nisan 1998 Salı günü bu basın açıklamasını yapmak üzere sendikaya gittiğimizde, sendikacıların basının katılımını engelliediklerini gördük. Basından gelen telefonlara, böyle bir açıklama olmayacağını, polisi sendikaya yığmaya mı çalıştıklarını söylemişlerdir. Basın açıklamamız bu şekilde bürokratlar tarafından engellenmiştir.*

(SY Kızıl Bayrak, Sayı: 51, 18 Nisan '98)

Beybi Çuval satışı ya da bitmeyen ihanet!

İşçilerin 5 Nisan '97 tarihli açıklamasının ardından yetki beklenmeye başlandı. Sonraki iki ay boyunca sendika yönetimi, işçilere verdiği vaatlerin hiçbirine uymadı. Sendikal örgütlenmenin güçlendirilmesi için kılını kıpırdatmadığı gibi, en temel görevlerinden biri olan sendikal eğitim konusunda da tek bir adım atmadı. Sendika ağaları işçilerle doğru düzgün bir iletişim kurmaktan bile geri durdular.

Sürecin DİSK/Tekstil yönetimi tarafından sahipsiz bırakılmasından güç alan patron, örgütlenmeyi zayıflatmak için manevralarını yoğunlaştırmaya başladı. İşçiler üzerinde baskı kurmak, zoraki fazla mesai dayatması, üyelikten istifaya zorlamak vb. yollarla işçiler bunaltıldıkça bunaltıldı. Sınıf devrimcilerinin öncülüğünde tümüyle kendi çabalarıyla örgütlenen Beybi Sunjüt işçileri, sendika yöneticileri tarafından resmen patronun insafına terk edilmişlerdi.

İşçiler patron baskılarına karşı ne yapabileceklerini kararlaştırmak üzere, defalarca kez sendika şubesi ve yöneticileriyle görüşmeye çalıştılar. Yöneticileri şubede bulamadıkları ölçüde, evlerini bulup kapılarına dayandılar. Ama her defasında aldatıcı sözlerle oyalanmaktan başka ellerine bir şey geçmedi. Mayıs ayının sonuna kadar süregelen bu uğraşlar, aynı zamanda hem işyeri komitesinde hem de genel işçi kitlesinde büyük bir inançsızlık ve demoralizasyona yol açmıştı.

Sınıf devrimcileri bu aşamadan itibaren, fabrikadaki iç örgütlenmenin gücüne ve taban örgütlenmesinin iradesine yaslanma önerilerini daha büyük bir ısrarla işçilere benimsetmek için yoğun bir çaba sarfettiler. İşyeri komitesinde, hem fabrikadaki taban örgütlenmesinin gücünü patrona ve sendikal bürokrasiye hatırlatmak, hem de bu yolla patronun sendikal örgütlenmeyi

zayıflatmaya yönelik manevra ve baskılarını püskürtmek amacıyla fazla mesaiye kalmamak, iş yavaşlatmak vb. bir dizi öneri gündeme getirdiler. Bu politikaların karşılık bulması ve tabandaki demoralizasyonun aşılması için işyeri komitesinde ve işçiler arasında yoğun bir mesai harcadılar. Nihayet 8 kişilik işyeri komitesinde alınan ortak bir kararla fazla mesaiye kalınama eylemi yapılması kararlaştırıldı.

Mesaiye kalınama eylemi, üretim müdürünün eylemi kırmaya yönelik ikna çabası sonucu, işyeri komitesinde belirleyici konumdaki iki işçinin zayıf tutum almaları nedeniyle yalnızca overlok bölümündeki 9 işçi tarafından hayata geçirildi. Bu 9 işçi tüm tehditlere karşın, hatta ertesi gün işe gelmemeleri söylenerek çıkışları verildiği halde eylem kararından dönmediler.

Olay o aşamada ya bir çözülüşe gidecekti ya da daha güçlü bir karşı atağın, dolayısıyla fabrikadaki örgütlenmenin tahkimatına dönüşecekti. Sınıf devrimcileri aynı akşam ulaşabildikleri kadar işçiye ulaşarak, işyeri komitesinin de katılımıyla bir toplantı örgütlediler. Sürecin en başından beri örgütlenmesinin işlendiği toplantıda işçilerde hem bir özgüven oluşturuldu, hem de daha güçlü eylemler için bir kararlılık ve irade yaratıldı. Şayet 9 işçi sabah işe alınmazlarsa, üretimi durdurup fabrikayı terk etmeme eylemi yapılması kararlaştırıldı. Ve bu kararın hayat bulması için aynı gece toplantıda olmayan olabildiğince çok sayıda işçiye de ulaşılıp en geniş irade birliği yaratıldı.

Mesaiye kalınama eyleminin ertesi günü, işveren tarafı söylediği gibi 9 işçiyi fabrikaya almadı. Bunun üzerine tüm fabrikada üretim durdurularak fiilen işgal başladı. DİSK/Tekstil Olağan Genel Kurulu'nun hemen öncesine denk gelmesi ayrıca isabetli olmuştu. O güne kadar işyeriyle doğru düzgün ilgilenmemiş, işçilerin ısrarlı girişimlerine rağmen işçilerle görüşmekten kaçmış olan şube başkanı Ali Yılmaz, genel kurula hazırlık işlerini bir yana bırakıp apar topar fabrikaya gelmek zorunda kaldı. Öğlene kadar süren işgal sonucunda işveren geri adım atarak 9 işçiyi geri

almayı kabul etti.

İşçiler geçmiş ayların yarattığı demoralizasyon ve dağınıklığın etkilerini, bu ileri eylemin başarısıyla hızla geride bıraktılar. Ardından eylemin gerçekleştiği hafta sonu işyeri komitesi, şube yönetimiyle bir toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda sendikanın yer ayarlayarak, her haftasonu düzenli sendikal eğitim gerçekleştirmesi, genel bir toplantı örgütlenmesi ve burada geçici temsilcilerin seçilmesi, 6'ıncı ay zamlarının gündemde olması nedeniyle işverenle bir ön protokol yapılması kararlaştırıldı. Bu protokolde sendikal örgütlenmeye yönelik baskıların sonlandırılması, fazla mesai dayatmasının son bulması, 6. ay zamlarında işçiler arasındaki aşırı ücret farkını giderecek bir taban ücret belirlenmesi gibi koşullar yer alacaktı.

Henüz yetkinin resmileşmediği bir aşamada tümüyle taban örgütlenmesinin gücüne yaslanan bütün bu şartlar sendika ağaları tarafından ister istemez kabul edildi. Sonraki hafta genel toplantıda işyeri komitesinden üç işçi geçici temsilci olarak seçildi. Ardından her hafta sonu sendika eğitim uzmanının katılımıyla eğitim toplantıları yapılmaya başlandı. Ön protokol konusunda da işyeri yönetimiyle görüşmelere başlandı ve işçiler üzerindeki baskılar sona erdirildi.

Bunlara paralel olarak taban örgütlenmesinin güçlendirilmesi doğrultusundaki adımlar da sınıf devrimcileri tarafından hızlandırıldı. Mahalle toplantıları örgütlendi. İşyeri komitesinin tüm bölümleri kapsayacak şekilde genişletilmesi sağlandı. Komitedeki her bileşenin yerini doldurabilecek güvenilir işçiler yedek komite adayları olarak hazırlanmaya çalışıldı vb.

Fakat sendika bürokrasisi, bu sürecin örgütlenmesinde belirleyici olan sınıf devrimcilerinin etkisini kırmak için alttan alta kirli bir faaliyet yürütüyordu. En temel silahı ise işyeri komitesindeki zayıf unsurların satın alınmasıydı. Nitekim bir iki ay içinde bunda başarılı oldukları ortaya çıktı. Geçici olarak seçilen baştemsilci sendika bürokrasisinin ağızıyla konuşmaya, işyeri komi-

tesini paralize eden tutumlar almaya başladı.

Bu arada sendikal örgütlenme yetkisi de resmileşmiş oldu. İşyeri komitesinin sendika ağalarının ayak oyunlarıyla kolayca paralize olmasında, o süreçte sınıf devrimcilerinin fabrikaya yönelik müdahalelerinin operasyon, güvenlik vb.nden ötürü zayıflaması da önemli bir etkendi. Bunu fırsat bilen sendika bürokrasisi içerde muhalif konumda olan öncü işçiler üzerindeki baskıları daha da yoğunlaştırdı. Yetki alındıktan sonra yeniden temsilci seçimi yaptırmadıkları gibi, toplu iş sözleşmesini de işçileri dışlayarak bağladılar.

Tüm bunlara karşı içerde hala bir şeyleri değiştirme olanağı olduğunu düşünen ve bunun çabasını veren, ikisi öncülerden olmak üzere 9 işçinin de atılmasıyla sendika bürokrasisi fabrika üzerinde tam bir denetim kurmuş oldu. Fakat bu denetim, başta sınıf devrimcileri olmak üzere aylara yayılan yoğun emeklerle yaratılmış taban örgütlenmesinin, işçilerdeki moral ve özgüvenin, örgütlenme bilincinin dumura uğratılması sayesinde gerçekleşmişti. Hain takımı kendi koltuklarını korumak için gerçek bir fabrika örgütlenmesini yok etmek için elinden geleni yapmıştı.

Nitekim sonraki aylarda işçiler hain takımının denetimine boyun eğen uysal köleler olmaktansa, topluca istifa yolunu tutarak sendika ağalığına tepkilerini göstermeyi seçtiler. Önderlik müdahalesinin zayıflamış olduğu bir aşamada gerçekleşen bu hareket, aynı zamanda işçilerin sendikal örgütlenmeye güvensizliklerinin derinleşmesinin ifadesiydi. Ve bu tümüyle hain DİSK/Tekstil bürokrasisinin eseriydi. Beybi işçileri tümüyle kendi olanakları ve güçleriyle yarattıkları taban örgütlenmesini sendikal ihanet şebekesinin ve onun işyerindeki uzantılarının kirli çabalarıyla kaybetmekle kalmadılar, uzun yıllar giderilemeyen bir kırılma ve güvensizlik içine de sürüklendiler. Bunun izlerinin giderilmesi için hayli uzun yıllar geçmesi gerekti ve yeni bir sendikal örgütlenme takati ise yine işçi sınıfı devrimcilerinin Greif'te başlattıkları çalışma sayesinde oluşabildi.

DİSK/Tekstil'in tepesine çöreklenmiş ihanet şebekesi, işçi sınıfının henüz oldukça geri olan bilinç ve örgütlenme düzeyi nedeniyle uğursuz rolünü hala rahatça oynayabiliyor. Ancak işçi kitlelerine, özellikle de tekstil sektörüne dayatılan ağır sömürü ve kölelik sürdükçe, işçiler tekrar tekrar örgütlenme ve mücadele yolunu tutacaklardır. Bu mücadele aynı zamanda hainlerden hesap sormayı da içerdiği ve ihanet şebekesini dağıtmayı hedeflediği ölçüde başarılı olabilir. Ve bunun eninde sonunda gerçekleşeceğinden hiç kuşku duymuyoruz.

Beybi sürecinin tanığı bir sınıf devrimcisi
30 Mart 2015

DİSK Tekstil'in Adana Bossa işçisine ihaneti

Greif işçilerinin direnişi, işçi sınıfının karşı karşıya olduğu çok yönlü ablukayı yeniden ortaya çıkardı. Greif işçileri Greif kapitalistlerini karşılarına alırken, örgütlenmeyi seçtikleri DİSK Tekstil'i de karşılarında buldular.

DİSK Tekstil'in adını anan işçilerin aklına gelen "ihanet" olmaktadır. Özellikle Çukurova Bölgesi DİSK Tekstil için önemli bir aynadır. Bölge tekstil işkolunun yoğunluğuyla bilinmektedir. Tekstil işçilerinin örgütlendiği sendika ise DİSK Tekstil olmuştur. Nitekim sendikanın en çok üye potansiyelinin olduğu bölge Çukurova'dır. Elbette bir zamanlar... Şimdilerde Greif işçilerine ihanetlerini, 1500 işçi üzerinden yaptıkları "sorumluluk" çarpıtmasıyla aklamaya çalışanların, bölgedeki sorumsuzluklarını anlatmak için sayfalar yetmez.

İhanetin yeşerdiği topraklar: Çukurova!

Çukurova'da yaşamını tekstil işkolunda çalışarak sürdürmeye çalışan eski tekstil işçileri bilir ki, Çukobirlik ve MENSA, DİSK Tekstil ile birlikte anılmaktadır. Ancak bu hatıralar "lanet olsun" beddualarıyla son bulmaktadır. Lanet okunan ise DİSK Tekstil'in başına çöreklenen "ağa"lardır. Rıdvan Budak ve Muzaffer Suba-

şı, Çukurova'da eski tekstil işçileri tarafından hak ettikleri gibi anılmaktadırlar.

Binlerce Bossa işçisinin değeri sadece aidatları

Elbette Adana ve tekstil denilince akla Bossa gelmektedir. 20 yıl boyunca binlerce Bossa işçisinden kestikleri aidatlarla sefa sürenlerin BOSSA işçileri için yaptığı taşeronlaştırma, düşük ücretler, güvencesiz çalışma olmuştur. BOSSA fabrikalarında güvencesiz çalışma o kadar yaygındır ki, her ay beşer-onar işçi çıkarma olağan hale gelmiştir. İmzalanan TİS'lerde işçinin değil sermayenin çıkarı belirleyici olmuştur. Bir zamanlar Sabancılar için sendikacılık yapanlar, BOSSA el değiştirince zor durumda kalmışlardır. Yeni BOSSA kapitalisti işçiyi daha kolay sömürmek için kendine başka bir "oyuncak" yaratmıştır.

2012 yılında BOSSA'daki saltanatını kaybeden DİSK Tekstil için bu beklenen bir son olmuştur. Bir zamanlar uyum içinde ihanet sözleşmelerine birlikte imza attıkları çıkar ortakları, DİSK Tekstil'in eski Adana şube yöneticileri, Budaklar'ın BOSSA saltanatına son vererek kendi saltanatlarını kurmuşlardır. Sermayenin yeni oyuncağının adı Öz İplik-İş'tir. Ancak esasında BOSSA işçileri için sadece sendikanın adı değişmiştir. Çizgisi aynı kaldığı gibi sendikacıları da değişmemiştir.

2000'li yılların başından beri BOSSA'ya zaten Öz İplik-İş getirilmek istenmiştir. Ancak şartlar olgunlaşmadığından BOSSA'nın yeni kapitalisti tarafından bu hayata geçirilememiştir. 2012'de koşullar uygun hale gelince düğmeye basılmıştır. DİSK Tekstil patronu Rıdvan Budak'ın yöntemi ise sorunun çözümünü eski efendisinden beklemek olmuştur. Sabancıları BOSSA'yı geri almaya çağıran Budak, böylece bir sendikacının düşeceği rezil durumu da göstermiştir. Budak'a göre "*BOSSA işçilerinin geleceğinin kararmaması*" Sabancılar'a bağlıdır. Vaktiyle BOSSA işçisinin hiçbir sorunuyla ilgilenmeyenlerin, BOSSA işçilerinin

geleceğiyle ilgileri de bu kadardır.

Aynı dönemde Budak'ın şu sözleri kendisini fazlasıyla anlatmaktadır: "*Sendikacı satın alarak sanayicilik yapmak etik değildir. Daha açık ifade ile ahlaksızlıktır. Bu yaşanan olaylardan en büyük zararı ise ne yazık ki BOSSA çalışanları görecektir. İşverenin hedefi, kısa vadede üyelerimizi istedikleri gibi yönlendirebilecekleri taşeron sendikaya götürmektir.*"

Şube yönetim, denetim, disiplin kurulu ve temsilcilerin DİSK Tekstil'den istifa ederek Öz İplik-İş'e geçmelerinin ardından, DİSK Tekstil kendilerinin de parçası oldukları bataklığı itiraf etmek zorunda kaldı. BOSSA'da 1700 işçinin aidatından mahrum kalan DİSK Tekstil adına Genel Sekreter Muzaffer Subaşı, konu ile ilgili sendika binasında 2012'nin 28 Şubat'ında yaptığı açıklamada eski yönetimi "bir avuç çıkar çetesi" olarak suçlamıştı. Muzaffer Subaşı'ya göre bu çetenin başında Recep Türkyılmaz (eski DİSK Tekstil Genel Sekreteri), Sedat Çetin (Adana Şube Sekreteri) ve Muzaffer Özbulut (BOSSA Şube Başkanı) ile bir grup arkadaşları vardı. O gün Subaşı, istifa dilekçelerinin işçilere zorla imzalatıldığını söyleyerek, bu yolla dün "DİSK bizim namusumuzdur" diyenlerin şimdi bir ihanet içinde olduğunu söylemişti. Bugün bir kez daha Greif vesilesiyle anlaşılmıştır ki, aslında hepsi ihanet içindedirler.

Yine dağıtılan basın metninde ve *DİSK/Tekstil Haber* özel sayısında, "çıkar çetesi" olarak adlandırılan eski DİSK Tekstil BOSSA yöneticilerinin icraatlarına dair belgeler de paylaşılmıştı. "Taşeron patronu sendikacı" olarak suçlanan eski yönetimin girmiş olduğu çarpık çıkar ilişkileri teşhir edilmişti. Bugün değişen neyin olduğunu görmek için DİSK Tekstil'e bakılacak olursa, her şeyin aynı yerde durduğu görülecektir.

Ne kirli ilişkiler değişmiştir ne de sendikacılık anlayışı. DİSK Tekstil'e hakim olan anlayış öyle bir bataklıktır ki, bir taraftan ihanet, diğer taraftan her türlü dalavere ve kirli işler üretmektedir. Bu çizgi arkasında, örgütlenmek için DİSK Tekstil'e üye olarak

işten çıkarılmayı göze alan, adına güvenerek onunla yola çıkan, her TİS ile aldatılan, taşeronlara mahkum edilen onbinlerce tekstil işçisinin alını bırakmıştır. DİSK Tekstil'de sendikacılık, her defasında işten çıkarılan arkadaşlarını işçilere sessizce izlettirip, sıranın kendilerine gelmesini beklettirmektir. İnisiyatifleri, sendikanın gücü onlar için, BOSSA'da yaptıkları gibi çıkarılacak işçilerin gizlice listesini tutmaktır.

Şanlı işgal eylemi karşısında kendi sorumluluklarını yerine getirmeyip direnişçileri suçluyanlar, BOSSA işçilerini DİSK'ten koparanın kendi yarattıkları ve beslendikleri bataklık olduğunu fazlasıyla bilmektedirler.

Castleblair'dan Greif'e...

İhanete karşı direniş!

Hakları ve onuru için direnen Greif işçilerine selam olsun!

2004 yılında İstanbul Büyükçekmece Kıraç'ta bulunan Castleblair fabrikasında, DİSK Tekstil Sendikası'nda örgütlenen ve sendika ağalarının ihanetine uğrayan işçilerden biriyim.

Castleblair fabrikası, 1916'dan beri faaliyet yürüttüğü İskoçya'daki 3 şirketini fazla maliyetli olduğu gerekçesi ile kapattı. Burada çalışan ve işçi sendikası GMB'de örgütlü olan 400'e yakın işçiyi işten attıktan sonra bütün üretimini "ucuz işgücü" olarak gördüğü, İstanbul Büyükçekmece Kıraç'ta açtığı fabrikaya taşıdı. Ürünler, Almanya, Fransa, İtalya, İspanya gibi ülkelere ihraç edildiği gibi "Marks & Spencer" için de üretim yapılıyordu.

Castleblair fabrikasında binbir emekle örgütlenmeyi başardık ve DİSK/Tekstil Sendikası'nda örgütlendik. Fabrikamızdaki mücadelemizi, patronun düşük ücret ve performans dayatmasına karşı başlattık. Düşük ücret ve performans dayatmasına karşı çıkan 25 işçi işten atıldı. İçerde ve dışarda üç günlük bir direniş gerçekleştirerek, hem işten atılan arkadaşlarımızı geri aldırdık, hem de ücretimizin bir parça yükseltilmesini sağladık.

Yaşadığımız bu deneyimle, birlik ve dayanışmanın önemini gördük ve sendikalaşma kararı aldık. Örgütlenme sürecinde

birçok zorluklarla karşılaştık. İşçi arkadaşlarımız, yanındaki işçi kardeşine, dahası kendine ve mücadeleye güvensizdi. Bilinçsizdik ama yılmadık. Örgütlenme sürecinde birçok karalamayla, engelle karşılaştık. Bütün engellemelere rağmen sendikamızda örgütlendik. İşveren, sendikada örgütlendiğimizi bilmesine rağmen, bizim birlik ve dayanışmamızdan çekindiği için sesini çıkartmadı. Fakat çalışma koşullarını ağırlaştırdı. Üzerimizdeki baskıları günden güne arttırdı. Performansa göre ücret sistemi dayatıldı. Sudan gerekçelerle birçok arkadaşımız hakkında tutanak tutuldu, atma tehdidiyle işçiler sindirilmek istendi. İşçiler olarak elbette bunlara sessiz kalmadık. Yeri geldiğinde tepkimizi ortaya koymaktan kaçınmadık. Ama bizler sendikalıydık. Haklarımızı ve çıkarlarımızı işveren karşısında savunma konusunda sendikanın da yapması gereken şeyler vardı. Sendikamızı saldırılar konusunda defalarca uyardık. Sendikanın saldırılar karşısında söylediği şey, "yaparız, ederiz" demenin ötesine geçmedi. "Birşeyler yapmak gerekir" dediğimizde, bize her defasında, "hele bir toplu sözleşme imzalansın, ondan sonra bakarız" dediler.

Sendikalaşma süreci tamamlandıktan sonra, patronla sendika arasında görüşmeler başladı. İdari maddelerde anlaşmaya varılmıştı. Ücret zammı ve ikramiyeler gibi üzerinde anlaşmaya varılamayan maddeler en sona bırakılmıştı. Biz zam oranını %20 ve üç ayda bir tam ikramiye talep etmiştik. Bunun üzerine sözleşme tıkandı. Sendika bu konuda hiçbir zaman iyi tutum almadı. Hatta sözleşme taslağını görmek istediğimizde sürekli bizden sakladılar ve hazırlanırken hiçbir maddesi bize sorulmadı. Bizim %20'lik zam talebimize karşılık patron %6 zam ve prim usulüne dayalı 6 ayda 200 milyon ikramiye dayatıyordu. Biz bunu kabul etmedik. Sendika ise imzalama taraftarıydı. Ancak işçilerin tepkisinden çekindiği için sözleşmeyi imzalamaktan kaçınmış, hukuki süreçleri bahane ederek işçileri oyalamıştı. Sendikaya rağmen biz bu dayatmayı kabul etmeyince, patron üzerimizde çok yoğun baskı kurmaya başladı. Sürekli performans ölçerek,

tutanak tutarak, işyerinin her tarafına kamera yerleştirerek baskı kurmaya çalıştı. Sendika ise bu süreci suskunlukla izlemekten, tepkili işçilere toplu sözleşme sürecinin beklenmesi gerektiğini söylemekten başka bir şey yapmadı.

Sonrasında yaşanan işten çıkarmalar ve bununla ilgili diğer gelişmeler, patron ve sendikanın sözleşme üzerine çoktan anlaştıklarını, bu satış sözleşmesinin imzalanmasına engel olan işçilerin direncini kırmak için de elele verdiklerini göstermekteydi. Biz sendikaya tutum aldıramayınca, kendimiz komitelerimizi oluşturarak, iş yavaşlatma eylemine başladık. Sendikacılar ise işçiler ve temsilciler üzerinde baskı kurarak eylemi sürekli kırmaya çalıştılar. Süleyman Çelebi işçilere, sendika olarak bu eylemliliğin arkasında olmadıklarını, atılanların geri aldırılmasının mümkün olmadığını, eylemdekilerin 300 kişinin ekmeği ile oynadıklarını söylemiş, "fakat bundan sonra bir tek işçi dahi atılırsa DİSK olarak bütün gücümüzle burada olacağız" diyerek namus ve şeref sözü vermişti. DİSK Tekstil Sendikası Genel Sekreteri Muharrem Kılıç ise sürekli patronla görüşüp, patronun işçi atmayacağına dair söz verdiğini, buna rağmen işçi atılırsa sendika olarak her türlü eylemi yapacaklarına dair namus ve şeref sözü veriyordu. Muharrem Kılıç defalarca bu sözü verdi, her 'söz" verişinden sonra işçi atıldı. Toplantılarda sürekli, patronun dayattığı sözleşmeyi kabul etmezsek fabrika kapanır, "Siz bunu kabul etmeseniz de bizim imzalama yetkimiz var" diyerek işçiler üzerinde basınç oluşturdular. Sendika hiçbir şey yapmadığı gibi, eylemimizi düşmanca bir tavırla kırmaya çalıştı. Fabrikaya gelerek, işveren temsilcilerinin karşısında, "Ya bizim sözümüzü dinleyip eyleme son verirsiniz, ya da sizin yanınızda yokuz!" gibi bir açıklama yapabildi.

Buna rağmen eyleme devam ettik. Sonra Süleyman Çelebi devreye girdi. Temsilcilerle görüşerek eylemi bitirdiler. Temsilciler işçilerle tek tek görüşerek, "eğer eyleme devam ederseniz sizi 2. maddeye dayanarak tazminatsız işten atacak" şeklinde teh-

dit ederek, işçilerin kafasını bulandırdılar. Böylece eylem kırıldı. Fabrikadaki örgütlülük yıprandıktan sonra, son olarak, sendikalaşma sürecinin başından itibaren her türlü gelişmelere duyarlı davranan, örgütlenme konusunda emek harcayan işçiler, işverenle sendikanın ortak hazırladığı liste sonucu işten atıldı. İşten atıldıktan sonra fabrika önünde direniş kararı aldık. Aylarca bizden saklanan, imzalanmayan satış sözleşmesi, bizler işten atıldıktan sadece bir gün sonra alttan bir sözleşme olarak imzalandı. Yaşadığımız ihanete üç ay direnerek yanıt verdik.

Patronun atılacakları titizlikle seçtiği, hak arama bilincine ve duyarlılığa sahip bütün işçileri sözleşme yürürlüğe girmeden temizlemek isteği ortadaydı. Öncü işçi kıyımı, patronun mücadeleci işçilerden kurtulmaya kararlı olduğunu gösterdiği kadar, bu saldırılar karşısında parmağını dahi oynatmayan işbirlikçi DİSK Tekstil yönetiminin dikensiz gül bahçesini en az patron kadar istediğinin ispatıydı. Genel kurullarda sınıf sendikacılığından, emekten, işçi mücadelesinden bahsedenler, işçinin atılma kararını patronla birlikte alabiliyorlar. Örgütlü olduğumuz DİSK Tekstil Sendikası yalnızca bize ihanet etmekle kalmadı, bu tutumuyla tüm tabanına, mücadeleye, bir sınıf olarak bize ihanet etti. Bizler fabrikamıza sendikayı getirmeyi başardık ama deneyimlerimizin az oluşundan dolayı sendikal mücadelede birçok eksiklerimiz de oldu.

Bugün sınıf mücadelesinin diğer alanlarında olduğu gibi sendikal alanda da ciddi sorunlar yaşanmaktadır. Sermaye sınıfı, sendika bürokratlarıyla işbirliği yaparak, sendikal alana yönelik politika geliştirmekte, sendikalara egemen olma ve onları kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirme mücadelesi vermektedir. Hain sendika bürokratlarının bu işbirliği işçi sınıfının mücadelesini baltalamaktadır.

Sizler, bu onurlu mücadeleyi en ileriye taşıyarak "işgal" eylemi ile taçlandırdınız. Direniş sürecinde birçok zorluklarla, engellerle karşılaştınız. Gelinen yerde sendika bürokratları ile müca-

deleniz sınıfa yol gösteriyor. Sendikalar bizimdir ve işçilerin öz örgütüdür. İşçi sınıfı denetlemediği, sahip çıkmadığı koşullarda sendika bürokratları ihanet etmeye devam edecektir. Önemli olan eksikliklerimizi görüp, deneyimlerimizin ışığında başka Greifler örgütleyerek mücadeleyi yükseltmektir. Bu işçi satıcılarını sendikalarımızdan atıp yerine sınıf bilinçli, sınıfın çıkarlarını savunan öncü işçileri getirebiliriz. Ancak tabanda, fabrikalarda örgütlenerek, yeni Greifler yaratarak sendikalarımıza çöreklenmiş sendika ağalarından hesap sorabiliriz. Bunun için işçi sınıfının birleşik mücadelesinden başka seçeneği yoktur.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Yaşasın sınıf dayanışması!
Kahrolsun sendika ağaları!

Ayten Özdoğan Özmen / İhanete uğrayan Castleblair işçisi

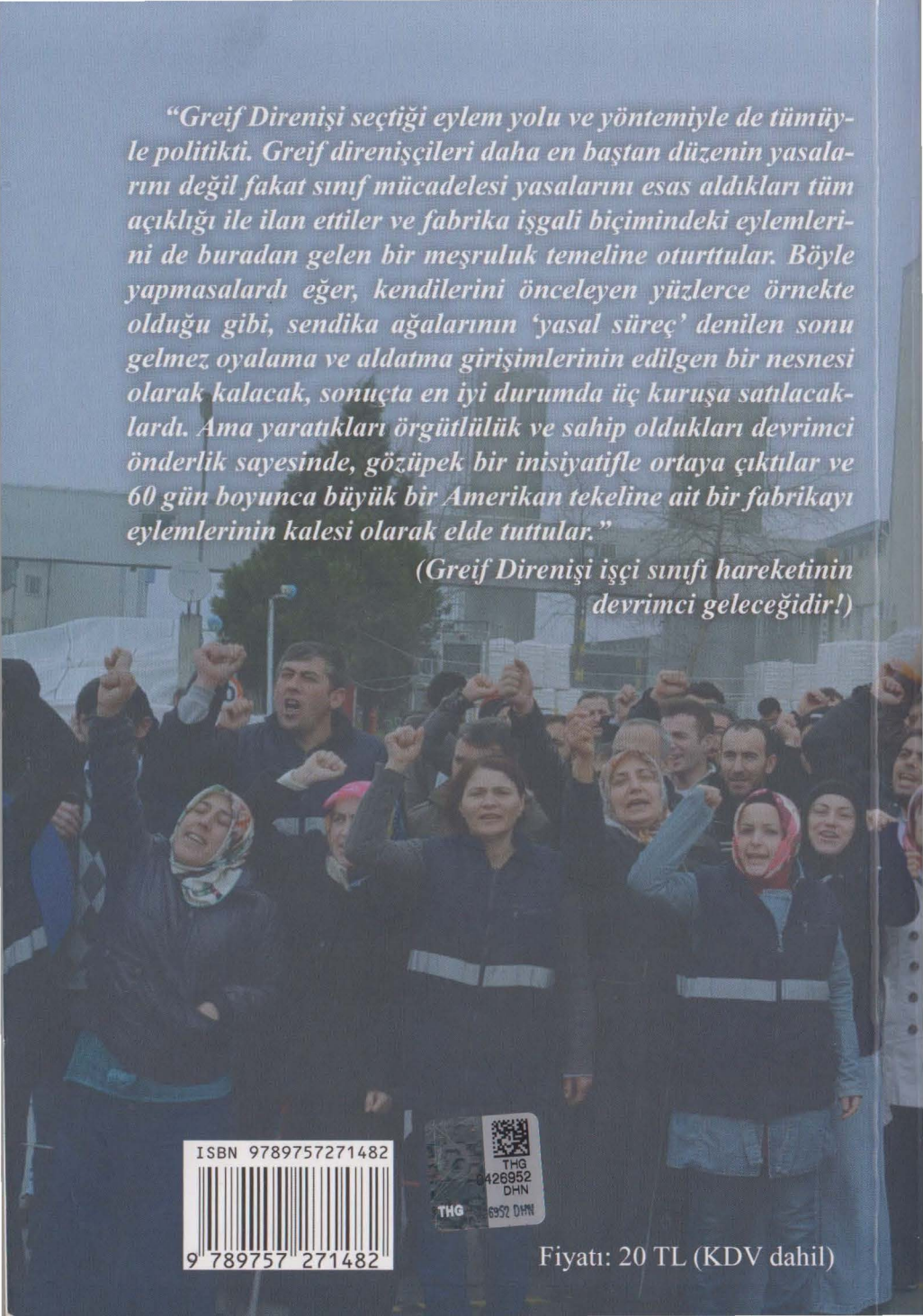

Castleblair direnişinden...

GREIF
TASERONLUĞA
KÖLECE ÇALIŞMA
KOŞULARINA
KARŞI
DİRENİŞTEYİZ!
GREİF İŞÇİLERİ
İŞÇİLERİN
BİRLİĞİ
SERMAYEYİ
YENECEK!
GREİF İŞÇİLERİ

"Greif Direnişi seçtiği eylem yolu ve yöntemiyle de tümüyle politikti. Greif direnişçileri daha en baştan düzenin yasalarını değil fakat sınıf mücadelesi yasalarını esas aldıkları tüm açıklığı ile ilan ettiler ve fabrika işgali biçimindeki eylemlerini de buradan gelen bir meşruluk temeline oturttular. Böyle yapmasalardı eğer, kendilerini önceleyen yüzlerce örnekte olduğu gibi, sendika ağalarının 'yasal süreç' denilen sonu gelmez oyalama ve aldatma girişimlerinin edilgen bir nesnesi olarak kalacak, sonuçta en iyi durumda üç kuruşa satılacaklardı. Ama yaratıkları örgütlülük ve sahip oldukları devrimci önderlik sayesinde, gözüpek bir inisiyatifle ortaya çıktılar ve 60 gün boyunca büyük bir Amerikan tekeline ait bir fabrikayı eylemlerinin kalesi olarak elde tuttular."

(Greif Direnişi işçi sınıfı hareketinin devrimci geleceğidir!)

ISBN 9789757271482

THG
0426952
DHN

Fiyatı: 20 TL (KDV dahil)